„Autorul își confirmă locul în panteonul scriitorilor de *epic fantasy*, alături de George R. R. Martin, Steven Erikson sau Robert Jordan." - *Fantasy Book Critic*

PETER V. BRETT

RĂZBOIUL LA LUMINA ZILEI

A treia parte din seria DEMON

NAUTILUS fantasy

PETER V. BRETT

Seria DEMON

Volumul 3

RĂZBOIUL LA LUMINA ZILEI

Original: *The Daylight War* (2013)

Traducere din limba engleză:
ANA-VERONICA MIRCEA

virtual-project.eu

NEMIRA

2017

MULȚUMIRI

Din ce în ce mai paranoic pe măsură ce îmbătrânesc, am făcut din subiectul acestei cărți un secret mai bine păstrat decât în cazul celor care au precedat-o. N-am lăsat decât o mână de oameni să tragă cu ochiul pe măsură ce scriam și le sunt etern recunoscător pentru comentariile și pentru aportul lor. Mulțumirile mele se îndreaptă în primul rând către agentul meu, Joshua, precum și către Myke, Laurel și Dani, către redactoarele mele Tricia și Emma, către asistentele mele Meg și Rebecca, către corectoarea Laura și către editorii și traducătorii din străinătate care au lucrat neobosiți pentru a aduce poveștile mele în alte părți ale lumii. Le mulțumesc în mod deosebit cititorilor mei, mai ales celor care și-au găsit timp să intre în legătură cu mine. Scrisorile dumneavoastră, comentariile, tweeturile, intervențiile pe rețelele de socializare, recenziile online, concursurile organizate de fani și altele, de același gen, au fost terenul ferm și sprijinul necesare mie în timpul ascensiunii pe muntele numit Seria Demon. Vă mulțumesc fiindcă l-ați urcat alături de mine.

PROLOG

INEVERA

300 D.Î.

Inevera și fratele ei, Soli, stăteau în lumina soarelui. Țineau între tălpile goale rama câte unui coș, răsucind-o cu abilitate în timp ce degetele mâinilor împleteau. La acea oră înaintată a zilei, în cortul lor nu era decât o fâșie îngustă de umbră. Mama celor doi, Manvah, stătea acolo, împletind la rândul ei un coș. Mormanul de ramuri tari, de curmal, din centrul inelului format din ei trei se micșora fără încetare pe măsură ce lucrau.

Inevera avea nouă ani. Soli avea aproape de două ori pe-atât, dar era încă tânăr pentru cineva înveșmântat ca un *dal'Sharum* în toată puterea cuvântului, în robe negre cu mirosul de vopsea încă proaspăt. Le dobândise cu abia o săptămână în urmă și stătea pe o rogojină, ca să fie sigur că nu se lipea de ele nelipsitul praf din Marele Bazar. În partea de sus, veșmântul era lejer, lăsând la vedere un piept neted și musculos, lucind de transpirație.

Își făcu vânt cu o frunză.

— Pe boașele lui Everam, în robele astea te-ncingi. Aș vrea să mai pot încă umbla doar în *bido.*

— Te poți bucura de umbră dacă ți-o dorești, *Sharum*, spuse Manvah.

Soli îi răspunse cu un „st”, clătinând din cap.

— La asta te așteptai? Să mă-ntorc aici îmbrăcat în negru și să încep să dau porunci, ca…

Manvah chicoti.

— Nu voiam decât să mă conving că rămâi băiețelul meu dulce.

— Numai pentru tine și pentru draga mea surioară, lămuri Soli lucrurile, întinzând mana ca să ciufulească părul Ineverei.

Ea îi îndepărtă degetele plesnindu-l, dar o făcu zâmbind. Zâmbea întotdeauna când era Soli în preajmă.

— Cu oricine altcineva, sunt la fel de rău ca un demon al nisipului.

— Pfui, spuse Manvah, respingând ideea cu o fluturare de mână, dar Inevera rămase pe gânduri.

Văzuse ce le făcuse Soli celor doi băieți majah care o necăjiseră în bazar când erau mai mici, iar despre cei slabi știa că nu-i supraviețuiesc nopții.

Își termină coșul și îl adăugă peste una dintre numeroasele stive. Apoi le numără la iuțeală.

— Încă trei, și le vom avea gata pe toate cele cerute de *Dama* Baden.

— Poate, când vine să le ia, Cashiv o să mă invite la petrecerea Lunii Pline, zise Soli.

Cashiv era *kai'Sharum* ai lui *Dama* Baden și *ajin'pal* al lui Soli, adică războinicul de care fusese legat și alături de care luptase în prima sa noapte în Labirint. Se spunea că e cea mai puternică legătură dintre doi bărbați.

Manvah pufni.

— Dacă o face, Dama Baden o să te pună pe tine să duci un coș, despuiat și uleiat, ca să sărbătorești Luna Plină oferindu-te din plin unuia dintre bătrânii lui linge-blide libidinoși.

Soli râse.

— Am auzit că nu de cei bătrâni trebuie să te temi. Cei mai mulți se mulțumesc doar să privească. Tinerii poartă la cingătoare sticluțe cu ulei.

Oftă.

— Cu toate astea, Gerraz a slujit la ultima petrecere a sulițașilor lui *Dama* Baden și a povestit că *dama* i-a dat două sute de draki. Pentru asta merită să te doară dosul.

— Să nu te-audă taică-tău spunând așa ceva, îl preveni Manvah.

Privirea lui Soli zvâcni către draperia de la intrarea încăperii din fundul cortului, unde dormea tatăl lui.

— Mai curând sau mai târziu, o să afle că fiul lui e *push'ting,* spuse Soli. N-o să mă însor cu o biată fată doar ca să nu știe el.

— De ce nu? întrebă Manvah. Ar putea împleti alături de noi, și ar fi chiar atât de groaznic să-ți lași sămânța în ea de câteva ori și să-mi dăruiești nepoți?

El se strâmbă.

— Pentru asta trebuie s-aștepți să se mărite Inevera. Se uită la ea. Mâine e *Hannu Pash* pentru tine, surioară. Poate că *dama'ting* îți vor găsi un bărbat!

— Nu schimba vorba! Manvah îl plesni cu o frunză de curmal. Poți înfrunta ceea ce se află între zidurile Labirintului, dar nu și ceea ce se află între coapsele unei femei?

Soli se strâmbă iarăși.

— Cel puțin în Labirint sunt înconjurat de bărbați puternici, asudați. Și, cine știe? Poate c-o să-i plac unui *dama push'ting.* Cei puternici, ca Baden, își țin *Sharum*-ul preferat în garda personală, care nu luptă decât în timpul Asfințirii! Imaginează-ți, numai trei nopți pe lună în Labirint!

— Tot e cu trei nopți prea mult, bombăni Manvah.

Inevera era nedumerită.

— Labirintul nu e un loc sfânt? O onoare?

Manvah scoase un mormăit și reîncepu să împletească. Soli se uită la ea multă vreme, cu privirea pierdută. Zâmbetul vesel îi dispăru de pe față.

— Labirintul e moarte sfântă, spuse, într-un târziu. Un bărbat care moare acolo are asigurat locul în Paradis, dar eu, unul, încă nu sunt nerăbdător să-l întâlnesc pe Everam.

— Îmi pare rău, spuse Inevera.

Soli se scutură și zâmbetul îi reveni pe buze în clipa următoare.

— E mai bine să nu-ți faci griji pentru așa ceva, surioară. Labirintul nu e o povară pe care s-o porți tu.

— Fiecare femeie din Krasia poartă povara asta, fiule, spuse Manvah, deși nu luptă alături de voi.

În momentul acela, de dincolo de draperia din spatele cortului se auziră un geamăt și un foșnet. Câteva clipe mai târziu, își făcu apariția Kasaad. Tatăl Ineverei nici măcar nu se uită la Manvah când o înghionti cu vârful cizmei ca să plece de pe fâșia de umbră, lăsându-i lui acel loc râvnit. Aruncă jos două perne și se trânti pe ele, dând peste cap o ceșcuță de couzi. Își turnă imediat alta, strângând din ochi, deranjat de lumină. Ca de obicei, privirea îi alunecă peste Inevera de parcă n-ar fi existat, oprindu-se repede asupra fratelui ei.

— Soli! Lasă coșul ăla jos! Acum ești *Sharum,* n-ar trebui să lucrezi cu mâinile, ca un *khaffit*!

— Tată, trebuie să terminăm repede niște coșuri cerute, răspunse Soli. Cashiv…

— Pfi! făcu Kasaad, fluturându-și mâna cu dispreț. Nu-mi pasă ce vrea *push'ting*-ul ăla uleiat și parfumat! Lasă coșul jos și ridică-te de-acolo până nu te vede cineva mânjindu-ți noile robe negre. E destul de rău că trebuie să-ți irosești ziua în bazarul murdar.

— Se pare că n-are nici cea mai mică idee de unde vin banii, bombăni Soli, prea încet ca să-l audă Kasaad.

Nu se opri din împletit.

— Sau mâncarea de pe masa lui. Manvah își dădu ochii peste cap. Oftă. Mai bine dă-i ascultare.

— Acum sunt *Sharum,* pot face orice vreau. Cine e el ca să-mi spună mie să nu împletesc ramuri de curmal, dacă asta mă liniștește?

În timp ce vorbea, mâinile lui Soli se mișcau chiar mai repede decât până atunci, atât de repede încât degetele nu i se vedeau clar. Coșul la care lucra era aproape gata și părea hotărât să-l termine. Inevera îl privea uluită. Soli putea să-mpletească aproape la fel de repede ca Manvah.

— E tatăl tău, insistă Manvah. Dacă nu faci ce spune, o să ne pară rău tuturor.

Se întoarse spre Kasaad și își îndulci glasul.

— Tu și Soli nu trebuie să rămâneți aici decât până când vestește *dama* amurgul, bărbate.

Kasaad se înnegură la față și dădu peste cap încă o căniță.

— Cum am izbutit să-l nemulțumesc pe Everam atât de tare încât eu, marele Kasaad asu Kasaad am'Damaj am'Kaji, care a trimis în abis *alagai* fără număr, să mă înjosesc păzind un morman de coșuri? Arătă cu mâna către stivele în care își aranjaseră ceilalți munca, privindu-le cu dezgust. Ar trebui să mă pregătesc pentru *alagai'sharak* și pentru gloria nopții!

— Adică să bea cu ceilalți *Sharum,* murmură Soli, la urechea Ineverei. Unitățile care se adună devreme merg în centrul Labirintului, unde lupta e feroce. Cu cât tândălește mai mult, cu atât are mai puține șanse să înfrunte un *alagai* după ce s-a îmbătat cu couzi ca un pișat de cămilă.

Couzi. O băutură detestată de Inevera. Făcută din grâne fermentate și aromată cu scorțișoară, se vindea în sticle mici, de lut, și se bea din ceșcuțe încă și mai mici. Mirosul unei sticle

goale era de-ajuns ca să ardă nările Ineverei și s-o năucească. În aroma aia nu se simțea scorțișoara. Se spunea că gustul ei se simte clar abia după trei cești, dar în al cui cuvânt te mai puteai încrede după ce băuse atâta couzi? Era știut că te face să exagerezi și îți dă iluzia grandorii.

— Soli! se răsti Kasaad. Lasă munca în seama femeilor și vino să bei cu mine! Să sărbătorim moartea celor patru *alagai* pe care i-ai ucis azi-noapte!

— Ai zice c-am făcut singur treaba unei unități întregi, mormăi Soli. Degetele i se mișcau încă și mai repede. Nu beau couzi, tată, strigă apoi. Evejah-ul o interzice.

Kasaad pufni, dând peste cap o altă ceșcuță.

— Manvah! Atunci, pregătește-i fiului tău *sharik* niște ceai! Dădu din nou ceșcuța peste cap, dar de data asta din ea se scurseră doar câteva picături. Și mai adu-mi couzi.

— Everam să-mi dea răbdare, murmură Manvah. Asta a fost ultima sticlă, bărbate, strigă apoi.

— Atunci du-te și mai cumpără, se rățoi Kasaad.

Inevera auzi dinții mamei ei scrâșnind.

— Jumătate dintre corturile din bazar s-au închis deja, bărbate, și trebuie să terminăm coșurile înainte de sosirea lui Cashiv.

Kasaad își flutură mâna a dezgust.

— Cui îi pasă dacă mizerabilul ăla de *push'ting* trebuie s-aștepte?

Soli răsuflă scurt, și Inevera văzu o pată de sânge pe mâna lui, tăiată de marginea ascuțită a unei frunze de curmal. El strânse din dinți și continuă să împletească.

— Să-mi fie cu iertare, onorate soț, dar trimisul lui *Dama* Baden n-o să aștepte, zise Manvah, văzându-și de împletit. Dacă sosește și nu sunt gata toate coșurile, o să coboare aleea să cumpere iar de la Krisha. Și, dacă nu ia coșurile noastre, n-o s-avem bani pentru birul tău de război și cu atât mai puțin pentru couzi.

— Ce?! zbieră Kasaad. Ce-ai făcut cu banii mei? Aduc acasă o sută de draki în fiecare săptămână!

— Dintre care o jumătate se întorc înapoi, la *dama,* ca bir de război, iar tu iei de fiecare dată douăzeci ca bani de buzunar. Restul se duc ca să ai couzi și cușcuș, și n-ajung nici pe departe, mai ales când aduci acasă, de fiecare sabat, o jumătate de

duzină de *Sharum*-i însetați. Couzi e scump, bărbate. *Dama* taie degetele mari ale mâinilor oricărui *khaffit* prins că-l vinde, așa că riscul se-adaugă în preț.

Kasaad scuipă.

— *Khaffit* ar vinde și soarele, dacă l-ar putea da jos de pe cer. Acum fugi și cumpără ceva care să-mi facă mai ușoară așteptarea acelei jumătăți de bărbat.

Soli își termină coșul, se ridică și îl trânti deasupra stivei sale.

— Mă duc eu, mamă. Chabin trebuie să aibă, și el nu închide niciodată înainte de a se vesti amurgul.

Ochii lui Manvah se îngustară, dar nu și-i desprinse de pe împletitură. Și ea începuse să lucreze mai repede, acum contururile mâinilor ei iuți erau neclare.

— Nu-mi place să pleci când avem munca unei luni întregi în văzul tuturor.

— N-o să ne jefuiască nimeni când e tata aici, spuse Soli, dar, când se uită la Kasaad, care încerca să lingă ultima picătură de lichid din sticla de couzi, oftă. O să mă-ntorc atât de repede încât nici n-o să știi c-am plecat.

— Înapoi la treabă, Inevera! se răsti Manvah, când Soli plecă în fugă.

Inevera se uită în jos, dându-și seama că numai ea încetase lucrul ca să urmărească tot ce se petrecuse. Reîncepu imediat să împletească.

Pe tatăl ei nu îndrăznea să-l privească direct, dar nu se putea împiedica să tragă cu coada ochiului către el. Kasaad se uita la Manvah, care răsucea coșul cu picioarele ei abile. Roba neagră i se ridicase în timp ce lucra, dezgolindu-i gleznele și pulpele.

Bărbatul ei își duse mâna la încheietura picioarelor și se frecă.

— Vino, nevastă, aș vrea…

— Trebuie. Să. Muncesc.

Manvah luă o creangă de curmal din grămadă și îi rupse frunzele cu pocnete puternice.

Kasaad păru sincer nedumerit de răspunsul ei.

— De ce-ți refuzi bărbatul, cu nicio oră înainte de a pleca în noapte?

— Fiindcă mi-am frânt spatele stând aplecată deasupra coșurilor ăstora mai multe săptămâni, răspunse Manvah. Fiindcă e târziu și pe alee s-a lăsat liniștea. Și fiindcă am un stoc întreg, fără niciun alt paznic în afară de un bețiv în călduri!

Kasaad râse scurt.

— De cine să le păzească?

— Într-adevăr, de cine? întrebă o voce și, când se întoarseră cu toți către sunetul ei, o văzură pe Krisha apărând de după un colț și intrând în cort.

Era o femeie voinică. Nu grasă – în Sulița Deșertului doar câțiva se bucurau de luxul ăsta –, ci fiica unui luptător, lată în spate, cu pasul greu și mâinile bătătorite. Aidoma lui Manvah, purta, ca orice *dal'ting,* obișnuitul veșmânt negru, care o acoperea din creștet până-n tălpi. Împletea și ea coșuri, fiind principala rivală a lui Manvah din tribul Kaji – nu tot atât de îndemânatică, dar mai ambițioasă.

Intră în cort urmată de alte patru femei în negrul purtat de *dal'ting.* Două, cu fețele acoperite de vălul negru, îi erau surori de cununie, împărțeau același bărbat. Celelalte, cu fețele descoperite, erau fiicele ei nemăritate. Dar înfățișarea lor mai degrabă îi punea pe bărbați pe fugă decât să-i îndemne să și le facă neveste. Niciuna dintre cele cinci femei nu era firavă și se împrăștiară prin cort ca șacalii care încolțesc un iepure.

— Lucrezi până la ore târzii, observă Krisha. Cele mai multe corturi și-au legat clapele de la intrare.

Manvah ridică din umeri, fără să-și ia ochii de la coșul pe care-l împletea.

— Până la vestirea stingerii mai e aproape o oră.

— Înainte de Petrecerea de Lună Plină de la *Dama* Baden, Cashiv vine întotdeauna la sfârșitul zilei, nu-i așa? întrebă Krisha.

Manvah nu-și ridică privirea.

— Mușteriii mei nu-s treaba ta, Krisha.

— Sunt, când te folosești de fiul tău *push'ting* ca să-i furi pe-ai mei, veni răspunsul, cu voce joasă, amenințătoare.

Fiicele Krishnei se apropiară de Inevera, așezându-se între ea și mama ei. Surorile de cununie se îndreptară spre partea din spate a cortului, către Kasaad.

De data asta, Manvah se uită în sus.

— N-am furat nimic. Cashiv a venit aici, spunând că toate coșurile tale se rup când le umple. Dacă nu-ți merge negoțul, vina e a împletitoarelor tale, nu a mea.

Krisha dădu din cap, luând coșul abia adăugat de Inevera peste celelalte.

— Tu și fiica ta faceți treabă bună, spuse, plimbându-și un deget peste împletitură.

Pe urmă azvârli coșul jos și își apăsă peste el talpa unei sandale.

— Femeie, cum îndrăznești? zbieră Kasaad uluit, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Sări în picioare sau cel puțin încercă s-o facă și se clătină nesigur. Își căută din ochi sulița și scutul, dar erau în despărțitura din spate a cortului.

În vreme ce începea să se dezmeticească, cele două surori de cununie ale Krishei se mișcau ca una. Din mânecile largi le coborâră în mâini bastoane scurte, din lemn de ratan, înfășurate în pânză neagră. Una dintre ele îl înhață de umeri întorcându-l astfel încât să primească lovitura celeilalte în pântece și îl ținu ca să se asigure că-l nimerea în plin. Rămas fără aer, Kasaad gemu de durere, iar femeia continuă, pocnindu-l la încheietura picioarelor. Geamătul lui deveni țipăt strident.

Inevera scoase un strigăt și sări în picioare, dar fiicele Krishei o însfăcară cu brutalitate. Și Manvah dădu să se ridice, dar piciorul Krishei o lovi cu putere în față, trântind-o la pământ. Urlă din toate puterile, dar era târziu și nu se auzi niciun strigăt de răspuns.

Krisha se uită la coșul de pe podea. Izbitura sandalei ei nu-l distrusese, își recăpătase forma de mai înainte. Inevera zâmbi numai pană când o văzu ajungând cu picioarele pe el dintr-un salt și izbutind să-l strivească după trei sărituri.

În partea cealaltă a cortului, surorile de cununie ale Krishei continuau să-l bată pe Kasaad.

— Țipă ca o femeie, râse una, lovindu-l din nou între picioare.

— Și nu știe să se bată nici măcar cât o femeie, strigă cealaltă.

Își luă mâinile de pe umerii lui, iar Kasaad se prăbuși gâfâind, cu durerea și umilința amestecându-i-se pe chip. Femeile îl lăsară în pace și se duseră să dărâme stivele cu lovituri de picior și să strice coșurile izbindu-le cu bastoanele.

Inevera încercă să se elibereze, dar femeile tinere care o țineau își întețiră strânsoarea.

— Stai potolită sau îți frângem degetele, și n-o să mai poți împleti!

Inevera încetă să se mai zbată, dar ochii i se îngustară și se foi ușor, pregătindu-se s-o lovească pe cea mai apropiată dintre ele în scobitura gleznei. Se uită la Manvah, dar mama ei clătină din cap.

Kasaad tuși scuipând sânge și se săltă în coate.

— Târfelor! Când vor auzi *dama* una ca asta...!

Krisha îl întrerupse râzând pe înfundate.

— *Dama*? Kasaad, fiul lui Kasaad, o să te duci la ei să le spui că te-ai îmbătat cu couzi și te-au bătut niște femei? N-o să-i spui nici măcar *ajin'pal*-ului tău, dacă ți-o trage în noaptea asta!

Kasaad încercă să se ridice, dar o femeie îl lovi scurt în pântece, și căzu pe spate. Nu se mai clinti.

— Pfui! strigă femeia. S-a pișat pe el, ca un copil!

Râseră toate.

— Asta-mi dă o idee! exclamă Krisha, așezându-se deasupra unei stive răsturnate și săltându-și robele. De ce să asudăm strivind coșurile astea oribile, când e mai simplu să le murdărim?

Se ghemui și-și lăsă udul să curgă, mișcându-și șoldurile într-o parte și în alta, ca să împroaște cât mai multe coșuri. Celelalte femei râseră și-și ridicară la rândul lor robele, ca să facă același lucru.

— Sărmana Manvah! o batjocori Krisha. Cu două creaturi de parte bărbătească în familie, dar cu niciun bărbat. Bărbatul ți-e mai rău decât un *khaffit,* iar fiul *push'ting* e atât de ocupat cu suptul mătărângilor, că nici măcar nu mai dă pe-aici.

— Nu-i chiar așa.

Inevera se întoarse la timp ca să vadă pumnul gros al lui Soli închizându-se în jurul încheieturii mâinii uneia dintre tinerele care o țineau. Femeia țipă de durere când Soli îi smuci brațul în sus, răsucindu-i-l cu cruzime, iar el lovi apoi cu piciorul, trântindu-i sora lată la pământ.

— Taci! îi spuse femeii care țipa. Atinge-te încă o dată de sora mea, și-ți tai mâna din încheietură în loc să ți-o răsucesc.

— Rămâne de văzut, *push'ting,* spuse Krisha.

Surorile ei de cununie își lăsaseră robele în jos și se apropiau de Soli, cu bastoanele pregătite să lovească. Krisha zvâcni din încheietură și propria bâtă îi alunecă în mână.

Inevera icni, dar Soli, deși neînarmat, se apropie de ele fără nicio teamă. Prima femeie încercă să-l lovească, dar el era mai

iute, se trase într-o parte, ferindu-se, și o prinse de braț. Se auzi un pocnet și femeia căzu urlând, iar bastonul rămase în mâna lui Soli. Cealaltă femeie îl atacă, însă el îi pară prima lovitură înainte de a o pocni peste față cu toată puterea. Toate mișcările lui erau line, bine exersate, ca un dans. Inevera îl privise făcând exerciții de *sharusahk* când venea acasă din *Hannu Pash,* în zilele Asfințirii. Femeia se prăbuși, iar Inevera o văzu săltându-și vălul ca să scuipe sânge din belșug.

Când se repezi Krisha la el, Soli își aruncă bastonul și îl prinse pe al ei în mană, oprindu-i lovitura. Cu cealaltă mână o prinse de guler, o răsuci și o aplecă, cu fața în jos, peste un morman de coșuri. O izbi și cu capul de pământ, apoi îi prinse robele de tiv și i le săltă mai sus de talie.

— Te rog, se văicări Krisha. Fă ce vrei cu mine, dar cruță fecioria fiicelor mele!

— Pfui! Soli scuipă, cu dezgustul vizibil pe față. Mai degrabă i-o trag unei cămile!

— Ei, haide, *push'ting*, îl batjocori ea, unduindu-și șoldurile. Închipuie-ți că-s bărbat și ia-mi fundul.

Soli luă bâta ei de ratan și începu s-o bată. Vocea lui era groasă, acoperea pocnetele sonore ale lemnului pe pielea dezgolită și urletele ei de durere.

— Și dacă nu ești *push'ting,* tot te ferești să-ți vâri bărbăția într-un morman de balegă. Cât despre fetele tale, n-aș face nimic care să-ntârzie clipa când își vor pune în sfârșit văluri peste mutrele lor urâte, la nunta cu câte un biet *khaffit.*

Își luă mâna de pe ceafa ei, dar continuă s-o bată, mânându-le cu lovituri pe ea și pe celelalte femei afară din cort. Fiicele Krishnei le sprijineau pe surorile de cununie și se îndepărtară toate împleticindu-se.

Manvah se ridică și se scutură de praf. Se apropie de Inevera, fără să-i dea nicio atenție lui Kasaad.

— Ești teafără?

Fata făcu semn că da.

— Vezi ce-i cu marfa, spuse Manvah. N-au avut prea mult timp. Poate izbutim să salvăm…

— Prea târziu, zise Soli, arătând către alee.

Se apropiau trei *Sharum,* în robe negre fără mâneci și cu platoșele negre, de oțel forjat, dând un plus de farmec piepturilor lor cu mușchi deja perfecți. Aveau fâșii de mătase

neagră legate în junii bicepșilor reliefați și purtau brățări de piele cu ținte. De spate aveau prinse scuturi aurii strălucitoare și își țineau sulițele scurte cu nepăsare, mergând cu grațioasa lejeritate a lupilor plecați după pradă.

Manvah înșfăcă un urcior mic, vărsă apa din el peste Kasaad, care gemu și se ridică pe jumătate.

— Înăuntru, repede! se răsti femeia, lovindu-l fără milă cu piciorul ca să-l pună în mișcare. Bărbatul mormăi, dar izbuti să se târască dincolo de draperie, unde nu putea fi văzut.

— Cum arăt?

Soli își scutură roba și trase de ea, deschizând-o mai tare în față.

Întrebarea era ridicolă. Inevera nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de frumos ca fratele ei.

— Minunat, îi răspunse, în șoaptă.

— Soli, încântătorul meu *ajin'pal*! strigă Cashiv.

Avea douăzeci și cinci de ani, era *kai'Sharum* și de departe cel mai chipeș dintre cei trei, cu barba tunsă scurt lucind de ulei parfumat și cu pielea bronzată de o nuanță ideală. Avea platoșa împodobită cu soarele scăpărător al lui *Dama* Baden – fără îndoială din aur curat – și o peruzea imensă în mijlocul turbanului.

— Am sperat c-o să te găsesc când vin să iau marfa…

Ajunse destul de aproape ca să vadă harababura din cort.

— … din seara asta. O, cerule! Pe-aici a trecut o turmă de cămile? Simți mirosul din aer. Și s-a pișat în trecere?

Luă vălul de mătase albă care-i înconjura lejer gâtul și și-l duse la nas. Însoțitorii săi făcură același lucru.

— Am avut niște… necazuri, răspunse Soli. E vina mea, am plecat pentru câteva minute.

— E o mare rușine.

Cashiv se apropie de Soli părând să n-o vadă pe Inevera. Întinse un deget și și-l trecu peste pieptul musculos al fratelui ei, în locul unde îl pătase un strop de sânge împroșcat. Frecă gânditor sângele între degetul mare și arătător.

— Totuși, s-ar zice că ai revenit la timp ca să pui lucrurile la punct.

— E puțin probabil să se mai întoarcă vreodată turma aia de cămile, spuse Soli.

— Dar și-au atins scopul, continuă Cashiv, cu tristețe. Va trebui să cumpărăm din nou coșuri de la Krisha.

— Te rog, insistă Soli, punându-și mâna pe brațul lui Cashiv, avem mare nevoie să vindem marfa asta. Nu e distrusă în întregime. N-am putea să-ți dăm măcar jumătate?

Cashiv se uită la mâna de pe brațul lui și zâmbi. Arătă harababura de coșuri cu un gest disprețuitor.

— Pfui! Dacă e pișat unul, sunt pișate toate. Nu-i putem duce stăpânului nostru obiecte astfel întinate. Toarnă o găleată de apă pe ele și vinde-le unor *khaffit.*

Veni mai aproape și-și puse din nou mâna pe pieptul lui Soli.

— Dar, dacă ai nevoie de bani, i-ai putea câștiga ducând coșuri în timpul petrecerii de mâine, în loc să le vinzi. Își strecură degetele sub roba largă a lui Soli ca să-i mângâie umărul. Te-ai putea întoarce acasă cu de trei ori prețul acestor coșuri, dacă… le vei duce cum se cuvine.

Soli zâmbi.

— Coșurile n-au taine pentru mine, Cashiv. Nimeni nu le poate duce mai bine

Cashiv râse.

— Vom trece pe-aici mâine-dimineață, să te luăm la petrecere.

— Ne întâlnim pe terenul de instrucție, spuse Soli.

Cashiv dădu din cap, apoi el și însoțitorii lui se îndepărtară pe alee, mergând agale către cortul Krishnei.

Manvah își puse mâna pe umărul lui Soli.

— Îmi pare rău că ai fost nevoit să faci așa ceva, fiule.

El ridică din umeri.

— În unele zile ești cel care posedă, iar în altele cel posedat. Singura parte care nu-mi place e că a câștigat Krisha.

Manvah își săltă vălul atât cât era nevoie ca să scuipe pe pământ.

— N-a câștigat nimic. N-are ce coșuri să vândă.

— De unde știi? se miră Soli.

Mama lui chicoti.

— Acum o săptămână am pus rozătoare în cortul unde-și ține marfa.

•

După ce le ajută să facă ordine în cort, Soli le conduse în casa mică, din chirpici, în care locuiau. Salvaseră cele mai multe

coșuri, dar unele trebuiau reparate. Manvah ducea în spate o legătură mare de ramuri de curmal.

— Trebuie să mă grăbesc s-ajung la adunare, spuse Soli.

Inevera și Manvah îl strânseră în brațe și îl sărutară înainte să le întoarcă spatele, luând-o la fugă prin orașul întunecat. Înăuntru, mama și fiica descuiară trapa glifată și coborâră să-și petreacă noaptea în Orașul de Jos.

Toate clădirile din Krasia aveau în adâncul pământului cel puțin un nivel, aflat în legătură cu coridoarele îndreptate către Orașul de Jos propriu-zis, un fagure imens de tunele și peșteri; care se întindea pe kilometri întregi. Acolo se adăposteau noapte de noapte femeile, copiii și *khaffit*-ii, în vreme ce bărbații luptau în *alagai'sharak.* Lespezi imense de piatră tăiată împiedicau demonii să se înalțe din abisul lui Nie, iar pe ele erau dăltuite glife puternice, menite să-i țină la distanță pe cei care se materializaseră în altă parte.

Orașul de Jos era un refugiu de necucerit, construit nu doar ca să adăpostească mulțimea din cetate, ci și pentru a fi el însuși o cetate, dacă s-ar fi întâmplat inimaginabilul și *alagai*-ii ar fi cucerit Sulița Deșertului. Toate familiile aveau odăi în care să doarmă, existau școli, palate, case de rugăciune și multe altele.

Inevera și mama ei împărțeau doar un mic subsol cu saltele pentru dormit, o încăpere rece pentru păstrarea mâncării și o alta, foarte mică, cu un puț adânc ca latrină.

Manvah aprinse o lampă, se așezară la masă și își potoliră foamea cu mâncare rece. După ce spălară vasele, Manvah desfăcu legătura de ramuri. Inevera veni s-o ajute.

Mama ei clătină din cap.

— La culcare cu tine. Mâine ai o zi grea. Nu te vreau cu ochii roșii și somnoroasă când o să-ți pună *dama'ting* întrebări.

•

Inevera se uită la fetele din fața ei, care, însoțite de mamele lor, așteptau într-un șir lung să intre în pavilionul *dama'ting.* Miresele lui Everam hotărâseră că, atunci când *dama* vesteau, din minaretele lor, zorii zilei echinocțiului, toate fetele care împliniseră nouă ani trebuiau să se înfățișeze pentru *Hannu Pash,* ca să afle care era calea vieții așternută de Everam înaintea lor. Pentru un băiat, *Hannu Pash* dura mai mulți ani, dar pentru o fată nu însemna decât o singură prezicere a unei *dama'ting.*

Celor mai multe li se spunea pur și simplu că sunt fertile și li se dădea primul lor acoperământ de cap, dar câteva aveau să iasă din pavilion logodite sau după ce primiseră o nouă ocupație. Altele, mai ales cele sărace și neinstruite, erau cumpărate de la tații lor și învățau dansul de pernă, pentru a fi trimise apoi în Marele Harem, unde-i slujeau pe războinicii din Krasia ca *jiwah'Sharum.* Era o onoare pentru ele să poarte în pântece luptători care aveau să-i înlocuiască pe cei morți, ținându-le piept demonilor în *alagai'sharak*, noapte de noapte.

Inevera se trezise plină de entuziasm, își îmbrăcase rochia cafenie și își periase părul negru și des. Îi curgea pe umeri ondulându-se de la sine și lucind ca mătasea, dar era ultima zi când lumea mai putea să i-l vadă. Avea să intre în pavilionul *dama'ting* ca fată, pentru a ieși ca tânără femeie, al cărei păr n-avea să mai desfete decât ochii bărbatului ei. Avea să-și lepede rochia cafenie, ca să reapară în lume purtând cuvenitul negru.

— O fi fiind echinox, dar luna e plină, zise Manvah. Măcar asta e de bun augur.

— Poate o să mă ia *Damaji* în haremul lui, spuse Inevera. Aș putea trăi într-un palat, cu o zestre atât de mare încât n-ai mai fi nevoită să împletești niciodată.

— Iar tu n-ai mai vedea niciodată soarele, îi răspunse Manvah, destul de încet ca să n-o audă decât ea, și n-ai mai putea vorbi decât cu surorile tale de cununie, așteptând să-i dăruiești plăcere unui bărbat destul de bătrân ca să-ți fie străbunic. Clătină din cap. Cel puțin birul nostru e plătit și ai doi bărbați care să-ți poarte de grijă, așa că sunt puține șanse să-i fii vândută Marelui Harem. Dar până și asta ar fi o soartă mai bună decât să fii găsită stearpă și privită cu dispreț, ca *nie'ting.*

Nie'ting. Inevera se cutremură numai gândindu-se la asta. Celor găsite cu pântece lipsit de puterea de a da rod nu li se îngăduia niciodată să se îmbrace în negru, rămâneau toată viața în cenușiu, ca un *khaffit,* cu fețele descoperite cu rușine.

Poate-o să fiu aleasă să devin *dama'ting,* spuse ea.

Manvah clătină din cap.

— N-o să fii. N-aleg niciodată pe nimeni.

— Bunica zice că, în anul când a trecut ea prin încercarea asta, au ales o fată, spuse Inevera.

— S-a întâmplat acum cel puțin cincizeci de ani, răspunse Manvah, și Everam s-o binecuvânteze pe onorata mamă a tatălui tău, dar e înclinată să-nflorească faptele.

— Și atunci de unde vin toate *nie'dama'ting*? se miră Inevera, vorbind despre ucenicele femeilor sfinte, cu fețe dezgolite, dar înveșmântate în albul logodnicelor lui Everam.

— Unii spun că Everam însuși le lasă grele pe Mirese și că *nie'dama'ting* sunt fiicele lor.

Inevera își privi mama înălțând dintr-o sprânceană, ca și cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva glumea.

Manvah ridică din umeri.

— E o explicație la fel de bună ca oricare alta. Îți pot spune că nicio altă mamă din piață n-a văzut vreodată o fată aleasă și că nici n-a recunoscut chipul vreuneia.

— Mamă! Surioară!

Pe fața Ineverei se lăți un zâmbet când îl văzu pe Soli apropiindu-se, urmat de Cashiv. Hainele negre ale fratelui ei erau încă prăfuite din Labirint, iar pe scutul atârnat de umărul său se vedeau urmele unor lovituri noi. Cashiv arăta la fel de imaculat ca de obicei.

Inevera alergă să-l îmbrățișeze pe Soli. El râse, o săltă cu o singură mană și o învârti în aer. Fata țipă de încântare, fără să se teamă nicio clipă. Nimic nu putea s-o înspăimânte când își avea fratele alături. Soli o lăsă cu delicatețe jos, ca pe o pană, și se duse să-și strângă în brațe mama.

— Ce cauți aici? îl întrebă Manvah. Credeam că ești deja în drum spre palatul lui *Dama* Baden.

— Sunt, răspunse Soli, dar n-am putut să-mi las sora să plece la *Hannu Pash* fără să-i doresc să se bucure de toate binecuvântările de pe Ala.

Întinse mana și mângâie părul Ineverei. Ea încercă să-l plesnească peste degete, dar, fiind mai iute decât ea, Soli și le retrase la timp.

— Crezi că va veni și tata să mă binecuvânteze? întrebă ea.

— Ah..., Soli șovăi. Din câte știu, tata încă mai doarme în spatele cortului. Azi-noapte n-a izbutit s-ajungă la adunare și i-am spus maestrului de instrucție că-l supără pântecele... iarăși.

Fratele ei ridică neajutorat din umeri și Inevera își lăsă ochii în jos, ca să nu-i vadă dezamăgirea.

El se aplecă, întinse un deget, săltându-i bărbia cu blândețe, și privirile li se întâlniră.

— Știu că tata vrea, ca și mine, să ai parte de toate binecuvântările, chiar dacă îi e greu s-o spună.

Ea dădu din cap.

— Știu. Își mai aruncă brațele în jurul gâtului lui Soli, pentru o ultimă oară înainte de plecarea lui. Mulțumesc!

Cashiv se uită la ea de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. O privi cu zâmbetul lui frumos și se înclină.

— Fii binecuvântată, Inevera vah Kasaad, acum, când devii femeie! Îți doresc un soț bun și mulți fii, la fel de frumoși ca fratele tău.

Inevera surâse și-și simți obrajii în flăcări în vreme ce războinicii se îndepărtau fără grabă.

Într-un târziu, șirul se puse în mișcare. Ziua se scurse încet în timp ce așteptau sub soarele fierbinte, fiindcă în pavilion fetele intrau doar câte una, însoțită de mama ei. Unele rămâneau înăuntru numai câteva minute, iar altele aproape câte o oră. Toate ieșeau îmbrăcate în negru, părând deopotrivă umilite și ușurate. Unele se uitau lung în gol, frecându-și brațele cu gândul dus și lăsându-se conduse către casă de mamele lor.

Când se apropiară de partea din față a șirului, mama ei o strânse mai tare de umeri și îi simți unghiile înfigându-se în haine prin rochie.

— Ține-ți ochii în jos și limba în frâu când nu ți se vorbește! șuieră Manvah. Nu răspunde niciodată la o întrebare cu o alta și nu contrazice niciodată. Repetă după mine: „Da, *dama'ting*”.

— Da, *dama'ting,* spuse ea.

— Întipărește-ți răspunsul ăsta în minte, îi ceru Manvah. Când aduci o ofensă unei *dama'ting,* ofensezi soarta însăși.

— Da, mamă.

Inevera înghiți în sec și își simți măruntaiele ca strânse în clește. Ce se petrecea în pavilion? Trecuse și mama ei prin același ritual? De ce anume se temea atât?

O *nie'dama'ting* deschise clapa pavilionului și fata care intrase înaintea Ineverei ieși. Avea acoperitoare de cap, dar era cafenie, ca și rochia pe care încă o purta. Mama ei o ținea cu blândețe de umeri, murmurând cuvinte alinătoare în timp ce se îndepărtau împleticindu-se, dar plângeau amândouă.

Nie'dama'ting le urmări cu o privire senină, apoi se întoarse spre Inevera și spre mama ei. Avea în jur de treisprezece ani și era înaltă și voinică, cu pomeți osoși și cu un nas coroiat care îi dădea înfățișarea unei păsări de pradă.

— Numele meu e Melan. Le făcu semn să intre. *Dama'ting* Qeva vă va primi îndată.

Inevera răsuflă adânc în vreme ce ea și mama ei își scoaseră pantofii și desenară glife în aer, apoi intrară în Pavilionul Dama'ting.

Razele soarelui pătrundeau prin acoperișul înalt, de pânză, umplând imensul pavilion de o lumină strălucitoare. Totul era alb, de la pereți până la mobila pictată și la podeaua din pânză groasă.

Asta făcea sângele cu atât mai înspăimântător. În holul de la intrare, pe podea se lăfăiau bălți mari, roșii și maronii, și dâre groase de urme roșii, noroioase, îndreptate către despărțiturile din ambele părți.

— E sânge de *Sharum*, spuse o voce, și Inevera tresări violent, văzând-o pentru prima oară pe Mireasa lui Everam aflată chiar în fața lor, cu robele albe contopindu-i-se aproape perfect cu albul din fundal. Al răniților aduși în zori din *alagai'sharak.* Pânza podelei e tăiată în fiecare zi și arsă în vârful minaretelor din Sharik Hora, în timpul chemării la rugăciune.

Ca la comandă, Inevera auzi în jur strigăte de durere. De cealaltă parte a pereților de pânză zăceau bărbați în suferință. Și-l imagină pe tatăl ei – sau, mai rău, pe Soli – printre ei și se cutremură la fiecare țipăt și la fiecare geamăt.

— Everam să mă ia acum! strigă un bărbat, cu disperare. Nu vreau să trăiesc olog!

— Pășiți cu grijă, le atrase atenția *Dama'ting* Qeva. Tălpile nu vă sunt demne să atingă sângele vărsat de onorații războinici în apărarea voastră.

Inevera și mama ei ocoliră cu băgare de seamă pânza pătată ca să ajungă față în față cu *dama'ting*. Înfășurată din creștet până în tălpi în mătase albă care nu-i lăsa la vedere decât ochii și mâinile, Qeva era înaltă și vânjoasă – ca și Melan –, dar avea rotunjimile unei femei.

— Cum te cheamă, fetițo?

Vocea Miresei lui Everam era groasă și severă.

— Inevera vah Kasaad am'Damaj am'Kaji, Dama'ting, răspunse Inevera, cu o plecăciune adâncă. Numită astfel după Prima Soție a lui Kaji.

La auzul adăugirii, unghiile lui Manvah i se înfipseră în umăr, și ea icni fără să vrea. *Dama'ting* nu păru să observe.

— Nu mă-ndoiesc că, după părerea ta, asta te face specială. Qeva pufni. Dacă am fi avut în Krasia câte un războinic pentru fiecare fată bună de nimic care a purtat numele ăsta, Sharak Ka s-ar fi încheiat.

— Da, *dama'ting*, răspunse Inevera, făcând o altă plecăciune în vreme ce mama ei își retrăgea unghiile.

— Tu ești una frumoasă, remarcă *dama'ting.*

Inevera se înclină.

— Mulțumesc, *dama'ting.*

— Haremurilor le e întotdeauna de folos o fată frumoasă, dacă n-a început încă să fie de folos altcumva, zise Qeva, uitându-se la Manvah. Cine e soțul tău și tu cu ce te îndeletnicești?

— *Dal*'Sharum Kasaad, *dama'ting,* răspunse Manvah, făcând și ea o plecăciune. Iar eu împletesc ramuri de palmier.

— Prima Soție? întrebă Qeva.

— Sunt singura lui soție, *dama'ting.*

— Bărbații se gândesc să-și tot ia neveste pe măsură ce prosperă, Manvah din tribul Kaji, dar e adevărat că se întâmplă și invers. Ai încercat să-ți găsești surori de cununie, așa cum spune Evejahul, ca să-ți ajute la împletit și ca să-i dăruiască bărbatului tău mai mulți copii?

— Da, *dama'ting.* De multe ori. Manvah scrâșni din dinți. Tații fetelor… nu și-au dat binecuvântarea.

Mireasa lut Everam mormăi. Răspunsul spunea multe despre Kasaad.

— Fata e educată?

Manvah dădu din cap.

— Da, *dama'ting.* Inevera e ucenica mea. E foarte iscusită la împletit, și am învățat-o să facă socoteli și să țină registre. A citit Evejahul câte o dată pentru fiecare dintre cei șapte stâlpi ai Paradisului.

Privirea Miresei lui Everam nu dezvăluia nimic.

— Veniți cu mine.

Le întoarse spatele și se adânci mai mult în pavilion. Nu se sinchisea de sângele de pe podea și robele de mătase

unduitoare îi alunecau ușor pe urme. De ele nu se lipea niciun strop. N-ar fi cutezat.

Melan mergea în spatele ei, ocolind sprintenă sângele, iar Inevera și mama ei se țineau după ea. Pavilionul era un labirint de pereți din pânză albă, cu atât de multe cotituri încât le apăreau în cale înainte de a-și da Inevera seama că există. Pe podea nu mai era sânge și chiar și țipetele răniților deveniseră sunete înăbușite. Dincolo de un cot, pereții și plafonul își schimbară brusc culoarea din alb în negru. Era ca și cum ar fi pășit din zi în noapte. După următorul cot, era atât de întuneric încât mama ei, în robele negre de *dal’ ting,* deveni aproape invizibilă, iar *dama’ting* și ucenica ei, înveșmântate în alb, păreau imagini fantomatice.

Qeva se opri brusc și Melan o ocoli ca să deschidă o trapă pe care Inevera n-o observase. Înăuntru nu zări decât o scară de piatră care cobora către o beznă și mai neagră. Piatra tăiată era rece sub tălpile ei goale și, când Melan închise trapa în urma lor, întunericul deveni de nepătruns. Coborâră încet și Inevera se îngrozi la gândul că ar fi putut să se împiedice, dând peste Mireasa lui Everam, ca să cadă apoi amândouă pe trepte.

Din fericire, scara era scurtă, însă Inevera chiar se împletici, surprinsă, când ajunse pe palier. Își regăsi repede echilibrul și nimeni nu păru să observe.

În mâna Qevei apăru ceva de un roșu strălucitor, împrăștiind o lumină sumbră, care le îngăduia să se vadă una pe alta, dar izbutea prea puțin să împrăștie bezna apăsătoare din jur. *Dama’ting* le conduse de-a lungul unui șir de chilii săpate în direct în stâncă. Pe toți pereții erau gravate glife.

— Așteaptă aici, cu Melan, îi spuse Qeva lui Manvah, iar Ineverei îi făcu semn să intre într-una dintre chilii.

Fata se cutremură când se închise ușa grea în urma lor.

Într-un colț al încăperii se afla un piedestal de piatră și *Dama’ting* puse acolo obiectul dătător de lumină. Părea o bucată de cărbune împodobită cu glife strălucitoare, dar până și Inevera știa adevărul. Era *alagai hora.*

Un os de demon.

Qeva se întoarse din nou spre ea și Inevera îi zări în mână sclipirea unei lame curbate. În lumina roșie, părea plină de sânge.

Țipă și se trase înapoi, dar chilia era foarte mică și se izbi curând de peretele de piatră. *Dama'ting* ridică lama în dreptul nasului ei, și ea privi cruciș, încercând să n-o scape din ochi.

— Te temi de cuțit? o întrebă Qeva.

— Da, *dama'ting,* răspunse ea instinctiv, cu vocea frângându-i-se.

— Închide ochi! îi porunci femeia.

Ea tremura de spaimă, dar se supuse, cu inima bătându-i zgomotos în timp ce aștepta să-și simtă carnea străpunsă de tăiș.

Dar lovitura nu veni.

— Imaginează-ți un palmier, fiică a împletitoarei, spuse Qeva.

Inevera n-o înțelese pe de-a-ntregul, dar dădu din cap. Era o imagine pe care și-o putea aduce cu ușurință în fața ochilor, fiindcă se urca în palmieri în fiecare zi, scuturând cu abilitate trunchiurile ca să adune ramuri pentru împletituri.

— Un palmier se teme de vânt? întrebă Qeva.

— Nu, *dama'ting.*

— Dar ce face?

— Se apleacă, *dama'ting.*

— Evejahul ne învață că frica și durerea nu sunt decât vânt, Inevera, fiică a lui Manvah. Lasă-l să sufle pe lângă tine.

— Da, *dama'ting.*

— Repetă asta de trei ori! porunci Qeva.

— Frica și durerea nu sunt decât vânt, spuse Inevera, răsuflând adânc. Frica și durerea nu sunt decât vânt. Frica și durerea nu sunt decât vânt.

— Deschide ochii și îngenunchează, îi ceru *dama'ting.* După ce fata se supuse, adăugă: Întinde mâna!

Brațul întins de Inevera părea desprins de ea, dar nu tremura. Mireasa lui Everam îi săltă mâneca și i-l spintecă mai jos de cot, trăgând o linie de sânge.

Inevera respiră scurt, dar nu se clinti și nu țipă. *Frica și durerea nu sunt decât vânt.*

Dama'ting își săltă ușor vălul și linse lama, gustând sângele fetei. Își puse cuțitul în teaca prinsă pe șold, apoi strânse cu putere tăietura, picurând sânge pe o mână de zaruri negre, glifate.

Inevera scrâșni din dinți. *Frica și durerea nu sunt decât vânt.*

Când le atinse sângele, zarurile prinseră să strălucească și Inevera înțelese că erau tot *alagai hora.* Sângele ei atingea oase de demon. Gândul o îngrozea.

Dama'ting se retrase cu un pas, psalmodiind încet ceva în timp ce amesteca zarurile, care deveneau tot mai strălucitoare cu fiecare clipă.

— Everam, cel care ne dăruiești Lumina și Viața, te rog fierbinte, dă-i acestei neînsemnate slujitoare cunoașterea celor ce vor veni! Vorbește-mi despre Inevera, fiica lui Kasaad, din stirpea lui *Damaj* din tribul Kaji.

Cu asta, aruncă zarurile pe podea, în fața fetei. Lumina lor răbufni într-o străfulgerare, orbind-o, apoi se domoli, devenind o licărire monotonă când simbolurile strălucitoare de pe podea conturară ramurile din care i se împletea soarta.

Dama'ting nu spuse nimic. Ochii i se îngustară și privi zarurile vreme îndelungată. Inevera n-ar fi putut spune cât timp trecuse, dar începu să se clatine când mușchii picioarelor ei, neobișnuiți cu o atât de lungă ședere în genunchi, se lăsară înfrânți până la urmă de oboseală.

Mișcările ei atraseră privirea Miresei lui Everam.

— Lasă-te pe călcâie și stai nemișcată!

Qeva se ridică în picioare și ocoli chilia mică, privind sub toate unghiurile modelul creat de zaruri. Strălucirea prinse să pălească încetul cu încetul, dar ea încă mai stătea pe gânduri.

Palmier în vânt sau nu, Inevera se neliniștea tot mai tare. Mușchii ei țipau, încordați, și temerile i se dublau de la o clipă la alta. Ce vedea Mireasa lui Everam? Avea să fie luată de la mama ei și vândută unui harem? Era stearpă?

În cele din urmă, Qeva se uită la ea.

— Atinge zarurile în orice fel și-o să-ți pierzi viața.

Cu asta, părăsi încăperea, mormăind porunci. Se auzi zgomot de pași grăbiți când Melan plecă în fugă.

O clipă mai târziu, Manvah intră în chilie și ocoli cu grijă zarurile ca să îngenuncheze în spatele fiicei sale.

— Ce s-a întâmplat? șopti.

Inevera clătină din cap.

— Nu știu. *Dama'ting* s-a tot holbat la zaruri de parcă n-ar fi înțeles bine ce spun.

— Sau nu i-a plăcut ce spun, murmură Manvah.

— Ce urmează acum? întrebă Inevera, simțind cum i se răceau obrajii.

— O cheamă aici pe *Damaji'ting* Kenevah, răspunse Manvah, făcând-o pe Inevera să icnească, uluită. Ea va avea ultimul cuvânt. Roagă-te!

Inevera se cutremură, plecându-și fruntea. *Dama'ting* o speria destul. Iar gândul că venea s-o cerceteze conducătoarea tuturor acelor femei…

Te rog, *Everam*, imploră ea, *îngăduie să fiu fertilă și să-i port fiii tribului* Kaji. *Dacă aș fi* nie'ting*, familia mea n-ar putea îndura rușinea. Îndeplinește-mi această singură dorință și mă voi dărui ție pentru totdeauna.*

Rămaseră amândouă îngenuncheate în lumina roșie, rugându-se îndelung.

— Mamă? întrebă Inevera.

— Da?

Inevera își înghiți nodul din gât.

— O să mă mai iubești și dacă sunt stearpă?

Vocea i se frânse la ultimele cuvinte. Nu voia să plângă, dar se trezi clipind printre lacrimi.

Un moment mai târziu, Manvah o strângea în brațe.

— Ești fiica mea. Te-aș iubi și dacă ai stinge soarele.

•

După o așteptare parcă fără sfârșit, Qeva se întoarse urmată de o altă mireasă a lui Everam – mai bătrână și mai slabă, cu privire tăioasă. Purta albul *dama'ting*, dar vălul și acoperământul capului ei erau din mătase neagră. *Damaji'ting* Kenevah, cea mai puternică femeie din întreaga Krasie.

Damaji'ting aruncă o privire către femeile îngrămădite una într-alta și ele se grăbiră să se despartă și să-și șteargă ochii, apoi se reașezară în genunchi. Kenevah nu le adresă niciun cuvânt, ci se apropie de zaruri. Studie preț de minute lungi modelul pe care-l alcătuiseră.

— Ia-o, mormăi în cele din urmă.

Inevera icni când Qeva se apropie cu pași mari, o înșfăcă de braț și o săltă în picioare. Se uită cu disperare la Manvah și îi văzu ochii măriți de spaimă.

— Mamă!

Manvah căzu pe burtă, strângând în mână tivul robei Qevei, care o trăgea pe Inevera după ea.

— Te rog, *dama'ting*! se milogi. Fiica mea…

— Fiica ta nu mai e în grija ta! o repezi Kenevah, iar Qeva o lovi cu piciorul ca să-și smulgă roba din strânsoarea ei. Acum îi aparține lui Everam.

•

— Trebuie să fie o greșeală, spuse Inevera, pe care Qeva o călăuzea ținând-o strâns de braț.

Se simțea mai degrabă ca și cum ar fi fost escortată către un stâlp de biciuire, nu către un palat. *Damaji'ting* Kenevah și Melan, ucenica *nie'dama'ting,* mergeau alături de ele.

— Zarurile nu greșesc, răspunse Kenevah. Și ar trebui să te bucuri. Tu, fiica unei împletitoare de coșuri și a unui *Sharum* oarecare, te vei logodi cu Everam. Nu vezi ce mare onoare i s-a făcut familiei tale azi?

— Atunci de ce n-am fost lăsată să-mi iau rămas-bun de la ai mei? Măcar de la mama?

Nu răspunde niciodată la o întrebare cu o alta, îi spusese Manvah, dar Inevera trecuse dincolo de grija pentru așa ceva.

— O despărțire scurtă e de preferat, răspunse Kenevah. Sunt mult mai prejos decât tine. Fără importanță. N-o să-ți fie îngăduit să-i vezi în timpul pregătirii tale, iar când vei fi pregătită pentru încercarea dobândirii albului, nici măcar n-o să ți-o mai dorești.

Inevera n-avea niciun răspuns pentru o astfel de afirmație ridicolă. Să nu-și dorească să-și revadă mama? Fratele? De neînchipuit. Avea să-i fie dor până și de tatăl ei, deși probabil că el nici măcar n-avea să-i observe lipsa.

Palatul Dama'ting al tribului Kaji le apăru curând în fața ochilor. De o măreție care o egala chiar și pe a palatelor celor mai puternici *Damaji,* era înconjurat de un zid glifat, înalt de șase metri, ca pavăză atât împotriva dușmanilor care umblau sub lumina soarelui, cât a *alagai*-lor. Dincolo de marile porți nu trecea niciodată nimeni altcineva în afară de *dama'ting* și de ucenicele lor. Niciun bărbat, nici măcar Andrahul, nu putea pune piciorul pe acel pământ sfânt.

Sau cel puțin așa i se spusese Ineverei, dar când porțile – care păruseră să se deschidă de la sine – se închiseră în urma lor, văzu că le împingeau doi bărbați musculoși. Nu purtau nimic altceva decât un *bido* alb și sandale și trupurile le străluceau,

unse cu ulei. Amândoi aveau cătușe de aur la glezne și la încheieturile mâinilor, dar Inevera nu văzu niciun lanț.

— Credeam că bărbaților nu le e îngăduită intrarea în palat, ca să nu pună în primejdie castitatea mireselor lui Everam, spuse Inevera.

Cele două *dama'ting* râseră scurt, zgomotos, ca și cum ar fi auzit o glumă bună. Chiar și Melan chicoti.

— Ai dreptate, dar numai pe jumătate. Eunucii n-au boașe, așa că, în ochii lui Everam, nu sunt bărbați.

— Atunci sunt… *push'ting,* întrebă Inevera.

Kenevah chicoti.

— N-or fi având boașe, dar sulițele lor sunt destul de bune ca să facă munca unui bărbat adevărat.

Inevera răspunse cu un zâmbet îndurerat în timp ce urcau alte treptele de marmură, lustruite până la un alb imaculat. Își ținea brațele pe lângă trup, străduindu-se să pară cât mai mică, trecând cât mai neobservată, în vreme ce ușile mari le erau deschise de alți sclavi chipeși, cu cătușe de aur. Se înclinară, iar Qeva își plimbă degetul pe sub bărbia unuia dintre ei.

— A fost o zi obositoare, Khavel. Vino peste o oră în odăile mele, cu pietre înfierbântate și ulei parfumat, să alungăm încordarea din trup.

Sclavul se înclină adânc, fără să scoată niciun cuvânt.

— Nu li se îngăduie să vorbească? întrebă Inevera.

— Nu pot, răspunse Kenevah. Limbile le-au fost tăiate odată cu boașele și literele nu le sunt cunoscute… Nu pot povesti niciodată nimic despre minunile văzute în Palatul Dama'ting.

Într-adevăr, luxul și opulența din palat depășeau tot ce-și imaginase vreodată Inevera. Totul, de la coloane și de la tavanul înalt, boltit până la podele, pereți și trepte, era dăltuit din marmură albă, fără niciun cusur, lustruită până ce ajunsese să strălucească puternic. Covoarele țesute, groase, uimitor de moi sub tălpile ei goale, umpleau coridoarele de culoare. Pe pereți atârnau tapiserii – capodopere ale artei, dând viață istorisirilor din Evejah. Pe piedestaluri de marmură stăteau vase de lut frumos smălțuite, alături de obiecte din cristal, aur și argint lustruit; de la statui delicate și filigrane până la potire și vase masive. În bazar, astfel de lucruri ar fi fost păzite cu străşnicie – oricare dintre ele s-ar fi putut vinde pentru o sumă destul de

mare ca să asigure traiul unei familii vreme de zece ani –, dar cine, din întreaga Krasie, ar fi îndrăznit să fure de la *dama'ting*?

Alte Mirese treceau pe lângă ele pe coridoare, unele singure, iar altele în grupuri, vorbind. Toate purtau aceleași veșminte unduitoare, de mătase albă, aveau capul acoperit și văl pe față – chiar și acolo, înăuntru, unde nu aveau ce bărbați să le vadă. Se opreau și se înclinau adânc la trecerea lui Kenevah și, cu toate că se străduiau s-o ascundă, îi aruncau Ineverei priviri curioase, măsurând-o cu un aer care nu sugera o primire cu brațele deschise.

Nu doar una dintre aceste Mirese întâlnite avea silueta îngroșată de un prunc purtat în pântece. Era șocant să vezi o *dama'ting* într-o asemenea stare, mai ales când toți bărbații din preajma lor erau jugăniți, dar Inevera își ascunse surprinderea sub masca de nepătruns a omului învățat să se tocmească. O asemenea întrebare ar fi putut s-o aducă pe Kenevah la capătul răbdării și, dacă urma să trăiască acolo, răspunsul avea să i se dezvăluie curând.

Palatul avea șapte aripi, câte una pentru fiecare stâlp din Paradis, cea din centru fiind îndreptată către Soarele Anoch, locul de ultimă odihnă a lui Kaji. Era aripa rezervată pentru *Damaji'ting,* care o conduse pe Inevera în opulenta ei cameră de primire. Qevei și lui Melan le ceru să aștepte afară.

— Șezi, spuse Prima Mireasă, arătându-i unul dintre divanele de catifea din fața unei mese de lucru din lemn lustruit.

Inevera se așeză cu sfială, simțindu-se mică și neînsemnată în încăperea imensă. Kenevah se instală la masa de lucru unindu-și degetele mâinilor într-un ascuțiș de turlă și privind-o fix, cu o asprime sub care fata se simți pierzându-se cu firea.

— Am aflat, de la Qeva, că știi al cui a fost numele pe care îl porți, zise Kenevah, sobră, și Inevera nu-și dădu seama dacă o lua în râs sau nu. Vorbește-mi despre ea.

— Inevera a fost fiica lui *Damaj,* cel mai bun prieten și sfătuitor al lui Kaji. În Evejah se spune că era atât de frumoasă încât Kaji s-a îndrăgostit de ea la prima vedere și a pretins că e vrerea lui Everam să-i fie prima dintre soții.

Kenevah pufni.

— Damajah a fost mai mult decât atât, fetițo. Mult mai mult. Când stătea alături de Kaji, între perne, îi șoptea la ureche vorbe înțelepte, urcându-l pe culmi de nedescris ale puterii. Se

povestește că îi vorbea cu vocea lui Everam, de aceea numele ei înseamnă voința lui Everam. Inevera a fost și prima *dama'ting,* continuă Kenevah. Ea ne-a adus harul lecuirii și otrăvurile, precum și magia *hora.* A țesut pentru Kaji Mantia Nevăzutului, și tot ea a gravat glifele de pe puternica lui suliță și de pe coroană.

Kenevah se uită la Inevera.

— Și va reveni, când Sharak Ka va fi aproape, pentru a-l găsi pe noul Izbăvitor.

Fata icni, dar *Damaji'ting* nu-i aruncă decât o privire îngăduitoare.

— Am văzut sute de fete cu numele tău icnind așa, fetițo, dar niciuna n-a găsit niciun Izbăvitor. Câte sunt, numai în tribul *Damaj*? Douăzeci?

Inevera dădu din cap și Kenevah mormăi. Scoase dintr-un sertar al mesei de lucru o carte grea, cu cotorul de piele ponosit. Fusese cândva acoperit cu foiță de aur, un ornament din care nu mai rămăseseră decât niște fărâme, ici și colo.

— Evejah'ting, spuse. O vei citi.

Inevera se înclină.

— Desigur, *Damaji'ting*, deși am mai citit textele sacre de multe ori.

Kenevah clătină din cap.

— Ai citit Evejahul, versiunea lui Kaji, care a fost modificată, de-a lungul anilor, ca să slujească țelurilor urmărite de *dama.* Evejah'ting, cartea sa pereche, a fost scrisă de Damajah însăși și cuprinde cugetările ei înțelepte și istorisirea urcării lui Kaji pe culmile puterii. O s-o înveți pe dinafară, pagină cu pagină.

Inevera luă cartea. Avea filele incredibil de subțiri și de moi, dar era la fel de groasă ca Evejahul pe care-o învățase Manvah să-l citească. O strânse la piept, ca și cum ar fi vrut s-o apere de hoți.

Damaji'ting îi oferi o pungă din catifea groasă.

— Punga ta cu *hora,* spuse.

Inevera se albi la față.

— Înăuntru sunt oase de demon?

Kenevah clătină din cap.

— Vor trece cel puțin câteva luni până când vei stăpâni disciplina necesară ca să poți măcar atinge adevăratele *hora* și

probabil abia după câțiva ani ți se va îngădui să pătrunzi în Sala Negurii, ca să-ți dăltuiești zarurile.

Inevera dezlegă șireturile pungii, apoi și-o goli în palmă. Adăpostea șapte zaruri de lut, fiecare cu un alt număr de fețe. Toate erau lăcuite cu negru, aidoma oaselor de demon, și pe toate fețele aveau gravate simboluri roșii.

— Zarurile îți pot dezvălui toate tainele lumii dacă înveți să le citești cum se cuvine, o lămuri Kenevah. Sunt menite să-ți reamintească la ce aspiri și sunt, totodată, un model pentru studiu. O mare parte din Evejah’ting e dedicată înțelegerii lor.

Inevera puse zarurile la loc și închise punga, apoi și-o strecură la loc sigur, în buzunar.

— Te vor detesta, adăugă Kenevah.

— Cine o să mă deteste, *Damaji’ting*?

— Toată lumea. Logodnicele și Miresele. Aici nu există nicio femeie care să te considere bine-venită.

— De ce? se miră Inevera.

— Pentru că mama ta nu e *dama’ting.* Nu te-ai născut pentru alb. Așa a fost mereu, încă din vremea lui Kaji. Zarurile spun că s-ar putea să-mi urmezi.

— O să fiu *Damaji’ting*? întrebă Inevera, nevenindu-i să creadă.

— *Ai putea fi,* repetă Kenevah. Dacă o să trăiești îndeajuns de mult. Celelalte vor sta tot timpul cu ochii pe tine, te vor judeca. O parte dintre surorile tale de instruire vor încerca să-ți intre pe sub piele, iar altele se vor strădui să te domine. Trebuie să fii mai puternică decât ele.

— Eu…, începu Inevera.

— Dar nu trebuie să pari prea puternică, o întrerupse Kenevah, fiindcă altminteri *dama’ting* te vor ucide pe tăcute înainte de a-ți dobândi vălul și vor lăsa zarurile s-aleagă pe altcineva.

Inevera își simți sângele înghețând în vine.

— Tot ce știi se va schimba, fetițo, continuă Kenevah, dar cred că, în cele din urmă, vei descoperi că Palatul Dama’ting nu se deosebește prea mult de Marele Bazar.

Inevera își lăsă capul pe-o parte, neștiind dacă *Damaji’ting* glumea sau nu, dar femeia nu o luă în seamă. Sună dintr-un clopoțel de aur de pe masa ei de lucru, iar Qeva și Melan intrară în încăpere.

— Duceți-o în Criptă.

Qeva o prinse din nou de braț, pe jumătate călăuzind-o și pe jumătate trăgând-o de pe canapea.

— Melan, tu o vei învăța căile Logodnicelor, spuse Kenevah. Până ce vor trece douăsprezece Asfințiri, eșecurile ei vor fi și ale tale.

Melan se strâmbă, dar se înclină adânc.

— Da, bunico.

•

Cripta nu era una dintre aripile palatului. Se afla dedesubt, în palatul de jos.

Aidoma aproape tuturor celorlalte clădiri mari din Sulița Deșertului, Palatul Dama'ting avea sub pământ tot atâtea niveluri ca deasupra. Încăperile de jos erau mai răcoroase decât cele de sus, pană și decorul era mai rece. Nu vedeai nici urmă din vopseaua, poleirea și lustrul din palatul propriu-zis. Cel subpământean, aflat departe de soare, nu era un loc al luxului care sare în ochi. Și nu părea menit să ofere prea mult confort.

Dar, prin grandoarea sa, era cu mult mai presus decât cele câteva odăi de lut care însemnau „acasă" pentru Inevera și familia ei. Mulțumită tavanelor înalte, coloanelor groase și arcadelor, căpăta măreție pană și piatra goală, iar glifele gravate pe suprafețele lor erau adevărate opere de artă. Chiar și atât de departe de soare, domnea o căldură plăcută, căci pe podeaua de piatră erau întinse covoare moi, cu glife brodate pe margini. Dacă *alagai* pătrundeau cumva în acel loc mai sacru decât oricare altul, Miresele lui Everam nu se aflau în pericol.

Pe coridoare patrulau *dama'ting,* trecând din când în când pe lângă ele. Dădeau din cap către Qeva și își vedeau de drum, dar Inevera le simțea privirile sfredelind-o.

Coborâră o scară și își continuară drumul prin mai multe coridoare. Aerul deveni mai cald și mai umed. Covoarele dispărură, iar podeaua de marmură se termină, continuată fiind de una dintre dale de piatră, alunecoasă din pricina condensului. O *dama'ting* voinică stătea de veghe, nescăpând din ochi un portal și holbându-se la nou-venită fără fereală, cum se uită o pisică la un șoarece. Inevera se înfioră când trecură printr-o încăpere largă, cu zeci de cârlige de haine înșiruite pe pereți. Cele mai multe susțineau câte o rochie și câte o fâșie lungă de

mătase albă. De undeva, din faţă, se auzeau râsete şi apă împroşcată.

— Scoateţi rochia şi las-o pe podea, ca să fie arsă! spuse Qeva.

Inevera se dezbrăcă repede de rochia cafenie şi scăpă şi de *bido* – o fâşie lată de pânză, care ţinea peste tot prezentul nisip şi praful nelipsit din bazar departe de partea de jos a trunchiului ei. Manvah purta una neagră şi o învăţase pe Inevera să şi-o lege făcând un nod rapid şi rezistent.

Melan se dezbrăcă şi văzu că, pe sub rochie şi pe sub pantalonii de mătase, purta şi ea un *bido,* dar mult mai complicat, dintr-o fâşie de mătase de nici doi centimetri şi jumătate lăţime. Şi capul îi era înfăşurat în mătase, care îi acoperea deopotrivă părul, urechile şi gâtul. Doar faţa îi rămânea dezgolită.

Nie'dama'ting îşi dezlegă un nod de sub bărbie şi începu să-şi desfăşoare acoperământul capului. Se mişca iute, cu o eficienţă datorată obişnuinţei, inversând, după cum îşi putea da Inevera seama, o împletitură din cale-afară de complicată. O făcea cu mâinile răsucindu-i-se fără încetare, pentru a înfăşura cu dibăcie mătasea în jurul lor, ţinând-o bine întinsă.

Inevera văzu, şocată, că ţeasta fetei era cu desăvârşire rasă, lăsându-i la vedere pielea măslinie netedă şi lucioasă, ca piatra lustruită. Acoperitoarea capului se termina cu o împletitură strânsă, întinsă pe şira spinării. Mâinile fetei îşi continuară dansul la ceafa ei, desfăcând zeci de încrucişări ale mătăsii, până când avu două fâşii separate, care îi ajungeau la *bido.* Şi mâinile îşi continuară lucrul.

„Totul e dintr-o singură bucată”, înţelese Inevera, urmărind-o cu uimire şi veneraţie pe Melan, care îşi despletea încet *bido*-ul. Impresia că totul era un dans crescu când *nie'dama'ting* începu să păşească peste fâşiile descrucişate, lovind podeaua cu tălpile goale mereu în acelaşi ritm. Mătasea i ce se încrucişa peste coapse şi între picioare de douăsprezece ori, acoperind-o în straturi.

Din mâinile Ineverei ieşiseră destule coşuri ca să recunoască o împletitură corect făcută, iar aceea era o capodoperă. Ceva atât de complicat împletit putea fi purtat o zi întreagă, fără să se lăbărţeze, iar un nepriceput probabil că ar fi încâlcit fâşia, fără s-o poată despleti vreodată.

— *Bido*-ul împletit e ca o plasă de piele, care îți apără fecioria, spuse Qeva, aruncându-i Ineverei o rolă mare de mătase albă, subțire. O să-l porți tot timpul, în afara celui destinat, aici, cele mai adânci încăperi din Criptă, abluțiunilor și necesităților firești. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu ieși din Criptă fără el și o să fii pedepsită dacă nu e împletit cum trebuie. Melan o să-ți arate cum. Fiicei unei împletitoare de coșuri n-ar trebui să-i fie greu să facă așa ceva cu măiestrie.

La asta, Melan pufni, iar Inevera înghiți dureros în sec și se strădui să nu-i privească îndelung capul ras. Avea cu câțiva ani mai mult decât ea și, cu capul descoperit, era foarte frumoasă. Întinse mâinile, având-o pe fiecare înfășurată în cel puțin trei metri de mătase. Inevera o imită și pășiră amândouă peste fâșia întinsă între mâinile lor, potrivindu-și-o apoi de-a latul feselor.

— Prima împletitură se numește Paznicul lui Everam, spuse Melan, întinzând bine fâșia și încrucișându-și-o peste vulvă. Încrucișarea se repetă de șapte ori, o dată pentru fiecare stâlp al Paradisului.

Inevera o imită și izbuti să țină o vreme pasul, până când o opri Qeva.

— Mătasea s-a răsucit într-un loc, luați-o de la început.

Inevera dădu din cap și ambele fete desfăcură împletitura și o reîncepură. Inevera încruntă din sprâncene, străduindu-se din răsputeri să imite fără greș împletitura celeilalte. Kenevah spusese că Melan avea să-i poarte povara greșelilor și nu voia să fie pedepsit altcineva pentru stângăcia mâinilor ei. Reuși să țină pasul până ce ajunseră la acoperitoarea capului, când *dama'ting* o opri iarăși.

— Nu atât de strâns. Legi un *bido,* nu încerci să ții laolaltă capul spart al unui *Sharum.* De la început!

Melan îi aruncă Ineverei o privire iritată, făcându-i obrajii să se împurpureze, dar reîncepură să despletească, scoțându-și *bido*-urile în întregime înainte de a le reface.

La cea de-a treia repetare, Inevera ajunsese deja să simtă împletitura. Înșiruirea mișcărilor i se părea firească și, în scurt timp, ea și Melan purtau *bido*-uri identice.

Qeva bătu din palme.

— La urma urmelor, chiar ar putea fi ceva de capul tău, fetițo! Melan avusese nevoie de câteva luni ca să stăpânească

împletirea *bido*-ului și se număra printre cele care învățaseră cel mai repede. Nu-i așa, Melan?

— Cum spune *dama'ting.*

Melan se înclină, țeapănă, și Inevera înțelese că, de fapt, Qeva o luase în zeflemea.

— La baie cu voi! zise aceasta din urmă. Ziua înaintează și bucătăriile se vor deschide în scurtă vreme.

După cuvintele despre mâncare, Inevera își auzi stomacul chiorăind. Trecuseră destul de multe ore de când nu mai pusese nimic în gură.

— O să mănânci destul de curând, zâmbi Qeva. După ce tu și celelalte fete o să ne slujiți la cină și o să curățați oalele.

Râse și arătă de îndată în direcția aburului și a zgomotului de apă împroșcată.

Melan își desfăcu la iuțeală *bido*-ul și o porni într-acolo. Inevera pierdu mai mult timp străduindu-se să nu încâlcească mătasea, după care o urmă, lipăind cu tălpile ei goale pe dale.

Coridorul se deschise într-un bazin mare, cu apa fierbinte și aerul îngroșat de aburi. Înăuntru erau zeci de fete, toate cu capul cu desăvârșire ras, ca al lui Melan. Unele păreau de vârsta Ineverei, însă cele mai multe erau mai mari, iar câteva păreau aproape femei. Se spălau toate în baia de piatră sau trândăveau pe treptele alunecoase de pe marginea ei, răzându-și părul și tăindu-și unghiile.

Inevera se gândi la găleata cu apă caldă pe care o împărțea cu mama ei ca să se spele. Rația lor nu le îngăduia s-o schimbe prea des. Înaintă prin bazin uluită, cu coapsele mângâiate de apa fierbinte, pe a cărei suprafață își plimba vârfurile degetelor ca pe mătasea din bazar.

La intrarea lor, privirile tuturor se ridicară. Fetele tolănite se săltară aidoma șerpilor care sâsâie și toți ochii din încăpere se ațintiră asupra celor două nou-sosite. Toată lumea se puse repede în mișcare, înconjurându-le.

Inevera se răsuci pe călcâie, dar orice cale era deja închisă și cercul de fete se strângea tot mai tare, împiedicând orice încercare de fugă și ascunzându-le vederii oricui s-ar fi uitat din afară.

— Ea e? întrebă o fată.

— Cea chemată de zaruri? întrebă o alta.

Chipurile celor care întrebau se pierdură în aburi când toate începură să se învârtească în jurul Ineverei, privind-o sub toate unghiurile, aproape la fel cum își studiase Qeva zarurile.

Melan dădu din cap și cercul se strânse mai tare. Inevera se simți strivită sub greutatea privirilor tuturor.

— Melan, ce...?

Inevera întinse brațul, cu inima bătându-i nebunește.

Melan o prinse de încheietura mâini, răsucindu-i-o și trăgând cu putere. Inevera căzu către ea, iar Melan îi prinse în pumn părul des, profitând de căderea ei ca s-o împingă cu capul sub apă.

Urmă o bolboroseală, apoi nu mai auzi decât iureșul apei. Încercând din reflex să răsufle, trase lichidul pe nări și se simți sufocată, dar sub apă nu putea tuși, și totul zvâcni în ea când se opuse impulsului de a respira iarăși. Apa fierbinte îi ardea fața, și se zbătu cu violență, dar Melan o ținea bine și împotriva acelei strânsori Inevera se simțea neputincioasă. Se zvârcoli când începură plămânii s-o ardă, dar, așa cum făcuse Soli în cort, Melan se folosea de *sharusahk,* mișcările ei erau iuți și precise. Inevera nu i se putea împotrivi.

Nie'dama'ting îi striga ceva, dar apa înăbușea sunetele, iar ea nu înțelegea nimic. Înțelese că urma să se înece. Părea atât de absurd. Nu mai stătuse niciodată într-o apă care să-i treacă de genunchi. În Sulița Deșertului, apa era prețioasă, atât ca mijloc de plată, cât și ca marfă în bazar. *Aurul strălucește, dar apa e divină,* așa suna o zicală. Numai cei mai bogați locuitori ai Krasiei își puteau permite să se înece.

Își pierduse orice speranță când Melan o smuci și o ridică în picioare împroșcând apa. Părul i se lipise de față și tuși, respirând gâfâit aerul gros, încărcat de aburi.

— ... intri pur și simplu aici, striga Melan, vorbind cu *Damaji'ting* de parcă ți-ar fi prietenă de pernă și înveți să-mpletești *bido*-ul după trei încercări!

— Trei încercări? se miră o fată.

— Ar trebui s-o ucidem chiar și numai pentru asta, adăugă alta.

— Se crede mai bună decât noi, adăugă o a treia.

Prin părul ei încâlcit, Inevera se uită cu disperare în jur, dar toate celelalte fete o priveau nepăsătoare, cu ochi stinși. Niciuna nu părea dispusă să ridice vreun deget în apărarea ei.

— Melan, te rog, eu…, bolborosi ea, dar fata mai mare o strânse cu mai multă putere și o afundă din nou sub apă.

Inevera izbuti să-și țină răsuflarea, dar rămase curând fără aer și se zbătea cu disperare când Melan o lăsă din nou să ia o gură de aer.

— Nu-mi vorbi mie! zise Melan. Sunt legată de tine pentru un an, dar nu suntem prietene. Crezi că poți veni aici să iei locul lui Kenevah peste noapte? Trecând peste mama mea? Trecând peste *mine*? Eu sunt sânge din sângele lui Kenevah. Tu nu ești decât… o aruncare greșită.

Scoase de undeva un cuțit ascuțit, și Inevera se înfioră, îngrozită, când i-l trecu prin păr, tăindu-i buclele bogate.

— Nu ești nimic.

Melan răsuci cuțitul între degete, prinzându-l de lamă și întinzându-i-l, cu mânerul înainte, primei fete care se apropie.

— Nu ești nimic, spuse aceasta, ca un ecou, prinzând o șuviță din părul Ineverei și retezând-o.

Fetele se apropiară pe rând și luară cuțitul, tăind din părul ei până ce nu-i mai rămase pe cap decât un soi de umbră zdrențuită, inegală, cu pete de sânge.

— Nu ești nimic, îi spunea fiecare.

Când se retrase ultima, Inevera stătea în apă în genunchi, vlăguită și cu ochii în lacrimi. Tuși iarăși și iarăși, și fiecare convulsie părea să-i smulgă foc din gât. De parcă în plămâni i-ar fi rămas o ultimă picătură de apă, pe care țineau cu orice preț s-o scuipe.

Kenevah avea dreptate. La urma urmelor, Palatul Dama’ting și Marele Bazar nu se deosebeau prea mult, însă nu mai exista un Soli care s-o apere.

Inevera se gândi la Manvah și la ultimele ei cuvinte despre Krisha. Nu le putea înfrunta pe Melan și pe celelalte fete folosindu-se de *sharusahk,* dar putea să facă exact ce făcuse mama ei. Avea să țină ochii în jos și să se supună. Să se străduiască din greu. Să asculte. Să învețe.

Și apoi, profitând de neatenția tuturor, avea să descopere ce anume era pentru Melan cortul cu mărfuri, ca să-i pună rozătoare înăuntru.

1. ARLEN

333 D.Î., VARA
Cu 30 de răsărituri înainte de Luna Nouă

Renna îl sărută pe Arlen din nou. O adiere blândă le trecu peste sudoarea de pe trupuri, răcorindu-i în vreme ce gâfâiau în noapte.

— Mă-ntrebam dacă ești tatuat și sub pânza aia ca un scutec, spuse ea, cuibărindu-se lângă el, cu capul pe pieptul lui gol, și ascultându-i inima.

Arlen râse și o cuprinse cu brațul.

— Se numește *bido.* Și până și obsesia *mea* are limite.

Renna își săltă capul și își lipi buzele de urechea lui.

— Poate nu-ți tre' decât un Glifar de-ncredere. E datoria unei soții să se-ocupe cu mare grijă de tot ce-i în *bido*-ul bărbatului ei. Te-aș putea glifa cu lujer negru…

Arlen înghiți în sec și ea îi văzu obrajii împurpurându-se.

— Glifele s-ar deforma chiar în timp ce le-ai desena.

Renna râse, îl strânse în brațe și-și lăsă din nou capul pe pieptul lui.

— Uneori mă-ntreb dacă nu-s cumva țicnită.

— De ce? întrebă Arlen.

— Poate încă mai sunt la Selia Stearpa, în atelierul ei, uitându-mă în gol. De-atunci încoace, totul a fost ca un vis. Mă-ntreb dacă nu cumva mintea mea m-a dus într-un loc însorit și m-a lăsat acolo.

— Dacă ăsta-i locul tău însorit, spuse Arlen, ai o imaginație tare săracă.

— De ce? întrebă ea. Am scăpat de Harl și de ferma aia, ducă-se Miezului, sunt mai puternică decât mi-am imaginat vreodată și dansez în noapte sub cerul liber. Își roti mâna în jur. Totu-i plin de culoare și strălucește. Se uită la el. Și sunt cu Arlen Bales. Cum ar putea locul meu însorit să se afle altundeva?

Renna își mușcă buzele în timp ce i se revărsau cuvintele printre ele. Cuvinte pe care le gândise de multe ori, dar nu cutezase să le rostească vreodată cu glas tare. Șovăise, în

parte, de teama răspunsului lui Arlen, dar mai ales din pricina propriilor îndoieli. Toate surorile Tanner fuseseră dornice să fugă în patul primului bărbat cumsecade întâlnit, dar oare fuseseră vreodată îndrăgostite?

În copilărie, Renna se gândise că îl iubește pe Arlen, dar nu-l cunoscuse îndeaproape și nu-și putuse da seama dacă nu cumva nu îndrăgește băiatul, ci ceea ce-și imaginează despre el.

Cu o primăvară în urmă, crezuse cu toată convingerea că îl iubește pe Cobie Fisher, dar acum înțelegea că se mințise. Cobie nu fusese om rău, dar, dacă la ferma lui Harl ar fi venit un alt bărbat, probabil că ea l-ar fi sedus pe acela. Ar fi făcut orice ca să plece, fiindcă oriunde altundeva era mai bine decât la ferma aia și orice bărbat de pe lume era mai bun decât tatăl ei.

Dar terminase cu minciunile. Și cu mușcatul limbii.

— Te iubesc, Arlen Bales, spuse.

Curajul îi pieri imediat ce i se desprinseră cuvintele de buze și își ținu răsuflarea, dar Arlen o strânse în brațe fără nicio șovăire.

— Te iubesc, Renna Tanner.

Ea răsuflă, iar teama și îndoielile o părăsiră.

Încărcată cu magie cum era, nu izbuti să adoarmă cât stătură întinși alături, dar nici nu și-o dorea. La căldură și în siguranță, se minună, aproape într-o doară, că ea și Arlen se luptaseră cu un prinț al demonilor și cu slugile lui chiar acolo, cu numai câteva ore înainte. Într-o altă viață. Pentru o scurtă vreme, scăpaseră.

Dar, pe măsură ce transpirația se usca și focul pasiunii se domolea, lumea reală reîncepu să-i acapareze treptat atenția, cumplită, înfricoșătoare. Erau înconjurați de leșurile miezingilor morți și tot luminișul era împroșcat cu sângele negru al creaturilor. Una dintre ele, un demon care-și putea schimba forma, încă mai avea înfățișarea ei, iar din capul retezat i se prelingea sânge. Nu prea departe, Dansatorul Amurgului încă mai zăcea cu picioarele în atele după ce nu lipsise mult ca să fie ucis de un metamorf.

— Tre' să-l lecuiesc pe Dansator ca să poată merge, spuse Arlen. Chiar și așa, n-o să-și recapete pe deplin puterile decât peste-o noapte sau două.

Renna își roti privirea.

— Nu-mi surâde să rămânem aici înc-o noapte.

— Nici mie, răspunse Arlen. Mâine, miezingii vor fi atrași de locul ăsta ca viermii de băltoace după ploaie. Am în apropiere o ascunzătoare c-o căruță destul de mare ca să-l cărăm pe Dansator. Pot să mă duc după ea și să fiu înapoi la nu mult timp după răsăritul soarelui.

— Da' tre' totuși s-așteptăm căderea nopții, spuse Renna.

Arlen o privi pieziș.

— De ce?

— Calul cântărește mai mult decât casa tatălui tău. Cum o să-l urcăm în căruță fără puterea din timpul nopții? Și cum o să tragem căruța?

Arlen se uită la ea cu o expresie grăitoare, deși fața-i era plină de glife.

— Termină cu asta! se răsti Renna.

— Cu ce?

— Nu te mai întreba dacă să mă minți sau nu. Acu' suntem promiși unul altuia și-ntre bărbat și nevastă nu e loc pentru minciuni.

Arlen o privi surprins, apoi clătină din cap.

— Nu voiam chiar să te mint. Încercam doar să-mi dau seama dacă e timpul să-ți vorbesc despre asta.

— E, dacă ții la pielea ta, veni răspunsul ei.

Arlen o privi mijindu-și ochii, dar ea i se uită în adâncul lor și, o clipă mai târziu, el ridică din umeri.

— Nu-mi pierd puterea în timpul zilei, îi mărturisi. Cre' că și sub soarele amiezii sunt în stare să ridic o vacă de lapte și s-o azvârl mai departe decât poți arunca tu o piatră din pârâu.

— Ce-ți dă puterea asta? întrebă Renna.

El o privi ca mai înainte, și ea se încruntă, apoi îi arătă pumnul, pe jumătate în glumă.

Arlen râse.

— Îți spun imediat ce-ajungem în ascunzătoarea mea. Pe cuvânt de onoare!

Ea rânji.

— Pecetluiește înțelegerea c-un sărut.

•

În timp ce aștepta, Renna scoase instrumentele pentru glifare primite de la Arlen și le înșirui, în ordine, pe o bucată de pânză curată, întinsă pe pământ. Își scoase colierul din pietre de pârâu

și cuțitul, cu care începu să le curețe fără grabă, cu grijă și cu dragoste.

Colierul era un dar de logodnă de la Cobie Fisher, un șnur solid pe care erau înșirate zeci de pietre netede, frumos lustruite. Era atât de lung, încât Renna și-l trecea peste cap de două ori și tot îi atârna până mai jos de sâni.

Cuțitul fusese al tatălui ei, Harl Tanner. Îl purta întotdeauna la centură, ascuțit ca briciul. Îl folosise ca să-l omoare pe Cobie, la care fugise Renna, care, la rândul ei, îl ucisese cu același cuțit.

Dacă toate astea nu s-ar fi întâmplat, Cobie și Renna ar fi fost soț și soție când se întorsese Arlen în Pârâul lui Tibbet. Colierul era un simbol al neputinței ei de a-i fi credincioasă lui Arlen, era un dar de logodnă de la un alt bărbat. Cuțitul îi amintea de omul care o ținuse toată viața captivă într-un miez al ei.

Însă nu se putea hotărî să se despartă de niciunul dintre cele două obiecte. La bine și la rău, erau singurele lucruri din lume care-i aparțineau cu adevărat, singurele lucruri din viața ei de zi care intrau în cea de noapte. Gravase glife pe amândouă, de apărare pe colier și de atac pe cuțit. La nevoie, colierul putea servi drept cerc glifat, dar se dovedise mult mai util ca ștreang. Iar cuțitul...

Cuțitul fusese împlântat în pieptul unui prinț miezing. Magia lui încă mai continua să strălucească în fața ochilor ei glifați. Nu era vorba doar despre glife – întreaga lamă căpătase o strălucire mată. Îi făcea sângele să țâșnească din deget la cea mai ușoară atingere.

Știa că soarele avea să-i ardă puterea, dar, în clipa aceea, arma părea de neînfrânt. Avea să fie mai de temut până și în timpul zilei. Magia lăsa întotdeauna în urmă lucruri mai bune decât fuseseră când pătrunsese în ele. De pildă, cea mai delicată trecere a cârpei de lustruit peste pietrele colierului le reda luciul, iar șnurul era mai rezistent decât în primele clipe ale existenței sale.

•

Renna trebuia să stea de veghe lângă Dansatorul Amurgului până în zori. Razele soarelui dimineții izbiră leșurile împrăștiate ale miezingilor, aprinzându-le. O priveliște de care Renna nu se sătura niciodată, deși era plătită scump. În timp ce ardeau demonii, glifele desenate pe pielea ei cu lujer negru prinseră să

zvâcnească, pierzându-și treptat magia. Cuțitul i se înfierbântă în teacă, arzându-i piciorul. Simțindu-se ca o păpușă de saltimbanc cu sforile tăiate, slăbită și pe jumătate oarbă, se rezemă de un copac ca să nu cadă.

Năuceala o părăsi repede și răsuflă adânc. După câteva ore de odihnă urma să se simtă așa cum se cuvenea în cea mai frumoasă zi din viața ei, dar asta n-avea să fie decât o umbră palidă a minunatei senzații din timpul nopții.

Cum izbutea Arlen să-și păstreze puterile după răsăritul soarelui? Din pricină că glifele lui erau tatuaje întipărite pentru totdeauna pe piele, iar ale ei doar pete de lujer negru? Dacă era așa, avea să pună acele și cerneala la treabă pe pielea ei chiar în acea zi.

Leșurile demonilor ardeau repede, împrăștiind multă căldură și lăsând în urmă, după numai câteva secunde, doar pământ pârjolit și cenușă. Renna calcă apăsat peste câteva tufe scunde care se aprinseseră, ca să nu permită focului să se întindă și, lăsându-se în cele din urmă pradă oboselii, se încovrigă lângă Dansatorul Amurgului și adormi.

•

Tot alături de cal era și când se trezi, dar nu pe patul de mușchi pe care adormise, ci pe o pătură aspră, într-o căruță în mers. Își săltă capul și îl văzu pe Arlen în față, înhămat în jug. Îi trăgea într-un ritm impresionant.

Priveliștea îi alungă orice urmă de somn, așa că sări cu ușurință pe locul vizitiului, înșfăcă hățurile și le făcu să pocnească zgomotos. Arlen sări pur și simplu în sus, surprins, și ea izbucni în râs.

— Di!

Arlen se uită urât la ea, și Renna râse iarăși. Sări din căruță și începu să meargă alături de el, ținând pasul. Drumul era neîngrijit și plin de bălării, dar nu într-o asemenea măsură încât să-i stingherească.

— Fântâna Dulce e chiar în fața noastră, spuse Arlen.

— Fântâna Dulce?

— Așa a fost numit satul. Fiindcă apa din fântână era atât de gustoasă.

— Credeam c-ocolim satele, spuse Renna.

— În ăsta nu mai sunt decât stafii, răspunse Arlen, și ea îi simți durerea de dincolo de cuvinte. Fântâna Dulce a fost înghițită de noapte acu vreo doi ani.

— Cunoșteai locul dinainte de asta?

El dădu din cap.

— Pe vremea când eram mesager, veneam aici uneori. În sat erau zece familii. Șaizeci și șapte de „truditori”, cum le plăcea lor să spună. Aveau niște obiceiuri bizare, da’ se bucurau întotdeauna la sosirea unui mesager și făceau cel mai tare rachiu pe care l-a băut cineva vreodată.

— Nu l-ai gustat pe-al tatii, mormăi Renna. Era bun și de băut, și-n loc de ulei pentru lampă.

— Cel din Fântâna Dulce era atât de puternic, încât Ducele de Angiers l-a interzis. A scos satul de pe hartă și i-a poruncit Ghildei Mesagerilor să nu mai trimită pe nimeni acolo.

— Da’ voi vă duceați totuși.

— Bineînțeles că da! exclamă Arlen. Cine miezului se crede el, ca să taie-o așezare de pe hartă? În plus, un mesager putea să-și scoată plata pe șase luni dintr-un singur transport de rachiu din Fântâna Dulce. Iar mie-mi plăceau fântânenii. Aveau tot satul glifat, așa că umblau pe-afară și zi, și noapte. Puteai să-i auzi cântând de la mai mulți kilometri distanță.

— Și ce s-a-ntâmplat? întrebă Renna.

Arlen ridică din umeri.

— Am început să lucrez departe, în sud, și n-am mai trecut pe la ei câțiva ani. M-am întors abia după ce m-am apucat să-mi glifez pielea. Petrecusem deja mai multe luni în sălbăticie. Mă simțeam atât de singur încât ajunsesem să vorbesc cu Dansatorul cu glas tare, răspunzând tot în locul lui. Înnebuneam, și-mi dădeam seama.

Renna își aminti de câte ori vorbise astfel cu animalele din ferma tatălui ei. Câte discuții afectuoase purtase cu jupâneasa Zgrepțina sau cu Copitilă? Chiar avându-l pe Harl alături, știuse ce-nseamnă să fii singur.

— Într-o bună zi, mi-am dat seama că ajunsesem aproape de Fântâna Dulce, continuă Arlen, și m-am hotărât să-mi înfășor mâinile și fața în bandaje și să inventez o poveste despre focul scuipat de un demon, care mi-a ars pielea. Eram în stare să fac orice ca să pot sta de vorbă cu cineva care să-mi răspundă. Da’

când am ajuns în sat, l-am găsit pentru prima oară cufundat în tăcere.

Trecură de un pâlc de copaci și în fața ochilor le apăru așezarea, zece case solide, cu acoperiș din paie și o Casă Sfântă alcătuiau un cerc perfect în jurul unei podini, cu o fântână mare în mijloc. Totul era înconjurat de stâlpi glifați și fiecare casă avea două niveluri, cel de deasupra fiind locuință, iar cel de jos atelier sau prăvălie. Aveau o fierărie, o tavernă, un grajd, o brutărie, o țesătorie și altele, mai greu de recunoscut.

Renna se simți descurajată când traversară podina către grajd. Totul era prea bine păstrat. Atacul demonilor nu lăsase urme și te-așteptai să vezi oameni ieșind din clădiri în orice clipă. Cu ochii minții, le zărea stafiile văzându-și în continuare de viață.

— Când m-am apropiat, am descoperit că podina-i plină de oase, de sânge și de rahat de demon, continuă Arlen. Încă mai puțeau, trecuseră numai câteva zile. Zile! Dac-aș fi venit mai devreme, aș fi putut…

Renna îi puse mâna pe braț fără să spună nimic.

— Se pare că unul dintre stâlpii glifați a crăpat și a fost dărâmat de vânt, adăugă el. Probabil că demonii vântului au găsit breșa și s-au năpustit asupra oamenilor la cină. Câțiva au izbutit să fugă în noapte, da’ m-am dus pe urmele lor și nu le-am mai găsit decât rămășițele.

Renna văzu totul ca și cum i s-ar fi petrecut în fața ochilor, toți fântânenii adunați pe podină, în jurul unor mese de lemn, cinând împreună, luați întrutotul prin surprindere de atacul miezingilor. Auzi țipetele și îi văzu murind. Năucită de toate, căzu în genunchi, cu un nod în stomac.

O clipă mai târziu, Arlen îi puse mâna pe umăr și ea își dădu seama că plângea. Ridică spre el o privire vinovată.

— N-ai de ce să te rușinezi, spuse el. Eu, unul, m-am simțit mult mai rău.

— Ce-ai făcut? întrebă ea.

Arlen răsuflă prelung.

— Câteva săptămâni nu m-a mai interesat nimic. Mi-am petrecut zilele arzând oase și bând rachiu, iar nopțile ucigând orice odraslă a miezului care-a ajuns la mai puțin de cincisprezece kilometri distanță de Fântâna Dulce.

— Am văzut câteva urme proaspete când am venit încoace, spuse Renna.

— Mâine-dimineață vor fi focuri sub cerul liber.

Renna își puse palma pe mânerul cuțitului, scuipând pe podină.

— Pe cuvânt de onoare.

Intrară în grajd, și Arlen îl coborî pe Dansatorul Amurgului pe podea. Efortul îi smulse un geamăt, dar reuși cu destulă ușurință. Renna clătină din cap, întrebându-se dacă ar fi putut face același lucru, chiar fiind încărcată cu magia nopții.

— O s-avem nevoie de niște apă, zise Arlen.

— Aduc eu, se oferi Renna, întorcându-se spre fântâna din centru. Vreau să gust o apă atât de dulce încât a dat numele unui sat.

Arlen o prinse de braț.

— Apa nu mai e dulce. L-am găsit pe Kennit Sweetwell, cel mai bătrân om din sat, plutind în fântână. A putrezit acolo mai mult de-o săptămână până când am izbutit să cobor și să scot ce mai rămăsese din el. Fântâna-i acum otrăvită. La pompa din spatele tavernei încă mai curge apă curată, da' nu-i deloc atât de bună încât să dea numele unui sat.

Renna scuipă din nou, luă o găleată și se îndreptă spre tavernă. Mâna i se duse din nou spre cuțit și dezmierdă mânerul de os. Abia aștepta să se lase noaptea.

După ce îngrijiră calul, se spălară pe îndelete și mâncară hrană rece în taverna pustie.

— La etaj e o cameră de-nchiriat, spuse Arlen. Putem dormi câteva ore înainte de căderea nopții.

— Cameră de-nchiriat? întrebă Renna. Când sunt atâtea case pustii în care ne putem instala?

El clătină din cap.

— Nu mi se pare drept să iau patul cuiva pe care l-au sfâșiat demonii. În camera aia dormeam când eram mesager, și-i destul de bună.

Te iubesc, Arlen Bales, se gândi ea, dar nu era nevoie să repete ceea ce îi spusese deja. Dădu din cap și urcă scările în urma lui.

Până și camera de închiriat era mai mare decât oricare alta în care mai dormise Renna vreodată, cu un pat cât toate zilele, cu saltea de puf. Se așeză, uimită de moliciunea lui. Nu dormise

niciodată pe ceva mai moale decât o saltea de paie. Se întinse pe spate. Era mai moale decât un nor.

Privirea îi alunecă prin încăpere în timp ce se afunda în îmbrățișarea pufoasă. Era clar că Arlen își petrecuse ceva vreme acolo. Pe orice suprafață era o harababură care-i purta semnătura – vase cu vopsea, pensule, instrumente de gravat și cărți. O mică masă de scris fusese transformată în banc de lucru, iar podeaua era plină de așchii de lemn și de rumeguș.

El traversă încăperea, îndoi un covor care-i stătea în cale și găsi o scândură din dușumea desprinsă, aflată dedesubt. Trase de ea și se ridică o întreagă porțiune din podea, ingenios mascată cu rumeguș, care astupa crăpăturile. Renna se săltă în capul oaselor și făcu ochii mari când se uită înăuntru. Ascunzătoarea era plină cu arme – unse cu ulei, ascuțite și glifate. Renna se lăsă să alunece din pat, se apropie de Arlen și se ghemui ca să vadă mai bine, cu privirea alergându-i de-a lungul glifelor.

El alese un arc mic, din lemnaur, și o tolbă cu săgeți, și i le întinse.

— E timpu' să-nveți să tragi.

Buzele ei se arcuiră a dezgust. Încerca din nou s-o protejeze. Să n-o lase să lupte de aproape. S-o știe în siguranță.

— Nu-l vreau. Și nu vreau nici suliță.

— De ce nu? întrebă Arlen.

Renna își ridică într-o mână colierul din pietre de râu și își scoase cuțitul cu cealaltă.

— Nu vreau să omor miezingi stând la adăpost. Când ucid un demon, vreau să crape știind cine la omorât.

Așteptă s-o contrazică, dar el se mulțumi să dea din cap.

— Știu exact ce simți. Arlen continua să-i întindă arma. Da' uneori suntem copleșiți numericește sau e nevoie să ucidem un demon repede, înainte de a sfâșia pe cineva. Zâmbi. Și trebuie să spun că senzația nu-i deloc neplăcută când pui ochii pe un demon și-l ucizi de la distanță.

Renna răsuflă adânc. Avea dreptate, firește. Da, o proteja, dar în același fel în care o făcuse mereu.

Învățând-o să se apere singură.

Te iubesc, Arlen Bales.

Luă arcul și se minună că era atât de ușor. Arlen îi întinse și o tolbă mică, plină cu săgeți glifate, apoi se apucă să scoată restul armelor și să le înfășoare în pânză îmbibată cu ulei.

— Pentru ce-ți trebuie toate? se miră ea.

— O să am nevoie de ele și de încă multe altele. O să fac ceea ce ar fi trebuit să fac de multă vreme. Am astfel de rezerve în Thesa, dar am păstrat întotdeauna totul pentru mine. Am terminat cu asta. Io n-am nevoie de arme ca s-omor demoni. Acu-s mai presus de-așa ceva.

— Cum adică?

Renna se aștepta să-i vadă privirea întorcându-se brusc într-o parte, în timp ce se gândea cum să ocolească întrebarea. Îl iubea, dar tot avea să-l pocnească peste creștetul chel pentru asta. Însă Arlen se uită drept la ea, cu ochi jucăuși.

— Ți-arăt la noapte. Întinse mâna și mângâie glifele vederii, desenate în jurul ochilor ei. O să ai nevoie de ochii tăi de noapte ca să-nțelegi.

Renna îl prinse de mâini și se ridică în picioare. Se retrase pas cu pas, trăgându-l după ea, până când se lovi cu picioarele de pat. Se afundară în salteaua de puf și sărutările se preschimbară repede în dezmierdări. Sângele îi zvâcnea în urechi într-un ropot care-o făcea să se simtă la fel de plină de viață ca-n timpul nopții.

•

Soarele apunea când se întoarseră în tavernă pentru cină. După ce mâncară, Arlen se ridică și cotrobăi în spatele tejghelei. Apăru o clipă mai târziu, cu un urcior greu, de lut.

— Demonilor le place să se înalțe pe câmp, în spatele caselor. Ce-ai zice să bem ceva cât îi așteptăm?

Ieșiră împreună în lumina amurgului și priviră cerul de culoarea levănțicii întunecându-se. Ogoarele fântânenilor se aflau în sudul satului și se întindeau pe mai multe pogoane, cultivate mai ales cu cartofi, orz și trestie-de-zahăr. Nu le mai lucrase nimeni de mai mulți ani, dar, pe câteva petice de pământ, plantele încă se mai încăpățânau să crească. Le înconjurau stâlpi glifați, înfipți la distanțe egale. Mulți erau în stare foarte proastă – nu mai foloseau la nimic –, dar din loc în loc zări unii noi, cu glifele încă foarte clar conturate. Își plimbă privirea de la unul la altul și descoperi un tipar.

— Ai făcut din locul ăsta un labirint, spuse. Ca ăla din deșert, despre care mi-ai vorbit.

Arlen dădu din cap, găsi un loc curat și se așeză.

— E bun ca să desparți demonii de hoardă și-ai întotdeauna un adăpost de moment, la numai un pas distanță.

Luă urciorul greu și apoi turnă lichid limpede în două ceșcuțe de lut.

— În Krasia au un soi de-alcool pe care *Sharum*-ii îl beau uneori înainte de a pleca la luptă. Îl numesc couzi. Se spune că-i dă curaj războinicului. Îi întinse Rennei o ceșcuță. Am descoperit că rachiul are același efect.

— Parcă spuneai că un *Sharum* își îmbrățișează spaima, zise ea, așezându-se cu urciorul între ea și Arlen.

— Cei mai mulți o fac, și-i cel mai bine așa. Da' îmbrățișarea asta te lasă cu trupul rece. Nu vreau să mă simt rece într-un loc ca Fântâna Dulce. Vreau să fiu furios ca Miezul însuși.

Renna dădu din cap. Putea să-l înțeleagă. Nu luă în seamă ceșcuțele, prinse urciorul de mâner. Apoi îl înconjură cu brațul, și-l săltă la buze cu o mișcare fluidă, exersată, și sorbi prelung.

Rachiul era tare, așa cum o prevenise Arlen, și tuși puțin, dar era mai dulce decât licoarea tatălui ei, și ghemul de foc care-i izbi stomacul o liniști și-și răspândi căldura, trimițându-i-o în brațe și picioare.

Arlen lăsă ceșcuțele să cadă, luă urciorul și sorbi la fel cum făcuse ea. Și-l trecură de la unul la altul până ce lumina dispăru cu desăvârșire și pâcla trădătoare începu să se înalțe, anunțând apariția miezingilor. Pe urmă prinse să se solidifice în demoni ai câmpului, lucioși și scunzi, umblând după pradă în patru labe, ca leii, dar mișcându-se mai repede decât orice altă creatură. Apărură și câțiva demoni ai lemnului, care, fiind mai mari, aveau nevoie de mai mult timp ca să capete formă.

Renna se ridică în picioare, clătinându-se nesigură pentru o scurtă vreme, pană ce-și regăsi echilibrul. Ținând lejer, cu un singur deget, urciorul simțitor ușurat, se îndreptă spre un demon al lemnului încă în formare.

Se uită la el cu îndârjire, așteptând să se solidifice și gândindu-se la noaptea pe care și-o petrecuse închisă în latrină, țipând în timp ce demonii zgâriau ușa. Se gândi la casele pustii și la fântâna otrăvită de dincolo de ele.

Luă o ultimă înghițitură de rachiu, apoi astupă urciorul. Căută cu mâna liberă în punga prinsă de mijloc.

Demonul se solidifică în sfârșit și deschise botul, gata să ragă la ea. Era destul de mare ca să-i înghită tot capul, cu șiruri peste șiruri de dinți ascuțiți.

Înainte de a apuca să scoată vreun sunet, mâna Rennei zvâcni spre el, azvârlindu-i o ghindă în botul căscat. Glifa de căldură desenată de ghindă deveni activă când îi atinse limba și pocni zgomotos, cu o răbufnire de lumină.

În aceeași clipă, Renna îi scuipă demonului rachiu în față.

Se trase înapoi când explodă capul creaturii, azvârlind flăcări. Demonul căzu la pământ zvârcolindu-se, cu carapacea lui ca o coajă de copac arzând.

Se auzi un hohot de râs și, când se întoarse, Retina îl văzu pe Arlen aplaudând-o.

— Frumoasă lucrare, da' io o să fac una mai presus.

Ea îi adresă un zâmbet batjocoritor, retrăgându-se în locul protejat de un stâlp glifat.

— Mi-ar plăcea să te văz străduindu-te, Arlen Bales.

El făcu o plecăciune. Un demon al câmpului se solidifică la numai câțiva pași distanță, mai mare decât un lup de noapte. Mârâi și se ghemui, pregătindu-se de salt.

Arlen își încrucișă brațele la fel ca Renna și nu se clinti. Își lăsase gluga pe spate – nu și-o mai punea niciodată –, dar ziua își purta robele, care-i acopereau glifele puternice tatuate pe trup. Demonii câmpului se mișcau iute ca vântul și, fără glife care să-l apere, se părea că demonul urma să-l doboare și să-l sfâșie. Renna își duse mâna la cuțit și îi strânse mânerul cu putere.

Însă miezingul trecu prin Arlen de parcă ar fi fost din fum. Trupul i se învolbură în locul pe unde fusese străbătut, pentru a-și recăpăta conturul clar în clipa următoare.

Arlen schiță o plecăciune în timp ce-și revenea demonul.

— Acu', pe timpul nopții nu mă mai poate atinge nimic, Ren. Nu și dacă-l văd venind.

Demonul câmpului se izbi de pământ, se răsuci imediat și sări din nou la el. Renna se aștepta să treacă prin el iarăși, însă de data asta Arlen îl ocoli în ultimul moment, mișcându-se atât de repede, încât ochii ei nu-l puteau urmări, își înfășură un braț în jurul gâtului miezingului și îl opri brusc. Păși cu iuțeală în spatele

creaturii, ferindu-se de ghearele ei care biciuiau aerul, continuând s-o strângă cu brațul. Întinse mâna liberă și, cu degetul dezgolit, trasă o glifă a căldurii pe pieptul demonului.

Când încheie simbolul, liniile acestuia prinseră viață aprinzându-se, iar el eliberă miezingul și se trase înapoi în timp ce-l mistuiau flăcările.

Renna rămase cu gura căscată, dar Arlen nu-și încheiase lecția. Se apropie cu pași mari de un alt demon al câmpului, provocându-l să-l atace. Demonul nu se lăsă rugat, răgi și se repezi la el cu ghearele înainte.

— Firește, dacă nu-l văd venind la timp ca să-l opresc…

Arlen fu azvârlit cu câțiva pași înapoi și gemu când miezingul își atinse ținta, sfâșiindu-i pântecele.

Renna icni când țâșni sângele, arcuindu-se în aer. Își scoase cuțitul și se repezi să se posteze între Arlen și demon.

Dar bărbatul ei își îndreptă spatele și ridică o mână, făcând-o să se oprească. Demonul atacă iarăși, dar de data asta Arlen se spulberă ca fumul.

Când se realcătui, nu se mai vedea nici urmă de rană. Până și roba i se refăcuse.

— … dacă am o clipă în care să mă concentrez, mă pot vindeca de aproape orice nu mă ucide.

Demonul se năpusti asupra lui pentru a treia oară, însă acum Arlen desenă în grabă o glifă în aer și, înainte de a ajunge la el, creatura zbură înapoi, ca lovită de copita unui catâr. Noua putere a Omului Glifat părea fără limite.

Dar, când miezingul se izbi de pământ la câțiva metri distanță, Arlen se clătină pe picioare. O clipă mai înainte, Renna îl văzuse, cu ochii ei glifați, strălucind de magie. Strălucirea aceea era acum evident mai palidă.

Arlen văzu cum îl privea și dădu din cap.

— Când trasez glife pe un demon, îmi iau puterea chiar de la el. Da' când le desenez în aer, iau în schimb din magia mea.

Demonul atacă a patra oară, dar acum Arlen îl apucă de gât și îl țintui la pământ folosindu-se de *sharusahk.* Și, cât îl pironi astfel, Renna văzu energia zvâcnind în glifele de pe mâinile lui, văzu cum își recăpăta strălucirea, pe când cea a miezingului pălea. Creatura țipa și se zbătea, dar Arlen o ținea locului cu ușurința cu care imobilizează un bărbat un copil mic. Puterea

mâinilor îi crescu până ce gâtul demonului se frânse. Cu o încordare a mușchilor, Arlen îi smulse capul.

Renna zări un demon al câmpului care o pândea și încremeni, lăsând impresia că e slabă și neajutorată. Nu-i era greu. Nu trebuia decât să-și aducă aminte de vaca bună de nimic care fusese toată viața ei. De victimă.

Dar acea parte din ea murise odată cu Harl. Când atacă, miezingul se izbi de interzicere ca de un zid nevăzut, iar ea se răsuci cât ai clipi și îi înfipse cuțitul în piept. Glifele de pe armă străfulgerară, pătrunzând prin carapacea demonului și trimițând în ea o răbufnire de magie care-i încălzi brațele și picioarele mai tare decât rachiul. Se avântă și îl tot înjunghie iarăși și iarăși, simțind valul de forță revărsată în ea de fiecare lovitură.

După ce demonul se prăbuși, mort, se ghemui lângă el, întinse mâna și trasă pe carapacea aspră o glifă a căldurii.

Nu se întâmplă nimic.

— Cum se face că tu poți și io nu? strigă, în timp ce-și rotea privirile în căutarea altor demoni. Câțiva încă le mai dădeau târcoale, dar deveniseră prudenți, stăteau tot timpul la distanță.

— Nici io n-am știut, multă vreme, răspunse Arlen. Nu mi-am înțeles niciuna dintre puteri. Dar, când m-am luptat cu demonul pe drumul către Miez, ni s-au atins mințile și s-au limpezit multe. În parte, chiar am devenit demon.

— Prostii! îl contrazise Renna. Nu ești rău ca ei.

Arlen ridică din umeri.

— Cei mai mulți nu-s răi. Nu-s destul de inteligenți ca să poată fi răi – sau buni, la drept vorbind. La fel de bine ai putea spune că viespea e rea fiindcă te-nțeapă. Însă demonii minții…

— Nemernicii ăia-s mai răi ca Harl, zise Renna.

Arlen dădu din cap.

— De departe.

Renna se încruntă.

— Prin urmare, zici că… Ce? Că miezingii-s animale? Nu cred. Viespile nu iau foc când răsare soarele. Poate demonii nu-s răi, dar nu-s nici creaturi firești.

— Astea-s vorbe de oameni care nu văd noaptea, spuse Arlen. De oameni care nu și-au glifat ochii. Uită-te în jur. Magia-i nefirească?

Renna căzu pe gânduri. Văzu cum se revărsa energia din Miez, purtată către suprafață ca o pâclă strălucitoare, învârtejită

la picioarele lor. O văzu în esența ierburilor și a copacilor, ba chiar și în a animalelor și oamenilor. Oare fără ea ar fi existat viață?

— Poate că nu, recunoscu ea, dar asta nu-mi explică de ce cre’ că ești în parte demon sau de ce-ai puteri și în timpul zilei, când pe-ale mele le mistuie soarele.

Arlen șovăi și își feri privirea, dus pe gânduri. Renna își îngustă ochii, și asta nu-i scăpă lui Arlen.

— Ren, n-am de gând nici să te mint, nici să-ți ascund ceva. E vorba doar de un lucru cu care nu mă mândresc și nu vreau să… scad în ochii tăi.

Renna se apropie de el și-i puse mâna pe obraz. Pielea îi palpita de magie.

— Te iubesc, Arlen Bales. Nimic din lume n-o să schimbe vreodată asta.

El dădu cu tristețe din cap, fără s-o privească în ochi.

— Carnea-i cea care mi-a dat puterea.

— Carnea?

— Carnea de demon, o lămuri Arlen. Cât am trăit în deșert, am mâncat-o luni de-a rândul. Mi s-a părut că e drept s-o fac, fiindcă ei ne mănâncă dintotdeauna.

Renna icni și se retrase cu un pas. Arlen îi întâlni ochii și expresia feței lui îi spuse Rennei că pe chipul ei se așternuse groaza.

— Ai… *mâncat* carne de demon?

El dădu din cap și pe ea o cuprinse greața.

— N-am prea avut de ales. M-au lăsat să mor în deșert, fără mâncare și fără speranță. În cea mai de plâns stare în care se poate găsi cineva.

— Cre’ că io m-aș fi lăsat să mor.

Renna își regretă cuvintele imediat ce văzu suferința trădată pentru o clipă de privirea lui Arlen.

— Da, sigur, spuse el. Cred că io nu-s la fel de puternic ca tine, Ren.

Ea se apropie din nou, în grabă, îi luă mâinile și își lipi fruntea de a lui.

— Ești mai puternic decât am fost io vreodată, Arlen Bales, spuse, simțind cum i se umpleau ochii de lacrimi. Dacă n-ai fi pălmuit prostia, ca să-mi plece din cap, m-aș fi lăsat să mor doar

ca să păstrez secretul rușinii familiei Tanner. În așa ceva nu-i niciun soi de putere.

Arlen clătină din cap și o lacrimă de-a lui căzu pe buza ei, rece și dulce.

— De-a lungul anilor, prostia a trebuit pălmuită de mai multe ori ca să plece din capul meu.

Ea îl sărută.

— Ești sigur că de la carnea de demon ți se trag puterile astea?

El dădu din cap.

— Coline Trigg spunea că tot ce mănânci devine parte din tine și cred că așa e. Am absorbit puterea miezingilor de a stoca magia în celulele lor, însă pielea mea și-a păstrat puterea de a mă apăra de soare. Am devenit un fel de baterie.

— Celule? Baterie? întrebă Renna.

— Țin de știința lumii de odinioară. N-au importanță.

Arlen își flutură mâna, respingând întrebarea după obiceiul lui supărător și nedezvăluindu-i tot ce știa, pur și simplu fiindcă i se părea prea greu de explicat. De parcă ea n-ar fi fost în stare să-l asculte vorbindu-i toată noaptea. De parcă pe lume ar fi existat ceva care să-i sune mai bine decât glasul lui.

— Gândește-te la un butoi pentru apă de ploaie, după furtuna din timpul nopții. Plin cu apă după ce se limpezește cerul și se usucă țărâna. Nu-i pot da cep magiei sub lumina soarelui, da' o simt în mine, vindecându-mi rănile, scăpându-mă de oboseală și oferindu-mi putere. Noaptea e cu putință s-o las să iasă, ca și cum aș scoate cepul, da' nu izbutesc decât să zgârii suprafața a tot ceea ce se poate face.

Renna șovăi, căzută pe gânduri.

Indiferent ce-ar fi spus Arlen, era imposibil să vezi în miezingi altceva decât niște monstruozități haine ale naturii, o ofensă adusă Ziditorului. Deși o acoperea adesea lichidul scârbos care le era sânge, idee că i-ar fi putut ajunge în gură o oripila.

Însă puterea…

— Știu la ce te gândești, Ren, spuse Arlen, smulgând-o din gândurile ei. Să nu-ncerci așa ceva.

— De ce nu? Ție n-a părut să-ți facă niciun rău.

— Nu știi cum a fost, Ren. Eram înnebunit. Gata să mă sinucid. Trăiam ca un animal.

Ea clătină din cap.

— Singur în mijlocul pustietății, fără nimeni altcineva căruia să-i poți vorbi, în afară de calul tău și de miezingi. Știu cum e. Poate umple pe oricine de dorințe stranii, cu sau fără legătură cu carnea demonilor.

Arlen se uită la ea și dădu din cap.

— Pe cuvânt c-ai dreptate. Da' mâncatul cărnii de demon nu-i totuna cu glifele desenate pe piele cu lujer negru. Nu dispare după câteva săptămâni și nu ești pregătită pentru asta.

— Cine ești tu, ca să spui pentru ce sunt sau nu io pregătită?

— Nu-ți poruncesc, Ren, te implor! Arlen îngenunche în fața ei. N-o mânca și, dacă te-ntreabă cineva, spune-i că-i otrăvitoare.

Renna se uită la el îndelung, neștiind dacă să-i scoată sau nu prostia din cap pălmuindu-l. În cele din urmă oftă, lăsându-și volbura sentimentelor să se spulbere.

— O să mă gândesc la asta. Și n-o să spun nimic nimănui altcuiva. Pe cuvânt de onoare!

Arlen dădu din cap și se ridică în picioare.

— Atunci hai să vânăm. Trebuie să fiu plin de cât mai multă magie cu putință ca să-l pot vindeca pe Dansatorul Amurgului.

•

Când se întoarseră în grajd, calul gemea de durere, cu limba atârnându-i afară din gură. Nu se atinsese de mâncare și nu băuse decât apa pe care i-o turnaseră pe gât. Se chinuia să respire.

Cu o singură lovitură, demonul metamorf rupsese coastele armăsarului uriaș, străpungându-i numai Ziditorul știa ce anume din interior și azvârlindu-l prin aer. Dansatorul se izbise de un copac, își frânsese spatele și, în cădere, își rupsese și picioarele. Arlen îi salvase viața cu magia lui, dar, dacă nu mai primea ajutor, n-avea să mai poată merge – și cu atât mai puțin alerga – vreodată.

Însă Arlen se umpluse cu atât de multă magie încât glifele îi străluceau cu de la ele putere, făcând în grajd lumină ca ziua. Părea Ziditorul însuși când întinse mâinile către unul dintre picioarele rupte ale Dansatorului, îi potrivi oasele la locurile lor și îi trasă glife pe piele în jurul fracturilor.

Calul necheză de durere când oasele și tendoanele i se reuniră, un sunet îngrozitor, pe care Renna abia putu să-l îndure. Strălucirea lui Arlen se micșora câte puțin după fiecare

vindecare, iar rănile erau multe. Glifele lui păliră curând, apoi se întunecară cu desăvârșire. Însă continuă să lucreze, plimbându-și degetele sensibile pe tot trupul calului, căutând locuri în care să-și concentreze energia. După ce-i lecui coastele, pieptul Dansatorului se umflă și reîncepu să respire normal. Renna oftă ușurată, însă Arlen gemu ușor și se prăbuși.

Când îl duse ea în pat, tremura din tot trupul și respira scurt, întretăiat. Abia dacă-i mai auzea bătăile inimii și strălucirea magiei îi pălise atât de tare, încât Renna se gândi că putea să-l părăsească în orice clipă. Se dezbrăcă, se strecură în așternut, lângă el, și îl îmbrățișă cu toată puterea, dorind să-i trimită o parte din magia absorbită de ea însăși, dar asta nu păru să-l ajute cu nimic.

— Să nu-mi mori în brațe, Arlen Bales, spuse. Nu după ce-am trecut prin atâtea împreună.

El nu-i răspunse, și ea se ridică din pat, își șterse lacrimile și începu să măsoare încăperea cu pasul în timp ce căuta cu disperare o soluție.

Are nevoie de magie, se gândi. *Du-te să-i faci rost de magie.*

În clipa următoare, având deja cuțitul în mână, își înșfăcă mantia și ieși fără să se mai ostenească să se-mbrace. Purtând Mantia Nevăzutului, era invizibilă pentru miezingi și găsi repede un demon al câmpului în căutare de pradă, nu departe de stâlpii glifați.

Își azvârli mantia și, înainte să-și dea creatura seama că ea era acolo, îi sări în spate, îi săltă bărbia cu o mână și îi tăie gâtul cu cealaltă... Apoi luă o găleată din grajd și lăsă să se scurgă în ea sângele negru, dar strălucind de magie, al demonului.

Lichidul acoperi curând pielea ei goală și îi simți glifele desenate cu lujer negru sorbind lacome putere. Plină de o forță care depășea orice închipuire, se întoarse lângă Arlen alergând ca vântul. Îl întinse pe podea și turnă peste el conținutul urât mirositor al găleții, apoi se uită cum prindeau să strălucească glifele tatuate pe pielea lui, îmbibându-se de energie, pentru a păli pe urmă, când căpătă strălucire aura lui internă. Omul Glifat începu să respire cu mai multă ușurință, și Renna căzu în genunchi.

— Slavă Ziditorului! șopti, desenând o glifă în aer.

Gestul era instinctiv, dar atât de similar cu modul în care vindecase Arlen armăsarul! Măcar dacă ar fi putut face și ea același lucru pentru el.

Se uită la găleată și văzu o bucată dezgustătoare din măruntaiele demonului atârnând de buza ei. Luă în mână materia neagră, gelatinoasă la atingere. Puțea, și își simți stomacul ridicându-i-se în gât. Numai răsuflând adânc izbuti să nu-și vomeze cina.

Dacă stau cu mâinile-n sân, o să-l pierd, se gândi. *Oricât de puternic ar fi, nu poate face asta singur. Trebuie să țin pasul sau o să fiu lăsată în urmă când o să fie din nou atras către Miez.*

— Nu te gândi, murmură.

Ținându-și răsuflarea, își puse carnea în gură.

2. PROMISA

333 D.Î., VARA
Cu 28 de răsărituri înainte de Luna Nouă

Renna se trezi la scurt timp după ce mijiseră zorii. Arlen dormea acum liniștit, și ea se mișcă având mare grijă să nu-l trezească în timp ce-și spăla pielea de sângele închegat.

Cu draperiile trase, se simțea încă încărcată de magie, însă toată forța acesteia se mistui imediat ce ieși în lumina soarelui. Se întinse de probă, căutând o dovadă că dezgustătoarea bucată de carne avusese efect asupra ei. Dacă se petrecuse vreo schimbare, ea, una, nu putea să-și dea seama. Arlen își dobândise puterea după ce mâncase luni de-a rândul numai carne de demon. Stomacul ei se revoltă chiar și numai când se gândi la o altă înghițitură.

Trecu în grajd, îl perie pe Dansatorul Amurgului și-i dădu porția de mâncare de dimineață. Armăsarul părea sănătos tun, nu mai avea nimic care s-aducă aminte că se aflase la un pas de moarte cu doar cu două nopți în urmă. Până și cicatricele lui erau palide, abia vizibile.

După ce termină, Renna se duse pe câmp, adună cartofi și legume crescute în sălbăticie, îndeajuns pentru o singură masă bună. Terminase de gătit când intră Arlen în bucătărie împleticindu-se, tras la față de parcă n-ar fi dormit deloc.

— Aici miroase ca-n paradis, spuse el.

— N-avem nici ouă, nici pâine, da’ am prins pe câmp un iepure, așa c-avem carne, zise Renna, punând tocană în două castroane de lemn pe care le luase din tavernă.

După ce se așezară, Arlen se uită câteva clipe în castron, apoi își prinse capul în mâini.

— Cre’ că azi-noapte am întrecut măsura.

— E puțin spus, pufni Renna.

Arlen își umflă obrajii și lăsă aerul să iasă cu încetineală.

— Acum îmi pare rău c-am băut atâta rachiu.

— Mănâncă! îi porunci Renna. Stomacul o să ți se liniștească dacă pui ceva în el. Și-i cel mai bine să bei cât de multă apă poți, fie ea dulce sau nu.

El dădu din cap și curând mânca lacom, golindu-și castronul cu mare repeziciune.

— Mai e? întrebă, și Renna tresări.

Fusese atât de preocupată să-l privească, încât nu se atinsese de mâncare.

— Ia castronul meu.

I-l întinse și îl luă pe cel gol, din fața lui.

— O să-mi aduc altul.

O cuprinse încântarea când se așeză din nou și văzu că el golise deja și al doilea castron.

— Te simți mai bine? îl întrebă.

— Mă simt om, răspunse el, cu un mic zâmbet în colțul buzelor. Nu mi s-a mai întâmplat de destul de mult timp.

— Te poți odihni înc-o zi, spuse Renna. Și te poți încărca din nou la noapte.

El clătină din cap.

— Azi avem de mers mulți kilometri. Facem un popas după-amiază, apoi ne-ndreptăm spre Văiuga cât de repede putem.

— De ce facem popas? întrebă ea.

Arlen zâmbi din nou, de data asta mai larg, cu un licăr în ochi.

— Ne-am promis unul altuia și se cuvine să-ți ofer un dar bine ales.

O porniră pe drumul mesagerilor, într-un ritm vioi, impus de Arlen. După câteva ore, Renna văzu că asta îl obosise, dar el refuză cu hotărâre să-și continue drumul călare.

— Dansatorul are nevoie de mai multă odihnă decât mine, spuse.

Soarele începuse de ceva vreme să coboare pe boltă când ajunseră la o bifurcație și Arlen intră pe drumul mai puțin umblat, nu cu mult mai mult decât o potecă bătută de cai pe o întindere deluroasă, năpădită în vegetație sălbatică.

— Unde duce drumul ăsta? întrebă Renna.

— La un crescător de cai pe care-l cunosc, răspunse Arlen. Mi-e dator cu o favoare.

Renna așteptă să continue, dar el nu mai adăugă nimic.

Crescătoria de cai le apăru în fața ochilor abia după o oră de mers. Erau trei grajduri, fiecare protejat de propriile glife, pe

lângă cele de pe stâlpii care mărgineau padocul și curtea. Și pășunile întinse erau apărate de glife.

Pe acoperișul celui mai apropiat grajd își făcu apariția un băiat cu o săgeată îndreptată spre ei în arcul lui mic.

— Cine sunteți?

Renna se lăsă în jos la vederea armei, gata să se arunce într-o parte sau în alta dacă băiatul trăgea. Strânse în mână familiarul mâner de os al cuțitului, deși în momentul acela nu-i era de niciun folos. Îl urâse pe Harl Tanner, dar se simțea întotdeauna în siguranță când atingea cuțitul cu care-l omorâse.

Arlen păru să nu-și facă nicio grijă când își strigă răspunsul către băiat:

— Cineva care-o să regrete că nu l-a lăsat pe demonu’ ăla al lemnului să te ’nhațe, Nik Stallion, dacă pui imediat arcul jos și nu-ți chemi tatăl!

— Mesagerule! strigă Nik, coborându-și arcul și făcând cu mâna. Mami! Tati! A venit mesagerul și l-a adus cu el pe Dansatorul Amurgului!

Băiatul se lăsă să alunece de pe acoperiș pe marchiza verandei, de unde sări cu ușurință jos. Alergă în grădină și smulse vreo doi morcovi înainte de a ieși în întâmpinarea nou-sosiților, uitându-se lung și cu uimire la cal.

— A crescut mare cât grajdu’!

Se apropie de animal cu prudență, întinzându-i morcovii.

— Ușurel, băiatule, sunt io, Nik. Mă ții minte, nu-i așa?

Dansatorul necheză și luă morcovii, dar băiatul rămase încordat, gata s-o rupă la fugă.

Renna nu înțelegea de ce. Dacă armăsarul îi era cunoscut, ar fi trebuit să știe că e tot atât de blând ca lumina zorilor.

— N-o să-ți tragă o copită și nici n-o să te muște, băiete!

Nik se întoarse spre ea și păru gata să răspundă, dar o remarcă pe Renna pentru prima oară și rămase cu răsuflarea tăiată. Ochii îi cutreierau pe trupul ei și ea nu știa dacă se holbează la glifele pictate cu lujer negru sau la pielea pe care fuseseră făcute. Nu-i păsa prea mult ce vedea el, dar purtarea era grosolană, așa că-și puse mâinile în șolduri și se uită la el cu asprime, ca să-i aducă aminte de bunele maniere. Băiatul tresări și-și feri privirea atât de repede, încât ea își înăbuși un hohot de râs.

Nik se întoarse spre Arlen, roșind violent.

— L-ai *îmblânzit*?

Arlen râse.

— Nu prea s-ar zice. Dansatorul continuă să fie cel mai rău cal în viață, dar acum nu lovește cu copitele și nu mușcă decât miezingi.

Din spatele lor se auzi un fluierat gros, și Renna se răsuci. Fără să se gândească, se trezi iarăși cu mâna pe cuțit. Și-o retrase imediat, sperând că nu observase nimeni.

Și voiam să-l învăț pe tânărul Nik bunele maniere.

Bărbatul care se apropia nu dădu niciun semn că i-ar fi observat gestul. Ca și băiatul, la început nu avu ochi decât pentru cal. Se apropie calm, lăsându-i Dansatorului timp să se învețe cu prezența lui. Calul fornăi și bătu puțin din picior, dar îl lăsă să-l atingă.

— A crescut, spuse bărbatul, plimbându-și mâinile de-o parte și de alta a trupului masiv al Dansatorului.

Era înalt, uscățiv, cu barba deasă, dar scurtă. Își purta părul castaniu lung, strâns într-o coadă împletită.

— Cred că e cu două palme mai înalt decât tatăl lui, și bătrânul Avalanșă e mai mare decât oricare alt cal pe care l-am văzut vreodată. Săltă unul dintre picioarele armăsarului. Dar i-ar prinde bine niște potcoave noi.

Se uită în sfârșit la cei doi nou-sosiți și, la fel ca băiatul, își lăsă privirea să se plimbe pe trupul Rennei, evaluând-o de parcă ar fi fost un cal. Din fundul gâtului ei porni un mârâit gros, iar bărbatul tresări când îi întâlni în sfârșit ochii, văzându-i asprimea privirii.

Arlen păși între cei doi.

— Nu e decât o privire, Ren, murmură. Sunt oameni buni.

Ea scrâșni din dinți. Oricât de mult ar fi detestat s-o recunoască, Arlen avea dreptate când spunea cum te poate transforma magia, chiar și pe timpul zilei. Pasiunea se aprindea acum în ea cu iuțeală. Răsuflă adânc și-și lăsă furia să se spulbere.

Arlen dădu iute aprobator din cap și se întoarse spre crescătorul de cai.

— Renna Tanner, ei sunt Jon Stallion și fiul său, Nik. Jon îmblânzește și crește mustangi sălbatici angersieni.

— Îi *prind* și îi cresc, oricum, spuse Jon, scuzându-se din priviri când întinse mâna. Nu e ușor să-mblânzești ceva care poate

ucide un demon al câmpului călcându-l în picioare și care poate fugi mai repede decât orice altă creatură sub cerul liber al nopții.

Renna îi luă mâna, dar bărbatul și-o retrase repede când strânsoarea ei îl făcu să strângă din ochi de durere.

— Uneori înțeleg ce simt, murmură el.

Jon arătă cu capul spre Dansator.

— Uite, el, de pildă. L-am prins când era un mânz de numai cinci luni. Am crezut că pot cu siguranță domestici un cal atât de tânăr, dar nu suporta nici măcar un căpăstru și doar o singură dată a ieșit din grajd croindu-și drum cu copitele.

— Traiul noapte de noapte sub cerul liber nu e ușor, spuse Arlen. Acolo, printre demoni, șase luni înseamnă o-ntreagă viață.

Jon dădu din cap.

— Nu mi-am imaginat c-o să-l poți domestici vreodată.

— Nu l-am domesticit, răspunse Arlen. L-am dus doar înapoi, acolo unde-i e locul.

— L-ai făcut totuși s-accepte șaua și frâul, remarcă Jon, însă presupun că n-ar trebui să mă mire. Pe-atunci nu erai decât nebunul de mesager tatuat care mi-a salvat băiatul. Acum aud că ești nemaipomenitul Izbăvitor!

— Nu-s. Nu-s decât Arlen Bales din Pârâul lui Tibbet și uneori am mai multă vlagă decât minte.

— La urma urmelor, ai un nume, spuse o femeie, ieșind din casă.

Nu era o frumusețe, dar avea privirea plină de vigoare a oamenilor deprinși cu munca grea. Purta haine bărbătești: cizme înalte, de piele, pantaloni până la genunchi și vestă peste o bluză simplă, albă. Avea părul castaniu împletit într-o coadă lăsată pe spate, foarte asemănătoare cu a lui Jon.

— Nu le da atenție băieților, îi spuse Rennei. Nu vorbesc aproape despre nimic altceva când au cai prin preajmă. Eu sunt Glyn.

Renna își spuse numele și îi strânse mâna, apoi își strânse pumnii când femeia îl îmbrățișă pe Arlen. Oare magia o făcea să deteste orice altă femeie care-l atingea?

— Mă bucur să te revăd, mesagerule! Puteți rămâne la cină?

Arlen dădu din cap, și Renna îl văzu pentru prima oară zâmbindu-i altcuiva cu căldură.

— Mi-ar plăcea.

— Ce te-aduce la noi? întrebă Jon. Bănuiesc că n-ai venit doar pentru potcoave.

Arlen dădu din cap și de data asta.

— Îmi trebuie încă un cal. O mânză pe care s-o pot împreună cu Dansatorul.

Se uită la Renna cu o jumătate de zâmbet.

— Ne facem o familie.

•

Mack Pasture, la care ajungeai luând-o în susul drumului de la ferma tatălui Rennei, fusese crescător de cai. Când trăia mama ei, Renna ajunsese de multe ori la ferma lui. Era mult mai scund decât Jon Stallion, dar muncea la fel de mult. După ce-l duseră pe Dansatorul la potcovit, Jon deschise drumul către un câmp imens, îngrădit, pe care pășteau zeci de cai, sub ochii atenți ai unor argați călare și ai unor câini puși pe lătrat. Pe drum, trecură pe lângă țarcuri pentru antrenare și izolare, cu garduri masive, atât de înalte, încât nici măcar Dansatorul Amurgului nu le putea sări pe timpul zilei.

Într-unul dintre acestea, Renna văzu un armăsar negru uriaș, care galopa de unul singur, păzit de doi argați musculoși, cu bicele gata să lovească. Se opri brusc.

— Ah, el e bătrânul Avalanșă, spuse Jon. Tatăl Dansatorului. L-am prins pe câmp, împreună cu șase iepe și cu Dansatorul, pe atunci doar un mânz. După ce am izbutit să-l vârâm în sfârșit într-un țarc, ne-am simțit ca și cum am fi ținut piept unei avalanșe de pietroaie, și Avalanșă l-am botezat. Ticălosul ăsta uriaș nu se lasă pus la nicio muncă, dar toată noaptea dă găuri cu copita în pereții grajdului dacă-l lași. E rău ca un demon și mult prea inteligent. Crescătorii din oraș o să vă spună că niciun cal sălbatic nu e inteligent, fiindcă nu se supune poruncilor, dar să nu-i credeți. Mustangii au o inteligență a lor. Destulă ca să supraviețuiască noaptea sub cerul liber, ceea ce nu se poate spune despre cei mai mulți oameni. Lui Avalanșă îi place să trântească și să calce-n picioare pe oricine încearcă să-l încalece. L-am dus în țarcul pentru prăsire după ce ne-am săturat de lecuit oase rupte.

Renna se uită la animalul magnific cu o tristețe adâncă. *Ai fost rege pe câmpuri, și ei te-au pus în țarc, s-alergi tot timpu-n*

cerc și să te-mpreunezi cu iepe. Își reținu cu greu impulsul de a se duce la poartă să-l elibereze.

— În vara asta s-au născut mulți cai, spuse Jon, când intrară pe pășune. Puteți alege dintr-o grămadă de mânze.

— Tu alegi, Ren, zise Arlen. Ia-o pe oricare vrei.

Renna cercetă herghelia cu privirea. La prima vedere, caii lui Jon nu se deosebeau de ai lui Mack, dar căscă ochii când îi văzu de aproape. Pe lângă iepe, mânzele păreau o nimica toată, dar până și ele erau mai mari decât o parte dintre armăsarii lui Mack. Jon avea noateni destul de voinici ca să poată fi călăriți de un adult și toate animalele păreau fără cusur. Numai cele mai viguroase scăpaseră de demoni, așa că toți mustangii supraviețuitori erau uriași, cu părul negru, lucios.

Pe câmp erau destule mânze puternice, dar o iapă în toată firea, izolată de herghelie, atrase mai degrabă privirea Rennei. Părul ei părea un amestec de pete maronii și negre și era cu o palmă mai înaltă decât celelalte animale. Avea ceva ursuz în înfățișare, și până și ceilalți cai o ocoleau pe departe.

— Ce-ar fi s-o iau pe-aia? întrebă Renna, arătând-o cu degetul.

— Ai ochi buni, fato, mormăi Jon. Nu mulți văd dincolo de blana ei urâtă. O cheamă Tornadă. Am prins-o vara trecută, chiar înainte de cea mai urâtă furtună pe care-am văzut-o în viața mea. E mai puternică decât cei mai mulți armăsari, n-are mai mult de cinci ani și a-ncercat să fugă de mai multe ori decât pot număra. Apropie-te de ea cu un căpăstru – pe noapte, doar apropie-te de ea – și devine răutatea în persoană. L-a mușcat până și pe bătrânul Avalanșă când am dus-o în țarcul lui, să vedem dacă se-nțeleg.

— N-o să fie nevoie de căpăstru, spuse Renna, sărind gardul și traversând pășunea.

— Ascultă ce-ți spun, iapa aia-i periculoasă, strigă Jon în urma ei. Ești sigură că știi ce faci?

Renna își flutură mâna cu nepăsare, fără să se obosească nici măcar să se uite la el.

Tornadă nu se retrase la vederea femeii. Era bine. Părea să n-o ia în seamă, dar, după cum ciulise urechile, Renna nu se îndoia că se bucură de întreaga ei atenție.

Își arătă mâinile goale.

— N-am adus niciun căpăstru. Cre' că nu mi-ar plăcea să port unul, așa că n-o să ți-o cer nici ție.

Tornadă o lăsă să se apropie, dar, când întinse mâna s-o mângâie pe gât, deschise gura, pocnind cu iuțeală din fălcile puternice. Renna abia izbuti să-și retragă degetele, scăpând nemușcată.

— N-ai de ce să faci așa ceva! se răsti, pocnind iapa peste bot.

Plesnitura înfurie animalul, care se săltă în două picioare, agitându-și copitele, dar Renna era gata s-o înfrunte. Lunile în care vânase demoni, absorbindu-le magia, o făcuseră mai puternică și mai iute decât visase vreodată, și acum sângele îi fremăta și simțea furnicături în membre, gusta din energia nopții chiar și sub lumina soarelui.

Se înclină ca o tulpină de orz în bătaia vântului, simțind șuierul aerului când copitele o ratară cu numai câțiva centimetri. Iapa înnebunită de furie încercă iarăși și iarăși s-o strivească. Cu lovituri puternice. Și repezi. Care ar fi frânt spatele unui demon.

Însă Renna se mișca lin, fluid, ca într-un dans, și scăpă neatinsă. Continuară astfel o vreme, până când începu să se-ntrebe care dintre ele o să cedeze mai întâi. Noua forță a brațelor și picioarelor ei nu era decât o mică parte din ceea ce simțea noaptea. Iapa părea neobosită.

Totuși, într-un târziu, loviturile lui Tornadă începură să devină mai lente și își încordă mușchii, pregătindu-se s-o rupă la fugă. Renna se repezi înainte de-a apuca iapa să plece în galop, își încleștă pumnul în coama ei și îi sări în spate.

Dacă Tornadă fusese furioasă mai înainte, acum mânia i se triplă. Se zbătu, dovedindu-se demnă de numele său, sărind și contorsionându-se în aer, lovind din copite și galopând, totul într-o înverșunată strădanie de a o trânti pe Renna.

Însă femeia se proptise bine și nu voia să-și părăsească locul. Își aruncă brațele în jurul gâtului animalului, atât de gros, încât abia izbuti să-și strângă încheietura unei mâini cu cealaltă. Odată ce se prinse astfel, acel gât vânjos deveni întreaga ei lume și unicul ei dușman. Nimic altceva nu mai conta.

Își adună toată puterea de care era în stare și strânse.

Păru să dureze o veșnicie, dar, într-un târziu, Tornadă începu să se liniștească. Nu mai lovea cu copitele, se mulțumea să dea

ocol țarcului în galop, înnebunind câinii, pe când ceilalți cai se grăbeau să i se ferească din cale dintr-un salt.

Renna continuă s-o strângă, lent și sigur, și, în curând, până și ritmul galopului se domoli, deși iapa continua s-alerge cu încăpățânare. Femeia zâmbi. Puțină încăpățânare nu strica.

Slăbi strânsoarea, prinse coama iepei în amândoi pumnii și o smuci spre stânga cu putere. Râse zgomotos când Tornadă o luă la stânga, supusă. Strângându-i trupul între coapse și coama într-un pumn, Renna își scoase cuțitul din teacă și o plesni peste crupă cu latul lamei.

— Di!

Tornadă se avântă cu un salt și-și reîncepu galopul. Renna își puse cuțitul la loc și se apucă de coamă cu amândouă mâinile. Smucea din când în când, întorcând iapa, dar altminteri o lăsa să alerge încotro voia, încântată când îi biciuia vântul lunga coadă împletită și când o zdruncinau iarăși și iarăși puternicele zvâcniri ale animalului.

Se aplecă și-și apropie buzele de urechea iepei:

— Îi aparții nopții, fetițo. N-o să te las s-o sfârșești ca Avalanșă. Îți făgăduiesc.

O făcu să alerge către gardul de pe margine, unde așteptau Arlen și ceilalți și unde o opri scurt.

— Așadar ai ales? întrebă Arlen. O vrei pe Tornadă?

Renna dădu din cap.

— Dar Tornadă nu-i un nume potrivit. O să-i spun Promisa.

•

La crescătoria de cai Stallion, cina se lua în familie, iar din familie făceau parte până și cel din urmă argat și cea mai umilă spălătoreasă, așa că se adunau mai bine de treizeci de oameni. Până și o parte dintre câini stăteau întinși pe pături de-a lungul pereților sălii imense, gata să sară după resturi. Renna și Arlen se așezară lângă Jon, Glyn și Nik, în capul unei mese lungi, sprijinită pe capre de lemn și încărcată cu mâncare și cu urcioare de apă și bere.

Jon începu o rugăciune către Ziditor și Renna văzu mai mulți argați holbându-se la glifele de pe fața lui Arlen. Chiar în timp ce psalmodia Jon rugăciunea, urechile ei agere auziră șoptindu-se în jurul mesei:

— Izbăvitorul.

Cu de la ele putere, degetele îi mângâiară instinctiv mânerul de os al cuțitului.

Jon încheie rugăciunea și își îndreptă spatele.

— Nu știu cum vă simțiți voi, dar io-s mort de foame! Serviți-vă!

La asta, masa aflată pană atunci în nemișcare se însufleți brusc când cei treizeci de oameni începură să-și întindă unii altora tăvile cu carne, castroanele cu legume, pâinea crocantă și vasele cu sos, cu o îndemânare dată de îndelungata repetare.

Toată lumea își umplu farfuria și mâncară și băură vorbind și râzând, în vreme ce afară apunea soarele. Continuau să se uite la Arlen, dar el se făcu că nu observă și își umplu farfuria de trei ori. Dar, imediat ce se goliră toate farfuriile și se aprinseră pipele, se ridică în picioare.

— Cina a fost delicioasă, ca de obicei, Glyn, da-i timpu’ să ne vedem de drum.

— Prostii! răspunse femeia. Afară s-a întunecat de-a binelea. Avem loc din belșug ca să vă petreceți aici noaptea.

— Vă apreciem ospitalitatea, zise Arlen, dar io și Ren avem de străbătut mulți kilometri în noaptea asta.

Femeia se încruntă, dar, în același timp, dădu din cap a încuviințare.

— Le pun pe fete să vă împacheteze câte ceva pentru drum. Numai Ziditorul știe ce-aveți de mâncare în coburi.

Se ridică și se îndreptă spre bucătărie.

Arlen își duse mâna sub robe și îi întinse lui Jon o pungă cu monede.

— Pentru Promisa.

Jon clătină din cap.

— Nu-i nevoie de banii tăi, mesagerule. Nu după tot ce-ai făcut pentru mine și pentru a-i mei. Pe lângă salvarea băiatului meu, săgețile glifate pe care ni le-ai dat ne-au ajutat pe toți să dormim mai liniștiți noaptea.

Acum clătină din cap Arlen.

— Vin vremuri grele, Jon. Refugiații din Rizon se scurg puhoi către Nord și cre’ că, în cele din urmă, războiul va ajunge și-aici. Krasianii stau cu ochii către Miln și mai departe, iar acum, când oamenii au început să riposteze, nu cred că miezingilor le place. Vor ieși din ce în ce mai mulți noaptea, mai ales când nu strălucește luna.

Îndesă punga în mâinile lui Jon.

— Am aur din belșug. Nu văd de ce n-aș plăti cinstit pentru tot ce primesc. Vă las și câteva sulițe glifate. Ești inteligent, o să-ți pui argații să forjeze și glifari să copieze și-o să faci destul de multe ca să mai dai și altora.

Arlen simți mâna Rennei pe braț și, când se întoarse spre ea, îi întâlni privirea rugătoare.

— Ia-l și pe Avalanșă. Nu e drept să fie închis așa. E menit să se afle afară, în noapte.

— Nu te pot contrazice, da' avem de făcut un drum lung, în grabă, și n-avem timp să tragem după noi încă un mustang sălbatic până-n Văiuga. Arlen se uită la Jon și scoase alte monede. Nu-l poți trimite-n urma noastră?

— Îți datorez atâta lucru, și chiar mai mult, răspunse Jon, dar nu pot risca viața argaților trimițându-i într-o astfel de călătorie. Avalanșă o să se smulgă din pripon și probabil c-o să distrugă cu copitele cercurile glifate chiar la primul popas.

Arlen dădu din cap.

— După ce ajung în Văiuga, o să trimit tăietori de lemne să-l aducă. Dacă poate cineva să se descurce cu un armăsar uriaș ca ăsta, atunci ei sunt ăia.

•

Străbăteau drumul în goană. Dansatorul Amurgului trebuia să-și încetinească galopul ca să meargă în același ritm cu Promisa, dar Renna știa că lucrurile se vor îmbunătăți curând.

— O să te glifez, șopti la ureche iepei, și pe urmă o să se străduiască *el* din greu ca să poată ține pasul cu *tine.*

Promisa avea deja potcoave glifate chiar de Arlen, așa cum erau și ale Dansatorului. Un demon al lemnului le tăie calea, și Renna se năpusti la el cu un tropot de copite acum protejate. Se opri brusc și călcă demonul neajutorat sub picioarele iepei, râzând când îl strivi Promisa, lăsându-l fără viață și gustând pentru prima oară magia. Iapa se repezi apoi pe urmele Dansatorului, acoperind distanța dintre ei cu o nouă vigoare.

Poposiră cu puțin timp înaintea răsăritului.

— Rămâi cu caii, spuse Arlen. Trebuie să-mi recapăt o pane din putere.

Și dispăru în întuneric.

Renna îl lăsă să se îndepărteze preț de câteva clipe, apoi plecă și ea după pradă. Nu departe de tabără, zări un demon al

câmpului furișându-se, și el la vânătoare, și începu să se împleticească prostește, ca vechea Renna, cu pieptul umflat de suspine și scâncete de frică.

Demonul mârâi și se năpusti, dar ea era pregătită și, cu o mișcare de *sharusahk*, îl prinse și-l trânti la pământ. Avea glife puternice desenate pe pumni, și îl lovi în cap până ce nu se mai clinti.

Își scoase cuțitul și, de data asta, nici măcar nu se mai osteni să-i pregătească în vreun fel carnea înainte de a o mânca, ci îi sorbi sângele negru de parcă ar fi fost sosul lui Glyn. Gustul era încă și mai scârbos, dar amintirea puterii de care se bucurase în ziua aceea, în plin soare, îi întări stomacul.

Se curățase și era în tabără, mestecând o frunză de acreală și gravând glife pe copitele Promisei când îl auzi pe Arlen întorcându-se.

— El nu tre' să știe ce-am făcut, îi mărturisi iepei. N-are cum să afle. Și ce dac-o să afle? Chiar dacă-i sunt promisă, Arlen Bales nu-mi spune mie ce să fac.

Era destul de adevărat, dar, în același timp, părea o minciună.

La apariția lui, își înălță bărbia. Strălucea de magie cu atâta putere, încât nu se putea uita la el fără să-și mijească ochii glifați. Înțelegea de ce îl credea lumea Izbăvitorul. Uneori nici Ziditorul însuși nu strălucea ca Arlen Bales.

3. OVĂZIȘTENII

333 D.Î., VARA
Cu 27 de răsărituri înainte de Luna Nouă

A doua zi vorbiră puțin, gonind pe un drum al mesagerilor prost îngrijit. Arlen își pusese gluga ca să se apere de soare, dar Renna știa ce înciudată era privirea ascunsă sub ea.

Ce treabă are Arlen în Văiuga Izbăvitorului și de ce e atât de importantă?

Știa că are legătură cu o fată, Leesha Paper. Numele o sâcâia ca un purice de nisip. Arlen îi răspunsese în doi peri când încercase prima oară să afle ce înseamnă Leesha pentru el, dar pe atunci încă nu se promiseseră unul altuia, așa că nu avusese dreptul să insiste.

Cred că e timpul să-l întreb din nou, se gândi.

— Atenție! strigă Arlen, când trecură de un cot strâns.

Chiar în fața lor, o căruță stătea de-a curmezișul drumului, imposibil de ocolit din pricina tufișurilor dese care îl mărgineau. Renna își înfipse genunchii în Promisa și o trase de coamă din toate puterile. Iapa uriașă se cabră, nechezând și dând nebunește din picioarele din față, iar Renna nu putu face nimic altceva decât să-și dea silința să nu cadă. Arlen o privea amuzat din spinarea Dansatorului Amurgului, care se oprise deja brusc și se domolise.

— Ți-am făgăduit că n-o să ai căpăstru, îi spuse Renna iepei, după ce se potoli. N-am pomenit nimic de șa. Gândește-te la asta.

Promisa fornăi.

— Ah, Veghetorule! Ne-ar prinde bine o mână de ajutor! strigă, cu ochii la ei, un bărbat cu barba căruntă, fluturând o pălărie ponosită.

El și un alt bărbat stăteau în spatele căruței, împingând-o în vreme ce mârțoaga costelivă înhămată o trăgea.

— Lasă-mă pe mine să m-ocup de asta, Ren, șopti Arlen, trecând cu Dansatorul Amurgului în fața Promisei.

— Ce s-a-ntâmplat? strigă.

Omul se apropie de ei, scoțându-și din nou pălăria ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte cu dosul unei mâini murdare. Avea părul și barba în cea mai mare parte încărunțite și ridurile adânci ale feței conturate de țărână.

— Ne-am împotmolit în putreziciunea asta mâloasă. Ne-ați putea împrumuta un cal d-ăsta mare, cât să ieșim de-aci?

— Îmi pare rău, nu vă putem ajuta, răspunse Arlen, rotindu-și privirea în jur.

Omul se holbă la el.

— Cum adică nu ne puteți ajuta? Ce soi de Veghetor ești?

Renna se uită la Arlen uimită că se purta atât de grosolan cu un bătrân care dăduse de necaz.

— Dansatorul i-ar scoate din nămol cât ai clipi.

Arlen clătină din cap.

— Căruța nu e împotmolită, Ren. Ăsta-i cea mai veche șmecherie din cartea de căpătâi a tâlharilor.

— Tâlhari? Serios?

Renna se uită din nou în jur, de data asta cu vederea ei de noapte. Ea și Arlen erau singuri, în mijlocul pustietății, sub lumina zilei, când puterile le scădeau cel mai mult. Noroiul nu le ajungea oamenilor decât până la glezne, iar în tufișurile de pe ambele părți ale drumului s-ar fi putut ascunde cu ușurință alții. Degetele i se duseră către cuțit, dar Arlen îi făcu un semn scurt, așa că și-l lăsă în teacă.

— Parcă n-ar fi destul de rău că ne-atacă demonii noaptea, zise el. Acu oamenii se întorc unii împotriva altora-n timpul zilei.

— Îi de mai mare râsu'! strigă bărbatul cu barbă căruntă, dar se trase înapoi și Renna îi desluși acum minciuna în ochi, atât de clară, încât se miră că n-o văzuse mai înainte. Faptul că oamenii, trăitorii sub lumina zilei, chiar și cei bătrâni, puteau fi tot atât de răi ca demonii nu mai era o noutate pentru ea. Și părul lui Harl era cărunt, și al lui Raddock Lawry.

Bărbatul din spatele căruței se lăsă o clipă în jos, dispărând din vedere, și reapăru imediat, cu o arbaletă în mâini. Alți doi ieșiră din tufișuri, îndreptând spre ei arcuri de vânătoare. De dincolo de cotul din spatele lor apărură alți trei bărbați cu sulițe, blocându-le retragerea. Toți erau numai piele și os, cu cearcăne negre sub ochi și cu hainele zdrențuite pline de petice.

Numai cel cu barbă căruntă nu era înarmat.

— Nu vrem să rănim pe nimeni, Veghetorule, spuse acesta, punându-și pălăria pe cap, da’ în vremurile astea suntem disperați cu toții, iar tu cari bagaje teribil de grele pentru un Veghetor și…

Se uită la Renna mijindu-și ochii. O acopereau pete de umbră, ascunzându-i glifele de pe piele, dar hainele ei scandalos tăiate săreau în ochi. Bărbatul cu arbaleta scoase un fluierat gros și veni să se uite mai de aproape.

— Nu-ți face niciun fel de gânduri, Don, zise cel cu barbă căruntă, și arbaletrierul se ținu în frâu.

Ochii căruntului se îndreptară din nou spre Arlen.

— Oricum, Veghetorule, o să luăm toată mâncarea, toate păturile și toate leacurile pe care le-aveți, ca să nu mai zic de caii ăștia mari.

Renna își strânse în mână cuțitul, însă Arlen se mulțumi să chicotească.

— Crede-mă, nu vreți caii.

— Nu-mi spune tu mie ce vreau, Veghetorule! se răsti căruntul. Ziditorul ne-a părăsit cu mult timp în urmă. Acum dați-vă jos de pe caii ăia sau vă umplu oamenii mei de găuri!

Arlen coborî de pe Dansatorul Amurgului cât ai clipi. Renna nu izbuti să-l urmărească din priviri când acoperi distanța care-l despărțea de tâlharul cărunt, îl prinse de gât cu o mișcare de *sharusahk*, imobilizându-l, și îl răsuci, aducându-l între el și arcași.

— Cum ziceai și tu, spuse apoi, nu vreau să rănesc pe nimeni. Vreau doar să-mi văd de drum. Așa că ce-ar fi să le spui oamenilor tăi să…

Se întrerupse când un arcaș își slobozi săgeata. Renna icni, dar Arlen o înșfăcă din zbor, cum prinde un om iute de mână un tăun.

— Asta te-ar fi lovit mai degrabă pe tine decât pe mine, spuse, ridicând-o în fața căruntului.

Pe urmă o aruncă.

— Ce Miezului, Brice! zbieră căruntul. Încerci să m-omori?

— Iertare! strigă Brice. Mi-a alunecat!

— Zice că i-a alunecat, bombăni căruntul. Ziditorul să ne aibă-n paza Lui!

În timp ce toți ochii se îndreptau spre arcaș, unul dintre sulițași se folosi de prilej ca să se-apropie de Arlen din spate, pe

tăcute. Pentru un om obișnuit, se furișa cu destulă abilitate, dar Renna nu strigă, ca s-atragă atenția. Își dădea seama, după poziția lui Arlen, că îl simțise. De fapt, o făcea pe neștiutorul, momindu-l.

În clipa când fandă sulițașul, el îl azvârli pe cărunt într-o parte. Atacatorul își trecu sulița peste cap, în poziție orizontală, vrând să i-o salte apoi sub bărbie ca să-l sufoce, dar Arlen o prinse de coadă, se aplecă în față cu o răsucire care întoarse tot avântul celuilalt împotriva lui însuși, apoi îl trânti cu toată puterea pe spate. Acum cu sulița în mână, își puse piciorul pe pieptul bărbatului căzut și se uită la ceilalți.

Gluga îi alunecase în timpul luptei și tâlharii icniră la vederea lui.

— Omul Glifat, spuse Brice, și începură toți să șușotească între ei.

Căruntul își regăsi controlul o clipă mai târziu.

— Vasăzică de tine zic toți că ești Izbăvitorul. Își miji ochii. Mie nu mi se pare că semeni a Izbăvitor.

— N-am spus niciodată c-aș fi, răspunse Arlen. Sunt Arlen Bales din Pârâul lui Tibbet și n-am să izbăvesc pe nimeni de nimic, în afară de-o bătaie zdravănă, dacă-ncepe imediat să se poarte prietenește.

Căruntul se uită la el, apoi la oamenii lui. Își flutură mâna și își lăsară cu toții armele jos, fără să-și ia ochii de la Arlen, care le răspunse cu privire aspră, ca mama Rennei când își prindea fetele făcând câte o poznă și se pregătea să le dojenească.

Nici măcar căruntul nu-i putu suporta privirea prea multă vreme. Își șterse din nou sudoarea de pe fruntea zbârcită, răsucindu-și pălăria în mâini.

— N-am de gând să-mi cer iertare, spuse. Am multe guri de hrănit și mulți oameni care-au nevoie de-un adăpost adevărat. Am făcut unele lucruri cu care nu mă mândresc, da’ nici din lăcomie, nici din răutate. Tot omul e-nclinat să-și treacă multe cu vederea când e de multă vreme pe drumuri și n-are unde să se ducă.

Arlen dădu din cap a înțelegere.

— Știu cum e. Care ți-e numele?

— Varley Oat[1], răspunse căruntul.

La auzul poreclei, Arlen dădu din cap iarăși.

---

[1] Ovăz (n.tr.).

— Atunci ești din Ovăziștea? Trei zile de mers spre Nord de la Fortul Rizon, lângă Livezile Galbene?

Varley căscă ochii, dar făcu semn că da.

— Ați bătut drum lung tocmai din Ovăziștea, Varley, zise Arlen. De când sunteți pe drum?

— De-aproape trei anotimpuri. De când au luat krasianii Fortul Rizon. Am știut că șobolanii de deșert vor veni pe urmă peste noi, așa că le-am spus oamenilor să-mpacheteze tot ce au și-am plecat imediat.

— Ești Vorbitorul Satului? întrebă Arlen.

Varley râse.

— Am fost Veghetorul lui. Ridică din umeri. Cred că, într-un fel, încă mai sunt, deși mă-ndoiesc că de sus ne privește cineva.

— Cunosc și sentimentul ăsta, zise Arlen.

— Toți oamenii din Ovăziștea au plecat împreună. Eram șase sute. Aveam Culegătoare de Ierburi, Glifari, ba chiar și un fost mesager, drept călăuză. Și-o grămadă de provizii. Pe cuvânt de onoare, am plecat cu mai mult decât puteam duce. Da’ lucrurile s-au schimbat la iuțeală.

— Așa se-ntâmplă-ntotdeauna, spuse Arlen.

— Șobolanii de deșert au venit repede, continuă Varley, și iscoadele lor erau peste tot. Am pierdut o grămadă de oameni în timpul fugii și încă și mai mulți într-al iernii. Într-un târziu, krasianii nu ne-au mai urmărit, dar nimeni nu s-a simțit în siguranță până ce n-am ajuns în Lakton.

— Da’ Laktonul nu v-a vrut, ghici Arlen.

Varley clătină din cap.

— La vremea aia, eram cam zdrențăroși. Oamenii s-au făcut o scurtă vreme că nu ne văd, când ne-am oprit pentru o săptămână pe o pârloagă sau când am pescuit un pic în iazul lor, da’ nimeni nu voia să-și ia-n sat cinci sute de străini. Cineva ne-a acuzat că am furat ceva și, până s-aflăm și noi, toată suflarea venea cu greble și sape să ne pună pe fugă. De-acolo am plecat la Văiuga, unde primesc rizonieni cu miile, numai că oamenii rod coajă de copac și sapă după gândaci ca să-și umple burțile, iar tăietorii de lemne cutreieră prin taberele de refugiați, căutând recruți care să fie uciși noaptea, sub cerul liber. Unii dintre noi și-a pierdut tot avutul din pricina krasianilor, și ei vor să-ncepem să ne luptăm cu demonii? Am fi pierit până la unul.

— Așa c-ați plecat spre Nord, zise Arlen.

Varley ridică din umeri.

— Părea alegerea cea mai înțeleaptă. Încă mai am trei sute de oameni cărora să le port de grijă. Văiugenii ne-au dat câteva sulițe glifate și ne-au ajutat cu tot ce-au putut. Cei din Buturuga Fermierului n-au fost nici pe jumătate atât de cumsecade, iar nemernicii din Fort Angiers ne-au întors din drum cu sulițele. Am auzit c-am putea găsi de lucru în Podul Peste Fluviu, da' nici acolo nu-i mai bine. Locu-i ticsit. Așa că iată-ne aici, fără să mai avem unde să ne ducem.

— Arătați-mi tabăra voastră, le ceru Arlen.

Tâlharul rămase cu ochii la el o vreme, apoi dădu din cap și se întoarse spre oamenii săi. Scoaseră căruța din nămol cât ai clipi, și nu după mult timp se îndepărtau deja de drum, pe o potecă îngustă dintre copaci. Arlen descălecase și-l ducea pe Dansatorul Amurgului de frâu. Renna făcuse același lucru și o călăuzea pe Promisa ținându-și o mână pe gâtul ei puternic. Iapa bătea din copite și fornăia la apropierea oricui, dar începea să se obișnuiască să fie atinsă de Renna.

Abia după o oră de mers le apăru în fața ochilor tabăra ovăziștenilor, ascunsă la mare depărtare de drum. Renna făcu ochii mari când văzu adunătura pestriță de corturi grosolan peticite și de căruțe cu coviltir, cu aerul din jur îngroșat de duhoarea de transpirație și de necurățenii umane. Adăposteau vreo două sute de suflete. Oamenii lui Varley, zdrențăroși și ei, erau crema grupului.

Din tabără ieșiră, împleticindu-se, femei, copii și bătrâni istoviți, murdari și pe jumătate morți de foame. Mulți aveau bandaje și cele mai multe picioare erau înfășurate în zdrențe. Toată lumea muncea – reparând și glifând adăposturi șubrede și sărăcăcioase, supraveghind oale cu terci de ovăz, aerisind lenjerie. Și curățând farfurii, adunând lemne de foc, îngrijind vite costelive. Degeaba nu stăteau decât bolnavii și răniții, adunați într-un adăpost de ploaie construit din sărăcie. Gemetele lor de durere se auzeau în toată tabăra.

Arlen traversă locul conducându-l pe Dansatorul Amurgului, cu spatele țeapăn în timp ce întâlnea privirile pierdute și obosite ale oamenilor. Tresăreau cu toții la vederea feței lui glifate și-ncepeau să vorbească între ei pe șoptite, dar niciunul n-avea curajul să i se adreseze lui.

Ajunseră la adăpostul bolnavilor și, la vederea lor, Renna simți greața tăindu-i răsuflarea, de parcă ar fi văzut carne de demon. Pe paturi înguste zăceau vreo douăzeci și cinci de oameni cu bandaje însângerate, murdare și duhnind. Doi se scăpaseră pe ei, iar o femeie era acoperită de propria vomă. Niciunul nu părea să aibă șanse de însănătoșire.

O singură femeie sleită de oboseală se străduia zadarnic să-i îngrijească pe toți. Avea părul cărunt bine strâns într-un coc și fața îngustă și suptă. Nu purta șorț cu buzunare peste rochia ponosită.

— Ziditorule, n-au nici măcar o Culegătoare de Ierburi adevărată! șopti Arlen.

— Soția mea, Evey, mormăi Varley. Nu e Culegătoare de Ierburi, da' ține locul uneia, pentru cei care-au nevoie.

Femeia își ridică privirea și făcu ochii mari, șocată, la vederea glifelor de pe pielea lui Arlen și a Rennei.

Arlen căută în coburi și-și scoase punga cu ierburi.

— O parte din arta Culegătoarelor îmi e cunoscută, spuse el, mai ales când e vorba de răni făcute de miezingi. Îmi place să dau o mână de ajutor, dacă pot.

Evey căzu în genunchi.

— O, te rog, Izbăvitorule! Facem orice.

O furie neașteptată uni sprâncenele lui Arlen.

— Pentru început, ați putea să nu vă mai purtați ca proștii! se răsti el. Nu-s Izbăvitorul. Sunt Arlen Bales, din Pârâul lui Tibbet, și tocmai caut să v-ajut dacă pot.

Evey arăta de parcă ar fi pălmuit-o. Obrajii ei palizi deveniră de un roșu strălucitor și se grăbi să se ridice.

— Îmi pare rău... Nu știu ce mi-a venit...

Arlen o strânse de umăr.

— Nu-i nevoie să te explici. Știu toate poveștile născocite pe care le răspândesc saltimbancii despre mine. Dar acum sunt aici și vă spun că-s un om ca oricare altul. Pur și simplu am învățat niște trucuri vechi, uitate în zilele noastre.

Evey dădu din cap, privindu-l în sfârșit în ochi și destinzându-se.

— La aproape o sută de kilometri de aici se află satul Fântâna Moartă, îi spuse Arlen lui Varley. Pot să-ți desenez o hartă bună, pe care o să-nsemn locurile unde puteți poposi pe drum.

— De ce ne-ar vrea oamenii din Fântâna Moartă mai mult decât oricine altcineva? întrebă fostul Veghetor.

— Pentru că-n satul ăla nu mai locuiește nimeni. Au pătruns miezingii și n-a scăpat niciun bărbat, femeie sau copil. Dar noi tocmai am fost acolo și am curățat bine locul. La început s-ar putea să vi se pară cam înghesuit, dar o să găsiți tot ce vă trebuie ca să-ncepeți o viață nouă. Aveți grijă doar să zidiți fântâna și să faceți alta.

Varley îl privi cu gura căscată.

— Ne… dai un sat?

Arlen dădu din cap.

— Mă duceam des acolo. Locul ăla e special pentru mine. Mi-ar plăcea să devină din nou căminul unor oameni cumsecade. Îi aruncă bărbatului cărunt o privire grăitoare. Oameni care nu văd tâlhăria cu ochi buni.

Varley nu păru convins.

— Nu te-ncrede-n omul care-ți oferă tot ce-ți dorești când ai cea mai mare nevoie, spune Canonul.

Arlen zâmbi.

— Ziditorul v-a abandonat, dar Veghetorul Varley nu se poate abține, trebuie să dea citate din Canon?

Bărbatul cărunt chicoti.

— Lumea-i plină de contradicții.

— În Fântâna Moartă n-o să pățiți nimic mai rău decât tot ce-ați pățit deja. Glifele voastre n-au destulă putere. Am observat când am trecut pe lângă ele.

Varley dădu din cap și scuipă.

— Nu ne-a mai rămas nici măcar un Glifar rătăcitor, toți sunt pe patul spitalului. Oamenii își glifează singuri căruțele și corturile, cât de bine pot.

Arlen arătă spre Renna.

— Ea e Renna Tanner, logodnica mea. Glifează cu mână sigură. Aș vrea s-o duceți s-arunce o privire în jurul taberei. Ajutați-o să vadă dacă vă poate oferi un adăpost mai bun.

Evey se înclină în fața Rennei.

— E o adevărată binecuvântare dacă faci asta pentru noi.

Renna zâmbi și-l prinse pe Arlen de braț.

— Scuzați-ne o clipă.

Le întoarse spatele și-l trase pe Arlen între cai.

— Ce joc e ăsta, Arlen Bales? Am tras de tine cu ghearele și cu dinții ca să mă lași să-mi glifez dosul, iar acum ai încredere-n mine când e vorba de glifat o-ntreagă tabără?

Arlen o măsură cu privirea.

— Vrei să zici că nu ești în stare? Că n-ar trebui să mă bizui pe tine?

Ea își puse mâinile în șolduri.

— N-am zis asta.

— Atunci de ce vorbim despre așa ceva? Lumina se împuținează și trebuie să le refaci glifele, nu contează cum. Bagă spaima-n ei și plesnește-i ca să le scoți prostia din cap, dar du treaba la bun sfârșit. Ia câteva sulițe și câteva săgeți glifate și dă-le celor în stare să le folosească.

Renna clipi, nedumerită. Până atunci, nimeni n-avusese încredere în ea ca să glifeze altceva decât un hambar. Și nici nu-i pusese pe umeri cu adevărat o responsabilitate, nimic mai mult decât mulsul vacii și pregătitul cinei. Iar acum, pe neașteptate, el avea destulă încredere în ea ca s-o facă Selia Stearpa a acelor oameni.

Te iubesc, Arlen Bales.

•

Renna își dădu repede seama că glifele erau chiar într-o stare mai jalnică decât se temuseră. Nu alcătuiau, în jurul taberei, un cerc cu adevărat ocrotitor. Ovăziștenii se răspândiseră prin luminiș la întâmplare și fiecare cotigă, căruță și cort își avea propriile glife, desenate cu mai multă sau mai puțină îndemânare. Cele mai bune abia dacă foloseau la ceva.

— Câți oameni pierdeți în fiecare noapte? întrebă ea.

Varley scuipă.

— Prea mulți. Și tot mai mulți pe noapte ce trece.

— E din ce în ce mai rău, fiindcă stați în același loc, spuse Renna. O tabără mare ca asta și aeru-mbibat de mirosul spaimei și de al sângelui atrag miezingii așa cum atrage-un cotor de măr furnicile.

Varley înghiți în sec.

— Nu-mi place cum sună asta.

— Nici nu trebuie să-ți placă. Ia-ți oamenii și porniți-o mâine spre Fântâna Moartă, oricât de greu v-ar fi.

Se opri în fața unei cotigi înconjurate de stâlpi înfipți în pământ.

— Am văzut o grămadă de stâlpi din ăștia.

Varley dădu din cap.

— I-a făcut glifarul nostru înainte de a fi ucis de demoni. Erau de-ajuns ca să-nconjurăm tabăra, dar am pierdut câțiva și n-am mai izbutit să-i înlocuim.

Renna făcu semn că a înțeles.

— Vă rog să-i scoateți pe toți și să-i aduceți la marginea luminișului. Arătă cu degetul. O să facem un cerc din cele mai mari căruțe și o să punem stâlpi în golurile dintre ele. Toată tabăra trebuie să se înghesuie-n interior.

— Oamenilor n-o să le placă dac-o să le luăm glifele, sublinie Varley.

Renna îl privi cu asprime.

— Puțin îmi pasă ce le place lor sau ție, barbă-sură. Dacă nu vrei să mai pierzi oameni la noapte, ai face bine să-mi dai ascultare de-acu pân’ la apusul soarelui.

Sprâncenele stufoase ale căruntului se înfoiară, dar își scoase din nou pălăria și începu s-o răsucească în mâini.

— Da, sigur.

— O să am nevoie de vopsea. Culoarea nu contează, dar e cu atât mai bună cu cât e mai întunecată, și-mi trebuie cât mai multă. Și stâlpi, cam atât de înalți. Renna ridică o mână, cu palma paralelă cu pământul. Cât de mulți puteți găsi. Tăiați copaci dacă e nevoie. Nu trebuie să reziste decât pân-ajungeți la Fântâna Moartă.

— Donn, adună stâlpii! porunci Varley. Dacă protestează careva, îl trimiți la mine.

Donn dădu din cap, luă câțiva bărbați și plecară.

— Brice! strigă Varley. Vopsea. Acu!

Omul plecă în fugă, iar căruntul se întoarse spre cei rămași lângă el.

— Stâlpi noi. Faceți-i din orice!

Se uită din nou la Renna, în așteptare.

— Căruțele trebuie să-și ocupe locurile ’nainte de a începe să pun stâlpii. Adică imediat.

Varley dădu din cap și se duse să-i vorbească stăpânei unei cotigi, arătând cu degetul.

— Da’ o să stăm pur și simplu-n balegă! se plânse ea.

— Preferi balega sau burta de miezing? ripostă el.

•

Când se întoarse Renna la Arlen, era aproape întuneric. În spitalul improvizat, unii se simțeau mai bine, dar alții continuau să sufere cumplit. Glifatul îngenunche lângă un pat și luă mâna unei fete tinere. Celălalt braț i se pierdea, dinainte de cot, într-un bandaj îmbibat cu puroi galben-maroniu. O jumătate de față, încă de un roșu violent, îi era plină de coji supurânde, lăsate în urmă de arsuri. Cealaltă era lividă. Și respira prea scurt. Ținea ochii închiși.

— Febra demonului, spuse Arlen, fără să-și ridice privirea când se apropie Renna. Un demon al focului i-a retezat brațul dintr-o mușcătură și-a lăsat-o cu o infecție groaznică. I-am dat toate leacurile pe care le știu, dar răul a pătruns-o prea mult și mă îndoiesc că poate fi oprit.

Durerea din glasul lui o sfâșie pe Renna, dar nu se lăsă impresionată. Încă mai erau multe de făcut.

Arlen se uită la ceilalți bolnavi din cort.

— Poate c-am salvat vreo doi, dar mi s-au terminat ierburile și, oricum, cei mai mulți sunt într-o stare destul de gravă ca să-mi depășească puterile. Oftă. Cel puțin sub lumina soarelui.

— E destul de rău c-ai făcut paradă cu puterile tale în după-amiaza asta, spuse Renna. Dacă-ncepi să vindeci oameni noaptea, povestea cu Izbăvitorul o să continue la nesfârșit.

Arlen o privi și ea îi văzu pe față dârele făcute de lacrimi.

— Ce-ai vrea să fac? Să-i las să moară?

Renna se uită la el și hotărârea i se zdruncină.

— Sigur că nu. Spuneam doar că există un preț.

— Întotdeauna plătim, Ren. Toate astea sunt din vina mea. Arlen își roti brațul, arătând întreaga tabără. Eu am dezlănțuit totul.

Ea înălță dintr-o sprânceană.

— Cum adică? Tu i-ai gonit pe oamenii ăștia din casele lor?

El clătină din cap.

— L-am trezit pe demonul care-a făcut-o. N-ar fi trebuit să duc sulița-n Krasia. N-ar fi trebuit să mă-ncred în Jardir.

— Ce suliță? Cine e Jardir?

— Demonul minții ar fi ucis fără șovăire ca să afle răspunsul întrebărilor ăstora. Ești sigură că vrei să știi?

— Demonii nu fac niciodată nimic altceva decât să ucidă, zise Renna, arătând glifa demonului minții, desenată cu lujer negru

pe fruntea ei. Iar ticăloșii ăia cu căpățâni mari nu vor mai pătrunde niciodată-n țeasta mea.

Arlen dădu din cap.

— Jardir e conducătorul krasianilor. L-am cunoscut cu mult timp în urmă și ne-am împrietenit. Pe noapte, *prietenie* e prea puțin spus. M-a învățat jumătate din tot ce știu și mi-a salvat viața nu doar o singură dată. Nu l-aș fi iubit mai mult nici dacă mi-ar fi fost frate. Arlen își încleștă pumnii. Și, în tot acest timp, el era pregătit să-mi înfigă un cuțit în spate.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am cumpărat, de pe piața neagră, harta unui oraș dispărut sub nisipul deșertului, despre care se spune c-a fost casa lui Kaji.

— Ce e *piața neagră*? întrebă Renna. Își deschid prăvăliile numai noaptea?

Arlen zâmbi cu amărăciune.

— Cred că s-ar putea spune și așa. *Piața neagră* înseamnă că oamenii de la care-am cumpărat harta o furaseră.

Renna se încruntă.

— Nu se potrivește cu-acel Arlen Bales pe care-l cunosc.

— Nu mă mândresc cu asta, da', de când am plecat din Pârâul lui Tibbet, am făcut negoț cu mulți oameni dubioși. În comparație cu ei, Varley nu face nimic necinstit. Când ești afară, dincolo de glife, se întâmplă des să nu-ntâlnești decât indivizi dubioși.

— Ei, mormăi Renna, așadar ai făcut rost de-o hartă a locului ăluia, Kaji. Și pe urmă?

— Kaji nu-i un loc. E numele unui bărbat. Al ultimului general din războiul împotriva demonilor. Al Izbăvitorului, pentru cei care cred în așa ceva.

Renna râse.

— Tu, Arlen Bales, te-ai dus să-l cauți pe Izbăvitor? Acum știu că-i o poveste născocită.

— Nu-l căutam pe Izbăvitor! se răsti el. Căutam glifele lui. Și le-am găsit, Ren. Izbăvitor sau nu, am găsit mormântul lui Kaji și i-am recuperat sulița. Am readus în lume străvechile glife de luptă, armele care ucid miezingi! I-am dus sulița lui Jardir, și el a avut tupeul să spună c-am *furat*-o. Că îi aparține *lui.* M-am oferit să-i fac o copie, identică până la ultima glifă, dar nu i-a fost de-ajuns.

Arlen răsuflă adânc și respiră ritmic câteva clipe, revenindu-și. Faptul că tocmai o tehnică de meditație krasiană îi oferea alinare era o ironie, dar n-o împiedica pe Renna să se bucure de asta.

— Ce-a făcut? întrebă ea, peste câteva clipe.

— Mi-a luat sulița în noaptea aia, răspunse Arlen. Mi-a întins o cursă și a zâmbit când m-au azvârlit oamenii lui într-o groapă pentru demoni, să fiu sfâșiat. Iar acum a venit în Nord, vrând să ne înrobească pe toți, ca să luptăm într-un nou război împotriva miezingilor.

— Atunci ucide-l, și gata. Lumea-i mai bună fără unii oameni.

Arlen oftă.

— Uneori cred că io-s ăla fără care-ar fi lumea mai bună.

— Vrei să repeți? Nu poți vorbi serios când te compari cu…

— Nu-i iau apărarea lui Jardir, o întrerupse Arlen. Da', oricât m-aș strădui, nu pot să nu mă gândesc că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, nici ție, nici rizonienilor, nici altcuiva, dacă n-aș fi încălcat promisiunile noastre și aș fi rămas la fermă. Toată lumea se uită la mine, așteptând să pun lucrurile la punct, dar cum aș putea, când io sunt ăla care-a stricat totul?

Renna scrâșni din dinți și îl plesni peste obraz. El se trase înapoi, privind-o uluit. Evey și o parte dintre bolnavi își ridicară privirile la auzul sunetului, dar Renna nu-i luă în seamă.

— N-ai de ce să fii surprins, Arlen Bales, zise ea. Tu mi-ai spus să-i trag o palmă oricui nu m-ajută să refac glifele, ca să le scot prostia din cap, și e aproape întuneric. Am văzut că tu te porți corect cu toată lumea și acu n-avem timp pentru prostii de-astea.

Arlen scutură din cap ca și cum ar fi vrut să și-l limpezească, apoi pe față îi apăru brusc un zâmbet.

— Te iubesc, Renna Tanner.

Pe ea o străbătu un val de încântare, dar îmbrățișă senzația și o lăsă să se piardă. Aveau treabă.

— Am luat cu japca și am făcut destui stâlpi ca să înconjor trei sferturi din tabără. A trebuit să-nchid cercul cu glife desenate în țărână.

— Să n-ai niciodată încredere-n astfel de glife, spuse el.

— Nu-s idioată. Am pus de strajă bărbați cu sulițe glifate, da' jumate dintre oamenii lui Varley moțăie de parc-ar face-o pe morții-n drum, iar ăilalți îs gata să se scape pe ei de frică.

El dădu din cap, dar în colțul buzelor i se întoarse o umbră de zâmbet.

— Nu-ți face griji. La ceea ce urmează mă pricep foarte bine.

Renna deschise drumul către locul unde pusese oameni de strajă, dar, exact așa cum spusese ea, vreo șase își strângeau noile sulițe glifate în mâini tremurătoare, iar alții, tâlharii lui Varley, în frunte cu Donn și Brice, se tolăniseră pe pământ și jucau Adăpost. Armele lor glifate zăceau alături, pe jumătate date uitării. Glifate și ele, toate căruțele și corturile erau închise, dar mulți n-aveau un astfel de adăpost și priveau apusul soarelui cu teamă. Varley stătea pe-aproape, dar tot fără armă. Își răsucea pălăria-n mâini.

Toți se uitau la Arlen când trecea pe lângă ei. Din toate colțurile taberei se auzeau șoapte, iar Renna văzu o parte dintre obloanele căruțelor și dintre clapele corturilor întredeschizându-se.

Glifatul se duse drept la oamenii lui Varley și, cu o lovitură de picior, azvârli din mâna lui Donn pocalul în care amestecau zarurile.

— Aoleu, ce s-a-ntâmplat? strigă bărbatul.

— Soarele apune și voi jucați zaruri, asta s-a-ntâmplat! se răsti Arlen.

— Ai înnebunit, Donn, așa vorbești cu Izbăvitorul? întrebă Brice.

— Nu-i Izbăvitorul, răspunse Donn. A zis-o chiar el. Se întoarse spre Arlen. Soarele apune abia peste zece minute și sunt glife chiar aici, în țărână, în văzul tuturor.

— Nu te poți încrede în niște glife desenate în țărână, zise Arlen.

Donn se uită în sus.

— Nu mi se pare c-o să plouă.

— Nu doar din pricina ploii trebuie să-ți faci griji, îl preveni Arlen, inspectând glifele. Orice poate să strice o glifă desenată în țărână.

Cu asta, își întinse piciorul și șterse cu talpa sandalei aproape un metru din glifele desenate de Renna cu mare grijă. Ea icni, însă el râse când bărbații tolăniți săriră brusc în picioare, înșfăcându-și armele.

— Zece minute nu mai par acum un timp chiar atât de îndelungat, nu-i așa? strigă el, cu voce sonoră, ca să-l audă întreaga tabără.

— Ziditorule, ești nebun? zbieră Varley, dar Arlen nu-l luă în seamă, ci se întoarse lângă jucătorii de zaruri.

Dădu din cap către Donn, care-și strângea cu putere noua suliță glifată. Și ceilalți se grăbiseră să le ia pe ale lor.

— Acu o să priviți cu respect noaptea care se-apropie.

Donn îl săgetă cu privirea.

— Acu ai face bine să fii Izbăvitorul, fiindc-altminteri ești nebun de legat.

Arlen zâmbi și se apropie de celălalt grup de sulițași, care acum păreau de două ori mai înspăimântați – și aveau și de ce. Era deja destul de întuneric pentru ca vederea glifată a Rennei să prindă viață. Șuvițe luminescente de magie, invizibile pentru alții, începeau să se prelingă din pământ, băltind în locuri umbroase și căpătând putere pe măsură ce se împuțina lumina. Căile către Miez aveau să se deschidă curând pe de-a-ntregul, îngăduindu-le demonilor să se înalțe.

Jered, un băiat de nici șaisprezece ani, își strângea sulița atât de tare, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

— De ce-a trebuit să faci asta? Nu vreau să mor.

— Toată lumea moare, răspunse Arlen. Important e *cum* mori. Vrei să mori pen’că faci pe tine de spaimă și nu ești în stare să te aperi? Vrei să-ți moară familia pen’că-ți tremură genunchii când ar trebui s-o aperi? Sau vrei să mori luând un miezing cu tine? Sau poate mai mulți?

— Tre’ să lași demonii să intre-n tabăra noastră ca să demonstrezi că ai dreptate, băiete? întrebă Varley.

Arăta cu degetul către formele miezingilor de dincolo de marginile luminișului, din ce în ce mai bine conturate pe măsură ce lăsa întunericul asupra lor.

— În tabăra asta nu intră niciun demon, spuse Arlen, și trase aer în piept.

Renna îi văzu pâcla ușor strălucitoare de la picioare năpustindu-se spre el ca fumul absorbit de foaie. Aerul din jur se înnegură când inhală el magia, apoi își recăpătă strălucirea când, cu o străfulgerare, glifele de pe pielea lui prinseră viață. Asta nu le scăpă nici măcar ochilor neglifați ai ovăziștenilor, care icniră într-un glas.

Abia solidificat, un demon al câmpului se năpusti către golul dintre glife. Undeva, în tabără, o femeie țipă. Arlen își mișcă o mână prin aer, desenând o glifă imensă. Aceasta străfulgeră când o izbi demonul, și saltul creaturii se întrerupse cu un scrâșnet. Magia ripostă, aruncând miezingul la distanță de tabără.

— Ziditorule, șopti Varley.

— Te superi dacă-ți iau sulița cu împrumut? îl întrebă Arlen pe Jered, smulgându-i arma dintre degetele tremurânde.

Pe urmă trecu dincolo de glife, arătând cu sulița către demonul căzut, care se ridica.

— Vedeți cum se zvârcolește demonul câmpului ca să se salte de la pământ? strigă, cu voce puternică, făcându-se auzit de toată lumea. Nimic cu patru picioare nu se mișcă mai iute, iar solzii lui ascuțiți îl pot scăpa chiar și de lovitura unei arme glifate…

Demonul se repezi la el, însă Arlen sări, agil, într-o parte și îl lovi cu coada suliței. Glifele străfulgerară și îl trântiră pe spate.

— … da’ doborâți-l și scoateți-i la vedere burta, unde n-are carapace.

Izbi cu forță, înfigând sulița drept în pieptul miezingului.

În vreme ce el vorbea, Renna se repezi să înfrunte următorul demon care prinsese formă. Inhală așa cum făcuse Arlen, dorindu-și să absoarbă magia din preajmă. Aerul din jurul ei nu se întunecă, dar ea putea să jure că simțise ceva. Toată oboseala din timpul zilei dispăruse. Era din nou puternică.

Demonul câmpului încercă s-o lovească, brațul i se avântă ca un bici, dar ea îl văzu năpustindu-se și se feri cu mult înainte de căderea ghearelor strălucitoare. Îl atacă înainte de a se reechilibra după lovitura ratată, aruncându-i în jurul gâtului colierul ei glifat. Simbolurile desenate pe pietrele din pârâu prinseră viață strălucind și apăsarea lor deveni zdrobitoare. Miezingul încercă să urle, dar nu izbuti să scoată decât un icnet răgușit. Renna îl prinse între picioare, ghemuindu-se cu grijă în spatele ghearelor când creatura se rostogoli, zvârcolindu-se. După numai câteva clipe, magia străfulgeră iarăși, colierul se eliberă cu o smucitură, iar capul demonului căzu, desprins de trup. Renna scoase cuțitul lui Harl și rămase cu ochii pe ceilalți demoni care pândeau în apropiere în timp ce-și continua Arlen lecția.

•

Nu mai rămăsese mult până la ivirea zorilor când se apropie Arlen de cortul-spital. În afară de străjile care patrulau pe lângă glife, toți ovăziștenii dormeau. Renna terminase de glifat toți stâlpii, iar Arlen îi dăduse lui Varley o hartă a drumului către Fântâna Moartă. Deasupra fântânii din sat desenase un craniu.

— Ești sigur că tre' să faci asta? întrebă Renna.

Arlen dădu din cap.

— Nu pot să mă fac că nu văz, Ren.

— Nu-mi imaginez că poți, zise ea. Atunci fă-o repede, cât nu te vede nimeni.

El îngenunche lângă fata fără un braț pe care o ucidea febra demonului și desenă glife în aerul de deasupra ei. Fata trase brusc aer în piept când o pătrunse magia, apoi se destinse. Roșeața și bășicile îi dispărură de pe față, și pielea începu să-și recapete albul sănătos.

— Oricum, de unde-ai învățat glifele vindecătoare? întrebă Renna. Le-ai smuls din mintea demonului?

— Cam așa ceva, răspunse Arlen. Da' glife vindecătoare nu-i bine spus. Trupul vrea să se vindece și știe ce are de făcut. Glifele-i dau putere s-o facă mai repede.

Arlen trecu de la un rănit, la altul, lucrând cu iuțeală. Se încărcase cu toată energia pe care o putea reține, dar vindecările i-o mistuiră curând. După nu mult timp, se clătina pe picioare. În cele din urmă, ochii i se închiseră pe jumătate și se împletici.

Renna îi era alături și îl prinse imediat.

— Ajunge, îi șopti. Ai făcut tot ce ți-a stat în puteri. Vrei să-ți pierzi viața vindecându-i și pe ceilalți?

— Se-ntâmplă pe nesimțite, spuse el. Acum mă simt invincibil și, o clipă mai târziu, mă sufoc. Trebuie să-nvăț care-mi sunt limitele.

Respiră adânc și atrase iarăși toată magia care băltea deasupra pământului, ca o pâclă. Strălucirea glifelor i se înteți, dar era o nimica toată pe lângă cea care radiase din el cu doar câteva minute înainte. Era tras la față și avea cearcăne negre sub ochi.

— E timpu' să plecăm, zise Renna.

Străbătuseră în galop câțiva kilometri când Renna își opri iapa. Arlen îl întoarse pe Dansatorul Amurgului când văzu că ea rămăsese în urmă.

— Du-te! spuse Renna.

— Ce? se miră el.

— Vânează ceva, îl îndemnă ea. Încă nu s-a luminat și ca să-ți revii ai nevoie de ceva mai mult decât magia din aer. Nu-i momentul să lași asta la voia-ntâmplării.

Arlen o privi pieziș, cântărindu-i vorbele, și acea umbră de zâmbet îi reveni pe față.

La asta, Renna rămase rece. Îi arătă câmpia de dincolo de drumul mesagerilor.

— Du-te!

El dădu din cap și se îndepărtă, făcându-l pe Dansatorul Amurgului să intre-n ierburi dintr-un salt. Renna așteptă pană când îl pierdu din vedere, apoi o întoarse pe Promisa și porni în galop în direcția din care veniseră.

N-avea mult timp, dar nici nu-i trebuia mult. Demonul lemnului pe care-l întrezărise cu câteva minute în urmă încă mai stătea la pândă lângă copacul gros care-l ascunsese de ochii glifați ai lui Arlen.

O mână pe Promisa drept către copac, îmboldind-o să lovească, și copitele ei glifate izbiră miezingul ca niște trăsnete, azvârlindu-l la pământ răsucit și stâlcit.

Renna sări cu ușurință de pe cal, scoțând cuțitul lui Harl. *Arlen nu se cruță câtuși de puțin.*

Demonul se zvârcolea când se repezi la el. Magia începea deja să-i vindece rănile. Peste câteva secunde ar fi putut s-o atace iarăși, dar nu avu parte de acele câteva secunde. Carapacea demonilor lemnului era de fapt piele groasă, tare, cioturoasă, de sub care ieșeau plăci de os. Iar încrețiturile dintre plăci erau locurile cele mai vulnerabile. Renna lovi cu forță, despărțindu-i plăcile de pe piept și scoțându-i inima înainte de a înceta să bată.

Ar fi continuat să-i vindece pe oamenii ăia până când asta l-ar fi ucis. Întotdeauna încearcă să-și dea viața pentru altcineva, Arlen Bales. Nu s-a schimbat în toți anii ăștia.

Lui Arlen părea să-i fie aproape ciudă că nu găsește un demon destul de puternic ca să-l omoare sau o povară pe care să n-o

poată duce. Avea să caute până când găsea. Se străduia întruna să-și facă rost de-o moarte krasiană.

Renna mușcă din inima demonului. Puțea, era amară, alunecoasă din pricina sângelui negru, vâscoasă și tare. Pocni când îi întâlni dinții, împroșcându-i gura cu un lichid încă și mai scârbos. Crezu că nu putea să existe un gust mai oribil, dar numai până când i se întoarse stomacul pe dos și fierea se revărsă în jurul inimii de demon pe jumătate mestecată, urcându-i apoi în nări. Tânji să scuipe acel amestec cumplit, ușurându-și stomacul, dar, în loc de asta, strânse din dinți.

Arlen nu-și poate găsi moartea aici, o să și-o caute în Miez, și nu-l pot lăsa să se ducă acolo singur. Am făgăduit să rămân cu el și să nu-l încetinesc.

Înghiți, lăsându-și lacrimile să-i șiroiască pe față. Își îmbrățișă greața, călărind pe Promisa așa cum o făcuse prima oară, uitând de orice altceva și rezistând până ce stomacul i se liniști în sfârșit. Pe urmă luă o nouă înghițitură.

•

Își revenise când se întoarse Arlen, strălucind din nou. Cearcănele negre îi dispăruseră, mișcările îi redeveniseră precise și agile. Și sângele îi clocotea. Îi auzea clocotul în răsuflarea lui și vedea magia trosnindu-i în jur, aducând cu sine impulsuri primare nicidecum ușor de înlăturat.

Și ea simțea ceva destul de asemănător. Numai cea mai deplină concentrare o ajuta să nu-și îndepărteze atenția de glifele pe care le picta pe blana pătată a Promisei. Iapa o lovea cu coada, dar nici nu încerca s-o muște, nici nu se retrăgea.

— Te simți mai puternic? întrebă ea.

Arlen dădu din cap.

— Și totuși mă simt terminat. Încărcat cu energie și istovit în același timp. Da’ o să mă descurc. Ne-așteaptă un drum lung și n-am de gând să mă mai opresc înainte de a ajunge în Văiuga.

Arătă cu degetul.

— Luând-o drept înainte, pe aici, ne îndreptăm spre est, către Vechea Cale a Colinei. Nu mai e folosită de vreo nouăzeci de ani, de când au distrus miezingii Fortul Colina. Ar trebui să ne ducă până-n Văiuga-n linie dreaptă. Dacă mâine nu ne oprim toată noaptea, o s-ajungem în ziua următoare, la amiază.

Renna dădu din cap.

— Cine e Leesha Paper pentru tine?

Arlen răsuflă de trei ori, ritmic, semn sigur că-și îmbrățișa un sentiment sau o amintire, dar Renna n-avea de unde ști ce e.

— Leesha Paper e Culegătoarea de Ierburi din Văiuga Izbăvitorului, dar o poți compara mai degrabă cu Selia Stearpa din Pârâu. Oamenii vin imediat ce bate ea din palme. Hangiul din Podul Peste Fluviu a zis că Jardir a răpit-o din Văiuga ca să și-o ia în pat cu forța. Trebuie să aflu dacă e adevărat. Să plec pe urmele lor, dacă pot. Dacă aflu că Jardir a atins-o fie și numai cu un deget, îl omor.

Renna zâmbi.

— N-ai mai fi bărbatul pe care-l iubesc dacă n-ai face-o. Pentru ce ți-a făcut el ție mă bate gândul să-l omor eu.

— Să nu care cumva să-ncerci, Ren. Nu te poți măsura cu el, oricât de multe crezi c-ai învățat. Jardir se luptă cu demonii dinainte de a ne naște noi.

Ea ridică din umeri.

— Încă n-ai răspuns la întrebarea mea. Nu te-am întrebat cine e Leesha Paper, te-am întrebat cine e Leesha Paper *pentru tine.* Despre krasiani am auzit că și-au luat cu forța o grămadă de femei. De ce alergi să-i sari ei în ajutor?

— Îmi e prietenă, răspunse Arlen.

— Nu vorbești despre ea ca despre o prietenă, spuse Renna. Te crispezi tot. Înghеți. Nu te pot citi. Mă gândesc că-mi ascunzi ceva.

Arlen se uită la ea și oftă.

— Ce-ai vrea să-ți spun, Ren? Am avut și eu legături, ca a ta cu Cobie Fisher.

— Cobie Fisher a fost unul singur, răspunse ea, simțind cum îi zvâcnește sângele în vine. Tata a gonit orice alt băiat care-a venit să mă curteze mai mult de-o singură dată. La tine câte-au fost?

El ridică din umeri.

— Două sau trei.

— Ei, ai avut succes.

Renna scuipă. Simțea un monstru răcnind în ea; esența demonică, urlându-și setea de violență. Scrâșni din dinți. Senzația era prea intensă ca s-o poată înăbuși. O copleșea. Se încordă, luptându-se cu imboldul de a sări la el. Ba chiar de a-l ucide.

— Ce e? se răsti Arlen, văzându-i privirea sălbatică și răspunzându-i cu una de zece ori mai înverșunată. Trebuia să-ți fiu credincios fiindcă tații noștri au făcut troc cu noi, de parc-am fi fost vite? Ren, am plecat din Pârâul lui Tibbet cu gândul să nu mă mai întorc niciodată.

Renna se trase înapoi. Arlen Bales, simplul gând la el și amintirea sărutului lor din fân și a cuvintelor prin care i se promise ea fuseseră pentru Renna Tanner, în frageda ei tinerețe, lumea întreagă. Visurile țesute în jurul lui Arlen o ajutaseră să treacă prin vremuri grele, care pe alții i-ar fi strivit. *Chiar* îi striviseră. Gândul că pe atunci nu însemnase nimic pentru el, că nu avusese niciun loc în gândurile lui, era prea cumplit ca să-l poată suporta.

Arlen se repezi la ea, și ea își scoase instinctiv cuțitul. El se mișcă mai iute, o prinse de încheieturile mâinilor și i le împinse în jos cu forța unui demon al pietrei. Ea se încordă zadarnic.

— N-am cunoscut-o pe fetița care erai atunci, spuse Arlen. Și n-am știut ce femeie urma să devii. Altminteri m-aș fi întors imediat să te iau cu mine.

Renna încetă să se mai zbată și se uită la el.

— Vorbești serios?

— Pe cuvânt de onoare! răspunse el. Vrei să știi dacă-n trecut am avut legături cu femei? Da, am avut. Dar trecutul s-a dus. Îi prinse fața în mâini și i-o săltă până când li se întâlniră ochii. Viitorul meu e Renna Tanner.

Ea lăsă cuțitul să-i cadă pe pământ, dar, imediat ce îi dădu Arlen drumul, sări totuși pe el.

4. ÎNTOARCEREA

333 D.Î., VARA
Cu 26 de răsărituri înainte de Luna Nouă

Galopară până în zori, apoi lăsară caii să meargă la pas în vreme ce soarele le mistuia puterea din timpul nopții. Arlen ieși de pe drum, conducându-l pe Dansatorul Amurgului, cu încredere, pe o altă cale a mesagerilor, atât de năpădită de buruieni și de întortocheată, încât aproape nu se zărea. De sub picioarele Rennei nu dispărea niciodată, dar i se deschidea brusc în față și i se închidea repede în urmă, ca și cum ar fi mers printr-o ceață deasă.

Cam pe la jumătatea zilei, poteca se contopi cu un drum larg al mesagerilor și, după un popas pentru masă și alte nevoi firești, izbutiră din nou să-ncalece. Ca și drumurile din Podul Peste Fluviu, Vechea Cale a Colinei era făcută din piatră, dar cea mai mare parte a acesteia era acum crăpată și tocită, dând naștere unor gropi imense, pline cu pământ și năpădite de pâlcuri dese de tufe pipernicite și de buruieni. Ici și colo, câte un copac reușise să se înalțe, lăsând în jurul său blocuri mari de piatră spartă, năpădită de mușchi și murdară. În alte părți, drumul era o lungă întindere, parcă neatinsă de scurgerea vremii, de piatră cenușie, plată și uniformă, fără nicio crăpătură sau îmbinare.

— Cum au cărat pietre atât de mari? întrebă Renna, uluită.

— Nu le-au cărat. Au făcut un terci noroios, care se cheamă eton și se-ntărește ca piatra. Toate drumurile erau cândva așa, largi și de piatră, întinzându-se adesea pe sute de kilometri.

— Ce s-a-ntâmplat cu ele? întrebă Renna.

Arlen scuipă.

— Lumea a devenit prea mică pentru drumuri mari. Vechea Cale a Colinei se numără printre ultimele de soiul ăsta. Natura nu-și ia repede terenul înapoi, dar în cele din urmă o face.

— O să putem merge repede, zise Renna.

— Da, dar la noapte vom alerga din răsputeri, ca la o întrecere, o preveni Arlen. Locul ăsta atrage demonii câmpului cum atrage troaca porcii. Ies la suprafață prin gropi.

Renna rânji.

— De ce mi-aș face griji? Mă-nsoțește Izbăvitorul.

Arlen se încruntă, și ea râse.

•

Renna nu mai râdea. Promisa se înduplecase să suporte câteva fâșii de piele împletită drept căpăstru, și asta era tot ce putuse face tânăra femeie ca să se țină bine de uriașa iapă angersiană care galopa cât o țineau picioarele pe drumul vechi, sărind peste obstacole și abia izbutind să nu se lase ajunsă de droaia de demoni ai câmpului de pe urmele sale.

Nici Dansatorului Amurgului nu-i mergea mai bine, îl urmăreau tot atât de mulți miezingi ca pe Promisa. Demonii păreau o rasă creată anume pentru drumul ăla, pavajul dispărea, ca înghițit, sub neobositele lor salturi lungi.

Deasupra capetelor, țipetele de păsări răpitoare ale demonilor vântului umpleau văzduhul. Renna se uită în sus și îi văzu limpede în lumina magiei lor, ascunzând stelele cu aripi imense. Nici măcar ei nu erau destul de rapizi ca să plonjeze, atacând un mustang în galop, dar dacă își încetineau goana…

— Ne luptăm cu ei? îi strigă Renna lui Arlen.

Amândoi aveau simțurile mult mai ascuțite pe timpul nopții, dar era totuși greu să se facă auziți acoperind tropotul tunător al copitelor și țipetele demonilor care simțeau prada aproape.

— Sunt prea mulți! răspunse el, tot strigând. Dacă ne-oprim să luptăm, ne-ajung și mai mulți din urmă! Dă-i înainte!

Cu ochii ei de noapte, vedea fața lui la fel de bine ca ziua și îi citea în liniile ei îngrijorarea. El nu era în niciun pericol, firește. Nimic nu-l putea vătăma pe Arlen Bales în timpul nopții. Dar Renna nu era în siguranță. Mantia glifată n-o putea ascunde când galopa și, deși le pictase pe o mare parte din blana pătată a Promisei, glifele n-ar fi rezistat mult într-o luptă feroce cu un mereu mai mare număr de demoni. Până și valtrapul glifat al Dansatorului Amurgului avea goluri, ca să se poată mișca în voie.

Mâna Rennei dorea nebunește să ajungă pe cuțit, dar se ținea de gâtul puternic al Promisei cu ambele brațe încolăcite în jurul lui. Un miezing încercă să prindă iapa de picior și primi, ca

răsplată a strădaniei sale, o copită în plină față. Grifele gravate de Renna străfulgerară, iar dinții lungi și ascuțiți ca briciul ai demonului se sparseră sub forța loviturii care îl azvârli înapoi.

Dar satisfacția Rennei n-avu viață lungă. Promisa se împletici, ieșindu-și pe moment din ritm și alți miezingi câștigară repede teren, aproape prinzând-o din urmă. În spatele lor, pe drum, demonul lovit se opri din rostogolire și se ridică șontâcăind. Magia începea deja să-l vindece. Avea să se întoarcă la vânătoare în scurt timp.

Arlen dădu drumul frâului Dansatorului Amurgului și se întoarse, desenând o glifă în aer. Renna simți o pală de vânt, iar miezingii din spatele ei se treziră azvârliți ca frunzele purtate de furtună.

Ea zâmbi și se uită la Arlen, dar arcuirea buzelor îi dispăru când văzu ce mult pălise strălucirea lui. Nu putea să repete același truc, iar demonii câmpului din spatele lui nu mai erau decât la un pas distanță. Renna își blestemă încăpățânarea cu care refuzase să exerseze tragerea cu arcul dăruit de el.

Un demon al câmpului sări, încercând să-l trântească pe Dansatorul Amurgului, și lungile lui gheare curbate săpară adânc în picioarele din spate ale armăsarului masiv, chiar sub valtrap.

Calul se opri și lovi cu copitele lui glifate, zdrobind țeasta miezingului, dar oprirea îi dădu unui alt demon timp să se urce pe un vechi morman de eton și să sară la Arlen.

Glifatul se răsuci, îi prinse în mână laba cu care voia să-l lovească, iar cu cealaltă îl pocni tare în cap.

— Nu încetini! strigă, când Promisa trecu în goană pe lângă el.

Magia răbufnea în străfulgerări din glifele de pe pumnul lui în vreme ce lovea și tot lovea, preschimbând fața demonului într-o ruină fără formă. Îl azvârli în urmă, peste hoardă, trântindu-i pe alții grămadă la pământ, apoi îmboldi calul, care reîncepu să galopeze.

O ajunse curând pe Renna din urmă, dar coapsele armăsarului erau ude de sângele care-i șiroia, așa că alerga tot mai încet, pe când demonii își reluau urmărirea.

— Pe noapte! strigă Renna, când, ridicându-și privirea, văzu o altă hoardă de demoni care-i atacau din direcția opusă, răsfirați pe toată lățimea drumului mărginit, pe ambele părți, de șanțuri năpădite de tufișuri.

Prin lateral nu puteau scăpa.

O parte din Renna tânjea să lupte. Demonul din sângele ei urla, dornic de un măcel, dar rațiunea care n-o părăsise îi spunea c-ar fi fost o luptă fără speranță. Dacă nu puteau sparge încercuirea și nu puteau alerga mai repede decât hoarda, probabil că numai Arlen avea să supraviețuiască până în zori.

Gândul îi oferi o oarecare alinare când se aplecă, lăsându-se purtată în goană.

— Calcă peste ei, șopti la urechea Promisei.

— Ține-te după mine! strigă Arlen.

Sorbise ceva energie de la demonul pe care-l omorâse, deși era mai puțină decât cea de la începutul nopții. Desenă în grabă o glifă în aer, iar demonii din fața cailor se trezită azvârliți într-o parte. Apoi împărți lovituri cu o suliță lungă, înjunghiind orice miezing care se apropia prea mult, dar unul nu se feri destul de iute și Dansatorul Amurgului îl calcă în picioare, trimițând străfulgerări de magie în noapte. Renna era chiar în spatele lui și îl stâlci pe neajutoratul demon mai tare, lăsându-l zdrobit în urmă.

Lăsat în pace, miezingul s-ar fi refăcut chiar și după cele mai grave răni, însă semenii lui îi simțiră slăbiciunea și renunțară pentru o vreme la urmărire, năpustindu-se cu sălbăticie asupra lui, sfâșiindu-i carapacea cu ghearele lor lungi și smulgându-i cu dinții bucăți mari de carne.

Renna își dezgoli propriii dinți și o clipă se imagină alăturându-li-se ca să se ospăteze din demon, înfruptându-se din energia oferită de festin.

— Uită-te pe unde mergi! se răsti Arlen, smulgând-o din transă.

Ea scutură din cap și-și desprinse privirea de oribila scenă, readucându-și gândurile la ceea ce trebuia să facă pe moment.

Se părea că au șanse să iasă din capcană, dar miezingul azvârlit îi încetinise destul pentru ca un demon al vântului să plonjeze, încercând s-o atace pe Renna, cu ghearele pregătite s-o smulgă de pe cal, luând-o cu sine.

Glifele desenate cu lujer negru pe brațele și umerii ei străfulgerară, formând un scut care îl împiedică pe demon s-o înșface, dar forța ricoșeului o azvârli din spatele iepei. Lovi pământul cu putere, zdrobindu-și umărul drept cu un pocnet și simțind gustul țărânei și al sângelui din gură. Demonul vântului

căzu țipând alături de ea, și Renna se rostogoli, scăpând ca prin urechile acului de ghearele ascuțite ca briciul din capătul aripii lui masive.

Umărul îi urlă când se forță să se ridice în picioare, dar își îmbrățișă durerea cum îmbrățișează lemnul focul, scoțându-și cu greutate cuțitul cu mâna stângă. Să zacă nemișcată însemna să moară.

Ceea ce nu însemna că avea mari șanse de supraviețuire. În apropiere, Promisa se cabră și lovi cu copitele, pocnindu-i pe demonii câmpului care-ncercau s-o muște și s-o zgârie din toate părțile. Peste câteva clipe urmau să sară și la Renna.

— Renna! strigă Arlen, întorcându-l pe Dansator, dar n-avea cum s-ajungă la timp.

Demonul vântului se săltă cu stângăcie în picioare. Pe pământ, era o creatură greoaie, și Renna profită de asta, zburându-i un picior de sub el cu o lovitură a piciorului ei și înfigându-i cuțitul glifat adânc în gât când căzu. Un jet de sânge fierbinte îi împroșcă mâna, și simți cum o pătrundea un val de magie. Umărul ei rănit începea deja să capete putere.

Un demon al câmpului sări în spatele Promisei, și Renna își scoase din pungă un pumn de castane. Glifele de căldură pe care le desenase pe ele se activară când se izbiră de miezing și toate explodară, pocnind, străfulgerând și pârjolindu-i carapacea aspră. Demonul nu era grav rănit, dar tresări, împuns de durere, și Promisa îl azvârli, profitând de dezechilibrarea lui.

Renna nu apucă să vadă ce se mai întâmplă apoi, căci miezingii o zăriseră și mai mulți se năpustiră asupra ei. Ea scăpă de primul pășind în lateral și pocnindu-l cu piciorul în burtă, cu glifele de izbire trasate cu lujer negru pe pielea ei și în scobitura gleznei străfulgerând de energie. Demonul zbură ca mingea unui copil. Un altul o lovi din spate, cu ghearele pătrunzându-i prin vesta ei strânsă pe trup și zgâriindu-i adânc spatele. Căzu în genunchi când un altul o atacă din față, mușcând-o zdravăn de umăr.

De data asta, glifele ei nu izbutiră să-l respingă pe demon. Sângele și murdăria le slăbiseră puterea și Renna urlă când demonul o trânti, trecându-și peste ea ghearele celor patru labe. O parte dintre glifele ei rămaseră active, dar altele nu. Ghearele creaturii îi alunecară pe piele, de-a lungul străfulgerărilor de magie, până când găsiră deschideri în care se înfipseră adânc.

Dar durerea și magia erau deopotrivă droguri pentru ea. În clipa aceea, nu-i păsa dacă trăia sau murea, știa doar că n-avea să moară ea prima. Brațul îi zvâcni iarăși și iarăși, înjunghiindu-l pe miezing cu cuțitul tatălui ei și scăldându-se în sângele lui. Puterea ei crescu, pe când a lui slăbea. Începu să-l respingă încetul cu încetul, simțind cum îi alunecau dureros ghearele afară din carnea ei, centimetru cu centimetru.

Miezingul era mort când Dansatorul Amurgului îi împrăștie semenii năboiți asupra Rennei, iar Arlen sări jos, aruncându-și roba. Glifele lui străfulgerară cu putere când deschise cu forța botul unui demon și-l smulse de deasupra ei, azvârlindu-l peste alții și trântindu-i pe toți grămadă. Un altul se repezi la el, dar îl trânti cu o rotire *sharusahk* și-i înfipse într-un ochi un deget care sfârâi ca un vătrai încins.

Renna mârâi, ridicându-și cuțitul. Trupul ei urla la ea, dar magia care o cuprinsese era mai puternică. Noaptea era o ceață amețitoare de siluete neclare, dar o desluși pe cea imensă a Promisei și pe ale demonilor care o înconjurau. Unul îi sări cu sălbăticie la gât, încercând s-o ia în stăpânire. Dacă izbutea să-și înfigă ghearele în ea, ar fi trântit-o la pământ. Renna urlă înnebunită și alergă într-acolo.

— Renna, ce Miezului?! strigă Arlen, dar ea nu-l luă în seamă, ci se aruncă în mijlocul demonilor, lovindu-i cu picioarele, îmbrâncindu-i cât mai departe și lovind cu cuțitul în toate părțile, în lupta dusă alături de Promisa. Fiecare lovitură trimitea în ea un șoc încântător de magie, făcând-o mai puternică, mai iute – de neînfrânt. Sări în sus, îl prinse pe demon din spinarea iepei de picioarele din spate cu care o zgâria și-l aduse în poziția potrivită ca să-l înjunghie-n inimă.

Arlen alergă la ea, se prăbuși sub loviturile demonilor pentru a deveni fum și reapăru, după nicio secundă, din nou ucigător de solid, lovind cu toată forța pumnilor, labelor picioarelor, genunchilor și coatelor, toate glifate, ba chiar și cu creștetul capului său ras. Ajunse lângă Renna cât ai clipi și fluieră ascuțit, chemându-l pe Dansatorul Amurgului.

În drum spre el, uriașul armăsar împrăștie un alt grup de demoni, dându-i lui Arlen timp să traseze glife imense în aerul din jur. Cu ochii ei glifați, Renna văzu dâra de magie lăsată să unească simbolurile. Un demon al câmpului sări la ei, și două glife străfulgerară, azvârlindu-l înapoi. Cu cât le izbeau demonii

mai mult, cu atât căpătau glifele mai multă putere. Arlen se mișca uniform, pe o linie fermă, creând un cerc în jurul lor, dar, în față, mai mulți demoni îi stăteau în cale, continuând s-o muște și s-o zgârie pe Promisa. Renna se repezi la ei, cu cuțitul.

Arlen o înșfăcă de braț și o trase înapoi.

— Tu stai potolită!

— Pot să lupt, mârâi ea.

Încercă să-și elibereze brațul, dar, cu toată puterea ei de noapte, Arlen o ținea pe loc cu ușurință. El se răsuci și trasă în aer mai multe glife de izbire, azvârlindu-i rând pe rând pe toți miezingii de lângă Promisa.

În acest timp, strânsoarea îi slăbi și Renna se folosi de prilej ca să se-ndepărteze de el mârâind.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac, Arlen Bales!

— Nu mă face să te plesnesc ca să-ți scot prostia din cap, Ren! se răsti el. Uită-te la tine!

Ea se uită în jos și icni când își văzu carnea brăzdată de răni adânci. Sângele i se scurgea în voie din mai bine de zece locuri, iar spatele și umărul îi erau în foc. Puterea nebunească a nopții o părăsi și scăpă cuțitul, prea greu ca să-l mai ridice. Picioarele îi cedară.

Arlen ajunse imediat lângă ea, o ajută să se întindă pe pământ, apoi plecă să completeze rețeaua de glife din jurul lor. Pe drum veneau în goană tot mai mulți și mai mulți demoni ai câmpului, înconjurându-i ca o nesfârșită mare de iarbă, dar nici măcar enorma lor hoardă nu reuși să străpungă glifele lui Arlen, așa cum n-o putea face nici stolul de demonii vântului care li se roteau deasupra.

El se întoarse lângă Renna imediat ce închise cercul și îi curăță țărâna și sângele de pe răni. În interiorul îngrădirii era căzut un demon, și în sângele lui negru își afundă Arlen un deget, așa cum afunzi condeiul în călimară, ca să deseneze glife pe pielea Rennei. Ea își simți carnea strângându-se, smucită ca să se unească. Durerea era incredibilă, dar o acceptă ca preț al vieții și începu să răsufle adânc, îmbrățișând-o.

— Pune-ți mantia cât mă ocup de cai, spuse Arlen, după ce făcuse tot ce se putea.

Renna dădu din cap și-și scoase mantia glifată din punga legată de mijloc. Mai ușoară și mai fină decât orice alt material pe care-l mai atinsese ea vreodată, era acoperită cu o broderie

complicată, alcătuită din glife ale nevăzutului. Când se înfășura în ea, odraslele Miezului nu puteau s-o vadă. Nu se sinchisise niciodată prea mult de mantie, fiindcă prefera să fie văzută de demoni, dar nu putea să-i nege utilitatea.

Lipsită de valtrapul glifat al Dansatorului Amurgului, Promisa era cea mai grav rănită dintre cei doi cai, dar bătu din copite și fornăi la apropierea lui Arlen, dezgolindu-și dinții și încercând să-l muște. El nu-i luă în seamă purtarea și, mișcându-se aproape prea repede ca să poată fi urmărit cu privirea, prinse în pumn un smoc zdravăn din coama iepei. Ea încercă să se elibereze, dar Arlen o ținea ca o mamă când schimbă scutecele unui bebeluș care se zvârcolește. În cele din urmă, Promisa se domoli și îl lăsă s-o îngrijească, poate înțelegând în cele din urmă că nu voia decât s-o ajute.

Întâmplătoarea dezvăluire a energiei lui Arlen ar fi surprins-o pe Renna cu câteva zile în urmă, dar între timp se învățase cu astfel de surprize din partea lui, așa că abia dacă o mai remarcă. Cu ochii minții, își revedea iarăși și iarăși rănile adânci, îngrozită de gândul că nu le luase în seamă când din ele i se scurgea sângele vieții.

— E ceea ce ți se întâmplă și ție? întrebă ea, după întoarcerea lui Arlen. Te simți atât de viu, încât nu-ți dai seama că asta te ucide?

El dădu din cap.

— Uneori uit să respir. Puterea mă-mbată atât de tare, încât mi se pare inutil să fac ceva atât de… banal. Și apoi mă trezesc brusc gâfâind, dornic de aer. Din pricina asta era să fiu ucis de demoni de mai multe ori.

Se uită în ochii ei.

— Magia o să te-amăgească, făcându-te să-și imaginezi că ești nemuritoare, Ren, însă nu ești. Nimeni nu e, nici măcar miezingii. Arătă către leșul demonului câmpului de lângă ea. Și lupta asta nu încetează niciodată. Reîncepe ori de câte ori guști puterea.

Ea se cutremură, cu gândul la irezistibila atracție a magiei.

— Cum izbutești să nu-ți pierzi controlul?

Arlen chicoti.

— Am început s-o țin mereu lângă mine pe Renna Tanner, ca să-mi aducă aminte că nu-s decât Arlen Bales din Pârâul lui Tibbet, nu destul de grozav ca să mă lipsesc de răsuflare.

Ea zâmbi.

— Atunci n-ai de ce te teme, Arlen Bales. Ești lipit de mine.

•

Dimineață, și Renna, și caii își reveniseră într-o foarte mare măsură, dar Arlen slăbi ritmul înaintării, nelăsându-l pe Dansatorul Amurgului să meargă mai repede decât la trap, și făcură popas de două ori înainte de amiază.

— Credeam că ne grăbim, spuse Renna, când descălecară a doua oară.

— În momentul ăsta, o zi sau două nu cred că mai contează, răspunse Arlen.

— Ieri erai de altă părere.

El își feri privirea, iar umerii i se gârboviră.

— Ordonasem greșit importanța lucrurilor, Ren. Îmi cer iertare. Nu-i drept să vă cer ție și cailor să vă forțați limitele.

Renna răsuflă adânc. Detesta felul în care se ferea s-o privească ori de câte ori spunea lucruri pe care nu le credea pe placul ei. Bărbații o făceau întotdeauna, crezând că astfel cruță sentimentele.

Și poate chiar le cruță, se gândi. *Dar numai pe ale lor.*

— Însă nu-i nevoie să ne dădăcești, spuse.

— Azi-noapte ai fost la un pas de moarte, Ren. Ca și Promisa și Dansatorul. Nu facem niciun rău dacă ne oprim din când în când să ne-ntindem picioarele și să ne vedem de nevoile trupurilor.

Avea dreptate, dar ea nu simțea că se aflase în pragul morții. De fapt, se simțea mai puternică și mai vie decât în orice altă zi a vieții sale. În locul rănilor avea piele nouă, rozalie, mai pală decât culoarea ei naturală și având nevoie de o refacere a glifării cu lujer negru, dar netedă și lipsită de orice cicatrice. Trupul îi vibra de energie.

Își îndreptă privirea spre Promisa, știind deja că se schimbase. Arlen folosise aceleași glife ale vindecării cu care o salvase pe ea și pe care le desenase cu sânge de demon, îngroșat de magie, pe părțile laterale ale trupului iepei. De rănile Promisei nu mai aminteau decât vreo câteva fâșii de piele fără păr, dar în mișcările animalului încă se mai simțea o anumită delicatețe și își arăta prea puțin obișnuita încăpățânare.

Renna își ridică privirea spre soarele dimineții și zâmbi. *Puterea e acum în trupul meu. Și, cu cât mănânc mai mult, cu*

atât sunt mai puternică. N-o să te încetinesc, Arlen Bales. Curând o să ai tu nevoie de-ajutor ca să ții pasul cu mine.

— Atunci povestește-mi despre Văiuga, spuse. Și-acolo crede toată lumea că ești Izbăvitorul?

Arlen oftă.

— Aproape toată lumea. Acum doi ani, Văiuga Tăietorului de Lemne era un sat mic, nici măcar cât Paza de la Miazăzi. Dar anul trecut l-a lovit o molimă, doborând jumătate dintre oameni. Cineva a scăpat o lampă pe podeaua hanului și focul s-a răspândit repede, fiindcă, n-a avut cine se lupta cu el. N-a mai durat mult până când n-au mai rezistat glifele.

Renna văzu dezastrul cu ochii minții și scrâșni din dinți. Se trezi strângând mânerul cuțitului și avu nevoie de toată puterea voinței ca să-i dea drumul.

— Un necaz nu vine niciodată singur, spunea mama mea.

— Într-adevăr, întări Arlen. Am sosit la ei în ziua următoare și am găsit mai bine de o sută de morți și pe jumătate din ceilalți zăcând. Până s-a lăsat noaptea, le-am glifat securile și i-am învățat să lupte pe toți cei care erau în stare. Pe ceilalți i-am dus în Casa Sfântă și ne-am postat în fața ei, s-o apărăm. În noaptea aia au murit mulți oameni, dar toți au dat ce-a fost mai bun în ei și dimineața mai mult de jumătate erau în picioare. Am reconstruit satul din temelii, dându-le clădirilor și drumurilor forma unei glife a interzicerii. Acum în Văiuga nu mai pune piciorul niciun demon, nici măcar prinții lor.

— Pare-se că ai făcut din toate astea un spectacol de saltimbanc, mormăi Renna. Cred c-ai vrut, măcar un pic, să te creadă Izbăvitorul.

Arlen se înnegură la față.

— E ultimul lucru pe care-mi doresc să-l creadă cineva. Așteptarea Izbăvitorului ne-a ținut ascunși în spatele glifelor trei sute de ani.

— Da, dar așteptarea s-a încheiat, nu-i așa? Omul Glifat a venit să ne salveze pe toți.

Arlen se încruntă, dar Renna îl opri cu o fluturare a mâinii.

— O, da, când se înclină cineva în fața ta, spunându-ți „Izbăvitorule”, îl plesnești ca să-i scoți prostia asta din cap, dar îți ieși la fel de iute din fire dacă, după ce le apari în fața ochilor, oamenii nu se grăbesc să-ți dea ascultare.

El se trase înapoi, rănit, dar Renna îi susținu privirea. În cele din urmă, Arlen chicoti a neajutorare și ridică din umeri.

— Nu pot să neg că asta ajută lucrurile să se pună în mișcare, Ren. Și sunt foarte multe de făcut. Oamenii n-au idee ce-o să vină peste ei la următoarea lună nouă, iar eu n-am timp să-i dădăcesc.

Ea zâmbi.

— Nu vreau să mă cert cu tine, vreau doar să fii sincer cu tine însuți.

Se repezi la el cu iuțeala unui iepure și-l sărută pe obrazul tatuat.

Își continuară drumul o bună bucată de vreme înainte de a ieși de pe Vechea Cale a Colinei ca să intre pe un drum al mesagerilor năpădit de buruieni. Către sfârșitul zilei ajunseră la un drum nou, cu pământul bine bătătorit. La răscruce era un loc mare de tabără, glifat.

— Hmm. Arlen sări de pe Dansatorul Amurgului și se duse să inspecteze glifele. Cam stângace, dar groase și puternice. Probabil le-a pictat Darsy Cutter. Mormăi. Văiuga trebuie să se fi întins ca focul, dac-a ajuns deja atât de departe spre nord.

— Apune soarele.

Renna își deschise teaca pentru a-și scoate cuțitul cu iuțeală, când din umbrele tot mai lungi începu, să se prelingă magia, deschizând căile către Miez.

— Ar trebui s-o luăm din loc.

Arlen clătină din cap, din nou fără să-i întâlnească ochii.

— Ne oprim aici.

— N-am de gând să m-ascund în spatele glifelor în fiecare noapte, fiindcă mi s-a-ntâmplat o singură dată să scap ca prin urechile acului, mârâi ea.

— Nu ți-am cerut așa ceva.

— Atunci să mergem.

— Unde? întrebă Arlen. Suntem exact unde trebuie să fim.

Se îndreptă spre rezervele de lemn ale taberei și începu să pună vreascuri pe vatră. Se ferea să se uite în ochii ei, dar în mișcări i se simțea mulțumirea de sine, de parcă totul ar fi fost un joc.

În Renna se aprinse furia, fierbinte și năvalnică, și, cu coada ochiului, zări magia care-i plutea pe lângă glezne în bucle și vârtejuri line scurgându-se brusc în ea, ca fumul dintr-o pipă.

Imediat ce-o observă, scurgerea se opri și încercă zadarnic, în fel și chip, s-o repornească.

Se uită la Arlen, care continua să facă focul, mândru ca o mâță cu un șoarece în dinți, și furia îi spori. Magia pătrundea în el la fel de ușor ca o răsuflare, dar de ce nu și în ea? De ce?

N-ai mâncat destul. Trebuie să izbutești cumva s-o mai faci.

— Atunci să mergem la vânătoare, spuse.

El ridică din umeri.

— N-o să mori dacă-ți mănânci mai întâi cina.

Renna își dori să-l pocnească peste ceafa rasă. Își încleștă pumnii și unghiile i se afundară în carne până la sânge. Voia să sfâșie…

Își regăsi totuși stăpânirea de sine. Magia pulsa în ea, primitivă și puternică, trezindu-i dorințe instinctive și preschimbându-le în furtuni dezlănțuite.

Poate-am mâncat deja prea mult.

Răsuflă adânc și ritmic, în repetate rânduri, o tehnică krasiană învățată de la Arlen în timpul lecțiilor de *sharusahk.* Pumnii începură să i se descleșteze încetul cu încetul și inima încetă să-i mai spargă pieptul sau cel puțin își încetini bătăile până la un ritm uniform. Se sili să descalece, o perie pe Promisa și o lăsă să pască iarba deasă de pe marginea drumului.

Aproape că-și terminaseră cina când Arlen își înclină capul, părând s-asculte un zgomot îndepărtat. Zâmbi.

— Asta e!

— Ce? întrebă Renna, dar el se grăbi să se ridice, își șterse castronul de resturile de mâncare și îl așeză în oala de gătit.

Desenă o glifă în aer și focul se stinse.

— Haide!

Sări în șa și îl îmboldi pe Dansatorul Amurgului, care o porni pe drum în galop.

— Fiu al Miezului, bombăni Renna, își azvârli castronul și alergă pe urmele lui.

Promisa devenise din ce în ce mai sprintenă pe durata zilei, dar tot avu nevoie de câteva minute ca să-l ajungă pe Arlen, tocmai când se oprea. În fața lor de zărea o pâclă strălucitoare și din aceeași direcție veneau zgomotele unei lupte, dar el nu părea să-și facă griji.

— S-ar părea că Văiuga se mărește iarăși. Cred că tăietorii de lemne sunt stăpâni pe situație.

Arlen descălecă și arătă cu capul către pădure.

— Pune-ți mantia și hai să vedem dacă putem arunca o privire.

O conduse strecurându-se printre copaci cu iuțeală. Un demon al lemnului le tăie calea, gata să-i atace, dar Arlen șuieră și glifele lemnului de pe trupul lui străfulgerară, azvârlindu-l pe miezing înapoi. Ajunseră curând într-un pâlc rar de copaci de la marginea unui luminiș imens, plin de cioturi și de miros de lemn proaspăt. Acolo, Arlen se opri și rămase să privească din întuneric.

În mijlocul luminișului ardeau focuri de tabără într-un cerc mare, glifat, plin de corturi și de animale de povară. Focurile le ofereau lumină bărbaților și femeilor din luminiș, care se luptau cu o ceată mare de demoni ai lemnului și cu un demon al pietrei, de peste trei metri înălțime.

Toate instinctele o îmboldeau pe Renna să se arunce în luptă – în vene îi clocotea nevoia de a ucide miezingi. Simți duhoarea sângelui lor negru și îi lăsă gura apă, saliva fiind gata s-o ajute să le-nghită carnea urât mirositoare.

Însă Arlen stătea calm, evident neavând de gând să se-amestece. Ea se sili să se destindă, să-și ia degetele de pe mânerul cuțitului și să lase mantia glifată s-o acopere în întregime, ascunzând-o de ochii demonilor.

Mantia se schimbase de când începuse să mănânce carne de miezing. Îi simțea glifele absorbind propria ei magie, dar, în loc să strălucească mai tare, păreau să se întunece, să devină neclare. Dacă privea mantia prea mult, amețea. Se întreba câtă carne de demon mai trebuia să mănânce înainte să n-o mai vadă deloc. Probabil mai multă decât Arlen, pentru că el încă mai vedea mantia, deși observase că nu se uita niciodată prea mult la ea atunci când o purta.

— Ce fac? îl întrebă pe Arlen, când liniștea și neclintirea începură să i se pară împovărătoare.

— Curăță o glifă mare, răspunse el. Încep tăind copacii ca să contureze centrul orașului, apoi continuă defrișarea, ramificând spațiul curățat astfel încât să-i dea forma unei glife a interzicerii care să acopere o întindere de câțiva kilometri. Noaptea ucid demonii care se înalță în locul ales, ca să fie distruși, nu doar împinși dincolo de marginea interzicerii când se activează.

— De ce nu face toată lumea așa? întrebă Renna. O glifă atât de mare atrage atât de multă magie, încât nicio odraslă a Miezului n-o poate străpunge, și e aproape imposibil s-o strice ceva.

— Cred c-o făceau în trecut, pe vremea războaielor cu demonii. Însă oamenii au uitat, iar după întoarcere au fost prea ocupați să se-ascundă ca să-și mai folosească și capetele.

Renna mormăi și începu să urmărească lupta cu mai multă atenție, așa că îi recunoscu imediat pe tăietorii de lemne. Cutter[2] era un nume des întâlnit în cătune, îl purtau aproape toți cei care tăiau copaci sau vindeau lemn. Chiar și în Pârâul lui Tibbet, la sute de kilometri distanță, erau aproape o sută de tăietori, care locuiau în același loc din apropierea unui pâlc de lemnauri. Semănau uluitor de bine cu văiugenii.

Bărbații erau înalți și voinici, purtau jiletci din piele, fără mâneci, și apărătoare pentru brațe, iar bicepșii lor păreau mai mari decât capul Rennei. Dacă-nchidea ochii pe jumătate, aproape că-l putea vedea pe Brine Cutter, care, cu luni în urmă, îi luase apărarea în consiliu. În noaptea aia n-avuse destulă voință ca să se miște și nici măcar ca să vorbească, apărându-se, dar își aducea aminte fiecare cuvânt rostit când bătrânii din Pârâul lui Tibbet o condamnaseră la moarte. Tăietorii de lemne îi ținuseră partea.

La luptă luau parte și femei, toate cu arbalete sau cu cuțite grele, glifate. Renna crezu la început că purtau fuste lungi, dar când se mișcară observă că de fapt erau din două bucăți, oferind libertate de mișcare fără să renunțe la decență.

Pufni. Era exact genul de idee ridicolă pe placul nevestelor cumsecade din Pârâul lui Tibbet, care nu le înghițiseră niciodată pe Renna și pe surorile ei. Fetele Tanner își ascundeau rareori prea multă piele de soare. Ea însăși se dezgolise cât mai mult cu putință, pentru ca glifele desenate cu lujer negru pe pielea ei să poată primi îmbrățișarea aerului încărcat de magie al nopții.

Femeile erau înconjurate de un grup de bărbați care contrastau puternic cu tăietorii de lemne. Aveau armuri groase, din lemn întărit în foc și acoperit cu glife lăcuite, și coifuri grele, plus scuturi și sulițe pe măsura restului. În mijlocul cercului de glife de pe scuturi era pictat un soldat de jucărie.

— Ăștia cine sunt? întrebă Renna, arătând spre ei.

---

[2] Tăietor de lemne (n.tr.).

— Soldații de Lemn, răspunse Arlen. Garda regală din Angiers. Ducele Rhinebeck a spus c-o să-i trimită aici, să se antreneze împreună cu tăietorii de lemne.

— S-ar zice că n-au început s-o facă de prea mult timp, observă Renna.

În ciuda armurilor lor superbe, oamenii stăteau țepeni, strângându-și armele cu putere și aruncând priviri nervoase către miezingi.

— Fac parte din garda orașului, o lămuri Arlen. Sunt învățați doar să-i terorizeze pe oameni și poate să pună capăt câte unei încăierări, da’ mă-ndoiesc că, înainte de a veni în Văiuga, au ieșit vreodată cu sulița pe-un teren de instrucție. Arătă cu degetul. Iar primul Thamos pare să fie cel mai nepriceput din tot grupul.

Bărbatul spre care arătase Arlen era într-adevăr îmbrăcat așa cum își imagina Renna că trebuie să se-mbrace un prinț, cu armura de oțel împodobită cu glife aurite și lustruită atât de bine, încât strălucea. Era înalt și zvelt, bine clădit, cu fălcile puternic conturate de o barbă neagră scurtă.

Dar se foia de pe un picior pe altul, își întindea brațele și își rotea capul, străduindu-se zadarnic să-și destindă mușchii încordați. Din partea opusă a luminișului, Renna îi simțea mirosul fricii și știa că i-l simt și demonii.

Era clar că tăietorii de lemne îi trimiseseră pe Soldații de Lemn în ultima linie a luptei, dându-le amăgitoarea misiune de a le apăra pe femei, care păreau că nici nu vor și nici nu au nevoie de protecție.

Cu ani în urmă, tatăl Rennei îi rugase pe Brine Spete Late și pe alți tăietori de lemne să-l ajute să curețe un teren, ca să-l poată cultiva. Renna și Beni se uitaseră ore de-a rândul la bărbații care lucrau, tăind sistematic copacii, cărând lemnul și smulgând rădăcinile. Fiecare mișcare era lină, deprinsă după o exersare îndelungată, căpăta forță mulțumită greutății uneltelor, fără să irosească niciun strop de energie.

Luptând, tăietorii de lemne din Văiuga îi dădeau Rennei aceeași impresie. Se foloseau tot de uneltele muncii lor, acum glifate, și le puneau la treabă cu o pricepere brutală.

Doi bărbați mânuiau securi mari, lungi, lovind pe rând, ca să taie picioarele unui demon al lemnului. Era înalt și subțire, cu brațe care ajungeau înspăimântător de departe, dar, ori de câte

ori îl ataca pe unul dintre cei doi, celălalt se repezea la el din partea opusă. Când loviturile lui cădeau prea aproape, cei doi le parau cu apărătoarele glifate ale brațelor, deviindu-le cu străfulgerări de magie. În cele din urmă, o secure îl lovi pe demonul în spatele unui genunchi și piciorul i se curbă.

— Samm! strigă unul dintre bărbații cu securi, și un al treilea tăietor de lemne apăru în spatele miezingului, îi propti o cizmă uriașă în spate și îl trânti cu fața în jos, apăsându-l cu toată greutatea.

Bărbatul căra cu sine un fierăstrău mare, cu două mânere, și, aplecându-se, începu să taie carapacea ca o coajă groasă de copac din jurul gâtului, într-o ploaie de scântei de magie și de sânge negru, împroșcat. În câteva secunde, capul căzu, desprins de trup.

— Pe noapte, șopti Renna.

Arlen zâmbi și dădu din cap.

— Ăsta e Samm Cutter, dar toată lumea-i spune Sam Fierăstrău. Treaba lui era să reteze crengile copacilor tăiați, ca să poată fi cărați cu ușurință. Tăia în fiecare zi cu sutele. Acum taie brațele și picioarele demonilor la fel de repede.

Altcineva îl strigă, și Samm se întoarse către un alt tăietor de lemne, care lovea cu un târnăcop greu, pentru defrișat, cioplind dintr-un demon al lemnului. Fiecare izbitură a uneltei glifate îl trimitea pe miezing înapoi cu un pas, împiedicându-l să-și regăsească echilibrul, dar nu-l vătăma cu adevărat, fiindcă se vindeca între două lovituri. Samm trecu în spatele lui și, în timp ce stătea neclintit, îi tăie cu fierăstrăul picioarele ca niște trunchiuri. Demonul se prăbuși cu un strigăt ascuțit, iar tăietorul de lemne își strigă mulțumirile în timp ce-l omora cu o lovitură de târnăcop.

În partea opusă a luminișului, mai bine de zece tăietori de lemne trăgeau de funii încolăcite în jurul brațelor și al umerilor unui demon al pietrei care se zbătea, azvârlindu-i într-o parte și-n alta. Două femei cu arbalete trăgeau iarăși și iarăși și săgețile grele ieșeau din carapacea de obsidian ca ghimpii unui porc-spinos, dar păreau să nu facă mare lucru în afară de a stârni furia demonului.

În apropiere stăteau un băiat și trei bărbați, dintre care cei doi mai tineri aveau ciocane de lemn mici, dar masive, iar al treilea,

mai bătrân, ținea în mâini un baros greu. Băiatul avea o pană groasă, de metal.

— Tom Wedge și fiii săi, spuse Arlen. Urmărește-i.

Demonul pietrei se propti bine pe picioare, pregătindu-se să tragă de funii, dar bărbații mai tineri se repeziră la el și-i înfipseră țăruși glifați în golurile dintre plăcile carapacei, în dreptul genunchilor. Bătură în ele cu ciocanele aproape la unison, o dată și încă o dată, trimițând o ploaie de scântei de magie în timp ce împlântau țărușii tot mai adânc.

Demonul țipă ascuțit și se clătină pe picioare, legănându-se când tăietorii de lemn traseră de frânghii atârnându-se de ele cu toată greutatea. Coada cu care biciuia aerul lovi un grup de bărbați, doborând la pământ trei, care scăpară funia din mâini. Neașteptata eliberare îl trimise pe demon în partea opusă, bălăbănindu-se, și își pierdu curând echilibrul și căzu.

Iute ca un iepure, băiatul sări în spatele lui și își înfipse pana glifată metalică în golul din punctul de îmbinare al plăcilor carapacei de pe spate. Apoi trecu la fapte Tom Wedge, al cărui ciocan trasă un arc prin aer înainte de a cădea pe pană ca un trăsnet încărcat de magie, o răbufnire atât de strălucitoare, încât Renna strânse din ochi, iar când îi deschise demonul fusese doborât de șocul loviturii și zăcea nemișcat.

Tăietorii de lemne aveau experiență. Erau eficienți. Nu-și iroseau energia.

— E straniu, spuse Renna. Luptă de parc-ar tăia copaci.

Arlen dădu din cap.

— În acea primă noapte n-am avut timp nici să fac arme, nici să-i învăț să le folosească. Am fost nevoit să glifez tot ce aveam la-ndemână, iar tăietorii de lemne mi-au dat cele mai prețioase lucruri pe care le-aveau: uneltele lor. Acum intră tot mai mulți oameni în luptă, zi de zi, și toți primesc sulițe, deja fabricate în număr foarte mare, dar nici măcar cei mai buni dintre ei nu pot ține pasul cu tăietorii de lemne. Întrebuințarea uneltelor lor stranii e însemnul lor. Îi deosebește de ceilalți. Lumea pășește în vârful degetelor când sunt ei pe-aproape, iar când nu sunt, îi face eroii unor istorisiri născocite.

— Și totul fiindcă, într-una dintre cele mai grele clipe, au avut norocul să-l întâlnească pe Arlen Bales. La fel ca mine.

Arlen se uită la ea și Renna își ridică o mână, într-un gest liniștitor.

— Nu cre’ că ești Izbăvitorul, nu mai mult decât o crezi tu însuți, dar nu poți nega că te pricepi să le-arăți oamenilor că nu sunt neajutorați, că au arme.

Își puse din nou mâna pe plăselele cuțitului.

— Cre’ că toată lumea se pricepe la câte ceva, mormăi Arlen.

— Tăietorii de lemne sunt atât de voinici, încât îți vine să-i săruți, cum spunea sora mea, și asta nu strică nicidecum.

— N-au fost toți dintotdeauna așa. Magia și-a jucat rolul. Soarele o arde în fiecare dimineață, dar nu înainte de a influența tot ce-atinge. Armele glifate n-au tendința să se frângă sau să se tocească, iar tăietorii de lemne absorb magie de un an, noapte de noapte. Bătrânii întineresc, iar tinerii se coc înainte de vreme.

Arlen arătă cu degetul.

— Îl vezi pe bărbatul ăla cărunt?

Renna se uită în direcția arătată și văzu un bărbat cu brațele și picioarele ca niște mănunchiuri de mușchi cu vene groase față în față cu un demon al lemnului înalt de peste doi metri.

— I se spune Yon cel Cărunt și e cel mai bătrân om din Văiuga. Acum un an avea părul cu desăvârșire alb. Se sprijinea într-un toiag, dar chiar și cu el mergea gârbovit și-i tremurau mâinile.

— Pe cuvântul tău? întrebă Renna, neîncrezătoare.

Arlen dădu din cap, apoi îi arătă pe altcineva, de data asta, pe un bărbat la prima tinerețe, care se repezea la demon din spate, în vreme ce-i abătea Yon atenția.

— Linder Cutter. N-are mai mult de cincisprezece ani.

Un demon al lemnului îl pocni pe unul dintre bărbații uriași cu dosul labei, săltându-l de la pământ și aruncându-l la câțiva pași distanță. Omul căzu cu o bufnitură surdă, iar târnăcopul de defrișat îi zbură din mână. Renna nu văzu sânge, dar demonul se repezea la el și bărbatul lungit la pământ n-avea timp să se ridice.

Cuțitul ajunse în mâna ei cât ai clipi, dar Arlen o prinse de umăr, oprind-o. Tânăra femeie îi aruncă o privire aspră, însă el se mulțumi să arate cu capul către locul luptei. Renna își reîntoarse privirea într-acolo și văzu un câine-lup enorm sărind în spatele demonului și doborându-l în vreme ce fălcile lui uriașe îi smulgeau o bucată zdravănă din carapacea aspră și

noduroasă, ca să-și afunde apoi dinții în carnea moale de dedesubt.

Bărbatul se ridicase între timp și-și afunda târnăcopul în țeasta miezingului cu un zgomot bolborositor. Câinele își ridică privirea spre el cu botul ud de sânge negru și strălucind de magie în ochii glifați ai Rennei. Era cel mai mare câine pe care-l văzuse ea vreodată, avea vreo două sute sau chiar două sute cincizeci de kilograme, blană neagră, lungă și încâlcită și gheare atât de lungi, încât nu și le putea retrage pe de-a-ntregul. Mârâi la tăietorul de lemne, care se mulțumi să râdă și să-l scarpine între urechi. Fluieră și se întoarse în vârtejul luptei, iar câinele își linse sângele de pe bot și îl urmă.

— Ziditorule! exclamă Renna. E cât un lup-de-noapte!

— Înainte nu era, spuse Arlen, dar a-nceput să mănânce carne de demon. Al miezului câine e tot mai mare de câte ori îl văz.

— De-aia or fi fiind lupii de noapte atât de mari? întrebă Renna.

— Cre' că da.

Un demon al lemnului de doi metri și jumătate înălțime trecu de tăietorii de lemne din prima linie a luptei și se năpusti la Soldații de Lemn. Oamenii țipară, uitând cu desăvârșire de sulițe, ca să-și alăture scuturile glifate. Reculul îi azvârli înapoi când străfulgerară simbolurile și se împleticiră, dând peste femeile pe care ar fi trebuit să le apere. Unul se dezechilibră cu totul și, în cădere, trânti două femei cu arbalete. Altul țipă când o armă declanșată fără voie îi trimise în spatele coapsei o săgeată care-i străpunse cu ușurință armura lăcuită.

Respingerea atacului îl dezechilibră prea puțin pe demonul lemnului, care se năpusti spre breșă cu o viteză înspăimântătoare.

Prințul Thamos scoase un strigăt și, uitând de frică, i se puse în cale dintr-un salt. O rotire a brațului îi aduse scutul în fața ghearelor demonului, făcându-le să alunece cu o trenă de scântei, în timp ce el îi înfigea în pântece sulița scurtă, făcută pentru înjunghieri.

Atacul era demn de un maestru, dar lovitura nu atinsese niciun organ vital și, după o clipă de șoc, demonul își reveni și reîncepu să atace cu brațele lui ca niște crengi. Thomas se aplecă, ferindu-se de prima lovitură, și o opri pe a doua cu scutul, fără să dea nicio clipă drumul suliței pe care se străduia

zadarnic s-o smulgă din carapacea ca o scoarță groasă de copac a miezingului. Glifele de străpungere de pe vârful suliței o făcuseră să pătrundă cu ușurință, dar nu exista nimic care să-l ajute s-o tragă afară.

— Proastă glifare pentru o suliță atât de bună, remarcă Arlen. Dacă-i merge mintea, o să-i dea drumul și o să lase demonul în seama femeilor.

Într-adevăr, mai multe femei aveau arbaletele pregătite și ar fi tras dacă nu le-ar fi stat prințul în cale.

Dar Thamos îi surprinse. Scoase un urlet și, încă ținând coada suliței în mână, își înălță cizma protejată de armură și lovi de mai multe ori în pieptul creaturii. Glifele de izbire îi străfulgerară pe călcâi, apoi prințul își smulse sulița din demonul stâlcit din bătaie și îl pocni peste spate. În clipa următoare, îi înfipse sulița în inimă.

Își propti piciorul pe pieptul miezingului și-și eliberă din nou arma, împroșcând cu sânge negru, apoi se răsuci cu un strigăt și se repezi să ajute doi tăietori de lemne care-și purtau propria luptă. Mârâi înfigându-și sulița în spatele demonului înfruntat de cei doi, apăsând-o de la o distanță atât de mică, încât glifele de pe armura lui străfulgerară.

Bărbatul înfricoșat pe care-l văzuse Renna mai înainte dispăruse, prințul alerga acum prin luminiș strigând ca un nebun și abandonându-se în luptă, fără să se sinchisească prea mult de propria lui siguranță.

Se auzi un țipăt și, când se întoarse, Renna văzu un demon al lemnului afundându-și ghearele în pieptul unui tăietor de lemne. Omul îl făcu să se retragă cu un pas, lovindu-l fără vlagă cu securea, dar arma îi căzu dintre degete și se prăbuși la pământ.

Renna se încordă, dar Arlen fugea deja într-acolo. Îl urmă cu pași repezi, dar niciunul dintre ei nu putea ajunge la timp, fiindcă miezingul se pregătea să ucidă.

Zări pe neașteptate un soi de mișcare neclară și simți o amețeală familiară când apăru o fată zveltă, aruncându-și pe spate faldurile unei mantii foarte asemănătoare cu cea purtată de ea însăși. Fata avea haine pestrițe – pantaloni largi și o bluză, plus o vestă strânsă pe trup. Era pe jumătate cât tăietorul căzut și, când păși în fața uriașului demon al lemnului, păru o pisică stupind un lup-de-noapte. Însă își îndreptă spatele cu curaj, întâlnind privirea demonului și, când acesta întinse ghearele

spre ea, își puse pe umăr o scripcă, așeză arcușul pe strune și scoase o înșiruire de sunete discordante.

Demonul țipă și încercă s-o lovească, dar ea se îndepărtă dintr-un salt, se rostogoli pe pământ și se ridică iarăși, fără să-și întrerupă cântecul nici măcar o clipă. Demonul își puse palmele pe urechi, țipă din nou și se retrase împleticindu-se.

După o altă învârtejire amețitoare, în spatele demonului apăru o femeie voinică, neobservată de creatură decât după ce scoase un cuțit greu, glifat, și-i reteză unul dintre brațele subțiri. Adăugată sunetelor scrâșnite ale scripcii, rana se dovedi prea greu de suportat, așa că demonul părăsi locul, venind drept spre Renna și Arlen. Aproape fără să-și întrerupă goana, Arlen prinse miezingul de coarne și-l trase mai aproape, în același timp desenându-i pe piept o glifă de căldură. Pe urmă îl roti, dându-l deoparte și lăsându-l să devină un ghem de flăcări urlătoare în vreme ce el continuă să alerge spre tăietorul de lemne căzut.

Cele două femei făcură ochii mari la vederea lui Arlen alergând către ele, uluite și destul de speriate când îl recunoscură. Cea care retezase brațul demonului își reveni prima.

— Era și timpul să te-ntorci, spuse, îngenunchind lângă rănit și scoțându-și din nenumăratele buzunare ale șorțului ustensile cu care să-l trateze.

Fata continuă să se holbeze la Arlen cu gura căscată.

El strâmbă din buze.

— Și io mă bucur să te revăd, Darsy. Se uită la fată. Continuă să cânți, Kendall.

Arătă cu bărbia către scripcă înainte de a îngenunchea lângă Culegătoarea de Ierburi. Kendall își îndreptă spatele, își săltă scripca și-și roti privirea, în căutarea altor amenințări.

Chinuit de o răbufnire de tuse, tăietorul de lemne împroșcă fața lui Arlen cu sânge, apoi se liniști. Fără să se sinchisească de asta, Glifatul îl ținu nemișcat, ca să-i poată cerceta Darsy rănile.

— Pe noapte, șopti ea.

Trei tăieturi adânci se întindeau de pe piept până pe șold și era sânge peste tot.

— Nu putem face nimic.

— Rahat de demon! ripostă Arlen, prinzând prima tăietură și strângând-o cu o mână ca să-i apropie marginile, în vreme ce, cu cealaltă, desena mai multe glife în aer.

În tot acest timp, îl înconjură o ușoară strălucire, iar Darsy și fata se uitară uluite cum se închideau rănile fatale.

Omul respiră adânc, pe neașteptate, apoi, când încercă să se ridice, tuși de mai multe ori. Arlen îi puse mâna pe piept, silindu-l să rămână întins. Bărbatul deschise ochii și îl privi.

— Te-ai întors, spuse, cu voce răgușită.

Arlen zâmbi.

— Bineînțeles că m-am întors, Jow Cutter.

— Ziceau că ne-ai părăsit, șopti Jow, dar io nu mi-am pierdut niciodată credința.

Arlen strânse din buze, dar îl luă în brațe ca pe un copil și-l duse la loc sigur, într-un cerc glifat. Acolo se afla un Veghetor, un bărbat mai bătrân, cu barba sură, ca un nor de ploaie. Peste roba simplă, cafenie, purta o stifă lungă și groasă, împodobită cu glife de protecție, care înconjurau simbolul ordinului său, o cârjă. Îl văzu pe Arlen și făcu ochii mari, dar se grăbi să se apropie, însoțit de un acolit, îl luară pe Jow și îl duseră într-un cort glifat, cu cârja Veghetorilor pe clapă. În tot acest timp, se feri să se uite în ochii lui Arlen, iar peste numai câteva clipe ieși din cort, cu un toiag din lemnaur, gravat cu glife, și, din adăpostul oferit de cerc, continuă să urmărească tot ce se petrecea.

Bătălia era pe sfârșite, iar prințul, care alergase de la o încăierare la alta, descoperi brusc că nu mai are cu cine lupta. Își roti privirea cu frenezie, gâfâind, dar, când văzu că nu mai exista nicio amenințare, se cutremură violent și se sprijini în suliță, lăsându-se pe ea cu toată greutatea. Oamenii lui îl înconjurară cât ai clipi, înghesuindu-se și ascunzându-l vederii. Renna îl auzi vomând în cercul de spinări în armură.

— Întotdeauna e așa, spuse Darsy. Când i se înfierbântă sângele, nimeni nu e mai înverșunat decât contele, dar se stârnește greu și cade ca un copac retezat.

— N-are de ce să se rușineze, răspunse Arlen. Și eu m-am simțit de multe ori așa. Faptul că iese noaptea sub cerul liber spune multe... Se întrerupse. Conte?

Darsy dădu din cap.

— A venit cu un decret regal năstrușnic, care-l numește „Lord al Văiugii Tăietorului de Lemne și al Tuturor Împrejurimilor Sale" și cu un șir de căruțe de-un kilometru și mai bine. Și cu soldați. Peste o mie, și arcași din belșug, ca să ne-ajute să ne apărăm de

krasiani. Au început deja să-i construiască un fort. Oamenii au fost atât de recunoscători pentru pături și pentru hrană, încât n-au avut nimic de obiectat, mai ales că tu și Leesha erați plecați numai Ziditorul știe unde.

— Așa că i-ați oferit pur și simplu Văiuga? întrebă Arlen.

— N-am avut încotro. Da’ nu e chiar atât de rău. Thamos lasă pe oricine își cunoaște bine meseria să-și vadă de treabă și nimeni nu poate nega că ne-a ajutat sau că le-a dat speranțe unor oameni cărora nu le-a mai rămas nimic altceva.

Lupta se încheiase, dar Renna încă își mai putea da seama că tăietorii de lemne fuseseră instruiți de Arlen, pentru că străbăteau metodic luminișul, convingându-se că toți demonii muriseră. Miezingii se vindecau miraculos de repede și, chiar fiind doborâți cu arme glifate, dacă nu erau nici morți, nici dezmembrați, își reveneau în câteva minute. Nu doar un singur demon dintre cei care zăceau, părând fără suflare, țipă la apropierea oamenilor, încercând să-i lovească sau să fugă. Dar toți se văzură țintuiți la pământ cât ai clipi și se zbătură cu sălbăticie când tăietorii de lemne începură să le reteze carapacele groase și încrețite din jurul gâturilor. Chiar și pentru cel mai mic dintre demonii lemnului era nevoie de câteva lovituri de secure, și până și Samm Fierăstrău trecu la treabă ca să ducă totul la bun sfârșit.

Renna veni lângă Arlen și lângă cele două femei, cu ochii la năucitoarele lor mantii glifate.

— Tot tu ai glifat și mantiile lor? îl întrebă pe Arlen, temându-se de răspunsul lui.

Darsy se întoarse brusc și o văzu pe Renna pentru prima oară, remarcând mai ales starea rochiei ei sau, mai degrabă, lipsa rochiei. Se uită la umerii nou-venitei și i se umflară nările. Îi prinse mantia de o margine și o săltă, ca s-o vadă mai bine în lumină, apoi se întoarse spre Arlen, privindu-l cu indignare și îndreptând spre fața lui un deget cărnos.

— Ai dat altcuiva Mantia Nevăzutului? Știi cât a trudit Maestra Leesha la ea? Mai mult decât la a ei însăși! Nici măcar nu i-ai mulțumit, și n-ai purtat-o nici măcar o singură dată! Iar acum pur și simplu te-ai descotorosit de ea…

— Ah, vacă proastă! strigă Renna, smulgându-și înapoi marginea mantiei și trecând între cei doi. Să nu-i vorbești lui așa!

— Sau ce? întrebă Darsy, privind-o amenințătoare și aplecându-se până ce nasurile practic li se atinseră. Asta nu-i treaba ta, fato, așa că ține-ți gura dacă nu vrei să te bat la fund.

Darsy o fi fost Culegătoare de Ierburi, dar Renna recunoștea o luptătoare când o avea în fața ochilor. Era cel puțin mai înaltă decât ea și cu trup vânjos, masiv doar datorită mușchilor, fără pic de grăsime. Purta tot pantaloni fleșcăiți, ca restul femeilor luptătoare, iar cuțitul ei glifat din belșug era încovoiat, ca o coasă. Îi putea servi deopotrivă ca să taie tulpinile ierburilor sau labele unui demon. Mânerul era tocit de folosința îndelungată.

Dar nimic din toate astea nu contă când Renna o prinse de gât și începu să strângă. Darsy se zbătu și mâinile ei groase, ca de bărbat, traseră de brațele celeilalte femei, dar era ca și cum ar fi tras de niște bare de fier. Își repezi pumnul greu, dar Renna se feri de lovitura ei cu ușurință, apoi o înșfacă de încheietura mâinii și îi smuci brațul, făcându-și din el punct de sprijin. Darsy se înroși la față și venele gâtului i se umflară.

— Ajunge, Ren! se răsti Arlen, prinzând-o de brațe.

Își încleșta degetele în jurul lor cu putere și strânsoarea ambelor ei mâini slăbi. Glifatul o trase deoparte cu ușurința cu care sare o pisică pe masă să miroasă tocătorul.

— Ea a-nceput, mârâi Renna, străduindu-se să scape din strânsoarea lui de fier, așa cum se străduise Darsy să scape dintr-a ei. Ai văzut.

— Da, recunoscu Arlen, cu voce scăzută. Da’ ăsta nu e un motiv ca s-omori pe cineva. Sau sătenii din Pârâu n-au greșit când te-au legat de stâlp?

Renna încetă imediat să se mai zbată, de parcă i-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece. Avea dreptate, firește. Mulți erau de părere că Harl Tanner primise ce merita când îl înjunghiase ea cu propriul lui cuțit, dar Darsy Cutter nu era Harl.

Însă o parte din ea continua să urle, cerând sângele celeilalte femei. Renna răsuflă adânc, îmbrățișă sentimentul și-l lăsă să se spulbere. Arlen o simți destinzându-se și-i dădu imediat drumul.

— Ești teafără? o întrebă el pe Darsy, care gâfâia, frecându-și gâtul.

— Da, n-am nimic, cârâi ea.

Arlen dădu din cap cu bruschețe.

— Atunci ține minte că nu te privește ce fac cu ceea ce-mi aparține. Și cred că nici Leeshei nu i-ar plăcea să te-audă bârfind aiurea pe seama legăturilor ei.

— Da. Darsy tuși. Cred c-aici ai dreptate. Se întoarse spre Renna. Mama s-a străduit să-mi bage-n cap bunele maniere, dar n-a izbutit nicidecum.

— Cre' că nici io n-am fost prea prietenoasă, mormăi Renna.

Fata își drese glasul și toți ochii se întoarseră spre ea. Avea vreo șaptesprezece ani și era frumoasă, dar Renna văzu cicatrice groase ieșindu-i din decolteul bluzei. Fusese cândva aproape de moarte. Foarte aproape. Și putea să-i farmece pe miezingi cu muzica ei. Renna se putea îndoi de poveștile lui Arlen despre saltimbancul cu păr roșu, dar de data asta văzuse cu ochii ei.

Arlen zâmbi și se înclină în fața fetei.

— Cânți din ce în ce mai bine, Kendall. S-ar părea că Rojer a lucrat din greu cu tine și cu ceilalți ucenici.

Fata se uită în jos și în ochii ei era tristețe.

— Rojer lipsește de câteva luni, spuse Darsy, cu vocea încă răgușită, dar mai puternică. A plecat la Rizon, cu Maestra Leesha. Iar pe ceilalți ucenici îi interesează mai mult cântecele care-i distrează pe oameni decât lupta cu demonii. O lovi pe Kendall ușor cu pumnul în umăr. Dar nu și pe mica noastră vrăjitoare-a scripcii. Face cât o duzină de bărbați cu sulițe.

Kendall își ținea ochii în jos, dar Renna îi văzu pielea palidă înroșindu-i-se și un zâmbet firav furișându-i-se pe buze.

— De când a plecat Leesha? întrebă Arlen.

— A plecat cu krasianii acum două luni, spuse Darsy.

— Atunci e adevărat? mormăi el. Jardir a venit în Văiuga și a răpit-o?

— Într-un fel, răspunse Darsy.

Fruntea lui Arlen se încordă.

— Asta ce vrea să-nsemne?

Darsy răsuflă adânc și îl privi în față.

— I-a cerut să se mărite cu el.

Ochii lui Arlen se bulbucară și îi căzu falca. Expresia îi dispăru după numai o frântură de secundă, dar fusese acolo, vizibilă ca lumina zilei. Până și aura de magie din jur i se schimbase considerabil, cu suprafața crăpându-i și trosnindu-i ca lemnul verde pe foc.

Renna nu mai văzuse nimic care să-l ia prin surprindere și nu știa ce să creadă. Leesha Paper o fi fost trecutul, dar încă mai avea putere asupra lui.

Arlen se aplecă spre Darsy, cu fața pe deplin senină, dar cu privirea arzătoare.

— Adică Leesha a plecat să se mărite cu Ahmann Jardir? Cu mincinosul, siluitorul și ucigașul ăla de fiu al Miezului? Asta-mi spui, Darsy Cutter?

Vocea îi deveni mai puternică pe măsură ce vorbea. Nu puternică, ci mai puternică. Renna văzu din nou magia din jur năvălind spre el și glifele începând să-i strălucească. Darsy se trase înapoi, îndepărtându-se de el ca de un șarpe-cu-clopoței sâsâitor.

— N-a zis da! răspunse, practic strigând. Și nu-i tâmpită! A spus că e un pretext ca să vadă ce se petrece-n Sud. Ca să-i numere oștile și să-i afle obiceiurile. Și nici n-a plecat singură. I-a luat pe părinții ei, pe Rojer, pe Gared și pe Wonda, să aibă grijă de ea.

— Nu contează. Simplul fapt că s-a dus și că și-a luat tatăl le spune krasianilor că Erny o scoate pe piață și că nu face altceva decât s-aștepte-un preț bun.

Darsy se încruntă.

— Cum îndrăznești? Maestra Leesha nu-i o vacă pe care-o vinzi și-o cumperi!

— Pentru ei e! se răsti Arlen. Krasianii nu le tratează pe femei ca pe niște oameni liberi. Nu contează dacă-s ducese sau lăptărese, sunt oricum proprietatea lor, le vând și le cumpără. Și nimeni nu licitează mai mult decât Ahmann Fiul Miezului Jardir când pune ochi pe ceva, Darsy Cutter! Nimeni!

Femeia se dezumflă, își pierdu aerul bătăios și dădu din cap.

— I-am spus că-i o prostie să plece, dar nu m-a ascultat. E-ncăpățânată ca un miezing.

O privire îndurerată îi trecu peste față, ca și cum ar fi recunoscut că orice cusur al neprețuitei ei maestre o făcea să sufere. Renna scuipă în țărână. Darsy tresări, dar nu comentă.

— Oricum, cred că deocamdată nu e în pericol, adăugă. Primesc cu regularitate scrisori de la ea și cifrul îmi dezvăluie că și ea, și ceilalți sunt bine. Dacă pot spune ceva despre krasiani, e că sunt mesageri excelenți.

— Cifrul?

— Ți-am spus că nu-i tâmpită, răspunse Darsy, îndrăznind în sfârșit să-l privească în ochi. Și-a imaginat că scrisorile ei vor fi citite de krasiani, așa că m-a pus să-nvăț pe dinafară cuvinte și fraze prin care să-mi spună cum stau lucrurile chiar dacă ei i-ar forța mâna. Deocamdată se pare că Jardir se ține de cuvânt, dar ea zice că armata lui e răspândită în tot Rizonul și că soldații sunt atât de mulți că nu-i poți număra. Mi-a cerut anume să nu pomenesc numele tău, dar mi-a lăsat un semnal cifrat prin care să-i dau de veste dacă te-ntorci.

— Înștiințeaz-o, zise Arlen, și spune-i că trebuie să se-ntoarcă-n Văiuga cât mai degrabă. Am vești care nu pot aștepta și tu n-ai un cifru pentru ele.

— Eu n-o să-ți stau împotrivă, răspunse Darsy. Ziditorul n-a vrut niciodată să fiu eu Culegătoarea de Ierburi a satului.

— Vremurile-s grele, Darsy Cutter, și trebuie să porți toate poverile care-ți ajung pe umeri. Odată cu luna nouă o să vină ceva rău. Ceva pe lângă care Jardir n-o să pară decât un tăun care ne bâzâie la ureche.

Darsy păli.

— Ce e?

Arlen nu-i luă în seamă întrebarea.

— Cine vorbește pentru tăietorii de lemne în lipsa lui Gared?

— Cine altcineva? Butcherii. Până și noul conte știe că nu trebuie să se pună rău cu ei. Le dă însărcinări regale, dar încă nu le-a cerut niciodată să facă nimic pe care nu și-l puseseră ei deja în gând.

Se auzi un lătrat puternic și o siluetă imensă, încărcată de magie, se repezi la Arlen. Renna își scoase cuțitul, dar el îngenunche pur și simplu și-și deschise brațele când uriașul câine-lup se repezi, trântindu-l. Râsul îi deveni molipsitor când animalul începu să-i lingă fața.

— Încă n-ai învățat corcitura asta să meargă la picior, Evin Cutter? întrebă Arlen când se apropie stăpânul câinelui.

— Umbră merge la picior numai și numai când vrea el, răspunse Evin. Mă bucur că te-ai întors, domnule!

— Ce fac Brianne și băieții? se interesă Arlen, împingând câinele uriaș într-o parte.

— Băieții cresc cum cresc ciupercile, zise Evin. Callen o să fie curând tăietor de lemne, iar în pântecul lui Brianne se

pregătește un copil să vină pe lume. Ne rugăm să fie fată de data asta.

Rămase cu ochii la Arlen, așteptând.

Glifatul oftă.

— Bebelușul e ceea ce este deja, Evin. Nu sunt nici măcar convins că există un Ziditor, și cu atât mai puțin că aude rugăciunile. Să sperăm doar că, dacă e fată, o să semene cu mama ei.

Toată lumea îl privi șocată, de parcă nimănui nu-i venea să creadă că făcuse o glumă, dar, când Evin izbucni în râs, încordarea se risipi.

Darsy își drese glasul – atrăgând privirea lui Arlen apoi arătă cu capul către câmpul de luptă, și Renna îl văzu pe conte îndreptându-se spre el. Își ștergea buzele cu o eșarfă de mătase, dar pașii îi erau fermi. În spatele lui mergeau doi luptători: un bărbat și o femeie.

— Dug și Merrem Butcher[3], îi șopti Arlen Rennei. Înainte de Bătălia din Văiuga Izbăvitorului chiar erau măcelari.

Amândoi Butcherii erau îndesați, cu brațele groase pline de cicatrice și cu arsuri pe fețe. Chel și asudat, Dug purta un șort de măcelar; împroșcat cu sânge negru, de demon, era din piele groasă, întărită cu plăcuțe prinse dedesubt. Ca și Darsy, Merrem purta pantaloni largi, care păreau fustă. Corsajul ei de piele era întărit cu plăcuțe, ca șorțul lui Dug, și tot atât de plin de sânge. Oricare dintre ei părea destul de voinic ca să azvârle cât colo o vacă. Satârele grele pe care le țineau prinse de centură nu difereau prea mult de cel întrebuințat de Harl când tăia un porc, numai că ale lor erau pline de glife și Renna se îndoia că în ultima vreme fuseseră folosite în măcelărie.

Mergeau țanțoși, ca Vorbitorii în drum spre consiliul satului. Ceilalți tăietori de lemne îi urmau, asudați, plini de sânge de om și de miezing și strălucind puternic de magie. Toți erau mai înalți decât Renna, dându-i impresia că se află într-un pâlc de copaci. Vorbeau între ei în șoaptă, entuziasmați, arătând către Arlen și trasând glife în aer. Pe de altă parte, Soldații de Lemn se grăbiră să se alinieze în spatele contelui, cu sulițele în mâini, gata să ucidă pentru prințul lor în orice clipă.

[3] Măcelar (n.tr.).

Contele Thamos nu era la fel de înalt ca văiugenii, dar, în armura lui strălucitoare, lustruită și radiind de magie, părea egalul lor, ba chiar mai presus decât ei.

— În Văiuga n-a uitat nimeni ce-ai făcut pentru noi, se grăbi Darsy să sublinieze, înainte de a se apropia contele destul de mult ca s-o poată auzi. Tăietorii de lemne vor merge unde le spune Omul Glifat și nicăieri altundeva.

Arlen dădu din cap.

— Povestea asta cu „Omul Glifat” e prima pe care vreau s-o lămuresc.

Thomas se opri la o distanță respectuoasă de Arlen și rămase acolo, semeț, în timp ce în fața lui își făcu apariția un bărbat mai scund, pe care Renna nu-l observase până atunci. Purta armură și de spate avea prinsă o suliță scurtă, dar nu arăta a luptător. Atât arma lui, cât și armura păreau mai degrabă ornamentale decât utile. Mâinile îi erau netede, probabil mai obișnuite cu condeiul decât cu sulița. Pe tunică avea brodate două blazoane: un tron năpădit de iederă și un soldat de lemn. Făcu o plecăciune.

— Fie-mi îngăduit să-l prezint pe Înălțimea Sa Contele Thamos de Văiuga Tăietorului de Lemne, Mareșal al Soldaților de Lemn, frate al Ducelui Rhinebeck de Angiers și Stăpân al tuturor oamenilor și ținuturilor dintre Fluviul Angiers și granița de miazăzi.

Thamos se uită la Arlen, dând din cap aproape imperceptibil. Renna nu știa nimic despre manierele de la Curte, dar era în stare să recunoască o mojicie. Zâmbi, așteptând cu nerăbdare să-l vadă pe Arlen învățându-l minte.

Dar, spre surprinderea ei, Glifatul făcu o plecăciune adâncă.

— Conte Thamos, spuse, cu voce sonoră, ca să-l poată auzi toată lumea. Îți mulțumesc pentru că le-ai oferit ajutor și adăpost refugiaților în suferință din ținutul nostru. Faci cinste Văiugii luptând noaptea alături de tăietorii de lemne!

Ochii lui Thamos se îngustară, ca și cum ar fi așteptat să descopere ce capcană i se întindea, dar Arlen se mulțumi să facă încă o plecăciune.

— N-am făcut niciodată cu adevărat prezentările, continuă el, cuprinzându-i cu privirea pe Darsy, pe Butcheri și întreaga mulțime. De fapt, nu m-am prezentat cu adevărat niciunuia dintre voi. Sunt Arlen Bales, din Pârâul lui Tibbet.

Cuvintele lui cufundară mulțimea într-o tăcere deplină. Renna se uită în jur și văzu că toți cei de față își țineau răsuflarea, așteptând să continue.

Tăcerea nu dură mai mult de câteva secunde, dar timpul păru mult mai lung. Pe urmă toată lumea începu să vorbească în același timp, într-un vacarm prea puternic ca să poată fi deslușite spusele cuiva anume. Până și Soldații de Lemn începură să vorbească în formație.

Thamos îi aruncă o privire lui Dug Butcher, care se întoarse către mulțime.

— Gura! se răsti, străpungând vacarmul. Nu-i spectacolul unui saltimbanc!

Zgomotul se reduse la câteva bombăneli, dar Renna văzu oameni mușcându-și limbile. Tăcerea n-avea să țină mult.

Thamos strânse din buze, rumegând cuvintele lui Arlen.

— Pârâul lui Tibbet, mormăi el. Așadar, la urma urmelor, ești milnez. Supus lui Euchor.

Scuipă numele de parcă ar fi fost otravă.

Arlen ridică din umeri.

— Asta o spun liniile de pe hartă, dar mult mai adevărat e că Euchor nu s-a sinchisit niciodată de Pârâul lui Tibbet, iar oamenii de-acolo i-au făcut aceeași favoare. Am crescut în Pârâul, da, dar sunt propriul meu stăpân. Se uită în ochii contelui. Euchor nu-mi spune ce să fac mai mult decât tine.

Thamos își îngustă ochii și se țintuiră din priviri. Contele omorâse mai mulți demoni în luptă, așa că și el, și armura lui străluceau puternic, îmbibați de magia Miezului. Renna nu știa dacă asta urmărea, dar efectul asupra mulțimii era clar. Mulți tăietori de lemne începură să murmure și să traseze glife în aer.

Contele și Arlen păreau doi câini gata să se încaiere pentru o cățea, însă cel de-al doilea avea colți mai mari și se bucura de loialitatea haitei. Jur-împrejurul lor, tăietorii de lemne își strânseră uneltele mai tare, iar Soldații de Lemn începură să se foiască neliniștiți.

Arlen nu luă în seamă încordarea și își desprinse ochii de ai contelui cu un zâmbet dezarmant. Se întoarse spre Renna, se înclină și-și strecură mâna într-a ei cu un gest fluid, exersat. De cele mai multe ori nu se sinchisea de etichetă, dar era clar că o cunoștea.

— Scuzele mele pentru că nu mi-am prezentat însoțitoarea, spuse. Ea e Renna Tanner, tot din Pârâul lui Tibbet. Își îndreptă spatele, uitându-se, peste capul lui Thamos, la tăietorii de lemne îngrămădiți în jurul lor. Și îmi este promisă.

Renna văzu cum le cădea tuturor falca, dar, de data asta, rămase și ea cu gura căscată. Odată rostite, cu voce sonoră, în fața acelei mulțimi de oameni, cuvintele făceau totul să pară mult mai real decât cu o clipă înainte. Îi era promisă lui Arlen Bales. Din nou.

Acum Thamos își reveni primul, se apropie de ea, se înclină, îi luă mâna și i-o sărută cu delicatețe.

— E o onoare să te cunosc, domnișoară Tanner. Îngăduie-mi să fiu primul care-și prezintă felicitările.

Renna știa, din pantomimele saltimbancilor, că în Orașele Libere domnii din lumea bună sărutau mâna doamnelor, dar nu văzuse niciodată gestul cu ochii ei. Se crispă, neavând idee ce se cuvenea să facă. Își simți fața îmbujorându-se și îi mulțumi nopții fiindcă-i oferea masca întunericului.

— Mul... mulțumesc, izbuti să spună într-un târziu.

Thamos își îndreptă spatele și se întoarse spre Arlen.

— Acum, spuse, cu voce scăzută, dacă ai terminat de uluit țopârlanii, putem schimba câteva vorbe fără spectatori?

Arlen dădu din cap, și aghiotantul contelui îi conduse către un pavilion imens, din pânză groasă, înălțat în mijlocul porțiunii glifate a luminișului. Interiorul era bogat mobilat, cu covoare groase, din blănuri, cu un pat cu baldachin și cu o masă mare, cu douăsprezece scaune. În capul mesei se afla ceva pe care Renna nu-l putea numi decât tron, un obiect masiv, din lemn lustruit, cu spătar înalt și brațe largi, pe care erau gravate frunze de iederă. Era cel mai mare scaun pe care-l văzuse vreodată și, pe lângă el, toate celelalte din încăpere păreau pitice. Când se așeză, cu aura lui de magie și cu armura strălucitoare, Thamos păru Ziditorul însuși, gata să judece faptele ce-i sunt înfățișate.

O clipă mai târziu, Arther, aghiotantul lui Thamos, își drese glasul și săltă clapa de pânză a pavilionului pentru Veghetorul pe care-l văzuse Renna luându-i în grijă de Jow Cutter și pe ceilalți răniți. Își ținea în mână toiagul glifat, dar, în ciuda bărbii cărunte, spatele îi era drept și picioarele lui nu păreau să aibă nevoie de vreun ajutor.

— Veghetorul Hayes, Înalt Inchizitor sub oblăduirea Păstorului Pether din Angiers! anunță aghiotantul.

Arlen se încruntă și Renna simți neîncrederea pe care i-o inspiră imediat nou-venitul.

— Trimis ca să-l înlocuiască pe Veghetorul Jona, din câte-mi aduc aminte, spuse Arlen, uitându-se la Thamos de parcă el ar fi făcut anunțul. Jona a intrat deja pe mâinile inchiziției voastre?

— Asta-i privește pe Veghetorii Ziditorului, nu pe tine, îl întrerupse Hayes, cu acreală.

Arlen pufni și se uită la Darsy.

— L-au luat cu săptămâni în urmă, spuse ea. Vika e moartă de grijă, dar nu i-au îngăduit să-l însoțească și, în ciuda rugăminților ei, de-atunci n-a primit nicio veste.

Femeia dădu ușor din cap către Thamos.

Arlen se uită la conte, care își desfăcu neajutorat brațele.

— După cum a spus Veghetorul Hayes, de asta se ocupă Consiliul Veghetorilor. Eu n-am nicio putere.

Arlen clătină din cap.

— Răspunsul nu e mulțumitor. O soție are dreptul să primească vești de la soțul ei și dovezi că e teafăr și nevătămat… așa cum ar fi bine să fie.

— Cum îndrăznești?! exclamă Hayes. Porți robă de Veghetor, dar nu faci parte din ordinul nostru și rămâne de văzut dacă tu…

— Dacă io ce? îl provocă Arlen.

— Ajunge! spuse Contele Thamos. Un mesager va pleca mâine, cu o scrisoare a Maestrei Vika, și se va întoarce într-o săptămână, cu răspunsul bărbatului ei. Dacă vrea să-l vadă, i se va pregăti o escortă.

Veghetorul Hayes îl fixă cu răceală.

— Înălțimea Ta…

— Nu-ți mai sunt elev, Veghetorule, îl întrerupse Thamos. Scutește-mă de predici. Dacă guvernarea mea nu e pe placul consiliului, să-și înfățișeze plângerea fratelui meu, ca să vedem către cine își pleacă de fapt urechea.

Schimbară o privire, apoi Hayes dădu din cap, înclinându-se.

— Cum poruncește Înălțimea Ta.

— Bun, mormăi Thamos. Apoi se uită la Arlen. Putem considera subiectul închis sau mai ai și alte amenințări voalate pentru mine? Avem de doborât copaci mai înalți decât un

oarecare Veghetor dintr-un cătun, ale cărui predici se abat de la Canon.

Arlen dădu din cap.

— Cu adevărat mai înalți. Miezingii s-au săturat de împotrivirea noastră. Vor să riposteze, și încă din plin.

— N-au decât, mârâi Merrem. Printre toți demonii din Miez nu găsești nici măcar unul cu o jumătate de creier. O să-nălțăm un foc atât de mare, încât o să-l vadă și Ziditorul.

Dug mârâi aprobator, dar Thamos nu scoase niciun cuvânt, mulțumindu-se să se holbeze la Arlen cu insistență pe deasupra mâinilor cu vârfurile degetelor împreunate.

— N-am văzut decât o mică parte din ceea ce poate trimite Miezul împotriva noastră, Merrem, spuse Glifatul. Cu mai puțin de o săptămână în urmă, eu și Renna am întâlnit un demon cu mult mai inteligent decât noi. Un demon al minții. Avea gardă de corp, un miezing care se putea preschimba în orice, și, când se afla demonul minții în preajmă, toți ceilalți începeau să se poarte altfel.

— Cum adică altfel? întrebă Dug.

— Ca soldații comandați de un general bun. A trimis după mine o ceată de demoni ai lemnului care m-au atacat cu bâte, fiindcă ghearele lor nu-mi pot atinge glifele.

— Pe noapte!

Merrem se cutremură, iar Dug scuipă pe covor. Renna se uită la Thamos, dar se părea că el nu observase. Devenise livid, îi simțea mirosul spaimei. Se întrebă ce se întâmplase cu comandantul puternic și cu luptătorul feroce care fusese cu doar câteva clipe înainte.

— Mama trebuie să afle asta, murmură o clipă mai târziu.

Toată lumea îi aruncă priviri curioase. Veghetorul Hayes se încruntă.

— Mama, Înălțimea Ta? murmură el.

Rostise cuvintele mult prea încet ca să le audă și alții, dar la urechile Rennei ajunseră cât se poate de clar. Simțurile ei se ascuțeau de la o zi la alta.

Thamos tresări și-și îndreptă spatele, recăpătându-și o parte din culoarea obrajilor.

— Fratele, se corectă el. Fratele meu, Ducele Rhinebeck, trebuie să afle asta fără întârziere. Arther, pregătește un mesager!

Aghiotantul se puse în mișcare, grăbit să se supună, dar Arlen îl opri ridicând o mână.

— Îmi pare rău că trebuie să-i dau Înălțimii Tale și alte vești, încă și mai rele. Demonii minții îți pot citi gândurile și ți le pot absorbi, știind tot ce știi tu. Pot chiar să te controleze, folosindu-se de trupul tău ca de o păpușă trasă de sfori.

— Ziditorule! strigă Merrem. Cum ne putem lupta cu așa ceva?

Contele se înverzi la față atât de tare, încât Renna se temu că poate voma în orice clipă.

— Glifele mari ne pot apăra de ei, zise Arlen. Iar pentru restul timpului există glife împotriva demonilor minții.

Scoase de undeva, din robele sale, o bucată de pergament și o pensulă de glifat. Cu pensula părând o prelungire a propriului braț, desenă cu iuțeală o glifă a minții, mare, și o întoarse ca s-o vadă toți ceilalți din jurul mesei.

— Simbolul ăsta îi poate opri.

Le arătă unul identic, tatuat pe fruntea lui, și încă unul, desenat cu lujer negru pe fruntea Rennei.

— Demonii minții sunt chiar mai sensibili la lumină decât demonii obișnuiți. Îi rănește până și lumina lunii. Ajung la suprafață ciclic, doar când e lună nouă. În acele trei nopți, oricine iese în afara unei glife mari active trebuie să poarte semnul ăsta pe frunte.

Darsy își plimbă un deget peste curbele simbolului.

— E destul de simplu. Putem face peceți, pe care să le-mpărțim în tot orașul.

Arlen dădu din cap.

— Face-ți-le! Se uită la Butcheri. Iar voi vă trebui să recrutați mai mulți oameni și să pregătiți tăietorii de lemne să-nfrunte miezingi în stare să lupte folosindu-se de inteligență.

— Găsim recruți din belșug, răspunse Dug, dar asta înseamnă c-avem o grămadă de novici care aleargă-n toate părțile cu sulițe glifate, fără să aibă nici cea mai mică idee despre folosirea lor.

— Au trei săptămâni în care pot să-nvețe, zise Arlen. O să v-ajut cât pot, dar asta rămâne-n seama ta, Dug Butcher. A ta și a lui Merrem. Și a ta, conte, adăugă, uitându-se la Thamos.

•

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai renunțat la o oaste de vânători de demoni, spuse Renna, când se întoarseră la caii lor.

— Nu mi-am dorit niciodată să conduc o oștire, Ren. În vremurile astea, orice oaste condusă de mine ar avea pe sulițe mai mult sânge roșu decât negru. Oamenii trebuie să fie uniți și ziua, și noaptea. Eu n-aș face altceva decât să-mpiedic unirea asta. Să-l lăsăm pe Thamos să stea pe tronul lui.

Se uită la ea și zâmbi.

— Dacă e nevoie, îl pot da oricând jos, c-o simplă lovitură de picior.

Renna râse și, incitat de sunet, un demon al lemnului din apropiere își roti privirea, încercând să descopere de unde vine. Se afla la numai vreo zece metri distanță, dar Renna ar fi putut ajunge chiar lângă el fără s-o observe.

Mulțumită mantiei glifate lucrate de Leesha pentru Arlen cu atâta dragoste.

— Știam că există un motiv pentru care obiectul ăsta nu mi-a plăcut niciodată, spuse ea.

Își duse mâinile la clemă, o desfăcu și lăsă mantia să cadă la pământ. Demonul scoase un țipăt ascuțit când o văzu, apoi se năpusti cu iuțeală.

Ea îl lăsă să se apropie, rămase nemișcată până în ultima clipă, apoi se trase lin într-o parte, înfigându-și cuțitul într-o îndoitură a carapacei demonului, care trecu pe lângă ea împleticindu-se.

Miezingul își duse mâinile la rană, dar nu era fatală și magia lui începea deja s-o vindece. Se întoarse spre Renna, cu un alt strigăt. Ea îi întâlni ochii și își desfăcu brațele, așteptându-l.

Creatura o atacă acum cu mai multă prudență, păstrând distanța și folosindu-se de marele avantaj al brațelor lui lungi, ca niște crengi. Renna nu se grăbi și îl lăsă intenționat să câștige teren în timp ce se ferea de atacurile lui. Din când în când îi cresta câte un membru cu cuțitul, dar tăieturile erau prea puțin adânci, nu făceau nimic altceva decât să piște.

Continuă să aștepte până când îl văzu proptindu-și picioarele într-o anumită poziție. Se feri de următorul lui atac și se năpusti apoi, fără să-i lase timp să se reechilibreze, înjunghiindu-l în golul dintre a treia și a patra coapsă din dreapta, așa cum o învățase Arlen. Îi străpunse inima cu cuțitul și o simți pulsând,

pompând în ea magie în stare pură, în vreme ce din ochii miezingului pierea lumina.

În cădere, ghearele creaturii se întinseră spre ea, dar magia scânteie de-a lungul glifelor desenate cu lujer negru, nelăsându-le s-o atingă. În cele din urmă, miezingul se prăbuși.

Renna se uită la Arlen.

— Demonul *ăsta* știe cine l-a ucis.

El o privi cruciș.

— E mort, Ren. Nu mai știe nimic.

Se aplecă, luă mantia, o scutură de țărână, apoi o împături cu grijă.

— Pe cuvântul meu că nici mie nu mi-a plăcut niciodată s-o port. Nu-mi place să m-ascund mai mult decât ție. Sau cel puțin așa cred. Arlen mormăi. Ai primit vreodată un dar de la cineva știind că a pus în el mult suflet, dar gândindu-te, în clipa când îl deschizi: „Oare chiar nu mă cunoaște deloc”?

Renna dădu din cap.

— Ca atunci când cumpăra tata un butoi de bere de la Boggin, ca să-mi sărbătorească ziua de naștere, și apoi îl bea el. Ridică din umeri. Tannerii nu s-au omorât niciodată făcând daruri. Mai ales după ce-a murit mama.

— Cum s-a prăpădit? întrebă Arlen, cu voce scăzută. Am auzit c-au ucis-o demonii, dar în sat nu povestea nimeni nimic despre moartea ei.

— N-aș putea să spun, recunoscu Renna. E sigur că au sfâșiat-o miezingii, dar glifele n-aveau nicio întrerupere – ea era afară, în curte. Mi-aduc aminte că ea și tata s-au certat în noaptea aia cu înverșunare. Când eram mică, nu m-am gândit prea mult la asta, dar acum deduc c-a fugit ca să scape de el. Pe noapte, am vrut eu însămi s-o fac, în câteva rânduri.

— Mă bucur că n-ai făcut-o, zise Arlen. E una să fugi când ai unde fugi, dar, dacă trebuie să ieși dincolo de glife, mai bine rămâi și te lupți.

— Ai dreptate, încuviință ea.

— Mantia e totuși de folos, zise Arlen. Fără ea, ne-ar fi putut sfâșia miezingii pe amândoi.

— Atunci trebuie să-i mulțumesc Leeshei Paper că ne-a salvat.

Renna scuipă în țărână.

— Tu ne-ai salvat, Ren, spuse Arlen. Nici mantia, nici cuțitul tatălui tău nu s-au repezit să doboare odrasla aia a Miezului.

Demonul minții m-a adus mai aproape de moarte decât orice altceva și în noaptea aia am scăpat de câteva ori ca prin urechile acului.

Îi întinse mantia împăturită, iar Renna dădu din cap și o luă. Zâmbi.

— Nu pot să spun că n-o să-mi facă plăcere când o să mă vadă Leesha ta purtând-o. O să le spună oamenilor că mă pui pe mine pe primul loc.

Arlen zâmbi în zeflemea.

— Numai unora. Ceilalți o vor vedea și-și vor închipui că ești o ucenică de-a Leeshei.

Renna se încruntă și el izbucni în râs.

5. VEGHETORUL HAYES

333 D.Î., VARA
Cu 25 de răsărituri înainte de Luna Nouă

— Ducă-se Miezului! mârâi Arlen.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Renna.

Descălecaseră după un drum istovitor și-și conduseseră caii printr-un pâlc des de copacii care tocmai se deschidea într-un luminiș mic, unde se înălța o stâncă.

— Cineva mi-a descoperit ascunzătoarea.

Arlen arătă cu degetul către fața stâncii.

Renna se uită la stâncă, apoi clătină din cap.

— Nu văd nimic.

— E acolo, spuse Arlen. Trebuie să urci înainte de a vedea intrarea. Am pus o poartă de metal, acoperită de buruiană de plută, iar restul e-ascuns sub mușchi și sub iarbă.

Renna își miji ochii.

— De unde știi c-a găsit-o cineva?

Arlen îi arătă o șuviță de fum înălțată din vârful unui copac uscat, care trona, solemn, pe culmea micii movile stâncoase.

— Ăla e coșul meu de fum. N-am lăsat focul să ardă vreme de trei luni.

— Aveai ceva important acolo? întrebă Renna.

El ridică din umeri.

— Niște glifări pe jumătate terminate. Oamenii care li se alăturau tăietorilor de lemne aveau nevoie de mai multe arme decât puteam eu glifa, așa că, de fapt, nu mi-am făcut niciodată o ascunzătoare în toată puterea cuvântului. Era doar un loc unde să pun capul jos.

Se auzi un țipăt de pasăre și Arlen oftă.

— Frumosul meu staul a ajuns un nenorocit de coteț de păsări.

— Și acum ce facem? întrebă Renna.

— Cred că-nchiriem o cameră-n oraș, răspunse Arlen, părând obosit. Începând de mâine. Fie zi sau noapte, m-aștept să

viermuiască lumea în jurul nostru imediat ce-o să ne arătăm fețele. Am nevoie de câteva ore de somn înainte de asta.

— De ce nu ne putem face tabără undeva, ca până acum?

— Nu suntem animale, Ren. Nu faci niciun rău când dormi într-un pat și nici nu suntem mai presus de alți oameni, ca să-i ocolim.

Ea se strâmbă. În noaptea aia nu avusese prilejul să vâneze și bănuia că, odată instalați în Văiuga, avea să i se ivească și mai rar ocazia să mănânce carne de demon fără știrea lui Arlen. Dezgustul stârnit de un asemenea ospăț îi pierea repede, pe măsură ce îi creștea puterea. Era flămândă, și mâncarea obișnuită nu-i mai ajungea.

Dar privirea obosită a lui Arlen o domoli. El purta lumea pe umeri, iar ea era datoare să-l ajute în zilele care urmau, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Bine. Mâine. Se apropie de el, îi luă mâinile în ale ei și îl sărută. Pune jos un cerc, iar eu o să te pun jos pe tine. Zâmbi. O să dormi buștean.

Privirea lui obosită dispăru când începu să-l dezmierde. Nu era niciodată atât de obosit, încât să nu-l poată stârni lepădându-și hainele la pământ.

Câteva ore mai târziu, Renna, care stătea trează ascultând cum se îngroașă răsuflarea lui Arlen, începând să semene a sforăit, alunecă din îmbrățișarea lui. Se opri o clipă, privindu-l așa cum dormea acolo, în cerc. Părea atât de mic, de vulnerabil. În pofida întregii lui puteri, avea nevoie să respire și avea nevoie de somn. Și îi trebuia cineva care să-i asigure spatele. Cineva în care să se încreadă.

Cineva puternic.

Își scoase cuțitul și fugi în noapte.

•

Renna se trezi cu fața în țărână. Probabil că, într-un anumit moment al nopții, se rostogolise de pe pătură. Scuipă și-și șterse absentă fața, în timp ce se întindea, ca în fiecare dimineață. Încă nu se iviseră zorii, dar cerul se luminase îndeajuns ca să-și poată folosi vederea normală, privind în același timp magia care plutea în aer, din ce în ce mai firavă, zburând către peticele de umbră. Arlen se trezise deja și, numai în *bido,* scotocea în coburii Dansatorului Amurgului, bodogănind pentru sine.

— Știu că le-am pus aici, undeva…

Renna zâmbi, urmărindu-l cu privirea. S-ar fi trezit bucuroasă cu gura plină de țărână în fiecare dimineață, dacă ochii i-ar fi căzut mai întâi pe Arlen Bales.

— Ce cauți?

Arlen își ridică privirea spre ea, continuând să scotocească, iar zâmbetul care-i lumină fața îl oglindea pe al ei.

— Hainele mele. Aha!

Scoase un pachet de haine mototolite, din care trase, scuturându-le apoi, o pereche de pantaloni decolorați, din dril, și o cămașă cândva albă. Le îmbrăcă și Renna râse când văzu ce lălăi erau.

— Încă nu ți se potrivesc hainele tatălui tău?

El o privi cu o mutră acră, strângându-și cureaua și suflecându-și mânecile cămășii.

— Pe vremuri, în zilele mele de mesager, lumea spunea că sunt slab, dar mâncam destul de mult. Cred că am pierdut vreo zece kilograme de când cu – își trecu mana peste față – toate astea.

Își suflecă și pantalonii largi.

Sandalele îi stăteau peste robele frumos împăturite, și le puse în coburi cu tot cu ele. Se încălță cu o pereche de cizme vechi, de piele, dar, după ce se gândi câteva clipe, mormăi și le îndesă la loc, rămânând desculț.

Era straniu să-l vadă în haine obișnuite. Strânse din ochi, încercând să și-l imagineze pe bărbatul care ar fi devenit dacă n-ar fi plecat niciodată din pârâul lui Tibbet, dar era imposibil. Tatuajele care-i acopereau brațele și gambele – și cu atât mai mult cele de pe gât și de pe față – erau cu atât mai bizare când se iveau dintr-o cămașă și din niște pantaloni obișnuiți.

— Ce ți-a venit? întrebă Renna.

— Am început să port robe fiindcă gluga îmi ascundea fața în timpul zilei, iar oamenii sunt mai puțin înclinați să-i sâcâie pe Veghetorii întâlniți pe drum. Și sunt mai ușor de lepădat când apune soarele.

Arlen clătină din cap.

— Dar acum nu mă mai ascund, iar robele le dau altora idei greșite. Nu sunt un om sfânt. Și, dacă e nevoie să-mi arăt glifele cât ai clipi…

Pocni din degete, preschimbându-se pe moment în ceață, și hainele căzură. El se solidifică o clipă mai târziu, îmbrăcat doar în *bido,* cu glifele la vedere.

— Trucul ăsta pare de folos și pentru altceva în afară de lupta cu demonii, spuse Renna, cu un zâmbet larg.

Arlen îi răspunse cu un alt zâmbet.

— Unele lucruri merită să fie făcute după vechile obiceiuri.

— Prin urmare, mergem în sat exact așa cum suntem? întrebă Renna. Nu-mi ceri să m-acopăr mai mult, cum ai făcut în Podul Peste Fluviu?

El clătină din cap.

— Îmi cer iertare pentru atunci, Ren. Eram plin de furie. N-aveam dreptul să…

— Ba da, îl întrerupse ea. Io ți-am dat motiv să-ți ieși din fire. Nu-ți găsesc nicio vină. Trebuia să mă plesnești ca să-mi scoți prostiile din cap.

Arlen traversă luminișul cât ai clipi și o luă în brațe.

— Ai făcut atât de multe pentru mine! Nu numai o singură dată.

O sărută în timp ce soarele se ivea în sfârșit, dezmierdându-i cu razele lui blânde.

— Nu ne mai ascundem, Ren, spuse el. Suntem cine suntem și nu contează dacă altora le place sau nu.

— Bine zis, întări ea, punându-și mâinile pe pielea netedă a capului lui ras și lipindu-și din nou buzele de ale lui.

Curând după aceea, Arlen o călăuzi către Văiuga Izbăvitorului, mergând desculț și ducându-l pe Dansatorul Amurgului de frâu.

— Drumurile nu sunt glifate, observă ea.

— Drumurile *sunt* glifa, răspunse el. Sau, oricum, o parte a glifei. După ce au distrus miezingii cea mai mare parte a satului, l-am reconstruit, chiar mai întins decât fusese, după un plan alcătuit din mai multe glife mari, legate între ele, ca aceea pentru care curăță tăietorii de lemne terenul din Nord. Pentru fiecare inel e nevoie de mai mult timp decât pentru cel dinaintea lui, dar, peste zece ani de-acum încolo, nicio odraslă de-a Miezului n-o să-și mai pună gheara pe o distanță de-o sută și cincizeci de kilometri în jurul Văiugii.

— E… de necrezut, spuse Renna.

— Se va face, zise Arlen. Dacă se poate duce la bun sfârșit în timp ce Miezul scuipă spre suprafață o oaste care să ne-mpingă înapoi, în Epoca Ignoranței.

Deși abia se luminase de ziuă, drumurile și potecile erau deja pline de oameni care-și vedeau de treburile lor. Arlen îi saluta pe cei pe lângă care treceau cu câte o înclinare a capului, dar nu le adresa nicio vorbă și nici nu se oprea. Toată lumea se holba la el făcând ochii mari, iar unii chiar se înclinau și trasau glife în aer. Aproape toți își lăsau treburile baltă și îl urmau. Păstrau o distanță respectuoasă, dar zumzetul glasurilor devenea tot mai puternic pe măsură ce le creștea numărul, iar Renna auzi de mai multe ori spunându-se „Izbăvitorul”.

Arlen părea să nu le dea nicio atenție și o conducea către centrul așezării păstrându-și chipul senin.

Casele de țară, înconjurate de ogoare sau nu, erau cu zecile, toate noi, și alte câteva sute se aflau în construcție. Cotiturile glifei mari lăsau printre ele fâșii imense de pădure neatinsă, îngăduindu-i Văiugii să dea senzația că e un simplu sat, ceea ce nu făceau străzile pavate cu eton, zidurile de piatră și clădirile imense din Podul Peste Fluviu.

— Aici mă simt aproape ca acasă, spuse Renna. Ca și cum după primul colț ne-am putea trezi în Piața Satului și-am vedea Prăvălia lui Porcu.

Arlen dădu din cap.

— Aici i se spune Cimitirul Miezingilor, și-l avem pe Smitt în loc de Porcu, dar, dacă nu caști bine ochii, diferența e greu de observat. Poate tocmai de-asta m-am stabilit pentru o vreme în Văiuga. Nu eram pregătit să mă-ntorc acasă, și locul ăsta seamănă cu Pârâul cel mai mult.

Trecură de colț, și Cimitirul Miezingilor le apăru în fața ochilor. Pavat cu bolovani, semăna foarte bine cu Piața Satului. Într-un capăt se afla Casa Sfântă, construită din piatră și ușor de luat drept a Veghetorului Harral de pe Dealul lui Boggin, însă părea măruntă pe lângă temelia în construcție în jurul ei, unde sute de oameni săpau șanțuri și cărau pietre.

Arlen se opri brusc și seninătatea îi părăsi pentru o clipă fața.

— Veghetorul ăsta angersian nu pierde timpul. Se pare că vrea să construiască o catedrală care să-nghită Casa Sfântă a lui Jona cum înghite broasca un fluture.

— Vorbești de parcă ar face ceva rău, spuse Renna. Dacă satul se mărește atât de mult cum spui, n-o să fie nevoie de bănci în plus?

— Cred că da, răspunse el, fără să pară convins.

În capătul opus al pieței pavate se afla o platformă imensă, care găzduia o scenă largă și o scoică pentru amplificarea sunetelor. Pe Renna o atrase sporovăială unei mulțimi numeroase, însă deasupra vacarmului se ridică o singură voce. Îl zări pe Jow Cutter pe scenă, fără vreun semn care să arate că fusese rănit de moarte cu numai câteva ore înainte. Întrezări și niște robe de-acum familiare, și îl văzu pe Veghetorul Hayes, alături de un acolit de-al său, la marginea mulțimii, sprijinindu-se în cârja lui și privind cu ochi reci.

— L-am văzut cu ochii mei! strigă Jow. Lemnosu' m-a spintecat ș-am auzit-o pe Darsy Cutter zicând că ea nu mai poate face nimic. Însă pe urmă a venit Omul Glifat și și-a fluturat mâinile și acum nu mi-a mai rămas nici măcar un singur semn!

— Dă-te jos de pe scenă, Jow Cutter! strigă cineva. Oi fi fiind tu prost, dar Saltimbanc nu ești! Du-te să-ți îndrugi balivernele-n altă parte!

— Jur pe Soare! strigă Jow și-și ridică jiletca murdară de sânge, arătând tuturor cicatricele palide din locul unde-l sfâșiase demonul lemnului. Fiindcă mulțimea nu părea convinsă, arătă către un bărbat. Evin Cutter, ai văzut și tu!

Toți ochii se întoarseră spre Evin, însă uriașul lui câine-lup se zbârli, ținând pe toată lumea la distanță.

— N-am văzut nicio vindecare miraculoasă, spuse, câteva clipe mai târziu. Cel puțin nu cu ăștia doi ochi ai mei. Dar, da, Izbăvitorul s-a-ntors.

Arlen gemu, luându-și fața în mâini când mulțimea se întoarse spre Jow cu interesul renăscut.

— Da! strigă Jow. Adevăratul Izbăvitor s-a întors ca s-o aducă pe Maestra Leesha acasă și să-l doboare pe șobolanul ăla de deșert!

Mulțimea izbucni în strigăte de aprobare.

— E prost ca un morman de pietre, murmură Arlen, dar nu greșește întrutotul.

Tocmai atunci își ridică Jow privirea și-i văzu pe el și pe Renna la marginea mulțimii.

— Iată-L! strigă, arătându-l cu degetul. Izbăvitorul!

Când întreaga gloată se întoarse brusc spre el, Arlen își puse mâinile în șolduri și se uită la Jow ca la un câine care se ușurează în casă.

— Izbăvitorule!

— Vii binecuvântat!

— Binecuvântează-mă!

— Îmi tre'!

— Tu tre'!

Renna se zbătu ca să scape din înghesuială, dar până și noua ei putere era copleșită de furnicarul de oameni.

— Faceți loc! strigă, dar, când nimeni nu păru s-o audă, își simți sângele începând să clocotească și văzu roșu în fața ochilor când își duse mâna la cuțit.

În aceeași clipă, zări o sticlă zburând către capul lui Arlen, dar nu se găsea pe poziția potrivită ca s-o oprească.

N-ar fi trebuit să-și facă griji. Mișcându-se atât de repede, încât ochii ei n-o puteau urmări, mâna lui prinse sticla din aer. Toată lumea icni și prin mulțime se deschise o potecă pe direcția din care venise obiectul, căci toți cei care nu-l azvârliseră se grăbiră să se tragă într-o parte, lăsând la vedere trei bărbați care se uitau urât la Arlen. Ei aruncaseră sticla, dar Renna era în stare să recunoască un bețiv și știa că lucrurile se pot înrăutăți. Mâna i se duse din nou la cuțitul lui Harl.

— Izbăvitor! Unul dintre cei trei bărbați scuipă pe pământ. Dacă ești Izbăvitorul, nemernicule, unde erai când mi-au luat krasianii fata?

— Și pe băiatul meu? strigă altul.

— Și gospodăria mea? adăugă al treilea.

— Arătați puțin respect, mârâi Linder Cutter, trăgând un pumn în nasul celui din frunte.

Omul căzu greoi la pământ, iar ceilalți se repeziră să-l doboare pe uriașul tăietor de lemne. Se agitară, trăgând de el înainte și înapoi, și picioarele li se bălăngăniră, desprinse de la pământ, când încercară să-l trântească. Cel pocnit scutura din cap și se străduia să se ridice, aruncând priviri ucigătoare.

— Ei, a pus o întrebare îndreptățită! strigă alt glas din mulțime și se auziră bombăneli care-l aprobau și altele, care-l contraziceau.

Vreo șase tăietori de lemne se grăbeau către locul încăierării. Arlen ajunse acolo cât ai clipi, acoperind distanța cu o viteză neomenească.

— Ajunge!

Îi înșfăcă de guler pe cei doi care-l atacaseră pe Linder, ținându-i ca pe niște copii obraznici. Linder păru să se umfle în pene până când Arlen se uită urât și la el.

— Data viitoare când mai pocnești pe cineva în numele meu, Linder, îți crăp capul.

Linder își arătă brusc vârsta și fața lui de băiat crescut înainte de vreme se împurpură.

Arlen îi azvârli pe cei doi deoparte cu destulă blândețe ca să cadă în picioare și-i întinse mâna celui încă aflat la pământ, ajutându-l să se ridice. Vorbi cu voce blândă, dar care ajunse în scoica acustică la fel de ușor ca a lui Jow, făcându-se auzită de toată lumea.

— Știu că suferi, prietene, și-mi pare rău pentru fiica ta, dar zvârlind cu sticle și purtându-te ca un prost nu-i ești de niciun ajutor, și nu-s eu ăla pe care-ar trebui să fii furios. N-am pretins niciodată că-s Izbăvitorul. Oi fi fiind plin de glife, dar altminteri nu-s decât un om ca oricare altul.

— Dar ai Izbăvit Văiuga, spuse omul, aproape rugător.

Arlen clătină din cap, cercetând mulțimea din priviri. Toată lumea tăcea, aninată de cuvintele lui.

— N-am izbăvit Văiuga. Văiugenii au făcut-o, singuri, vărsându-și sângele chiar aici, pe pietrele de sub picioarele tale. Da, e adevărat c-am apărut când îi urmărea ghinionul, dar tot atunci s-au ivit și Leesha Paper, și Rojer Inn. Ca și Linder și Evin Cutter, și vreo sută alții. Chiar și Jow, deși s-ar părea că i-a intrat în cap să se poarte ca un prost.

Îi aruncă o privire acestuia din urmă, care păru spăsit când sări în față.

Arlen îi puse omului dinaintea lui o mână pe umăr.

— Știu cum e când pierzi pe cineva. Te scoate din minți și toată furia din Miez se-adună-n tine. Însă or să vină și-alte furtuni. Sunt aici ca să dau o mână de ajutor, da’ dacă mă zbat de unu’ singur nu-nfăptuiesc mare lucru. E treaba voastră dacă vreți să luați parte sau să beți și s-arătați cu degetul, dar nu vă datorez nicio explicație.

Se întoarse și privi mulțimea, ridicându-și vocea pană când sună ca un tunet.

— Am de făcut ceva mai util decât s-ascult discursuri în Cimitirul Miezingilor! Pun prinsoare că tot așa stau lucrurile și cu voi!

Toată lumea începu brusc să-și studieze picioarele și să vorbească despre treburi neterminate. Plecară scurgându-se ca un șuvoi.

Jow Cutter se apropie în goană când Arlen se întoarse să plece.

— Îmi cer iertare. N-am vrut să…

Arlen îl întrerupse.

— Nu sunt supărat pe tine, Jow. S-a întâmplat fiindcă data trecută am fost atât de misterios și am ținut totul pentru mine.

Jow păru să se simtă ușurat până când Arlen ridică un deget.

— Dar scoica aia acustică e pentru Veghetori, pentru saltimbanci și pentru maeștrii scripcari, nu pentru orice nebun care are chef să zbiere. Nu vreau să te mai văd acolo, sus, dacă nici nu cânți, nici nu dansezi. Dacă n-ai lemn de tăiat, cere-le Butcherilor să-ți dea ceva de făcut.

Jow se grăbi să dea din cap în semn că înțelesese și plecă în fugă.

Renna se uită către locul unde stătuse inchizitorul, dar și el plecase.

•

— Locul ăsta seamănă cu Pârâul mai mult decât mi-ar plăcea, spuse Renna. Au de gând să ne lege de stâlpi pentru miezingi dacă nu-i salvăm?

— Ren, toată lumea are nevoie să fie plesnită din când în când, ca să-i sară prostiile din cap, răspunse Arlen, în timp ce-și duceau caii în grajdul din spatele unui han construit de curând. Vremurile sunt grele și-i putem ierta pe oamenii care se-ntărâtă prea repede. Nu trebuie să-ți duci de fiecare dată mâna la cuțit.

La asta, ea înlemni.

— N-am știut că gestul sare-n ochi.

El ridică din umeri.

— E-un cuțit mare.

Un bărbat tânăr, dar foarte musculos veni să le ia caii. Îi aruncă o privire Dansatorului Amurgului, apoi se uită la Arlen.

— Da, Keet, eu sunt, spuse Arlen. Știu că nu prea e loc, dar eu și Renna, care-mi este promisă, avem nevoie de o cameră pentru câteva săptămâni.

Keet dădu din cap. Duse în grabă caii în grajd, apoi îi conduse pe cei doi, printr-o intrare laterală, într-un mic antreu.

— Așteptați aici până-l aduc pe tata.

— Tatăl lui, Smitt, e hangiul și Vorbitorul Satului, spuse Arlen, după plecarea tânărului. E un om bun, dacă nu-l calci pe bătături. Mult mai cinstit decât Porcu, dar destul de dur când e vorba de tocmeală. Nevasta lui, Stefny, nu e rea dacă nu stai prea mult în preajma ei, dar are întotdeauna aerul omului constipat de-o săptămână, care se ușurează sărind la oricine se apropie prea mult. Se grăbește și să țină predici, să-ți spună vrute și nevrute despre modul în care vrea Ziditorul să-ți trăiești viața, de parcă ar veni din Paza de la Miazăzi.

Renna se zbârli. Veghetorii se grăbiseră s-o condamne la moarte, spunând că era voința Ziditorului.

Câteva clipe mai târziu, în antreu își făcu apariția un bărbat de vreo șaizeci de primăveri, voinic și cu barba deasă, urmat de o femeie slabă, cu părul cărunt bine strâns într-un coc. Arlen avea dreptate în privința feței ei. Părea să fi înghițit ceva amar, pe care era gata să ți-l scuipe-n față.

— Slavă Ziditorului că te-ai întors! spuse Smitt, după ce se făcură prezentările.

— Ziditorul n-are nicio legătură cu asta, răspunse Arlen. Am treburi în Văiuga.

— Mâna Ziditorului se simte-n toate, fie ele mărețe sau mărunte, zise Stefny.

Cicatricea rănii făcute de un miezing îi ieșea puțin deasupra gulerului înalt al rochiei, și asprimea purtării ei îi aminti Rennei de Selia Stearpa, Vorbitoarea din Pârâul lui Tibbet, care-i luase apărarea când n-o făcuse nimeni altcineva. Renna nu întâlnise nicio femeie mai puternică decât Selia.

Fără să se gândească, întinse mana spre ea și îi atinse ușor cicatricea.

— Ai luptat, nu-i așa? întrebă. Anul trecut, când n-au rezistat glifele.

Femeia făcu ochii mari, dar dădu din cap.

— N-am putut să stau pur și simplu degeaba.

— Sigur că nu, zise Renna, strângând-o de umăr. Nu-i poți cere nimănui ceva pe care nu vrei să-l faci tu.

Privirea crispată a femeii dispăru, și zâmbi. Era un gest stângaci, împotriva ridurilor de pe fața ei.

— Haideți! Hanul e plin, dar am păstrat vreo două camere pentru mesageri. Să vă instalăm și să vă punem ceva de mâncare în pântece.

Deschise drumul spre o scară dosnică, în timp ce Arlen și Smith o priveau cu gurile căscate.

•

Abia se instalaseră și terminaseră micul dejun pregătit de Stefny când se auzi o bătaie în ușă. Arlen o deschise și dădu cu ochii de unul dintre acoliții Veghetorului Hayes – cel care îi era mereu alături.

Purta sandale simple și robe cafenii, stifa cu glife părând să fie un veșmânt numai pentru noapte. Barba lui scurtă, cafenie era împestrițată de fire albite.

— Sunt Puștiul Franq, ajutorul Veghetorului Hayes, Înalt Inchizitor și sfetnic spiritual al Înălțimii Sale, Contele Thamos de Văiuga Tăietorului de Lemne, spuse, cu o foarte mică plecăciune. Îmi cer scuze pentru această întrerupere, domnule Bales, domnișoară Tanner – adăugă, dând din cap către Renna –, dar Sfinția Sa a fost extrem de impresionat de cuvintele tale din dimineața asta și vă roagă să-l onorați cu prezența voastră la cină, în seara asta, la ora șase, în sala de mese din Casa Sfântă. În ținută protocolară.

Se întoarse să plece, dar răspunsul lui Arlen îl opri înainte de a ieși pe ușă.

— Va trebui să transmiți regretele noastre.

Franq înlemni pentru o clipă și, când se întoarse iarăși spre ei, încă mai purta pe față o ușoară urmă a surprizei. Schiță o altă plecăciune.

— Vrei să spui că aveți, în plan, treburi… ah, mai *importante* decât o întâlnire cu Veghetorul Hayes?

Arlen ridică din umeri a neajutorare.

— Mă tem că, în viitorul apropiat, planul meu de zi cu zi e plin până la refuz. Poate după luna nouă.

De data asta, Franq nu mai ascunse că nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Ăsta… ăsta e răspunsul tău pentru Sfinția Sa?

— Să-l dau în scris? întrebă Arlen.

Fiindcă Franq nu răspunse, se îndreptă spre ușă cu pași mari, ținând-o deschisă cu un aer grăitor. Acolitul ieși târșâindu-și picioarele, cu un amestec de ultraj și șoc vizibil pe față.

— Nu-i cam bătrân pentr-un Puști? întrebă Renna, după ce i se pierdură pașii în lungul coridorului.

Arlen dădu din cap.

— Pare să se-apropie de patruzeci de veri. Veghetorii sunt de obicei investiți până la treizeci de ani, chiar dacă nu le găsește consiliul o turmă.

— Adică n-o fi făcut față când l-au pus la-ncercare?

Arlen clătină din cap.

— Adică Hayes e puternic, după cum văd Veghetorii puterea. Atât de puternic, încât e mai avantajos să rămâi Puști și să fii ajutorul lui decât să ai turma ta. Manevre politice.

Scuipă pur și simplu ultimele cuvinte.

— Și ce-i povestea asta cu planul? întrebă Renna. N-ai fost prietenos. Abia am ajuns în sat de-o oră. Nu avem planuri nici măcar pentru o primă vizită la prieteni.

— Nu contează. Arlen își flutură iritat mâna către ușă. Să fiu al Miezului dacă mă las intimidat ca să merg la o nenorocită de cină oficială doar ca să-și poată da importanță un Veghetor oarecare. N-am răbdare pentru prefăcătorii.

Își subție vocea, imitând-o pe a lui Franq:

— „… vrei să spui că aveți, în plan, treburi… ah, mai *importante* decât o întâlnire cu Veghetorul Hayes?” Pfui!

— *Chiar* avem treburi mai importante? întrebă Renna.

— Ne-am putea petrece câteva ore dându-ne cu capetele de perete, răspunse Arlen. E cam tot aia c-o discuție cu Veghetorul. Au învățat toți pe dinafară cartea aia, dar fiecare a priceput-o în alt fel.

— Veghetorul Harral din Pârâu era om bun, zise Renna. Mi-a stat alături când toți ceilalți mi-au vrut sângele.

— Dar nu s-a pus în fața ta, Ren, sublinie Arlen. Nu uita asta. Și Jeorje Watch, care-o făcea pe virtuosul indignat când erai legată de stâlp, e tot Veghetor.

— Despre fostul Veghetor din Văiuga nu vorbești de rău, observă Renna.

Arlen ridică din umeri.

— Jona e la fel de încuiat ca tot ceilalți. Poate, într-un fel, chiar mai încuiat. Dar le-a făcut oamenilor numai bine, întotdeauna. Mi-a câștigat respectul. Hayes n-a câștigat nimic.

— Nu i-ai dat nicio șansă, îi atrase ea atenția.

Arlen păstră câteva clipe tăcerea, dar în cele din urmă mormăi:

— Bine, o să-l trimit pe Keet să-i spună că i-am găsit loc în „planurile” noastre. Dar de ținută protocolară nici nu poate fi vorba.

•

Către sfârșitul după-amiezii, când Arlen și Renna ieșiră din han ca să meargă la Casa Sfântă pentru cina cu Veghetorul Hayes, afară nu era pur și simplu adunată mulțimea, dar sute de oameni se foiau prin prăvălii și pe la colțuri de stradă, vrând să vadă dacă aveau motiv să se afle acolo. Apariția celor doi stârni un zumzet frenetic de voci.

Renna oftă. Se părea că Arlen nu avea ce spune ca să scoată anumite idei din mintea unora, chiar și din a acelora care-i sorbeau cuvintele de parcă ar fi fost din Canon.

Pe toată durata zilei, bătăile în ușa lor se ținuseră lanț. Smitt și Stefny făcuseră tot ce le stătea în puteri ca să-i împiedice pe oameni să dea buzna cu rugăminți și plângeri, dar nu-i putuseră opri pe cei pe care-i considerau importanți, și erau destul de mulți. Butcherii veniseră cu registre grele și cu hărți rulate, pe care le întinseseră pe podea, dovedind câți recruți adunaseră și cât teren curățaseră. Pe măsură ce se răspândeau krasianii, luând în stăpânire Rizonul, oamenii din zeci de cătune din Sud fugiseră și mulți se stabileau în ținutul Văiuga, pe propriile lor glife mari. În jurul Văiugii propriu-zise se găseau acum șase, deși doar două, Rizonul Nou și Capătul Călătoriei, erau deja activate în întregime. Celelalte se aflau în stadii mult mai puțin avansate.

Un sticlar pe nume Benn adusese obiecte glifate superbe ca să le verifice Arlen, iar Kendall se furișase înăuntru ca să povestească despre saltimbancii angiersieni sosiți cu caravana Contelui Thamos.

— Cinci maeștri din Ghilda Saltimbancilor, spusese Kendall, și doisprezece ucenici. Spun c-au venit să-l ajute pe Rojer să ne învețe să stăpânim mai bine demonii, dar par mult mai interesați de tot ce se vorbește despre *tine.*

Și tot așa. Glifari, mesageri, Culegătoare de Ierburi, Vorbitori din satele refugiaților; câte unul sau câte doi veniseră și plecaseră până când Renna simțise că este gata să țipe.

Arlen suportase mai bine, îi întâmpinase pe mulți ca pe niște prieteni și le dăduse sfaturi pe care cei mai mulți păruseră să le ia drept porunci. Era totuși o ușurare să iasă din cameră, deși asta însemna să suporte privirile holbate, pornite din nenumărate perechi de ochi, în timp ce înaintau pe stradă.

Când ajunseră la Casa Sfântă, Veghetorul Hayes și Puștiul Franq îi așteptau. Hayes era înveșmântat în robe maronii, dar dintr-un material mai fin decât orice altceva mai văzuse Renna, în afară de mantia ei glifată. Peste ele purta o sfită albă, tivită cu broderie verde ca iedera, ce înfățișa o cârjă strălucitoare, conturată cu fir de aur, în mijlocul unui cerc de glife, multe de nerecunoscut pentru Renna. Eșarfa și boneta aveau culoarea verde a pădurii și le împodobeau glife brodate cu fir lucios, de aur. Mâinile îi sticleau de aurul inelelor, dintre care unul avea o piatră verde cât un ochi de vacă.

Și Franq se îmbrăcase protocolar, cu o bonetă verde glifată și cu același model cu iederă-și-cârjă, brodat cu verde-și-aur pe un stihar alb, purtat peste roba cafenie. La gât îi atârna o piatră mare, roșie, pe un lanț de aur.

Erau într-un contrast izbitor cu Arlen, desculț, cu pantalonii lui din dril decolorat și cu cămașă, și cu Renna, îmbrăcată scandalos după regulile oricui, doar cu o vestă scurtă, de piele, și cu o fustă care-i ajungea până la jumătatea pulpelor, tăiată într-o parte până în talie. Dar, dacă hainele lor simple – sau, în ceea ce o privea pe Renna, lipsa hainelor – reprezentau o ofensă, ceilalți nu se trădară prin niciun semn.

— Domnule Bales și domnișoară Tanner, fiți bine-veniți în Casa Ziditorului! spuse Hayes, cu voce sonoră, care ajungea până departe. Suntem onorați fiindcă ați putut veni, deși v-am invitat cu atât de puțin timp înainte.

Renna căută o notă de sarcasm în tonul bărbatului vârstnic, însă părea sincer.

— Vă apreciem invitația, răspunse ea, trasând o glifă sacră în aer.

Arlen se mulțumi să mormăie și să dea din cap.

Zâmbetul lui Hayes se strâmbă puțin.

— Trebuie să vă felicit pentru logodnă. După cum vă imaginați, știrea a stârnit o adevărată agitație printre oamenii din sat. Dacă doriți, voi fi onorat să oficiez ceremonia.

— E o ofertă grozav de amabilă, răspunse Arlen, înainte de a apuca Renna să deschidă gura, dar vreau s-o facă Veghetorul Jona, după ce se va întoarce.

Printre oamenii din jur, acum o mulțime în toată puterea cuvântului, se răspândi un alt zumzet. Hayes strânse din buze până când gura îi deveni o linie subțire, pierdută în barba lui deasă și sub mustață.

— Sunteți apropiați, nu-i așa?

Arlen ridică din umeri.

— Nu sunt întotdeauna de acord cu el, dar s-a străduit din răsputeri s-ajute Văiuga când a fost mare nevoie. Sper că se va-ntoarce curând.

Zâmbetul dispăru din ochii lui Hayes, iar Franq își drese glasul.

— Poate c-ar trebui să ne mutăm înăuntru, Sfinția Ta. Ceilalți sunt deja acolo. Te așteaptă în sala de mese.

— Bine, deschide tu drumul, încuviință Hayes.

Franq se înclină, apoi îi conduse în interior, având mai întâi – grijă să-nchidă cu hotărâre ușile, lăsând în urmă ochii și urechile iscoditoare.

Din micul pronaos de sub balconul corului, Renna văzu un naos construit ca s-adăpostească probabil vreo trei sute de suflete. Podeaua era din piatră simplă, tocită până la lustruire de trecerea a nenumărate tălpi de-a lungul anilor. La fel se tociseră și băncile, aveau adâncituri frumos conturate, cu lacul îndepărtat de frecușul cu nenumărate generații de fese. Grinzile de susținere erau împodobite cu glife, ca și ferestrele cu vitralii, dar nu existau alte ornamente. Altarul principal era tot atât de simplu, deși pe masă și pe podium fusese așternută pânză curată, purtând blazonul cu iederă și cârjă al Veghetorilor angiersieni. Pe jos fusese așternut un covor gros.

— Vă rog să iertați interiorul jalnic, spuse Franq. Odată ce se vor încheia lucrările de extindere, vom avea o Casă a Ziditorului demnă de acest nume, și Sfinția Sa își va putea primi oaspeții într-un decor mult mai potrivit.

Urechile agere ale Rennei auziră dinții lui Arlen scrâșnind, însă el păstră tăcerea cât îi conduse Franq către o ușă din lateralul

altarului, dincolo de care se afla un coridor îngust, pe care-l străbătură ca să ajungă într-o mică sală de mese, fără ferestre. Locul era mult mai bogat împodobit decât restul clădirii. Piatra rece fusese acoperită cu tapiserii grele, iar pe toată lungimea încăperii se întindea o masă masivă, din lemnaur. Pe fața de masă din catifea erau farfurii delicate, de porțelan, tacâmuri de argint și un sfeșnic de aur. Focul din cămin își răspândea căldura, iar în candelabrul simplu, de lemn, aninat de tavan ardeau mai multe lumânări.

La masă stăteau trei bărbați care se grăbiră să se ridice la intrarea Veghetorului.

— Îl țineți minte pe Lordul Arther, aghiotantul contelui, spuse Hayes, arătându-l pe cel despre care vorbea. Alături de el e Cavalerul Gamon, căpitanul gărzii contelui.

Arther purta pantaloni strâmți, din stofă fină, cizme lustruite, o cămașă albă cu manșete de dantelă și o tunică împodobită cu blazonul contelui, soldatul de lemn. De spătarul scaunului atârna, în banduliera ei, o suliță scurtă, lustruită. Era glifată, cu garda încrustată cu pietre prețioase. O armă frumoasă, bine întreținută, dar, pentru Renna, Arther nu avea aerul unui luptător, și se întrebă dacă simțise vreodată gustul sângelui negru al demonilor.

Gândul o făcu să saliveze și se văzu nevoită să pună stavilă unui val de repulsie. În ce se preschimba, dacă așa ceva îi putea stârni pofte?

Gamon purta veșminte tot atât de fine, deși manșetelor le lipsea dantela, și avea asprimea unui războinic, cu barba lui scurtă, care nu creștea deasupra încrețiturilor cicatricei lăsate de lovitura unui demon. Ochii lui îl țintuiau pe Arlen, cântărindu-l ca înaintea unei lupte, și sulița lui părea îndelung folosită. Stătea la îndemână, sprijinită de perete.

— Onorat! spuse Arther, în vreme ce căpitanul făcea o plecăciune. Contele vă trimite regretele sale, dar a fost reținut de supravegherea construcției fortului.

— Adică nu vrea să fie văzut cinând cu noi, murmură Arlen.

— Iar acesta este Heraldul ducelui, Lordul Jasin Sunet Aurit, nepotul Lordului Janson, prim-ministrul Angiersului, adăugă Hayes, arătându-l pe al treilea bărbat. Jasin se va întoarce la Angiers mâine, așadar suntem norocoși că sosirea voastră i-a oferit prilejul să vă întâlnească înainte de plecare.

— Ar fi așteptat oricât ar fi fost nevoie ca să ne vadă, spuse Arlen, din nou prea încet ca să-l audă și altcineva în afară de Renna.

Heraldul purta o vestă strâmtă, care i se potrivea perfect, și pantaloni largi, din mătase verde-smarald, îndesați în cizme maronii, înalte, din piele de ied. De două ori mai scurtă decât una obișnuită, mantia lui era tot maronie, cu blazonul tronului de iederă. Și-o dădu pe spate cu un gest larg când se înclină în fața Rennei, dezvăluindu-i o clipă partea interioară, care strălucea, pestriță, așa cum te așteptai să fie hainele unui saltimbanc.

— N-am ajuns niciodată până în Pârâul lui Tibbet, spuse, sărutând mâna Rennei, dar poate că ar trebui s-o fac, dacă acolo toate femeile sunt la fel de frumoase ca tine.

Ea își simți fața împurpurându-se.

— Ajunge! se răsti Arlen.

— Într-adevăr, încuviință Hayes, aruncându-i lui Jasin o privire plină de reproșuri. Vă rog, luați loc!

Le arătă două scaune. Arther trecu în spatele Rennei cu o mișcare lină și, pentru o clipă, ea fu gata să-l lovească, până când înțelese că nu făcea altceva decât să tragă scaunul, pentru a-l împinge apoi sub ea în timp ce se așeza. Era capitonat, acoperit cu catifea. Renna nu mai stătuse niciodată pe ceva atât de moale.

Franq bătu din palme și acoliții apărură cu sticle de vin. Bărbații – printre care și Arlen – își luară șervetele de pe masă, le despăturiră cu un pocnet, apoi și le întinseră în poală. Renna făcu același lucru, cu stângăcie.

— În seara asta avem un meniu minunat, spuse Franq. Fazan fript, împănat cu bucățele de caise în sos de vin și purcel de lapte, fript pe lemn de măr, cu jeleu de prune. Se întoarse spre Renna. Îți place roșu sau alb?

— Vrei să repeți? spuse ea.

Franq zâmbi.

— Vinul, copilă. Ce soi de vin preferi?

— E de mai multe soiuri? întrebă ea și-și simți fața colorându-se când Jasin, Arther și Franq izbucniră în râs.

— Ce-am spus? murmură ea la urechea lui Arlen.

El părea gata să scuipe foc.

— Nimic, răspunse, fără să se străduiască să vorbească în șoaptă. Ei sunt grosolani, își savurează mâncărurile și băuturile rafinate când, la un kilometru distanță, alții mănâncă buruieni și-i mulțumesc Ziditorului și pentru atât.

Franq păli și se uită la Veghetor înainte de a-și întoarce privirea din nou spre Arlen.

— N-am vrut s-aduc nicio ofensă…

Arlen nu-l luă în seamă, ci continuă, cu ochii la Hayes:

— Astea sunt învățăturile pe care le oferi acoliților, Sfinția Ta? Le spui că e bine să-și bată joc de oamenii simpli? Pen' că, acolo de unde vin eu, Veghetorii poartă robe simple dintr-un anumit motiv.

Fălcile lui Hayes se încordară.

— Cu siguranță nu.

— Uite cum văd eu lucrurile, zise Arlen. Și se uită din nou la Franq. Ce ziceai despre Casa asta Sfântă? Că e jalnică? Că nu e demnă?

Acolitul avea privirea unei căprioare încolțite.

— Am vrut doar să spun că o clădire mai grandi…

— Nu ți-e cunoscut sensul cuvântului, îl întrerupse Arlen. Această Casă Sfântă e un simbol al puterii văiugenilor. Când orice altceva era pierdut, clădirea asta a rezistat. I-am adus pe răniți aici, pe unii chiar în camera asta, în timp ce prietenii și vecinii lor stăteau afară, înfruntând noaptea ca să-i apere. Clădirea asta n-are nimic *jalnic.* Se uită la Hayes. Dar tu vrei s-o dărâmi și să construiești ceva mai mare, ca să uite oamenii cine erau înainte de venirea voastră și să-l uite pe Veghetorul căruia i-a aparținut Casa.

Fața lui Hayes se aspri.

— Iarăși Jona! Ți-ai scos roba maronie, dar continui să vorbești ca un Păstor Sfânt, învățându-ne pe noi cum să ne conducem ordinul. Contele i-a promis deja soției lui Jona că i se va îngădui să-l vadă, și totuși ai făcut o scenă afară, în văzul tuturor, iar acum o iei de la-nceput la masa mea.

— Scena de afară ți-a aparținut, remarcă Arlen. Se uită la ceilalți bărbați din jurul mesei. Știu că ne credeți proști fiindcă venim din cătune, dar eu am fost mesager mulți ani și recunosc intrigile politice când mă lovesc de ele. În Cimitirul Miezingilor am spus sus și tare că nu sunt nici Om Sfânt, nici trimisul Cerului, dar nu ți-a ajuns. A trebuit să forțezi nota și să dai un

spectacol, ca să creadă lumea că fac parte din turma ta – aici se uită la Arther, Gamon și Jasin –, în timp ce casa ducală și-a trimis lacheii să tragă cu urechea la ușa din dos și să dea apoi raportul. Lăsați-mă în afara jocurilor voastre. Nu respect Canonul și nu fac niciun jurământ de credință față de tronul de iederă!

Renna se lăsă pe spătarul scaunului, privind amuzată. Nimeni nu-i dădea ei nici cea mai mică atenție. Ceilalți bărbați păreau ultragiați, dar Hayes îi calmă ridicând o mână.

— Oricum, spuse el, Angiersul se află sub suzeranitatea tronului de iederă și tot ce se găsește între granițele acestui ținut se supune legilor sale. Ducele Rhinebeck și Păstorul Pether au decretat că Văiuga Tăietorului de Lemne e posesiune canonică, domnule Bales. Dacă locuiești aici, te afli atât sub autoritatea contelui, cât și sub a mea.

— Legea Evejan, spuse Arlen.

— Eh? făcu Veghetorul.

— Și în Krasia religia și legea sunt unul și același lucru, îl lămuri Arlen. Cartea lor sfântă, Evejahul, e temelia întregii lor culturi și, dacă vor cuceri Sudul, le vor impune locuitorilor săi legea Evejah, obligându-i să poarte veșminte ca ale lor și să i se roage lui Everam, indiferent dacă o să le placă sau nu. Le siluiesc pe femei și-i înrobesc pe bărbați, le iau copiii și le bagă temeinic în cap obiceiurile lor. Chiar dacă nu mai înaintează acum, peste o generație toți cei aflați pe teritoriul lor vor fi evejani, împătrindu-le numărul.

— Atunci înțelegi de ce trebuie să le opunem o rezistență deplină și să-l respingem pe zeul lor fals printr-o renaștere a credinței în adevăratul Ziditor.

— Opunându-vă lor, deveniți aidoma lor, îi atrase Arlen atenția. Și eu n-o să susțin așa ceva aici, în Văiuga. Din amvon n-ai decât să spui orice-ți place. Dacă-i poți converti pe oameni, e alegerea lor. Dar, dacă încerci să te folosești de vreo tâmpenie arhaică, cum e legarea celor vinovați de adulter la stâlp și lăsarea lor în voia miezingilor, frâng stâlpul pe genunchi și înfig o jumătate în ușa ta și pe cealaltă în ușa contelui.

— N-ai face-o! mârâi Franq.

— O să vezi cu ochii tăi, spuse Renna.

— Cum *îndrăznești*?! strigă Arther.

Căpitanul Gamon sări în picioare, înșfăcându-și sulița.

— Prin autoritatea cu care m-a investit Contele Thamos, te arestez pentru trădare…

Arlen pufni, fără să se ostenească nici măcar să se ridice. Trasă cu nepăsare o glifă în fața ochilor săi și tăișul suliței lui Gamon căpătă culoarea gri-albăstruie a cerului pâclos. Aerul din jurul armei începu să licărească și atât tăișul, cât și mânerul se încețoșară și se albiră, acoperindu-se pe toată lungimea de chiciură.

Se auzi un pocnet, iar Gamon țipă, scăpând arma, apoi își strânse mâna în cealaltă, ca și cum și-ar fi ars-o. Jasin sări de pe scaun când sulița lovi podeaua de piatră dintre ei, spărgându-se într-o mie de bucăți.

— Aaah, Ziditorule, mâna mea! țipă Gamon.

— Nu te mai purta prostește și așază-te, zise Arlen. Apoi se uită la unul dintre băieții care serveau la masă și care se holba cu ochii cât cepele și cu gura căscată. Adu-i cavalerului un vas cu apă rece în care să-și afunde mâna.

Băiatul ieși în fugă, fără s-arunce nici măcar o privire către Hayes sau către Franq.

Veghetorul își uni vârfurile degetelor.

— Prin urmare, te crezi deopotrivă mai presus de legile oamenilor și de ale Ziditorului? Așa îmi dai de știre că vorbele tale din dimineața asta au fost minciuni? Că te crezi într-adevăr Izbăvitorul?

Arlen clătină din cap.

— Așa îți dau de știre că nu sunt un țărănoi pe care-l poți da deoparte. M-am întors în Văiuga fiindcă aici am treabă, nu ca să mă lupt cu tine sau cu contele. Atâta timp cât vă purtați corect cu oamenii – și s-ar părea că-n cea mai mare parte a timpului o faceți – vreau să fim prieteni. Dar vă îngăduiți anumite libertăți și trebuie să știți care sunt limitele. Nu sunt interesat să devin un pion în sforăriile voastre politice și, data viitoare când unul dintre voi va fi destul de neghiob ca s-o ia în râs pe femeia care mi-e promisă, va avea de-a face cu mine!

Hayes dădu din cap.

— Îmi cer scuze pentru orice insultă adusă ție sau domnișoarei Tanner. N-a fost intenționată, vă asigur, iar ajutorul meu, adăugă, aruncând o privire către Franq, va avea parte de mustrările care i se cuvin. Și eu vreau să fim prieteni, continuă, desfăcându-și mâinile. Nici eu, nici contele nu dorim să ni te

facem dușman, domnule Bales. Ducele, fratele lui Thamos, i-a poruncit să vină în Sud, să întărească granița și să apere oamenii, Misiunea încredințată mie de Păstorul Pether e asemănătoare. Trebuie să veghez asupra oamenilor în absența lui Jona, așa cum ar fi făcut-o el – și, în privința asta, nu pot schimba mare lucru.

— E tot ce ți s-a cerut? întrebă Arlen.

Hayes clătină din cap.

— Mai există o problemă de care trebuie să mă ocup. Tu.

— Eu, repetă Arlen.

— În Angiers, nu ești primul om care pretinde că e Izbăvitorul, continuă Hayes. Poveștile despre întoarcerea Lui dau roade în fiecare an, mai ales în cătune. Veghetorii Ziditorului fac cercetări, ca să se convingă de autenticitatea pretențiilor. Eu însumi m-am lovit de așa ceva, pe teritoriul asupra căruia veghez, de o duzină de ori – și de fiecare dată a fost vorba de-o șarlatanie.

Arlen zâmbi.

— Nu adăuga una în plus pe listă, fiindcă cu nu-s El.

Hayes se aplecă în față.

— Poate, dar nici nu ești un simplu mesager dintr-un cătun, indiferent ce-ai spune. Te grăbești să spui că *nu* ești, dar încă n-ai spus niciodată ce *ești.* Te folosești de magia demonilor; cine poate spune că nu ești tu însuți o odraslă a Miezului?

În încăpere se lăsă tăcerea, și Renna se zbârli. Ceilalți bărbați se aplecară spre Arlen, ca să nu scape nicio nuanță a răspunsului său, cu toate că Hayes se lăsă din nou pe spătarul scaunului. Jasin scoase chiar un carnețel și un condei minuscul. Poveștile erau aur pentru saltimbanci și mai ales pentru heralzi, deși pe ale lor nu le asculta decât un singur om.

— M-ai văzut chiar în dimineața asta stând în lumina soarelui, răspunse Arlen. E vreo odraslă a Miezului în stare de așa ceva?

Hayes ridică din umeri.

— Pentru orice există un început.

— Și miile de demoni pe care i-am ucis, ca să nu mai vorbesc de ceea ce ai văzut azi-noapte? Crezi că totul e un simplu șiretlic, ca să câștig încrederea oamenilor?

— Asta să mi-o spui tu, zise Hayes.

— Nu e nevoie să-ți spună nimic! se răsti Renna.

— Scuzele mele, domnișoară, zise Veghetorul, cu reproș în glas, dar…

— Arlen n-a vrut să vină aici în seara asta, îl întrerupse ea. A spus că asta o să se-ntâmple. Că o să-ncercați să vă folosiți de el, sau să-l învinovățiți pentru ceva. Că e mai bine să stăm de vorbă cu un perete. Eu am fost cea care l-a sfătuit să se poarte prietenește. Se ridică în picioare. Acum îmi regret hotărârea și nu văd de ce-am mai rămâne aici pentru o asemenea discuție. Savurați-vă fazanul!

Se îndreptă spre ușă cu pași mari, iar Arlen se uită la Veghetor ridicând din umeri, cu aerul cuiva care se scuză, înainte de a pleca după Renna, cu un zâmbet lățindu-i-se pe față.

•

Afară, soarele tocmai apunea, dar străzile din Văiuga forfoteau de oameni. În Cimitirul Miezingilor se formau cete de tăietori de lemne, pregătindu-se să-și înceapă patrularea nocturnă, iar negustorii își vedeau de treabă cu vioiciune, vânzând mâncare, băutură și tot felul de alte lucruri, fără să lase impresia că ar fi avut de gând să-și strângă mărfurile, încheindu-și ziua. Până și muncitorii care săpau, pregătind temelia noii Case Sfinte, își continuau lucrul. Renna știa că marea glifă îi ocrotea pe toți în timpul nopții, dar până atunci nu-i fusese clar ce însemna asta. Libertate, noapte și zi. În ținutul Văiuga, oamenii nu erau nevoiți să trăiască după orarul demonilor.

— N-o să fie în curând prea întuneric ca să mai poată lucra? întrebă ea.

Arlen clătină din cap.

— Magia urmează să se înalțe. Nu mai e mult până când va fi lumină din belșug pentru toți.

Răspunsul o nedumeri pe Renna, care se uita după semnele prevestitoare ale apariției miezingilor, acele fuioare de lumină cețoasă, înălțate din pământ și vizibile doar pentru ochii ei și ai lui Arlen, înconjurați de glife.

Însă pe marea glifă nu zări nici urmă de ceață magică. În schimb, întreaga stradă i se încălzi sub picioare și prinse să strălucească. La început crezu că imaginația îi joacă o festă, dar strălucirea deveni curând atât de puternică, încât nu mai izbuti s-o ignore. Atât de puternică, încât se părea c-o vede toată lumea, cu ochi glifați sau nu. Nepăsarea cu care trataseră

oamenii de pe străzi căderea nopții căpătă acum sens. Lumina nu era la fel de limpede ca a zilei, dar strălucea destul de tare ca să poți vedea și lucra.

— E superb! spuse ea.

Zărea marginea marii glife, nu prea departe. Acolo magia se înălța normal, dar se scurgea către marea glifă așa cum se îndrepta spre Arlen, atunci când o chema. Renna simțea glifa trăgând și de magia ei. Din ce în ce mai marele miez de energie care apăruse când gustase carnea de demon pentru prima oară era atras ca magnetul de o oală din fier. Pășea cu greutate, se simțea slăbită și cuprinsă de o amețeală ușoară.

— Înainte, pe glifa mare mă simțeam… nefiresc, îi povesti Arlen, de parcă i-ar fi citit gândurile. Ca și cum aș fi mers prin apă sau aș fi stat prea mult în soare.

— Înainte? întrebă Renna.

— Acu e totul altfel, răspunse el. Glifa mare atrage o grămadă de energie și mă pot înfrupta din ea cu ușurința cu care respir.

Trase aer în piept și glifele lui străfulgerară, prinzând viață, mai strălucitoare decât le mai văzuse Renna vreodată. El își goli plămânii, iar glifele se stinseră.

— Dacă n-am nevoie de surplus, pot chiar să-l trimit înapoi, în glifă, întărind interzicerea. Se uită la ea. Aici e energie, Ren. Mai multă decât am visat vreodată. Nu tre' nici măcar să ucid pentru ea. Nu pot spune c-o să fie de-ajuns, dar, la luna nouă, orice va găsi Miezul de cuviință să scuipe către noi n-o să-și poată păstra viața fără luptă.

Se întoarse către o altă clădire impozantă, aflată de cealaltă parte a suprafeței pietruite. Era singura construcție glifată pe care-o văzuse Renna în Văiuga, și o acopereau simboluri mari, puternice, gravate adânc în lemn.

— Spitalul, spuse Arlen. Tre' s-o văz pe Maestra Vika înainte de a pleca spre Angiers și poate izbutesc să-i ușurez povara înainte de a porni la drum. Când o să-mi termin treaba acolo, n-o să mai aibă de îngrijit nici măcar un copil cu guturai.

— Ești sigur că-i o idee bună? întrebă Renna. Ar putea stârni din nou toată povestea cu Izbăvitorul.

— Asta o să se-ntâmple indiferent dacă ne place sau nu. Nu-s Izbăvitorul, dar nu mai ascund ceea ce pot face. Ucigând demonul minții am întărâtat un cuib de viespi și, dacă presupunerile mele nu sunt cumva greșite, vor începe să înțepe

în prima noapte cu lună nouă. Toată lumea trebuie să fie atunci pe picioare.

Renna se încruntă.

— Ce e?

Arlen îi întâlni privirea. Ea își încrucișă brațele și se întoarse cu spatele.

O clipă mai târziu, simți brațele lui Arlen în jurul ei, strângând-o ușor.

— Dacă te supără ceva, Ren, spune-o. Am învățat multe de la demonul ăla, dar citirea gândurilor nu-i o șmecherie pe care-s pregătit s-o încerc.

Ea oftă.

— Nu-mi place când îi lecuiești pe oameni.

Arlen se crispă.

— Ce? De ce? Ar trebui să-i las să zacă? Ologi? Pe moarte?

Renna nu-și dorea nimic mai mult decât să stea în brațele lui, dar le îndepărtă și se întoarse ca să-l privească în ochi.

— Nu-i asta. Cred doar că te pui în pericol. Zici că-s io nesăbuită, dar tu aproape că te-omori de fiecare dată când lecuiești. Ești prea-ncăpățânat ca să știi când să te-oprești. Așa stau lucrurile, din păcate. Aș prefera ca un tont care și-a rupt piciorul să se vindece firesc, ca mai înainte, nu să leșini tu străduindu-te să-l faci bine.

Se aștepta să-l audă pe Arlen țipând la ea, dar el se mulțumi să dea din cap.

— Încă nu m-am deprins s-o fac cu ușurință. Dar am glifa mare, pot să absorb din energia ei, și voi fi prudent, Ren, îți făgăduiesc!

6. CERCELUL

333 D.Î., VARA
Cu 29 de răsărituri înaintea Asfințirii

— Ah! Aaah!

Inevera gemu scurt când auzi țipetele târfei din Nord izvorându-i din cercel.

Veriga părea un flecușteț de argint, dar era gravată cu glife minuscule și-și primea puterea de la o jumătate de piatră din os de demon încastrată în mijloc. Cealaltă jumătate se afla în perechea sa, dăruită de Inevera, în ziua nunții lor, lui Jardir, care nu știa ce primise de fapt.

Să-l porți tot timpul, atâta vreme cât mă vei iubi, îi spusese atunci.

De obicei, glifele nu erau aliniate, dar Inevera le putea aduce la locul potrivit cu o simplă răsucire, ceea ce făcea fărâma de *hora* să rezoneze cu geamăna sa jumătate, purtând sunetul ca o jucărie pentru copii cu cești unite printr-un fir.

Așa că o auzea pe Leesha gemând de plăcere la urechea bărbatului ei.

Sunt un palmier, își spuse, *și totul nu e decât vânt. Mă voi pleca, dar nu mă voi frânge.*

Ochii îi zvâcniră către Melan și Asavi, cele mai apropiate sfătuitoare ale ei. Cele două nu auzeau cercelul – magia nu avea efect decât pentru purtătoarea lui dar asta nu schimba mare lucru. Ahmann și Leesha nu-și mai ascundeau jocurile dragostei, cel puțin nu când se aflau în palat. Inevera se vedea silită să zâmbească și să pară nepăsătoare, deși asta îi șubrezea influența asupra *dama'ting*-ului și a bărbaților de la curtea lui Jardir.

Își încleștă pumnul. Nu putea face mare lucru împotriva celor doi. Ahmann era Shar'Dama Ka și toate interpretările acceptate ale Evejahului îi dădeau dreptul să posede orice femeie dorea. Inevera se străduise ani de-a rândul să se asigure că toate nevoile îi erau satisfăcute de ea însăși sau de femei pe care i le

alesese cu mare grijă – care îi dăruiau lui putere și copii, dar pe care ea le putea domina sau elimina cu ușurință.

Leesha Paper nu-și avea locul în niciuna dintre cele două categorii. Îi putea oferi lui Ahmann putere, însă o făcea cu prudență și era la fel de semeață ca Prima Soție a Andrahului. Nu se lăsa dominată, iar Inevera dăduse greș în cele două rânduri când încercase să-i facă de petrecanie. Prima oară îi poruncise celei mai mari dintre fiicele ei, Amanvah, logodită cu Rojer, nordicul roșcat, s-o otrăvească. Fata îi era loială, dar lipsită de experiență, așa că făcuse treaba de mântuială.

Leesha s-ar fi putut duce atunci la Jardir, făcând înfruntarea lor publică, oribilă. Jardir s-ar fi înfuriat. Poate destul de mult ca să-și piardă controlul.

Însă Leesha păstrase tăcerea și chiar îi îngăduise lui Amanvah să rămână alături de ea. Inevera recunoștea că merita un oarecare respect pentru asta, iar, curând după aceea, când își trimisese eunucii Observatori în dormitorul nordicei, încercase prostește s-o intimideze în loc s-o ucidă. Iar în aceeași noapte fusese nevoită să-i salveze viața, ca să-l poată înfrunta împreună pe demonul minții care se străduia să-l omoare pe Jardir.

Firește că, dacă n-ar fi făcut-o, demonul ar fi putut să ia și viață lui Ahmann, și pe a ei înseși. Oricât de mult detesta s-o recunoască, vrăjitoarea ignorantă din Nord fusese formidabilă, iar în noaptea aceea puterea îi crescuse. Inevera n-o putuse împiedica să ia *alagai hora* puternice ale demonului minții – ceea ce făcuse și ea însăși. Își trimisese eunucii să recupereze oasele, dar se întorseseră bătuți și cu mâinile goale. Leesha nu mai putea fi luată din nou prin surprindere.

Așa că Inevera asculta. Asculta și încerca să nu se simtă înlocuită. Înlăturată. Umilită.

Răsuflă adânc, recăpătându-și calmul. Femeia urma să plece destul de curând înapoi, în satul ei barbar, și ducă-se învârtindu-se. Inevera avea să-și recupereze locul în patul lui Jardir și totul avea să fie ca mai înainte.

Poate.

Gemetele și strigătele încărcate de patimă își pierdură puterea, înlocuite de șoapte firave. Inevera își încordă auzul, străduindu-se să înțeleagă cuvintele înăbușite. Erau mai rele decât țipetele pasionale și decât zgomotul cărnii izbite de carne.

Inevera își urmărise de multe ori bărbatul când era cu alte femei și sunetele scoase de el, ca și acelea pe care li le smulgea femeilor, îi erau bine cunoscute. Încrezătoare în dansul ei de pernă, nu se temea de nimic din tot ce-ar fi putut face Leesha în clipele când se abandona în voia dragostei. Însă le detesta pe cele când ea și Ahmann își trăgeau sufletul, înlănțuiți.

— Mărită-te cu mine, spuse Jardir.

— De câte ori trebuie să te refuz, ca să nu mă mai întrebi? răspunse Leesha, prefăcându-se că nu pricepe ce incredibilă onoare i se făcea.

— Dacă o să mă refuzi de zeci mii de ori, zise el, atunci o să te mai întreb de alte zece mii. Haide, încă mai e timp. Sunt Shar'Dama Ka și pot oficia căsătoria noastră cu o simplă fluturare a mâinii. Cunună-te cu mine acum, în taină. Mama ta și Abban ne pot fi martori și pot semna contractele. Nimeni altcineva nu trebuie s-o știe dacă nu vrem, dar *noi* o vom ști.

Abban. Buzele Ineverei se arcuiră. Era amestecat în toată povestea, își făcea propriul joc al puterii la urechea lui Jardir. Și de el trebuia să se ocupe.

— Întreabă-mă de zece mii de ori sau de douăzeci de mii, și răspunsul o să fie tot nu, zise Leesha. Ai destule neveste.

— N-o s-o mai primesc pe niciuna în patul meu, spuse Jardir, și Inevera își simți părul zbârlindu-se. Pe niciuna, în afară de Inevera, se corectă el, și ea își recăpătă răsuflarea, încă uluită de prostia bărbatului său.

Se spunea că un *Sharum* nu știe să se tocmească, iar Jardir era *Sharum* până în măduva oaselor.

— Așa că nu va trebui să te împart decât cu o singură femeie în loc de paisprezece? întrebă Leesha.

— Acum mă împărți! ripostă el, și Inevera se cutremură când îi auzi din nou sărutându-se.

— Suntem singuri, Ahmann, zise Leesha, și el gâfâi de plăcere. În următoarele câteva ore, nu te împart cu nimeni.

— Damajah! strigă Melan. Mâinile tale!

Inevera se uită în jos și văzu sânge scurgându-i-se din pumnii încleștați. Unghiile ei lungi, vopsite erau ascuțite și le înfipsese adânc în podurile palmelor. Amorțită, nici măcar nu simțise. Continuară să-i pară mâinile altcuiva chiar și după ce Melan și Asavi i le luară într-ale lor curățându-le rănile cu mare grijă și bandajându-le.

Cum se ajunsese la așa ceva? Cum îl dezamăgise pe Ahmann, ca s-o umilească astfel? Avusese grijă să fie instruit și educat înainte de a-i zădărnici ceilalți *Sharum* șansele sau de a-l vedea murind zadarnic în Labirint. Îi oferise o Krasie unită și îi dăduse uneltele necesare ca să-i împingă pe *alagai* înapoi, în abisul lui Nie. Îi dăruise patru fii și trei fiice și îi alese *Jiwah Sen* care să-i țină patul cald și să-i aducă pe lume și alți copii.

— Poate ar fi trebuit să-i aleg târfe din Nord, ca să-i astâmpere pofta de piele albă, murmură.

— Bărbații sunt creaturi previzibile, spuse Melan.

— După ce cuceresc ceva, se grăbesc mai întâi să se împreuneze, ca niște câini care simt miros de cățea în călduri, întări Asavi. Mulți *Sharum* au căpătat gust pentru pielea albă.

Încă amante după atâția ani, Melan și Asavi locuiau în aceleași încăperi și-și erau tot timpul alături. Bărbații nu le interesau decât pentru sămânța lor, și-și folosiseră cu mult timp în urmă zarurile ca să aleagă un tată pentru o fiică moștenitoare; amândouă o făcuseră în câte o singură noapte, cu câte un bărbat pe care nu-l mai revăzuseră niciodată.

Dar, în ciuda preferințelor lor, cuvintele abia rostite erau destul de adevărate, și Inevera ar fi trebuit să prevadă ceea ce se întâmplase. Pentru că nu fusese în stare, bărbatul îi era acum vrăjit de o târfă păgână, chiar în camera parfumată în care făcuse dragoste cu ea în atâtea rânduri.

Leesha îi șoptea deja sfaturi care începuseră să-l schimbe, îl îndemnaseră să reconsidere o cultură și niște tradiții care dăinuiau de veacuri. O parte dintre legile astfel apărute erau aproape nevătămătoare, însă altele erau periculoase, îl făceau să se îndepărteze de propriul său popor de dragul sensibilităților nordicilor, uitând că erau meniți să-i fie supuși, nu aliați.

Și n-aveau la dispoziție ani în care să ducă tratative cu *chin.* Sharak Ka se apropia. Într-un anumit fel, deja începuse.

7. UCENICIA

300 D.Î.

Ineverei nu-i plăcuse niciodată când aducea tatăl ei alți *Sharum* acasă. Ea și Manvah găteau și îi serveau, iar Kasaad țipa la ele și le plesnea, dându-se în spectacol în fața prietenilor săi pe măsură ce se îmbătau tot mai tare și jucau *Sharak,* cu zaruri de lut, devenind tot mai gălăgioși. Chiar și înainte de a îmbrăca Soli negrul, tatăl lui îi interzicea să muncească în vreun fel sau altul.

— Ești războinic, fiule, nu *khaffit* sau femeie!

Când Inevera era mai mică, bărbații nu-i dădeau nicio atenție și aruncau priviri pofticioase doar către Manvah, dar, când începuse să se apropie de vârsta intrării în rândul femeilor, o parte dintre acele ocheade lacome se îndreptau spre ea. Un *Sharum,* un bărbat dezgustător, pe nume Cemal, încercase chiar să o pipăie.

Dar, deși nu gătea și nu servea la masă, fratele ei era acolo, gata s-o apere. Mâna lui Cemal abia începuse s-o strângă, când Soli își proptise genunchiul între picioarele lui și îi spărsese nasul.

Kasaad râsese, bătându-și joc de Cemal și felicitându-și băiatul, dar spre Inevera nu aruncase nici măcar o privire, să vadă dacă trecuse cu bine peste cele întâmplate. Mai rău decât atât, continuase să-l invite pe Cemal în casa lor și nu pusese capăt privirilor lacome. Inevera știa că prietenii tatălui ei nu așteptau decât un moment de neatenție din partea lui Soli.

Spaima nu o ocolea când trebuia să-și servească la masă tatăl și pe vreo jumătate de duzină de prieteni de-ai lui, dar groaza care o cuprinsese știind că urma să le servească pe *dama'ting* când beau Ceaiul Lunii Pline era de două ori mai mare.

Pe covorul gros din sufrageria comună, pernele de catifea stăteau în semicerc. Kenevah se așeză prima, în mijloc, și Melan îi aduse imediat o cană cu ceai aburind. Fata se mișca aidoma unei șuvițe de fum, apărând când trebuia să umple cana și dispărând imediat.

— Qeva, stai în dreapta mea. Kenevah făcu invitația arătând către perna de alături. Favah, vino în stânga.

Qeva se așeză unde i se ceruse, așa cum făcu și Favah, o Mireasă care părea chiar mai bătrână decât Kenevah. Asavi și o altă *nie'dama'ting* se apropiară să le servească.

Damaji'ting își duse cana la buze și cele trei femei băură. Ea pofti apoi alte două Mirese să se așeze, câte una în fiecare parte. Li se servi și acestora ceai fierbinte, și băură toate cinci.

Ceaiul pentru următoarea pereche de femei, servit din același ceainice, abia dacă mai era fierbinte. Când veni rândul altei perechi, nu mai era decât călduț. Iar când se așeză ultima Mireasă și băură toate, deja se răcise.

Mâncarea se servi în aceeași ordine, femeile favorizate de Kenevah primind cele mai gustoase bucăți de carne, deși tot ce se aduse la cină părea mai bun decât își imaginase Inevera vreodată că e cu putință. Mirosurile îi stârniră foamea, năucind-o.

După încheierea tuturor ritualurilor, *dama'ting* se destinseră și începură să stea de vorbă prietenește. Eunucii lor chipeși găteau și aduceau cea mai mare parte a felurilor de mâncare, dar era datoria Logodnicelor să le slujească direct pe Mirese.

Dama'ting pe care o servea Inevera își goli cana și-o așeză în față. Fiindcă Inevera n-o umplu imediat, o privi peste umăr, înălțând dintr-o sprânceană. Fata se grăbi să vină cu ceainicul și scăpă pe masă o singură picătură. *Dama'ting* de alături îi aruncă o privire aspră, pufnind disprețuitoare.

Când reveni la locul ei, Melan o ciupi, iar Inevera izbuti cu greu să nu țipe.

— Idioato! îi șopti cealaltă fată. O să plătim toate pentru asta. Varsă încă o dată ceaiul și la următoarea baie te ținem sub apă până-l întâlnești pe Everam.

Chiar și acolo, unde erau numai între ele, *dama'ting* nu-și scoseseră vălurile, își aplecau castroanele și se foloseau de o pereche de bețișoare netede ca să-și ducă repede îmbucăturile la buze. Inevera întrezărea din când în când câte o gură sau câte un nas, și se grăbea să se uite în altă parte. Priveliștea i se părea mai obscenă decât atunci când îl vedea pe Kasaad aplecând-o pe Manvah peste o stivă de coșuri.

După ce Miresele își terminară cina, Logodnicele se serviră cu resturile rămase la bucătărie. Melan și celelalte fete o împinseră

pe Inevera la coada șirului și, după ce își aleseseră ele mâncarea, nu mai rămase prea multă. Izbuti totuși să-și umple și ea castronul, răzuind pereții oalelor, iar pe urmă văzu că toate celelalte fete se așezaseră în cercuri compacte, împiedicând-o intenționat să li se alăture. Mâncă singură, apoi le urmă amorțită când le conduse Qeva înapoi, în Criptă, la apusul soarelui.

Nie'dama'ting dormeau într-o singură cameră comună luminată de tavanul pe care străluceau glife. Inevera își înălță ochii și se uită la simbolurile magice îndelung, fără să-și ascundă fascinația.

— O să înveți curând să glifezi, spuse Qeva, urmărindu-i privirea. Melan, unde e patul tău?

Mijlocul încăperii era ocupat de mai multe șiruri de paturi, perfect aliniate. Melan arătă unul dintr-un colț, aflat la mare distanță de ușă.

Qeva dădu din cap.

— Cine doarme acolo?

Întinse mâna spre patul de lângă al lui Melan.

— Asavi, răspunse Melan, și aceasta se grăbi să iasă în față.

Qeva mormăi.

— Sora ta de pernă va trebui să-și găsească un alt loc. De-a lungul următoarelor douăsprezece Asfințiri, lângă tine va dormi Inevera, ca s-o poți instrui mai bine.

Melan șuieră aproape prea încet ca să fie auzită în vreme ce Asavi se duse să-și adune lucrurile – mai ales cărți și instrumente de scris. În trecere, se uită urât la Inevera, sfredelind-o cu priviri tăioase.

— Sunteți libere până se stinge lumina glifelor, spuse Qeva, înainte de a pleca.

Inevera își ținu răsuflarea, așteptându-se să se repeadă celelalte fete la ea, dar o ignorară iarăși, îngrămădindu-se din nou în cercuri mici și lăsând-o pe dinafară. Așa că se așeză pe patul ei, scoase Evejah'ting-ul și începu să citească.

Până să se stingă lumina glifelor se scurseră mai multe ore, dar grosimea fasciculului de file citite era o nimica toată față de a întregului volum. Puse semnul de carte acolo unde ajunsese și căzu într-un somn agitat.

•

Se trezi ca să descopere că, în apropierea ei, în negură, se afla cineva. Deși avea ochii obișnuiți cu întunericul, nu desluși nimic mai mult decât o siluetă, care înainta cu prudență ca să nu facă niciun zgomot. Își ținu o clipă răsuflarea, apoi își recăpătă prezența de spirit și începu să respire liniștit, prefăcându-se adormită. Își îngădui și să sforăie ușurel, cum făcea mama ei adesea.

Nu avea în posesia ei niciun obiect în afară de Evejah'ting și de punga cu *hora,* nici vorbă de ceva bun de folosit drept armă, dacă o armă ar fi ajutat-o cu ceva când i se ridica împotrivă o cameră plină de fete care n-o puteau suferi. Oare ar fi putut s-o ucidă acolo, în întuneric, și să scape nepedepsite? Se încordă, gata să fugă, deși n-avea unde. Chiar dacă ar fi găsit ușa fără să aibă nevoie de lumină, era zăvorâtă pe dinafară.

Însă silueta trecu pe lângă ea, târșâindu-și picioarele către patul lui Melan. Se auzi un foșnet când pătura se ridică brusc.

— Cred că e posibil să mă fi auzit ea, șopti Asavi.

— Doarme, răspunse Melan, după o scurtă tăcere. O aud sforăind. Și cui îi pasă ce crede o aruncare greșită?

Inevera rămase întinsă în patul ei, străduindu-se să sforăie în același ritm în vreme ce asculta șoaptele de dragoste din patul lui Melan, întrerupte de sărutări. Ea nu sărutase niciodată o altă fată și nici măcar nu se gândise vreodată la așa ceva, dar le invidia. Fiindcă nu se mai simțise atât de singură în toată viața ei.

•

Inevera se trezi din nou, acum săgetată de o durere în coastă. Țipă, ridicându-se pe jumătate, și văzu cum își retrăgea Melan piciorul, pregătindu-se pentru o nouă lovitură.

— Sus cu tine, aruncare greșită!

Glifele luminau din nou și cele mai multe dintre fete își împletiseră deja *bido*-urile. Simțind dureros nevoia să se ușureze, Inevera se repezi către draperia care le despărțea de privată, însă Melan o prinse de braț.

— Ar fi trebuit să te trezești mai devreme dacă voiai timp pentru așa ceva. *Dama'ting* poate sosi din clipă-n clipă și, dacă nu te găsește cu *bido*-ul complet împletit, bășica udului plină o să fie cel mai neînsemnat dintre necazurile tale.

Inevera își simți sângele pierind din obraji și, o clipă mai târziu, se repezi după un sul de mătase curată, uitând de orice

senzație stânjenitoare. Celelalte fete se uitară, încruntându-se, cum își împletea *bido-ul* cu mișcări iuți.

Asavi scuipă la picioarele ei.

— Dar e fiica unei împletitoare de coșuri. Îndemânarea asta nu dovedește nimic altceva.

Cu un mai mult de-o clipă după ce termină Inevera, ușile grele ale dormitorului se deschiseră și Qeva se opri în cadrul lor, rămânând în așteptare. Îmbrăcate doar în *bido*, fete se aliniară și Inevera le urmă afară din Criptă și apoi într-o altă sală de sub palat.

— Începem fiecare zi cu *sharusahk*, o înștiință Melan. Nu scoate nicio vorbă. Și fă exact ce face *dama'ting.*

Inevera dădu din cap în vreme ce fetele se aliniau pe mai multe șiruri, la doi pași distanță una de alta. Qeva se îndreptă cu pași mari către un mic podium din partea din față a încăperii, unde își descheie roba. Mătasea căzu cu o șoaptă și *dama'ting* rămase în fața fetelor adunate goale, purtându-și doar vălul și acoperământul capului.

Mișcându-se încet, începu o serie de exerciții de încălzire. Toate fetele o imitară și Inevera se strădui s-o facă la rândul ei. Qeva avea trup musculos, cu piele netedă, care i se acoperi curând de un strat de sudoare și de ulei aromat. Inevera se întrebă cum era cu putință ca niște mișcări atât de lente s-o facă pe o femeie să transpire de parcă ar fi alergat o oră în bătaia soarelui fierbinte.

Mișcările erau line și precise – nici urmă de cele largi, brutale, pe care le văzuse la Soli. Dar, deși ușoare în aparență, posturile se dovediră mai complicate decât ale fratelui ei. Inevera era silită să stea în poziții pe care nu le crezuse posibile și să rămână astfel timp îndelungat. Mușchi-nemaifolosiți-vreodată începură să-i urle de încordare, și o sudoare grea o acoperi brusc, iar inima începu să-i bată violent în vreme ce făcea eforturi ca să respire. Se părea că, oricât de mult ar fi gâfâit, nu-i era cu putință să-și umple în întregime plămânii și se temea că-n orice clipă și-ar fi putut pierde controlul udului.

Qeva se aplecă spre piciorul stâng până ce îi ajunse trupul perpendicular pe podea, cu mâinile întinse în față, ca și cum ar fi vrut să îmbrățișeze pe cineva. Piciorul drept i se înălță în aer și i se curbă către spate, cu vârfurile degetelor aproape atingându-i noada.

Inevera încercă să ia aceeași poziție, dar se dezechilibră și căzu în față, sprijinindu-se în mâini.

— Păstrați postura, spuse Qeva, și celelalte fete rămaseră în acel echilibru precar când coborî ea de pe podium. Ridică-te și stai dreaptă! îi porunci apoi Ineverei.

Fata se grăbi să se supună, iar *dama'ting* îi puse o mână pe pieptul gol și o alta în golul unde i se uneau umerii.

— Respiră pe nas. Adânc.

Mâinile ei o strânseră, iar Inevera se văzu nevoită să înfrângă rezistența opusă de apăsarea palmelor străine ca să-și poată umfla pieptul.

— Scoate aerul, mormăi Qeva. Încet.

Continuă s-o strângă în vreme ce Inevera își golea plămânii încet, păstrând același ritm.

— Încă o dată, îi ceru *dama'ting.* Respirația înseamnă viață. Dacă răsufli, îți ai propriul centru. Iar dacă îți ai propriul centru, nimic nu te poate atinge cu adevărat. Nu mai simți nici foamea, nici durerea. Și nici iubire, nici ură. Nici spaimă. Nici neliniște. Nu-ți mai simți decât respirația.

Inevera simțea deja că se liniștește. Țipetele insistente ale bășicii ei pline și ale stomacului gol se domoliră pe măsură ce-și urmărea drumul răsuflării din nări până în pântece și înapoi. În jurul ei, fetele începeau să se clatine, cu o încordare grăitoare a fețelor în timp ce se străduiau să rămână în aceeași postură grea.

— Odată cu mine, spuse Qeva.

Încă strângând-o pe Inevera, începu să respire lent, iar fata se strădui să-și stăpânească răsuflarea, aducând-o în același ritm.

— Așa cum îți purifică răsuflarea mintea, posturile îți șlefuiesc trupul, până când cele două ajung să fie una.

Când începură să respire la unison, *dama'ting* își retrase mâinile și o prinse pe Inevera de brațe, ridicându-i-le deasupra capului, larg depărtate unul de altul.

— Gluga cobrei, spuse Qeva, uitându-se la celelalte fete. Continuați.

Din întreaga încăpere se auziră suspine de ușurare când toate *nie'dama'ting* se ridicară, îndreptându-și spatele și înălțându-și către tavan brațele depărtate.

— Astea sunt *sharukin,* zise Qeva, și o îndrumă pe Inevera când trecură la următoarele câteva mișcări, corectându-i cu delicatețe poziția.

— Ciocul vulturului. Săritura șacalului.

O aplecă pe Inevera, aducând-o în postura în care se dezechilibrase mai înainte. Apoi își puse talpa peste piciorul fetei, ca s-o țină pe loc în timp ce îi agăța glezna dreaptă cu celălalt picior și îi sălta gamba îndeajuns ca să i-o poată prinde apoi în mână, trăgându-i-o tot mai sus și mai sus, până când Inevera își simți tendoanele încordate la limită. Icni și se clătină.

— Respiră, o îndemnă Qeva. Tu ești palmierul, iar respirația ta e vântul. Folosești puterea ca să te poarte înapoi, către echilibru, și ca să te călăuzească de la o postură la alta.

Inevera reintră în ritm și descoperi că răsuflarea stabilă o ajuta într-adevăr. Qeva dădu din cap, mulțumită de regăsirea echilibrului fetei, și se întoarse pe podium.

Lecția continuă o vreme. Inevera încă se mai clătina și se simțea stângace, iar încheieturile încordate păreau să-i ia foc, dar își păstră ritmul răsuflării și se simți ușurată când Qeva se destinse în sfârșit și căută într-o cutie de lângă podium. Se auzi zornăit de metal și *dama'ting* își retrase mâinile scoțând patru chimvale mici, prinse, câte unul, de degetele mari și de arătătoare.

Chemată cu un semn din cap, Melan veni să ia cutia, își scoase propriile chimvale, apoi o dădu mai departe. Toate fetele făcură același lucru și reveniră în scurt timp la locurile lor, așteptând să înceapă Qeva următoarea parte a lecției.

Dama'ting se întoarse, lăsându-se privită din profil, cu mâinile ridicate și cu chimvalele pregătite. Avea un picior întins în față, iar celălalt îi rămăsese ca punct de sprijin.

Toate fetele luară aceeași poziție, iar Inevera se strădui să le imite.

— Genunchii îndoiți, spuse Qeva. Greutatea sprijinită pe partea din față a tălpilor.

După ce Inevera se corectă și-și găsi echilibrul, *dama'ting* pocni din chimvale de patru ori, lovindu-le de fiecare dată de șoldurile ei rotunde și făcându-le să sune ca un bici.

— Toată lumea, spuse ea, și repetă mișcarea.

Celelalte fete o imitară cu precizia datorată unui exercițiu îndelungat, dar Inevera descoperi că era mai greu decât părea.

— Încă o dată, spuse Qeva. Privește cu atenție!

Sună iarăși din chimvale, pocnindu-și-le de șolduri, dar Inevera nu prinse nici acum mișcarea corectă. La început nu izbuti să-și dea seama cum să-și rotească șoldurile, apoi chimvalele ei nu sunară la unison cu celelalte. I se părea imposibil să facă și una, și alta în același timp.

Qeva o puse să încerce iarăși și iarăși. Inevera simțea iritarea celorlalte fete, dar nu putea face nimic altceva în afară încercărilor repetate.

În cele din urmă, Qeva păru mulțumită. Mormăi și începu să sune din chimvale reluând fără întrerupere un grupaj de sunete și mișcându-și șoldurile în armonie cu ele. Inevera intră în ritm, care îi deveni curând o a doua natură. Se trezi zâmbind.

Însă pe urmă *dama'ting* începu să se miște, dând ocol podiumului ei cu mlădieri pline de grație, fără să piardă nici măcar pentru o singură clipă ritmul chimvalelor și al șoldurilor. Era frumos. Fascinat. Dar, când încercă s-o imite, Inevera dădu drept peste Melan și căzură amândouă grămadă.

— Idioato! se răsti fata mai vârstnică.

Qeva sări de pe podium și o plesni pe Melan peste față, cu chimvalele sunând când o izbiră.

— Vina e numai a ta, Melan! *Damaji'ting* te-a însărcinat pe *tine* s-o înveți căile *nie'dama'ting,* Ce-ai învățat-o? Nu știe nici măcar gluga cobrei sau prima răsucire a șoldurilor.

Ridică un deget, îndreptându-l spre fața lui Melan.

— Trebuie să-nveți să-ți iei responsabilitățile în serios. Până când nu izbutește Inevera să țină pasul cu restul fetelor, nu ți se îngăduie să intri în Sala Negurii.

Celelalte *nie'dama'ting* icniră, iar ochii lui Melan părură gata să iasă din găvane.

— Fixează-mă încă o clipă cu privirea asta încăpățânată, spuse Qeva, și-o să te trezești în marele harem, ca jucărie pentru orice *Sharum.*

Melan își lăsă ochii în jos și se înclină adânc.

— Da, *dama'ting.*

•

După *sharusahk,* fetele se înșiruiră lângă bucătării, unde doi eunuci în vârstă dădu fiecăreia cate un polonic de terci subțire. Inevera văzu în ochii lui Melan și într-ai celorlalte fete că aveau de gând s-o împingă către coada șirului, așa că se trase singură

în spatele lor. N-avea nimic de câștigat de pe urma unor înfruntări fără sens. Era mai bine să pară neajutorată în vreme ce deprindea căile *nie'dama'ting.*

Castronul ei nu era nici pe jumătate plin cu resturile apoase din oala cu terci. Dar, chiar și așa, abia apucă să le înghită înainte de a veni Melan după ea.

— Aproape că s-a luminat de ziuă. *Dama'ting* pleacă în curând spre pavilion și ne ia Nie dacă întârziem.

— Spre pavilion? întrebă Inevera.

Melan se uită la ea ca la o idioată.

— *Sharum* se întorc din Labirint în zori, iar răniții sunt aduși în pavilion. Le ajutăm pe *dama'ting* să le vindece rănile.

Inevera își aduse aminte de țipetele războinicilor răniți, care răzbătuseră prin pereții de pânză groasă cu o zi înainte, și se imagină înconjurată de bărbați plini de sânge, urlând în timp ce le ajuta ea pe *dama'ting* să le taie și să le coasă carnea.

Ameți brusc și își simți obrajii arzând. Terciul subțire i se urcă înapoi, în gât.

Melan o plesni peste față cu putere. Terciul și fierea îi țâșniră din gură în același jet, împroșcând podeaua de piatră în vreme ce pereții trimiteau înapoi ecoul loviturii. La asta, toate fetele din încăpere își întoarseră ochii spre ea, învăluind-o în priviri reci. De față nu era nicio *dama'ting*, iar eunucii rămaseră la fel de muți ca întotdeauna.

— Pe boașele lui Everam, găsește-ți centrul! se răsti Melan. *Dama'ting* nu iau nimic altceva mai în serios decât lecuirea. Deja mi-a fost interzisă Sala Negurii. Dacă, din pricina slăbiciunii tale, cade fie și numai o singură picătură de sânge de *Sharum*, *dama'ting* o să stoarcă din mine de-o sută de ori pe-atât. Veni mai aproape și își coborî vocea până la o șoaptă. Și, dacă se-ntâmplă așa ceva, îți tai sfârcurile și te pun să le mănânci!

Inevera se holbă la ea când pricepu sensul cuvintelor. Melan nu-i lăsă timp pentru răspuns, o înșfăca de braț și o trase înapoi, către Criptă. Fetele se grăbiră să-și spele mâinile și fețele, își îmbrăcară robele albe și se aliniară iarăși. Melan deschise drumul către ușile Criptei, unde le așteptau Miresele, care le călăuziră afară din palat și apoi prin Orașul de Jos, către catacombele de sub Pavilionul Dama'ting al tribului Kaji, unde așteptară să cânte *dama* din minaretele templului Sharik Hora, anunțând ivirea zorilor.

•

Ajutorul dat în vreme ce îngrijeau *dama'ting* răniții se dovedi o îndeletnicire pe atât de sângeroasă și de oribilă pe cât și-o imaginase Inevera. Urechile îi răsunau de țipete și urlete, dintre care jumătate ale luptătorilor prea chinuiți de durere ca să și-o mai poată îmbrățișa, și cealaltă jumătate ale lui Melan și ale unor *dama'ting* care o înjurau pentru încetineala ei.

La un moment dat, când aducea un urcior cu ustensile afundate într-un lichid cu miros atât de puternic, încât, prin comparație, cel de couzi părea dulce, se împiedică și vărsă câteva picături. Pentru asta, Melan îi trase un pumn în plină față, sub privirile Qevei și ale altei *dama'ting.* Niciuna dintre femei nu scoase niciun cuvânt, părând mult mai interesate de ustensilele pe care le căra decât de obrazul care începea să i se umfle.

Pe o masă din fața lor, un *Sharum* se zvârcolea și dădea din mâini, împiedicându-le pe femei să-i taie robele negre, pentru a-i dezgoli despicătura adâncă din pântece. Miresele aruncau bucăți din armura lui spartă, de ceramică, într-un coș din ramuri de palmier, unde cădeau zăngănind, ude de sânge.

Qeva îi azvârli lui Melan două șnururi de mătase.

— Țintuiți-l de masă!

Melan luă un șnur și îl întinse pe celălalt către Inevera.

— Fii iute și fă exact ce fac eu.

Își înfășură șnurul pe cei doi pumni, lăsând liberă între ei o bucată cât jumătate de braț.

Inevera nu avu timp să se gândească la sfaturile primite înainte de a trece Melan la fapte, înfășurând cu o repeziciune și cu o grație incredibile șnurul în jurul încheieturii mâinii bărbatului, răsucindu-l apoi și folosindu-se de el ca de o pârghie pentru a-i întinde brațul legat. Războinicul încercă să se împotrivească, dar Melan știa sub ce unghiuri îi erau mișcările mai lipsite de vlagă și izbutea să-l țină sub control.

— Acum! strigă, când bărbatul încercă, stângaci, s-o înșface cu mâna cealaltă.

Inevera se repezi, străduindu-se s-o imite pe Melan. Prinse încheietura rănitului într-o buclă a șnurului de mătase, dar nu știa exact în ce parte să pășească și cum să-și mute greutatea de pe un picior pe altul, cum făcuse cealaltă fată. Războinicul o

nimeri cu un dos de palmă pe lângă care lovitura lui Melan părea o sărutare.

Căzu izbindu-se de pământ cu putere, iar Qeva șuieră, înfigându-și două degete țepene în încheietura umărului bărbatului. Brațul acestuia zvâcni, apoi își pierdu vlaga pentru destulă vreme ca să-și poată recupera Inevera șnurul și să i-l lege iarăși. Qeva îi aruncă o privire iritată lui Melan, care, la rândul ei, se uită urât la Inevera, fără vorbe, în timp ce-l țineau întins pe rănit. *Dama'ting* îl siliră să bea o înghițitură de somnifer și războinicul se liniști curând. Miresele începură să taie, fără să se sinchisească de sângele și celelalte lichide, mai scârboase, care le pătau albul imaculat al robelor.

— Asta n-o să-l salveze, spuse Qeva, după un timp.

— Nu poate supraviețui fără magia *hora*, încuviință cealaltă Mireasă. Apoi se uită la Melan. Duceți-l în catacombe.

Nie'dama'ting dădu din cap, apoi ea și Inevera prinseră targa de mânerele care atârnau de o parte și de alta a mesei. Luptătorul cântărea pe departe mai mult decât ele două la un loc, dar Inevera era deprinsă cu munca grea și pășea fără să se clatine. Asavi alergă înaintea lor ca să salte trapa, iar *dama'ting* deschiseră drumul, afundându-se în întuneric.

Asavi așteptă până ce coborâră Inevera și Melan treptele, apoi închise trapa în urma lor, lăsându-le într-o beznă deplină, spulberată când scoase Qeva fărâma strălucitoare de os de demon, luminându-le drumul către o încăpere de piatră, unde se afla o altă masă de operație. Golul din piatra unui perete era acoperit de o ușă de oțel, descuiată de Qeva cu o cheie pe care o purta la gât, pentru a lăsa la vedere ceva care părea o colecție de bulgări de cărbune și de oase înnegrite. *Alagai hora. Dama'ting* alese un bulgăre de dimensiuni modeste și închise ușa la loc, cu un pocnet al mecanismului de încuiere.

— Absorbire, spuse Qeva, și Melan aduse un aparat alcătuit din tuburi și foale, manevrat cu o pedală.

Inevera începu să apese ritmic și uniform pedala, pe când Melan strecură un tub în rana deschisă a bărbatului, de unde absorbi sângele într-o cutie de sticlă.

Dama'ting curăță marginile rănii, mai întâi îndepărtând sângele și apoi răzând părul. În tot acest timp, Asavi pregăti perii și un vas cu cerneală.

— Inevera, vino mai aproape, spuse Qeva.

Asavi îi luă locul la pedală, iar Inevera se apropie de Mirese, având grijă să nu le stea în drum.

Qeva îi vorbi fără s-o privească.

— Începem cu glifa pentru absorbire, pe marginea de nord a rănii.

Înmuie o pensulă în cerneală și desenă un simbol straniu. Inevera se uita cu mare atenție, așteptându-se să vadă cerneala strălucind, dar asta nu se întâmplă.

— Apoi glifele pentru putere, trăinicie și sânge.

Desena repede, mișcându-și pensulele pe carnea bărbatului în sensul acelor de ceas și trasând glifele în jurul rănii, câte una în fiecare punct cardinal.

— Iar acum trebuie unite, spuse, desenând aceeași glifă de patru ori, în golurile dintre celelalte, dând astfel naștere unui octogon.

Când termină, îi făcu semn celeilalte *dama'ting,* care îi întinse bucata de os de demon scoasă din dulap. Imediat ce ajunse aceasta în apropierea rănii, glifele desenate de Qeva prinseră într-adevăr să strălucească, căpătară viață pâlpâind nebunește.

— Glifele nu sunt magice, continuă Qeva, dar toate sorb magie din osul demonului și folosesc puterea *alagai*-ilor pentru îndeplinirea țelului lui Everam.

Inevera privi cu gura căscată cum carnea începea să se unească, astupând golul, ca apa din doi pumni adusă laolaltă. În câteva clipe, rana dispăru fără să lase în urmă nici măcar o cicatrice. Pielea nouă – mai palidă, neatinsă nici de soare, nici de nisipul pururi suflat de vânt – era chiar mai sănătoasă decât cea din jur.

— Laudă lui Everam, șopti Inevera, copleșită de venerație. Cu o asemenea magie, niciun *Sharum* nu trebuie să mai moară vreodată.

Qeva clătină din cap cu tristețe.

— Măcar de-ar fi așa. Nici măcar magia *hora* nu poate lecui cele mai grave răni, iar o astfel de putere are un preț. Arătă către bucata de os de demon, care se sfărâma în mâna celeilalte *dama'ting.* Vindecarea e magia cea mai costisitoare și nu se întrebuințează fără chibzuință. *Alagai*-ii or fi fiind o năpastă fără sfârșit, dar adunarea oaselor lor costă mai multe vieți decât pot ele să salveze. Trebuie să le folosim puterea cu zgârcenie.

— Și în taină, adăugă cealaltă Mireasă, cu asprime. *Sharum* sunt deja prea nechibzuiți când e vorba de viețile lor. Numai Everam știe pe ce culmi ale idioțeniei ar putea ajunge dacă ar ști că stăpânim o asemenea putere. E mai bine să lăsăm cât mai mulți cu putință să se vindece pe căile firești.

Qeva dădu din cap.

— Pe ăsta o să-l ținem o vreme departe de frații lui, drogat astfel, încât să nu-și revină în simțiri cât timp se „vindecă”.

— Dar nu e nevoie de el ca să ne apere de *alagai*? întrebă Inevera.

Melan râse și Qeva îi aruncă o privire.

— Îți mulțumesc că te-ai oferit să-l cari pe războinicul ăsta înapoi, în pavilion, și să speli *bido*-uri de mătase tot restul zilei, fiica mea.

Melan se crispă, apoi făcu o plecăciune.

— Îmi cer iertare pentru lipsa de respect, mamă.

Qeva îi făcu semn să plece cu o zvâcnire a mâinii.

— Te iert. Ia-o pe Asavi cu tine.

Neștiind ce trebuia să facă, Inevera rămase neclintită în timp ce celelalte două fete îl săltară pe bărbatul vindecat pe targa și îl scoaseră din încăpere. Cealaltă *dama'ting* o luă înaintea lor, luminându-le drumul cu un os strălucitor de demon.

După plecarea tuturor, Qeva se întoarse spre Inevera.

— În ciuda lipsei ei de respect, Melan a avut dreptate. Sulița Deșertului e apărată de zidurile glifate, nu de războinici. Pană la întoarcerea Izbăvitorului, *alagai'sharak* nu e nimic altceva decât orgoliu bărbătesc, *Sharum* își irosesc viețile de dragul unor izbânzi care nu-și merită prețul.

Fata făcu ochii mari la auzul blasfemiei. Soli și Kasaad își riscau viețile în Labirint noapte de noapte. Bunicii și unchii ei, ca și, de trei sute de ani încoace, toți strămoșii ei de parte bărbătească, pieriseră în Labirint și se gândise întotdeauna că asta avea să fie și soarta propriilor ei fii. Nu putea fi vorba doar despre orgoliu bărbătesc.

— Nu ne spune Evejahul că merită să ucizi *alagai* cu orice preț?

— Evejahul ne spune că merită să i te supui lui Shar'Dama Ka cu orice preț. Iar Shar'Dama Ka ne-a poruncit să ucidem *alagai.*

Inevera deschise gura, dar Qeva ridică un deget, cerându-i să tacă.

— Dar Shar'Dama Ka e mort de trei *mii* de ani și a luat glifele de luptă cu el, în mormânt. În fiecare noapte, în Labirint mor mai mulți oameni decât se nasc într-o zi. Înainte de întoarcere, eram *milioane.* Acum nu mai suntem nici măcar o sută de mii, și asta numai din pricina bărbaților și a jocului lor ridicol.

— Joc? se miră Inevera. De ce e un joc apărarea de demoni a zidurilor unui oraș, în sacrul *alagai'sharak*?

— Pentru că zidurile n-au nevoie de apărare, răspunse Qeva. Kaji a construit Sulița Deșertului înălțând două ziduri protectoare – unul exterior, care a înconjura întregul oraș vechi, și altul interior, pentru ocrotirea oazei și a palatelor și triburilor din preajma ei. Între cele două ziduri se află Labirintul, construit din ruinele orașului exterior. Se întrerupse ca să o privească pe Inevera în ochi. Niciunul dintre ziduri n-a fost spart *vreodată.*

Fata o privi nedumerită.

— Și cum pătrund demonii în Labirint în fiecare noapte?

— *Sharum*-ii îi lasă să intre, mârâi Qeva. Sharum Ka deschide larg porțile până când intră destul de mulți, apoi le închide din nou, prinzându-i în cursă în Labirint, unde îi vânează oamenii lui.

Inevera se simți aproape ca în clipa când o pălmuise Melan. Ameți și se sprijini cu mâna de perete, ca să nu-și piardă echilibrul.

— Respiră, zise Qeva. Găsește-ți centrul.

Inevera o ascultă, începu să respire adânc și ritmic, folosindu-se de fiecare răsuflare ca să-și liniștească și tremurul picioarelor, și bătăile dezlănțuite ale inimii.

Asta o ajută, dar nu îndeajuns ca să scape de toată furia care o năpădise. O parte din ea își dorea să-i plesnească peste față pe toți bărbații din oraș. Crezuse că Soli și tatăl ei erau curajoși; că făceau un mare sacrificiu intrând în Labirint în fiecare noapte. Dar, dacă soluția era să lași, pur și simplu, porțile închise…

— Ce… idioți, spuse, în cele din urmă.

Qeva dădu din cap.

— Idioți sau nu, nu se cuvine ca o *nie'dama'ting* să nu ia sacrificiul lor în serios.

Inevera își aminti cum o pedepsise Qeva pe Melan și se împurpură la față.

— Înțeleg, mamă.

Qeva își arcui o sprânceană.

— Mamă?

Fata își mușcă buza.

— Nu e corect să i se adreseze astfel o Logodnică unei Mirese?

La colțurile ochilor Qevei se adunară crețuri, în ceea ce Inevera luă drept un zâmbet.

— Nu. Melan îmi spune așa fiindcă îmi e fiică.

Lămurirea nu izbuti nicidecum să domolească încordarea bruscă a fetei.

— Tu îi spui lui Kenevah mamă…

Dama'ting dădu din cap.

— Și mamă îmi este. Sunt moștenitoarea lui *Damaji'ting.*

Inevera simți o împunsătură în inimă. Qeva i se păruse tot timpul aspră, dar dreaptă. Poate nici prietenă, dar nici dușmancă. Însă acum…

— Respiră, îi spuse din nou Qeva, ridicând o mână și așteptând să-și găsească Inevera centrul. Nu-ți sunt dușmancă. M-am obișnuit să fiu, printre *dama'ting,* a doua în ierarhia puterii, dar am învățat, cu mult timp în urmă, că nu voi fi succesoarea mamei mele la conducerea femeilor din tribul Kaji. Melan încă n-a izbutit să îmbrățișeze acest adevăr și să se plece în fața vântului său, dar mă rog la Everam s-o poată face cu timpul.

Mâna împăciuitoare a Qevei deveni deget întins spre Inevera.

— Nu mă înțelege greșit. Nu-ți sunt dușmancă, dar nici prietenă. E nevoie de o femeie aparte ca să le conducă pe *dama'ting* din tribul Kaji cu forță, pricepere și umilință în fața lui Everam, așa cum o face mama mea. Dacă nu te dovedești umilă, pricepută și destul de puternică pentru a supraviețui și a înainta către alb, atunci, adăugă ea, ridicând din umeri, asta e *inevera.*

Fetei îi îngheță sângele în vine, dar se concentră asupra respirației sale, păstrându-și centrul.

— Da, *dama'ting.*

— Bun, zise Qeva. Vino cu mine.

Părăsi încăperea cu pași mari, și Inevera o urmă pe drumul către Palatul Dama'ting prin coridoarele secrete ale Orașului de Jos. În cea mai mare parte, acele tunele erau luminate pe glife strălucitoare înșiruite, fără întrerupere, atât în partea de jos a pereților, cât și în cea de sus.

Când ajunseră în fața apartamentelor ocupate de *dama'ting,* eunucul căruia îi vorbise Qeva cu o zi înainte și care acum nu-și purta decât cătușele de aur le lăsă să intre. I-or fi lipsit boașele, dar bărbăția lui atârna, grea, în fața ei, și Inevera nu putu să n-o privească.

— Impresionat, nu-i așa? întrebă Qeva. Khavel e favoritul meu, un amant abil și un servitor credincios. Dar mă tem că acum trebuie să-ți iei ochii de la el. O să-i descoperi nemijlocit îndemânarea în timpul lecțiilor tale de dans de pernă.

Lecții de dans de pernă? Cuvintele revărsară asupra ei un val de neliniște, care aducea totuși cu sine și cel puțin un strop de curiozitate.

Qeva nu-i lăsă timp să mediteze. Scoase o cutie pătrată, cu nisip alb foarte fin, și un băț subțire. Pe două dintre fețele sale interioare era câte un șanț prin care o placă putea aluneca de-a lungul nisipului, netezindu-l perfect. *Dama'ting* îi întinse bățul Ineverei.

— În dimineața asta m-ai văzut desenând cinci glife. Acum desenează-le tu.

Inevera strânse din buze, dar luă bățul și închise ochii, aducându-și în fața lor, pe rând, imaginea memorată a fiecărei glife înainte de a o trasa cu mare grijă. Așa cum făcuse și Qeva, desenă un octogon cu câte o glifă în fiecare vârf. Patru erau unicat, iar a cincea se repeta de patru ori, ca să le unească. Ținea bățul din apropierea capătului său de jos, ca pe un condei, și contura simbolurile curbate rotindu-și cu precizie încheietura mlădioasă a mâinii. Când termină, își ridică privirea cu mândrie.

Qeva îi studie desenul preț de minute lungi înainte de a mormăi.

— Ai fost mai bună la *sharusahk.* Numai două dintre glifele tale au ceva putere, dar foarte puțină.

Ineverei i se lungi fața când Mireasa trecu placa peste nisip ca să-i șteargă lucrarea și luă bățul.

— Să începem cu glifa pentru absorbire. Ăștia sunt colții demonului, spuse Qeva, lăsând pe nisip două urme curbate, iar Inevera se aplecă să le studieze cu atenție. Plutesc alături de fiecare glifă sau se ascund sub ea, atrăgând magia. Înfățișarea glifei e cea care călăuzește puterea în forma sa finală.

Continuă să deseneze, ținând bățul de capătul de sus.

— Vezi că încheietura mâinii mele nu-și schimbă poziția. Mișc pensula cu brațul, nu cu mâna. Glifele sunt mai puternice când le desenezi dintr-o singură linie neîntreruptă, și asta nu se poate face doar din încheietură.

Qeva desenă cu iuțeală glifa absorbirii și Inevera văzu cât de greșită fusese imaginea rămasă în amintirea ei. Rușinea îi coloră obrajii, dar *dama'ting* păru să nu observe, șterse desenul de pe nisip și îi întinse bățul.

— Încă o dată.

Inevera se supuse, dar se simțea stângace ținând bățul cum cu arătase Qeva, iar glifa ei se deosebi de cea de mai înainte doar fiindcă arăta mai rău.

Când curăță din nou nisipul, Qeva avea privirea lipsită de expresie.

•

Când se întoarse în sfârșit în Criptă, pe Inevera o durea brațul cu care manevrase bățul aproape la fel de tare ca bășica udului, ce părea gata să-i pocnească. Robele îi erau încă împroșcate de sânge de *Sharum.*

Însă toate astea păreau departe, erau neplăceri trupești ușor de trecut cu vederea. Fiindcă Melan și Asavi erau ocupate, izbuti în sfârșit să-și golească udul și să se folosească de baie.

Acolo găsi uleiuri parfumate și bucăți de săpun, ustensile pentru curățarea unghiilor și pietre aspre pentru netezit pielea. Celelalte fete o ignorară vădit când luă un brici și termină ceea ce începuseră ele cu o noapte înainte, răzându-și ultimele petice zdrențuite de păr de pe cap, până când și-l simți complet neted la atingere. Părea străin, de parcă pielea ar fi fost a altcuiva.

Dar, în vreme ce i se destindea trupul, mintea îi era în cădere liberă. Tot ce știuse vreodată și tot ce crezuse îi fusese luat sau se dovedise a fi o minciună. Nimic nu mai avea sens. Nimic nu mai conta.

La cină, avu senzația că pășise afară din ea însăși. Era vag conștientă de trupul ei în timp ce le servea pe *dama'ting*, apărând brusc când aveau nevoie de ea și dispărând la fel de repede. Era o ironie, dar se părea că tocmai asta voiau, că își îndeplinea îndatoririle mai bine când nu le dădea, conștient, nicio atenție. Nu-și putea îngădui să le dedice niciun gând, căci încă se mai străduia să găsească un adevăr sau ceva stabil de care să se agațe. Până și Evejahul cu care fusese crescută și pe

care-l crezuse cândva adevărul suprem se dovedea acum o scriere subiectivă, faptele mărețe ale lui Kaji, precum și legile făcute de *dama* bazându-se pe ele se destrămau sub ochii ei. În Evejah'*ting*, toate acele evenimente care modelaseră lumea erau înfățișate așa cum le văzuse Damajah, și adesea diferențele față de istorisirea cunoscută de bărbați erau foarte mari.

Care era adevărul? Se regăsea în spusele lui Kaji sau în ale primei Inevera? Sau ambele erau împănate de minciuni și de jumătăți de adevăr? Ceea ce se petrecuse cu trei mii trei sute de ani în urmă avea cu adevărat importanță?

Tânjea după îmbrățișarea mamei ei, după siguranța în care se simțea când îi ciufulea Soli părul negru și des. Dar părul acela dispăruse și Soli dispăruse odată cu el. Poate că avea să-l revadă, dar era mult mai probabil să fie ucis în Labirint înainte de a ajunge ea *dama'ting*, dacă avea s-ajungă vreodată. Aproape că simțea și lipsa lui Kasaad și a prietenilor lui bețivi. Avea ea cu adevărat dreptul să judece faptele unor bărbați siliți să meargă în fiecare noapte în Labirint, unde înfruntau hoarde de demoni, fără să fi fost vreodată nevoie de așa ceva?

Dar, în ciuda durerii și a frământărilor ei, Inevera înțelese că, dacă ar fi fost de-ajuns să-și fluture mâna ca să șteargă tot ce i se întâmplase în ultimele două zile, n-ar fi făcut-o. Își petrecuse nouă ani în întuneric, iar acum întrezărea pentru prima oară o lumină pâlpâitoare.

Magie. O învățau magia *hora.*

Își aduse aminte de repulsia simțită la vederea micului os de demon cu care luminase Qeva drumul către încăperea unde îi prezisese viitorul. Era cu putință să se fi întâmplat cu numai o zi în urmă? Avea impresia că se scursese o viață. Acum nu-și dorea nimic mai mult decât să strângă un os de demon în mână și să vindece rănile bărbaților cu o simplă fluturare a acelei mâini.

Își simți inima bătând cu putere și se sili să-și regăsească respirația ritmică a propriului centru. Corpul i se destinse și izbuti să pășească din nou în afara lui. Problemele și întrebările continuau să i se învârtejească, dar acum semănau mai degrabă cu nisipul purtat de vânt, o neplăcere pe care puteai să n-o iei în seamă.

Fără să scoată niciun cuvânt, își târșâi picioarele în coada șirului de *nie'dama'ting* care-și așteptau mâncarea și, de data asta, izbuti să primească de la eunuci un castron plin. Mâncă în tăcere, apoi se întoarse în Criptă alături de celelalte fete, escortate de *dama'ting.*

Găsește-ți centrul! i-o spusese Melan la micul dejun, răstindu-se la ea înainte de a o pălmui. Inevera aproape că își dorea s-o facă din nou, ca să-și poată aminti ce simțise.

Asta însemna să-ți găsești centrul? Ce însemna să fii *dama'ting*? Oare femeile alea chiar nu simțeau nimic când priveau în viitorul cuiva și luau o hotărâre care putea însemna viață sau moarte pentru bărbați și femei deopotrivă – asta în timp ele trăiau ca *Damaji* în marile lor palate, primind tot ce le dorea inima?

După ce ajunseră din nou în Criptă, *dama'ting* le lăsă să-și petreacă timpul după bunul plac până la dispariția strălucirii glifelor. Zăvoarele pocniră zgomotos când plecă, închizând ușile. Inevera se duse drept la patul său, pe care stătea Evejah'ting.

Abia dacă-și dădu seama că Melan vine spre ea înainte de a se trezi zburând prin aer. Izbi podeaua cu putere și străfulgerarea durerii o făcu să-și vină în fire.

Se propti în mâini ca să se ridice, uitându-se în sus. Așa cum se întâmplase în bazin, în timpul apropierii lui Melan, celelalte fete se adunaseră în cerc, înconjurându-le pe amândouă.

Oftă. *Nu asta, nu încă o dată.*

— Trebuie să te-nvăț *sharusahk,* spuse Melan. Nu pot intra în Sala Negurii până nu înveți!

Inevera se retrase încet din fața ei până când ajunse la cercul de fete și una o îmbrânci înapoi.

— Scorpionul! strigă Melan, aplecându-se lin din talie și înconjurând cu brațul șoldurile Ineverei în timp ce-și sălta un picior la spate, pentru a o izbi drept în obraz.

Inevera căzu cu fața în sus, uluită, și avu nevoie de câteva clipe ca să-și revină înainte de a se sălta din nou în picioare. Melan rămase în aceeași postură.

— Scorpionul, intonară fetele din jur, intrând ele însele în postură. Scorpionul. Scorpionul…

Inevera se strădui să respire uniform și descoperi cu surprindere că nu-i era frică. Melan voia evident s-o bată, însă i se părea lipsit de sens să i se opună. Se îndoia că avea de gând

să-i facă vreun rău nevindecabil, iar ea oricum n-o putea opri. Deocamdată era de preferat să se supună și să învețe tot ce putea.

Centrul îi era puternic când intră în postura scorpionului, deși fața i se umfla cu mare repeziciune.

Un asemenea răspuns păru s-o înfurie pe Melan mai mult decât orice, de parcă s-ar fi așteptat s-o audă plângând și implorând. În clipa aceea, Inevera o compătimi. Fiindcă ea fusese chemată de oasele aruncate de însăși mama lui Melan și moștenitoarea lui Kenevah. Ce ar fi trebuit să dovedească toată acea furie, toată acea invidie?

— Floarea ofilită! strigă Melan, mișcându-se iute, aplecată, și înfigându-și degetele țepene ale mâinii drepte în pântecele Ineverei.

Durerea era tăioasă și, nemaisimțindu-și picioarele, Inevera căzu din nou.

— Nu e de-ajuns să știi cum să lovești, zise Melan. Trebuie să știi și unde.

Înainte ca Inevera să-și poată recăpăta controlul picioarelor, ca să se poată ridica, cealaltă fată o țintui pe spate și-și propti genunchii pe brațele ei, deasupra coatelor, ținând-o astfel neputincioasă.

Pe urmă își îndoi degetele arătătoare și înfipse încheieturile lor în tâmplele Ineverei, apăsând cu putere.

Durerea era intensă, o arcuire de fulger prin creier. Inevera văzu străfulgerări luminoase și se zbătu zadarnic, uitând să mai respire.

I se păru că trecuse o veșnicie când Melan se retrase în sfârșit, ridicându-se în picioare. Inevera rămase întinsă, răsuflând lent, până ce izbuti să-și găsească din nou centrul.

— Floarea ofilită, începură să intoneze celelalte fete, toate schițând lovitura în acest timp. Floarea ofilită. Floarea ofilită…

Inevera se ridică în picioare, clătinându-se, și imită mișcarea.

•

— Iată o aspidă de tunel, le spuse Qeva fetelor, arătându-le o cutie de sticlă.

Pe fundul acoperit de nisip era o piatră găurită, în golul căreia stătea încolăcit un șarpe mic, cu solzi de un cenușiu mat.

— Sub soare nu există făptură mai ucigătoare decât ea.

Inevera și celelalte *nie'dama'ting* se aplecară spre cutie, să vadă mai bine. Trecuseră câteva luni, iar zilele intraseră într-un soi de ritm, începând întotdeauna cu *sharusahk* și cu îngrijirea războinicilor răniți, după care urmau lecțiile, unele primite alături de alte fete de vârsta ei și altele în timpul cărora ea și Qeva erau singure.

— E atât de mică! șopti Inevera.

— Nu vă lăsați înșelate de micimea ei, spuse Qeva. Pe lângă veninul unei aspide de tunel, înțepăturile scorpionului sunt sărutări dulci. O singură mușcătură ucide un *Sharum* în câteva minute. Atacă întotdeauna cu mare iuțeală, apoi se retrage și așteaptă să-i moară prada. Și-o poate îngădui. Alte animale nu se hrănesc cu nimic din ce-a otrăvit ea, fiindcă veninul le-ar ucide și pe ele.

Vorbind, scoase capacul cutiei și își suflecă până la cot una dintre mânecile de mătase. Într-o mână ținea de coadă un mic șoarece de nisip. Animalul chițăia și se zbătea cu disperare, presimțindu-și soarta. *Dama'ting* îl lăsă să cadă în cutia aspidei, chiar în fața pietrei găurite.

Șarpele se descolăci în aceeași clipă și se repezi la șoarece, dar, oricât de iute s-ar fi mișcat, Qeva era și mai iute. Mâna ei păru o pată alunecătoare când îl prinse din spatele capului și îl săltă din cutie. Aspida se zvârcoli la început, dar strânsoarea mâinii era fermă, iar femeia gânguri și îi mângâie capul până o liniști.

— Puteți sili o aspidă să-și scoată colții apăsând-o la baza capului.

O apăsă cu degetul mare și doi colți curbați, mai înainte lipiți de cerul gurii, se lungiră în afară. Pe masă era o sticluță, cu deschiderea acoperită de o membrană subțire, prin care Qeva apăsă colții șarpelui.

— Săculețele cu otravă sunt de-o parte și de alta a capului, aici și aici. *Dama'ting* arătă cu degetul. Apăsând, îi golim în flaconul nostru.

Și asta făcu, iar în sticluță picurară câțiva stropi. Pe urmă lăsă aspida să cadă în cutia ei, unde se încolăci imediat și se holbă la șoarece, mișcându-și încet capul dintr-o parte în alta. Șoarecele îi întoarse privirea, înlemnit locului; doar botul i se mișca, urmărind cu precizie dansul capului șarpelui. În cele din urmă, aspida atacă, mușcând o singură dată înainte de a se retrage în

gaura sa din piatră, lăsând șoarecele să se zvârcolească în nisip. Câteva clipe mai târziu, micul animal înțepeni și rămase neclintit.

— Chiar și după ce i-a fost stoarsă otrava, urmele rămase pe colți i-au fost de-ajuns ca să ucidă, zise Qeva în vreme ce șarpele se târa afară din gaură ca să-și ia prada, pe care o înghiți întreagă după ce își desprinse falca de jos din încheieturi. Aspida va mânca și va dormi, și mâine, la ora asta, săculețele ei cu otravă vor fi din nou pline.

Dama'ting ridică sticluța, în care erau vreo trei picături de venin.

— Ce-avem aici e de-ajuns ca să ucidă pe toată lumea din încăperea asta. Cine îmi poate spune cum se prepară leacul?

Mai multe fete își ridicară mâinile, dar niciuna mai repede decât Inevera.

•

Stând în cerc în jurul mormanului de perne, Inevera și celelalte fete îngenunchează, cu spatele drept și priviri atente. Alături de *nie'dama'ting* se aflau mai multe fete *dal'ting,* cu acoperământul capului negru, trimise să învețe în Palatul Dama'ting înainte de a ajunge în Marele Harem.

Qeva își scoase roba albă, ba chiar și acoperământul capului. Pe dedesubt purta pantaloni diafani, prelinși în jurul coapselor și al gambelor ca un fum de culoarea levănțicii și terminați, deasupra tălpilor goale, cu brățări de gleznă de pe care se auzea clinchetul unor clopoței aurii, iar culoarea în care îi erau vopsite unghiile picioarelor se asorta cu materialul albăstriu. Și bluza ei era transparentă, lejeră în jurul sânilor tari, și îi lăsa la vedere pântecele plat, înconjurat doar de un lanț de aur, care susținea punga ei de catifea cu *hora* și un flacon minuscul. La încheieturile mâinilor îi zornăiau zeci de brățări de aur. Tot la vedere era și vulva, cu pielea catifelată după îndepărtarea părului, așa cum o avea pe tot trupul; își păstrase doar sprâncenele și părul negru, bogat, revărsat în bucle lucioase, cu fire de aur răsucite în jur. Numai fața îi rămăsese acoperită, și vălul de mătase opacă, violetă scotea în evidență vaporoasa culoare de levănțică. Trupul îi lucea, uns cu ulei aromat.

În partea din spate a încăperii, trei eunuci înaintați în vârstă începură să cânte, într-un ritm monoton, la surlă, la gong și la kanun. Qeva făcu un semn, și Khavel se apropie. Ca de obicei,

eunucul musculos nu purta decât cătușele lui de aur, iar în jurul șalelor, o bucată de mătase, ca un steag atârnat de mădularul lui mare, întărit. Ca multe alte fete, Inevera își simți ochii atrași într-acolo, așa cum e atras metalul de magnetit. Se foi, stânjenită.

Dama'ting râse.

— După cum vedeți, Khavel e pregătit să-și facă datoria. Însă un bărbat trebuie să fie întotdeauna stârnit până în pragul nebuniei înainte de a-i îngădui să-și pună sulița în teacă.

Îl prinse pe Khavel de braț și îl roti, folosindu-se de greutatea lui ca să-l trântească pe perne.

Pe urmă, Qeva începu să danseze. Șoldurile i se legănau în ritmul muzicii, iar micile chimvale de alamă prinse de degetele ei mari și arătătoare sunau într-un altul, care îl întregea. Clopoțeii de aur de la glezne și brățările își adăugau propria vrajă în timp ce se rotea în jurul patului de perne, mișcându-i picioarele cu tot atâta iuțeală și siguranță ca în timpul exercițiilor de *sharusahk.* Și mișcările ei chiar se regăseau printre cele repetate în fiecare dimineață, în orele dinainte de răsăritul soarelui.

Khavel nu-și lua ochii de la ea, hipnotizat ca șoarecele în fața aspidei de tunel. Pânza care-i acoperea șalele era întinsă, părând gata să se rupă, și tot așa erau și mușchii lui voluminoși, încordați și bine conturați, cu venele zvâcnind în ritmul în care-i pulsa sângele.

Totul continuă până când Inevera începu să amețească. Aerul din încăpere era încins, încărcat de fumul dulce de tămâie, și ea prinse să se legene, urmărind muzica și neîntreruptul ritm în care se mișca *dama'ting.* Celorlalte fete li se întâmpla același lucru și toate o priveau atente pe Mireasa care își încolțea tiptil prada neajutorată.

În cele din urmă, Qeva atacă, apropiindu-se de perne și îndepărtând fâșia de mătase pentru a descoperi falnica suliță a lui Khavel. Își plimbă un deget de-a lungul ei, și eunucul fără limbă gemu. Ea luă flaconul pe care-l purta prins de talie, își picură ulei în palmă și își frecă mâinile până când se acoperiră amândouă cu un strat alunecos.

— Există șapte dezmierdări descrise de Damajah când povestește despre nopțile ei alături de Kaji, spuse *dama'ting,*

întinzând mâna către bărbăția lui Khavel. Urmăriți-mă cu atenție, o să vi le arăt pe rând.

Khavel își azvârli curând capul pe spate, gemând iarăși, dar Mireasa îl strânse cu putere de rădăcina părții de sus a membrului, asemănătoare cu o ciupercă, gângurind încetișor ca să-l liniștească.

— Khavel nu are ouă, dar bărbații cu care o să vă culcați voi vor avea. Acolo, sub pântecele lor, se află viitoarele generații de krasiani, și Evejah'ting poruncește ca niciuna dintre acele semințe să nu fie aruncată sau înghițită.

Dama'ting îl mai aduse de multe ori pe sărmanul Khavel la un pas de extaz, dar se folosi mereu de aceeași apăsare și îl ajută, răbdătoare, să-și recapete controlul.

— Șapte dezmierdări, spuse ea, încălecând peste eunuc, dar cu un bărbat te poți culca în șaptezeci și șapte de feluri. Acesta e primul, *Jiwah Conducătoare.* Nu e de-ajuns să te miști în susul și în josul suliței lui. Trebuie să… te rotești.

Le arătă ce aveau de făcut, folosindu-se de multe mișcări din dansul ei, care își găseau astfel o întrebuințare practică.

— Când controlezi ce se află sub pântecele unui bărbat, îl controlezi pe *el,* zise *dama'ting,* și, în plus, îți asiguri propria plăcere. Cei mai mulți abia dacă știu unde să pună ce au acolo și, dacă îi lăsați de capul lor, se vor împerechea cu voi cum o fac câinii.

•

În timpul încălzirii pentru exercițiile *sharusahk* de dimineață, pe Inevera o dureau toți mușchii după nenumăratele ore petrecute deprinzându-se cu dansul de pernă. Avea bătături mici pe vârfurile degetelor, acolo unde se prindeau chimvalele de alamă, iar bășicile îi înroșeau picioarele. Trebuia să și le curețe mai târziu, la baie, cu spumă de mare.

Dar, deși era țeapănă și o chinuia durerea, se simțea puternică. Mai puternică decât oricât, chiar și decât pe vremea când căra prin bazar teancuri de coșuri. Era pregătită pentru *sharusahk,* dar Qeva nu-și scoase roba. În schimb, le făcu semn fetelor să se adune în cerc în jurul ei, apoi chemă un eunuc musculos. De data asta nu era Khavel, ci un altul, pe nume Enkido.

Ca toți ceilalți eunuci, Enkido vorbea cu mâinile, folosindu-se de un limbaj complicat al gesturilor, învățat și de *nie'dama'ting.*

Gesticulând rapid, *dama'ting* puteau să le dea servitorilor lor ordine complicate și să primească răspunsuri tot atât de amănunțite în rarele ocazii când erau necesare.

Dar asemănările se opreau aici. Spre deosebire de toți ceilalți eunuci, Enkido era întotdeauna îmbrăcat în robe negre, deși purta și cătușele de aur ale servituții. Vălul lui era roșu, ceea ce însemna că, înainte de a veni la Palatul Dama'ting, fusese maestru de instrucție pentru *Sharum,* maestru în *sharusahk* și maestru în lupta din Labirint. Se spunea că ucisese mulți *alagai,* că era tatăl multor fii și că instruise mulți războinici înainte de a cădea sub vraja *dama'ting* și de a îngădui, de bunăvoie, să i se taie ouăle și limba.

Inevera auzise că Enkido continua să poarte negrul ca să-și ascundă cicatricele cumplite, rămase de când era *Sharum*, de aceea icni zgomotos, ca mai multe alte dintre fetele mai mici, când *dama'ting* bătu din palme și el își scoase roba.

Avea într-adevăr cicatrice, dar erau ale unor răni vindecate de mult – mai degrabă simboluri ale onoarei decât cusururi supărătoare pentru ochi. Nu de aceea icniseră fetele, ci la vederea tatuajelor de pe pielea lăsată fără păr, întinsă pe mușchi. Avea tot trupul plin de linii și de cercuri mici, semne negre ce i se întindeau de-a lungul brațelor și al picioarelor, îi acopereau tot trunchiul, gâtul și capul ras.

Qeva își păstră vălul, ca de obicei, dar își scoase roba și rămaseră amândoi goi, unul în fața altuia. Ea făcu semn, și Enkido o atacă, punându-se în mișcare brusc, cu o iuțeală înfricoșătoare. Greutatea lui era de două ori mai mare decât a femeii, dar asta nu păru să-l încetinească deloc când se încleștară în lupta corp la corp și el ajunse repede s-o domine, înșfăcând-o și săltându-i picioarele de pe podea, ca să rămână fără niciun punct de sprijin.

Însă *dama'ting* nu păru să-și facă griji. Se foi ușor, apoi își înfipse două degete încordate într-unul dintre punctele tatuate pe pieptul bărbatului. Unul dintre brațele lui își pierdu brusc puterea și Qeva îl dădu deoparte ca pe al unui țânc, se răsuci ca să-i scape din strânsoare și îl trânti pe spate.

— Toate făpturile lui Everam sunt conduse de linii de forță și de puncte de întâlnire a mușchilor, tendoanelor, oaselor și energiilor, spuse *dama'ting.* Acestea sunt locuri de mare putere,

dar și foarte vulnerabile. Atingeți în locul potrivit și până și cei mai vânjoși își pierd toată vlaga.

Făcu din nou semn, și războinicul o atacă iarăși, de data asta ferindu-se de lupta corp la corp și trecând în schimb la lovituri fulgerătoare de picior și la pumni năpustiți cu iuțeala unei aspide de tunel.

Dar *dama'ting* se aplecă precum un palmier în furtună, îndoindu-se într-o parte și în alta, și bărbatul nu-și atinse niciodată ținta. În cele din urmă, când el era în plin avânt al unei lovituri de picior, ea întinse mâna aproape cu delicatețe și apăsă unul dintre punctele marcate pe gamba care îl susținea. Piciorul se îndoi sub el și, cu toate că Enkido izbuti să-și controleze căderea și să se ridice imediat, îi rămase slăbit, prea lipsit de vlagă ca să-i mai fie sprijin. Stătea în echilibru pe celălalt, cu mâinile ridicate într-un gest de apărare, așteptând o poruncă de la *dama'ting.*

Însă ea se întoarse spre fete.

— Antrenat în Sharik Hora, Enkido e cel mai bun maestru de *sharusahk* pe care l-a avut tribul Kaji de o sută de ani încoace. În niciun trib nu există vreun bărbat care să-i poată sta împotrivă, iar *alagai*-ii tremură la vederea lui. Multe *dama'ting* i-au dorit sămânța pentru a fi binecuvântate cu fiice, și de la ele a auzit de arta noastră. Dar, deși ne-a implorat iarăși și iarăși, i-a fost în continuare interzis să afle mai mult. Damajah ne învață să nu-i încredințăm niciunui bărbat tainele cărnii. În cele din urmă, *Damaji'ting* s-a îndurat de el și i-a spus că numai dacă-și oferă în schimb limba și libertatea i se poate îngădui să ne întrezărească secretele. Enkido și-a frânt sulița pe genunchi chiar atunci, iar cu vârful ei și-a retezat limba, bărbăția și ouăle. Sângerând de moarte, le-a pus la picioarele lui *Damaji'ting.* Nemaifiind bărbat, a fost lecuit și binecuvântat cu dreptul de a ne ajuta să ne instruim. Să-i acordați toate onorurile posibile.

Inevera și celelalte fete se înclinară în fața lui Enkido ca una. Deși nu era decât un eunuc, le măsură cu privirea aspră a unui maestru de instrucție care cântărește din ochi un grup de *nie'Sharum* și, când le vorbi cu mâinile, ele se grăbiră să i se supună.

•

Ținându-și mâna pe Evejah'ting fără să-l deschidă, Inevera recită, cu ochii închiși, versetele sacre:

— Și din metale sacre făurit-a Damajah *cele trei comori sfinte ale lui* Kaji.
Mai întâi-mantia,
Trăgând sacrul metal în mlădioase fire
Și brodând pe cea mai fină mătase albă glifele nevederii.
Luni de-a rândul lucrat-a.
Din a lui Everam vrere,
Până ce orice ochi de alagai *alunecat-a de pe* Kaji, *în acel veșmânt*
Cu ușurința cu care alunecau pe pielea lui
Degetele ei acoperite de ulei de kanis.
A doua fost-a sulița,
Din sacrul metal subțiat ca pergamentul,
Gravat cu glife
Și de șaptezeci și șapte de ori înfășurat pe-o bară din hora.
I-a făurit tăișul din aceeași coală
Topită și contopită cu pulbere de hora
În focurile Abisului lui Nie și remodelată
De șapte ori și-apoi de încă șaptezeci.
Un an întreg lucrat-a,
Din a lui Everam vrere,
Până ce vârful, șlefuit de ea cu praf de diamant,
Putut-a să taie pielea lui Nie Însăși.
Ultima, coroana,
Din metal sacru glifat pe ambele fețe,
Spre a ascunde multele puteri cu care fost-a binecuvântat,
Turnată fost-a pe cerc tăiat din țeasta unui prinț al demonilor.
Cele nouă vârfuri sunt coarne de prinți,
Împodobite cu câte-o nestemată care-i adună unica putere laolaltă.
Zece ani lucrat-a,
Din a lui Everam vrere,
Până când nici măcar lordul demonilor însuși n-a mai putut nici să atingă gândurile lui Kaji,
Nici să se-apropie fără de voia lui Shar’Dama Ka.
Cu aceste trei comori, ajuns-a Kaji *cel mai temut dintre războinici*
Iar lașii prinți ai lui Nie

Fugeau de pe câmpul de bătălie ori de câte ori își desfăcea faldurile mantiei.

Când Inevera își încheie recitarea, Qeva dădu din cap a aprobare și arătă către masa de lucru, înconjurată de *nie'dama'ting,* pe care fuseseră aranjate boluri pline cu metale, pentru a fi topite.

— Metalele prețioase conduc magia mai bine decât celelalte. Argintul e mai bun decât arama și aurul e mai bun decât argintul. Însă perfecțiunea nu e niciodată atinsă. Avem întotdeauna pierderi.

Se uită la Inevera.

— Ce e mai prețios decât aurul?

Inevera șovăi, știind foarte bine că n-avea rost să se uite la celelalte fete în așteptarea vreunui ajutor. În cele din urmă, clătină din cap.

— Îmi cer iertare, *dama'ting.* Nu știu.

Qeva chicoti.

— Dacă ai fi știut, ai fi fost într-adevăr reîncarnarea celei căreia îi porți numele. Damajah, fie binecuvântată, ne-a dezvăluit multe secrete în versetele sacre. Dar, în înțelepciunea sa, a păstrat multe doar în minte, ca să nu i le poată fura rivalele. Așa că multe s-au pierdut de-a lungul mileniilor. Glifele nevederii, puterile suliței și ale coroanei și metalul sacru.

Ridică un bol.

— Și astfel ne începem lecțiile cu arama…

•

Săptămânile treceau, și Inevera ajunse să stea în fața unei bucăți de sticlă argintată, desenându-și glife în jurul ochilor cu un creion moale. Mai trasase de o mie de ori pecețile, și așa cum erau în Evejah'ting, și inversate, așa cum trebuia să le deseneze privindu-le în oglindă, pentru a se bucura de întreaga lor putere.

Câteva dintre fetele mai mari, printre care Melan și Asavi, trecuseră dincolo de creion și purtau deasupra sprâncenelor cercuri delicate, alcătuite din monede glifate, dar primul cerculeț al Ineverei încă mai era o colecție zornăitoare de monede neterminate și de fire de aur în punga de pe cingătoarea ei.

Imediat ce avu desenul gata, Qeva o studie cu atenție, ținând-o strâns de bărbie și răsucindu-i fără menajamente capul într-o parte și într-alta. Nu spuse nimic, se mulțumi să sufle ușor, a satisfacție, dar acea simplă respirație prețuia pentru Inevera mai mult decât cel mai încântător compliment. Dacă ar fi descoperit ce-a mai mică greșeală, *dama'ting* ar fi atras atenția tuturor, luând-o în râs și punând-o să-și spele fața ca s-o ia de la început.

Pe Inevera o străbătu un fior rece când *dama'ting* își înmuie degetul într-un vas mic, plin cu lichid negru. Semăna a cerneală, dar numai mirosul era de-ajuns ca să-ți dai seama că e sânge de demon.

Era cald când Qeva îi atinse cu el fruntea, lăsând cea mai mică urmă posibilă, dar nu o arse, așa cum se temuse ea. Zvâcni doar, furnicând-o, apoi simți magia târându-i-se pe piele, atrasă către glifele desenate cu creionul, dansând de-a lungul liniilor subțiri.

Și apoi ochii ei prinseră viață și, minunându-se, uluită, icni scurt, pierzându-și centrul. Glifele palide din încăpere dispărură sub lumina ce se revărsa din orice colț, plutea peste podea și se infiltra în pereți, strălucea în spiritul Qevei și într-ale celorlalte fete. Era lumina lui Everam, acea dâră de energie către care își întindeau mâinile și pe care o absorbeau dimineață de dimineață în posturile *sharusahk*, focul din centrul fiecăreia, care dădea viață și putere tuturor făpturilor. Era sufletul nemuritor.

Iar ea putea să-l vadă, la fel de limpede cum vedea soarele.

— Lăudat fie Everam, în toată slava sa!

Inevera căzu în genunchi, tremurând în vreme ce plângea, încântată de atâta frumusețe.

— Pune-ți mâinile pe podea, o sfătui Qeva. Lasă-ți lacrimile să curgă spre ea, altfel se vor prelinge peste glifele desenate cu creionul și-ți vor lua această vedere.

Inevera se aplecă imediat în față, îngrozindu-se la gândul că ar fi putut pierde acel dar prețios. Lacrimile i se împrăștiară pe dale, trasând spirale minuscule prin magia înălțată din *ala.* Se aștepta să fie luată în râs de Melan și de celelalte fete, însă în jur domnea tăcerea. Fără îndoială că fuseseră toate la fel de copleșite când văzuseră lumina lui Everam pentru prima oară.

Când îi încetă tremurul, Qeva lăsă o batistă de mătase să cadă pe podea și Inevera își tamponă ochii cu ea. Se ridică, urmărită în tăcere de privirile celorlalte fete.

Qeva arătă către un piedestal de piatră, pe a cărui suprafață netedă erau gravate zeci de glife, dintre care unele acoperite de pietre lustruite. Inevera le văzuse pe *dama'ting* folosindu-l ca să modifice puterea luminii și căldura din încăpere, dar o făceau după un tipar atât de complicat, încât ea nu-l putea înțelege.

Însă acum, cu ochii scăldați în lumina lui Everam, putea să vadă energia curgând prin întregul model. Ceea ce-i fusese un mister cu o clipă înainte devenise dintr-odată foarte clar, un joc de copii căruia îi dai de capăt cât ai clipi.

— Împuținează lumina! porunci Qeva. Pentru lecția asta nu ne trebuie atât de multă.

Inevera se supuse imediat, mutând o parte a pietrelor în alte poziții și îndepărtând cu totul câteva, pe care le puse într-un vas mic.

Lumina glifelor păli, însă Inevera începu să vadă mai bine, fiindcă, odată îndepărtată o strălucire care nu era necesară, totul se contura mai clar în lumina lui Everam.

— Vederea glifică va fi de neprețuit pe toate durata uceniciei tale, zise Qeva. E interzisă numai în chiliile de la adâncime, din Sala Negurii, unde îți vei dăltui zarurile.

•

Lunile treceau și ucenicia acapara viața Ineverei. Se trezea ca să învețe *sharusahk*, le ajuta pe *dama'ting* să-i lecuiască pe răniți și mergea să învețe istoria, glifarea, prepararea licorilor, făurirea bijuteriilor, arta cântecului, a dansului și a seducției. Celelalte fete continuau să o ocolească, mai ales după ce o văzuseră cioplindu-și zarurile de lemn cu ani înaintea multora care fuseseră născute pentru alb.

Și, în fiecare noapte, Melan o bătea, numind asta exerciții de *sharusahk.* Chiar și după o jumătate de an, Qeva încă nu era îndeajuns de mulțumită de *sharusahk*-ul Ineverei, iar lui Melan încă nu-i era îngăduit să se întoarcă în Sala Negurii.

În fiecare noapte, Inevera dormea singură, strângându-și la piept doar Evejah'ting-ul, pe când celelalte fete stăteau de vorbă în șoaptă pe întuneric sau își împărțeau paturile și mângâierile. Până și visele îi erau bântuite de formele celor șapte zaruri care îi conduceau viața din ziua care îi fusese

Hannu Pash. Ar fi plâns dacă nu s-ar fi temut că pe Melan și Asavi, întotdeauna împreună în patul de alături, o să le încânte suferința ei.

•

Inevera aștepta, dreaptă, în timp ce Kenevah inspecta cele două vase mari. Pe nisipul care le umplea, Inevera desenase cele mai complicate cercuri pe care încercase vreodată să le facă. Fiecare era alcătuit din patruzeci și nouă de glife, aliniate astfel încât să lucreze la unison. Între cele două vase se afla cutia ei de exercițiu, cu o singură glifă desenată în centru.

Pe nisipul fin, galben, glifele erau precise și clare, dar priceperea cu care glifa Inevera nu fusese niciodată pusă la încercare, așa că nu știa dacă puteau păstra puterea.

Qeva stătea lângă mama ei, privind glifele fără să spună nimic. Nu era nevoie să spună. O considerase pe Inevera demnă să fie pusă la încercare pentru *hora* după mai puțin de doi ani, și asta spunea destul de multe ca să umpli un tom întreg. Alături de Qeva era Melan, cu fața senină și cu ochii sfredelind-o pe Inevera.

Într-un târziu, Kenevah dădu din cap.

— Trage draperiile.

Inevera se supuse și *Damaji'ting* scoase un os mare de demon din punga ei de catifea groasă pentru *hora.* Inevera se întrebă cât sânge de *Sharum* fusese vărsat pentru dobândirea lui.

Își uni palmele și Kenevah îi așeză pe ele neprețuita bucată de *alagai hora.* Atingea un os de demon pentru prima oară și, cu toate că aflase din Evejah'ting la ce trebuia să se aștepte, senzația i se păru totuși străină, un zvâcnet al puterii care îi atrăgea sângele așa cum atrage magnetitul fierul.

Așeză osul, cu grijă și venerație, peste glifa aflată la mijloc, între cele două castroane, și toate glifele prinseră să licărească ușor, devenind din ce în ce mai strălucitoare pe măsură ce absorbeau putere din os. Împrăștiau o lumină galbenă chiar și în vreme ce nisipul se întuneca la culoare. Cercurile începură să se învârtească. La început se agitară ușor și Inevera crezu că imaginația îi juca o festă, dar mișcarea căpătă iuțeală, ca un vârtej dintr-o oală în care ai amestecat cu vigoare, și cercurile se scurseră unul în altul, luând, forma unui opt.

Osul de demon se făcu nevăzut în centrul acelui vârtej, și lumina străfulgeră cu putere înainte să se întunece cele două

castroane. Culorile dansară în fața ochilor Ineverei în beznă, lăsând-o amețită și dezorientată.

— S-a săvârșit, spuse Kenevah. Dă draperiile deoparte!

Inevera se împletici prin camera întunecoasă, bizuindu-se mai mult pe memorie decât pe vedere, găsi straturile de draperii groase și le trase înapoi, inundând încăperea cu lumină.

Pe urmă se întoarse lângă Kenevah și Qeva și icni când văzu castroanele, în bătaia câte unui mănunchi de raze de soare. Nisipul cu care fuseseră umplute dispăruse și din osul de demon așezat între ele nu se mai vedea nicio urmă. Castronul din stânga era plin cu apă limpede. În cel din stânga era cușcuș aburind, așteptând numai să fie mâncat.

Pregătindu-se pentru încercarea aceea, Inevera postise șase zile, bând numai câte o ceșcuță de couzi cu apă în fiecare dimineață și în fiecare seară. Avea gâtul uscat și stomacul o durea, gol și chinuit de foame. Mirosul de cușcuș îl făcu să chiorăie pe neașteptate.

La auzul sunetului, Kenevah înălță dintr-o sprânceană.

— Postul tău se va încheia curând. Îi întinse Ineverei două bețișoare din fildeș pentru mâncat, cu câte un capăt acoperit cu aur și nestemate. Dacă ți-ai desenat glifele cu precizie, mâncarea luată o singură dată între bețișoare o să-ți umple stomacul… Kenevah scoase și un potir de aur, încrustat cu pietre prețioase, îl afundă în apă și îl umplu… iar apa o să fie cea mai pură și cea mai dulce pe care ai gustat-o vreodată, și o singură sorbitură o să-ți astâmpere setea.

O măsură pe Inevera cu o privire sumbră.

— Dacă nu… o să fii moartă la câteva secunde după ce oricare dintre ele îți va atinge limba.

Fata simți un fior rece alunecându-i în josul spatelui.

— Trebuie neapărat?

Kenevah clătină din cap.

— Poți să renunți, dar, dacă iei hotărârea asta, s-ar putea să treacă mulți ani înainte de a mai irosi un *hora* pentru tine – dacă o s-o mai fac vreodată.

Inevera își găsi centrul, iar degetele ei își încetară tremurul atât cât era nevoie ca să țină bețișoarele neclintite. Întinse mana și își duse cușcușul la gură cu o mișcare lină.

Mestecă și făcu ochii mari. Foamea care o chinuise, făcând-o să se clatine, dispăruse cât ai clipi. O nouă forță i se prelingea în brațe și în picioare când duse potirul la buze și sorbi cu sete.

Kenevah zâmbi când văzu că îl golise și că ochii îi străluceau. Într-adevăr, Inevera nu mai băuse niciodată o apă atât de dulce, de înviorătoare. Părea o sorbitură chiar din fluviul lui Everam.

Damaji'ting luă bețișoarele și potirul de la Inevera și i le întinse lui Melan. Nările acesteia se lărgiră, și Inevera își îngădui un mic zâmbet batjocoritor. Dacă n-o omora ceea ce gustase, Melan nu mai putea face nimic ca s-o împiedice s-ajungă în Sala Negurii.

— Vă rog, surorilor, rosti ea invitația rituală, beți și mâncați darul meu, căci suntem toate copilele lui Damajah!

Melan luă o înghițitură de cușcuș din castron, apoi afundă potirul și se grăbi să-l bea, ca să-i alunece mâncarea pe gât.

— Copilele lui Damajah.

Pe urmă Qeva luă obiectele, ținându-le cu venerație și cu puțină mândrie. Își săltă vălul atât cât era nevoie ca să-și ducă la buze bețișoarele și potirul. Inevera îi surprinse un zâmbet într-un colț al gurii înainte de a recădea mătasea.

— Copilele lui Damajah.

Qeva reumplu potirul pentru Kenevah, iar bătrâna *Damaji'ting* mânui bețișoarele cu abilitate, strecurându-și-le repede printre buze, fără să scape nici măcar o fărâmă. Mestecă încet, gânditoare, apoi sorbi din apă făcând-o să-i susure delicat în gură. În cele din urmă o înghiți și sorbi din nou, ca să golească pocalul.

— Copilele lui Damajah.

Lăsă obiecte jos și se uită la Inevera.

— Care sunt cele mai bune conductoare ale magiei?

Inevera păstră o clipă tăcerea, simțind o capcană. *Damaji'ting* ar fi putut foarte bine s-o întrebe cât fac doi plus doi. Era o întrebare idioată.

— Aurul, *Damaji'ting,* răspunse ea, urmat de argint, aramă, cositor, piatră și oțel. Fierul nu o conduce. Și sunt nouă pietre prețioase care concentrează puterea, începând cu diamantul, care…

Kenevah o opri cu o fluturare a mâinii.

— Cate glife ale prorocirii există?

Altă întrebare ușoară.

— Una singură, *Damaji'ting*, spuse Inevera. Pentru că nu există decât un singur Ziditor.

Glifa era gravată în centrul câte unei fețe a fiecăruia dintre cele șapte zaruri, pentru a călăuzi aruncarea.

— Deseneaz-o! îi porunci Kenevah, făcându-i semn lui Melan, care scoase la iveală o pensulă, cerneală și pergament.

Inevera își petrecuse ultimele câteva luni desenând pe nisip și se simțea stângace cu pensula în mână, dar nu spuse nimic, o înmuie cu grijă în cerneală și șterse surplusul de marginea vasului înainte de a începe să deseneze pe prețiosul pergament.

Când termină, Kenevah dădu din cap mulțumită.

— Și câte simboluri ale prezicerii?

— Trei sute treizeci și șapte, *Damaji'ting.*

Simbolurile prezicerii nu erau glife, ci mai degrabă cuvinte ce reprezentau diverse întorsături ale sorții, câte una pentru centrul fiecăreia dintre fețele rămase și de-a lungul fiecărei margini a celor șapte zaruri poliedrice întrebuințate de *dama'ting* pentru citirea viitorului. Inevera strânse din instinct în mână punga ei pentru *hora,* în care se aflau zaruri de lut, cu muchiile tocite după un an de studiu atent.

Fiecare zar avea un număr diferit de fețe – patru, șase, opt, zece, douăsprezece, șaisprezece și douăzeci. Și fiecare simbol avea mai multe înțelesuri, în funcție de modelul alcătuit din simbolurile din jur și de context. În Evejah'ting se găseau explicații detaliate ale tuturor înțelesurilor, dar citirea zarurilor era mai puțin știință și mai mult artă, o artă care dădea naștere multor dispute între Miresele lui Everam. Inevera le văzuse de multe ori contrazicându-se în privința rezultatelor unei aruncări. În cazuri extreme, era chemată Kenevah, să ia o hotărâre. Odată ce vorbea *Damaji'ting,* nimeni nu mai cuteza să susțină altceva, dar *dama'ting* nu păreau întotdeauna convinse de spusele ei.

Kenevah îi făcu semn lui Melan, care puse în fața ei o nouă coală de pergament. Inevera înmuie din nou pensula. De data asta desenă simbolurile mai mici și, cu toate că mâna i se mișca repede și cu precizie, avu nevoie de ceva timp ca să termine. *Damaji'ting* se uitase peste umărul ei tot timpul și dădu aprobator din cap îndată ce termină.

— Ai zaruri de lut? întrebă *Damaji'ting*, pe un ton ceremonios.

Inevera dădu din cap și scoase din punga pentru *hora* zarurile de lut primite în prima zi. Kenevah le luă și le așeză pe masă, lângă o bucată de fildeș. Cu aceasta le strivi, până nu mai rămaseră din ele decât fărâme de lac și țărână.

— Ai zaruri de lemn? întrebă Kenevah.

Inevera căută din nou în punga pentru *hora* și scoase zarurile pe care le cioplise, străduindu-se din greu, dintr-o bucată de lemn, le șlefuise cu nisip și le gravase. O trudă care-i umpluse mâinile de cicatrice mărunte.

Când Qeva îi dăduse lemnul, se gândise că glifarea zarurilor avea să fie partea cea mai grea, dar nu se pricepea deloc să lucreze în lemn, așa că până și cioplirea lui în cele mai simple forme fusese cât pe ce să-i vină de hac. Se tăiase de nenumărate ori și aruncase alte și alte bucăți de lemn cu fețe inegale până când se hotărâse să lase lemnul deoparte și să cioplească săpun ca să se învețe să mânuiască ustensilele.

Pe urmă făcuse ușor zarurile simple, cu patru, șase și opt fețe, dar, chiar și cu toate calculele geometrice gata făcute în Evejah'ting, avusese nevoie de câteva ore pentru cioplirea zarului cu zece fețe, și una dintre ele îi ieșise cu puțin mai mare decât celelalte, și apărea mai des decât ar fi trebuit când le arunca. Fusese nevoită să-l arunce și s-o ia de la început. Ca să treacă de încercarea pentru *hora,* zarurile pe care i le dădea lui Kenevah trebuiau să fie perfecte în toate privințele.

Damaji'ting studie zarurile cu atenție, apoi le puse pe o tipsie pentru cărbuni. Melan stropi cu ulei prețioasele obiecte, rodul a nenumărate ore de trudă, și le dădu foc. Inevera știuse la ce trebuia să se aștepte, dar nu era totuși pregătită pentru durerea pe care i-o stârni pierderea lor. De data asta, zâmbetul batjocoritor apăru pe buzele lui Melan, care își ridică ochii spre ea.

Inevera răsuflă adânc și își regăsi centrul în timp ce Kenevah o privi din nou.

— Ai zaruri de fildeș?

Inevera luă pentru a treia oară punga și o goli răsturnându-și în mâini zarurile pe care le dăltuise din dinți de cămilă, de data asta orbește, cu mai multe straturi de mătase pentru *bido* înfășurate peste ochi. Avusese nevoie chiar de mai mult timp decât pentru zarurile de lemn, muncise câteva luni și, ori de

câte ori îi trebuise încă un dinte, își petrecuse o săptămână spălând *bido*-uri.

Kenevah răsuci zarurile de fildeș între degete, studiindu-le cu mare atenție. Pe urmă mârâi și le aruncă în peretele de piatră al încăperii cu o putere surprinzătoare. Zarurile fragile se sparseră. *Damaji'ting* luă punga pentru *hora* din mâinile Ineverei și o aruncă pe jarul rămas după arderea zarurilor de lemn. Catifeaua se aprinse și din ea se înălță un fum negru, gros.

— Poți intra în Sala Negurii, spuse Kenevah, întinzându-i o nouă pungă pentru *hora,* dintr-o catifea neagră încă și mai fină decât prima, și strânsă cu un șnur de aur. Înăuntru o să găsești opt *alagai hora.* O să sculptezi din ele șapte zaruri, păstrând toate așchiile îndepărtate. Dacă nu faci nicio greșeală, ultimul îți aparține și îl poți folosi cum vrei; dacă o să ai nevoie de oase în plus, pentru fiecare vei plăti cu o amânare de un an.

Sala Negurii. Celelalte *nie'dama'ting* nu vorbeau despre ea decât în șoaptă. Aflată în adâncurile palatului, neatinsă nici de lumina soarelui, nici de a lumânărilor și nici de cea chimică, se spunea că e atât de întunecoasă, încât pereții ei păreau uneori la mai mulți kilometri distanță, pentru ca apoi să ai impresia că ți se închid în jur. Bezna era atât de deplină, încât părea abisul însuși, și, dacă nu făceai zgomot, o puteai auzi pe Nie șoptind în tenebre.

Când Inevera luă punga, ochii lui Melan păreau ai unei aspide de tunel.

•

Abia se încinseseră ușile Criptei pentru noapte, când Melan o trânti pe Inevera la podea. Avea cincisprezece ani, iar Inevera încă nu împlinise unsprezece. Diferența se vedea clar când le comparai înălțimea, dar nu mai era chiar atât de mare ca în momentul sosirii Ineverei la palat.

— Zarurile mele erau aproape gata! strigă Melan. Îmi mai trebuia cel mult un an, și aș fi putut primi vălul alb. La o vârstă mai fragedă decât oricine altcineva de la Întoarcere încoace! Dar mi-am irosit în schimb doi ani încercând s-o învăț *sharusahk* pe o mâncătoare de porci bleagă, numai ca s-o văd intrând în Sala Negurii înaintea mea!

Clătină din cap.

— Ba nu! O să ai parte de ultima ta lecție, aruncare greșită. În seara asta te omor.

Inevera își simți brusc sângele înghețându-i în vine. Melan părea destul de furioasă ca să vorbească serios, dar ce-ar fi făcut *dama'ting* dacă-și ducea amenințarea la îndeplinire? Se uită la fetele din jurul lor.

— Nu văd nimic, spuse Asavi, întotdeauna loială față de Melan, și se întoarse cu spatele.

— Nu văd nimic, spuse fata de lângă ea, întorcându-se la rândul său.

— Nu văd nimic. Nu văd nimic.

Cele trei cuvinte erau repetate aidoma numelor posturilor de *sharusahk,* pe când fetele se întorceau cu spatele rând pe rând.

Melan le instruise bine pe toate celelalte. Și de ce nu? Era nepoata lui *Damaji'ting* și niciuna dintre Logodnice n-o putea înfrânge la *sharusahk.* Toate fetele o considerau conducătoarea lor, iar ea se așteptase într-adevăr să devină cea mai tânără *dama'ting* de după Întoarcere. Nu i se pusese în cale decât porunca mamei sale.

Inevera nu înțelesese niciodată de ce era pedeapsa lui Melan atât de aspră și de ce se prelungise atât. Căci ea, Inevera, excela atât la dans, cât și la *sharusahk.* În a doua lună după sosirea la palat, se descurca la fel de bine ca toate celelalte fete de vârsta ei. Iar acum, după doi ani, era la fel de bună ca oricare altă fată. Qeva ar fi trebuit să ridice interdicția cu mult timp în urmă, dar n-o făcuse. De ce? Nu servea la nimic, doar o înfuria pe Melan. Dacă *dama'ting* își imagina că astfel își putea învăța fiica să fie umilă, era o proastă.

Și, în clipa aceea, Inevera înțelese brusc totul, căci își aminti ce îi spusese Qeva în urmă cu doi ani.

Dacă nu te dovedești umilă, *pricepută și destul de puternică pentru a supraviețui și a înainta către alb, atunci asta e* inevera.

Dăltuirea și glifarea nu erau singurele încercări de pe calea spre Sala Negurii. Qeva căuta, pentru tribul Kaji, conducătoarea cea mai puternică, și își pusese în calea Ineverei propria fiică, indiferent dacă aceasta știa sau nu.

— Scorpionul! șuieră Melan, năpustindu-se.

Însă Inevera nu mai avea de ce s-o facă pe nevolnica. Își petrecuse doi ani umilindu-se în fața lui Everam. Venise vremea să-și arate puterea.

Până atunci, încasase toate bătăile din timpul nopții, fără să riposteze. Nu ar fi avut nimic de câștigat. Dar privise, așteptase,

plănuise. Ajunsese să cunoască toate slăbiciunile lui Melan și, în minte, se luptase cu ea de o mie de ori.

Se lăsă în jos, sprijinindu-se într-o mână și pe degetele picioarelor și își împinse degetele întărite în punctul de întâlnire de pe coapsa lui Melan.

— Floarea ofilită! spuse, când piciorul care își susținea potrivnica își pierdu toată puterea, făcând-o să cadă pe podea.

Melan se ridică repede, masându-se ca să-și recapete forța și Inevera se retrase, fără să atace la rândul ei. Mai multe fete de pe cercul care le înconjura se uitară peste umăr.

— Nu vedeți nimic! strigă Melan, cu voce ascuțită, și toate se grăbiră să-și întoarcă din nou privirile.

— Nu vedem nimic, răspunseră în cor, ca un ecou.

— A fost noroc chior! se răsti Melan.

Când o atacă din nou, Inevera se mulțumi s-o privească zâmbind și să-i răspundă la gluga cobrei cu o lovitură abilă în gât, înainte de a i se feri din cale.

— Vântul spulberat! spuse, când Melan trecu pe lângă ea împleticindu-se, dezechilibrată și gâfâind, cu răsuflarea tăiată.

Celelalte fete se uitară din nou, dar Melan nu le mai dădu atenție, ci se răsuci pe călcâie și se năpusti la Inevera, lovind cu mâinile și picioarele cu iuțeala unei aspide de tunel și țintindu-i punctele de întâlnire.

Însă Inevera se aplecă, legănându-se ca un palmier în vânt și văzând clar liniile de energie când își alegea Melan poziția picioarelor sau când își privea țintele loviturilor. Și le întrerupse în repetate rânduri, tăind răsuflarea celeilalte sau dezechilibrând-o și adăugând uneori câte o împunsătură ascuțită de durere, ca să dea mai multă putere lecției. Dar avea grijă să nu pricinuiască niciun rău permanent. Ea nu-i spusese niciodată vreunei *dama'ting* cum o băteau Melan și celelalte fete, dar nu se încredea în ele, imaginându-și că aveau să păstreze la rândul lor tăcerea. Qeva avea să caute motive ca să-i interzică intrarea în Sala Negurii, iar uciderea sau schilodirea fiicei ei i-ar fi servit cu siguranță pentru asta.

Dar n-avea de gând să se mai lase bătută. Melan o atacă din nou, părând să aleagă lovitura cămilei, dar intră pe neașteptate în cornul berbecului și încercă să-i zdrobească nasul izbindu-i-l cu fruntea.

Inevera o prinse de robă și se trase într-o parte, cu un picior rămas în calea ei, ca să-i pună piedică, azvârlind-o la podea. O ținea de braț, care i-ar fi fost smuls din umăr dacă s-ar fi împotrivit. Așa cum era de așteptat, Melan se feri de asta adăugându-și propriul avânt la forța aruncării, și făcu practic un salt pe lângă Inevera, ca să se izbească de spatele lui Asavi. Căzură amândouă grămadă, iar fetele din jurul lor icniră surprinse și se împrăștiară.

Melan scoase un mârâit gros, se răsuci și prinse picioarele Ineverei cu o mișcare de foarfecă a gambelor sale, trântind-o și pe ea și rostogolindu-se deasupra ei. Se luptară câteva minute pe podea și puterea fetei mai mari începu să-și spună cuvântul când o înșfăcă pe Inevera din spate, imobilizând-o și izbind-o cu fruntea de podeaua de piatră de mai multe ori. După fiecare lovitură, Inevera vedea în fața ochilor o străfulgerare de lumină și rămânea cu urechile răsunându-i și cu echilibrul zdruncinat.

Izbuti să-și elibereze un braț când Melan o apucă de cele două părți ale *bido*-ului, strângându-i-le în jurul gâtului și renunțând pentru asta la controlul asupra ei. La urma urmelor, ce-ar fi putut face Inevera cu un singur braț liber și cu Melan peste ea, apăsându-i spatele? Își azvârli capul pe spate, ca s-o izbească pe Melan în nas, însă aceasta cunoștea trucul și se feri lăsându-și propriul cap pe spate și trăgându-și-l într-o parte.

Așa cum știuse Inevera că o să facă. Cu iuțeala unui demon al focului, își înfipse arătătorul și degetul mijlociu în nările lui Melan. Avea unghiile ascuțite, așa că sfâșiară cartilajul delicat dintre nări când trase cu putere, amenințând să desprindă nasul de la locul lui.

— Crezi că Asavi o să mai vrea să te sărute când o să ai o gaură urâtă-n loc de nas? șopti.

Melan nu era cea mai frumoasă dintre *nie'dama'ting,* dar era, pe departe, cea mai orgolioasă. Scoase un țipăt ascuțit, eliberând-o pe Inevera ca să-și salveze frumusețea. În haosul care urmă, Inevera o nimeri cu câteva lovituri rapide, apoi se rostogoli și se săltă în picioare. Se ridică și Melan, clătinându-se, nesigură. N-avu cum să se apere când Inevera intră în postura scorpionului și o lovi în față, simțind cum îi zdrobea obrazul și nasul. Melan izbi podeaua cu putere și se strădui să se ridice iarăși.

— Cred că mâine-dimineață, când o să-ți vadă fața, *dama'ting* Qeva o să-ți ridice interdicția, spuse Inevera, săltându-și în mână noua pungă *hora.* O să intrăm în Sala Negurii împreună. Și o să-mi termin zarurile înaintea ta.

8. *SHARUM* NU SE PLEACĂ

302-305 D.Î.

În Pavilionul Dama’ting, Inevera aștepta, încordată, cu răsuflarea ca un abur în frigul mușcător. Qeva era acolo, ca și alte trei Mirese, șapte logodnice și patru eunuci, printre care și vânjosul Enkido. Eunucii purtau veșmântul negru complet al unui *Sharum,* cu văl de noapte, săgeată și scut. Sub robe aveau armura din zale lucrată de *dama’ting,* care făcea față chiar și mușcăturii unui demon.

Dar, în ciuda forței grupului adunat într-un loc cunoscut, Inevera se foia, agitată, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Ora nopții era târzie, și se aflau acolo, la suprafață. Legea Evejan le interzicea asta până și Mireselor lui Everam, dar Qeva și celelalte stăteau de vorbă cu nepăsarea cu care ar fi făcut-o în palatul lor subteran. Inevera știa că, logic, șansele de a trece vreun *alagai* de toți războinicii din Labirint și de a sparge zidul nu puteau fi decât extrem de mici, în cel mai rău caz – iar în realitate erau ca și inexistente –, dar în pieptul ei inima bătea totuși cu putere.

Frica și durerea nu sunt decât vânt, își reaminti, imaginându-și un palmier și găsindu-și centrul.

Aflat lângă clapa cortului, mutul Enkido ridică o mână, mișcându-și cu iuțeală degetele.

— *Oot*! spuse Qeva. Vin.

Toată lumea amuți și Miresele trecură în fața grupului, cu Qeva în fruntea lor. Ea dădu din cap către Enkido, care deschidea clapa cortului.

De pavilion se apropiau șase *Sharum,* dintre care unul conducea o cămilă cu picioarele înfășurate în pânză groasă, neagră. Aceeași pânză neagră îi acoperea și trupul și înfășura și roțile căruței mari pe care o trăgea.

Negrul războinicilor era prăfuit din Labirint, aveau urme proaspete de lovituri pe armuri și pete de sânge de demon pe scuturile grele. Unul șchiopăta, iar altul avea un bandaj de pânză îmbibat de sânge în jurul unui braț gros. Își purtau cu toții

vălurile de noapte, dar Inevera îi recunoscu imediat după uniformele lor fără mâneci și după platoșele din oțel negru, având ca blazon soarele scăpărător al lui *Dama* Baden. Chiar și fără mersul lui țanțoș și în lipsa vălului alb, de *kai'Sharum,* Inevera l-ar fi identificat pe Cashiv și, cu atât mai mult, pe bărbatul de lângă el. Cel care îi era *ajin'pal.*

Soli.

Nu-și mai văzuse fratele de câțiva ani, dar îl recunoscu din prima clipă, deși purta văl. Ochii aveau licărul zâmbetului vesel al fratelui ei, iar mersul lui, poziția trupului și brațele musculoase îi erau tot atât de bine-cunoscute ca și cum ar fi fost ale ei. Își reținu un icnet, dar nu putu să nu rămână cu ochii la el.

Alături de ea, Melan pufni.

— Aruncare greșită, aici ai tot atâtea șanse câte ai să-ți iei vălul înaintea mea. Ăștia sunt *push'ting.* Iubitori de bărbați. Se spune că nimeni nu-i întrece în luptă pe războinicii lui *Dama* Baden, dar oricare dintre ei s-ar culca mai degrabă cu o capră decât cu tine.

Asavi chicoti.

— Și s-ar descurca mai bine cu capra.

— Liniște! șuieră Qeva.

Cashiv și celălalt *Sharum* se apropiară de *dama'ting* și se înclinară adânc în fața lor. Privirea lui Soli trecu peste Inevera, dar, cu toate că fața ei era descoperită, nu o recunoscu în lumina sărăcăcioasă.

— Ridicați-vă, onorați *Sharum*! spuse Qeva. Binecuvântarea lui Everam fie asupra voastră!

Cashiv și ceilalți își îndreptară spatele.

— Everam e mare. Tot ce e onoare și glorie începe și se termină cu El. Viețile noastre le aparțin Lui și sacrelor Sale Mirese. E prima noapte a Asfințirii de după solstițiul de iarnă. Am venit să aducem birul lui *Dama* Baden.

Qeva dădu din cap.

— Sacrificiul vostru de sânge nu trece neobservat nici de Everam, nici de Miresele Sale. Ce daruri ați adus?

Cashiv se înclină din nou.

— Douăzeci și nouă de *alagai*, *dama'ting.*

Qeva înălță dintr-o sprânceană.

— Douăzeci și nouă? Nu e un număr sacru.

Cashiv făcu încă o plecăciune.

— Firește că *dama'ting* are dreptate. Douăzeci și opt e birul tradițional; șapte demoni ai nisipului, șapte ai lutului, șapte ai focului și șapte ai vântului. Câte unul din fiecare soi obișnuit pentru fiecare stâlp al Paradisului. Se întrerupse, cu ochii sticlindu-i de încântare. Dar *Dama* Baden e recunoscător pentru binecuvântările primite de la *dama'ting* și ne-a poruncit să facem o capcană aparte. Spre a-l cinsti pe Ziditor, care e numai unul, am adus, totodată, și un singur demon al apei.

Mai multe *nie'dama'ting* icniră. Miresele nu se trădară prin nimic bătător la ochi, dar schimbarea pozițiilor lor era, pentru Inevera, tot atât de grăitoare ca niște strigăte de încântare. Demonii apei reprezentau o adevărată raritate în Krasia, și anumite vrăji nu se puteau face fără oasele lor. De pildă, era nevoie de o frântură dintr-un astfel de *hora* ca să creezi apă.

— Everam e mulțumit de darul adus în onoarea sa, spuse Qeva. Cum ați izbutit să-l prindeți?

— *Dama* Baden ne-a pus să închidem cu un zid o porțiune din Labirint, să îndepărtăm glifele și să scoatem pavajul din gresie, care-i împiedică pe *alagai* să se ridice. Am săpat un bazin adânc, pe care *dama* l-a umplut cu apă din rezervele sale, și am pus înăuntru pești și alte vietăți. A fost nevoie să treacă multe luni, dar, în cele din urmă, un demon al apei s-a instalat acolo. Acum, când l-am scos cu plasele, mi-a ucis un om și a rănit alți doi, fiindcă a supraviețuit în aerul nopții mult mai mult decât ne așteptam. În cele din urmă a murit sufocat, iar trupul îi e intact.

Dama'ting schimbară o privire. Prețul unei asemenea strădanii nu le scăpa. Chiar și numai apa – acum întinată și inutilă – putea răscumpăra un *Damaji.* Vorbea despre incredibila bogăție a lui *Dama* Baden… și despre un favor pe care și-l dorea.

Dama Baden nu făcea nimic fără să ceară ceva în schimb.

— Suntem foarte încântate de acest dar, Cashiv asu Avram am'Goshin am'Kaji. Onoarea ta și a oamenilor tăi e nemărginită. După ce veți părăsi această viață, desfătările Paradisului vor fi ale voastre pentru totdeauna. Scoateți-i în față pe răniți!

Doi dintre cei mai grav răniți războinici înaintară și, fără nicio ezitare, *dama'ting* le glifară pielea din jurul locurilor vătămate și scoaseră bucăți mărunte de *hora* pentru lecuirea magică.

Ceilalți n-aveau decât zgârieturi și arsuri ușoare, și Miresele îi tratară folosind metode cu mult mai obișnuite.

Când terminară, Qeva se întoarse spre grupul de *Sharum.*

— Duceți darurile în Sala Preschimbării.

Mișcându-se cu siguranța unor oameni care mai fuseseră în același loc de multe ori, Cashiv și însoțitorii săi descărcară leșurile de *alagai* din căruță și coborâră cu ele dincolo de o trapă pe care Inevera n-o mai văzuse până atunci, aflată chiar în încăperea de la intrare. Găurile mari din piepturile demonilor nisipului și vântului spuneau că moartea le fusese adusă de ace – săgeți cât sulițele, azvârlite de scorpionii de lemn de pe ziduri. Carapacea unui demon al lutului fusese strivită de pietroaiele aruncate într-o groapă pentru demoni. Mirosul înțepător al sângelui de *alagai* era grețos.

Demonii focului – înecați în gropi puțin adânci – n-aveau nicio urmă de vătămare pe trup, ca și demonul apei, o masă vâscoasă de tentacule cu coarne și solzi ascuțiți. Imensă pentru un corp cât al lui, gura era plină de șiruri după șiruri de dinți primejdioși.

Când terminară și cu asta, Qeva făcu semn și Cashiv veni să îngenuncheze în fața ei.

— Patru întrebări, spuse ea, și un hatâr.

Cashiv dădu din cap.

— Mulțumesc, *dama'ting.* Primesc cu umilință acest dar, deși ne supunem cu toții poruncilor voastre și tot ce facem e numai spre slava lui Everam, nu în așteptarea unei recompense.

Cuvintele lui păreau adesea repetate, mai degrabă incantație decât răspuns. Inevera înțelese că întâlnirea aceea avea probabil loc în fiecare an, era un târg care devenise ritual. Felul în care se adună toată lumea, formând un cerc în jurul celor doi, dovedea același lucru.

Qeva îngenunche în fața lui Cashiv și-și duse mâna la punga cu *hora.*

— Ai sângele lui *dama*? întrebă.

Cashiv scoase o cutie de lemn lustruit. În ea era un flacon delicat, de porțelan. Pe acesta i-l întinse lui *dama'ting,* care îi vărsă conținutul peste zarurile ei.

— Lasă-ți vălul în jos, spuse ea, și, după ce Cashiv se supuse, îl întrebă: Juri acum, în fața lui Everam, că acesta e cu adevărat

sângele lui *Dama* Baden și că tu grăiești cu vocea lui – rostind vorbele lui, nu pe ale tale?

Cashiv își puse palmele pe podeaua de pânză a cortului și își apăsă fruntea pe ea, între ele.

— Jur, *dama'ting.* Jur, în fața lui Everam însuși, în numele lui Kaji și pe onoarea mea și a speranței mele de a fi primit în Paradis, că acesta este sângele lui *Dama* Baden și că am memorat cu exactitate spusele sale!

Qeva dădu din cap și-și ridică mâna, făcând zarurile să împrăștie o strălucire nevătămătoare. Cashiv nu-și putu împiedica o tresărire.

— Atunci întreabă, *Sharum.* Zarurile vor ști dacă minți.

Războinicul înghiți în sec și răsuflă de câteva ori adânc, găsindu-și centrul într-un mod foarte asemănător cu ceea ce făcea o *dama'ting. Sharusahk*-ul lor o fi fost foarte diferit, dar filosofia din miezul său era aceeași.

Cashiv o privi pe Qeva în ochi și își pronunță cuvintele încet, cu mare grijă.

— Care va fi cea mai mare pierdere a mea din acest an și cum pot trage foloase de pe urma ei?

— Bine formulat, îl felicită ea. Anul trecut, pentru asta a fost nevoie de două întrebări.

Apoi, fără să aștepte vreun răspuns, își scutură zarurile în mâini, rostind o incantație când prinseră să strălucească. Le aruncă și studie modelul cu atenție.

— În iarna asta, printre turmele de capre se va răspândi o molimă. Numai două din cinci vor vedea primăvara, și acelea vor fi prea slabe ca să valoreze mare lucru. Spune-i lui *Dama* Baden să-și vândă turma acum și să cumpere cât de multe oi își poate îngădui.

Cashiv se înclină și puse a doua întrebare:

— Acum o lună, când am trecut cu palanchinul prin oraș, un *khaffit* din mulțime m-a scuipat. Cum îl pot găsi, ca să fac dreptate?

Inevera știa foarte bine despre ce soi de „dreptate" era vorba. Un om destul de prost ca să scuipe un *dama* o merita, fără îndoială, dar faptul că irosea o întrebare atât de prețioasă ca să se răzbune spunea multe despre Baden.

Qeva studie zarurile fără să-și trădeze nicio emoție.

— Îl vei găsi în bazar. Taraba lui e la trei sute douăzeci de pași către răsărit de statuia Sacrei Mame, de lângă poarta Jaddah din cartierul Khanjin. Vinde…

Inevera își lăsă capul pe umăr, studiind cu atenție modelul format de zarurile care încă mai străluceau ușor. *Faguri de miere*, citi ea, în gând.

— … prăjituri cu miere, spuse Qeva, o clipă mai târziu.

Inevera se crispă și, după ce privi din nou zarurile, nu se mai îndoi că le citise corect. Se uită la Qeva fără să știe dacă o înspăimânta mai mult gândul că *Dama* Baden urma să tortureze și să ucidă un nevinovat sau faptul că iscusita ei maestră făcuse o greșeală.

Șovăi. Ar fi trebuit să vorbească? Renunță repede la idee. Dacă scotea la iveală o greșeală în fața grupului de *Sharum,* probabil că ar fi plătit pentru asta cu viața ei și cu ale tuturor războinicilor aflați acolo, printre care se număra și Soli. *Dama'ting* nu îngăduiau să se afle că e cu putință să greșească.

Răsuflă adânc, își regăsi centrul și păstră tăcerea.

Cashiv se înclină iarăși.

— *Dama* Lakash vrea să anuleze legea care spune că războinicii aflați în serviciul personal al unui *dama* nu trebuie să lupte în Labirint decât în timpul Asfințirii. Cum poate fi împiedicat?

Qeva mormăi și aruncă zarurile pentru a treia oară.

— Ginerele lui *Dama* Lakash, care e moștenitorul lui *Dama* Kivan, te-a vorbit de rău în consiliu. Spune că te-a insultat, ucide-l și, ca reparație, ia-o pe Gisa, fiica lui Lakash care îi e *Jiwah Ka,* ca *Jiwah Sen* pentru tine. Cunună-te cu ea în aceeași noapte și pune o fiică în ea în după-amiaza celei de-a treia zi de după ceremonie.

Fața lui Cashiv se încreți la auzul răspunsului.

— Asta mă aduce la a treia întrebare pusă de *dama.* „Sunt încă viguros cu bărbații, dar mi-am pierdut puterea de a mă culca între perne cu soțiile mele, lăsându-mi în ele sământa. Cum mi-o pot redobândi?”

Qeva pufni și lăsă zarurile deoparte. Când căută în punga pe care-o purta prinsă de mijloc, se auzi clinchetul unor sticluțe astupate, dintre care alese în cele din urmă una. I-o aruncă lui Cashiv.

— Unge tu însuți sulița lui *dama* cu asta înainte de a trece la faptă, și spune-i s-o săvârșească fără zăbavă. Dacă nu-l ajută, înfige-i un deget în fund.

La asta, Cashiv și ceilalți *Sharum* râseră.

— Și favorul? întrebă Qeva.

— Anul ăsta, stăpânul meu a pierdut nouă degustători, răspunse Cashiv. Bănuiește că otrava a venit de la unul dintre numeroșii săi fii.

— Însă a irosit o întrebare pe un *khaffit* care l-a scuipat, sublinie repede Qeva.

Cashiv se înclină adânc.

— Fiii stăpânului meu sporesc puterea lui și nici nu vrea să-l ucidă pe vreunul, nici nu crede că, dacă ar face-o, i-ar opri pe ceilalți. Cere în schimb un potir, ornat așa acum se cuvine pentru un om de rangul lui, și vrăjit ca să preschimbe otrava în apă.

— Un dar prețios, îi atrase atenția Qeva. Greu de făcut.

Cashiv zâmbi.

— Stăpânul meu se roagă să fie mai ușor, cu ajutorul oaselor unui demon al apei.

Qeva dădu din cap și se ridică în picioare.

— Puteți pleca. Spune-i stăpânului tău că potirul va fi gata la prima Asfințire de după echinocțiul de primăvară. O să-l învățăm cum să-l țină, ca să fie el singurul care îi poate folosi puterea.

— *Dama'ting* e generoasă peste măsură.

Cashiv atinse pământul cu fruntea și se ridică la rândul său. Când el și ceilalți se întoarseră să plece, Soli se uită în urmă. Întâlni, pentru o clipă, privirea Ineverei.

Și îi făcu cu ochiul.

•

Urmară câteva zile oribile, în care Inevera și alte *nie'dama'ting* care își câștigaseră dreptul să intre în Sala Negurii îndepărtară carnea demonilor cu acid și cu foc, lăsând *hora* intacte. Intonară nenumărate rugăciuni către Everam, lustruind oasele cu uleiuri sfințite, până când deveniră negre și tari ca obsidianul.

Mâzga putredă, acidă era neutralizată cu ajutorul unei baze, iar lichidul astfel obținut ucidea la atingere, dar era încărcat de o magie de care *dama'ting* se puteau folosi. Era tras în cuve mari, de unde ajungea în țevi ascunse în pereți, circulând astfel

prin întregul palat și dând putere glifelor care luminau și celor care controlau temperatura, precum și altor glife magice din întreaga clădire.

Munca le lăsă pe celelalte fete palide și chinuite de grețuri, cu mâinile arse și ochii lăcrimând, dar Inevera aproape că nu se sinchisi de toate astea. Avea mintea departe de asemenea vânturi lipsite de importanță. Rostea incantațiile respirând pe gură și-și lăsa mâinile să-și vadă de corvoada monotonă în vreme ce în gânduri îi dansa imaginea lui Soli. De-a lungul anilor, își făcuse multe griji pentru el, stand cu inima cât un purice în fiecare dimineață, când erau aduși răniții în Pavilion. I-ar fi fost de ajuns să-l vadă și să știe că e viu, dar faptul că îi făcuse cu ochiul schimba totul. Știa care e soarta ei și continua s-o iubească. Avea să-i spună lui Manvah că e bine, liniștind inima mamei lor.

•

Încăperea răsuna de sunetul chimvalelor Ineverei, care se învârtea și se răsucea, cu tălpile goale mișcându-i-se fără să alunece pe podeaua de piatră lustruită. Avea treisprezece ani, dar un trup care-și căpătase deja formele de femeie, mlădios, dar nu lipsit de rotunjimi. Își lovea șoldurile de Khavel și îl vedea cum se trage înapoi, legănându-se la fiecare izbitură.

Fetele mai mici o priveau fascinate. Inevera le învăța acum pe începătoare dansul de pernă, deși *bido*-ul în care era înfășurată spunea că ea însăși încă nu îl experimentase până la capăt.

Legea sfântă cerea ca Logodnicele lui Everam să rămână virgine până când își primeau vălul și *bido*-ul era simbolul acestui legământ. În prima noapte, *Damaji'ting* avea să-i spargă himenul, consumând astfel căsătoria cu Everam și făcând din Inevera o Mireasă în deplinul sens al cuvântului.

În a doua noapte, era liberă să facă dragoste cu orice bărbat sau obiect i-ar fi oferit plăcere, fiindcă, în comparație cu îmbrățișarea lui Everam, ce erau bărbații și obiectele deopotrivă? Doar jucării.

Inevera întâlni privirea eunucului în timp ce se unduia în fața lui. Cu ochii sticloși, își legăna capul în ritmul mișcărilor ei. Îl stăpânea.

Khavel avea înfățișarea bărbatului ideal – *dama'ting* nu se mulțumeau niciodată cu mai puțin de-atât când alegeau un eunuc al plăcerii – cu fața frumoasă, bărbia cu contur ferm, trup

musculos, lucind de ulei. Deprinsese, începându-și lecțiile de la o vârstă fragedă, arta masajului și toate celelalte moduri în care poate oferi un bărbat plăcere unei femei și putea fi, fără nicio îndoială, amantul ideal. Se zvonea că aproape toate *dama'ting* îl foloseau, de aceea i se dădeau, fără întrerupere, droguri care să-i sporească virilitatea, făcea cu strictețe exerciții rituale și își respecta orele de somn. În ultimii zece ani, aproape toate noile *dama'ting* îl chemaseră în dormitorul lor în a doua noapte, și niciuna nu regretase.

Inevera îi vedea frumusețea, dar nu trezea în ea nicio dorință, nu mai mult decât ar fi făcut-o o statuie perfectă. Poate că alte fete erau nerăbdătoare să ducă dansul de pernă pană la capăt, dar Inevera nu-și petrecea ani cizelându-și talentele ca să le irosească pe o jumătate de bărbat. Mai degrabă s-ar fi culcat cu un *khaffit.*

După lecție, se duse la baie, unde trase aburul în adâncul pieptului în timp ce apa fierbinte îi îmbiba mușchii. Melan și Asavi erau acolo, ignorând-o fățiș, dar, în decursul multelor luni scurse de când o învinsese în luptă pe *nie'dama'ting* mai vârstnică, aproape toate celelalte începuseră să se poarte cu ea cu totul altfel.

— Să te spăl, soră? o întrebă Jasira, ținând în mână o bucată de pânză udă, acoperiră cu spuma unui săpun aromat.

Era cu doi ani mai mare decât ea și tocmai trecuse cu bine de încercările care îi dădeau dreptul să intre în Sala Negurii. Inevera o refuză cu o fluturare de mână. Astfel de oferte deveniseră o obișnuință pe măsură ce creștea puterea ei și scădea a lui Melan. După cum îi prezisese Kenevah, celelalte fete se temeau de ea, șoptindu-și una alteia că, într-o bună zi, avea s-ajungă *Damaji'ting.* Inevera ar fi putut să le facă pe cele mai multe *nie'dama'ting* slugile ei sârguincioase, mergând până la a și le lua ca prietene de pernă, pentru a-i oferi plăcere. Dar așa ceva n-o interesa. Fetele n-o mai ocoleau – cum făcuseră cândva –, dar nici prietene nu îi erau.

Inevera își dorea, mai mult decât orice, să poartă vorbi cu mama ei. Sau cu fratele ei. Singurii oameni în care avusese vreodată încredere.

Când se îmbrăcau, îi aruncă o privire lui Melan.

— Te duci în Sală, soră? Am putea merge împreună.

Cealaltă fată o fulgeră cu privirea, iar ea își îngădui să-i răspundă cu un mic zâmbet disprețuitor.

— Zâmbește acum, aruncare greșită, șopti Melan. Azi îmi termin zarurile, iar mâine îmi voi primi vălul.

O măsură cu rânjetul unui animal de pradă, însă Inevera se mulțumi să-i răspundă cu un surâs dulce.

— Totuși, voi fi *dama'ting* înaintea ta, îi făgădui.

•

În holul de la intrarea în Sala Negurii, în jurul Qevei stăteau în semicerc șapte fete – Logodnice în așteptarea zilei în care aveau să-și primească râvnitul văl alb.

Înainte de a începe dăltuirea, *dama'ting* le oferea de fiecare dată o lecție și robele ei păreau roșii ca sângele în lumina glifelor – singura îngăduită în Sală.

Pe toată durata lecției, Melan nu avu astâmpăr, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul și strângând din buze în timp ce-și răsucea cu o mână săculețul de catifea cu zarurile, nerăbdătoare să se întoarcă la dăltuit.

Întotdeauna se întâmpla așa. Cele două rivale intraseră în Sala Negurilor împreună și, cu toate că munca ei începuse cu ani înainte și că de a Ineverei râdea în public, Melan părea s-o fi luat în serios când o amenințase c-o să-și termine zarurile înaintea ei. În fiecare zi, după ce Qeva încheia lecția, Melan alerga, în adevăratul sens al cuvântului, spre chilia de dăltuire, de unde ieșea întotdeauna ultima când striga *dama'ting* că s-a încheiat ziua de lucru. Inevera își imagina că-i aude scrâșnetul frenetic al ustensilelor chiar și prin pereții de piatră.

Pentru Inevera ar fi fost primejdios… poate chiar fatal, ca Melan să-și dobândească vălul înaintea ei. Toate Logodnicele o auziseră pe Inevera spunând că o să termine prima, și toată puterea pe care o dobândise asupra celorlalte fete înfrângând-o pe Melan în luptă ar fi fost pierdută dacă amenințarea ei s-ar fi dovedit o vorbă în vânt. Mai mult decât atât, ca *dama'ting,* Melan s-ar fi bucurat de nenumărate privilegii și i s-ar fi ivit cu mult mai multe prilejuri de a pune la cale uciderea Ineverei. Printre Miresele lui Everam erau multe care ar fi sprijinit-o.

Fetelor li se îngădui în sfârșit să plece și intrară în lungul tunel de piatră rece pe care se înșiruiau chilii mici, pentru dăltuire. Nu existau glife pentru lumină, însă Melan și celelalte fete își ridicară în mâini zarurile neterminate, ca să-și poată vedea

drumul în lumina lor roșie. În chilia de dăltuire nu era îngăduită decât lumina glifelor, dar nici aceea nu li se oferea fetelor. Trebuia dobândită cu truda mâinilor lor. Fără lumină nu-și puteau vedea nici ustensilele, nici mâinile și nici măcar zarurile.

Cercurile pentru vederea glifică erau lăsate afară, interzise în celulele de dăltuire. În Criptă, Inevera auzise povestindu-se, în șoaptă, că o fată încercase să se strecoare cu cerculețele sale în chilie, ca să dăltuiască în lumina lui Everam. I se scoseseră ochii înainte de a fi alungată din Palatul Dama’ting.

Inevera înainta fără nicio grabă în timp ce alte fete intrau în chilii. Numai strălucirea firavă a glifelor se strecura pe sub ușile închise de Qeva în urma lor. Luminile se stinseră rând pe rând și Inevera ajunse la chilia ei folosindu-se doar de acea licărire palidă. Intră și, ca să rămână într-un întuneric deplin, își scoase roba și o îndesă sub ușa închisă de Qeva.

Și Inevera s-ar fi putut folosi de lumina propriilor zaruri, dar se hotărâse să n-o facă în Sala Negurilor. Evejah’ting spunea că până și lumina glifelor putea slăbi zarurile, lăsându-le puterea să se scurgă când nu era nevoie. Damajah dăltuise în beznă, și Inevera nu găsea niciun motiv ca să nu-i urmeze exemplul. *Dacă o meriți*, *Everam îți va călăuzi mâinile,* spunea cartea sfântă.

Inevera îngenunche în întuneric și rosti o rugăciune către cea căreia îi purta numele, în vreme ce își scotea zarurile și ustensilele de dăltuit și le înșiruia în ordine, la distanțe egale unele de altele, își terminase zarul cu patru fețe și pe cel cu șase, iar acum lucra la cel cu opt. Muncea încet, cu meticulozitate – dădea formă zarului, îl lustruia și apoi îl grava –, totul în ritmul propriei respirații.

Timpul se scurgea. Nu știa cât trecuse. Un sunet răsunător, care stârni ecouri în tăcerea sălii, o scoase din transă.

Melan își terminase zarurile.

Inevera se grăbi să-și pună *hora* la loc, în pungă, și să-și adune ustensilele. În seara aceea n-avea să mai lucreze nimeni. Răsuflă de mai multe ori adânc și ieși din chilie.

Celelalte fete se adunaseră deja și Melan se afla în mijlocul lor, cu fața radiindu-i de fericire în lumina glifelor. Își înălță zarurile, iar sunetul admirației și al invidiei îi desfătară auzul. Când o văzu pe Inevera, își puse pe buze un zâmbet rece, de triumf.

Inevera îi răspunse tot cu un zâmbet, înclinându-se politicoasă.

Se strânseră în sala unde țineau lecțiile, cu Melan îngenuncheată și toate celelalte *nie'dama'ting* înconjurând-o în semicerc. Nu după mult timp, începură să apară și *dama'ting*, aproape toate Miresele din trib, care se înșiruiră pe un cerc exterior. Kenevah sosi ultima, trecu în centru și îngenunche în fața nepoatei sale. Pe față nu i se putea citi nimic când scoase un pachet de cărți de joc vechi, decolorate. Le amestecă, și sunetul răsună în tăcerea încăperii.

Pe urmă înșiră trei cărți pe podea, între ea și Melan, cu fața în jos. Apoi scoase un cuțit și i-l întinse fetei, care își crestă mâna și-și lăsă sângele să-i acopere zarurile. Glifele gravate începură imediat să strălucească ușor.

Kenevah întinse degetul către prima carte. Melan scutură zarurile până ce li se înteți strălucirea, apoi le azvârli pe podea, împrăștiindu-le după metoda precisă pe care o învățau toate fetele. Inevera se încordă ca să vadă semnele, dar stăteau astfel încât numai Melan și Kenevah puteau citi modelul.

— Șapte de sulițe, spuse Melan.

Kenevah îi arătă a doua carte, și Melan aruncă.

— *Damaji* de cranii.

Din nou.

— Trei de scuturi.

Kenevah dădu din cap, cu o expresie care continua să nu spună nimic.

— Una dintre Mirese mi-a dat azi de știre că a rămas grea și va aduce pe lume o fată. Care?

Melan aruncă din nou. De data asta dură mai mult, studie zarurile cu atenție. Se uită la *dama'ting* adunate, cu transpirația picurându-i de pe frunte.

— *Dama'ting* Elan, spuse, într-un târziu, numind-o pe una dintre Miresele tinere, care încă nu născuse nicio moștenitoare.

Kenevah nu spuse nimic, ci întoarse prima carte. *Nie'dama'ting* icniră când văzură șaptele de sulițe. Inevera își simți inima într-un clește.

Kenevah întoarse a doua carte. *Damaji* de cranii. Inevera își simți inima în gât.

Kenevah întoarse și a treia carte, și toată lumea icni. Era *Damaji'ting* de apă.

Kenevah se întinse brusc și o plesni pe Melan peste față cu toată puterea.

— Nicio *dama'ting* nu e grea, idioato!

Smulse zarurile din mâna fetei, le ridică și le studie în lumina glifelor.

— Făcute de mântuială! Irosite! Bune doar să stea în lumină, atât și nimic mai mult. Zarurile tale de lemn, dăltuite când de-abia îți puseseși *bido,* au fost mai bune! Unde e al optulea?

Fața lui Melan era o mască a șocului și a groazei. Amorțită, căută în punga pentru *hora*, scoase al optulea os și i-l întinse lui *Damaji'ting.*

Chiar și din locul unde se afla, Inevera văzu că era distrus, stâlcit.

Kenevah vârî zarurile sub nasul lui Melan.

— Toate sunt câte un an din viața ta. Îi vor fi arătate soarelui, iar tu te vei întoarce la fildeș. După ce-o să faci trei seturi perfecte, o să te poți întoarce în Sala Negurii și o să dăltuiești câte un *hora* pe an, până când o să-ți faci noul set. Fiecare zar va fi examinat înainte de a ți se da următorul os, și Everam să te ajute dacă va avea cel mai mic cusur.

Melan făcu ochii mari și expresia șocată îi dispăru, înlocuită de rușine când înțelese pe deplin ce i se întâmpla și ce soartă o aștepta. Inevera respiră adânc, își regăsi centrul și-și alungă zâmbetul care se pregătea să apară la colțurile buzelor.

Kenevah îndesă zarurile în mâinile lui Melan și îi arătă ușa. Nepoata ei plângea acum fără fereală, dar se ridică și ieși împleticindu-se. Asavi gemu cu jale și încercă să ajungă la ea, dar Qeva o prinse de braț și o azvârli înapoi cu brutalitate.

Dincolo de ușa sălii așteptau *nie'dama'ting* mai mici. Icniră într-un glas când o văzură pe Melan plângând și se aliniară ca să se alăture procesiunii, pe urmele lui Kenevah și ale tuturor celorlalte Mirese și Logodnice.

Se îndreptară către cel mai înalt turn al Palatului Dama'ting. Fiindcă Melan nu urca destul de repede, Kenevah o împinse cu o putere surprinzătoare. Fata se împiedică de mai multe ori, și *Damaji'ting* o lovi de fiecare dată cu piciorul până când se ridică și își continuă urcușul pe scara în spirală, pentru a ajunge în sfârșit în balconul din care Sulița Deșertului se vedea în întregime.

— Întinde mâna în afară! porunci Kenevah, și Melan se supuse, în vreme ce toată lumea se îngrămădea în spatele ei, pe balcon și în cea mai de sus încăpere din turn.

— Desfă palma! spuse Kenevah.

Ziua era pe sfârșite, iar soarele coborâse mult pe boltă, dar încă mai scălda balconul în lumina strălucitoare a lui Everam. Plângând, Melan o ascultă iarăși, își desfăcu degetele și lăsă razele soarelui să cadă pe zaruri.

Urmarea nu se lăsă așteptată. Oasele scânteiară și se aprinseră, mistuite de o vâlvătaie albă, fierbinte. Melan urlă.

O clipă mai târziu, totul se terminase și mâna fetei fumega, cu carnea înnegrită acolo unde nu se topise. Cele trei degete mai lungi i se lipiseră, iar Inevera văzu, în mijlocul acelei ruine, fărâme de os carbonizat.

Kenevah se întoarse spre Qeva.

— Trateaz-o și bandajează-i mâna, dar nu te folosi de magie. Trebuie să-și poarte pentru totdeauna urma eșecului, ca aducere aminte pentru ea însăși… Kenevah se răsuci și le cuprinse cu privirea pe celelalte logodnice… și pentru altele.

La aceste cuvinte, toate *nie'dama'ting,* în afară de Inevera, icniră și se traseră înapoi.

•

Melan odată înfrântă, Inevera își scoase din minte urzelile celorlalte Logodnice, găsindu-și centrul și concentrându-se asupra studiului. Continuă să strălucească pe timpul instruirii, ajungând să stăpânească întrebuințările ierburilor și magia *hora,* dând lecții de *sharusahk* și de dans de pernă și întipărind în același timp idei și convingeri în mințile fetelor mai mici, a căror instruire începea la cinci ani.

La solstițiul următor, îl văzu din nou pe Soli și îi făcu la rândul ei cu ochiul, iar colțurile ochilor lui se încrețiră într-un surâs plin de încântare. Inevera rămase cu o amintire pe care o savură șase luni.

După un an, Melan termină cele trei seturi de zaruri din fildeș și se întoarse în Sala Negurii. Qeva o îngrijise cu mare pricepere, dar mâna îi rămăsese o ruină diformă, care păstrase prea puțin din îndemânarea de mai înainte. Își lăsase unghiile acelei mâini să crească lungi, ceea ce o făcea să semene a gheară de *alagai.* Vederea ei le umplea pe celelalte *nie'dama'ting* de spaimă – se

temeau și de Melan, și de pericolul în care se puneau râvnind vălul alb.

Dar, deși pe alte fete ea și gheara ei le intimidau, Melan nu mai însemna nimic pentru Inevera – era doar un morman de balegă de cămilă, pe care îl ocolise deja. Scoțându-și din minte tot ce-i putea abate atenția, continuă să lucreze încet și metodic la zaruri. Toată lumea aflase deja că lucra într-o beznă deplină; se vorbea despre asta, în șoaptă, în timpul meselor și pe coridoarele pe care trecea. Se zvonea că nicio *dama'ting* nu mai făcuse așa ceva, nici măcar Kenevah. Era, după părerea multora, semnul că Inevera fusese într-adevăr aleasă de Everam, că era menită să ia locul îmbătrânitei *Damaji'ting.*

Dar vorbele nu erau decât vânt și Inevera nu le lua în seamă, își păstra centrul. Munca în întuneric nu însemna nimic dacă devenea mult prea încrezătoare în sine, cum fusese Melan.

•

— Cu nevestele lui n-o să mai fie în stare de nimic, îi spuse *dama'ting* Elan Ineverei într-o seară, când fata îi servea ceaiul.

În dimineața aceea, Elan chemase la ea un *kai'Sharum* chipeș, ca s-o binecuvânteze cu o fiică.

Din partea fiecărei *dama'ting* se aștepta să aducă pe lume cel puțin o fată care să-i urmeze. Tații erau aleși cu mare grijă, preferați pentru inteligența și puterea lor, iar alegerea și momentul împreunării erau consfințite de zaruri. Când o *dama'ting* alegea un bărbat, era trimis un palanchin să-l aducă într-o casă a plăcerii de *lângă* palat – fiindcă *în* palat nu putea să intre niciun bărbat cu ouăle intacte.

Niciun krasian nu era atât de prost, încât să refuze invitația unei *dama'ting* și, fiindcă erau atât de pricepute la alegerea ierburilor și la dansul de pernă, bărbatul, fie el și *push'ting,* era întotdeauna satisfăcut. Pleca întotdeauna secătuit și năucit, neavând idee că din sămânța lui abia lăsată în trupul femeii urma să se nască o fată pe care el, unul, n-avea s-o cunoască niciodată.

Puține Mirese erau în stare să nu se laude vorbind despre asta.

— Nicio *jiwah* de-a lui n-o să-l mai satisfacă vreodată, spuse Elan, cu dispreț. O să viseze la mine tot restul zilelor sale, rugându-se la Everam să mai dansez o dată pentru el.

Făcu cu ochiul.

— Și s-ar putea întâmpla. Sulița lui e tare și zeloasă.

Multe *dama’ting* se entuziasmaseră astfel în fața Ineverei, făcându-i confidențe și străduindu-se să-i devină prietene. După eșecul lui Melan, aproape toate Miresele acceptau ideea că Inevera trebuia să fie moștenitoarea lui Kenevah. Unele, ca Elan, încercau s-o impresioneze. Altele se străduiau s-o domine sau să-i ofere daruri prin care s-o manevreze.

Ea își ținea ochii în jos și urechile larg deschise, iar cuvintele ei nu promiteau nimic. Lăsase urzelile Logodnicelor în urmă, iar pe ale Mireselor încă mai învăța să le țeasă – pe lângă ele, împletirea unui *bido* era tot atât de simplă ca a părului în cozi.

— Dansul tău de pernă e renumit chiar și printre celelalte *dama’ting,* îi spuse lui Elan.

E renumit pentru că lasă atât de mult de dorit, adăugă, în gând, dar își avea centrul, și Elan nu-și dădu seama că nu era sinceră.

— El n-o să mai vadă niciodată ceva asemănător, sublinie Elan.

Inevera se întoarse să plece și dădu cu ochii de Asavi, care o privea cu răceală din cealaltă parte a încăperii. Mai mare decât Melan cu doi ani, Asavi își primise de curând vălul și Inevera pășea pe vârfuri când era ea prin preajmă, ca să nu-i ofere cumva ocazia să se pretindă ofensată. Cu ușile Criptei între ele, ea și Melan nu se mai puteau strânge noaptea în brațe, dar Melan era chemată adesea în noile odăi ale lui Asavi în timpul zilei și rămânea acolo cu orele, iar Inevera nu se îndoia că prietenia lor de pernă continua.

•

În zorii unei zile din al cincilea an al ei ca logodnică, Inevera se afla în Pavilionul Dama’ting când un strigăt familiar vesti că un grup de *Sharum* își aducea răniții. Era dimineața de după Asfințire, iar pierderile se înmulțiseră în ultimii ani.

— Lăsați-mă să trec, lepădături *push’ting*! E fiul meu!

Inevera își simți sângele înghețându-i în vine. Chiar și după cinci ani, recunoștea vocea tatălui ei.

Săltându-și robele, alergă fără nicio urmă de calm *dama’ting* în sala de operații, unde găsi un grup cunoscut de *Sharum* cu brațele goale și platoșe negre, de oțel. Fața lui Cashiv era udă de lacrimi când se întoarse spre Kasaad, care avea, ca și el, mai mulți războinici în spate. Ochii tatălui ei erau injectați și se

clătina pe picioare, probabil încă amețit după cât couzi băuse ca să-și păstreze curajul în Labirint.

Dama'ting tratau mai mulți *Sharum,* dar Inevera n-avu ochi decât pentru unul, și alergă lângă Soli cu un țipăt. Fața frumoasă a fratelui ei era plină de sudoare și de praf, ochii îi deveniseră sticloși, pielea îi era palidă. Avea brațul drept spintecat, în dreptul bicepsului, de o gheară de *alagai* care aproape că i-l retezase. Chiar sub umăr îi fusese legat un garou și, cu toate că, sub el, cearșaful era îmbibat de sânge, Inevera își imagină că lăsase încă și mai mult pe pavajul Labirintului, ca și pe drumul de acolo până în pavilion.

Ea era Logodnică a lui Everam, n-avea nici familie, nici nume, dar nu se sinchisi de asta, prinse capul fratelui ei între palme și îl întoarse cu delicatețe, ca să-i întâlnească ochii.

— Soli, șopti ea, îndepărtându-i de pe față părul plin de sudoare. Sunt aici. O să am grijă de tine și-o să te fac sănătos. Jur!

Ochii lui se luminară ușor când o recunoscu. Încercă să râdă, dar nu izbuti decât să tușească, pătându-și buzele cu sânge. Vocea îi era un șuier umed.

— Eu sunt dator să-ți port ție de grijă, surioară, nu invers.

— Nu mai e așa, frate, șopti Inevera, simțind că începeau să-i curgă lacrimile.

— N-o să-i putem salva brațul, spuse Qeva, în spatele ei. Nici cu ierburi, nici cu *hora.* Va trebui să i-l tăiem.

Dacă pierderea calmului Ineverei o supărase, *dama'ting* nu-și trădă nemulțumirea.

— Nu! strigă Kasaad. E destul de rău că m-a blestemat Everam să am un *push'ting* drept fiu, nu-l voi avea și olog! Trimiteți-l acum pe drumul singuratic și rugați-l pe Everam să-l ierte fiindcă și-a irosit sămânța!

Cu un țipăt de durere, Cashiv sări la Kasaad și îl trânti cu ușurință la podea, apăsându-i capul în jos cu sălbăticie. Prietenii lui Kasaad se apropiară ca să-l ajute, însă războinicii lui Cashiv le tăiară calea.

— Soli n-a însemnat niciodată nimic pentru tine! urlă el. Pentru mine e totul!

— Tu l-ai stricat, cu obiceiurile tale *push'ting,* mârâi Kasaad. Adevărații *Sharum* nu suportă să ducă o viață de olog!

— St! exclamă Qeva, clătinând din cap. De parcă părerile lor ar avea vreo importanță. Bătu din palme și pocnetul sonor răsună ca un tunet. Ajunge! Afară, cu toții! Orice *Sharum* fără nicio rană care nu dispare de-aici cât număr până la zece o să fie *khaffit* înainte de apusul soarelui!

Asta atrase atenția tuturor. Războinicii care n-aveau ce căuta se grăbiră să iasă, iar Cashiv îl eliberă imediat pe Kasaad, se ridică în picioare și se înclină adânc.

— Îmi cer iertare fiindcă am adus violența în acest loc al lecuirii, *dama'ting.* Aruncă o privire îndurerată spre Soli și căzu în genunchi, lipindu-și fruntea de podea. Te implor, onorată Mireasă, nu-l pedepsi pe Soli pentru purtarea mea! Chiar și cu un singur braț, face cât o sută de bărbați.

— Îl vom salva, spuse Inevera, deși se cădea s-o facă ea. N-o să-mi las fratele să moară.

— Frat..., Kasaad își ridică ochii spre ea. Pe barba lui Everam, Inevera?!

Pe față i se citi că o recunoscuse și, cu o iuțeală uimitoare, își înșfăca sulița căzută și-o lovi pe fiica sa cu piciorul. Luată prin surprindere, Inevera se izbi cu putere de podea și-și înălță privirea exact în clipa când Kasaad împlânta vârful suliței în pieptul lui Soli.

— Mai bine mort, decât *push'ting* olog, cruțat de inima iubitoare a surorii sale!

Cashiv se repezi imediat și se opri în spatele lui, strângându-l de gât cu un braț de fier și proptindu-i în burtă un cuțit lung, curbat. Inevera alergă la Soli, dar era mort, tatăl ei îl lovise cu precizie.

— Nu meriți să mori nici de gheară de *alagai,* nici de suliță, mârâi Cashiv la urechea lui Kasaad. O să te spintec cum spintecă un *khaffit* porcul și-o să mă uit cum se scurge viața din tine. Meriți o mie de morți, și-n abisul lui Nie o să le ai pe toate!

Kasaad râse.

— Am îndeplinit voința lui Everam, și voi bea din râurile lui de vin în Paradis. Evejahul ne spune: *Nu țineți printre voi nici* push'ting, *nici ologi*!

Qeva se apropie de ei.

— Mai spune și: *Nu beți grâne fermentate*... și *Cine lovește o Logodnică a lui Everam va fi dat morții.*

Era adevărat. Dacă loveai o *nie’dama’ting* erai pedepsit ca și cum ai fi lovit o *dama’ting* – deveneai *khaffit,* apoi erai executat. Numai femeia ofensată putea să te cruțe.

Qeva își luă propriul cuțit curbat și începu să-i taie lui Kasaad hainele negre. El țipă și se zvârcoli, dar loviturile ei iuți și precise îi întrerupseră liniile puterii, iar brațele și picioarele îi căzură fără vlagă.

— Acum ești *khaffit*, Kasaad fără nume demn să fie rostit. Vei rămâne pe veci în afara porților Paradisului și n-o să poți decât să te rogi să fii mai puțin prost în viața viitoare dacă, în înțelepciunea Sa, Everam o să se îndure de sufletul tău și o să-l trimită înapoi pe Ala.

Se întoarse spre Inevera și îi întinse cuțitul. Cashiv trase de Kasaad cu putere, arcuindu-i spatele ca să fie o țintă ușoară.

Kasaad se văicări și imploră, dar în ochii din jurul lui nu era nici urmă de milă. În cele din urmă se liniști și se uită la Inevera.

— Dacă vreți să irosiți un luptător adevărat de dragul unui *push’ting* ciung, atunci așa să fie. Fă-o repede, fiica mea!

Cu furia clocotindu-i în vene, Inevera îi întâlni ochii. Simțea mânerul de argint al cuțitului greu și cald, umezit de sudoarea ei.

— Nu, n-o să-mi ucid tatăl, spuse, în cele din urmă. Iar tu nu meriți să se facă repede.

Se uită la Qeva.

— Evejahul spune că, dacă vreau, pot să-l cruț.

— Nu! strigă Cashiv. Să te ia Nie, fato, dacă nu-i faci dreptate fratelui tău! Dacă pielea ta e prea pură ca s-o întinezi, spune un singur cuvânt și-ți voi fi eu mâna care lovește.

— Înțelegi ce înseamnă să-l cruți? o întrebă Qeva, fără să-l ia în seamă pe Cashiv. Ofensa adusă lui Everam trebuie plătită cu sânge.

— Va fi plătită, răspunse Inevera.

Qeva dădu din cap, luă un garou și îl legă strâns în jurul piciorului care o lovise pe Inevera. Ea se uită la Cashiv.

— Ține-l bine!

Războinicul dădu din cap și-și întări strânsoarea de fier.

Fără să stea pe gânduri, Inevera înfipse cuțitul ascuțit în genunchiul tatălui ei, ca un măcelar care taie un ciolan. Sângele izvorî, fierbinte, când partea de jos a piciorului se desprinse, cu un pocnet, exact din locul unde se îmbinau oasele. Urletele lui

Kasaad umplură pavilionul, dar acolo astfel de sunete erau ceva obișnuit, așa că nimănui nu i se părură ieșite din comun.

Inevera își însfacă tatăl de barbă, întrerupându-i țipetele când fața lui chinuită se înălță spre ea.

— Te vei duce la Manvah și o vei sluji. O vei sluji ca și cum ar fi *Damaji'ting.* Fă-o pentru tot restul zilelor tale și *s-ar putea* să mă-ndur și să te las să mori în negru. Dar, dacă o mai lovești vreodată pe mama sau dacă nu-i îndeplinești și cel mai mic capriciu, o să aflu și o să-ți tai și celălalt picior, și brațele. O să trăiești fără ele destul de mult ca să suferi și, când o să mori fiind *khaffit,* o să le fii dat câinilor, să te mănânce și să te lase apoi ca rahat pe străzi.

Cashiv îl lăsă pe Kasaad să cadă pe podea, smulgându-i un nou urlet de durere. Întinse apoi un deget spre fața Ineverei.

— Un picior? Piciorul unui bețiv care nu e bun de nimic? Asta e prețuirea ta pentru Soli?

Cu o mișcare rapidă, Inevera îl prinse de deget și i-l frânse cu aceeași ușurință cu care îi întrerupse linia de energie din picior cu o simplă apăsare. Piciorul războinicului se înmuie și ea îl lovi, trântindu-l pe spate.

— Crezi că-mi poți cântări dragostea pentru fratele meu? Crezi că legătura mea de sânge e mai slabă decât legătura ta de spermă?

Cashiv o măsură cu o privire rece.

— Sufletul meu e pregătit pentru drumul singuratic, Inevera vah Kasaad. Am ucis mulți *alagai,* am adus pe lume un fiu și nu te-am lovit. E dreptul tău să mă ucizi dacă o vrei, dar nu-mi poți interzice intrarea în Paradis, cum i-ai interzis-o tatălui tău. Voi sta în marele palat al lui Everam alături de Soli și-l voi alina sub șuvoiul de pișat de cămilă turnat de propria soră peste amintirea lui cu fiecare răsuflare a mâncătorului de porci.

Rânji, disprețuitor.

— Lovește-mă! Fă-o!

Un soi de nebunie îi umplu ochii și Inevera înțelese că voia să-l omoare. O implora.

Clătină din cap.

— Dispari din ochii mei! N-o să te ucid fiindcă mi-ai iubit fratele, chiar dacă asta a făcut din tine un prost.

•

După ce se întoarse în Palat, Inevera se grăbi să coboare în Criptă. La ora aceea acolo erau puține fete, și toate se grăbeau s-ajungă la lecții. Inevera trebuia să predea ea însăși una înainte de a intra în Sala Negurilor în ultima parte a serii.

O văzu pe *nie'dama'ting* Shaselle împletindu-și *bido*-ul după baie și pocni din degete ca să-i atragă atenția. Deși mai mare decât ea, fata tresări la auzul sunetului.

— Am ceva important de făcut, îi spuse Inevera. Ține lecția despre ierburi cu fetele din al doilea an.

— Desigur, *nie'damaji'ting.*

Shaselle se înclină în fața ei și se grăbi să plece pentru a-i îndeplini dorința.

Nie'damaji'ting. Cea care părea să fie moștenitoarea lui Kenevah. Titlul nu era oficial – orice fată prinsă folosindu-l ar fi primit o pedeapsă severă.

Inevera nu-i mai poruncise niciodată unei alte fete să predea o lecție în locul ei și nici măcar nu avea dreptul s-o facă, dar în clipa aceea nu-i păsa. Se aruncă pe patul ei îngust și plânse. Se gândi să adune apa în sticluțe pentru lacrimi, pe care i le-ar fi putut oferi lui Everam, cu rugăciuni pentru sufletul fratelui ei, dar nu era cu putință, fiindcă suspina atât de tare, încât îi tremurau mâinile. Își îngropă fața în pernă, lăsând pânza aspră să-i soarbă lacrimile.

Soli nu mai era. N-avea să-i mai vadă nici zâmbetul vesel, nici fața frumoasă, cuvintele lui n-aveau s-o mai aline niciodată, n-avea să-i mai simtă niciodată prezența între ea și primejdie. Toate acele viitoruri dispăruseră cât ai clipi. Se întrebă ce văzuse *dama'ting* în zaruri când își încheiase el *Hannu Pash.*

Și Kasaad? Îi făcuse lumii o favoare cruțându-l sau avea să fie o povară mai grea pentru Sulița Deșertului? Cashiv avusese dreptate? Nu fusese în stare să-și răzbune fratele așa cum se cuvenea?

Timpul se scurse și auzi sunând clopotul care vestea trecerea de amiază. Sala Negurii o chema, dar ea încă nu se ridică. De când fusese primită nu lipsise absolut niciodată, dar nicio regulă n-o obliga să fie acolo. Dacă voia să-și petreacă toată viața dăltuindu-și zarurile, era dreptul ei s-o facă.

În cele din urmă, ușa Criptei se deschise și intră Qeva, pentru a se opri în fața ușii.

— Ajunge, fetițo, ți-ai avut lacrimile. În Sulița Deșertului nu e destulă apă de irosit ca s-o verși tu o zi întreagă. Găsește-ți centrul. Kenevah te-a chemat la ea.

Inevera respiră adânc o dată, apoi încă o dată, ștergându-și pe furiș lacrimile cu o manșetă. Când se ridică, părea din nou calmă, deși se simțea sfâșiată pe dinăuntru.

Kenevah o aștepta în camera ei de lucru. Din ceainic se înălțau aburi și, la un semn, Inevera turnă pentru amândouă, apoi se așeză față în față cu *Damaji'ting.*

— Nu mi-ai spus niciodată că fratele tău era unul dintre oamenii lui *Dama* Baden, zise femeia mai vârstnică.

Inevera dădu din cap, amorțită.

— M-am temut că, dacă ai fi știut, nu m-ai mai fi lăsat să-l văd în fiecare an.

Mărturisirea era o recunoaștere a faptului că o mințise pe *Damaji'ting*, dar Inevera descoperi că nu mai avea destulă putere ca să-i pese.

— Probabil că aș fi făcut-o, mormăi Kenevah. Și, dacă ar fi fost așa, poate că el ar mai trăi încă.

Pe urmă, când Inevera își înălță privirea spre ea, ridică din umeri.

— Sau poate că nu. Zarurile ne pot lăsa să spicuim multe din viitor, dar despre trecut nu spun nimic.

— *Trecutul s-a dus,* spuse Inevera, citând-o pe Damajah, *n-are rost să alergi după el.*

— Atunci de ce ți-ai petrecut toată ziua plângând? o întrebă Kenevah.

— Durerea mea e un vânt puternic, *Damaji'ting.* Orice palmier trebuie să se plece în fața vântului, îndreptându-se numai după ce a trecut.

Kenevah își săltă vălul atât cât era nevoie ca să sufle în aburul de deasupra ceaiului.

— *Sharum* nu se pleacă.

La asta, Inevera își ridică privirea.

— Hm?

— Nu se pleacă și nu plâng, continuă Kenevah. Fiindcă e un lux pe care nu și-l pot îngădui în Labirint, când distanța dintre viață și moarte e de grosimea unui fir de păr. Acolo unde noi ne plecăm în fața vântului, *Sharum* își îmbrățișează durerea și n-o mai iau în seamă. Pentru cei neinstruiți, efectul pare să fie

același, dar nu este. Așa cum un vânt puternic poate frânge până și cel mai mlădios copac, există dureri prea mari pentru ca un *Sharum* să le poată îndura. Când se întâmplă așa ceva, se aruncă în calea lor, sperând să le aducă o moarte onorabilă, fără să fie nevoiți să-și recunoască înfrângerea.

— Cashiv își dorea o astfel de moarte, spuse Inevera. El și fratele meu erau amanți.

Kenevah sorbi din ceai.

— Alți *Sharum* pleacă în Labirint știindu-i pe cei dragi lor departe de pericol, zăvorâți în Orașul de Jos. *Push'ting* stau alături de ei. De-asta luptă cu mai multă înțelepciune, dar simt mult mai tare pierderea când e luat unul dintre ei. *Damaji'ting* se uită la Inevera. Dar tu i-ai refuzat moartea asta. Ca și pe a tatălui tău, deși Evejahul o cerea.

— Evejahul mi-a îngăduit să aleg, răspunse fata, și de ce să-i fie îngăduit lui Cashiv să scape de durerea pierderii lui Soli, când mie nu mi se îngăduie?

Kenevah dădu din cap.

— În Krasia am început să lăsăm moartea în voia ei. Un oaspete care vine des, deși nu e poftit, ne-a devenit prieten vechi, primit cu brațele deschise. Cu trei veacuri în urmă, eram milioane, umpleam orașul ăsta imens și terenurile din jurul lui. Ne luptam și atunci între noi, dar câteva vieți irosite în încăierări pentru fântânile furate nu însemnau nimic când eram tot atât de mulți ca firele de nisip din deșert. Acum suntem rari, ca picăturile de ploaie, și fiecare viață contează.

— *Alagai*-ii…, începu Inevera.

Kenevah își flutură mâna, ca și cum ar fi vrut să-i alunge vorbele.

— Or fi luând *alagai*-ii cele mai multe vieți, însă îi hrănește prostia noastră.

— *Alagai'sharak,* spuse Inevera.

— Mileniile de luptă între triburi nu sunt date uitării la apusul soarelui, indiferent ce-ar spune Andrahul și Sharum Ka, sublinie Kenevah. Sunt corupți, pun tribul Kaji mai întâi în toate și fac tot ce pot ca să-și îndepărteze rivalii. Sharum Ka e bătrân și-și petrece nopțile în palatul lui, lăsând Labirintul fără un conducător adevărat, însă continuăm să ne trimitem cei mai puternici bărbați noapte de noapte în mașinăria aia de tocat carne, pierzând războinici mai repede decât se nasc alții. Noi,

dama'ting, ne străduim din răsputeri să fie mereu prunci în fiecare pântece fertil din Krasia, dar pur și simplu nu avem destule pântece ca să ținem pasul cu bărbații hotărâți să ne stârpească de pe fața pământului.

— Și ce e de făcut?

Kenevah oftă.

— Nu știu dacă se poate face ceva. Puterea noastră nu e fără limite. S-ar putea să-mi moștenești într-o bună zi vălul numai ca să domnești asupra sfârșitului poporului nostru.

Inevera clătină din cap.

— Nu pot s-accept așa ceva. Everam ne pune la încercare. N-o să ne lase poporul să piară.

— Lasă să se întâmple asta de trei veacuri încoace, spuse Kenevah. Everam îi favorizează pe cei puternici, dar și pe cei vicleni. Poate că și-a pierdut răbdarea, sătul de proști.

•

Inevera continuă să lucreze cu calm și precizie, dar se simțea tot mai încordată pe măsură ce se apropia de terminarea zarurilor. Încă o săptămână sau cel mult două, și avea să fie pusă la încercare pentru dobândirea vălului. La paisprezece ani. Mai tânără decât oricare alta din ultimele veacuri.

Fără s-o fi chemat, în minte îi reveni amintirea lui Melan, din clipa când îi arseseră zarurile sub soare. Sunetul țipetelor ei. Mirosul de carne arsă și fumul urât mirositor, care înțepa ochii. Chiar și după multe operații și după o bănuită încercare a lui Asavi de a o vindeca folosindu-se de *hora,* mana lui Melan continua să arate ca laba unui demon al nisipului, diformă și plină de cicatrice.

Asta avea să fie și soarta ei? Instinctul îi spunea că nu, dar nimic nu se adeverea întotdeauna, nici măcar profețiile lui Kenevah.

Inevera se trezi dintr-un coșmar, cu inima bătându-i nebunește. În Criptă încă mai domnea întunericul, dar ea ghici că zorii nu erau departe și știu că nu mai putea dormi. Coborî din pat fără zgomot, se spălă și își luă un *bido* curat din teanc, apoi și-l împleti tot atât de repede cum își îmbrăca un bărbat robele. Era gata când începură glifele să dea lumină, și se grăbi să le pună pe fetele mai mici să se îmbrace și să se pregătească pentru *sharusahk.*

În ziua aceea în pavilion erau puțini răniți și se pregătea să se întoarcă în palat când sosiră doi băieți încă în *bido.* Unul era surprinzător de gras – știa că maeștrii de instrucție îi înfometau pe *nie'Sharum* – și îl sprijinea pe un altul, mai scund și mai slab, cu nimic mai mult decât puținii săi mușchi între piele și os. Nu putea să aibă mai mult de zece ani, dar brațul îi era rupt într-un asemenea hal, încât osul îi ieșea, alb, din carnea stâlcită, iar sângele îi șiroia. Era palid și transpirat, dar nu plângea și veni pe picioarele lui până la masa pe care avea să-i vindece Qeva brațul. Când ea dădu din cap, băiatul gras se înclină și plecă.

Inevera o ajutase de multe ori să trateze oasele rupte și știa ce ierburi și ce ustensile să-i aducă. Pentru băiat pregăti un băț înfășurat într-un strat gros de pânză, pe care să-l muște. Îi văzu ochii sticloși de durere și se înduioșă de mila lui. Îi puse bățul în gură.

— *Dal'Sharum* îmbrățișează durerea.

Băiatul dădu din cap, deși pe față i se citea nedumerirea. Mușcă bățul cu putere când începu Qeva să-i pună oasele la loc, însă, câteva clipe mai târziu, corpul i se destinse, iar strânsoarea fălcilor slăbi, așa că bățul căzu. Inevera se gândi că leșinase – era întrutotul de înțeles –, însă avea ochii deschiși și se uita cum îi aranjează *dama'ting* oasele și cum îl tratează. Era impresionant. Inevera văzuse *Sharum* în toată puterea cuvântului care nu se uitau cum li se cosea carnea. Când termină, Qeva îi dădu o licoare care să-l adoarmă, nelăsându-l să se miște în vreme ce Inevera pregătea ghipsul.

— Maeștrii de instrucție. Qeva scuipă cuvântul. Băiatul ăsta e ultimul din stirpea lui Jardir, tatăl lui a fost ucis prostește când au năvălit majahii să fure o fântână. E destul de rău că ne sunt măcelăriți bărbații noaptea și m-am săturat să-i peticesc pe băieții din *sharaj.* Mulți nici măcar n-ajung în Labirint, sunt schilodiți sau uciși în timpul instruirii. Asta trebuie să înceteze.

— Va înceta, spuse Inevera. O să găsesc o cale.

— Tu? Qeva o privi batjocoritoare. Adică te crezi Damajah?

Inevera ridică din umeri.

— E mai bine să stai degeaba, așteptând să apară?

Qeva își îngustă ochii.

— Măsoară-ți cuvintele, fetițo! Se apropie de blasfemie.

Inevera se înclină.

— N-am vrut nicidecum să le dau un asemenea înțeles, *dama'ting.*

•

Mult timp după ce ar fi trebuit să se întoarcă în palat, Inevera rămase să-l vegheze pe băiatul adormit. Era frumos, poate îndeajuns ca să atragă privirea unei *dama'ting,* dar nu-l credea dispus să renunțe la ouă pentru o viață de eunuc. În el era forță. I-o simțea. Poate că de aceea i se părea că trebuie să-i vorbească din nou.

Băiatul se foi, apoi își deschise ochii căprui, și ea îi zâmbi.

— Tânărul războinic se trezește.

— Vorbești, murmură băiatul, cu voce răgușită.

— Sunt cumva animal și n-ar trebui să pot? întrebă Inevera.

— Adică vorbești cu mine, răspunse băiatul. Nu sunt decât *nie'Sharum.*

— Iar eu sunt *nie'dama'ting*. Îmi voi dobândi în curând vălul, dar încă nu-l port, așa că pot vorbi cu oricine doresc.

Ridică un castron cu terci de ovăz la buzele lui.

— Presupun că în *Kaji'sharaj* vă înfometează. Mănâncă. O s-ajute vrăjile lui *dama'ting* să te vindece.

Băiatul dădu din cap, înghițind cu lăcomie, golind repede castronul. Pe urmă se uită în sus, la ea.

— Care e numele tău?

Inevera zâmbi din nou, ștergându-i un rest de terci de la gură.

— Cutezător, pentru un băiat abia destul de mare pentru *bido.*

— Îmi cer iertare, spuse el.

— Pentru cutezanță nu trebuie să-ți ceri niciodată iertare. Lui Everam nu-i plac timizii. Numele meu e Inevera.

— Facă-se voia lui Everam, traduse băiatul, apoi dădu din cap, ca și cum ar fi vrut s-arate cu bărbia către pieptul lui. Ahmann, fiul lui Hoshkamin.

Inevera își înghiți râsul. Oare voia s-o curteze? Dădu din cap, politicoasă, întrebându-se ce-o atrăgea la el. Se întrebă dacă acel băiat curajos și puternic avea să se numere printre cei uciși în timpul instruirii, dacă viața lui avea să fie irosită înainte de-a și-o începe cu adevărat, dacă avea să le fie sacrificat Labirintului și voinței unor proști, cum se întâmplase cu Soli.

•

Odată întoarsă în palat, Inevera se duse direct în Sala Negurilor. Nu mai putea amâna. Avea întrebări la care numai

zarurile îi puteau răspunde. Intră imediat în chilie și-și pregăti ustensilele, trecându-și degetele sensibile peste oase când le scoase din punga pentru *hora.* Netezite de zece mii de atingeri și lustruite cu uleiuri sfințite, aveau suprafața ca de sticlă, întreruptă doar de adânciturile care conturau simbolurile.

Câte o glifă a prorocirii pentru fiecare, și apoi câte un simbol al prezicerii pe fiecare latură a fiecărei fețe și în centrele fețelor rămase. Numai pe zarul cu patru fețe erau șaisprezece simboluri. Pe cel cu șase erau treizeci. Treizeci și două pe cel cu opt. Și așa mai departe. În întuneric, Inevera își plimbă pe rând degetele peste toate simbolurile, verificându-le perfecțiunea, așa cum mai făcuse de nenumărate ori. Erau din ce în ce mai mici pe măsură ce creștea numărul fețelor, dar le știa pe toate de parcă i-ar fi fost gravate pe suflet.

În cele din urmă, ridică zarul cu douăzeci de fețe. Ultimul din set. Iar în punga ei pentru *hora* încă se mai afla ultimul os, neatins de când i-l dăduse Kenevah. Multe fete făceau greșeli și aveau nevoie de rezerva aceea. Nu era rușine s-o folosești, dar să „îl faci din șapte” era o onoare deosebită, iar la un os renunțai cu mari păreri de rău. Dacă nu-l atingea, al optulea era al ei, pentru a-l întrebuința după plac. Magie la discreție.

Al douăzecilea era aproape gata, nu-i mai lipseau decât trei simboluri. Pe toate celelalte le făcuse încetul cu încetul, trecându-și ușor ustensila de dăltuit peste locul ales cu precizie, astfel încât abia că zgârie suprafața, conturând simbolul din linii atât de puțin adânci, încât le putea îndepărta prin lustruire în câteva secunde. Pe urmă, după ce își plimba degetele peste el, îl contura iarăși, de data asta mai adânc. Și iarăși. Și iarăși. De o sută de ori dacă era nevoie, până ce liniile erau adânci și de neconfundat.

Dar nu făcu la fel și ziua aceea. Pentru că simțea în degetele ei puterea lui Everam, așa că dăltui adânc, conturând primul simbol dintr-o singură mișcare neîntreruptă. Era o dovadă de nechibzuință, de prostie, dar nu izbuti să se abțină, răsuci zarul și trecu direct la al doilea simbol minuscul și apoi la al treilea, terminând în câteva secunde ceea ce făcuse, pe alte fețe, în câteva săptămâni. Mâinile îi tremurau când își luă cârpa de lustruit și îndepărtă așchiile, temându-se să-și treacă degetele peste simboluri. Dacă făcuse o greșeală? Dacă stricase zarul? Ar

fi însemnat un an de muncă în plus, fără să mai existe o a treia șansă. Nu fără o ardere.

În cele din urmă, își regăsi centrul și cuteză să atingă suprafața, minunându-se de perfecțiunea ei. Fără să șovăie nicio clipă, luă cea mai ascuțită ustensilă de dăltuit și își crestă carnea dintre degetul mare și arătător, lăsându-și sângele să curgă peste zaruri, intrând în adânciturile glifelor. Și, în acest timp, se rugă.

— Everam, Ziditor al Paradisului și al Alei care ne dăruiești Lumina și Viața, copiii tăi mor. Ne luptăm între noi când ar trebui să ne unim, irosim vieți când ar trebui să le păstrăm. Cum putem recâștiga favorurile tale, salvându-ne de dispariția din această lume?

În vreme ce rostea cuvintele, amestecă ușor zarurile în căușele palmelor și le simți calde la atingere pe măsură ce apărea magia. Lumina i se strecură printre degete, dând mâinilor ei o strălucire roșie și trimițând raze firave într-un dans pe pereții încăperii.

Era interzis să încerce zarurile de una singură. Legea îi cerea, limpede, să sune clopoțelul pentru verificare înainte de a se încrede în zarurile ei, dar nu-i păsa. Simțea puterea crescându-i în mâini și nu mai putea s-aștepte.

Aruncă.

Zarurile se împrăștiară pe podea, pâlpâind de magie. Le privi răsucindu-se nefiresc și dând naștere unui model dictat mai degrabă de glife decât de legile fizicii și ale geometriei. Pe urmă se opriră, cu o parte dintre simboluri licărind monoton, cu altele strălucind cu putere și cu altele mai întunecate. Citirea lor era mai degrabă artă decât știință, dar Inevera le înțelegea tot atât de bine cum ar fi înțeles cuvintele scrise pe un pergament.

… Un băiat va plânge în Labirint la al o mie șaptezeci și șaptelea răsărit. Fă-l bărbat, ca să pornească pe calea lui Shar’Dama Ka…

Inevera se împurpură la față și respiră adânc, găsindu-și centrul. Îi era menit să-l descopere pe Shar’Dama Ka renăscut? Asta însemna că e cu adevărat Damajah, așa cum îi spusese Qeva în bătaie de joc? N-avea s-o știe niciodată, fiindcă zarurile prevesteau soarta altora, dar niciodată pe a celei care le arunca.

— Fă-l bărbat, șopti.

Aici, simbolurile erau vagi. Oare reprezentau ceremonia primirii vălului, de care avea parte fiecare *Sharum*? Deflorarea prin împreunare? Educația și instrucția? Cununia? Zarurile nu spuneau.

Le scutură din nou.

— Everam, Ziditor al Paradisului și al Alei care ne dăruiești Lumina și Viața, cum trebuie să fac din acel băiat un bărbat?

Zarurile îi vorbiră din nou, deși nu îi oferiră un răspuns clar, izbutind doar să o umple de o nouă spaimă.

... Sharak Ka e aproape. Izbăvitorul trebuie să aibă toate avantajele...

Sharak Ka. Primul Război. Fără un Izbăvitor, fântâna omenirii avea să sece pentru totdeauna și lumina lui Everam avea să dispară de pe Ala până la ultima rază.

Izbăvitorul trebuie să aibă toate avantajele.

Se grăbi să-și adune oasele, apoi le ridică. Mișcându-și degetele pe simboluri, umplu de strălucire chilia în care își petrecuse nenumărate ore fără s-o fi văzut vreodată cu adevărat. O firidă mică din perete, în care se afla un clopoțel de argint, reflectă lumina.

Zilele trăite în beznă se încheiaseră. De acum înainte, zarurile aveau să-i lumineze calea.

•

Încercarea pentru dobândirea vălului începu imediat și se încheie repede. Inevera nu avea niciun dubiu și răspunse imediat, deși Kenevah îi puse cu mult mai multe întrebări decât lui Melan și decât oricărei alte fete care își mai primise vălul între timp.

Damaji'ting își țesu întrebările din trucuri și jumătăți de adevăruri, încercând iarăși și iarăși s-o încurce pe Inevera. La asta, toate Miresele și Logodnicele din încăpere începură să murmure, întrebându-se dacă nu cumva Inevera făcuse deja vreo greșeală și de aceea o încolțea Kenevah. Interpretarea zarurilor era subiectivă, așa că greșelile nu lipseau. Una era îngăduită, dar niciodată și a doua.

Inevera nu ignora nedumerirea celor din jur, dar pentru ea nu era decât vânt. Simțea înțelepciunea lui Everam curgând prin zaruri și vorbea cu siguranța vocii Lui. Niciun răspuns nu era greșit și atât ea, cât și Kenevah o știau. În cele din urmă, femeia vârstnică dădu din cap.

— Bine-ai venit, soră!

Adevăratele *dama’ting* își păstrară calmul, deși șoaptele lor încetară imediat. Câteva *nie’dama’ting* o ovaționară, dar nu toate. Inevera își plimbă privirea de la una la alta și o întâlni pe a lui Melan, care o fixă îndelung.

Pe urmă capul i se plecă aproape inobservabil, a respect, dar ochii își păstrară asprimea. Nu se putea spune dacă e umilă sau răzbunătoare. Inevera se gândi că n-are importanță.

Chiar acolo, în Sala Negurilor, sub privirile tuturor, Ineverei i se scoaseră robele și *bido*-ul și își rosti jurământul către Everam.

— Eu, Inevera vah Kasaad am’Damaj am’Kaji, Logodnică a lui Everam, îl iau ca prim soț al meu, pun dorințele Sale mai presus de ale tuturor altora, dragostea Sa îmi e dorința cea mai fierbinte și voința Sa cea mai râvnită dintre porunci, căci El este Ziditorul tuturor lucrurilor mărețe și adevărate și toți ceilalți bărbați nu sunt decât umbre palide ale desăvârșirii Sale! O fac pentru acest timp și pentru veșnicie, pentru că după moarte mă voi alătura surorilor mele de cununie din Haremul Celest și voi cunoaște sacra Sa atingere.

— Aud acest jurământ și voi veghea ca să nu-l încâlci, zise Kenevah, ridicându-și zarurile în aer și făcându-le să strălucească de magie.

— Aud, spuse Qeva, înălțându-și propriile zaruri strălucitoare.

— Aud, repetară una câte una celelalte *dama’ting,* înălțându-și zarurile pe rând, pe rând.

— Aud. Aud.

O conduseră pe Inevera la o masă de marmură și îi cerură să îngenuncheze, întinzându-și mâinile în față și apăsându-și fruntea pe tăblie. Piatra tocită se adâncise, marcând locul unde stătuseră, mai înainte, nenumărați genunchi, nenumărate mâini și nenumărate frunți.

Kenevah scoase o bucată mare de marmură, care părea să fi avut cândva forma mădularului unui bărbat, însă, de-a lungul veacurilor în care fusese întrebuințat, capul bombat i se măcinase, și semăna destul de bine cu o săgeată.

Qeva luă un pocal cu apă binecuvântată și o vărsă peste falus, rostind rugăciuni. Pe urmă scoase un flacon cu ulei de kanis, îl lăsă să picure pe marmura pe care o mângâie apoi cu mișcări circulare de du-te-vino, ca și cum i-ar fi oferit plăcere

unui bărbat. Folosi toate cele șapte dezmierdări sacre, întinzând uniform uleiul pe întregul obiect.

Kenevah îl luă și trecu în spatele Ineverei, care își lipi strâns coapsele fără s-o fi vrut, știind că n-ar fi putut face nimic mai necuvenit.

— Frica și durerea…, începu Kenevah.

— … nu sunt decât vânt, încheie Inevera.

Își urmări răsuflarea, găsindu-și centrul, și își lăsă coapsele să se destindă, deschizându-se.

— Prin aceasta, consum cununia ta cu Everam, spuse Kenevah, și înfipse fără șovăire falusul în Inevera, smulgându-i un icnet.

Kenevah repetă mișcarea de du-te-vino de mai multe ori, răsucind obiectul în același timp. Durerea răbufni în Inevera, dar ea se aplecă aidoma unui palmier, descoperind în schimb exaltarea nunții ei cu Everam. El îi era adevăratul soț și îi vorbea prin *hora.* În cele din urmă înțelese ce însemna să fii una dintre Miresele lui Everam. N-avea să se mai simtă niciodată singură. El avea s-o călăuzească întotdeauna.

Într-un târziu, Kenevah se retrase.

— S-a terminat, Mireasă a lui Everam.

Inevera dădu din cap și săltă încet, conștientă de durere și de sângele care i se prelingea pe coapse. Genunchii i se îndoiră când ajunse să se sprijine doar pe propriile tălpi, dar izbuti să rămână în picioare când se întoarse către Kenevah, care scoase o bucată moale de mătase albă și i-o legă în jurul feței.

Inevera se înclină.

— Mulțumesc, *Damaji'ting.*

Kenevah se înclină la rândul ei, iar Inevera, goală, doar cu punga cu *hora* prinsă de mijloc, se întoarse și se îndepărtă cu pași mari, trecu pe lângă celelalte femei și ieși din încăpere. Avea spatele drept. Ținuta mândră.

•

I se dădură camere, numai ale ei, atât în palat, cât și sub palat. Erau imense, opulente, pline de covoare scumpe, de cuverturi de mătase, de draperii grele, de catifea, cu servicii de masă din argint, aur și porțelan delicat. Strălucirea glifelor luminoase se putea spori sau micșora, își avea propria baie din marmură, înconjurată de glife de căldură, care îi puteau încălzi și răci apa și camerele, după dorință. Magie îndeajuns pentru

răscumpărarea unui *Damaji* numai și numai pentru confortul ei, totul controlat de unul dintre piedestalele de piatră de care învățase să se folosească pe când era încă în *bido.*

Imediat ce rămase singură, se duse la dulapul în care atârnau zeci de seturi de robe de mătase, de un alb imaculat. Alese două. Pe prima o întinse pe patul lat, cu baldachin. De cealaltă își apropie cuțitul.

Eunucii îi pregătiseră deja baia. Intră în minunata apă caldă și se spălă cu grijă. Își simți părul abia mijit pe creștetul golaș și zâmbi. Nu mai era nevoită să-și radă vreodată capul, dar avea să continue cu rasul zilnic al gambelor și al locului ascuns între coapse.

Luă o pensulă și cerneală și, cu mișcări line, desenă glife în jurul acestuia din urmă. Sângele se oprise și apa îndepărtase crusta formată, dar încă mai simțea durerea consumării unirii ei cu Everam.

Acoperi ferestrele cu draperiile groase, chemă lumina glifelor de pe pereți și îngenunche pe podea, respirând pentru a-și găsi centrul și rugându-se. Pe urmă își strecură mâna în punga pentru *hora* și scoase al optulea os. Era aspru, ca o bucată de obsidian smulsă din *ala* cu târnăcopul.

Reprezenta un dar neprețuit – magie la discreția ei. Mâzga din sânge de demon care curgea prin pereții palatului ca prin venele unui trup avea întrebuințări limitate, dar existau nenumărate vrăji cărora osul avea darul să le dea putere. Urma să treacă un an înainte de primi un altul, pe care să-l folosească pentru orice voia în afara pavilionului vindecărilor. Probabil că toată lumea se întreba deja ce întrebuințare voia să-i dea osului și făcea presupuneri, poate imaginându-și că avea să glifeze o armă sau un scut, pentru că multe *dama'ting* țineau așa ceva asupra lor.

Însă ea nu șovăi, atinse cu osul glifele pe care și le desenase pe piele și îl simți cald, gata să treacă la treabă, pâlpâind de forță în lumina lor. Coapsele i se încleștară și se cutremură de ceva care nu se putea numi, în totalitate, nici tocmai plăcere, nici tocmai durere.

Vindecarea era cea mai puternică magie, cea mai secătuitoare. Al optulea os i se sfărâmă în mână, și ea își duse degetele între picioare, verificând. Izbutise.

Himenul i se refăcuse.

Dacă voi avea vreodată prilejul să mă mărit cu Izbăvitorul, îi voi fi o mireasă adevărată, care n-a cunoscut alt bărbat.

Întinse mâna spre roba pe care o tăiase, făcând din ea o fâșie lungă, neîntreruptă, și începu o împletitură familiară, legându-și un nou *bido.*

•

Cortul bine-cunoscut dispăruse, înlocuit de unul mai mare, din pânză mai fină.

— Coșuri! strigă cineva, și capul Ineverei zvâcni de uimire când își văzu tatăl, îmbrăcat în cafeniul purtat de *khaffit* și sprijinindu-se într-un baston ca să poată merge cu un picior de lemn. Cele mai bune coșuri din toată Krasia!

Inevera așteptă să intre un mușteriu în cort – abătând atenția lui Kasaad apoi se strecură în spatele lui, trecu dincolo de tejghea și mai departe, dincolo de draperia din spate.

Mama ei era acolo, neschimbată de trecerea anilor, cu un cerc între picioare, împletind. Era înconjurată de o duzină de alte împletitoare, unele tinere, cu fețele descoperite, iar altele de vârstă mijlocie sau deja bătrâne. Când trecu Inevera de draperie, se auzi un șuierat și toate își ridicară brusc privirile. Numai Manvah își reluă lucrul.

— Lăsați-ne singure, spuse încet Inevera, și toate împletitoarele își lăsară cercurile să cadă, săriră în picioare și se grăbiră să iasă, trecând pe lângă ea.

Deși purtau văluri, pe unele le recunoscu.

— M-ai costat cel puțin o după-amiază de lucru, spuse Manvah. Probabil mai multe, fiindcă, mai multe zile de-a rândul, ciorile vor croncăni numai despre asta.

Inevera își slăbi vălul, lăsându-l să-i cadă.

— Mamă, sunt eu. Inevera.

Manvah își ridică privirea, dar în ochii ei nu citi nici surprindere, nici recunoaștere.

— Mi s-a dat de înțeles că *dama'ting* n-au familie.

— N-ar fi încântate dacă ar afla că sunt aici, recunoscu Inevera. Dar încă mai sunt fiica ta.

Manvah pufni și își reluă lucrul.

— Fiica mea n-ar sta degeaba când e atât de mult de împletit. Se uită în sus. Sau nu mai ții minte cum se face?

Inevera pufni aproape la fel ca mama ei, oferindu-și un răgaz de câteva clipe. Pe urmă zâmbi, își puse vălul la loc și își scoase

sandalele. Se așeză pe o pătură curată și, cu un „st”, prinse între picioare un coș pe jumătate terminat.

— Ți-a mers bine dacă acum Krisha și surorile ei împletesc pentru tine, spuse, îndepărtând mai multe șuvițe înainte de a întinde mâna spre mormanul de ramuri proaspete, dar încă mai lucrează de mântuială.

— De când a devenit tatăl tău *khaffit* s-au schimbat multe, mormăi Manvah, dar nu chiar atât de multe.

— Știi ce s-a întâmplat de fapt? întrebă Inevera.

Manvah dădu din cap.

— A mărturisit totul. La început am vrut să-l omor cu mâna mea, dar de-atunci Kasaad nu s-a mai atins nici de vreo sticlă cu couzi, nici de paharul cu zaruri și s-a dovedit că e mai bun de negustor decât de luptător. Am izbutit până și să-mi cumpăr surori de cununie. Oftă. E o ironie că trebuie să fim toate mai mândre că ne-am măritat cu un *khaffit* decât cu un *Sharum*, dar tatăl tău ți-a ales bine numele. Everam vrea să i se respecte voința.

În vreme ce împleteau, Inevera îi povesti mamei sale tot ce i se întâmplase în ultimii ani. Nu-i ascunse nimic, nici măcar prima ei aruncare cu zarurile și răspunsul primit – și despre asta nu-i mai vorbise nimănui altcuiva.

Manvah o privi curioasă.

— Zici că zarurile astea de demon vorbesc pentru Everam. Le-ai întrebat dacă e bine să vii aici azi?

— Da, răspunse fata. Dar am avut întotdeauna de gând să vin să te văd după ce-o să-mi primesc vălul.

— Și dacă zarurile ți-ar fi spus să nu vii?

Inevera își privi mama, gândindu-se pentru o clipă s-o mintă.

— Atunci n-aș fi venit, răspunse în cele din urmă.

Manvah dădu din cap.

— Ce ți-au dezvăluit? Despre ziua de azi.

— Că o să-mi spui întotdeauna adevărul, chiar și atunci când n-o să-mi doresc să-l aud.

Fața lui Manvah se încreți la colțurile ochilor, și Inevera știu că zâmbea.

— E datoria unei mame.

— Ce să fac? insistă Inevera. Ce-a vrut să-nsemne răspunsul zarurilor?

Manvah ridică din umeri.

— Că trebuie să mergi în Labirint în zorii celei de-a o mie șaptezeci și șaptea zi.

Inevera era uluită.

— Asta e tot? Ăsta e sfatul tău? Peste trei ani s-ar putea să-l întâlnesc pe Izbăvitor și tu vrei doar să… nu mă gândesc la asta?

— Frământă-te dacă preferi, răspunse Manvah. Dar anii nu vor trece mai repede. O măsură pe fiica sa cu o privire ironică. Sunt sigură că, între timp, îți poți găsi ceva folositor de făcut. Dacă nu poți, eu am o grămadă de împletit.

Inevera termină coșul.

— Ai dreptate, firește.

Se ridică să-l pună peste celelalte și observă că partea din spate a imaculatelor sale robe se umpluse de praf de pe pânza pe care stătuse.

— Dar, adăugă, scuturându-se și trimițând praful în zbor prin aer, accept invitația și vin să împletesc cu tine dacă-mi găsești un loc mai curat, unde să m-așez.

— O să cumpăr mătase albă pentru neprețuitul tău fund de *dama'ting*, răspunse Manvah, dar o să împletești destul de mult ca să-mi scot banii pentru ea.

Inevera zâmbi.

— La trei draki coșul, ar putea dura câțiva ani.

Lui Manvah i se încrețiră din nou colțurile ochilor.

— O viață întreagă, dar o să-ți cumpăr mătase nouă pentru fiecare vizită. O *dama'ting* nu se poate mulțumi cu mai puțin.

9. AHMANN

308-313 D.Î.

Inevera străbătea cu pași mari străzile din Sulița Deșertului, fără să simtă nimic din neliniștea care o cuprindea odinioară când se afla noaptea la suprafață. Trecuseră trei ani, așa cum ar fi trecut și dacă zarurile nu i-ar fi făgăduit deja că-l va vedea pe băiat. Punga ei pentru *hora* conținea acum destule oase ca să se apere aproape de oricine ar fi atacat-o, fie el demon sau nu, iar la *sharusahk* numai Qeva mai era considerată pe măsura ei.

Noaptea, străvechiul oraș era liniștit. Frumos. Inevera încercă să îndepărteze anii scurși din vremurile când vopseaua și poleirea erau noi, când coloanele și cornișele nu se tociseră. Voia să vadă Krasia așa cum fusese înainte de Întoarcere, adică nu cu mai mult de trei sute de ani în urmă.

Imaginea îi apăru repede, copleșind-o cu splendoarea ei. Sulița Deșertului fusese cetatea de scaun a unui imperiu întins, aflat la apogeul puterii, cu milioane de oameni în orașul propriu-zis. Apeductele făceau deșertul să înflorească și existau universități mari, unde puteai învăța medicina și toate științele. Mașinăriile făceau munca unei sute de *dal'ting.* Sharik Hora era și pe atunci cel mai mare templu al lui Everam, dar mai existau și altele, atât în oraș, cât și în ținutul din jur, spre a-l slăvi pe Ziditor.

Și era pace. De război se apropiau cel mai mult triburile nomade de dincolo de ziduri, care se atacau unele pe altele, luptându-se pentru femei și pentru fântâni.

Însă pe urmă apăruseră demonii, iar prostul de Andrah chemase oamenii la *alagai'sharak* chiar și după ce devenise limpede că glifele de luptă se pierduseră.

Inevera se cutremură și se întoarse în sine însăși. Orașul pustiu nu i se mai păru nici liniștit, nici frumos. Era un mormânt, ca și Soarele Anoch, cetatea dispărută, căzută sub stăpânirea nisipurilor cu mii de ani în urmă. Krasia era pândită de aceeași soartă dacă valul care o măcina nu era întors din drum. Sharak

Ka se apropia și, dacă se dezlănțuia peste o zi, întreaga omenire avea să fie înfrântă.

— Dar una ca asta nu se va întâmpla, le făgădui ea străzilor pustii. N-o voi îngădui.

Inevera grăbi pasul. Se apropiau zorii și ea trebuia să facă prezicerea înainte ca soarele să se înalțe peste linia orizontului.

Maestrul de instrucție Qeran dădu din cap la apropierea ei, fără să comenteze fiindcă se plimba neînsoțită pe întuneric. Era așteptată, iar *Sharum* nu puteau în niciun caz la îndoială faptele unei *dama'ting.*

De-a lungul anilor, le pusese zarurilor multe întrebări despre asta, dar, indiferent cum formulase întrebarea, *hora* îi dăduseră un răspuns vag, plin de „ar putea fi" și de condiții necunoscute. Viitorul era viu și niciodată nu puteai ști cu adevărat. Clipocea de schimbări, ori de câte ori lua cineva care o hotărâre ținând cont doar de propria voință.

Dar până și printre clipoceli existaseră piloni. Fărâme de adevăr pe care le putea spicui. Numere de pași și de cotituri, date în neorânduială, o ajutaseră – după ce își petrecuse luni întregi studiind cu atenție mai multe hărți ale Labirintului – să calculeze cu precizie locul unde avea să se afle băiatul.

… *O să-l recunoști când o să-l vezi*…, îi spuseseră zarurile, dar asta nu era cine știe ce dezvăluire. Câți băieți puteau fi acolo, în Labirint, singuri și plângând?

… *O să-i porți mulți fii*…

Asta o nedumerise pe Inevera. *Dama'ting* își puteau alege un bărbat căruia să-i nască fiice în taină, dar era interzis să aduci pe lume băieți în afara legământului cununiei. Zarurile îi spuseseră că era menită să se mărite cu băiatul acela. Poate că nu era el însuși Izbăvitorul, ci tatăl lui. Poate că ei îi era menit să-l poarte în pântece pe Shar'Dama Ka.

Gândul purta în sine atâta onoare și putere, încât îi era greu să le cuprindă cu mintea, dar apărea și dezamăgirea. Mama lui Kaji era cea mai binecuvântată dintre femei, însă Damajah șoptea cuvinte înțelepte la urechea lui și îi călăuzea pașii. S-ar fi putut să împartă patul cu altă femeie, ascultând șoaptele ei.

O asemenea posibilitate o irita și își pierdu centrul pentru o clipă. Nu fusese sinceră în rugăciunile ei? Ce conta mai mult pentru ea, să-și salveze poporului sau să poarte și mantia celei căreia îi purta numele?

Răsuflă lent, simțindu-și respirația, forța propriei vieți, și lăsând-o s-o ducă înapoi, în centru. Fără să-și amestece aici mândria, nu cunoștea nicio femeie mai demnă decât ea să-l călăuzească pe Izbăvitor. Dacă găsea o astfel de femeie, n-avea să-i stea în cale. Dacă nu, avea să se mărite cu el cu orice preț, chiar dacă asta ar fi însemnat să se despartă de bărbatul ei sau să se cunune cu propriul ei fiu.

... *Izbăvitorul trebuie să aibă toate avantajele*...

Auzi țipete venind de undeva, din față, odată cu zgomotele violenței, și se sili să-și încetinească pașii. Nu putea ajunge la timp ca să schimbe ceva. Când vorbeau clar, zarurile marcau un punct fix, ca un bolovan mare, ieșit deasupra undelor fluviului timpului. Trebuia să-l găsească pe băiat singur și plângând. De fapt, totul se întâmplase deja, n-avea sens să meargă contra unui astfel de vânt.

Apăru un *Sharum,* râzând în timp ce-și lega pantalonii. Vălul de noapte îi atârna lejer în jurul gâtului și avea sânge pe buze. Se opri brusc, pălind la vederea ei. Inevera nu spuse nimic, dar îi memoră chipul și înălță dintr-o sprânceană, arătând cu capul în direcția din care venise el. Războinicul se înclină și trecu grăbit pe lângă ea, apoi îi întoarse spatele și o rupse la fugă din toate puterile.

Inevera își continuă drumul, acum ascultând suspinele băiatului. Continuă să respire uniform, mergând cu obișnuita ei grație, parcă plutind. După un ultim colț îl văzu pe băiat tremurând, căzut la pământ. Avea *bido*-ul în jurul genunchilor și umărul îi sângera în locul de unde îl mușcase evident războinicul ajuns pe culmea plăcerii. Mai avea și vânătăi și zgârieturi, dar Inevera n-ar fi putut spune dacă i le pricinuise atacul bărbatului sau *alagai'sharak.*

El o simți apropiindu-se și își ridică privirea, cu lacrimile lucindu-i pe față în lumina lunii. Așa cum i se prevestise, Inevera îl cunoștea.

Era *nie'Sharum*-ul pe care-l întâlnise cu ani în urmă, în noaptea când își terminase zarurile. Ahmann Jardir, cel care își îmbrățișase durerea și se uitase, tăcut, cum îi potrivea *dama'ting* oasele brațului rupt. Ahmann Jardir, care, la doisprezece ani, ucisese cumva primul său *alagai* și îi supraviețuise unei nopți în Labirint. Totul părea o întrezărire a planului sacru al lui Everam.

Se întrebă o clipă dacă și băiatul avea s-o recunoască, însă acum purta văl, iar când se mai întâlniseră el fusese năucit de durere. Ahmann rămase o clipă înlemnit, apoi își veni în fire și se grăbi să-și ridice *bido*-ul, ca și cum ar fi putut acoperi rușinea care i se citea limpede pe față.

Inima ei zvâcni odată cu putere, o pulsație puternică, îndreptată către băiatul curajos care suferise o asemenea umilință când ar fi trebuit să-și savureze triumful. Voia să se ducă la el și să-l ia în brațe, dar mesajul zarurilor fusese clar.

… *Fă-l bărbat*…

Își aspri inima și pocni din limbă, scoțând un sunet ca un pocnet de bici.

— În picioare cu tine, băiete! se răsti. Nu ți-ai pierdut cumpătul în fața *alagai*-ilor, dar plângi ca o muiere pentru asta? Everam are nevoie de *dal'Sharum,* nu de *khaffit*!

Privirea băiatului se umplu pentru o clipă de suferință, dar o îmbrățișă, ridicându-se în picioare și ștergându-și lacrimile cu palmele.

— Așa e mai bine, spuse Inevera, deși ai avut nevoie de ceva timp. Nu mi-ar fi plăcut să vin până aici ca să prezic viitorul unui laș.

El se încruntă, iar Inevera zâmbi în sinea ei. În Ahmann era oțel, deși încă neforjat.

— Cum m-ai găsit? o întrebă.

— Pst, făcu ea, desconsiderând întrebarea cu o fluturare a mâinii. Știam de câțiva ani c-o să te găsesc aici.

Se holbă la ea, neîncrezător, dar părerile lui nu contau pentru Inevera.

— Vino încoace, băiete, să te văd mai bine.

Îl prinse de bărbie, întorcându-i fața în toate părțile ca s-o privească în lumina lunii.

— Tânăr și puternic. Dar așa sunt toți cei care-ajung aici. Ești mai tânăr decât cei mai mulți, și ăsta e rareori un lucru bun.

— Ai venit să-mi prezici moartea? întrebă Ahmann.

— Și cutezător, murmură ea, reținându-și din nou un zâmbet. Pentru tine s-ar putea să mai fie totuși speranțe. Îngenunchează, băiete!

El se supuse și Inevera îngenunche alături, după ce așternuse o pânză albă peste praful din Labirint.

— Ce-mi pasă mie de moartea ta? întrebă. Mă aflu aici ca să-ți prezic viața. Moartea e între tine și Everam.

Își deschise punga cu *hora* și își răsturnă în mână conținutul ei prețios, care pulsa de energie. Zorii se apropiau cu iuțeală. Dacă voia să-i citească viitorul, trebuia să se grăbească.

La vederea obiectelor, Ahmann făcu ochii mari și Inevera le ridică spre el.

— *Alagai hora.*

Băiatul se trase înapoi. Nu putea să-l condamne, căci ținea minte cum reacționase ea însăși când văzuse oase de demon pentru prima oară, dar, dacă în el exista vreo slăbiciune, trebuia zdrobită.

— Te-ntorci la lașitate? îl întrebă, cu blândețe. Care e scopul glifelor, dacă nu preschimbarea magiei *alagai* în folosul nostru?

Ahmann înghiți în sec și se aplecă din nou spre ea.

Își găsește repede centrul, își spuse Inevera, și în gândul ei era o mândrie stranie. Nu fusese ea cea care îl învățase să-și îmbrățișeze durerea?

— Întinde brațul! îi porunci, apoi își scoase cuțitul curbat, cu mânerul lui de argint plin de nestemate și cu glife gravate pe lamă.

Brațul lui Ahmann nu tremură, și ea îl tăie și stoarse rana, mânjindu-și palma de sânge. Apoi luă *alagai hora* în ambele mâini și le amestecă.

— Everam, tu, cel care ne dăruiești Lumina și Viața, ascultă ruga fierbinte a acestei slujitoare umile și dă-i puterea de a vedea ceea ce va fi să vină. Spune-mi ce va fi pentru Ahmann, fiul lui Hoshkamm, ultimul vlăstar din stirpea lui Jardir, cel de-al șaptelea fiu al lui Kaji.

În timp ce scutura zarurile, simți puterea din ele ințețindu-le strălucirea.

— Este el Izbăvitorul renăscut? murmură, destul de încet ca să n-o audă băiatul.

Și aruncă.

Își pierdu cu desăvârșire centrul când se aplecă, sorbind din ochi zarurile care se așezau, alcătuind un model în praful Labirintului. La vederea primelor simboluri, îi îngheță sângele în vine.

… Izbăvitor nu te naști, ci devii…

Inevera șuieră, târându-se prin praf, fără să-i mai pese că se murdărea pe imaculatele robe albe în timp ce studia restul modelului.

… Ar putea fi el, dar, dacă se întâmplă înainte de vreme să-și primească vălul sau să cunoască o femeie, va muri și calea lui către Shar'Dama Ka va fi pierdută…

Făurit, nu născut? Băiatul din fața ei *ar fi putut* fi Izbăvitorul? Imposibil.

— Oasele astea au fost probabil lăsate la lumină, murmură, adunându-le, apoi făcu o nouă tăietură pe brațul băiatului și aruncă iarăși zarurile, de data asta cu mai multă vigoare.

Dar, în ciuda zvâcnirii puternice, zarurile căzură alcătuind exact același model.

— Nu e cu putință! strigă ea, înșfăcându-le și aruncându-le pentru a treia oară, de data asta adăugându-i mișcării și o răsucire.

Însă modelul rămăsese neschimbat.

— Ce este? cuteză Ahmann să-ntrebe. Ce vezi?

Inevera își ridică privirea spre el și ochii i se îngustară.

— Cunoașterea viitorului nu e pentru tine, băiete.

El se trase înapoi, iar ea adună oasele și le puse la loc, în pungă, înainte de a se ridica și de a-și scutura praful de pe robe. Totul în timp ce-și urmărea răsuflarea pentru a-și găsi centrul, deși inima îi bătea cu putere.

Se uită la băiat. N-avea decât doisprezece ani, nu înțelegea imensitatea poverii care plana asupra lui în nenumăratele versiuni posibile ale viitorului.

— Întoarce-te în pavilionul Kaji și petrece restul nopții în rugăciune! îi porunci, apoi plecă fără să arunce nici măcar o singură privire înapoi.

•

Inevera se îndreptă fără grabă spre ieșirea din Labirint. *Dama* Khevat, omul prin care ținea *Damaji* Amadeveram legătura cu războinicii kaji, o aștepta acolo. Probabil că întregul trib își ținea răsuflarea, așa cum se întâmpla de fiecare dată când sosea momentul citirii viitorului unui băiat care își încheiase *Hannu Pash* și ar fi putut deveni *Sharum.* Dar nu tribul o îngrijora pe ea. Era vorba de Khevat. *Dama* era viclean și puternic, dintr-o familie ale cărei legături cu trecutul ajungeau până la sfătuitorii primului Izbăvitor. Se bucura din plin de favorurile *Damaji*-ului

său, de ale lui Sharum Ka și de ale Andrahului însuși. Chiar și o *dama'ting* dădea dovadă de înțelepciune dacă pășea cu grijă în preajma unuia ca el.

Însă ce i-ar fi putut spune? După o citire a viitorului, răspunsurile tradiționale nu erau decât două: da și nu. Da, băiatul e demn să primească vălul negru de luptător și să fie numit bărbat. Nu, băiatul e un laș sau un slăbănog, o să se sfărâme ca oțelul fragil când e lovit. Bineînțeles că *dama'ting* vedea mai multe în prezicere, întrevedea viitoruri și posibilități, dar astfel de lucruri nu trebuiau știute de bărbați, nici măcar dacă erau *dama.*

Era cu putință să dai câteva amănunte. Zarurile dezvăluiau uneori un potențial încă neatins, te lăsau să întrezărești viitoruri în care băieții ajungeau Glifari, țintași sau conducători cu faimă. Iar *dama* îl urmăreau pe toți aceștia cu atenție și, după un an, cei mai buni erau trimiși în Sharik Hora, unde se antrenau pentru a deveni *kai'Sharum.*

Zarurile prevesteau alteori defecte. Sete de sânge. Prostie, Orgoliu. Orice *Sharum* își avea partea lui, dar *dama'ting* nu pomeneau nimic despre asta decât dacă nebunia sau prostia putea duce și la căderea altora.

Însă, odată ce Inevera i-ar fi dat lui Ahmann negrul, toate acestea n-ar mai fi fost decât simple indicii sau sugestii, pe care *dama* și Sharum Ka puteau să le ia în considerare sau să le nesocotească, după cum credeau de cuviință.

... *Fă-l bărbat*..., spuseseră zarurile și, cu toate că Ahmann Jardir nu avea decât doisprezece ani, Inevera nu se îndoia că merita negrul. Însă, fie el sau nu un posibil Izbăvitor, deocamdată era vulnerabil, după cum o dovedea starea în care îl găsise. Era imposibil să te ridici atât de repede fără să-ți faci dușmani. Nimeni nu înțelegea asta mai bine decât Inevera. Iar zarurile spuseseră că băiatul avea să moară dacă își primea vălul înainte de vreme.

... *Izbăvitor nu te naști, ci devii*...

Era nevoie de amestecul ei? De aceea o trimiseseră zarurile la el în acel moment? Sau în sânul triburilor existau băieți care ar fi putut deveni Izbăvitori, în așteptarea clipei în care li s-ar fi putut îndeplini destinul?

… *Fă-l bărbat, dar nu înainte de vreme*… Dar cum putea ști când o să fie vremea? Zarurile i-ar fi putut spune? Dacă îi refuza negrul, băiatul l-ar fi putut redobândi cumva?

Trecu dincolo de un colț și, așa cum presupusese, îl zări pe Khevat așteptând-o. Probabil că îl adusese maestrul de instrucție. Inevera își regăsi centrul și se apropie de el cu grație, cu fața o mască a seninătății.

— Binecuvântarea lui Everam fie asupra ta, sfântă *jiwah*!

Khevat se înclină în fața ei, ea îi răspunse dând ușor din cap.

— Ai văzut moartea lui Ahmann Jardir?

Ea se mulțumi să încuviințeze dând din cap în tăcere.

— Și?

În glasul lui Khevat se simțea, vag, o umbră de iritare.

Ea își păstră vocea egală.

— E prea tânăr ca să îmbrace negrul.

— E nedemn? întrebă Khevat.

— E prea tânăr, repetă ea.

Khevat se încruntă.

— Băiatul promite enorm de mult.

Inevera îi întâlni privirea și ridică din umeri.

— N-ar fi trebuit să-l trimiți în Labirint atât de tânăr.

Dama se înnegură mai tare la față. Era puternic, iar cei la urechile cărora îi ajungea glasul erau și mai puternici. Nu era obișnuit să accepte întrebările – sau poruncile – nimănui, și cu atât mai puțin pe ale unei femei. În ierarhia orașului, *dama* era mai presus de *dama'ting.*

— Băiatul a prins un demon cu plasa. Legea lui Everam e limpede.

— Aiureli! se răsti Inevera. De la orice lege se fac excepții, și să duci în Labirint un băiat care va ajunge abia peste cinci ani la vârsta bărbăției e nebunie curată.

Vocea lui *dama* se aspri.

— Asta n-o hotărăști tu, *dama'ting.*

Inevera își încruntă sprâncenele și văzu îndoiala pe fața bărbatului. Rangul lui era mai înalt, dar, în privințele în care li se cerea părerea, puterea oricărei *dama'ting* era absolută.

— Poate că nu, cedă ea, dar eu hotărăsc dacă îmbracă negrul sau nu, și nu-l va îmbrăca, pentru că tu l-ai trimis în Labirint când nu trebuia. Își înălță punga cu *hora* și Khevat se înfioră. Să ne înfățișăm în fața curții? Poate că *Damaji* Amadeveram mă va

pune să citesc zarurile și ca să văd dacă încă mai ești demn să conduci acest *sharaj,* după ce ai irosit fără rost viața unui războinic kaji care promite atât de mult.

Khevat făcu ochii mari și mușchii feței îi tremurară de furie cu greu reținută. Inevera îl împingea dincolo de limita răbdării. Se întrebă dacă *dama* o să-și piardă controlul. I-ar fi părut rău dacă ar fi fost nevoită să-l ucidă.

— Dacă băiatul se întoarce în Labirint înainte de a se maturiza, o să moară, și n-o să trec cu vederea o asemenea irosire, spuse ea. Trimite-mi-l înapoi peste cinci ani, și o să-i cercetez din nou soarta.

— Și ce să fac cu el până atunci? întrebă Khevat. Nu se poate întoarce în *sharaj* după ce a pus piciorul în Labirint, și nici în pavilionul kaji nu poate merge fără să poarte negrul!

Inevera ridică din umeri de parcă soarta băiatului n-ar fi însemnat nimic pentru ea.

— Asta nu mă privește, *dama.* Zarurile au vorbit. Everam a vorbit. Tu ai dat naștere acestei probleme, tu să-i găsești soluția. Dacă băiatul e atât de valoros cum spui, sunt sigură că o să-i poți găsi un loc. Dacă nu, printre *khaffit* e fără îndoială nevoie de umeri buni de povară.

Cu asta, îi întoarse spatele și se îndepărtă, ascunzând sub mersul grațios și calm sentimentele dezlănțuite în ea ca o furtună de nisip.

Îl înfuriase pe *dama* înadins, înverșunându-l să păstreze onoarea băiatului neștirbită, fie și numai ca să-i facă ei în ciudă. Și nu putea face asta decât într-un singur loc: în Sharik Hora.

Ahmann trecuse de vârsta la care putea fi luat ca *nie'dama,* și oricum asta nu i se potrivea, dar să fie instruit pentru a deveni *kai* era soluția perfectă. Din câte știa Inevera, niciun *nie'Sharum* nu mai fusese ales înainte de a îmbrăca negrul, dar Evejahul nu o interzicea. Ahmann avea să învețe literele și matematica, filosofie și strategie, glifare, istorie și forme mai perfecționate de *sharusahk.*

Cunoștințe de care Shar'Dama Ka avea nevoie.

Trebuie să-i ofer toate avantajele, se gândi Inevera.

•

Așa cum sperase ea, pe Ahmann îl trimiseră în Sharik Hora chiar a doua zi. Când o întâlni din nou, *Dama* Khevat îi zâmbi

privind-o de sus, crezând că îi dejucase manevrele. Inevera nu încercă să-i schimbe părerea.

Apoi urmări adesea progresele lui Ahmann, pândind în firidele întunecate de sub templul în care se antrenau *nie'dama.* În multe privințe, băiatul era jalnic de în urmă față de ceilalți, și nu vedea cu ochi buni primele sale lecții, fiind convins că în *sharaj* învățase deja tot ce era de învățat.

Ideea asta îi dispăru foarte repede din minte, și nu mai avu absolut nimic împotriva noilor lecții. În scurt timp, se dedică pe deplin studiului și începu să facă progrese cu iuțeală.

•

După aproape șapte ani din ziua în care îi arsese mâna, Melan sună iarăși din clopoțel. Inevera privi calmă cum era pusă la încercare, deși știa că, dacă Melan izbutea, multe *dama'ting* aveau să treacă de partea ei.

Vocea lui Kenevah era tăioasă, verificarea zarurilor atentă și întrebările alambicate. Melan răspunse fără greșeală, adunând zarurile cu mâna teafără și aruncându-le cu gheara.

Ceva mai târziu, în aceeași zi, Inevera străbătu lungul coridor care ducea de sub palat către camerele ei și o găsi pe Melan așteptând-o la ușă. Avea robe noi și văl, dar, chiar dacă postura ei nu i-ar fi fost Ineverei atât de bine cunoscută, mâna stâlcită, cu unghii lungi ca ghearele de *alagai,* o însemna fără dubiu.

Arătă cu una dintre acele gheare spre Inevera, trăgându-și-le înapoi pe celelalte, curbate și încordate.

— M-ai înșelat!

Pe coridor nu mai era nimeni altcineva, dar Inevera nu bătu în retragere. Zarurile nu-i spuseseră să se aștepte la un atac, dar asta nu însemna că nu putea fi atacată. *Hora* dezvăluiau acele mistere pe care o femeie nu le putea desluși singură. Ar fi putut s-o prevină că exista otravă ascunsă, dar era treaba ei să se ferească de un atac pe care-l vedea dezlănțuindu-se. Everam nu cunoștea mila față de nevolnici.

Clătină din cap.

— Nu, Melan, te-ai înșelat singură. N-a trebuit decât să te înghiontesc, și-ai luat-o la fugă. Dacă ți-ai fi păstrat centrul, ți-ai fi terminat zarurile cu un an înaintea mea. Dar te-ai lăsat călăuzită de orgoliu și de invidie și ai fost destul de neghioabă ca să-ți gravezi zarurile sacre de parcă ai fi luat parte la o cursă de cămile. Nu ți-ai meritat vălul.

Privirea lui Melan se înnegură.

— Și acum îl merit?

— Probabil că un eșec ca al tău te zdrobește, răspunse Inevera. Durerea, umilința și cicatricele – care nu te lasă să uiți. În locul tău, cele mai multe fete ar fi fost definitiv înfrânte și ar fi plecat din Palatul Dama'ting. Până și o *nie'dama'ting* care a eșuat e o soție râvnită. Un *dama* bogat nu s-ar fi sinchisit de mâna ta plină de cicatrice, fie și numai de dragul dansului de pernă, ca să nu mai vorbesc de cunoștințele tale de *sharusahk* și de magie *hora.* Ți-ai fi putut aranja o căsătorie și ți-ai fi asigurat o poziție confortabilă, de *Jiwah Ka* a unui bărbat valoros.

Melan răsufla greu, cu vălul când lipindu-i-se de față, când umflându-i-se.

— Dar tu nu te-ai lăsat înfrântă, continuă Inevera. A fost nevoie de un curaj incredibil ca să nu iei în seamă privirile holbate și batjocura și să te-ntorci în chilie zi după zi în toți acești ani lungi și de o voință de nezdruncinat ca să-ți păstrezi centrul și să dăltuiești șapte zaruri perfecte. Îți meriți vălul.

Ochii se îndreptară pentru o scurtă clipă către mâna ca o gheară a celeilalte femei. Nu de teamă, doar ca să-i reamintească în ce poziție stătea, încercând s-o amenințe ca o huidumă care terorizează.

Melan își privi mâna și scutură din cap, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Răsuflă din nou adânc și se retrase cu o jumătate de pas, lăsându-și brațul să cadă.

Fără să se trădeze în niciun fel, Inevera se pregăti. Dacă era vorba de un atac, avea să înceapă atunci.

— Putem încheia totul acum, Melan. Nu-ți port pică. Oricare ți-ar fi fost motivele, am avut nevoie de lecțiile pe care mi le-ai dat, așa cum cred că ai avut și tu nevoie de ale mele. Acum am renăscut amândouă ca Mirese ale lui Everam, și ar trebui să ne lăsăm vrajba în Criptă, acolo unde îi e locul.

Inevera își desfăcu brațele.

— Bine-ai venit, soră de cununie!

Preț de o lungă clipă, Melan rămase nemișcată, privind-o cu ochi mari. Țeapănă, se apropie având de gând să se mulțumească doar cu o îmbrățișare simbolică, dar Inevera o strânse în brațe, pe de-o parte ca să pecetluiască momentul și pe de altă parte ca să-i imobilizeze periculoasa mână cu înfățișare de gheară.

Mai întâi abia auzit, și apoi dezlănțuindu-se, ca un stăvilar care crapă pentru a se nărui în final, Melan începu să plângă.

•

În ziua când primi Jardir negrul – fiind primul bărbat care îl primise vreodată împreună cu vălul alb – Inevera străbătu coridoarele Palatului Dama'ting îndreptându-se către aripa ocupată de *Damaji'ting.*

Se întâlni cu un grup de Mirese care se retraseră grăitor din calea ei, într-o ordine desăvârșită, ducând-o cu gândul la un stol de păsări. Se retraseră mai întâi cele mai tinere și mai puțin influente, apoi cele mai bătrâne și mai puternice.

Așa-numita politică a ceaiului. Kenevah nu uita niciodată să ofere ceaiul de Lună Plină, controlând cu precizie locurile ocupate de celelalte femei, ca să le arate în ce măsură le prețuia pe fiecare. Locurile cele mai apropiate de ea se schimbau rar, însă pentru cele mai îndepărtate ordinea se schimba des și lupta pentru urcarea în ierarhie nu înceta niciodată. *Dama'ting* își pierdeau nenumărate ore agitându-se ori de câte ori i se ivea ocazia să le impresioneze pe *Damaji'ting* și pe apropiatele ei, de la care primea sfaturi.

Inevera își reținu râsul batjocoritor. De-a lungul anilor, locul ei la masă se tot apropiase de al lui Kenevah, până când ajunsese să stea în stânga ei, doar cu Qeva între ele două. Pentru ea, grijile celorlalte mirese nu însemnau nimic. Se apropia Sharak Ka, și ea n-avea timp nici pentru neînțelegerile mărunte – iscate din pricina unor ofense imaginare –, nici pentru discuțiile pe seama unui *dama* sau a altuia – cine îl ține sub control își pleacă sau nu Andrahul urechea la spusele lui, cât aur are în pungă și câte soții în harem.

În ochii unora, refuzul ei de a se amesteca în nelipsita lor politică a ceaiului o făcea să pară mai puternică. Ce secrete ascundea, ce îi îngăduia să se simtă mai presus de intrigile din palat? Cele mai multe se țineau departe de ea, crezând – pe bună dreptate – că știa ceva care lor le scăpa.

Însă altele vedeau o slăbiciune în neamestecul ei în sforăriile din palat. Kenevah se pricepea de minune să le întărâte pe Mirese unele împotriva altora și, ținând-o pe Inevera în stânga ei, cu vălul încă alb în loc să fie negru, dădea de înțeles că încă nu-i era moștenitoare oficială. De aceea presupuneau unele că, probabil nefiind convinsă că Inevera e demnă să conducă tribul,

Kenevah avea să pună să fie ucisă și s-o numească pe Qeva *Damaji'ting* până zarurile chemau pe altcineva.

Se atentase deja la viața ei. Mâncarea și băutura îi fuseseră otrăvite de trei ori. O dată avusese în pat o aspidă de tunel și altă dată un eunuc în trecere se repezise la ea cu un cuțit.

Zarurile o preveniseră de fiecare dată. Prinsese șarpele și îl închisese într-o cutie și se prefăcuse că înghite otrava fără să pățească nimic. Pe eunuc îl omorâse spunând, ca singură explicație, că o insultase. Din partea unei surori atât era de-ajuns.

Nu se răzbunase niciodată și nici nu încercase să afle cine o ataca. N-avea importanță dacă în spatele acelor încercări fusese însăși *Damaji'ting* sau pur și simplu alte Mirese care crezuseră că simt o slăbiciune. N-avea timp de irosit pregătind otrăvuri sau răspândind zvonuri. Zarurile o preveneau și se bucura de bunăvoința lui Everam, așa că nu avea de ce să se teamă. Ce erau surorile ei de cununie în comparație cu El?

Singura ei grijă era Ahmann. Trebuia să-l știe în siguranță și gata să pună mâna pe putere când îi ieșea în cale. Trebuia să planteze semințele acelei puteri. Dacă i se îngăduia s-ajungă pe culmea ei, nicio intrigă din Krasia nu mai servea la nimic. Iar dacă nu, poporul ei avea să se distrugă pe durata unei singure generații.

Dar în acea zi a primirii vălului lui, lucrurile se schimbaseră. Cât dormise în Sharik Hora, Ahmann fusese în siguranță. Prea puțină lume știuse că se afla acolo, iar sub templul oaselor nu se purta niciun *alagai'sharak* și niciun rival nu putea să-l atace.

Însă acum devenise *kai'Sharum* și avea să conducă oameni în luptă. De răul pe care i l-ar fi putut face *alagai*-ii Inevera se temea prea puțin, dar îndemânarea și curajul lui aveau să fie remarcate curând de alți *Sharum* și de Sharum Ka. *Dama* nu se temeau – nu încă – de un războinic care promitea atât, instruit ca unul de-ai lor, dar orice *Sharum* mai puternic avea să simtă că îi amenință poziția. Niciun *Sharum* nu-și rezolva problemele cu otravă și cu lovituri de cuțit pe furiș, dar, la cel mai mic semn de slăbiciune, aveau să-l atace ca lupii.

Trebuia să fie lângă el, să arunce zi de zi zarurile pentru el și să țină moartea la distanță. Krasia avea nevoie de el, iar el avea nevoie de Inevera. Izbăvitorul nu putea să-și continue drumul nestrunit.

… *Fă-l bărbat*…

Cuvintele îi răsunaseră în minte când îi forțase mâna ca să se logodească, iar când el își dăduse încuviințarea nu fusese cuprinsă de încântare doar fiindcă își făcea datoria față de Everam. Necunoscător al literelor și aproape un sălbatic cu doar câțiva ani în urmă, Jardir putea acum să discute despre tactică, strategie și filosofie cu cei mai înțelepți *dama* și să înfrângă pe oricine la *sharusahk.*

Și era frumos. Toate orele în care îl privise purtând doar *bido* în timp ce se apropia de vârsta bărbăției treziseră în ea o dorință. Tânjea să-și desfacă în noaptea nunții lor propriul *bido,* împletit pentru ultima oară, și să nu mai poarte blestemăția aia niciodată.

Inevera ajunse în fața camerei lui Kenevah și îl văzu pe Enkido stând de pază afară. Eunucul *Sharum* avea acum fire cărunte în păr, dar rămăsese la fel de puternic și de periculos, fiind singurul bărbat din lume care cunoștea secretele de luptă ale *dama'ting* kaji. Le îngăduia femeilor să-l înfrângă în timpul exercițiilor care să demonstreze cum se făcea corect o mișcare sau alta, dar Inevera îl privise cu atenție și văzuse că nu pierdea niciodată controlul. Orice *dama'ting* care îl subestima pe Enkido era o proastă.

I se adresă în limbajul secret al mâinilor de care se foloseau eunucii, mișcându-și cu iuțeală degetele abile dintr-o poziție care sugera respect, dar nu și supunere.

La urma urmelor, nu era totuși nimic mai mult decât un eunuc.

Trebuie să vorbesc cu Damaji'ting, spuseră mâinile ei.

Enkido se înclină.

O să-i dau de veste, stăpână, răspunseră mâinile lui.

Bătu la ușă și intră când o auzi pe Kenevah poftindu-l. Ieși o clipă mai târziu.

Damaji'ting te roagă să aștepți aici, afară. Îi arătă un divan îmbrăcat în mătase. *Să-ți aduc ceva răcoritor*?

Inevera clătină din cap, alungându-l cu o fluturare a mâinii, ca pe o muscă. Eunucul reintră în postura sa de statuie de marmură din fața ușii lui Kenevah. Lăsată să aștepte, Inevera stătea comod, dar în văzul tuturor celor care treceau – și asta preț de aproape o oră.

Scrâșni din dinți. Din nou nefolositoarea politică a ceaiului. Kenevah n-avea pe nimeni în audiență. O lăsa pe Inevera să aștepte, în văzul tuturor, pur și simplu fiindcă stătea în puterea ei s-o facă.

În cele din urmă se auzi un sunet de clopoței, și Enkido îi făcu semn să intre. Ea trecu prin portal și eunucul îi închise ușa în urmă. Inevera se înclină apoi adânc. *Damaji'ting* își ținea ferestrele camerei de lucru acoperite cu draperii groase, care nu lăsau să pătrundă niciun strop din lumina zilei. Înăuntru strălucea numai lumina glifelor.

— Nu-mi onorezi prea des ușa oprindu-te în fața ei, surioară.

În privirea cu care o măsura Kenevah nu se putea citi nimic.

— A trebuit să mă ocup de lucruri ce nu sufereau amânare, răspunse Inevera, iar timpul tău e prea prețios ca să fie irosit.

— Lucruri ce nu sufereau amânare, mormăi Kenevah. Pot să întreb care sunt? Talentele tale stau pe locul doi după nimic, însă petreci foarte puțin timp în palat sau la Curte. Nici în pavilionul lecuirii nu rămâi cu nici măcar o clipă mai mult decât ți se cere. Informatorii mei te-au văzut umblând prin tot orașul, chiar și prin teritoriile controlate de alte triburi.

Am luat sânge la mulți băieți, în căutarea altora ca Ahmann, răspunse Inevera, în gândul ei.

… *Izbăvitor nu te naști, ci devii*…

Ridică din umeri.

— Ca să pot sluji cât mai bine Sulița Deșertului și pe oamenii ei, trebuie să-i cunosc cât mai bine.

— Așa ceva nu face impresie bună, zise Kenevah, și e primejdios să intri pe teritoriul altor *dama'ting.*

— Mai primejdios decât să merg chiar pe coridoarele noastre? întrebă Inevera.

Kenevah strânse din buze. Asta nu dovedea că încercările de curmare a zilelor Ineverei se făcuseră din porunca ei, dar spunea clar că îi erau cunoscute.

— Dacă timpul meu e atât de prețios, ce te aduce acum aici?

Inevera făcu o plecăciune.

— M-am hotărât să mă mărit.

La asta, Kenevah înălță dintr-o sprânceană.

— Tocmai ai luat hotărârea asta? Și cine e norocosul *dama*? Poate Khevat? Sau o să te măriți cu Baden, de vreme ce tovărășia bărbaților nu te tentează cu adevărat?

Inevera simți un nod în gât. Kenevah avea într-adevăr iscoade pretutindeni, dar în ce măsură ghicise adevărul? Vraja prin care își refăcuse Inevera fecioria continua probabil să rămână un secret, dar faptul că în camera ei nu erau primiți decât eunuci prea bătrâni ca să-și mai poată folosi sulița nu se putea ascunde. Era slujită mai ales de *nie'dama'ting.* De aceea se dusese vestea că în pat prefera fete tinere.

— Nu e preot, *Damaji'ting,* răspunse ea. E *Sharum.*

— *Sharum*? întrebă Kenevah, surprinsă. Încă și mai bizar. Băiatul pe care l-ai trimis în Sharik Hora?

Inevera își pierdu pentru o clipă calmul *dama'ting* și, când o auzi pe femeia bătrână râzând, se temu că ochii ei dezvăluiseră prea multe.

— Mă iei drept o proastă, fetițo? Chiar dacă n-ai fi stârnit tot ce duhnește a sfințenie în palatul Kaji după ce i-ai refuzat băiatului negrul, orele pe care ți le-ai petrecut bântuind prin catacombe ca să-l urmărești în timpul instrucției au sărit în ochii tuturor.

Kenevah își ridică mâna, în care ținea un set de zaruri vechi.

— Și am și eu oase.

Degetele Ineverei tânjeau să se repeadă către propria pungă cu *hora.* Zarurile ei mult mai puternice puteau azvârli un val de magie asupra femeii mai bătrâne, omorând-o pe loc. Cu văl negru sau nu, atâta vreme cât zarurile nu chemaseră o alta, Inevera ar fi putut pretinde imediat tronul lui *Damaji'ting,* deși ca să-l păstreze ar fi trebuit probabil să le omoare pe Qeva și pe alte câteva.

Am și eu oase, spusese Kenevah. Era o subliniere a puterii ei de prezicere, dar și o amenințare. De când primise vălul, Inevera adunase o mână de *hora.* Kenevah avea probabil câteva sute. Era fără îndoială protejată în moduri pe care Inevera nu le putea vedea, iar o încercare de asasinat neizbutită n-ar fi putut avea decât un singur rezultat.

Se destinse, și Kenevah dădu din cap, punându-și zarurile la loc, în pungă.

— N-ai venit să-mi ceri părerea despre asta.

— Am întrebat zarurile, ripostă Inevera.

Furia fulgeră în ochii lui Kenevah, dar îi lăsă fața neatinsă.

— N-ai venit să ceri părerea mea. Dacă ai citit greșit zarurile? De o mie de ani încoace, nicio *Damaji'ting* nu s-a mai măritat. Everam ne e soț. Chiar nu te interesează moștenirea mea?

— În Evejah'ting nu scrie nicăieri că nu pot lua eșarfa neagră dacă mă mărit. Nu contează că așa ceva se întâmplă rar. Zarurile mi-au spus că trebuie să-i nasc fii, și o voi face, respectând legea Evejan.

— De ce? Ce-l face pe omul ăsta atât de special?

Inevera ridică din umeri și zâmbi alene.

— Evejah'ting-ul ne învață că o soție potrivită îl face pe un bărbat special.

Privirea lui Kenevah se înnegură.

— Afară cu tine, dacă sfatul meu înseamnă atât de puțin. Mă gândisem să te călăuzesc ca să-ți iei în primire rolul de moștenitoare, dar acum îmi dau seama că e mai bine să-mi petrec timpul uitându-mă după otravă în ceaiul meu... sau pregătind eu otravă.

Pe Inevera cuvintele o usturară, dar nu era nimic de făcut. *Damaji'ting* aflase de existența lui Ahmann, și asta îl punea în pericol. Nu mai putea spune nimic fără să riște o cercetare mai amănunțită în privința lui.

•

Ahmann strângea mâna Ineverei cu putere, conducând-o către camera lor nupțială. Ea îl urma cu dragă inimă, dar se temea că ar fi târât-o dacă n-ar fi mers în ritmul lui frenetic. Se mișca aidoma unui lup care se știe urmărit în timp ce-și duce prada în vizuină.

Ceilalți bărbați îi vedeau nerăbdarea, îl aclamau și îi strigau obscenități în timp ce-și conducea mireasa în dormitorul lor. Războinicilor le plăcea să se laude cu isprăvile lor de pe perne, crezându-se mai presus de fire pentru simplul fapt că puteau face o femeie să geamă de plăcere.

Însă nenumăratele lecții de dans de pernă o învățaseră pe Inevera să vadă lipsa de experiență a unui bărbat și să profite de ea. În privința asta, Ahmann era încă un băiețel. Nici măcar nu văzuse vreodată o femeie dezbrăcată, și cu atât mai puțin nu avusese parte de sărutări și dezmierdări. Era îngrozit.

Și adorabil.

Într-un fel, erau amândoi neprihăniți, numai că, pe când Ahmann n-avea idee la ce să se aștepte pe perne, Inevera știa

că se îndreptau spre locul unde puterea îi aparținea ei. Îi erau cunoscute cele șapte dezmierdări și cele șaptezeci și șapte de poziții. Avea să danseze și să-l prindă în țesătura vrăjii ei, călăuzindu-l către glorie fără să-l lase vreodată să-și dea seama că se lasă condus de ea.

… *Fă-l bărbat*…

Intrară în camera parfumată, plină de perne, pregătită cu grijă de Mirese. Fumul de tămâie parfuma și îngroșa aerul, iar lumânările împrăștiau o lumină palidă, pâlpâitoare. Avea să-l arunce peste perne, ca să fie al ei, ca o muscă în plasa unui păianjen.

Zâmbi sub văl când Ahmann trase în urma lor draperiile grele.

— Nu pari în largul tău.

— Cum aș putea fi în largul meu? exclamă tânărul. Îmi ești *Jiwah Ka* și nici măcar nu-ți știu numele.

Ea râse. Nu voise să sune crud, dar îi citi în privire că pentru el cruzime fusese, și îi păru deodată rău.

— Nu mi-l știi? întrebă, îndepărtându-și vălul și acoperitoarea pentru cap.

De când devenise *dama'ting* își lăsase părul să crească și îi cădea lung și des, în valuri de abanos amestecate cu fâșii de aur. Și își împletea *bido*-ul legându-l doar în talie.

Jardir făcu ochii mari.

— Inevera.

Inima ei tresăltă când înțelese că o recunoscuse. Nu îi zărise fața decât o singură dată, când era năucit de durere, dar i-o ținuse minte atâția ani. Spaima din ochii lui pieri, înlocuită de un foc mocnit care păru să o străbată. I se păru deodată greu să respire adânc aerul înmiresmat.

— În noaptea în care ne-am cunoscut, spuse ea, am terminat de cioplit primele mele *alagai hora.* A fost soarta, voința lui Everam, la fel ca numele meu. A trebuit să le pun o întrebare. Să le încerc, să văd dacă au puterea destinului. Dar ce întrebare? Și mi-am amintit de băiatul pe care tocmai îl cunoscusem, cu ochii lui cutezători și purtările lui nesăbuite și, când am scuturat zarurile din oase de demon, am întrebat: „O să-l mai văd vreodată pe Ahmann Jardir?" Și de-atunci am știut c-aveam să te găsesc în Labirint, după primul tău *alagai'sharak,* și, mai mult decât atât, c-aveam să mă mărit cu tine și să-ți port în pântece mulți copii.

Repetase povestea de atât de multe ori, încât vorbea cu toată convingerea, în ciuda minciunilor și a jumătăților de adevăr. Dar, la urma urmelor, cuvintele nu contau. Cununia lor fusese *menită* de Everam. Erau hărăziți unul altuia. De aceea o privea el așa, făcându-i obrajii să ardă și calmul de *dama'ting* să dispară. O prinsese ca vântul în suflarea lui.

Era aproape înfrântă, aproape gata să-i spună totul. Privind în ochii lui sinceri, se temea prea puțin că ar fi putut deveni un monstru. Fusese ales de Everam. Dacă putea să poarte cineva povara, atunci el era acela.

Dar cum să-i spui cuiva că ar putea fi Izbăvitorul? Era prea mult, iar noaptea nunții lor prea importantă. Trebuia să fie perfectă.

Săltă din umeri și robele ei albe alunecară pe podea cu un suspin mătăsos. Rămase doar în *bido,* cu chimvalele prinse în împletitura lui. Își frecă degetele mari de vârfurile netede ale arătătoarelor, mlădiindu-le. Avea să se apropie de Ahmann, să-l lase s-o dezmierde până ce avea să i se iuțească răsuflarea; atunci avea să se folosească de *sharusahk* ca să-i rupă linia energiei din picior, o atingere ca o adiere, cu care să-l trântească pe perne. Pentru ca ea să-și strecoare pe urmă degetele în chimvale, făcându-le să sune ritmic până ce avea să-i vadă mădularul în flăcări.

Și apoi avea să danseze, desfăcându-și *bido*-ul lent și pentru ultima oară. Aidoma cuvintelor abia rostite, dansul fusese repetat cu atâta atenție, încât fiecare mișcare devenise o parte din ea însăși.

Și Ahmann, odată aflat pe deplin sub controlul ei, nu mai trebuia decât să cadă pe perne și să-l secătuiască atât de deplin, încât orice femeie care avea să-i urmeze să fie o dezamăgire.

Însă el continua să o privească fix, cu focul mocnit din ochi preschimbându-i-se în vâlvătaie. Inevera îi simți dogoarea și roși. Tămâia atârna greu în aer când încerca să respire, amețind-o și împiedicând-o să-și găsească destul de repede centrul. Știa că ar fi trebuit să treacă la fapte, dar gândul părea să vină din afara ei.

Îl privi neajutorată în timp ce-și scoase roba și se apropie de ea cu pieptul gol, strivind-o în îmbrățișarea lui și plimbându-și mâinile pe trupul ei. O ținea aproape, sărutând-o și furându-i

răsuflarea, centrul. Îl simți tare sub pantaloni și știu că toate planurile ei aveau să se spulbere dacă-l lăsa să o ia ca pe o *jiwah* oarecare, însă el îi întrerupsese cumva liniile energiei picioarelor și era vlăguită când o aruncă pe perne.

O clipă mai târziu era deasupra ei, cu mâinile și buzele cutreierându-i corpul, sărutând-o aici și mușcând-o dincolo și uneori strângând-o atât de tare, încât se zvârcolea. Mâinile lui găsiră drumul către încheietura picioarelor ei, mângâindu-i mătasea *bido*-ului împletit. Inevera gemu, frecându-se mai tare de el.

Trebuie să iau eu controlul, se gândi, cu disperare, *sau o să facă întotdeauna din mine tot ce-o să vrea.*

Se răsuci și se rostogoli deasupra lui, dezlegându-i șireturile din talie și scoțându-i *bido*-ul. În cameră era ulei, și ea își umezi mâinile, luându-l în stăpânire cu prima dezmierdare.

Ahmann gemu și se lăsă pe spate, extaziat, iar Inevera reîncepu să respire.

Acum îl am.

Dar nu-l avu pentru multă vreme. Dezmierdările erau menite să-l stârnească pe bărbat, aducându-l pe o treaptă pe care îl țineau apoi, însă Ahmann se înfierbântă din ce în ce mai mult. Inevera schimbă dezmierdările, dar pentru el nu erau de-ajuns. O prinse în brațele lui puternice și întinse mâna în jos, înfigându-și degetele în *bido*-ul ei și încercând să i-l smulgă.

Dar *bido*-ul unei *nie'dama'ting* era o împletitură rezistentă și nu cedă. El gemu și smuci mai tare. Inevera icni.

Ahmann mormăi și pipăi împletitura, căutându-i capetele, dar nu le găsi. Strânse mătasea între degete și încercă s-o rupă, dar țesătura rezistă chiar și când trase de ea cu dinții.

— N-o să treci de el până când n-o să-l despletesc, îi spuse Inevera, împingându-l din nou pe perne. O să dansez…

— Mai târziu.

Ahmann o prinse de braț cu putere, trăgând-o în jos, lângă el. Apoi scoase un cuțit din buzunarul pantalonilor.

— Nu poți…, icni ea.

— Sunt bărbatul tău. Te visez de ani de zile, iar acum te țin în brațe. E *inevera,* și nu mai aștept nicio secundă în plus.

Inevera ar fi putut să-l oprească. I-ar fi putut amorți brațul în care ținea cuțitul sau i l-ar fi putut răsuci, dezarmându-l, dar

șovăi. O clipă mai târziu, mătasea era tăiată și Ahmann pătrunsese în ea.

Niciuna dintre lecțiile primite nu o pregătise pentru valul de plăcere care o inundă în vreme ce o poseda bărbatul ei. Dacă n-ar fi petrecut nenumărate ore exersând dansul de pernă, ar fi fost copleșită. Șoldurile i se mișcau de la sine, răsucindu-se în timp ce coapsele ei îl strângeau, uneori trăgându-l în ea mai tare și alteori oprindu-l.

Dar Ahmann nu era un eunuc lipsit de vlagă și Inevera descoperi că pozițiile îndelung exersate erau greu de păstrat când propriile ei simțuri păreau în flăcări. Ahmann punea pasiunea în locul lipsei lui de experiență și se luptară între perne, străduindu-se să se domine unul pe altul. Inevera se simți purtată în culmea extazului și, dând deoparte orice fărâmă de înțelepciune, se lăsă cuprinsă de valul care i se revărsa prin piele către adâncul ființei. Țipă, și Ahmann începu să se împlânte în ea abandonându-se la rândul său în voia plăcerii. Inevera se încordă și unghiile i se înfipseră în fesele lui tari până când țipă și el și se prăbușiră amândoi, gâfâind istoviți.

Dormiră o vreme, și Inevera se trezi în dezmierdările lui Ahmann. Răsuflarea lui era adâncă, egală.

Lupul meu mă mângâie chiar și în somn, își spuse ea, cu mândrie, și se răsuci, lipindu-și din nou șoldurile de el și simțindu-l întărindu-se în noapte.

Însă Ahmann nu era atât de adormit cum părea. O împinse, culcând-o pe burtă, și se urcă pe ea ca un câine pe o cățea, gemând ușor când o pătrunse.

Când controlezi mădularul unui bărbat, *îl controlezi pe el,* o învățase Qeva, dar Inevera nu simțea că deține controlul. Într-un fel, nici nu și-l dorea. Cum era cu putință?

Pentru că nu e un bărbat oarecare, spuse o voce dinlăuntrul ei. *E Izbăvitorul.*

Inevera gemu între perne.

Ai în tine bărbăția Izbăvitorului.

Gemetele ei deveniră țipăt. Se izbi de Ahmann cu mai multă vigoare și în curând se secătui și el, apoi căzu într-un somn adânc.

Însă Inevera nu mai adormi. Rămase trează tot restul nopții.

Zarurile erau înșelătoare, uneori dezvăluiau doar jumătăți de adevăr.

Știuse că ea trebuie să-l facă bărbat, dar nu se așteptase ca, în același timp, el s-o facă femeie.

10. TEMERILE LUI KENEVAH

313-317 D.Î.

— Fiul meu mi-a făgăduit că, într-o bună zi, o să-mi dăruiască un palat.

În culmea fericirii, Kajivah dansa prin apartamentele de *kai'Sharum* primite de Ahmann în palatul Kaji. De fapt, nimic cu era cu adevărat al lui, și cu atât mai puțin al lui Kajivah, dar femeia nu părea să se sinchisească – așa cum nu se sinchiseau nici cele trei surori mai mici ale lui Ahmann, Imisandre, Hoshvah și Hanya, care alergau dintr-o cameră în alta chiuind.

— Mi-a făgăduit și, cu toate că Everam știe că noi n-am avut niciodată prea mult noroc, l-am crezut. Toată lumea zicea că sunt blestemată fiindcă, după el, am născut trei fete, dar știi ce spun eu?

Inevera închise ochii și trase aer în piept. *Nu e decât vânt.*

— Că Everam te-a binecuvântat cu un fiu atât de măreț încât n-are nevoie de frați?

În tonul ei nu se simțea nici urmă de sarcasm, deși, în nicio săptămână, adică începând din ziua nunții, când o cunoscuse pe Kajivah, auzise cuvintele acelea de o mie de ori.

— Întocmai! behăi Kajivah. O mamă știe lucrurile astea. Am fost întotdeauna sigură că pe fiul meu îl așteaptă o soartă măreață.

N-ai idee cât de măreață, se gândi Inevera. Într-adevăr, cum ar fi putut ști? Kajivah și fiicele ei erau analfabete și needucate, fără calități care să atragă atenția. Femei fără prea multă minte, care îl iubiseră prea mult pe singurul bărbat din familia lor ca să se mai iubească și una pe alta. Până de curând supraviețuiseră făcând curat prin casele bogaților – o muncă pentru care nu era nevoie de nicio pregătire – și din mila câte unui *dama* din vecinătate.

Acum Kajivah nu mai era nevoită să muncească vreodată, o aștepta un trai îmbelșugat până în ultima zi a vieții sale. Chiar și numai atât însemna mai mult decât putea cuprinde cu gândul.

Măreția era mai presus de ea, așa cum e cerul mai presus de un pește.

Kajivah continuă să sporovăiască în vreme ce-și cutreiera noua locuință. Era destul de inofensivă și de respectuoasă față de vălul alb al Ineverei, dar avea să rămână pentru totdeauna umilă și copleșită de iubire pentru fiul ei, pe care Inevera îl dorea cu disperare.

Își dorea s-o fi putut mărita, ca să scape de ea. Îl pusese pe Ahmann să-și logodească surorile netoate cu oamenii lui de încredere, chiar înainte de a-și rosti ei legămintele. Erau destul de frumoase, iar căsătoriile aveau să cimenteze loialitatea bărbaților lor. Când le înștiințase, fetele chiuiseră de încântare, fără să întrebe nici măcar cu cine avea să se mărite fiecare dintre ele.

Însă Kajivah era prea bătrână ca să mai aducă pe lume copii și niciunul dintre bărbații sugerați de Inevera nu era destul de bun pentru ca Ahmann să i-o încredințeze pe sacra lui mamă. Așa că trebuia să rămână în casa lor, suportată de Inevera.

O să le poată purta de grijă copiilor, presupuse ea, *până pe la cinci ani, când vor avea mai multă minte decât bunica lor.*

— Mamă! Uită-te la asta! strigă Ahmann.

Inevera se răsuci pe călcâie și își văzu bărbatul întinzându-și cu prudență mâna către apa care susura în fântâna din salonul lor. Înainte de a atinge lichidul, își trase degetele înapoi, de parcă ar fi fost pe cale să profaneze ceva sacru. După ce-și petrecuse zece ani dormind într-o chilie mică, de piatră, probabil că i se părea un lux inimaginabil.

Inevera își aduse aminte de prima ei zi în Palatul Dama’ting și zâmbi când Kajivah veni în fugă să i se alăture fiului ei și, fără să știe ce era de fapt, folosiră amândoi o oală de noapte din porțelan drept urcior și băură punându-și buzele pe marginea ei. Fetele îi auziră râzând și alergară la ei cu strigăte și chiote, ca să guste împreună apa fântânii.

Inevera clătină din cap și își găsi liniștea cu ușurință. Kajivah era inofensivă și să-i poarte de grijă era un preț mic pentru plăcerea oferită lui Ahmann de prezența ei.

•

Anii trecură și, în fiecare vară, Inevera îi înfățișă lui Ahmann câte un copil. Doi fii, Jayan și Asome, ca să-i fie moștenitori lui, ca primi născuți, și o fiică, Amanvah, pentru a fi moștenitoarea

ei. Își găsi și două surori de cununie, Everalia și Thalaja, după ce stătuse de vorbă cu toate *dal'ting* nemăritate din trib și aruncase zarurile ca să afle soarta celor mai răsărite dintre ele. Nu erau, în esență, decât niște servitoare, dar unele potrivite să-i nască lui Ahmann fii, urcându-l în ierarhia societății și a bunăstării. Și amândouă rămăseseră grele în scurt timp.

Ahmann se dovedise un *kai'Sharum* excelent. După ce îi dăduse dreptul să conducă în luptă cincisprezece oameni, *dama* se strâmbase, zeflemitor, fiindcă tânărul alesese mulți de vârsta lui, cu care fusese împreună în *sharaj,* în locul unor bărbați mai vârstnici, cu experiență. Însă oamenii lui Ahmann îl cunoșteau de când le fusese *Nie Ka* și erau obișnuiți să i se supună. În unitatea lui disciplina era mai strictă decât în oricare alta din tribul Kaji și războinicii se luptau cu mai multă înverșunare, omorând atât de mulți *alagai,* încât alți *kai'Sharum* începuseră să-și biciuiască oamenii ca să trezească în ei aceeași frenezie. Ahmann ajunsese în scurt timp să comande cea mai mare unitate din trib, alcătuită din cincizeci de oameni, și cel din urmă dintre luptătorii lui ucisese destul de mulți *alagai* ca să impresioneze un maestru de instrucție.

Toți ceilalți *kai'Sharum* începuseră să-l privească bănuitori.

— Kai Haival visează să mă străpungă ca pe-un miel pus în frigare, îi spuse Ineverei într-o zi, când îl îmbăia. I-o citesc în ochi, deși n-are curaj să mă provoace.

— Am nevoie de sângele lui, spuse ea.

Ahmann o măsură cu privirea.

— De ce?

Fusese întotdeauna curajos și această trăsătură a caracterului său devenea tot mai puternică pe măsură ce treceau anii. Continua să i se supună, dar o făcea ca și cum Inevera ar fi fost mai degrabă unul dintre sfătuitorii săi, ca Shanjat, nu vocea lui Everam. Începuse să pună întrebări.

— Ca să-i citesc soarta, răspunse ea. Să mă asigur că nu-i e scris să te ucidă.

Și ca să-mi continui căutările, adăugă în gând, *să văd dacă mai sunt și alții ca tine.*

— Tocmai ți-am spus că n-are curaj, zise Ahmann, întorcându-se și sprijinindu-se cu spatele de ea.

Închise ochii, senin, în vreme ce, în șuvoiul de aburi, ea îi masa mușchii îndurerați. Încăpățânat.

— Lașii ucid la fel de des ca eroii, sublinie Inevera. Numai că nu atacă din locuri unde pot fi văzuți. Un cuțit în spate; o minciună la urechile altora; venin în mâncarea ta.

— Chiar și așa, ar trebui să treacă de cei cincizeci de oameni ai mei înainte de a ajunge la mine.

Ahmann n-avea nevoie să se laude cu vigilența și forța oamenilor săi, ambele fără pereche. Era adevărat că alții aveau mult prea puține șanse să-i facă vreun rău.

Dar, dacă exista un singur om gata să-și țeasă fanteziile dictate de invidie, mai puteau fi și alții. Dacă, pentru a-l apăra pe Izbăvitor, era nevoie să arunce zarurile pentru fiecare bărbat, femeie și copil din Sulița Deșertului, Inevera avea s-o facă.

— Și dacă îți atacă în schimb soțiile? întrebă ea. Sau copiii? Istoria e plină de astfel de povești. Ne poți apăra pe toți, tot timpul? Ce rău fac dacă aflu cât de adâncă îi e ura?

Ahmann oftă.

— Nu mă urăște. E pur și simplu invidios. Dar o să-nceapă să mă urască mâine, când o să fiu nevoit să-i sparg nasul ca să-ți aduc ție mănușa însângerată. Vorbești despre unitate, despre unirea poporului nostru, dar cum s-ar putea întâmpla asta în realitate dacă n-ai pic de încredere nici măcar în oamenii din propriul trib?

Inevera se îmbățoșă, dar se plecă în vânt și se liniști înainte de a apuca Ahmann să observe.

— Poate că dreptatea e de partea ta, bărbate.

Îl șterse și îl conduse afară din încăpere. După o noapte de luptă și o baie fierbinte, până și mușchii lui Ahmann erau destinși, și dansă pentru el înainte de-a se urca deasupra lui pe perne.

Ceva mai târziu, când el sforăia mulțumit, Inevera i se desprinse din îmbrățișare și se îndreptă spre una dintre camerele ei. Cuvintele lui Ahmann continuau să-i răsune în minte. Erau prostești. Naive.

Și totuși țineau de acel soi de înțelepciune pe care o oferea Kaji prin Evejah. Damajah nu avusese niciodată încredere în nimeni, însă Shar’Dama Ka căutase întotdeauna partea cea mai bună a fiecărui om, inspirându-le tuturor fapte de o loialitate incredibilă.

Poate că e într-adevăr Izbăvitorul.

Îngenunche pe o pernă de catifea, întinzându-și pe podea pânza pentru zaruri înainte de a le scoate din punga lor. Avea întotdeauna asupra ei o sticluță cu sângele lui Ahmann și împrăștie pe oasele de demon câteva picături din prețiosul lichid înainte de a le scutura.

— Cum poate Ahmann să unifice poporul nostru învrăjbit?

... Izbăvitorul trebuie să-și ia, din fiecare trib, câte o mireasă care să-i dăruiască fii și fiice...

Inevera tresări. Zarurile dădeau uneori răspunsuri atât de criptice, încât sfatul lor era de neînțeles sau nu dezvăluia decât foarte puțin. Alteori erau ca o palmă peste ochi. Căsătoriile cu femei din afara tribului ar fi dus cu siguranță la ostracizarea lui – și a ei – și, mai mult decât atât, simbolul pentru „mireasă” și cel pentru „*dama'ting*” erau identice. Oare Everam voia să-și împartă bărbatul cu alte *dama'ting*? Era prea mult. Everalia și Thalaja îi puteau face copii lui Ahmann, dar le lipseau inteligența ei și priceperea la dansul de pernă, o frumusețe care să se poată măsura cu a ei și știința magiei și a lecuirii. O altă *dama'ting* kaji ca *Jiwah Sen* ar fi fost o provocare destul de serioasă, dar una din alt trib? Unsprezece din alte triburi?

Inevera răsuflă adânc și își regăsi centrul. Era slujitoarea lui Everam, instrumentul voinței Lui. Dacă asta îi cereau zarurile, așa avea să fie.

Își adună zarurile și cuteză să le mai arunce o dată.

— Cum aleg miresele lui Ahmann?

... Au fost deja alese...

•

Când sosi Belina, Inevera stătea deja în genunchi în alcovul ei pentru aruncarea *hora* din Palatul Andrahului. Când se aduna consiliul, Andrahul și *Damaji* cereau adesea să se facă vrăji și prorociri mărunte, nedemne de o aruncare a zarurilor unei *Damaji'ting.* În timpul pauzelor, acestea cădeau în sarcina unei oștiri de Mirese cu experiență din fiecare trib, care își însoțeau conducătoarea la Curte.

Fiind a treia din ierarhia tribului Kaji, Ineverei i se cerea să fie de față, deși legea sacră nu impunea asta. Femeile mai vârstnice fuseseră scandalizate când lipsise prima oară de la o întrunire a consiliului, fiindcă i-o ceruseră propriile zaruri, ca să câștige în schimb avantaje pentru bărbatul ei. În decursul anilor,

absența se repetase de mai multe ori, și insulta adusă astfel lui Kenevah nu rămăsese fără urmări.

Triburile erau adesea la cuțite, dar toate *dama'ting* își luau înțelepciunea din Evejah'ting, așa că toate își chemau noile conducătoare din afara palatului. La câțiva ani după ce începuse Inevera să ia parte la întrunirile consiliului, își făcuseră apariția primele dintre aceste fete – toate mai tinere decât ea.

Între timp își primiseră toate vălul negru. Toate, în afară de Inevera. Ori de câte ori se afla la Curte, asta reamintea de sacrificiul ei pentru Ahmann. *Dama'ting* puteau spune multe doar schimbând priviri și, toate ca una, noile moștenitoare se uitau cu dispreț la Inevera, care bătea pasul pe loc, pe când ele urcau.

Inevera le ura. O ura mai ales pe Belina din tribul Majah. Micuța *dama'ting* îi arunca numai și numai priviri batjocoritoare.

De aceea nimic nu putea fi mai neașteptat decât ceea ce făcuse Inevera cu o zi înainte, când, trecând pe coridor, îi strecurase celeilalte un bilet cu o asemenea repeziciune, încât nimeni altcineva nu băgase de seamă.

Alcovul în care își arunca Inevera zarurile era luxos, așa cum se cuvenea pentru a treia *dama'ting* din tribul Kaji. Era ferit de strălucirea soarelui, luminat numai de glife. Serviciul de ceai, din argint, stătea alături de ea, și glifele de încălzire păstrau lichidul aburind.

Turnă ceaiul la intrarea celeilalte *dama'ting.* Era un gest calculat, deși Inevera suferea stând într-o poziție umilă în fața unei femei pe care trebuia s-o domine.

— Îți mulțumesc că ai venit, soră!

Belina primi ceaiul cu grație. Era mărunțică, înălțimea ei nu trecea cu mai mult de un centimetru peste un metru și jumătate, dar era robustă, cu talia subțire, sâni mari și grei și șolduri rotunde.

— Încă nu știu sigur de ce mă aflu aici.

Inevera rămase cu ochii în jos în timp ce-și umplea propria ceașcă.

— N-are rost să ne jucăm, Belina. Am aruncat amândouă oasele înaintea acestei întâlniri. Spune-mi ce ți-au dezvăluit zarurile, iar eu îți spun ce mi-au dezvăluit mie.

Ceașca Belinei zvâcni – singurul semn de surprindere, dar pentru o *dama'ting* era totuna cu a o scăpa pe podea.

Aruncarea zarurilor era un act de comuniune intimă cu Everam și, chiar dacă Miresele discutau uneori despre interpretarea răspunsurilor cu cele mai apropiate și mai de încredere aliate, întrebând fățiș ce văzuse altcineva dădeai dovadă de o grosolănie ieșită din comun.

Cele două femei se priviră o vreme în tăcere, sorbind din ceai. În cele din urmă, Belina ridică din umeri.

— Mi-au spus c-o să-mi faci un dar și apoi o să mi-l oferi pe soțul tău.

Se uită la Inevera cu asprime.

— Dar nu sunt interesată să mă mărit cu un *kai'Sharum* neînsemnat, și cu atât mai puțin cu unul din alt trib. Se spune că propria voastră *Damaji'ting* nu-ți dă vălul negru din pricina asta. Indiferent ce mi-ai dărui, n-o să mă răzgândesc.

Inevera nu luă în seamă insulta.

— N-o să-ți cer să accepți o căsătorie cu un *kai'Sharum.* O să te măriți cu Sharum Ka, care nu face parte din niciun trib.

Asta atrase atenția celeilalte femei. Ochii i se îngustară.

— Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji va fi următorul Sharum Ka? Știi tu asta?

Inevera dădu din cap, ascunzându-și un zâmbet. Chiar și în acel moment, numele „neînsemnatului” ei soț era cunoscut de *dama'ting* din alte triburi.

— E *inevera.*

Nu spuse ce trebuia să plătească pentru asta. Fiindcă era tot voința lui Everam și trebuia respectată.

Belina sorbi din ceai.

— Andrahul însuși n-a mai avut o soție *Damaji'ting* de cinci generații. Pană și Sharum Ka ar fi mai prejos decât mine... Se uită în ochii Ineverei cu îndârjire. Iar eu nu voi accepta niciodată să fiu mai prejos decât tine.

Inevera dădu din cap.

— Și tot *inevera* e și darul, poruncit de zarurile mele. Sânge, ca să-ți arate o parte din planul lui Everam. Scoate-ți zarurile!

Belina o cercetă cu priviri neîncrezătoare. Mâna i se duse către punga pentru *hora,* dar, indiferent dacă voia s-o strângă în pumn sau doar să se folosească de magia protectoare, nu părea dornică să-și scoată zarurile.

— Îmi oferi sângele bărbatului tău?

Ar fi fost un dar de o forță incredibilă – i-ar fi dat o mare putere asupra lui Ahmann. Era ca și întrebarea despre prezicerile făcute de zarurile altcuiva, pur și simplu nu se obișnuia.

Dar Inevera clătină din cap.

— Nu pe al lui. Își scoase cuțitul și își crestă pielea la baza pumnului. Pe al meu.

Belina icni când Inevera își întinse mâna, pe care apărea prima picătură de sânge.

— Scoate-ți zarurile!

Dacă magia *hora* îți era cunoscută, nu refuzai niciodată o asemenea ofertă. De data asta, Belina se supuse imediat.

E un început, se gândi Inevera.

Poruncește de destul de multe ori ceva care n-ar fi refuzat decât de o proastă, și până și cea mai orgolioasă Jiwah Sen *se va obișnui să ți se supună.* Așa suna una dintre învățăturile oferite de Evejah'ting.

•

În timp ce dansa pentru el, Inevera văzu că Andrahul începuse să respire șuierat. Era din cale-afară de gras și părea să trudească din greu fie și numai ca răsufle, săltându-și pieptul imens.

O să-i fie greu s-o facă. Îi pusese deja tot felul de elixire în mâncare și în băutură ca să-i întărească sulița, dar, pentru un bărbat ca el, efectul era limitat.

După ce îi scoase roba, se văzu nevoită să caute sub numeroase falduri ale burții ca să-i găsească mădularul și abia după șapte dezmierdări i-l întări îndeajuns ca să se poată urca pe el. De două ori ajunse aproape de Paradis în mâinile ei, dar Inevera îl opri, știind că soarta bărbatului ei depindea de împreunarea lor. Când îl văzu în ea, termină repede, oferindu-i un spectacol cu țipete, sunete măsluite care abia izbuteau să-i ascundă dezgustul, dar izbuti să-l înnebunească. Pe urmă, cu o răsucire și o încleștare, îl termină și îl lăsă răsuflând greu pe perne.

— Minunat! gâfâi el într-un târziu, străduindu-se să se ridice și să-și pună robele. Fiul lui Hoshkamin va fi următorul Sharum Ka.

Când plecă, Inevera era palmierul ce se pleacă în bătaia vântului, dar, odată ce toate perdelele se lăsară în jurul palanchinului ei, copacul se frânse și o podidiră lacrimile. Aflase

cu mulți ani în urmă că ei și lui Ahmann le era sortit să se cunune, dar nu bănuise că o să se îndrăgostească de el.

•

La numai câteva ore după ce Ahmann primi turbanul alb, de Sharum Ka, și le ceru *Damaji*-lor să-i îngăduie să-și ia câte o mireasă din fiecare trib, Kenevah o chemă pe Inevera în camera ei de lucru. Propunerea încântase triburile mai puțin însemnate, fiecare *Damaji'ting* numai că nu salivase la gândul că-și putea trimite o iscoadă în camera cu perne al lui Sharum Ka – fără să știe că fuseseră alese propriile lor moștenitoare, care ajungeau astfel sub comanda Ineverei.

Însă Kaji era cel mai puternic trib încă din cele mai îndepărtate vremuri rămase în amintire, și pe *Damaji* Amadeveram îl înfuriase ideea amestecării sângelui său cu al triburilor de mai mică importanță. Kenevah nu se trădase în niciun fel la curte, dar o întâmpină pe Inevera cu o privire aspră.

— L-am crezut pe bărbatul tău inteligent când i-am auzit cererea nebunească, spuse bătrâna. Imaginează-ți cât de uluită am fost când mi-au spus zarurile, adăugă ea, zăngănindu-și oasele de demon din mană, că tu ești în spatele propunerii.

Dar nu părea surprinsă.

Inevera păstră tăcerea și asta păru s-o irite pe *Damaji'ting* mai tare.

— Ți-ai pierdut mințile? se răsti.

Inevera își desfăcu mâinile, conștientă de inutilitatea gestului, dar știind și că încercarea de împăciuire era necesară.

— Nu asta voiai? Despre ce am vorbit, cu mulți ani în urmă? Ai spus că Andrahul și Sharum Ka sunt corupți, că favorizează tribul Kaji în moduri care duc la învrăjbirea și la nimicirea poporului nostru. Eu am jurat c-o să găsesc o soluție, și am găsit-o. Acum există un Sharum Ka curajos și cu inima curată, care va fi legat de toate triburile.

— Și mai ales de tine, mârâi Kenevah. Nu-ți imagina că sunt atât de proastă, încât să nu-mi dau seama. Și Andrahul? O să-l înlocuiești și pe el? Câțiva ani de studiu în Sharik Hora nu fac din bărbatul tău parvenit un *dama.*

Inevera ridică din umeri.

— Kaji n-a fost *dama.* L-au înălțat sângele vărsat în *alagai'sharak* și lumea unită sub sulița lui.

Kenevah râse.

— Crezi că ești prima Inevera care încearcă să facă din ea însăși următoarea Damajah? Istoria *Damaji'ting* e plină de eșecurile lor însângerate. Sau ești destul de neghioabă ca să crezi că bărbatul tău e Izbăvitorul renăscut?

— Am văzut viitoruri în care e, răspunse Inevera. Și o să am grijă să devină realitate.

— Serios? întrebă Kenevah. Ce crezi c-o să facă după ce-o să afle că i-ai câștigat Tronul Suliței punând în teaca ta sulița Andrahului?

Ineverei îi îngheță sângele în vine. Kenevah știa? Vântul blând deveni furtună de nisip, care jupoaie până și scoarța celui mai mlădios palmier.

Kenevah râse iarăși.

— Crezi că te deosebești de altele? La porcul ăla bătrân vin în fiecare zi *dama'ting* care se oferă să-i trezească sulița bleagă în schimbul unor favoruri. Am ajuns și eu pe pernele lui, cu mult înainte de a fi tu ceșcuță cu couzi în mâna neisprăvitului tău tată. Miresele lui Everam nu s-au sfiit niciodată să se vândă ca niște târfe în schimbul unor favoruri, deși tu pari să te pricepi mai bine decât cele mai multe. Crezi că Ahmann o să te dezmierde când o să afle? Ce ironie delicioasă o să fie încheierea goanei tale după putere prin osândirea la moarte a bărbatului tău pentru că și-a lovit soția *dama'ting.*

Inevera se simți străbătută de un val de spaimă.

Niciun sânge nu clocotește cu mai multă putere decât al unui Sharum încornorat, spunea o altă învățătură din Evejah'ting. Furia lui Ahmann ar fi putut răbufni cu destulă forță ca s-o omoare pe ea sau pe Andrah, sau chiar pe amândoi. Ca să câștige Tronul de Cranii avea să fie nevoit să-l ucidă într-o zi pe burduhănos, dar n-o putea face înainte de a avea fii *nie'dama* în fiecare trib. Nu mai devreme de cel puțin zece ani.

— Ce vrei? întrebă.

— Pentru început, o sticluță cu sângele bărbatului tău. Pot arunca eu însămi zarurile…

— În niciun caz, o întrerupse Inevera.

— Uiți care ți-e locul, fetițo! mârâi Kenevah. Încă sunt mai sus decât tine. Nu-mi poți refuza nimic.

Inevera își flutură mâna cu dispreț.

— Zarurile n-au chemat nicio altă fată. Prin lege, după moartea ta voi fi *Damaji'ting* chiar și dacă refuzi să mă sprijini.

— Dacă trăiești până atunci! ripostă Kenevah. O să am sângele lui Ahmann chiar dacă va trebui să-l vărs întâi pe al tău, pană la ultimul strop. Dacă îi e într-adevăr menit un destin măreț, poate devine de folos ca eunuc, după înlăturarea ta.

Inevera oftă.

— Am sperat că n-o s-ajung la asta, spuse, scoțând din punga ei pentru *hora* țeasta unui demon al focului.

— Craniul unui demon al focului? cotcodăci Kenevah, dându-și capul pe spate. Mă dezamăgești, Inevera. Din partea ta mă așteptam la mai mult.

Fără îndoială că în jurul mesei ei de lucru erau glife apărătoare de foc.

— Lovește! Zarurile vor chema altă fată după ce-o să te ucid. Clătină din cap. Țț, țț, țț! Ce irosire!

— Într-adevăr, încuviință Inevera, dând din cap.

Se răsuci și împroșcă un jet puternic de flăcări, dar nu spre Kenevah. Lovi în schimb draperiile de catifea groasă care acopereau ferestrele încăperii. Focul se dezlănțui cu o asemenea putere, încât le sfâșie în numai câteva secunde. Lumina strălucitoare a soarelui pătrunse înăuntru, țâșnind din fum pentru a ajunge la toate firidele și în toate cotloanele.

Un cerc de *hora,* menit, fără îndoială, s-o prindă în capcană pe Inevera, sări în aer în jurul ei, lăsând în covoarele groase găuri care ardeau. De pe masa de lucru a lui Kenevah se auziră mai multe pocnete și ea țipă ascuțit, izbită de mai multe fărâme aprinse.

Inevera ascunsese deja craniul de demon al focului în punga ei protectoare. Calmă, ocoli masa cu pași maiestuoși și se opri în fața femeii vârstnice. Fumul îi ințepa ochii și îi ardea plămânii, dar era suportabil.

— Acum nu te mai ajută niciun fel de magie, cotoroanțo! O să lămurim lucrurile prin *sharusahk.*

Spre cinstea ei, bătrâna nu șovăi. O viață întreagă de *sharusahk* nu se uita cu ușurință, deși trecuseră câteva zeci de ani de când nu se mai luptase cu altă femeie. Alese *vântul care frânge palmierul* pentru un atac perfect executat.

Dar prea lent. Mișcările ei puteau fi desăvârșite, dar Inevera era cu cincizeci de ani mai tânără, și asta se simțea în iuțeala mișcărilor. Pară *vântul care frânge palmierul* cu *ramura legănată*

și piciorul ei o pocni pe Kenevah în spatele genunchiului. Piciorul bătrânei se îndoi, și Inevera o înșfacă și o trânti.

Kenevah se răsuci și izbuti să se afle în poziția mai avantajoasă când ajunseră pe podea. *Sharusahk*-ul te învăța să furi energia eliberată de potrivnicul tău, așa că până și o babă putea fi formidabilă dacă găsea destulă energie pe care s-o îndrepte încotro voia. Mârâind și gemând, se rostogoliră prin fum și flăcări din ce în ce mai firave. Cineva bătu în ușă, dar Inevera o zăvorâse bine.

Kenevah se dovedi mult mai greu de învins decât se așteptase, dar soarta luptei deveni limpede când Inevera încetă să-i mai ofere energie pe care ar fi putut-o fura și nu mai rămase decât o simplă și lentă înfruntare a mușchilor. Inevera izbuti s-o imobilizeze așa cum voia și, câteva secunde mai târziu, îi scoase un șold din încheietură. *Damaji'ting* urlă, dar amuți brusc când femeia mai tânără îi prinse mijlocul între pulpe și se întinse după vălul negru care ar fi trebuit să-l primească de multă vreme. Îl găsi și îl strânse în jurul gâtului lui Kenevah, ținând-o pe burtă până fața i se împurpură și păru să se umfle. Zvârcolelile bătrânei încetară curând. Inevera o mai ținu așa o vreme, apoi își slăbi strânsoarea și dezlegă mătasea.

•

Ținea acoperământul negru de cap și vălul în mâini când o răbufnire de magie smulse ușile, iar Qeva și Enkido intrară, urmați de o duzină de femei, *dama'ting* și *nie* deopotrivă.

Qeva cercetă încăperea distrusă cu ochi plini de groază. Aproape toate flăcările se stinseseră, dar camera era plină de obiecte carbonizate sau fumegânde. Văzu trupul mamei ei pe podea, rămas fără văl, și o săgetă pe Inevera cu priviri ucigașe.

— Kenevah era bătrână și cu puterile împuținate, spuse Inevera, cu glas sonor. A sosit momentul trecerii acoperământului negru mai departe.

— Cum îndrăznești? întrebă Qeva.

Uciderea unei *Damaji'ting* pentru a elibera calea succesoarei nu era nicidecum un fapt fără precedent, dar nu se mai pomenise s-o facă cineva pe față.

— De la mama mea și de la mine ai învățat tot ce știi. Și asta ca să ne trădezi după ce te-am primit aici…

Inevera râse.

— M-ați primit aici? Nu eram nici cerșetoare pe străzi, nici *nie'ting.* Nu schimba povestea ca să te dai drept salvatoarea mea. M-ai târât după tine smulgându-mă din brațele mamei fără nicio vorbă pentru ea și m-ai aruncat într-o pivniță unde chiar fiica ta a-ncercat să mă ucidă.

Melan era în mulțime, cu gheara ei de neconfundat. Inevera o privi în ochi, provocând-o s-o contrazică. Apoi continuă:

— Și, fiindcă n-am devenit ceea ce voia ea, Kenevah le-a cerut altora să mă omoare. A încercat de șapte ori, zarurile mi-au spus-o. Eu cel puțin am fost destul de curtenitoare ca s-o omor privind-o în față.

— Minți! mârâi Qeva.

Inevera clătină din cap.

— De ce-aș minți, când oricum cuvintele nu contează? Sunt singura chemată de zaruri s-o moștenească pe Kenevah. Cât o să trăiesc, *dama'ting* kaji vor fi ale mele.

— Dacă o să trăiești, o corectă Qeva, înaintând și intrând într-o postură de *sharusahk.*

Când ieși din partea umbrită a încăperii, soarele căzu pe *hora* de care se folosise ca să spargă ușile, și oasele îi explodară în mâini. Țipă și își pierdu concentrarea când o trânti șocul.

Inevera se apropie, grăbită să-i curme zilele înainte de a-și reîndrepta atenția spre ea. O moarte rapidă, și nimeni în afară de Melan n-ar mai fi putut să revendice poziția în care ajunsese.

Dar Enkido păși între ele, folosindu-se de lovitura cămilei, și o azvârli cât colo pe Inevera, care căzu cu brațele și picioarele răsfirate.

— Omoar-o! porunci Qeva, în vreme ce ea se străduia să se ridice.

— Lași un eunuc să stabilească cine le conduce pe femeile din tribul nostru? întrebă Inevera, cu voce puternică.

Așa cum sperase, toți ochii se întoarseră brusc spre Qeva, în așteptarea răspunsului. În clipa aceea, își strecură mâna în punga pentru *hora*, scoase un os glifat și îl strânse în pumn, având grijă să nu-l atingă nicio rază de lumină.

— Nu ești demnă să conduci dacă nu-l poți înfrânge pe Enkido, mârâi Qeva. Mama a făcut din el sulița ei de dincolo de mormânt.

Inevera nu avu timp să răspundă, fiindcă Enkido se repezi la ea cu iuțeală și forță, și cu un *sharusahk* care nu semăna cu

nimic din tot ce mai văzuse vreodată. Forța și ferocitatea unui *Sharum* alături de grația unui *dama* și de precizia unei *dama'ting.* Nu i se mai întâmplase niciodată să-i simtă furia, dar acum radia pur și simplu din el.

Orice Sharum trebuie să răzbune, chiar și cu prețul propriei vieți, moartea acelui dama *care i-a fost stăpân,* spunea Evejahul, iar Kenevah, deși femeie, nu-i fusese mai puțin stăpână. Îl mutilase și îl castrase, dar Enkido idolatriza *sharusahk*-ul mai presus de orice, și ea i-l dăruise, ungându-l pe suflet. O atacă pe Inevera cu tot ce avea și – se văzu ea nevoită să recunoască –, dacă n-ar fi ajutat-o magia, și-ar fi găsit sfârșitul.

Însă osul glifat de demon din mâna ei îi împingea în braț magie pură, potopindu-i membrele cu o putere și cu o iuțeală pe care oasele și carnea unui om nu le puteau egala. Simți nedumerirea lui Enkido când prima lui lovitură își greși ținta și ea își înfipse în rinichiul lui degetele încordate.

Izbitura ar fi trebuit să fie foarte puternică, dar venise rândul Ineverei să fie surprinsă. Enkido purta armură. Degetele ei se loviseră de una dintre plăcuțele tari, de ceramică, cusute sub robele oricărui *Sharum,* ca să-l apere în Labirint. O auzi spărgându-se, dar absorbi forța impactului și o lăsă cu degetele îndurerate.

Izbuti cu greu să se ferească de lovitura lui de răspuns, dar mâna lui Enkido făcu iute cale întoarsă, pocnind-o peste față cu dosul palmei atât de tare, încât capul îi zvâcni către ceafă ca un bici. Următoarea lui lovitură de picior păru să-i rupă coastele și o azvârli peste masa de lucru a lui Kenevah, care, încă mai arzând mocnit, se sfărâmă sub greutatea ei. Din mulțimea adunată în încăpere, în jurul lor, se înălță un icnet colectiv.

Inevera se încordă ca să-și păstreze pumnul strâns și să nu-și piardă bucata de *hora* când absorbi forța izbiturii, strângându-se ghem și apoi folosind o parte din energia osului ca să se rostogolească, ridicându-se în picioare deasupra mesei distruse. Enkido se apropie, dar ea se proptise bine pe picioare și nu-l mai subestimă iarăși.

Pașii îi purtară înainte și-napoi, Enkido atacând și ratând, iar Inevera răspunzând cu lovituri iuți, aproape toate zădărnicite de armura lui, pierzându-și forța datorită ei. Amândoi erau mai prudenți, nu se descopereau cu adevărat și nu-și lăsau energia

la îndemâna celuilalt. Inevera aruncă o privire spre Qeva, care aștepta răbdătoare pe marginea interioară a cercului de femei din jurul lor, odihnită și gata să continue ce începuse Enkido, dacă el ar fi fost înfrânt.

Și avea probabil și ea o bucată de *hora.*

Eunucul se repezi la ea cu *floarea ofilită*, și Inevera s-ar fi putut feri, dar un impuls o îndemnă să n-o facă. Piciorul ei își pierdu vlaga, iar Enkido se repezi, vrând să profite, dar ea trase putere din osul de demon, refăcându-se. Îl lovi cu forță, înfigându-și degetele într-un gol dintre plăcuțele armurii lui și făcându-l să-și prindă din reflex pântecele în mâini. În timp ce era încovoiat, îi întrerupse cu câteva lovituri precise liniile de energie din gât și din umăr, apoi îi sparse genunchiul cu o lovitură de picior puternică.

El nu țipă când se prăbuși pe podea, nici măcar atât cât ar fi putut-o face cineva fără limbă. Se zvârcoli ca să se ridice iarăși și efortul îi încreți fruntea, dar brațele și piciorul teafăr nu i se supuseră. Pe urmă se liniști, începu să răsufle adânc și se uită în sus, la Inevera, cu o demnitate tăcută, așteptând fără teamă să-i curme ea viața.

Însă Inevera n-avea niciun interes să-l ucidă.

— Ai luptat cu cinste pentru stăpâna ta, *Sharum*, dar Everam mai are un plan pentru tine.

Simți bucata de *hora* din mâna ei prefăcându-se în praf, secătuită, și se întrebă dacă avea să-și regrete clemența. Deja răsufla greu, tușind în aerul plin de fum.

Qeva intră într-o postură de *sharusahk,* dar ea n-o mai făcu.

— Suntem *dama* orbi, care i se supun celui mai bun luptător? le întrebă pe femeile adunate. Evejah’ting ne-a dat *alagai hora* ca să nu ne coborâm niciodată la o astfel de sălbăticie.

Se uită la Qeva.

— Tu ai fost cea care a aruncat prima oară oasele pentru mine. M-ai târât în palat, când ți-ar fi fost ușor să mă trimiți înapoi. De ce? Ce-ai văzut?

— Viitorul tău era ascuns, răspunse Qeva. Asta îmi spusese mama să caut.

Inevera dădu din cap. Atâta lucru știuse și ea.

— Dar nu mai e ascuns. Aruncă din nou oasele. Acum, în Sala Negurilor, ca să vadă toată lumea.

Qeva făcu ochii mari, apoi și-i îngustă, simțind o capcană. Șoaptele frenetice ale femeilor din apropierea ei i se strânseră în jur.

Poruncește ceva care n-ar fi refuzat decât de o proastă.

•

Cele două pretendente la acoperământul negru deschideau drumul către partea subpământeană a palatului, urmate de toate femeile și fetele din clădire. După ce se zăvorâră în sală, la adăpost de privirile bărbaților, Qeva își scoase zarurile și se apropie de Inevera cu ochii plini de ură.

— Acum vreau doar câteva picături din sângele tău, dar nu te teme, o să iau și restul înainte de a se sfârși ziua.

Inevera își ridică vălul și scuipă sânge din buza ei spână peste zarurile celeilalte femei. Nu se gândise că astfel ar fi fost cu putință să-i dubleze furia, dar citi în privirea ei că izbutise.

Îmi pare rău, Qeva, dar trebuie să te înfrâng ca pe o Jiwah Sen, *în văzul tuturor.*

Întreaga adunare își ținu răsuflarea cât își agită Qeva zarurile și își rosti rugăciunile. *Hora* străluceau cu putere, aruncând o lumină sinistră asupra femeilor adunate, dar Inevera nu se temea nici de lumina aceea, nici de ele. Rămase în picioare când Qeva îngenunche. Ar fi putut s-o ucidă cu o singură lovitură de picior în timp ce era atentă la zaruri, dar, dacă pe Enkido nu dorise să-l omoare, dorea cu atât mai puțin s-o omoare pe Qeva. Onoarea îi cerea fiicei lui Kenevah să pună capăt vieții Ineverei, dar aceasta aflase, mulțumită zarurilor, mult mai multe despre inima ei.

... Ești ca o fiică pentru Qeva, chiar mai mult decât cea născută din trupul ei. S-ar putea să te ucidă, dar n-o să te trădeze niciodată...

Qeva aruncă, iar celelalte femei își pierdură calmul imediat ce zarurile nu se mai clintiră. Miresele și Logodnicele se grăbiră deopotrivă să se apropie, îngrămădindu-se să vadă mai bine.

Câteva, printre care Qeva și Melan, înțeleseră imediat esența dezvăluirii și icniră, așa cum făcuseră Belina și toate celelalte zece. Cele mai multe se holbară la zaruri câteva clipe înainte de a le desluși înțelesul.

Qeva își ridică privirea spre ea, și Inevera îi întinse acoperământul negru. Era un obiect neînsemnat și n-o interesa câtuși de puțin. Nu reprezenta decât o treaptă a scării și nu

fusese nevoită să-l păstreze decât atât cât trebuia ca să-l poată lăsa în urmă.

— Tu vei purta pe cap acoperământul negru, soră Qeva, spuse ea, apoi se întoarse spre Melan. Iar tu, soră Melan, vei purta vălul negru. Eu trebuie să-i port de grijă bărbatului meu, iar ceea ce numim politică a ceaiului din tribul Kaji mă interesează prea puțin. Am propriul meu palat și țeluri mai înalte.

Qeva dădu din cap și întinse mâna către acoperământ. Inevera o retrase ușor, cât să n-o poată ajunge, și auzi multe femei trăgându-și înapoi răsuflarea.

— Vei vorbi la Curte pentru tribul Kaji, zise Inevera, dar, deși tu vei fi glasul, cuvintele vor fi ale mele.

Qeva se înclină.

— Da, Damajah.

Întinse din nou mâna și, de data asta, Inevera o lăsă să ia acoperământul.

Pe urmă îi întinse vălul negru lui Melan, care făcu o plecăciune și mai adâncă.

— Da, Damajah.

Inevera săltă vălul, silind-o pe Melan să-și ridice ochii către ai ei.

— Nu trebuie să rostești numele ăsta cu glas tare. Vocea îi răsuna în întreaga încăpere, întâlnind, pe rând, ochii tuturor femeilor și fetelor. Să n-o faceți nici voi – nu încă.

•

În următoarele șase luni, Inevera avu nevoie de încă trei ori de decrete semnate de Andrah, și el își luă plata de fiecare dată. Începuse să-i pipăie trupul cu curaj, de parcă i-ar fi fost soție de pernă. Când cuteză s-o muște de sân, Inevera se stăpâni cu greu să nu-l înjunghie.

Ajunge, se gândi. *Ahmann și-a făcut un nume. Andrahul nu-i poate lua turbanul alb înapoi și niciun alt decret nu merită să mai fac asta.*

În dimineața aceea o chemă pe Qasha, *Jiwah Sen* a lui Ahmann din tribul Sharach și a doua lui favorită – după ea.

— La noapte îl invit pe Andrah din nou aici, îi spuse. Lasă să-ți scape, față de bărbatul nostru, că vine în Palatul lui Sharum Ka în lipsa stăpânului. Vreau să ne găsească Ahmann împreună. E timpul să-l învăț pe Andrah să se teamă, așa cum e și timpul ca

Ahmann să afle mai multe despre destinul său. Nu mai suport să m-atingă umflatul.

11. ULTIMA MASĂ

333 D.Î., VARA
Cu 28 de răsărituri înainte de Luna Nouă

— Nu te mai foi încoace și-ncolo, Rojer, spuse Leesha. Îmi dai dureri de cap.

Într-adevăr, tot privind mișcarea țipătoarelor haine pestrițe ale saltimbancului, începuse să simtă zvâcniri în spatele ochiului drept. Își apăsă tâmpla cu rădăcinile degetelor.

Ahmann îi invitase să ia masa de dimineață împreună cu el înainte de a se alătura caravanei care pornea pe drumul de întoarcere către Văiuga Izbăvitorului. Leesha își închipuise că era vorba de zorii zilei – momentul tradițional pentru micul dejun înainte de o călătorie foarte lungă –, însă krasianii păreau să tragă de timp. Fuseseră lăsați să aștepte ore întregi într-una dintre camerele de primire.

După ce trecuse prima oră, Rojer își scosese scripca și începuse să cânte, dar, ca întotdeauna, își revărsase emoțiile în muzică, într-o melodie sfredelitoare, care nu-i reamintise Leeshei de nimic altceva în afară de hârșâitul unghiilor pe o tăbliță de ardezie. Îl rugase să înceteze, dar era deja prea târziu. I se contractau sinusurile. Senzația nu-i era străină, știuse că începe o nouă criză de durere de cap.

Avusese dureri de cap toată viața. Uneori, durerea și greața nu durau decât o oră. Alteori tot veneau și plecau, vreme de o săptămână sau mai mult, ca ploaia de primăvară. Cel mai adesea, durerea o făcea pur și simplu iritabilă și o îndepărta, de cele mai multe ori, cu amestecuri de leacuri ușor de pregătit și ferindu-se de orice i-ar fi putut-o stârni din nou. În alte dăți, avea de ales între o durere orbitoare și un leac atât de puternic, încât delira câteva ore. În cele mai rele cazuri – din fericire cele mai rare – nu putea face nimic altceva decât să se retragă în singurătate și se plângă.

Crizele se agravaseră pe măsură ce înaintase în vârstă și-și luase pe umeri tot mai multe poveri și răspunderi și deveniseră oaspeți obișnuiți când ajunsese Culegătoarea de Ierburi a Văiugii

Izbăvitorului. Iar acolo, în Mărinimia lui Everam, în mijlocul dușmanilor, erau o stare aproape neîntreruptă, ca o iarnă lungă, fără niciun semn de primăvară.

Nu era singura care nu se simțea în apele ei. Încordarea îngroșa aerul în vreme ce solia din Văiuga Izbăvitorului aștepta să treacă și ultima formalitate, după care își putea începe lungul drum către casă. Erny, tatăl ei, se ridicase în ultima oră de mai multe ori ca să plece în grabă la privată, și roșise furios când mama ei începuse să-i țină o predică despre asta.

— Ernal, nu-i firesc să faci pipi țârâindu-te așa. Ar trebui s-o lași pe Leesha să vadă ce-i cu tine.

Elona stătea în partea opusă a încăperii, dar, în timpul crizelor, Leesha avea mirosul atât de fin, încât ar fi făcut de rușine și un lup. Simțea parfumul mamei ei, care o îngrețoșa. Apăsarea din țeastă i se înteți.

Ca toți ceilalți, tăietorii de lemne se făcură că nu auziseră. Wonda, care se considera garda de corp a Leeshei, stătea, cu umerii aduși în față, de un scaun mult prea mic pentru trupul ei masiv. Cu coarda slăbită, imensul ei arc glifat atârna de spătarul scaunului, alături de tolba de săgeți, și își purta cuțitul greu prins de cingătoare.

Destul de voinică pentru a se lua la trântă cu un bărbat puternic, Wonda Cutter n-avea decât șaisprezece ani și, când era nervoasă, ca în momentul acela, se legăna încet înainte și înapoi, plimbându-și degetele pe cicatricele lăsate pe față de ghearele demonului.

Înalt de peste doi metri și zece și cu trupul îngroșat de mușchi, Gared Cutter era singurul om din încăpere clădit la aceeași scară cu Wonda, deși nu se înrudeau decât de foarte departe. Plictisit și neavând nimic de ucis, încerca să cioplească un căluț de lemn, dar mâinile lui masive – perfecte ca să sugrume un demon al vântului – nu erau făcute pentru o muncă atât de migăloasă. Apăsă mult prea tare pe cuțit și, pentru ceea ce simțea că este a o sută oară, lama alunecă și-i crestă mâna.

— Ducă-se Miezului!

Își îndesă degetul însângerat în gură și se pregăti să azvârle bucata de lemn, dar Leesha îl privi înălțând dintr-o sprânceană, așa că se stăpâni. Ea își regretă imediat gestul, așa firav cum fusese, când simți în ochi o împunsătură dureroasă.

Rojer se răsti la ea.

— N-am voie să mă foiesc, n-am voie să cânt. Ce *mi-e îngăduit* să fac, Înălțimea Ta?

La asta, toată lumea își ridică privirea. Leesha nu suporta să i se vorbească pe un asemenea ton nici când era în toanele cele mai bune.

Dar, în momentul acela, o ceartă era ultimul lucru de care avea nevoie. Încă mai spera să-și domolească durerea, și fiecare vorbă grea i-ar fi înjumătățit șansele. Luă o doză de pulbere pentru durere de cap, cu o înghițitură de apă din sticla ei pentru amestecuri. Lichidul îi clipoci în stomacul gol, făcându-l să freamăte de foame și de greață. Mâncarea era ultimul lucru pe care și-l dorea Leesha, dar, dacă nu mânca, și asta cât mai curând, avea să-i fie cu atât mai rău.

Se înjură în gând fiindcă refuzase ceaiul și prăjiturile din aluat puse de soțiile lui Abban în dimineața aceea pe masă în Palatul Oglinzilor, dar abia își spălase dinții și voia să-l salute pe Ahmann având răsuflarea proaspătă. Invitația lui fusese la micul dejun, ultima masă dinainte de plecarea lor în călătorie, însă soarele urcase deja sus pe cer.

Fată proastă, auzi în minte vocea Brunei, *data viitoare mestecă o frunză de mentă.* Leesha știa că spiritul bătrânei ei maestre avea dreptate. Căută pe bâjbâite ceva de mâncare în buzunarele șorțului, dar, în afară de cele o mie unul de leacuri din care putea face oricând o fiertură, n-avea nici măcar o nucă.

Rojer continua să se uite urât la ea și își stăpâni imboldul care-i cerea să-l plesnească.

— Îmi cer iertare, Rojer. Sunt la fel de înciudată ca tine. În ritmul ăsta, o să treacă de amiază înainte de a porni noi la drum.

— Dacă ne vor lăsa să plecăm, spuse el. Fiecare minut al așteptării mă face tot mai sigur că, înainte de apusul soarelui, o s-o sfârșesc într-o temniță, cu boașele pe un tocător.

Rojer-avea și de ce să se teamă. Cu câteva săptămâni în urmă, Ahmann i le trimisese pe Amanvah, cea mai mare dintre fiicele lui – o *dama'ting* în toată puterea cuvântului și pe Sikvah, ca potențiale soții. Cele două fete, alese de Inevera, se dovediseră a fi iscoade, pretinseseră că nu înțeleg thesana, deși o vorbeau fluent, și încercaseră s-o otrăvească pe Leesha, considerată o amenințare pentru prezentul echilibru al puterii din Mărinimia lui Everam.

Cu toate acestea și spre marea supărare a Leeshei, Rojer se lăsase sedus de cele două fete și se culcase cu Sikvah, amândoi fiind încurajați de Amanvah. Începând din noaptea aceea, se simțea pe marginea prăpastiei, se întreba dacă nu cumva Sulițele Izbăvitorului nu-și puteau face apariția în orice clipă, să-l pedepsească fiindcă le pângărise pe fete fără să accepte mai întâi să se însoare cu ele.

— Poate că ar fi fost cazul să te controlezi cât de cât, spuse Leesha.

— Tocmai tu vorbești! ripostă el.

— Asta ce vrea să-nsemne? întrebă ea.

Lui nu-i veni să-i creadă urechilor și-și lăsă nedumerirea să i se citească pe chip, căpătând o înfățișare atât de caraghioasă, încât Leesha ar fi izbucnit în râs dacă nu s-ar fi adăugat și cuvintele lui, ca o lovitură de bici.

— Chiar crezi, cu toată sinceritatea, că-n încăperea asta, în palatul ăsta – ba până și în întregul oraș – există cineva care nu știe că ți-o tragi cu Ahmann Jardir?

Leesha închise ochii și răsuflă adânc.

— În privința lui, am luat o hotărâre bine chibzuită, ținând cont de toate variabilele. Tu ți-ai făcut calculul doar cu mătărânga.

— Calcul? Rojer râse. Am crescut într-o casă de plăceri, Leesha, știu totul despre astfel de socoteli.

— Nu sări calul, Rojer!

În Leesha crescu furia, și o durere arzătoare îi invadă țeasta, ca un bulgăre de foc strălucitor, dându-i putere când sări în picioare.

Însă Rojer refuză să bată în retragere.

— Și dacă-l sar, ce? Încep să mă satur de când mă tot privești din înălțimea moralității tale, Leesha. Nu ești Ducesa Mamă din Angiers. Nu sunt obligat să-ți dau ascultare și nu pot să te cred mai bună decât mine după ce-ai curvăsărit cu demonul deșertului.

Gared sări în picioare, îndreptând spre tânărul saltimbanc cuțitul cu care cioplea.

— Nu-ți pot îngădui să vorbești așa cu Leesha, Rojer! Omul Glifat mi-a cerut să te feresc de primejdii, da’, dacă mai spui astfel de lucruri, îți frec gura cu săpun!

În mâna lui Rojer apăru un cuțit.

— Încearcă numai, țopârlan din codru, și-o să te trezești cu un cuțit în ochi!

Gared se albi, apoi i se lungi fața, căpătând expresia unei fiare înfuriate. Wonda își înșfăcă arcul cât a-i clipi și potrivi în el o săgeată.

— Aruncă tu cu cuțitul ăla și-o să-ți...

— Încetați cu toții! strigă Leesha. Wonda, lasă arcul jos! Gared, așază-te! Se răsuci spre Rojer. Iar tu ține-ți în frâu apucăturile de spintecător și nu uita că această „curvăsăreală” a mea ar putea fi singurul motiv că mai ai boașele agățate de tine.

— Leesha Paper! se răsti Erny, și toți ochii se întoarseră spre el.

Mult mai vârstnic decât soția lui, avea aproape șaizeci de ani și părea mai bătrân. Era slab, cu doar câteva șuvițe de păr cărunt în creștet. Purta ochelari cu rame de sârmă, iar pielea lui palidă era aproape translucidă. Cu o clipă înainte stătuse cu capul în jos, părând bolnav când îl cicălea Elona, dar acum întâlni ochii Leeshei cu o privire tăioasă.

— Așa te-am crescut eu? Ceri respect, și îți este datorat, dar se cuvine să-i respecți la rândul tău pe alții și să vorbești cu sinceritate.

Leesha își simți obrajii răcindu-se și, pentru o clipă, uită de durerea de cap. Tatăl ei nu-și ridica des vocea, iar de un astfel de ton se folosea încă și mai rar, dar, când o făcea, nu puteai să nu i te supui, fiindcă avea întotdeauna dreptate.

— Îmi cer iertare, Rojer, spuse ea. Am burta goală și-mi crapă capul de durere, și mi-am pierdut cumpătul. Ți-au trimis fetele în primul rând fiindcă, după părerea lor, le poți lăsa fiilor tăi moștenire talentul de a vrăji demonii. Ceea ce nu prea are șanse să se-ntâmple dacă te ucid sau te lasă fără ouă. Dacă ai fi fost un *khaffit* sau un *chin* oarecare, prins în pat fără cununie cu nepoata Izbăvitorului, ai fi avut motiv să-ți faci griji. Dar, după ce Inevera a făcut un adevărat spectacol din fecioria pierdută de Sikvah, cred că nu greșim presupunând că totul a fost plănuit de la bun început.

Rojer își lăsă capul pe-o parte.

— Ce, adică a fost o cursă?

Leesha zâmbi slab.

— Și tu ai căzut drept în ea. Întrebarea e ce se va întâmpla acum, după ce te-a prins?

Elona pufni.

— Poate te vor închide pentru tot restul vieții într-un harem, ca s-aduci pe lume și să instruiești o oaste de mici vrăjitori ai scripcii.

Gared izbucni în râs, bătându-se cu palma lui uriașă pe genunchi.

— Mai bine decât să tai copaci toată ziua, ha?

Rojer nu păru să-i împărtășească entuziasmul, fiindcă păli și reîncepu să măsoare încăperea cu pasul. Își frecă pieptul peste medalionul de familie păstrat la loc sigur, sub cămașă.

— De ce nu vede nimeni răspunsul care sare-n ochi? întrebă Elona. Doi idioți, tu și fiica mea. Însoară-te cu ele, și cu asta basta, dobitocule!

— Chiar dacă aș vrea, răspunse Rojer, se așteaptă cu toții la o dotă demnă de ele. Eu n-am ce să le-ofer.

— Singurul lucru pe care-l vor de la tine e sămânța ta.

Așezată fiind, Elona își duse mâna la încheietura picioarelor și strânse în pumn o bucată din materialul rochiei, clătinând-o cât mai grăitor cu putință.

— Ai un har pe care nu l-a mai văzut și de care n-a mai auzit nimeni decât în povestea lui Jak Limbă-solzoasă, și vor să știe dacă li-l poți da urmașilor tăi. Jardir a recunoscut atâta lucru când s-a oferit prima oară să-ți găsească neveste. Și, cine știe? Poate are dreptate, poate în sângele tău e ceva care te-ajută să farmeci demonii. N-o să te doară dac-o să verifici.

— N-aș putea..., începu Rojer.

Dar Elona nu se opri, cu vocea ca un bici care întețea durerea Leeshei.

— Ce n-ai putea? Să accepți cea mai bună ofertă de căsătorie de care-a auzit cineva? Bogăția și puterea lui Jardir întrec orice închipuire. Stai lângă mine și ține-ți gura zece minute, cât vorbesc cu Inevera și cu fetele, și o să primești totul. Pământuri. Titluri. Țărani de la care să iei biruri și pe care să-i guvernezi. Mai mult aur decât o mină din Miln.

— Aur furat, spuse Leesha. Supuși furați. Pământuri furate.

Elona își flutură mâna, respingându-i cuvintele.

— Totul se fură până la urmă, și mai ales pământul. Oamenii ăștia nu și-l vor primi în niciun caz înapoi, iar Rojer va fi un stăpân mai bun decât orice krasian.

Se întoarse din nou spre saltimbanc.

— Și să nu uităm dreptul de-a ajunge zilnic în pat cu două femei frumoase. Ziditorule! Ba chiar te vor ajuta să-ți faci rost de mai multe! Crezi că astfel de oferte ți se fac în fiecare zi? Crede-mă că nu, băiatule, adăugă, cu ochii zvâcnindu-i o clipă către Erny.

— Păi…, începu Rojer.

Elona îl întrerupse cu un rânjet plin de cruzime.

— Sau poate preferi băieții? Ha, pesemne că de-asta umbli după fiica mea inaccesibilă, în loc să cauți vreo fetișcană mai dornică să-ți cadă-n brațe. Nu-i o rușine dacă vrei să te-apleci din când în când în fața unui bărbat, dar ar trebui totuși s-accepți să pui câte-un plod în fetele alea. Poți să-nchizi ochii și să-ți închipui că-n locul lor e Gared.

— Ha! Nu! strigă tăietorul de lemne.

— Nu-mi plac băieții! se răsti Rojer.

Leesha se aplecă ușor, masându-și tâmplele.

— Dacă nu mănânc cât de curând, s-ar putea să urlu.

— Orice *Sharum* își ia micul dejun târziu, spuse o voce și, când se întoarse în direcția ei, Leesha dădu cu ochii de Abban, oprit în cadrul ușii. Din pricină că doarme, după ce-a omorât demoni toată noaptea. Dar nu vă faceți griji. Vă voi conduce cât de curând la masa Izbăvitorului.

Leesha se întrebă cât de mult auzise *khaffit*-ul gras, care înainta șchiopătând, sprijinit în cârja lui în formă de cămilă. Wonda se încordă când îl văzu ducându-și mâna sub robe, însă Abban se înclină ușor către ea și întinse mâna, arătând că nu ținea în palmă nimic altceva decât un măr roșu, bine pârguit. Și Leesha știu că auzise fiecare cuvânt. Se gândi chiar și că era cu putință ca toată acea așteptare să fie făcătura lui, ca să poată trage cu urechea.

— Mulțumesc.

Leesha luă mărul și își înfipse imediat dinții în el, ronțăind prima îmbucătură zemoasă, la fel de bine-venită ca orice leac din pungile sale cu ierburi. În timpul unei crize, nu doar mirosul îi devenea mai fin, ci și simțul gustului și al pipăitului căpătau mai multă putere, așa că închise ochii, savurând fiecare îmbucătură.

— Nu uita un lucru, maestră Leesha, spuse Abban, cu voce joasă, ca să nu fie auzit și de altcineva. Poate că tu ești o creatură a calculelor, dar Ahmann e una a pasiunii. Clocotul

sângelui său îi spune ce e bine și ce e rău și trece la fapte fără să stea pe gânduri și fără nicio remușcare. Presupun că e o trăsătură care-i e de mare folos în viața lui de războinic și de conducător.

— Și ce-i cu asta? întrebă Leesha.

— Înseamnă că Izbăvitorul e convins că ți-e *sortit* să te măriți cu el într-o bună zi. Că asta e voința lui Everam. Te lasă să pleci acum, dar nu va înceta să te urmărească. Cât despre tine, Saltimbancule, continuă Abban, ridicându-și vocea și îndreptându-se șontâcăind spre Rojer, în locul tău mi-aș face mai puține griji din pricina Izbăvitorului și a lui Damajah, și mai multe de teama lui Hasik. Dacă află că te-ai culcat cu fiica lui fără s-o iei în căsătorie, ca un bărbat onorabil, va considera că ai siluit-o. Și, în clipa când își va întoarce Ahmann privirea în altă parte, ți-o va plăti cu vârf și îndesat, iar cuțitașele tale nu-l vor stânjeni mai mult decât niște batiste de mătase.

Rojer rămase cu gura căscată și mâna i se încleștă din nou de medalion.

— Hasik e tatăl lui Sikvah?

Matahala brutală care-i servea lui Jardir drept gardă de corp le era bine-cunoscută tuturor.

— Asta numai dacă Hasik află, Rojer, se amestecă Leesha, și nu va afla. Nu-l lăsa pe Abban să bage spaima-n tine.

Khaffit-ul gras ridică neajutorat din umeri.

— Eu nu spun decât adevăruri, maestră. Se înclină. Variabile, pentru calculele tale.

— Atunci dă-ni-le pe toate.

Leesha mușcă iarăși din măr. Ajunsese aproape de cotor și ronțăi totul, în afară de semințe și de codiță.

— Știm amândoi că nici Sikvah, nici Inevera n-au interes să spună nimănui. Legea Evejan le interzice femeilor să fie martore pentru siluire. Ahmann i-ar da crezare lui Rojer, nu lor, și, chiar dacă n-ar fi așa, recunoașterea ar aduce și moartea lui Sikvah.

— Pe cuvânt de onoare? întrebă Rojer.

— Dezgustător, dar adevărat, zise Leesha.

— Legea Evejan se poate dovedi maleabilă când e vorba despre sânge din sângele Izbăvitorului, maestră, sublinie Abban. Gândește-te cât de gravă ar fi insulta dacă ai refuza fetele, considerându-le nedemne.

— Hasik o să mă omoare dacă nu accept, spuse Rojer, parcă punând la încercare cuvintele.

— O să te siluiască și-o să te omoare, da, încuviință Abban.

— O să mă siluiască și-o să mă omoare, repetă Rojer, amorțit.

— Pfui, nu e mai voinic decât Wonda, se amestecă Gared, bătându-l pe saltimbanc pe umăr cu palma lui mare. Nu-ți face griji, nu-l las să-ți facă rău, chiar dacă te-ai purtat ca un prost.

Rojer era cu aproape o jumătate de metru mai scund decât Gared, dar păru să-l privească de sus.

— Nu te flata, Gared. Ești învățat să fii cel mai voinic din satul tău, dar adevărul e că Hasik te-ar pune la pământ în câteva secunde.

— Și te-ar călări în fața tuturor celorlalți *Sharum,* ca să-ți vadă toți rușinea, încuviință din nou Abban. E vestit pentru asta.

— Tu, piticule umflat…

Gared se întinse, gata să-l însface pe *khaffit* de gât, dar Abban făcu un pas lin în lateral, pe piciorul sănătos și lovi scurt cu capul în formă de cămilă al cârjei în spatele piciorului.

Tăietorul de lemne urlă de durere și căzu într-un genunchi. Încăpățânat, se răsuci ca să atace iarăși, dar încremeni când văzu cârja îndreptată spre gâtul său, cu o lamă subțire ieșindu-i din vârf.

— Ah! spuse Abban, ridicând lama în barba lui Gared și făcându-l să înghită în sec. Când am plecat din *sharaj* încă nu eram bărbat, dar până și eu țin minte destul *sharusahk* ca să trântesc la pământ un mocofan fără creier și am trucurile mele ca să nu-l las să se ridice.

Se trase înapoi și lama dispăru cu un pocnet de mecanism bine uns.

— Așa că ascultă-mă când îți dau sfaturi. Când vine Hasik în casa mea, fără Ahmann care să-l țină în frâu, mă înclin și nu-i stau în cale, indiferent ce face și cui îi face. E un ucigaș printre ucigași, și crede-mă că am văzut mulți. Ascultă tot ce-ți spune maestrul de instrucție Kaval și într-o zi s-ar putea să fii în stare să-i ții piept, dar ziua aia încă n-a venit.

Abban se uită la Rojer.

— Învață de la maestra Leesha. Dacă nu vrei să le primești pe fete, amână.

— Cum? întrebă saltimbancul.

Abban ridică din umeri.

— Spune că la voi se obișnuiește să fiți… logodiți, așa se zice?
— Da, logodiți, răspunse Rojer.
— Spune că la voi se obișnuiește să fiți logodiți un an sau că trebuie să compui mai întâi un cântec măreț, ca binecuvântare în ziua cununiei. Spune că nu te însori până nu înveți limba krasiană sau că nu te cununi decât în prima zi de primăvară. N-are importanță ce spui, fiu al lui Jessum, contează doar să nu pătezi reputația stăpânului meu și a fetelor și să-ți dai ție destul timp ca să pleci cât mai departe de-aici.

•

Rojer și ceilalți îl urmară pe Abban, care îi conduse în imensa sală de mese a lui Jardir. Razele soarelui se revărsau prin ferestre înalte, umplând încăperea de lumină. Cea mai mare parte a sălii de marmură era ocupată de mese lungi și joase, înconjurate pe perne pe care stăteau, cu picioarele încrucișate și cu scuturile și sulițele la îndemână, sute de *Sharum,* războinicii de elită numiți Sulițele Izbăvitorului și gărzile de corp ale fiecărui *Damaji*; înfulecau pâine, cușcuș și carne la frigare, totul servit, în vase de lut frumos pictate, de băieți înveșmântați doar în *bido.*

Rojer mergea ca pe un câmp cu flori, părând nepăsător, dar simțindu-și inima bătând nebunește în timp ce trecea printre luptători. Din locul ăla nu puteau să fugă, niciun truc cu fum și niciun cântec din scripcă nu-i puteau face nevăzuți, scăpându-i de o asemenea hoardă. Puteau să plece doar cu îngăduința lui Jardir, sau deloc.

Abban îi conduse, printre războinici, către treptele care urcau spre daisul unde se aflau *Damaji*, fii și moștenitorii lui Jardir și alți preoți de rang înalt. Pe podea era un covor gros, iar pe pereți, tapiserii în culori calde. Mesenii stăteau pe perne de mătase, se înfruptau cu delicatețe din mâncărurile bogate, stivuite pe vase turnate din argint și erau serviți de femei înveșmântate în negru din creștet până-n tălpi.

Preoții îi urmăriră cu ochii plini de ură pe văiugenii care trecură pe lângă ei și urcară pe daisul de deasupra lor. Rojer nu-și schimbă mersul nepăsător și nu lăsă nimic să i se citească pe față, dar simțea o gheară în piept și avea impresia că aerul îi e stors din plămâni încetul cu încetul. Știa cu câte îndemânare se luptau preoții, fiind mai periculoși cu mâinile goale decât un tăietor de lemne cu o secure.

Pe următorul dais, cel mai mic, dar care însemna totuși un spațiu imens, cu covor gros și marmură strălucitoare, trona masa lui Jardir. Pernele erau brodate cu aur, și tot de aur erau castroanele, carafele și farfuriile încrustate cu pietre prețioase, iar mâncarea era adusă chiar de soțiile lui Jardir, dintre care multe erau *dama'ting* cu văl negru. Rojer își simți măruntaiele răsucindu-se la gândul că mânca la o masă unde îl serveau aproape numai maestre în arta otrăvirii. Veșmintele le acopereau în întregime, dar Rojer le recunoscu totuși printre ele pe Amanvah și Sikvah, căci siluetele lor și grația cu care se mișcau i se întipăriseră pentru totdeauna în minte.

Jardir stătea în capul mesei, având-o în dreapta pe Inevera, înveșmântată, ca de obicei, în mătăsuri diafane, care atrăgeau toți ochii, dar îi făgăduiau oricărui bărbat a cărui privire zăbovea prea mult o moarte dureroasă. În celălalt capăt al mesei se aflau *Damaji* Ashan și Aleverak, împreună cu fii și moștenitorii lor, Asukaji și Maji, Jayan, primul născut dintre fii lui Jardir, și Asome, cel de al doilea, precum și *kai'Sharum*-ul Shanjat și, firește, Hasik.

În ciuda evidentei inutilități a unui asemenea gest, Rojer se simțea nebunește îmboldit să fugă ca să-și salveze viața. Își strecură cu discreție mâna printre nasturii cămășii lui pestrițe, ca să-și atingă metalul rece al medalionului. Și, când o făcu, simți o mare parte a încordării spulberându-i-se.

Medalionul era cea mai înaltă recompensă a curajului oferită de Ducele de Angiers lui Arrick Viers Dulce, ca răsplată fiindcă îi azvârlise pe el și pe mama lui miezingilor, iar mai târziu mințise în privința asta. Nici măcar Arrick n-avea obrazul destul de gros ca să accepte darul, așa că, alungat fiind din palatul ducelui, își adunase toate lucrurile de valoare pe care putuse pune mâna, dar nu luase cu sine și medalionul.

Dar, pe când Arrick îl abandonase, alții rămăseseră pe poziție în noaptea aceea. Mesagerul Geral îi aruncase mamei lui un scut și, împreună cu tatăl lui Rojer, stătuse între mamă și copil și demonii care năboiau prin ușa spartă. Muriseră cu toții apărându-l pe Rojer, așa cum murise și Arrick, după mai mulți ani.

Leesha gravase pe metalul valoros numele tuturor celor care-și dăduseră viețile pentru Rojer și obiectul devenise talismanul saltimbancului. Îi aducea alinare când frica amenința să-l

copleșească, aducându-i în același timp aminte că toate zilele pe care la mai avea de trăit fuseseră plătite cu viețile tuturor oamenilor care ținuseră la el vreodată. Voia să creadă că se întâmplase fiindcă avea ceva aparte, ceva care merită salvat, însă adevărul era că nu găsise cine știe ce dovezi că ar fi fost așa.

Leesha se așeză pe perna din stânga lui Jardir, având-ul alături pe Rojer, după care se înșirară Elona, Erny, Gared și Wonda. Abban își ocupă locul obișnuit, îngenunchind la un pas în spatele lui Jardir, aproape confundându-se cu fundalul.

Sikvah îi puse imediat în față o ceașcă minusculă, cu cafea tare, și, când îi întâlni privirea, îi făcu cu ochiul ei umbrit de gene lungi și dese. Nimeni altcineva nu-i surprinse ocheada, iar pe Rojer îl străbătu un mic fior la vederea gestului ei cald, dibaci. Dar exersase el însuși astfel de gesturi în fața oglinzii, de destul de multe ori ca să nu se lase înșelat. Amanvah și Sikvah îl tratau cu tandrețe și voiau să-l ia de bărbat, dar nu-l iubeau. Nu-l cunoșteau destul de bine ca să-l iubească într-adevăr, chiar dacă ele se credeau îndrăgostite.

Nici el nu le iubea. Erau sclipitoare, superbe, dar, dincolo de fațadă, rămâneau pentru el un mister.

Însă exista ceva…

Se gândea adesea la noaptea în care îl seduseseră, dar nu cum făcuseră dragoste își amintea. Sau, cel puțin, nu prea des. În minte îi revenea *Cântecul Asfințirii,* pe care i-l cântaseră în duet. În glasurile lor era forță. O forță despre care Rojer, crescut de un om considerat cel mai bun cântăreț al vremii sale, știa că e rară și puternică.

Inevera și Elona făcuseră tot posibilul ca să-l convingă să se însoare cu cele două fete. Abban voia să ocolească promisiunea jucându-se cu vorbele iar Leesha părea să dorească din partea lui un refuz neîntârziat, cu toate că ea însăși juca după cum îi cânta Abban, de parcă ar fi fost o păpușă de lemn cu sforile în mâinile lui.

Nimeni nu părea interesat de ceea ce voia de fapt el însuși.

Masa păru să nu se mai termine, cu nesfârșite rugăciuni și schimburi de amabilități formale, adesea rostite cu o expresie mascată a neîncrederii. Ahmann îi dădea atenție aproape numai Leeshei, spre evidenta iritare a krasianilor din jurul mesei. Se

contraziceau din nou în privința numărului de *Sharum* trimiși să-i escorteze pe drumul de întoarcere în Văiuga.

— Am căzut de acord cu zece, spuse Leesha, și niciunul în plus. Gared îmi spune că din caravană fac parte aproape treizeci.

— Am căzut de acord cu zece *dal'Sharum* consacrați, încuviință Jardir. Dar vă trebuie vizitii pentru căruțele cu darurile mele pentru tribul Văiuga și oameni care să vâneze ca s-aveți ce mânca, să îngrijească animalele, să vă pregătească masa și să vă spele hainele. Aceștia nu-și vor ridica sulițele decât dacă va fi neapărată nevoie.

— Și tradiția nu spune că toate muncile astea trebuie făcute de femeile voastre? întrebă Leesha. Îngăduie-le celor zece războinici ai tăi să-și ia soțiile și copiii.

Nu spuse *ca ostatici*, dar Rojer avu impresia că auzise cu adevărat cele două cuvinte.

— Chiar și așa, insistă Jardir, zece nu sunt de-ajuns ca să călătoriți în siguranță. Iscoadele mele spun că drumurile către Văiuga s-au umplut de tâlhari *chin* periculoși.

— Nu *chin*! ripostă Leesha.

— Nu? făcu Jardir.

Atenție, se gândi Rojer.

— *Chin* înseamnă „străin”, după cum mi-ai explicat, răspunse Leesha. E vorba de oameni care trăiesc în ținutul unde s-au născut, sau au plecat din casele lor din pricina armatei voastre. Aici *chin* sunteți voi.

La asta, din rândurile krasianilor se ridicară murmure furioase. Acolo, în Mărinimia lui Everam, puterea lui Jardir era absolută și cel mai mic capriciu al său nu se deosebea de o lege. De fapt, decretele lui puteau – și adesea chiar o făceau – să înlăture legi respectate vreme de mii de ani. Și nimeni, și mai ales nu o femeie – și încă una din altă țară – nu cuteza să-i vorbească fără teamă în fața întregii curți.

Jardir ridică un deget, și toată lumea amuți.

— Un joc cu cuvintele care nu micșorează pericolul. Douăzeci de războinici. Zece *kha'Sharum* și zece *dal,* printre care maestrul de instrucție Kaval, ca să continue lecțiile cu luptătorii voștri, și Observatorul meu, Coliv. Toți își vor lua cu ei prima soție și câte un copil din sângele lor.

— Jumătate dintre copii să fie fete și niciunul să nu fie destul de mare pentru *Hannu Pash.* Nu vreau să mă trezesc cu douăzeci de băieți scoși din *sharaj* cu o zi înainte de a-și pierde *bido*-ul.

Jardir zâmbi și, cu o zvâcnire a mâinii, arătă cu degetul peste umăr.

— Abban, ocupă-te de asta.

Abban atinse podeaua cu fruntea.

— Firește, Izbăvitorule.

— Douăzeci și unu, se amestecă Inevera. Un număr sacru. Amanvah e *dama'ting* și trebuie să aibă un eunuc ca gardă de corp. O să-l trimit cu ea pe Enkido.

— De acord, încuviință Jardir.

— Nu e…, începu Leesha, dar Jardir o întrerupse.

— Fiica mea trebuie să fie protejată, Leesha Paper. Cred că onoratul tău tată – aici Jardir arătă către Erny – poate fi de acord că așa ceva nu trebuie să facă obiectul negocierilor.

Leesha se uită la Erny, dar el îi răspunse cu o privire aspră.

— Are dreptate, Leesha, și o știi foarte bine.

— Poate, răspunse ea, dacă Amanvah vine cu noi. În privința asta nu s-a făcut nicio înțelegere.

Inevera zâmbi peste pocalul de aur din care sorbea apă.

— În privința asta, hotărârea nu-ți aparține, fiică a lui Erny.

Toți ochii se întoarseră spre Rojer și el își simți măruntaiele strângându-se ghem. Căută în pestrițul său sac cu minunății și scoase cutia în care-și ținea scripca.

— Mărite Shar'Dama Ka, spuse el, învăț o melodie pe care mi-au cântat-o fiica ta și slujitoarea ei, *Cântecul Asfințirii.* Ai spus că muzica spre lauda lui Everam e bine-venită la curtea ta. Pot să vi-o cânt?

Ocolirea răspunsului atrase privirile curioase ale celor din jurul mesei, dar Jardir își flutură o mână și dădu din cap.

— Desigur, fiu al Jessum. Am fi onorați.

Rojer deschise cutia și scoase scripca veche, primită de la Omul Glifat, o relicvă păstrată cu grijă a lumii de demult. Corzile erau noi, iar lemnul lăcuit era încă tare și le dădea sunetelor o rezonanță bogată, mai presus de a oricărui alt instrument pe care-l mai ținuse saltimbancul vreodată în mâini. Se întrerupse cu prudență și își ridică privirea, ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee.

— Se cuvine să le rog pe Amanvah și Sikvah să-și alăture vocile strunelor scripcii?

— *Cântecul Asfințirii* e unul de slavă, spuse Jardir, făcând un semn cu capul către cele două tinere.

Ele se apropiară în tăcere, așa cum coboară păsările pe încheietura mâinii șoimarului, și îngenunchează pe perne, la un pas în spatele lui.

E bine că nu le pot vedea, se gândi Rojer. *Nu pot lăsa să mi se abată atenția. Nu aici. Nu acum.*

Luă în mâna schilodită arcușul fin, din păr de cal, și închise ochii, împiedicându-se să simtă gustul cafelei krasiane din gură, mirosul de mâncare din nări, larma din imensa sală de mese din urechi. Se concentră până când în lumea lui nu mai rămase decât senzația dată de instrumentul pe care-l ținea în mâini, apoi începu să cânte.

O făcu mai întâi lent, improvizând îndelung în jurul primelor note. Sunetele erau încete, suave, dar, pe măsură ce se apropie tot mai mult de adevărata melodie, le lăsă să capete putere, până ce umplură daisul lui Jardir, pentru a se revărsa apoi mai jos, pe nivelul ocupat de *Damaji,* ca să sfârșească prin a răsuna în întreaga sală. Era vag conștient de liniștea în care se afundase mulțimea, dar pentru el n-avea nicio importanță. Nu conta decât muzica.

Când melodia își căpătă plinătatea, lăsă iarăși sunetul scripcii să-și piardă puterea și începu din nou să combine notele. Nu oferi niciun alt semnal, nici nu dădu din cap, nici nu gesticulă scurt cu arcușul, așa cum era nevoie s-o facă pentru ucenicii săi, dar Amanvah și Sikvah se alăturară imediat acelei reluări, cântând, fără cuvinte, note ce completau improvizația lui de mai înainte, în vreme ce el îi reda complexitatea și volumul, readucând-o pe culmea pe care mai fusese și urcând-o apoi mai sus.

Oh, ce plămâni, se gândi Rojer, simțind vigoarea vocilor vibrând în aer. Se simți întărindu-se la încheietura picioarelor, dar ignoră asta, ca pe orice altă senzație. Un spectacol bun putea avea un asemenea efect. Din fericire, saltimbancii purtau pantaloni largi.

De data asta, când melodia își redobândi deplinătatea, femeile începură să cânte. Cuvintele încă mai depășeau puținele lui cunoștințe de limbă krasiană, dar sunau oricum frumos – a

jale, dar pe tonul unei avertizări. Amanvah și Sikvah îi explicaseră ce însemnau, dar thesana lor, deși fluentă, nu era destul de bine stăpânită ca să traducă frumusețea și armonia rezonanței dintre muzică și versurile originale.

Era o provocare după care Rojer tânjea cu sete. În *Cântecul Asfințirii* era forță. O forță străveche.

După fiecare strofă urma un refren fără cuvinte, un strigăt înălțat către Ceruri, implorându-l pe Everam să dea putere în noapte. Vocile lui Amanvah și Sikvah se contopeau într-un tot și era aproape imposibil să-ți dai seama unde se termina una și unde începea cealaltă.

Cântă primul refren exact așa cum îl auzise prima oară de la ele, însă, înainte de a se încheia a doua strofă, începu să înfiripe o nouă variațiune, improvizând în jurul melodiei originale. Era o schimbare minoră, dar greu de urmărit cu vocea. Amanvah și Sikvah izbutiră totuși, fără niciun efort, modificându-și armonia ca să urmeze notele desprinse de strune. La al treilea refren, le duse încă și mai departe, făcând din melodie ceva care ar fi făcut un miezing să încremenească locului. Și ele îl urmară iarăși, cu aceeași ușurință cu care s-ar fi lăsat conduse pe aleile unei grădini, mergând toți trei braț la braț.

A patra strofă vorbea despre Alagai Ka, tatăl demonilor, care se preumbla pe pământ în nopțile cu lună nouă. Rojer habar n-avea dacă există o asemenea creatură, dar prințul demonilor, care încercase să-i ucidă pe Leesha și Jardir cu câteva nopți în urmă, când fusese lună nouă, te umplea de destulă groază. Melodia căpătă un ton amenințător și, când începu următorul refren, Rojer o preschimbă într-un bocet pătrunzător și distonant, care ar fi făcut un demon al pietrei să fugă destul de departe ca să nu-l mai poată auzi.

Și, fără să fi repetat vreodată sau să le fi făcut vreun semn, cele două tinere îl urmară.

Rojer le puse la încercare strofă după strofă, folosindu-și magia scripcii – dacă magie era – din plin, inundând cu forța ei imensa încăpere. Amanvah și Sikvah îl urmau pas cu pas și le izbuti chiar și când improviză o nouă încheiere, făcând melodia să se piardă lent în tăcere.

Când ultima notă părăsi lemnul cutiei de rezonanță, Rojer săltă arcușul de pe strune și deschise ochii. Realitatea prinse contur cu încetineală, ca atunci când te trezești dintr-un somn

adânc. Toată lumea de la masă – chiar și Jardir și Inevera – încremenise într-o tăcere uluită, cu ochii la el. Trecu cu privirea mai departe și văzu zecile de *dama* de la mesele de dedesubt la fel de vrăjiți, așa cum erau și sutele de *Sharum* de pe podeaua propriu-zisă a sălii.

Apoi, ca la un semn, se dezlănțui un vacarm aprobator. Războinicii zbierau și ovaționau, bătând din picioare cu atâta putere încât podeaua părea să se zdruncine. *Dama* se controlau într-o mult mai mare măsură, dar aplauzele lor păreau totuși un tunet. Gared îl bătu pe spate, aproape golindu-i plămânii de aer, iar Leesha îi privi cu un zâmbet care odinioară ar fi făcut să-i stea inima. Chiar și Hasik aplauda și bătea din picior, holbându-se la fiica lui cu evidentă mândrie.

Însă Jardir și Inevera nu reacționară și, imediat ce se lăsă liniștea, toți ochii se îndreptară spre Izbăvitor, așteptându-i răspunsul. Pe chipul demonului deșertului se așternu încet un zâmbet, apoi, spre uimirea tuturor, se înclină adânc către Rojer.

— Everam îți vorbește, fiu al lui Jessum, spuse, și asta dezlănțui un nou ropot de strigăte și aplauze.

Rojer se înclină la rândul său, atât de adânc cât i-o îngăduia masa din fața lui.

— Vreau să mă însor cu fiica și cu nepoata ta, Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji.

Leesha icni ușor, iar Elona pufni cu satisfacție.

Jardir dădu din cap, arătând în dreapta, spre Inevera, și în stânga, către Elona.

— Femeile noastre vor stabili…

Însă saltimbancul clătină din cap.

— Vreau să mă însor cu ele aici. Acum. Femeile n-au ce negocia. N-am nevoie de daruri pentru mire și nu mi le doresc, și nici n-am bani pentru dotă.

Jardir se uită la el împreunându-și degetele, cu fața o mască impenetrabilă, cu care un maestru saltimbanc s-ar fi mândrit. Părea în aceeași măsură gata și să-i poruncească lui Hasik să-l strivească imediat, ca pe-un vierme, și să accepte oferta. Iar garda lui de corp chiar își duse mâna la suliță.

Însă Rojer câștigase sala de partea lui și continuă fără nicio teamă:

— Dar nici aurul, nici nestematele n-ar fi, în niciun caz, demne de Amanvah și Sikvah. Ce sunt astfel de lucruri pentru

Shar'Dama Ka, dacă nu doar niște fleacuri? În schimb, voi traduce *Cântecul Asfințirii* în thesană și-l voi cânta pentru poporul meu. Dacă Sharak Ka se apropie, așa cum spuneți, e bine să-și amintească toată lumea că trebuie să se teamă de luna nouă.

— Crezi că-mi vând fiica pentru un cântec? întrebă Inevera.

Rojer se înclină către ea. Știa că era cazul să-i știe de frică, dar dreptatea era de partea lui, așa că zâmbi.

— Îmi cer iertare, Damajah, dar, în privința asta, hotărârea nu-ți aparține.

— Într-adevăr, spuse Jardir, înainte de a avea Inevera timp să răspundă.

Ea nu dădu niciun semn de nervozitate, dar calculul rece care i se citea în priviri era mai înspăimântător decât o răbufnire.

Rojer se întoarse din nou spre Jardir.

— Zici că Everam îmi vorbește. Nu-mi pot da seama dacă e așa sau nu, dar, dacă acesta e adevărul, atunci îmi spune că, acum, aici, la curtea ta, e magie adevărată. Mai veche și mai profundă decât glifarea. Îmi spune că, dacă o urmez împreună cu fiicele voastre, putem învăța să ucidem *alagai* fără nicio armă, doar cântând.

— Și mie îmi spune același lucru, fiu al lui Jessum, răspunse Jardir. Sunt de acord.

Încântarea îi smulse lui Hasik un strigăt care, cu doar câteva minute înainte, ar fi trimis fiori pe șira spinării lui Rojer. Urmară alte aplauze și alte bătăi din picioare dedesubt, plus felicitările celor din jurul mesei Izbăvitorului.

— Fiu viclean al Miezului! spuse Gared, cuprinzând umărul saltimbancului în palma lui mare și zguduindu-l destul de tare ca să-i clănțăne dinții.

Până și Inevera părea mulțumită de deznodământ, deși Rojer știa că n-o să uite prea curând că o desconsiderase. Singura privire acră era a Elonei, căci în gândul ei se înșiruiau, cu siguranță, toate comorile cărora el tocmai le dăduse cu piciorul.

Însă lui nu-i plăcea bogăția decât ca mijloc de supraviețuire, iar pentru asta Glifatul îi oferise deja destul aur. Și, chiar și fără aurul ăla, scripca lui izbutise întotdeauna să-i umple burta pe săturate și să-i facă rost de un culcuș.

Jardir îi făcu semn lui Amanvah, care înaintă cu un pas și se înclină.

— Rojer, fiu al lui Jessum, mă ofer ție spre a ne cununa așa cum ne învață Evejahul, scris de mâna lui Kaji, Sulița lui Everam, care stă la picioarele mesei Sale, până ce va renaște, în timpul lui Sharak Ka. Jur, cu cinste și sinceritate, să-ți fiu soție supusă și credincioasă!

Jardir se întoarse spre el.

— Repetă cuvintele mele, fiu al lui Jessum: Eu, Rojer fiul lui Jessum, jur, în fața lui Everam, Ziditorul a tot ceea ce este, și în fața lui Shar'Dama Ka, să te iau în casa mea și să-ți fiu soț drept și îngăduitor!

Rojer își duse mâna sub cămașă, își scoase medalionul și îl strânse în pumn.

— Eu, Rojer fiul lui Jessum, jur, în fața Ziditorului a tot ceea ce este și în fața spiritelor părinților mei, să te iau în casa mea și să-ți fiu soț drept și îngăduitor!

Asta stârni câteva murmure de nemulțumire. Rojer desluși printre ele glasul bătrânului *Damaji* Aleverak; Jardir nu dădu niciun semn că ar fi observat schimbarea, dar saltimbancul nu era atât de prost încât să creadă că într-adevăr îi scăpase.

— O accepți pe fiica mea ca *Jiwah Ka*?

— Da, răspunse Rojer.

Jurămintele se repetară pentru Sikvah, apoi Amanvah întinse mâinile spre ea.

— Fii bine-venită, soră de cununie, preaiubită *Jiwah Sen*! spuse, scoțându-i vălul negru și legându-i în locul lui unul alb.

Hasik se ridică în picioare, cu sulița și scutul în mâini. Rojer nu se îndoi că uriașul *dal'Sharum* voia să-l omoare, însă acesta își lovi scutul cu sulița și scoase un strigăt prelung, triumfător. În clipa următoare, toți războinicii prezenți făcură același lucru, și vacarmul zgudui sala.

•

— Rojer, ai fi putut măcar să spui că ăsta ți-era planul, spuse Leesha când se îndreptau spre caravană, escortați de Abban.

— N-am luat nicio hotărâre înainte de a termina cântecul, răspunse saltimbancul, dar, chiar dacă aș fi făcut-o, ce-ți pasă ție cu cine mă-nsor eu? Să nu pretindem că mi-ai fi cerut părerea dacă rolurile ar fi fost inversate.

Leesha își încleștă pumnii de fustă.

— Trebuie să-ți reamintesc că aceste două tinere femei au încercat să mă omoare?

— Ai dreptate, încuviință el. Dar tu ai fost cea care a lecuit-o pe Amanvah când antidotul i-a făcut rău, și tot tu le-ai oferit adăpost, ei și lui Sikvah deopotrivă.

— Nu te amăgi, zise Leesha. Amândouă sunt, în continuare, creaturile Ineverei.

El ridică din umeri.

— Poate. Deocamdată.

— Chiar crezi c-o să le poți schimba? întrebă Leesha.

El ridică din umeri pentru a doua oară.

— Tu crezi că-l poți schimba pe *el*?

Ajunseră la caravană, și Rojer, care primise o trăsură de un lux opulent pentru călătoria alături de soțiile lui, dispăru cu mare iuțeală înăuntru.

— Nu-l subestima pe fiul lui Jessum, îi spuse Abban Leeshei. Azi a dobândit foarte multă putere. Îi arătă o femeie care stătea în fruntea caravanei, cu un registru în brațe. Prima mea Soție, Shamavah. Ea o să vă însoțească în Văiuga și i-a ales personal pe acei *kha'Sharum* care vor conduce căruțele, împreună cu nevestele și copiii lor. Toți, bărbați sau femei, îmi sunt rude sau lucrează pentru mine. Nu-ți vor face niciun fel de necazuri.

— *Kha'Sharum* nu sunt cei care mă îngrijorează, răspunse Leesha.

Abban dădu din cap.

— Și ești înțeleaptă fiindcă vezi astfel lucrurile. În ceea ce-i privește pe *dal'Sharum* n-am avut niciun cuvânt de spus. Se vor afla sub ordinele lui Kaval și, cu toate că Ahmann i-a spus maestrului de instrucție că ești în continuare logodnica lui și trebuie să ți se supună întrutotul, mă aștept să-i dea de fapt ascultare lui Amanvah.

— Atunci nu putem decât să sperăm că încrederea lui Rojer e întemeiată, zise Leesha.

— Plecarea ta mă întristează, maestră, spuse Abban. Îmi vor lipsi discuțiile noastre.

•

Rojer se tolăni în trăsura de nuntă cu un oftat de încântare. Era de fabricație rizoniană, lemn fin, poleite cu aur și o suspensie de metal, ca să nu se simtă hârtoapele și dâmburile de pe drumuri. Era trăsura unui nobil, a unuia bogat.

Însă krasianii făcuseră schimbări, scoseseră banchetele și acoperiseră podeaua cu covoare groase, în culori vii, și cu perne

de mătase, brodate. Pereții și plafonul erau acoperiți cu catifea, în nuanțe întunecate de roșu și violet, iar de sus atârnau ierburi aromate, în vase de bronz găurite. Ferestrele erau de sticlă, dar se puteau întredeschide, așa cum stăteau în momentul acela, lăsând aerul să intre, iar draperiile lor groase, de catifea, ofereau intimitate. De pereți erau prinse lămpi cu ulei, din bronz și sticlă, și toate se puteau aprinde și stinge prin simpla răsucire a unei chei.

Rojer fusese așadar în case ale plăcerii mai puțin potrivite pentru dragoste.

S-ar părea că nu vor să-mi irosesc timpul. Dar nu putea să nege că și el era nerăbdător. Sikvah se culcase deja cu el, dar nu-i îngăduise să-și lase sămânța în ea înainte de cununie, iar Amanvah era încă fecioară. Cu ea trebuia să se poarte cu blândețe.

Scoase din sacul lui cu minunății un creion și un carnet și continuă să lucreze la *Cântecul Asfințirii.* Putea să citească destul de bine și scria mărunt și înghesuit, dar nici literele, nici notele muzicale pe care le învățase de la Arrick nu curgeau cu naturalețea cu care mișca arcușul.

— Nu toată lumea care aude un cântec o dată îl ține minte pentru totdeauna, îi spusese Arrick, dojenitor, întărindu-și vorbele cu o palmă peste ureche, când se plânsese, sătul de lecții. Dacă vrei să vinzi un cântec, trebuie să fii în stare să-l scrii.

Rojer își urâse maestrul în clipa aceea, însă acum îi era recunoscător. Scrisese deja melodia și își notase metrica versurilor. Avea să fie nevoie de mult timp ca să le traducă în întregime, dar drumul până în Văiuga dura cel puțin două săptămâni, în care n-avea nimic altceva de făcut.

Zâmbi, mângâind o pernă de mătase. *Ei, aproape nimic altceva.*

Auzi voci, trase cu ochiul prin crăpătura dintre draperii și le văzu pe Amanvah și Sikvah apropiindu-se, însoțite de doi *dama* înveșmântați în alb, de un *Sharum* cu înfățișare stranie și de alte două femei.

Îi recunoscu imediat pe Asome și Asukaji, fiul și nepotul lui Jardir. Războinicul era probabil garda de corp a lui Amanvah, Enkido. Purta obișnuitele veșminte negre ale luptătorilor, dar

avea gleznele și încheieturile mâinilor strânse în cătușe de aur ce păreau fixate acolo pentru totdeauna.

Pe femei nu le recunoscu. Erau amândouă îmbrăcate în robe negre, dar una purta văl alb, ca al lui Sikvah. Cealaltă nu-și ascundea fața, semn că nu era nici măritată, nici logodită.

Asome și Amanvah mergeau înaintea celorlalți, certându-se. Se opriră în fața trăsurii, șoptindu-și cuvinte aspre, pe care Rojer nu le înțelese. Asome o prinse pe Amanvah de umeri și o scutură, încruntat. Presupusa ei gardă de corp îi privea, dar nu se amestecă. Saltimbancul se îndoia că un krasian, și cu atât mai puțin un *Sharum* de rang mult mai neînsemnat, ar fi cutezat să-l lovească pe un fiu al Izbăvitorului.

Simți un fior de spaimă. Știa că Asome l-ar fi putut ucide. Văzuse *dama* luptându-se – ultimul dintre ei își putea folosi capul ca armă redutabilă. Dar nu putea să stea și să privească. Își răsfoi în gând repertoriul de saltimbanc, căutând cel mai neînfricat personaj pe care-l cunoștea și intră în pielea lui, ca și cum și-ar fi pus o mantie.

Deschise ușa trăsurii cu o lovitură de picior, făcând pe toată lumea să tresară.

— Ia-ți mâinile de pe soția mea! spuse, mârâind gros, ca Omul Glifat.

Mâna teafără îi zvâcni și în ea apăru unul dintre cuțitele cu care arunca de obicei.

Asukaji șuieră și păru gata să sară la el, însă Asome îi dădu drumul lui Amanvah și întinse o mână, oprindu-l.

— Iertare, fiu al lui Jessum! spuse Asome, deși nu se înclină. Thesana lui era clară, dar cu accent puternic, ca a lui Amanvah. O simplă neînțelegere între frați, nimic mai mult. N-a fost din lipsă de respect față de ziua nunții tale.

Își reținea cu greu furia din glas. Oare mai îndrăznise cineva vreodată să-l amenințe cu un cuțit?

— Ciudat îți mai arăți respectul, spuse Gared, făcându-și apariția alături de trăsură.

Își ținea cu nepăsare securea uriașă într-o mână, iar maceta lui glifată era destul de aproape ca s-o înșface oricând. Cu coada ochiului, Rojer o văzu pe Wonda apărând în tăcere în cealaltă parte, cu arcul în mână. Știa că putea să-și potrivească săgeata și să tragă cât ai clipi.

Asukaji trecu între ea și Asome. Radia un calm rece, și Rojer se întrebă dacă Wonda ar fi apucat să tragă înainte de a sări la ea și dacă, presupunând că avea vreme să-și ia zborul, săgeata ar fi nimerit ceva. Împrejurul lor stăteau toți *dal'Sharum* din escortă, privindu-i.

Rojer schiță o mică plecăciune, nu cu mult mai mult decât o simplă înclinare a capului, făcându-și cuțitul să dispară într-o clipită și arătându-și mâna goală.

— Mă onorezi, frate, venind tu însuți să ne binecuvântezi ziua nunții și să mi le aduci pe sora și pe verișoara ta.

Amanvah îl avertiză cu o privire. Rojer știa că pășește pe muchie de prăpastie adresându-i-se pe un ton atât de familiar unui bărbat care ar fi preferat să-l ucidă în loc să-i vorbească, dar înțelesese cum mergeau lucrurile. *Dama* n-ar fi cutezat să-l atace în public pe noul ginere al Izbăvitorului atâta timp cât cuvintele acestuia erau curtenitoare.

— Într-adevăr, încuviință Asome, deși tonul lui n-avea nimic în comun cu încuviințarea. Se înclină la rândul său, tot atât de puțin adânc ca Rojer și preț de tot atâta timp. Binecuvântată fie această zi... frate!

Se uită la Amanvah și adăugă câteva cuvinte în krasiană, apoi el și Asukaji se răsuciră pe călcâie și se îndepărtară cu pași mari, spre ușurarea tuturor celor de față.

— Ce-a spus? întrebă Rojer.

Amanvah șovăi până ce se întoarse spre ea, ca s-o privească în ochi.

— A spus: „O să vorbim despre asta altă dată”.

Rojer dădu din cap, ca și când n-ar fi avut nicio importanță.

— Nevastă, mi-ar face plăcere să-mi prezinți restul escortei tale.

Ea se înclină și le făcu celorlalte femei semn să se apropie. Înaintă mai întâi cea cu văl alb. De aproape, Rojer văzu că era tânără, poate chiar de vârsta lui Sikvah.

— Cumnata și verișoara mea Ashia, spuse Amanvah, prima născută a lui *Damaji* Ashan și a celei mai vârstnice surori a Izbăvitorului, sacra Imisandre, *Jiwah Ka* a fratelui meu Asome.

Rojer își ascunse surprinderea când femeia se înclină.

— Binecuvântată fie ziua nunții tale, fiu al lui Jessum! Inima mi se umple de bucurie la vederea slăvitei mele verișoare cununate cu tine.

În tonul ei nu era nimic din prefăcătoria lui Asome. Dimpotrivă, părea gata să-l sărute.

Rojer se întoarse spre cealaltă tânără, al cărei chip descoperit arăta că e de vârsta celorlalte.

— Verișoara mea Shanvah, spuse Amanvah. Prima născută a kai'Sharum-ului Shanjat, comandantul Sulițelor Izbăvitorului, și a surorii mijlocii a tatălui meu, sacra Hoshvah.

— Adaug și binecuvântările mele, fiu al lui Jessum.

Shanvah se înclină lin și atât de adânc încât aproape că atinse pământul cu nasul. Rojer cunoștea dansatoare bine instruite care ar fi dat orice pentru o asemenea forță și flexibilitate.

— Enkido ne-a instruit pe toate, încă din copilărie, în Palatul Dama'ting, spuse Amanvah, cu o un gest al capului care o includea și pe Sikvah. Au așteptat să-și ia rămas bun în ultima clipă, fiindcă s-ar putea să treacă mult timp pană când ne vom revedea.

Enkido se înclină adânc în fața lui Rojer când arătă Amanvah spre el.

— Rojer asu Jessum am'Hanul am'Podul, spuse saltimbancul, rostindu-și numele așa cum o făceau krasianii și întinzându-și mâna.

Războinicul i-o privi o clipă plin de curiozitate, apoi o întinse pe a lui și îl prinse de încheietură. Degetele lui păreau bare de oțel. Nu răspunse.

— Enkido e eunuc, bărbate, zise Amanvah. Nu are suliță, așa că ne poți lăsa cu toată încrederea în grija lui când lipsești, și n-are nici limbă ca să ne dezvăluie secretele.

— I-ai lăsat să-ți taie copacul? răbufni Gared, șocat.

Eunucul se mulțumi să-l privească în tăcere.

— Enkido nu vorbește limba voastră păgână, îl lămuri Amanvah, așa că grosolănia ta i-a scăpat.

La asta, Gared se înroși ca focul, își prinse securea din nou pe spate pe bâjbâite și se retrase cu plecăciuni.

— Îmi cer iertare. Io... ah...

Le întoarse spatele, se grăbi să se apropie de calul său și începu să-l pregătească de drum.

Rojer se înclină din nou, ca să atragă atenția asupra sa.

— Sunt onorat fiindcă au venit să ne vadă atât de multe rude ale Izbăvitorului. Vă rog, nu mă lăsați să vă întrerup vorbele de rămas bun. Aveți la dispoziție tot timpul pe care vi-l doriți.

Femeile începură să se îmbrățișeze cu ochii în lacrimi, iar el se îndepărtă, dând din cap către cei doi tăietori de lemne.

— Mulțumesc.

— Nu ne-am făcut decât datoria, răspunse Gared. Glifatul ne-a cerut să te ferim de primejdii și asta vrem să facem.

— Mă bucur că plecăm, spuse Wonda. Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Bine zis, încuviință Rojer.

•

— Ce-a fost asta? întrebă Rojer, imediat ce se văzu singur cu soțiile lui în trăsură.

— O neînțelegere între…, începu ea.

— Așa ne începem viața împreună, dragă *Jiwah Ka*? o întrerupse el. Cu jumătăți de adevăr și ocolișuri?

Amanvah îl privi surprinsă, dar se grăbi să-și lase ochii în jos.

— Ai dreptate, bărbate, firește. O străbătu un tremur ușor. Tu și însoțitorii tăi nu sunteți singurii nerăbdători să plece din Mărinimia lui Everam.

— De ce era fratele tău atât de furios?

— Asome crede că ar fi trebuit s-o refuz pe mama când mi-a cerut să mă mărit cu tine. S-a certat cu ea și… n-a ieșit bine.

— Nu vrea o alianță între casa voastră și un verdean? încercă Rojer să ghicească.

Amanvah clătină din cap.

— Nici vorbă de așa ceva. Vede ce putere stăpânești și nu e orb la avantajele ei. Dar tata mai are și alte fiice *dama'ting* de care crede Asome că s-ar fi putut sluji. A vrut întotdeauna să facă din mine un dar pentru Asukaji, deși nu e dreptul fratelui să-și mărite sora, atâta timp cât tatăl ei trăiește.

— De ce tu? întrebă Rojer.

— Fiindcă, pentru preaiubitul lui Asukaji nu e bun nimic mai prejos decât cea mai mare dintre surorile lui de tată și de mamă, răspunse ea, scârbită. Nu poate purta el însuși copilul iubitului său, așa că-ncearcă să se folosească de cea mai apropiată rudă, cum a făcut Asukaji când l-a convins pe unchiul Ashan să i-o ofere pe Ashia fratelui meu. Numai robele mele albe m-au protejat până acum. Se uită la Rojer. Robele mele albe și tu.

El se simți îngrețoșat.

— În locul de unde vin eu, se consideră că… nu se cuvine să te căsătorești cu vărul tău primar, dacă nu cumva locuiești în vreun cătun de pe coclauri și n-ai de ales.

Amanvah dădu din cap.

— Nici poporul meu nu sprijină așa ceva, însă Asome e fiul lui Shar'Dama Ka și al lui Damajah. Face orice îi place. Ashia a fost deja silită să-i aducă pe lume un fiu, cu care el și Asukaji se poartă ca și cum părinți i-ar fi ei doi.

Rojer se cutremură, apoi răsuflă ușurat când trăsura începu să se legene, semn că se puseseră în sfârșit în mișcare.

— Nu te mai gândi la asta, bărbate, zise Amanvah, prinzându-l de brațul drept, în timp ce Sikvah trecea în stânga lui. E ziua nunții noastre.

12. CEI O SUTĂ

333 D.Î., VARA
Cu 28 de răsărituri înaintea Asfințirii

Abban gâfâia, asudând pe cearșafurile de mătase fină din patul stăpânului Palatului Oglinzilor. Era chiar patul în care o avusese Ahmann pentru prima oară pe maestra Leesha, un pat smuls de sub Damaji Ichach la propunerea lui Abban. Îi plăcea să-și savureze plăcerile acolo, lăsându-și urma pe mătase, în vreme ce conducătorul tribului Khanjin își odihnea capul într-un loc mai sărăcăcios. Shamavah era deja în picioare, îmbrăcându-și robele negre.

— Sus cu tine, grăsanule! Te-ai stors, și timpul e scurt.

— Apă, gemu Abban, săltându-se în capul oaselor.

Shamavah se îndreptă spre carafa de argint cu apă rece de pe masă. Când turnă într-un pocal, pe metal se prelinseră picături de apă, așa cum se prelingeau broboanele de sudoare pe pielea bărbatului ei.

— Într-una din zilele astea o să te lase inima, iar averea o să-ți ajungă pe mâna mea, îl tachină, potolindu-și ea setea înainte de a umple din nou pocalul pentru el.

Dacă o altă soție de-a sa l-ar fi batjocorit astfel, ar fi bătut-o el însuși cu bastonul, dar lui Shamavah se mulțumi să-i zâmbească. Nu fusese niciodată cea mai frumoasă dintre soțiile lui și anii ei fertili trecuseră de mult, dar era singura cu care se culca din dragoste.

— Averea mea e deja pe mâna ta, spuse, luând pocalul și dându-l peste cap în vreme ce ea începea deja să-l ajute să se-mbrace.

— Poate că de-asta mă trimiți atât de departe.

Abban se întinse și îi luă fața în mâna liberă. Știa că îl tachinează, dar tot era mai mult decât putea să suporte.

— O să blestem fiecare clipă în care suntem despărțiți. Îi făcu cu ochiul. Și asta nu doar fiindcă fără tine va trebui să muncesc de două ori mai mult.

Shamavah îi sărută mâna.

— De trei ori.

El dădu din cap.

— Dar am motive întemeiate să nu mă încred în nimeni altcineva când e vorba de începerea negoțului nostru cu tribul Văiuga. Trebuie să facem totul fiind la adăpost și să câștigăm încrederea verdenilor, chiar dacă asta înseamnă să vindem mai întâi în pierdere.

— Mai degrabă mă ia Nie, răspunse Shamavah. N-a fost nevoie de mult timp ca s-o cumpărăm pe a văiugenilor, și și-au vândut-o ieftin. N-au destulă vigoare ca să-și ascundă prea mult slăbiciunile.

Era destul de adevărat. Când plecaseră din Văiuga Izbăvitorului, nordicii n-aveau încredere în nimeni cu pielea mai întunecată la culoare decât a lor și amuțeau cu toții ori de câte ori se apropia Abban. Însă el venea întotdeauna cu daruri. Nu aducea nimic atât de ostentativ ca aurul și bijuteriile – așa ceva i-ar fi ofensat. Dar o pernă de mătase oferită cuiva care-și freca spatele îndurerat după zilele lungi petrecute pe capra unei căruțe? Un cuvânt măgulitor atunci când era necesar? Mirodenii exotice ca să dea gust fierturii din oală? Câteva informații banale despre poporul lui?

Nordicii acceptau astfel de atenții fără rezerve, felicitându-se fiindcă învățaseră să spună „te rog” și „mulțumesc” în limba lui, de parcă ar fi fost cine știe ce realizare măreață.

Și așa începuseră să stea de vorbă cu el, încă prudenți, dar simțindu-se din ce în ce mai în largul lor și lăsându-l să conducă o conversație despre vreme ca s-o transforme într-una despre festivalurile recoltei și despre sărbători, despre obiceiurile legate de căsătorie și despre moralitate. Nordicilor le plăcea sunetul propriilor voci.

Nu erau informațiile pe care le dorea Ahmann, firește. Izbăvitorul voia să afle cât de mari erau armatele și unde se găseau, să descopere care erau locurile de importanță strategică sau simbolică, să facă rost de hărți. Ghilda mesagerilor rizonieni le arsese pe ale sale în ziua când atacaseră krasianii, iar idioții de *Sharum* nu se deranjaseră să împiedice asta. Ducele Edon avea în bibliotecă hărți amănunțite ale pământurilor lui, dar ale ținuturilor de dincolo de hotare erau vechi de zece ani. În Nord, Văiuga Izbăvitorului se mărea vertiginos. Satele mici dădeau pe-afară de refugiați și luau ființă

așezări noi, multe la mare distanță de drumurile bătute de mesageri, de care avea nevoie Ahmann ca să-și pună în mișcare toate forțele.

— Peisajul se schimbă, spusese Ahmann. Nu putem triumfa fără să-nțelegem schimbarea asta.

Era un raționament militar sănătos, dar, în ciuda credulității lor, văiugenii nu erau atât de neînchipuit de proști încât să dezvăluie astfel de lucruri. Numai că, în timp ce Ahmann disprețuia bârfa și ciorovăielile, Abban știa câtă putere puteau oferi.

Lucrurile mărețe pot fi găsite în pălăvrăgeli mărunte, obișnuia să spună Chabin, tatăl lui.

Shamavah făcuse cam același lucru când sosiseră verdenii în Palatul Oglinzilor. Toate soțiile și fiicele lui Abban vorbeau thesana, dar ea le poruncise să pretindă că știu doar câteva cuvinte, ceea ce preschimba cele mai simple discuții în pantomime atât de complicate, încât văiugenii încetaseră curând să le mai vorbească, în pofida prezenței lor aproape neîntrerupte. Aduceau mâncarea, adunau gunoiul, schimbau lenjeria și cărau apă în tăcere, părând aproape invizibile.

După câteva săptămâni, verdenii nu se mai oboseau să-și ascundă ciorovăielile mărunte. Chiar și atunci când se credeau singuri, stăteau adesea în preajma numeroaselor guri de aerisire ale palatului, iar Shamavah avea femei care „curățau” fără întrerupere canalele centrale. Abban le citea rapoartele, pline de informații amănunțite despre orice, de la obiceiurile fiecăruia în intimitate până la întâlnirile amoroase. Pe unele le citea cu mai mare plăcere decât pe altele.

Ajunsese să citească și în inimile nordicilor, de parcă ar fi fost pergamente întinse. *Află care sunt dorințele unui om, și o să poți cere orice preț ca să i le îndeplinești,* îi spusese tatăl său.

Le câștigase încrederea treptat, ca și cum ar fi urcat pas cu pas pe o scară, păstrându-le secretele și oferindu-le sfaturi raționale. Din când în când, lăsa impresia că le sugerează fapte care nu sunt în avantajului stăpânului lui, o tactică bine-cunoscută oricărui copil din bazar, căruia îi trezea imediat bănuielile. Dar trucul părea să meargă cu verdenii, căci nici măcar cei mai ageri la minte nu știau să se tocmească.

Cel mai delicios era când putea să le dezvăluie un secret despre Inevera, câștigându-le încrederea chiar în timp ce-i ajuta să se pună de-a curmezișul planurilor ei.

Damajah începuse să-i bănuiască amestecul, dar nu conta prea mult. Își făcuse primele mișcări cu prea mare subtilitate ca să i se poată ea opune pe față, căci se folosise de oameni care habar n-aveau ce fac, printre care se număra până și Ahmann. Shar'Dama Ka îl trata cu brutalitate în prezența altora, dar nu tolera așa ceva din partea altcuiva, își punea fără menajamente la punct chiar și fii și cei mai apropiați sfătuitori când încercau să-l terorizeze pe *khaffit.*

Însă numai atât nu era de-ajuns. Mai curând sau mai târziu, Inevera sau ceilalți aveau să-l otrăvească, sau să-l ucidă chiar în patul lui, dacă nu izbutea să-și înmulțească mai mult decât simțitor posibilitățile de apărare.

— Mă tem de ceea ce ți s-ar putea întâmpla în lipsa mea, spuse Shamavah, de parcă i-ar fi citit gândurile. Ție și restului familiei noastre, acum, când trebuie să părăsim Palatul Oglinzilor.

— Vezi-ți de propriile tale griji din lunile care vor urma, răspunse el. Sunt în stare să mă apăr, pe mine și pe femeile casei, cât ești tu plecată.

— Dar fii noștri? întrebă Shamavah.

Abban oftă adânc în timp ce-și potrivea turbanul în oglindă și întindea mâna după cârja lui în formă de cămilă.

— Asta o să fie mai greu, recunoscu. Dar toate la timpul lor. Tu ai acum de prins o caravană.

•

După ce își văzu soția și pe verdeni plecând, Abban se întoarse șchiopătând la palatul lui Ahmann. Reședința ducelui Edon era cea mai impresionantă și cel mai ușor de apărat construcție din Mărinimia lui Everam, dar părea măruntă pe lângă palatele din Sulița Deșertului. Până și Abban avea case mai mari în Krasia, deși erau ascunse sub înfățișarea unor depozite dărăpănate din cartierele sărace. Din partea unui *khaffit* nu era înțelept să-și lase averea văzută de *dama* local și de fiecare *Sharum* din vecinătate.

După cucerirea orașului, *Damaji* și cei mai puternici *dama* puseseră mâna pe cele mai mari case din Mărinimia lui Everam, iar războinicii își însușiseră ce era mai bun din ceea ce

rămăsese. Abban nu mai găsise decât o locuință umilă, din cel mai îndepărtat și mai sărac cartier, o casă nici măcar destul de mare ca să-și adăpostească așa cum se cuvenea nevestele, fiicele și servitorii. Cortul lui din bazar era mai mare.

Pe termen scurt, rezolvase problema mutând pe toată lumea în Palatul Oglinzilor în timp ce cumpăra fără zarvă tot pământul din acea parte săracă a orașului. Sclavii lucrau zi și noapte, săpând în secret tunele pe marginile proprietății sale. Avea să le umple cu piatră turnată, făcând din ele temelia zidului său din afară, și deja își adunase toate materialele. Înainte de a-și da toată lumea seama ce se petrecea, zidul avea să fie gata, punându-l la adăpost de ochi iscoditori, cu toate că nici aceia n-aveau să vadă decât o clădire scundă, care nu trăda prin nimic splendoarea din interior.

Dar un zid nu însemna nimic fără războinici care să-l apere. Abban nu era luptător, dar le cunoștea foarte bine valoarea. Avea sclavi *chin* musculoși, dar nu se puteau măsura cu adevărații *Sharum.* Dacă nu era pregătit, *Damaji* aveau să-i ia noul palat în clipa așezării ultimei cărămizi la locul ei.

Coridoarele palatului lui Shar'Dama Ka erau pline de *dama* și *dama'ting* și de *Sharum* care mărșăluiau încoace și-ncolo, păzind fiecare arcadă și fiecare ușă. *Dal'ting* în robe negre se foiau grăbite, cărând tăvi și lenjerie curată. Abban își ținea ochii în jos și își exagera șchiopătatul, însoțit de ritmicele pocnete surde ale cârjei izbite de covorul gros.

Să pari întotdeauna mai slab decât ești, îl sfătuise Chabin, și el își însușise bine lecția. Rupt zdravăn cu decenii în urmă, piciorul încă îl mai durea, dar nici pe jumătate atât de tare cât dădea de înțeles, chiar și față de Ahmann. Un simplu baston i-ar fi fost de-ajuns, însă cârja îl făcea să pară cu mult mai neajutorat. Așa cum își și dorea, toată lumea se ferea să-l privească, ca să-și ascundă dezgustul.

Postat în fața sălii tronului, Hasik se uită urât la Abban. Toți apropiații lui Ahmann îl disprețuiau pe *khaffit,* dar Hasik avea mai mult loc pentru ură și sadism decât oricine altcineva pe care-l întâlnise vreodată. Destul de înalt și de vânjos ca să se ia la trântă cu nordicii uriași din Văiuga Izbăvitorului, după ce devenise garda de corp a lui Shar'Dama Ka, primise lecții suplimentare de *sharusahk,* ca instruire specială. Pentru el durerea nu însemna nimic, așa că până și *kai'Sharum* se fereau

să-l înfrunte. Fiindcă nu se mulțumea să-și înfrângă dușmanii. Îi lăsa în urmă schilodiți și umiliți.

Se cunoșteau din *sharaj,* din vremurile când Abban îi era lui Ahmann prieten, iar Hasik, cel mai important dintre rivali. Acum Hasik îl slujea pe Ahmann cu frenezie, dar ura lui împotriva lui Abban nu făcuse altceva decât să se întețească, mai ales de când *khaffit*-ul, se folosea de orice prilej ca să se fălească fiindcă Izbăvitorul își pleca urechea la spusele lui, pe când temutul *Sharum* nu-i era decât gardă de corp.

Neavând cum să-l lovească direct pe Abban, Hasik își revărsa ciuda și ranchiuna asupra femeilor negustorului; ajungea des în cortul și în casa lui, trimis de Izbăvitor cu câte un mesaj, și își făcea întotdeauna timp să spargă un obiect valoros sau s-o siluiască pe oricare dintre soțiile și fiicele lui Abban îi ieșea în cale.

În Palatul Oglinzilor, femeile fuseseră la adăpost de Hasik, lipsindu-l de această plăcere, așa că acum îl detesta pe *khaffit* cu mult mai mult. Când îl zări apropiindu-se, nările i se umflară ca ale unui taur, și Abban se întrebă dacă era în stare să se țină-n frâu.

— Nu sta, deschide ușa! se răsti negustorul. Sau trebuie să-i spun Izbăvitorului că din pricina ta întârzii când mă cheamă?

Hasik se uită la el cu gura căscată, arătând de parcă ar fi fost gata să-și înghită limba. Bolborosi ceva, sub privirile amuzate ale lui Abban, dar în cele din urmă deschise ușile.

Ahmann dăduse destule exemple, pedepsindu-i pe cei care-i puneau piedici lui Abban, așa că nici măcar Hasik nu îndrăznea s-o facă. Ochii lui Hasik promiteau răzbunare când trecu pe lângă el, dar bărbatul gras și șchiop se mulțumi să zâmbească.

Când intră șontâcăind în sala tronului, Ahmann era înconjurat de un grup de *Damaji* și de profitori, dar îi alungă pe toți cu o fluturare a mâinii.

— Lăsați-ne singuri.

Se uitară cu toții urât la Abban, dar niciunul nu îndrăzni să nu se supună. Ahmann deschise drumul către o încăpere laterală, mai mică. Înăuntru se afla o masă ovală mare, din lemn lustruit, de culoare întunecată, înconjurată de douăsprezece scaune și cu un tron într-un capăt. În spatele tronului, o hartă imensă acoperea un perete întreg, iar masa era plină de mâncăruri și băuturi proaspete.

— A plecat? întrebă Ahmann.

Abban dădu din cap.

— Maestra Leesha mi-a îngăduit să-mi găsesc în Văiuga un loc pentru negoțul cu tribul lor. Asta o să-i ajute pe ei să devină de-ai noștri și pe noi să stabilim legături valoroase cu Nordul.

Ahmann încuviință cu o înclinare a capului.

— Bine lucrat.

— O să am nevoie de oameni care să păzească și caravanele cu mărfuri, și tot ce vom depozita în Văiuga, adăugă Abban. Înainte aveam servitori pentru însărcinarea asta grea. Erau *khaffit,* dar bărbați voinici.

— Bărbați care au ajuns *kha'Sharum*, zise Ahmann.

Abban se înclină.

— Înțelegi de ce-mi vine greu. Niciun *dal'Sharum* nu primește porunci de la un *khaffit*, indiferent ce s-ar întâmpla, dar, dacă mi-ai îngădui să aleg câțiva *kha'Sharum* care să mă slujească în privința asta, rezolvarea ar fi cât se poate de satisfăcătoare.

Ochii lui Ahmann se îngustară. Era sincer și cinstit, dar nu și prost.

— Câți?

Abban ridică din umeri.

— Aș putea să mă descurc cu o sută. O nimica toată.

— Abban, niciun luptător, fie el și *kha'Sharum,* nu e o nimica toată.

Abban se înclină din nou.

— Stipendiile pentru familiile lor vor fi plătite din cuferele mele, firește.

Ahmann stătu pe gânduri câteva clipe, apoi ridică din umeri.

— Alegeți suta.

Abban făcu cea mai adâncă plecăciune pe care i-o îngăduia cârja.

— O să am nevoie de un maestru de instrucție, care să se ocupe de ei în continuare.

Ahmann clătină din cap.

— Prietene, nu mă pot lipsi de niciunul.

Abban zâmbi.

— Mă gândeam că, poate, maestrul Qeran ar fi potrivit.

Qeran se numărase printre maeștrii lor de instrucție din *sharaj.* Era aspru și fanatic și detesta cu ardoare orice *khaffit.* Iar un demon al câmpului îl mușcase atât de cumplit de picior, încât

dama'ting se văzuseră nevoite să i-l taie. Maestrul de instrucție se vindecase, dar orgoliul lui nu.

Ahmann îl privi surprins.

— Qeran? Cel care m-a pocnit fiindcă nu te-am lăsat să-ți găsești moartea căzând?

Abban se înclină.

— Chiar el. Dacă Izbăvitorul însuși a hotărât să mă cruțe și a ajuns să descopere cum pot fi de folos, poate că și maestrul de instrucție va face același lucru. Se pare că-n ultimul timp a dus-o greu. Încă mai dă lecții în *sharaj*, dar *nie'Sharum* nu-l mai respectă ca pe vremuri.

— *Nie'Sharum* sunt întotdeauna idioți până ce ajung să verse sânge, mormăi Ahmann, dar, destul de curând, va fi sânge din belșug pentru toți. Poți să-l întrebi pe Qeran dacă vrea să lucreze pentru tine, dar eu n-o să i-o poruncesc.

Abban răspunse cu o nouă plecăciune.

— Făgăduielile pe care i le-ai făcut maestrei tribului Văiuga îți schimbă planurile?

Ahmann clătină din cap.

— Făgăduielile mele nu schimbă nimic. Încă mai e datoria mea să-i unesc pe oamenii din Nord pentru Sharak Ka. Pornim spre Lakton la primăvară.

La asta, Abban își țuguie buzele, dar dădu aprobator din cap.

— Crezi că e o greșeală, spuse Ahmann. Ai vrea să mai aștept.

Abban se înclină.

— Nicidecum. Mi s-a spus că ai început deja să-ți rechemi forțele.

Ahmann dădu din cap.

— Omorându-l pe prințul demonilor, l-am înfuriat pe Alagai Ka. Următoarea Asfințire ne va aduce prima luptă din Sharak Ka. O simt în inima mea. Trebuie să fim pregătiți.

— Desigur, încuviință Abban. Ai pacificat teritoriul și *chin*-ii nu vor mai opune cine știe ce rezistență, chiar dacă-ți retragi cea mai mare parte a războinicilor. Femeile lor și-au acoperit fețele, așa cum se cuvine, băieții le-au fost luați în *Hannu Pash* și bărbații le-au fost înrobiți. Însă vor mai trece ani până ce vor crește băieții destul de mari ca să fie puși la încercare ca *dal'Sharum,* iar *chi'Sharum*, tații lor, nu prea fac progrese la instrucție, din câte-am auzit.

Ahmann îl privi înălțând dintr-o sprânceană.

— Auzi multe din pavilioanele *Sharum, khaffit.*

Negustorul se mulțumi să zâmbească.

— Oi fi având piciorul olog, dar auzul mi-e ascuțit.

— Băieții luați în *Hannu Pash* au fost despărțiți de familiile lor și sunt destul de mici ca să uite cum au trăit până acum, spuse Ahmann. Mulți vor deveni *dal'Sharum* foarte buni, iar câțiva vor fi *dama* prețioși, de care ne vom folosi ca să răspândim credința noastră în ținuturile verzi. Însă tații lor țin minte prea multe și învață prea puțin. Mulți nu-și vor deschide niciodată inimile, ca să priceapă ce onoare le facem pregătindu-i să lupte în Sharak Ka.

— Mai întâi le ceri să lupte în *Sharak*-ul sub Soare, împotriva fraților lor verdeni, remarcă Abban. Oricărui bărbat îi e greu s-o facă.

— Războiul la Lumina Zilei a fost prevestit, ripostă Ahmann. Nu-l putem lăsa deoparte dacă vrem să câștigăm lupta împotriva *alagai*-ilor și să scăpăm lumea de atingerea lor pângăritoare.

— Profețiile sunt întotdeauna vagi, Ahmann, și adesea le înțelegem greșit, până când e prea târziu. Ne-o spun toate istorisirile din Evejah. Își săltă registrul, un tom greu, cu pagini imense, acoperite cu literele mici și ordonate ale unui cod de nedescifrat. Profitul ne dezvăluie adevărul cu mult mai multă claritate.

— Atunci vom face din ei armă boantă. Carne pentru praștiile și săgețile dușmanilor. Vor fi scutul armatei mele așa cum adevărații *Sharum* sunt sulițele ei.

— Măcar sulițele tale vor avea armăsari excelenți, spuse Abban. Ne mândrim cu caii noștri din Krasia, dar cei sălbatici, care cutreieră ținuturile verzi din Mărinimia lui Everam, îi fac de rușine. Aici li se spune mustangi. Sunt animale imense, puternice.

— Trebuie să fie puternice, ca să-i supraviețuiască nopții, mormăi Ahmann.

— *Dal'Sharum* au dovedit că-i pot prinde și îmblânzi cu o pricepere ieșită din comun, zise Abban. Oștile tale vor fi iuți și prea puțini vor putea sta în calea asaltului lor.

Ahmann dădu din cap, satisfăcut.

— Primăvara nu vine destul de repede. În fiecare zi a așteptării noastre, dușmanii au timp să-și adune forțele.

— De acord. De-aia n-ar trebui s-aștepți. Atacă Laktonul la prima zăpadă.

Ahmann îl privi surprins, dar fața lui Abban rămase fără nicio expresie. Îi plăcea să-și șocheze prietenul.

— De când propune lașul Abban să atacăm?

Negustorul ridică registrul.

— De când e profitabil.

Ahmann îl privi îndelung, apoi se duse să-și toarne nectar într-un pocal și se instală pe tron. Îi făcu semn lui Abban să se așeze.

— Foarte bine. Spune-mi care sunt profețiile tale despre profit. De unde-o să știu când cade prima zăpadă? Ești *dama'ting,* vezi viitorul?

Abban zâmbi, luă și el un pocal, apoi se așeză la masă și deschise registrul.

— Prima zăpadă nu e o întâmplare, ci o anumită dată din calendarul thesan. A treizecea zi după echinocțiul de toamnă. În Lakton are o semnificație deosebită, fiindcă atunci primește ducele zeciuiala din recolta cătunelor.

— Iar tu vrei s-o furăm, presupuse Ahmann.

— Sulițele, Ahmann, nu sunt de niciun folos în mâinile unor bărbați cu burta goală. Oastea noastră a fost pe punctul de a muri de foame iarna trecută, mai ales după ce idiotul ăla de *dama* a dat foc grânarelor. Nu ne putem permite încă o boacănă ca aia.

— De acord, dar acum stăpânim cea mai mare întindere de pământ roditor din Nord. Ce nevoie avem de mai mult?

— Așa e, dar și oastea ta a crescut. Acum ai *chi'Sharum* cu miile, ai un popor din ce în ce mai mare de stăpânit și de hrănit. Mai mult decât atât, trebuie să lăsăm Laktonul fără proviziile pentru iarnă. Orașul e construit pe o întindere de apă atât de mare, încât se spune că, din mijlocul ei, nu vezi malurile, în indiferent ce direcție te-ai uita.

— Aș zice că e imposibil, spuse Ahmann, arătând harta de pe perete, dar toți verdenii par să fie de acord că e adevărat.

— Niciun ac de scorpion și nicio săgeată trasă de pe mal nu pot ajunge-n oraș. Dacă-și duc acolo corăbiile pline cu provizii, s-

ar putea să fie nevoie de cel puțin un an ca să-i scoatem din bârlog.

Ahmann își împreună degetele mâinilor.

— Ce propui?

Abban se ridică greoi și se apropie de harta uriașă sprijinindu-se pe cârja lui în formă de cămilă. Ahmann îl urmări cu o privire plină de interes.

— Ca și Mărinimia lui Everam, ducatul Lakton are un oraș cu același nume. Arătă cu vârful cârjei marele lac și cetatea din apropierea țărmului său apusean. Plus zeci de cătune răspândite peste tot. Roti cârja, înconjurând cu vârful ei o întindere mult mai mare de uscat. Cătunele au pământ tot atât de fertil ca ăsta de aici, din Mărinimia lui Everam, cu recolte aproape la fel de bogate, și toate sunt neapărate.

— Atunci de ce să nu cucerim pur și simplu cătunele, și cu asta basta? întrebă Ahmann.

Abban clătină din cap, fluturându-și din nou cârja pe deasupra întregului ducat.

— Ținutul e prea întins ca să-l iei pur și simplu în stăpânire. N-ai destui oameni și pe urmă ar fi nevoie să culegi tu însuți recolta, dacă locuitorii nu dau cumva foc ogoarelor când îți văd oastea la orizont. Și mulți ți-ar scăpa printre degete, ar ajunge în oraș destul de repede ca să aibă căpitanii de docuri timp să încarce provizii și să ridice ancora, împiedicând pe oricine să ajungă în oraș. Mai bine așteptăm prima zăpadă și atacăm aici. Abban arăta un sat mare, de pe malul apusean al lacului. Orașul Docurilor. Aici își aduce fiecare *chin* birul, ca să fie trecut pe răboj de căpitanii docurilor, încărcat pe corăbii și trimis în orașul de pe lac. Toată flota căpitanilor va fi acolo, lângă docuri sau ancorată, așteptând să i se umple calele. Orașul Docurilor n-are fortificații puternice și nimănui n-o să-i treacă prin cap că ar putea fi atacat pe neașteptate la sfârșit de toamnă. Însă armata ta o să se miște repede, călare pe mustangi. Un grup de elită ar putea să captureze întreaga recoltă și să ia în stăpânire cele mai multe docuri ale Laktonului și jumătate din flota lui. Odată ce-și face efectul surpriza, îți poți trimite arma boantă să facă imediat cale-ntoarsă, cucerind pe rând cătunele. Mai întâi pe cele de lângă lac, ca să nu aibă laktonienii unde acosta și să rămână toată iarna captivi pe insula lor, cu prea puține provizii. În primăvară s-ar putea preda fără luptă, iar dacă totuși n-o vor

face, o să ai corăbii pe care să le umpli cu războinici ca s-ataci orașul.

Ahmann privi harta vreme îndelungată, încruntându-se.

— O să mă gândesc la asta.

Adică o să-ntrebi zarurile Ineverei, se gândi Abban, dar era destul de înțelept ca să păstreze tăcerea. Înainte de o acțiune atât de riscantă, era bine să afli ce spun zarurile.

•

Cu ordinul scris de Jardir în mână, Abban intră șchiopătând pe terenul de instrucție și se îndreptă spre *Kaji'sharaj.*

Sări imediat în ochii lui Jurim, care, în copilărie, fusese instruit împreună cu el. Jurim râsese când căzuse Abban de pe zidul Labirintului – rupându-și piciorul – și fusese aruncat și el, de maestrul Qeran, ca pedeapsă. Însă, pe când Abban rămăsese olog pe viață, Jurim se refăcuse pe de-a-ntregul. Și nu uitase.

Războinicul se odihnea împreună cu alții lângă pavilionul Kaji, savurând ceșcuțe de couzi și jucând Sharak. Era un joc pe care, după cum aflase cu surprindere Abban, îl jucau și verdenii, numai că îl numeau Adăpost și avea alte reguli. Un *Sharum* amestecă zarurile într-un pocal și le aruncă, scoțând un urlet de triumf care-i făcu pe ceilalți să se încrunte.

— Ce cauți aici, printre bărbați, *khaffit*? strigă Jurim.

La asta, ceilalți războinici își ridicară privirile.

Abban simți o împunsătură în inimă când îi văzu pe doi dintre ei, Fahki și Shusten.

Fiii lui.

Jurim se săltă în picioare, mișcându-se ca și cum spatele nu i-ar fi fost biciuit până la sânge cu doar o săptămână înainte. Se vindecase repede întotdeauna, chiar și înainte de a începe să absoarbă magia demonilor în timpul nopții.

Se apropie, amenințător. Abban nu era nicidecum scund, însă Jurim îl întrecea în înălțime și avea supletea unei lame de oțel, în timp ce el se încovoia sub povara propriei greutăți, fiind nevoit să se sprijine în cârjă.

Jurim nu îndrăznea să se atingă de Abban – nici măcar când Ahmann nu se zărea prin preajmă –, dar, ca și Hasik, nu scăpa niciodată prilejul de a-și răni și a-și umili fostul coleg din *sharaj.* Pe când Hasik își revărsa ura asupra femeilor lui Abban, Jurim și Shanjat îl făceau să sufere la fel de mult folosindu-se de fiii lui. La urma urmelor, amândoi se numărau printre Sulițele

Izbăvitorului, cei mai faimoși și mai periculoși dintre războinicii lui Shar'Dama Ka, căliți în lupte și cu tinerețea și vigoarea păstrate de magia pe care o absorbeau noapte de noapte. Fahki și Shusten îi venerau.

Tinerii îl urmară pe Jurim, dar nu-l salutară pe Abban, ba chiar nu dădură niciun semn că l-ar fi văzut și recunoscut. Se uitau fie în pământ, fie unul la altul, fie în zare – oriunde, numai la tatăl lor nu. Într-o cultură care punea numele tatălui unui bărbat mai presus de numele lui nu exista insultă mai cumplită.

— Fiii tăi au ajuns luptători excelenți! îl felicită Jurim. La început erau molatici – așa cum e de așteptat când ai sânge de *khaffit* – la asta, Fahki scuipă în praf –, dar i-am luat sub protecția mea și am găsit oțel în ei. Zâmbi cu dispreț. Probabil l-au moștenit de la mama lor.

La asta, toți cei trei *Sharum* râseră, iar Abban strânse mânerul de fildeș al cârjei cu atâta putere, încât mâna îl duru. Lama ascunsă în ea era otrăvită, și ar fi putut s-o înfigă în piciorul lui Jurim chiar înainte ca războinicul să-i observe mișcarea. Dar, dacă asta i-ar fi câștigat pentru o clipă respectul fiilor săi, mulțumirea i-ar fi fost de scurtă durată. La urma urmelor, otrava era arma lașilor, iar un *khaffit* care lovea un *Sharum*, din indiferent ce motiv, era pedepsit cu moartea. Dacă n-ar fi fost sfetnicul preferat al Izbăvitorului, s-ar fi ales cu o suliță în piept chiar și pentru niște cuvinte lipsite de respect.

Fahki și Shusten îl priveau cu un dezgust aproape nemascat. Dacă ar fi lovit, cei doi l-ar fi pârât fără șovăire celui mai apropiat *dama* și sentința i-ar fi fost dusă la îndeplinire înainte de a auzi Ahmann de ea.

Așa că Abban își păstră fața fără expresie și se sili să facă o plecăciune, întinzând pergamentul cu sigiliul Izbăvitorului. Ca mulți alți luptători, Jurim nu știa să citească, dar coroana și sulița îi erau cât se poate de cunoscute.

— Am venit cu treburi importante, în interesul lui Shar'Dama Ka.

Jurim se încruntă.

— Și ce poate fi atât de important, încât trebuie să pângărești tu un teren al războinicilor?

Abban își îndreptă spatele.

— Nu e cazul să știi tu. Du-mă la maestrul de instrucție Qeran, și cât mai repede.

— Nu vorbi pe tonul ăsta cu cei mai buni decât tine, *khaffit*! mârâi Shusten.

Abban îl măsură cu o privire rece.

— Poate c-ai moștenit oțelul mamei tale, băiete, dar e clar că nu și mintea ei, fiindcă te pui în calea voinței lui Shar'Dama Ka. Du-te să-ți găsești ceva util de făcut, altminteri o să-i spun Izbăvitorului, chiar data viitoare când voi vorbi cu el, că niște *Sharum* își irosesc aici vremea jucând Sharak și bând couzi în loc să facă instrucție.

La asta, băieții se albiră la față și schimbară o privire înainte de a pleca în grabă. Abban simți o satisfacție rece, dar sângele prelins de pe cuțitul răsucit în inima lui nu se opri. Se învățase să îndure rânjetele disprețuitoare cu care îl priveau alții din pricina piciorului schilodit și a lașității. Dar un bărbat lipsit de respectul fiilor săi nu era nicidecum bărbat.

Curând, își făgădui. *Curând.*

•

Mulți *Sharum* nesocoteau interdicțiile din Evejah, bând couzi ca să le dea curaj noaptea și ca să nu-și aducă aminte de noapte pe timp de zi. Însă puțini erau destul de proști ca să se-mbete atât de tare, încât să mai poată lua poziția de drepți când trecea un *dama* pe lângă ei.

Qeran se îmbătase chiar mai tare. Stătea pe o pernă pătată, cu spatele rezemat de stâlpul central al cortului, cu robele negre ude și duhnind a vomă. Alături zăcea sulița lui măiestrit glifată, căreia i se adăugase un mâner special, ca s-o poată folosi drept cârjă. Piciorul drept i se termina imediat sub genunchi, și avea partea în plus a pantalonului suflecată. De ciot era legat un simplu țăruș de lemn.

Când îl văzu pe Abban intrând, îl măsură cu asprime, cu ochii lui mici încărcați de ură.

— Ai venit să-ți desfeți privirile, *khaffit*? Acum sunt aproape la fel de nefolositor ca tine, dar cel puțin am locul în Paradis asigurat.

Abban lăsă clapa cortului să cadă, ca să-i poată vorbi între patru ochi. Pe urmă scuipă la picioarele lui Qeran.

— Eu nu sunt nefolositor, maestre de instrucție. Îl slujesc pe stăpânul nostru în fiecare zi și nici măcar o singură dată nu m-am smiorcăit ca o femeie, nemulțumit de soarta mea, și nici vorbă să zac, beat, într-o baltă de pișat. Everam te-a

binecuvântat cu un trup puternic, dar văd că, fără el, inima ți-e slabă.

Fața lui Qeran se schimonosi de furie și-și înșfăcă sulița, vrând să sară în picioare și s-o împlânte în pieptul lui Abban. Dar nu era învățat cu piciorul lui de lemn și băuse prea mult couzi ca să-și mai poată ține echilibrul. Se împletici, și *khaffit*-ul avu îndeajuns răgaz ca să-i lovească țărușul cu cârja, smulgându-i-l de sub picior. Iar în timp ce Qeran cădea lovi iarăși, smulgându-i și sulița.

Maestrul de instrucție izbi pământul cu putere și lama ascunsă în cârja lui Abban ieși cu un pocnet și i se propti între ochi.

— Ai ucis mulți demoni la vremea ta, maestre de instrucție, spuse negustorul, dar oare o să-ți poți păstra locul din Paradis dac-o să mori în propria vomă, de mâna unui *khaffit* olog, pe care l-ai alungat din *sharaj* cu rușine?

Qeran rămase neclintit multă vreme, cu ochii lui aspri uitându-se aproape cruciș la lama care-i stătea deasupra șeii nasului.

— Ce vrei? întrebă în cele din urmă.

Abban zâmbi, se retrase cu un pas și ascunse lama, ca să se poată sprijini în cârjă când făcu o plecăciune. Scoase din buzunarul vestei sale viu colorate pergamentul cu sigiliul Izbăvitorului.

— Ce altceva decât să-ți redau măreția de odinioară?

•

Abban și Qeran atraseră multe priviri când traversară terenul de instrucție șchiopătând, în drum spre Kaji *khaffit'sharaj.* Maestrul de instrucție fusese dezbrăcat de o *jiwah'Sharum,* spălat cu apă limpede și îmbrăcat cu o robă neagră curată. Abban știa fără dubiu că, după couzi, capul îi zvâcnea dureros în timp ce-și mijea ochii sub lumina strălucitoare a zilei, dar Qeran redescoperise ceva din el însuși și nu-și trăda nicidecum suferința. Înainta cu spatele drept și cu capul sus. Abban îl urma fiind mereu cu un pas în urma lui, așa cum era obiceiul, deși ar fi putut cu ușurință să meargă mai repede decât Qeran, care trebuia să se miște încet ca s-o poată face cu demnitate.

Ajunseră în acea parte a terenului unde se antrenau *kha'Sharum* în robe cafenii – câteva mii numai din tribul Kaji. Mulți exersau formațiile simple, cu suliță și scut, pe care Abban

își aducea aminte că le învățase cu ceea ce părea o viață în urmă, adică se răsuceau la unison, cu scuturile suprapunându-li-se în timp ce loveau cu sulițele, toți ca unul. Un grup mic exersa tehnici mai complicate.

Qeran scuipă.

— Cei mai mulți dintre oamenii ăștia ar trebui să fie încă în *bido,* sau, și mai bine, să care apă și să lustruiască scuturi.

Câțiva *Sharum* tineri mergeau printre rânduri. Erau îmbrăcați în negru, dar vălurile care le atârnau lejer în jurul gâturilor erau cafenii, spunând că erau maeștri de instrucție *khaffit.*

— Cățeluși care-și ascut dinții pe *khaffit,* cu speranța că vor dobândi roșul, mârâi Qeran.

Unul dintre tinerii maeștri de instrucție îi zări apropiindu-se și îi privi cu dispreț până când i se aprinse privirea la vederea vălului roșu purtat de Qeran. Își ridică brusc ochii, care i se luminară când recunoscu fața acestuia, care făcuse parte dintre Sulițele Izbăvitorului și a cărui reputație nu era ignorată de nimeni. El și Kaval îl instruiseră pe însuși Shar'Dama Ka.

Tânărul maestru de instrucție se înclină, fără să-i dea nicio atenție lui Abban.

— Sunt Hamash asu Gimas am'Tesan am'Kaji.

Qeran răspunse plecăciunii sale dând ușor din cap.

— L-am instruit pe tatăl tău. A fost un luptător îndârjit. A murit cu cinste în Labirint.

Hamash se înclină din nou, de data asta mai adânc.

— Ce te aduce în *khaffit'sharaj*, onorate maestru de instrucție?

Abban înaintă șchiopătând și întinzându-și pergamentul. În calitate de *kai'Sharum,* maeștrii de instrucție primeau o educație specială, care includea scrisul și glifarea, dar, după cum se încruntă Hamash holbându-se la pergament, era clar că nu făcuse față lecțiilor.

Abban trecu peste asta. Era în avantajul lui.

— Izbăvitorul are nevoie de zece dintre cei mai buni *kha'Sharum* ai tăi. Eu trebuie să-i aleg.

— Tu, un *khaffit,* vrei să alegi luptători? întrebă Hamash, cu ochii zvâcnindu-i către Qeran.

Abban zâmbi.

— Cine-ar putea s-o facă mai bine? La urma urmelor, sunt luptători *khaffit.*

— Dar totuși luptători, mârâi tânărul maestru de instrucție.

— Maestrul de instrucție Qeran se va asigura că știu să lupte, răspunse Abban. Eu trebuie să mă asigur că au creier în cap.

— De ce zece? întrebă Qeran, prea încet ca să-l audă și Hamash. Mi-ai spus că Shar'Dama Ka a cerut o sută.

— Izbăvitorul n-are trib, maestre de instrucție, răspunse Abban. Vom alege câte zece în fiecare.

— Asta înseamnă mai mult de o sută.

În Krasia erau douăsprezece triburi.

Iute de minte, *pentru un* Sharum, cugetă Abban.

— Țin minte foarte bine metodele tale de lucru, maestre de instrucție. Unii nu vor supraviețui după rigorile impuse, iar alții nu vor mai fi buni de luptă când vei termina. Abban se bătu cu cârja peste picior. O să-ncepem cu o sută douăzeci, ca să-i poți ucide sau înlătura pe cei care te vor dezamăgi.

Qeran mormăi, iar Hamash, care urmărise schimbul de cuvinte, îi întâlni ochii. Buza i se curbă ușor, a dezgust.

— Nici măcar un maestru de instrucție olog n-ar trebui să-i îngăduie unui *khaffit* să-i vorbească atât de cutezător!

Calmul cu care îl privea Qeran nu-i dezvălui intențiile în timp ce coada suliței i se înălța brusc, pocnindu-l pe Hamash între picioare. Tânărul maestru de instrucție se aplecă în față, iar Qeran roti arma și-l izbi cu putere în lateralul capului, trântindu-l la pământ.

Hamash se rostogoli cu repeziciune într-o parte, dar Qeran îi ghicise mișcarea și trânti coada metalică a suliței în jos, întâmpinându-l cu o lovitură în plin. Obrazul lui Hamash crăpă și mai mulți dinți i se sparseră. Tuși scuipând sânge și sfărâmături de dinte, încercând zadarnic să se ridice, dar nu scăpă numai cu atât. Qeran se proptise bine pe picioare și îl lovi și îl tot lovi. Cele mai multe lovituri erau dureroase, dar nu menite să lase vătămări în urmă, însă, fiindcă tânărul continuă să opună rezistență, coada suliței lui Qeran îi rupse brațul din cot cu un pocnet strident. El urlă de durere.

— Îmbrățișează-ți durerea și taci, idiotule! șuieră Qeran. Oamenii tăi te privesc!

Într-adevăr, toată lumea încremenise și se uita cu gura căscată. Qeran se întoarse spre ceilalți maeștri de instrucție.

— Dezbrăcați-vă oamenii în *bido* și intrați în formații pentru inspecție! răcni, și toți se grăbiră să i se supună, de parcă ordinul ar fi fost dat chiar de Izbăvitor.

Qeran îl împunse cu sulița pe Hamash, care se mai zvârcolea pe pământ.

— Ridică-te și ține-te după mine. Deja o să te las fără vălul cafeniu. Rămâi în urmă sau vorbește-mi iar fără respect și te las și fără robele negre!

Abban rezistă imboldului de a zâmbi când Hamash se sili să se salte în picioare, alb la față și plin de sânge. Își alesese bine maestrul de instrucție.

Palid, părând năucit și cu sângele prelingându-i-se pe față, tânărul îi urmă împleticindu-se când se îndreptară, șchiopătând, către prima formație. În fața războinicilor stătea, în poziție de drepți, un alt maestru de instrucție cu văl cafeniu. Îl întâmpină pe Qeran cu o plecăciune atât de adâncă, încât aproape atinse pământul cu barba.

Merseră pe lângă bărbații aliniați și Qeran le ceru să iasă în față pe rând, tratându-i de parcă ar fi fost sclavi scoși la mezat.

— Fleșcăit, spuse despre primul, ciupindu-l de braț, dar câteva luni de terci și de cărat pietre în fugă, în jurul zidurilor orașului, îl vor lecui de asta. Fă primul *sharukin.*

Omul începu să transpire, dar se supuse, făcând toate mișcările cu încetineală.

Qeran scuipă în praf.

— Jalnic, chiar și pentru un *khaffit.*

— Cu ce te ocupai înainte de a răspunde chemării Izbăvitorului la *sharak*? întrebă Abban, scoțând un registru și un condei.

— Făceam lămpi, răspunse omul.

Abban mormăi.

— Erai maestru sau ucenic?

— Maestru. Atelierul era al tatălui meu, dar m-a lăsat pe mine să le dau lecții fiilor mei.

— Ce schimbă asta? întrebă Qeran, dar Abban nu-i dădu atenție și mai puse câteva întrebări înainte de a trece la următorul om din formație.

Era atât de slab, încât, așa cum stătea, numai în *bido,* oasele i se conturau prin piele. Își miji ochii când ajunseră cei doi în fața lui.

Abban ridică trei degete.
— Câte sunt?
Omul își îngustă ochii mai tare.
— Două.
În glas i se simțea îndoiala.
Abban se trase cu câțiva pași înapoi și omul deschise ochii larg.
— Trei, spuse, cu mai multă hotărâre.
Qeran îl împinse pe slăbănog, care căzu pe spate.
— Ridică-te, câine! îi strigă unul dintre maeștrii de instrucție cu văl cafeniu, lovindu-l cu o coadă de suliță, și omul se grăbi să reintre în șir.
— Ăsta n-are nici ce căuta aici, și cu atât mai puțin în elita Izbăvitorului, spuse Qeran.
Abban nu-l luă nici acum în seamă și rămase în fața slăbănogului.
— Știi să citești? Să faci adunări pe un numărător cu mărgele?
Omul dădu din cap.
— Da, când am ochelarii la mine.
Continuară astfel, Qeran ciupind și împingându-i pe oameni, iar Abban punându-le întrebări. Câtorva li se porunci să treacă deoparte, alcătuind un grup de războinici potențial corespunzători, dintre care cei doi aveau s-aleagă în final.
Se apropiară de un bărbat cu mai bine de un cap mai înalt decât ceilalți, cu pieptul lat și cu brațele îngroșate de mușchi. Abban zâmbi.
— Pe ăsta n-o să-l vreți, le atrase atenția unul dintre maeștrii de instrucție. Are putere cât o turmă de cămile, dar n-aude semnalele date de corni – de fapt, n-aude nimic.
— Nu ți-am cerut părerea, spuse Abban. Îl țin minte pe omul ăsta. A fost unul dintre primii care au răspuns la chemarea Izbăvitorului. Cum îl cheamă?
Maestrul de instrucție ridică din umeri.
— Nimeni nu știe. Îi spunem pur și simplu Fără-urechi.
Abban făcu câteva gesturi repezi, și uriașul ieși din rând ca să treacă lângă ceilalți potențiali aleși.
În capitală erau mai bine de o mie de *kha'Sharum* Kaji. Când *dama* anunțară din minarete ora stingerii, abia dacă văzuseră o jumătate dintre ei. Pe măsură ce înaintau, triau potențialii, dar încă îi mai urmau cincizeci de oameni. Abban și Qeran îi luară în

pavilion, unde îi pusese din nou la încercare și le cerură să răspundă la alte întrebări, până când în grup rămaseră douăzeci, apoi zece, și apoi căzură de acord asupra a doar patru dintre ei, printre care uriașul surdomut.

Qeran veni cu argumente împotriva lui.

— Un războinic care n-aude cornul e o povară.

— Poate în *alagai'sharak,* încuviință Abban, dar, așa cum au *dama'ting* eunuci fără limbă, mă pot folosi de un om care n-aude niciodată ceea ce nu trebuie.

Se întoarseră a doua zi, după ce fuseseră la Curte, și, până la apusul soarelui, își petrecură fiecare clipă inspectând, testând, punând întrebări și contrazicându-se până ce se declarară satisfăcuți. Qeran amenință de șase ori că-l părăsește pe Abban dacă îi anulează hotărârea în privința unui om.

— Atunci pleacă, îi spuse Abban la al șaptelea, un bărbat din Piatra de Nisip, fioros și rău ca un câine.

Era o brută puternică, dar abia dacă izbutea să-și numere degetele.

— N-o să am soldați idioți.

Omul se uită urât la Abban, dar, fiindcă în spatele acestuia stătea Fără-urechi, intimidant, cu brațele încrucișate, nu scoase nicio vorbă.

Qeran îl săgetă din ochi și Abban îi răspunse cu o privire geamănă. În cele din urmă, maestrul de instrucție ridică din umeri.

— Dacă ai fi avut oțelul ăsta în copilărie, aș fi făcut din tine un bărbat.

Abban zâmbi, înclinându-se ușor.

— A existat întotdeauna, maestre de instrucție. Dar nu pentru luptă.

— Ai ochi buni, recunoscu Qeran, în silă, când terminară, măsurându-i pe noii recruți cu privirea. Pot face războinici din oamenii ăștia.

— Bun, răspunse Abban. Mâine mergem în Majah *khaffit sharaj* și o luăm de la început.

•

Pentru tribul Majah avură nevoie de o altă zi, și de încă una pentru Mehnding. Pe urmă merse mult mai repede, fiindcă triburile erau din ce în ce mai puțin numeroase pe măsură ce înaintau de-a lungul șirului de pavilioane de pe terenul de

instrucție. Cel mai *mic* era Sharach, cu doar trei duzini de *dal'Sharum* în toată puterea cuvântului și cu nicio sută de *kha'Sharum.*

— Am dat deoparte mai bine de o sută de oameni mai buni din Kaji, spuse Qeran după ce-i aleseseră pe cei mai buni care existau în Sharach.

Ca mulți alți războinici instruiți înainte de a uni Ahmann triburile, Qeran era de o loialitate feroce față de cel în care se născuse și ar fi preferat ca majoritatea recruților săi să fie de-un sânge cu el.

Abban dădu din cap.

— Dar sharach sunt maeștri în mânuirea prinzătorului de *alagai.*

Și chiar văzuseră războinici sharach exersând cu astfel de arme, sulițe lungi, goale la mijloc, cu un colier dintr-o împletitură de oțel ieșit din capătul cozii, pentru a fi strâns în jurul gâtului unui demon sau al unui om. O pârghie de lângă mânerul fixat de-a curmezișul suliței putea să lărgească sau să strângă brusc colierul. Existau forme de *sharusahk* dedicate păstrării controlului asupra victimei prin folosirea efectului de pârghie.

— Mă pricep destul de bine s-arăt cum se folosește arma asta, spuse Qeran.

— Destul de bine nu e foarte bine, maestre de instrucție, ripostă Abban.

Qeran își arătă dinții.

— L-am învățat pe însuși Izbăvitorul să lupte. Asta nu e de-ajuns?

Abban nu era câtuși de puțin impresionat.

— L-ai învățat multe, dar *dama* l-au învățat și mai multe și din amestecul celor două învățături și-a dobândit adevărata măiestrie. Ahmann studiază acum *sharukinul* tuturor triburilor și o vei face și tu. O să-i înveți pe oamenii ăștia, dar o să și înveți tot ce știu ei. Lupta cu sulița și lanțul de la tribul Nanji. Întrebuințarea scărilor de la Krevakh. Totul. Și, dacă nu te ridici la înălțimea sarcinii, o să găsesc pe altcineva care s-o facă.

— Pot să-nvăț trucurile triburilor mai puțin importante, mârâi Qeran.

— Bineînțeles, încuviință Abban. Și nu mă-ndoiesc că poți îmbunătăți multe dintre ele. Am avut un motiv ca să-l aleg pe cel mai bun maestru de instrucție în viață. O să faci din cel din

urmă dintre oamenii ăștia un războinic cel puțin pe măsura oricărui alt *kha'Sharum.*

Asta păru să-l liniștească pe Qeran. *Sharum* erau creaturi atât de simple! O mică dojană, încheiată cu un compliment, și îți mâncau din palmă.

— Nu-i pot învăța secretele pe care le află *kai'Sharum* de la *dama,* recunoscu Qeran.

Abban zâmbi.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta, maestre de instrucție.

•

Când el și Qeran îi conduseră pe cei o sută douăzeci de *kha'Sharum* în interiorul proprietății lui Abban, aceasta fusese deja înconjurată cu o palisadă. Parii erau înfipți adânc și legați strâns, ca să nu trădeze ce se afla în spatele lor, iar lemnul vechi fusese ales cu mare grijă, ca să lase impresia unei fortificații slabe, lucrate de mântuială. Pe toată lungimea erau glife puternice, dar desenate fără pic de simț artistic – ca să nu atragă prin nimic atenția asupra ceea ce se întâmpla de partea cealaltă.

Era vorba, firește, despre o mască bine gândită. Odată ajuns în interior, Qeran rămase cu gura căscată. Sute de sclavi *chin* trudeau cărând piatră tăiată cu finețe și o fixau cu mortar, construind adevăratul zid – deja înalt pană la brâu –, chiar lângă palisadă. Alții curățau molozul rămas după dărâmarea caselor sărăcăcioase ale verdenilor care locuiseră înainte în acea parte a orașului. Fuseseră înălțate pavilioane mari, și din unele se înălța un fum gros. Locul era plin de răsunetul metalului, de zgomote de piatră spartă și de strigătele lucrătorilor.

— Construiești o fortăreață, spuse Qeran.

— Una în care vom făuri arme și armuri pentru oștile lui Shar'Dama Ka, răspunse Abban. Și care trebuie apărată, mai ales acum, când e șubredă.

Poate pentru prima oară de când îl scosese Abban din amorțeala beției, Qeran zâmbi, plimbându-și privirea versată de-a lungul palisadei și a temeliei zidului interior.

— Lasă asta-n seama mea. *Kha'Sharum*-ii tăi vor patrula în schimburi după căderea nopții.

— Asta o să rezolve deocamdată problema, dar nu e de-ajuns. Oamenii mei au cumpărat mulți sclavi scoși la mezat, și munca

i-a făcut pe toți puternici, dar nu sunt războinici. O să-i instruiești și pe ei.

— Hotărârea lui Shar'Dama Ka de a-i înarma pe bărbații *chin* m-a neliniștit întotdeauna, zise Qeran. Evejahul ne învață să ne dezarmăm dușmanii, nu să-i învățăm să lupte.

— Neliniștea ta nu contează, maestre de instrucție. Shar'Dama Ka și-a spus cuvântul. Ăștia nu ne sunt dușmani, ci sclavi, și nu mă port urât cu ei. Dorm la căldură, cu burțile pline, și mulți sunt alături de familiile lor, la adăpost de jefuitori.

— Ești un prost fiindcă te-ncrezi în ei.

La asta, Abban se trezi râzând fără să vrea și se văzu nevoit să se oprească și să se țină zdravăn de cârjă ca să nu-și piardă echilibru.

— Să mă-ncred în ei? râse din nou, pe înfundate. Maestre de instrucție, eu n-am încredere în nimeni.

La asta, Qeran mormăi, și își continuară turul. Abban îl conduse în pavilionul armurierilor, unde metalul lovit răsuna și forjele erau încinse. În ciuda răsuflătorilor din pereți, aerul era înăbușitor, îngroșat de fum, de fierbințeală și de aburul din jgheaburile de răcire. Pe margini stăteau, unele lângă altele, gherete în care lucrau meșteșugarii – forjori, sticlari, fierari, șlefuitori, dulgheri, făuritori de arcuri și săgeți, țesători și glifari.

Fiecare gheretă era condusă de femei în robe negre groase, care păreau să nu simtă căldura umedă. Nici pe Qeran nu părea să-l stânjenească, deși începuse să respire ritmic, ca un *Sharum* care-și îmbrățișează durerea.

Abban trase în adâncul pieptului aerul fierbinte și urât mirositor și-l lăsă apoi să iasă cu mulțumire, de parcă ar fi gustat cel mai fin tutun din narghilea. Avea aroma profitului.

În mijlocul pavilionului erau în creștere stive ordonate de obiecte făurite: sulițe, scuturi, scări, cârlige și funii, prinzătoare de *alagai,* precum și armele mai mici – dar nu mai puțin letale – pe care le purtau asupra lor Observatorii. Mai erau și ace groase de scorpion, și arcurile imense, cărate în căruțe speciale, care le lansau.

Maestrul de instrucție alese la întâmplare o suliță dintr-un morman, se propti bine pe piciorul de lemn și o probă răsucind-o și mimând lovituri.

— E atât de ușoară!

Abban dădu din cap.

— Verdenii au un copac numit lemnaur, și chiar își merită numele, fiindcă valorează cât greutatea lui în aur. Lemnul lui e mai rezistent și mai ușor decât trestia folosită în Krasia pentru sulițele războinicilor și e nevoie de mai puțin lac pentru întărirea glifelor gravate de-a lungul lui.

Qeran îi încercă vârful pe pielea palmei și zâmbi larg când văzu că alunecă ușor, la cea mai slabă apăsare.

— Ce metal e ăsta, care poate avea un asemenea tăiș?

— Nu e metal, răspunse Abban. E sticlă.

— Sticlă? se miră Qeran. Imposibil! S-ar sparge la prima lovitură.

Abban îi arătă o nicovală rece dintr-o gheretă de forjor și maestrul de instrucție nu șovăi, șchiopătă într-acolo și izbi sulița de ea destul de tare ca să spargă chiar și o lamă de oțel. Dar, în afară de clinchetul înălțat în aer și de adâncitura rămasă în nicovală nu se întâmplă nimic.

— Un truc învățat de la tribul Văiuga, zise Abban. Sticlă glifată – mai ușoară și mai rezistentă decât oțelul și destul de dură ca să-i poți face cel mai ascuțit tăiș cu putință. Argintăm sticla ca să nu se știe ce e de fapt.

Îl duse pe Qeran într-o altă gheretă și îi întinse o plăcuță de ceramică.

— Așa ceva poartă de obicei *dal’Sharum* în buzunarele robelor.

— Îmi sunt cunoscute, spuse sec Qeran.

— Atunci știi că se sparg sub izbitură, rezistă cel mult o singură dată, iar așchiile lor fac cu atât mai cumplită o lovitură puternică.

Maestrul de instrucție ridică din umeri.

Abban îi întinse o a doua plăcuță, din sticlă glifată transparentă, care sclipea în lumina forjei.

— Mai subțire, mai ușoară și destul de dură ca să rupă gheara unui demon al pietrei.

— Oastea Izbăvitorului va fi de neoprit, șopti Qeran.

Abban chicoti.

— Maestre de instrucție, niciun *dal’Sharum* obișnuit nu-și poate permite așa ceva, dar nimic nu e prea bun pentru Sulițele Izbăvitorului. Îi făcu cu ochiul. Și pentru Suta mea de războinici. Recruții tăi vor fi mai bine echipați decât oricine altcineva în afară de trupele de elită ale lui Shar’Dama Ka.

Abban văzu sticlirea de lăcomie aprinsă de cuvintele sale în ochii celuilalt bărbat și zâmbi.

Încă un dar, și e al meu.

— Vino, spuse. Niciun maestru de instrucție aflat în slujba mea n-o să șontâcăiască pe un țăruș ieftin.

•

Abban îl urmări cu satisfacție pe Qeran mergând încoace și încolo prin fața grupului de *khaffit* și *chin* aleși pentru instrucție. Țărușul lui fusese aruncat pe foc, fiindcă primise în schimb o placă din oțel de arc glifat, curbată. Era un obiect simplu și elegant, care îi oferea puterea necesară ca să-și redobândească aproape toate abilitățile de luptător pierdute. Încă se mai folosea de suliță ca să nu-și piardă echilibrul, dar, de la o clipă la alta, pășea cu tot mai multă siguranță.

Oamenii fuseseră dezbrăcați în *bido*, iar robele și celelalte haine le fuseseră arse. *Khaffit* purtau *bido* cafeniu, iar fâșia de pânză primită de *chin* avea culoarea verde a măslinelor.

— Nu mă interesează ce titluri v-au dat jalnicii maeștrii de instrucție din *sharaj,* strigă Qeran. Pentru mine sunteți *nie'Sharum* cu toții și așa veți rămâne până când vă veți dovedi valoarea. Dacă vă descurcați bine, veți fi răsplătiți. Cu robele și vălul de războinic. Cu arme și armuri de cea mai bună calitate. Cu mâncare mai gustoasă. Cu femei. Dar, dacă mă faceți de rușine, adăugă și, înainte de a continua, se uită peste capetele mulțimii, dând impresia că privea în ochii tuturor, vă ucid.

Oamenii stăteau absolut nemișcați, cu brațele arcuite și pieptul scos în afară, și nu puțini păliseră și transpirau, în ciuda aerului rece al dimineții. Qeran se întoarse spre Abban și dădu din cap.

— Acum, îi șopti negustorul nepotului său Jamere, dar tânărul *dama* înainta deja cu pași mari.

Era înalt, dar nu și zvelt, fiindcă nu respectase niciodată canoanele impuse de Evejah în privința mâncării. Nu era nici gras și mișcările sale aveau grația fluidă a tuturor bărbaților sfinți evejani. Își trăise cea mai mare parte a vieții în Sharik Hora și copiase sau furase manualele de *sharusahk* ale aproape tuturor triburilor, ajungând să stăpânească tehnici interzise. Abilități pe care era încântat să i le vândă unchiului său.

— Îngenuncheați în fața lui *Dama* Jamere! zbieră Qeran, și toți recruții căzură imediat în genunchi, fără să ezite niciunul să-și pună palmele în țărână.

Jamere își ridică mâinile. În una ținea pergamentul semnat de Ahmann, iar în cealaltă Evejahul.

— Loiali *nie'Sharum*! Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji, Shar'Dama Ka și glasul lui Everam pe Ala, v-a dat slujitorului său Abban. Abban e acela care a atras privirea Izbăvitorului asupra voastră, dându-le unor oameni alungați de sub lumina lui Everam prilejul să se mântuiască, să-și dovedească loialitatea.

Își plimbă privirea peste oamenii adunați.

— Sunteți loiali?

— Da, *dama*! strigară toți ca unul.

— Everam vă vede! strigă Jamere, întinzându-și brațele spre soare. Cei care slujesc cu loialitate și credință își vor primi răsplata atât pe Ala, cât și în Paradis. Cei care-și încalcă jurămintele sau nu sunt în stare să-și facă datoria vor suferi cumplit în ultimele lor ceasuri, înainte de a le azvârli El sufletele în Abisul lui Nie.

Abban își reținu un chicotit. Licărul fanatic din ochii nepotului său nu era nimic altceva decât o prefăcătorie îndelung exersată, ca a saltimbancilor din Nord. Tânărului îi lipsea credința cu desăvârșire, și asta dinainte de a fi chemat în rândurile preoțimii.

Însă spaima din ochii bărbaților adunați dovedea că masca lui era perfectă. Până și Qeran păru intimidat când îi întinse un exemplar din Evejah.

— Mâna cu care-ți ții sulița! porunci Jamere, și maestrul de instrucție își puse mâna dreaptă pe coperta din piele ponosită.

— Juri să-l slujești pe Abban asu Chabin am'Haman am'Kaji? întrebă Jamere. Să-l aperi și să i te supui lui și nimănui altcuiva în afară de Izbăvitorul însuși, de acum și până la sfârșitul zilelor tale?

Qeran șovăi. Ochii i se îndreptară spre Abban, cu sprâncenele unindu-i-se într-o expresie ultragiată. Mai înainte, când cei trei bărbați se întâlniseră să repete ceremonia depunerii jurământului, nimeni nu spusese că și maestrul de instrucție trebuie să jure. Să ceară Abban juräminte de la *khaffit* și *chin*

era una, și alta să aștepte același lucru de la un *dal'Sharum* maestru de instrucție de talia lui Qeran.

Negustorul îi răspunse cu un zâmbet. *Hotărăște-te, maestre de instrucție,* se gândi *Everam te vede, nu poți da înapoi. Slujește-mi sau întoarce-te la mersul pe un țăruș ieftin și la somnul în propria vomă.*

Și Qeran știa asta. Abban îi oferise o cale către glorie, dar gloria are prețul ei. Maestrul de instrucție se uită la recruții în așteptare, știind că fiecare secundă de ezitare însemna o îndoială pe care trebuia să le-o scoată apoi din minte.

— Jur să-l slujesc pe Abban, mârâi în cele din urmă, până la sfârșitul zilelor mele sau până când mă va dezlega Izbăvitorul de jurământ.

Abban își duse mâna în buzunarul vestei și scoase o sticlă de couzi. O ridică spre războinic, în semn de salut, și bău.

13. REPREZENTAȚIE PENTRU MULȚIME

333 D.Î., VARA
Cu 28 de răsărituri înainte de Luna Nouă

Leesha se uită la cerul care se întuneca și se văzu nevoită să-și apese un ochi cu palma, domolindu-și zvâcnirile dureroase. Fiindcă plecaseră târziu din palatul lui Ahmann, caravana către Văiuga Izbăvitorului străbătu în prima zi o distanță destul de mică – poate vreo șaisprezece kilometri. Un mesager ar fi făcut călătoria de la Fortul Rizon până la Văiuga în mai puțin de două săptămâni. Sulițele Izbăvitorului, care nu se temeau de demoni și călătoreau cu mare viteză chiar și noaptea, ar fi avut nevoie doar de jumătate din acest timp. Chiar și călătoria lor în sens invers fusese mai rapidă, deși căruța în care se aflau părinții ei, neobișnuiți cu drumurile, mersese destul de încet.

Tatăl Leeshei nu fusese robust nici măcar în tinerețe, și tânăr nu mai era de mult. La dus, avusese convulsii în fiecare zi, iar ea fusese nevoită să-i dea leacuri care să-l ajute să se destindă și să-l facă să doarmă adânc. Făceau drumul de întoarcere într-o trăsură mult mai confortabilă, dar, deși el nu se plângea niciodată, Leesha îl surprindea frecându-și spatele când credea că nu se uită nimeni și știa că și acea călătorie avea să fie grea pentru el.

— Va trebui să poposim curând pentru noapte, îi spuse lui Shamavah, care împărțea trăsura cu ea și cu părinții ei – cel puțin când nu era afară, strigând la celelalte femei. Krasianele își aveau propria ierarhie și nu conta că Shamavah era soția unui *khaffit.* Toate femeile – și toți *kha'Sharum* – se grăbeau să-i îndeplinească poruncile și în caravană totul era mereu în ordine.

Cu toate astea, căruțele greu împovărate pur și simplu se târau, într-un ritm ce părea să irite caii de luptă negri ca pana corbului ai grupului de *dal'Sharum,* ba chiar și poneii vânjoși pe care călăreau Gared și Wonda. Leesha își amintea că Ahmann o avertizase în privința tâlharilor și își mușca buza. Chiar și în

ținutul stăpânit de krasiani, mulți ar fi dorit s-o vadă moartă. În plus, carele pline cu hrană și cu haine ar fi putut fi mult prea ispititoare pentru oamenii care pierduseră totul când venirea krasianilor îi lăsase pe drumuri. O însoțeau destui *Sharum* ca să țină piept bandelor mici, dar mai erau și ostaticii, femei și copii, reprezentând o slăbiciune de care ea știa că tâlharii ar fi profitat.

— Desigur. Thesana lui Shamavah era aproape tot atât de fără cusur ca a bărbatului ei. Dincolo de următorul deal e un sat, Kajiton, și am trimis deja călăreți să facă pregătiri pentru o primire cuviincioasă.

Kajiton. Numele Izbăvitorului krasian, cu o terminație thesană. Asta spunea multe despre Rizon... sau Mărinimia lui Everam, cum considerase că e bine să-nvețe să-i spună. Ahmann le împărțise triburilor sale pământul așa cum le împarți rudelor tortul la o aniversare și, cu toate că niciun cătun nu fusese luat în stăpânire cu brutalitatea de care avusese parte Fortul Rizon, de pe fereastra trăsurii Leeshei se vedea limpede că triburile se instalaseră și impuneau legea Evejan cu mână fermă.

Nu se vedea nici picior de bărbat de vârstă potrivită pentru mânuirea armelor, în afară de cei prea firavi sau schilozi, iar femeile thesane care trudeau pe ogoare erau acoperite de la gât la glezne de rochii sobre, închise la culoare, și-și țineau părul înfășurat cu grijă în eșarfe. Când își cântau *dama* chemarea la rugăciune sau doar când se zărea vreunul, se grăbeau toate să se prosterneze. Mirosul puternic al mirodeniilor krasiane plutea în aer și lua naștere un jargon din cuvinte krasiane și thesane, combinate cu semne făcute cu mâinile și cu expresii ale feței.

Ducatul pe care-l știa ea dispăruse și, chiar dacă ar fi putut scăpa cumva de krasiani, renașterea lui era îndoielnică.

Se dovedi că pentru o „primire cuviincioasă” aproape toată suflarea din sat trebuia să facă plecăciuni până la pământ la trecerea caravanei, iar hanul trebuia golit de orice alți mușterii. Când începuse înaintarea krasianilor, mii de oameni fugiseră, formând grupuri de refugiați care înmulțiseră populația fiecărui sat sau cătun de la nord și est de Mărinimia lui Everam, dar era limpede că mult mai mulți oameni rămăseseră pe loc sau fuseseră prinși și mânați înapoi. Numai în Kajiton erau sute de thesani. Pământul din Rizon era fertil, iar populația, mai numeroasă decât a tuturor celorlalte ducate luate la un loc.

Când intrară în piața satului, Leesha văzu în centru un stâlp gros, de care atârna fără vlagă trupul unei femei, cu încheieturile mâinilor înlănțuite cu mult deasupra capului. Era evident moartă, iar semnele de pe trupul ei gol, ca și pietrele mici împrăștiate în jur, spuneau clar cum murise. Pe o pancartă din vârful stâlpului se vedea un singur cuvânt, caligrafiat curgător, în stilul krasian, dar Leesha nu avea nevoie să-i fie tradus, fiindcă-l văzuse destul de des în Evejah.

Adulteră.

Durerea îi răbufni din nou în țeastă și se temu să nu verse în trăsură. Căută pe bâjbâite în buzunarele șorțului, scoase o rădăcină și o mână de frunze, apoi și le îndesă în gură fără să se ostenească să le fiarbă, transformându-le în ceva gustos. Le mestecă și acel leac amar îi liniști stomacul. Nu voia să-și arate slăbiciunile în fața krasianilor.

Opriră, și câțiva copii așternură petale de flori de la portiera trăsurii până la treptele hanului, de parcă la numai câțiva pași distanță n-ar fi putrezit un cadavru.

— Copiii se pot deprinde cu orice, spunea Bruna, și Leesha știa, din proprie experiență, că era destul de adevărat, dar niciun copil n-ar fi trebuit să se deprindă cu așa ceva.

Dama din sat îi aștepta, părând cioplit dintr-un stejar masiv. Avea barba cenușie ca fierul și ochii albaștri ca ardezia. Kaval, care conducea procesiunea, trase de frâu și sări de pe cal cu o agilitate care contrasta cu șuvițele cărunte din barba lui, făcu o plecăciune în fața preotului lui Everam și schimbară câteva cuvinte. *Dama* se înclină ușor când Leesha coborî din trăsură.

— Așadar ea e vrăjitoarea din Nord care l-a momit pe Shar'Dama Ka, murmură, către Kaval, în krasiană.

Parfumul petalelor de sub picioarele ei nu acoperea mirosul morții, iar durerea de cap și indignarea o îmboldeau să ucidă. Își închipuia că are dreptul s-o judece și pe ea? Leesha se stăpâni cu greu să nu-și scoată cuțitul de la brâu ca să i-l împlânte în gât.

În schimb, îi aruncă privirea de stăpână pe care-o învățase de la Inevera.

— Vrăjitoarea din Nord îți înțelege graiul, *dama,* spuse ea. Cum te numești, ca să-i pot povesti lui Ahmann cu ce cuvinte m-ai întâmpinat?

Bărbatul căscă ochii, șocat. În Krasia, femeile nemăritate vorbeau numai când li se vorbea și nu cutezau să i se adreseze pe un asemenea ton unui *dama,* care putea să le ucidă pentru un astfel de afront – și adesea chiar o făcea.

Șovăi cu mândria și instinctul de conservare războindu-i-se pe chip. În cele din urmă se înclină din nou, de data asta atât de adânc, încât barba lui lungă mătură țărâna.

— *Dama* Anju. Iertare, Logodnică Sacră. N-am vrut să fiu lipsit de respect.

— În țara mea, cei care nu vor să fie lipsiți de respect vorbesc respectuos. Leesha folosea cuvinte simple, căci krasiana ei nu era nicidecum fluentă. Acum ia de-acolo cadavrul femeii și redă-l familiei ei, ca să fie dus la locul de odihnă după obiceiurile lor. E ziua nunții celei mai mari dintre fiicele Izbăvitorului cu Rojer asu Jessum am'Hanul am'Văiuga, și prezența leșului e o ofensă.

Nu avea dreptul să vorbească în numele lui Rojer, dar, numindu-l „am'Văiuga" – nu „am'Podul", așa cum s-ar fi cuvenit, fiindcă se născuse în Podul peste Fluviu – îl desemnase ca fiind din tribul Văiuga, ceea ce îi înrudea în ochii krasianilor.

Sprâncenele lui *Dama* Anju începură să zvâcnească. Numai *dama'ting* îndrăzneau să se folosească de un astfel de ton într-o discuție cu un *dama* și să-i dea porunci, și asta numai și numai fiindcă în Evejah scria clar că, vătămând o *dama'ting* sau punându-i piedici îți câștigi moartea și îți pierzi locul în Paradis. Leesha nu era *dama'ting,* dar tonul ales spunea clar că, după părerea ei, poziția de logodnică sacră îi oferea aceleași drepturi.

Dama își ținu răsuflarea, și Leesha înțelese că mersese prea departe. Îi văzu fața înroșindu-se, semn că i se întețea furia, și-și duse o mână într-un buzunar al șorțului, după un vârf de deget din praful orbitor al Brunei. Krasianul avea s-o atace în clipa următoare, iar ea avea să-l doboare în văzul tuturor.

Anju se urni din loc.

— Nu face asta, îl preveni Kaval, abia murmurând.

Dama se uită la maestrul de instrucție și văzu că avea mana pe suliță. Se auziră alte zgomote și, când se întoarse, Anju observă că fiecare *dal'Sharum* din escorta Leeshei făcuse același lucru. Wonda își îndreptase arcul spre el, iar Gared era cu securea și cu maceta în mâini.

Anju luă o poziție mai supusă, dar fața îi era roșie și răsufla scurt și des. Neputându-se abține să nu răsucească puțin cuțitul, Leesha îl privi cutezătoare în ochi.

— Fiului lui Jessum i-ar face plăcere dacă ai onora acest eveniment sacru eliberând șapte sclavi *chin,* câte unul pentru fiecare stâlp al Paradisului.

Furia neputincioasă din ochii lui ca ardezia i se păru Leeshei dulce-amăruie. *O mică înghițitură din ceea ce meriți,* se gândi.

Își continuă drumul către han înainte de a apuca Anju să răspundă, dar auzi cum se dădeau porunci în urma ei și-și păstră fața senină, fără să trădeze absolut nimic din tot ce simțea.

Învăța.

•

— O luăm de la început, gemu Leesha, când încetă cântecul.

Rojer și nevestele lui erau cununați de o săptămână, dar zgomote care răzbăteau din trăsura lor pendulau între cântecele celor două femei și gemetele lor pasionale.

Sikvah începu să țipe la nu mult timp după aceea, iar Amanvah i se alătură curând. Leesha își prinse capul în mâini și își masă tâmplele. Ciclul durerii de cap continuase toată săptămâna. De fapt, durerea se domolise, dar rămăsese cu o încordare a mușchilor din jurul ochiului stâng, o amenințare neîntreruptă cu reînceperea crizei în orice clipă.

— Pe noapte! Curviștinele astea nu pot oare să tacă măcar cinci minute?

— Puțin probabil. Elona oftă, melancolică. Nimic nu e pe măsura bălăngănitoarei unui băiat de optsprezece ani. Se întărește la fiecare suflare de vânt și se saltă înapoi la zece minute după ce-ai pus-o jos.

— Se pare că se-ntâmplă, mai degrabă, din trei în trei ore, bombăni Leesha.

Elona râse.

— Primește totuși respectul meu, și nu mi-l dau cu ușurință. Cocoșul ăsta are de mulțumit două mirese tinere și, după ce se-aude, rezistă mult mai mult decât majoritatea celor de vârsta lui... și decât unii mult mai vârstnici.

Ochii îi zvâcniră către Erny, care părea dornic să se strecoare între pernele banchetei.

— Îmi retrag cuvintele. Poate n-ar fi fost rău dacă l-ai fi păstrat pe băiat pentru tine.

Vacarmul crescu, și Leesha clătină din cap.

— Exagerează. Nimeni nu țipă-n halul ăsta.

— Păi da, firește, încuviință Elona. Orice mireasă cu cel puțin jumătate de creier știe să-și facă bărbatul să se simtă, în același timp, rege și explorator, lucrând la harta teritoriului asupra căruia va domni. Se uită la Leesha. Cred totuși că-ți văd în ochi verdele invidiei. Simți lipsa iubitului tău krasian?

Leesha își simți fața înroșindu-se, iar Erny se uită la ușă de parcă ar fi vrut să sară din trăsura în mers.

— Nu e așa, mamă. Pur și simplu n-am încredere în ele. Țes o vrajă în jurul lui Rojer, dar îi sunt totuși loiale Ineverei. Și un idiot și-ar da seama.

— Evident că nu, o contrazise Elona, fiindcă unui idiot de meserie îi scapă așa ceva, însă ai dreptate. Și eu aș face la fel. Și tu. Când ai plecat, l-ai lăsat pe demonul deșertului cu măcar o singură sămânță-n săculețe?

Leesha oftă și-și scoase capul pe fereastră, trăgând în adâncul pieptului aerul curat în vreme ce înaintau anevoie.

— O să fiu încântată când o să ne vedem în Văiuga, în siguranță. Mâine ieșim din Mărinimia lui Everam.

— Bine c-am scăpat, spuse Elona, scuipând pe fereastra ei.

— Da, zise Leesha, dar acești *Sharum* care ne-au apărat atât de bine aici vor atrage, dincolo de hotare, atenție pe care nu ne-o dorim. Tâlharii și oamenii ducelui se vor uita la caravana noastră cu lăcomie, și Ahmann a avut dreptate când a spus că douăzeci de războinici ar putea să nu fie de-ajuns.

— Ți-a oferit mai mulți, îi atrase Elona atenția.

Leesha dădu din cap.

— Dar douăzeci de războinici, oricât de pricepuți, pot face foarte mult rău în Văiuga. Iar mai mulți de-atât ar fi fost o problemă, și avem deja probleme destule. De când am ieșit din oraș, ai văzut măcar un singur băiat de mai mult de șase ani?

Elona clătină din cap.

— Au fost luați cu toții pentru Hanna Pats sau cum îi zice.

— *Hannu Pash,* o corectă Leesha. Instruire și idei întipărite-n creier. În scurt timp vor vorbi Krasiana ca și cum ar fi limba mamelor lor și vor respecta obiceiurile evejane. În zece ani, krasianii vor avea o armată în stare să strivească Orașele Libere cum strivește un copil un mușuroi de furnici.

•

— Ziditorule din ceruri, gâfâi Rojer, bând cu lăcomie din burduful cu apă rece pe care i-l ținea Sikvah la buze.

Amanvah îi mângâia părul încâlcit de sudoare, gângurind încet în timp ce buzele ei îi ciuguleau urechea.

Crezuse că femeile krasiane sunt asuprite, și poate că-n public așa stăteau lucrurile, dar, când se aflau singure cu bărbații lor, era cu totul altă poveste. În intimitatea trăsurii lor, Amanvah și Sikvah își scoteau robele simple și purtau mătăsuri strălucitoare, în culori tot atât de țipătoare ca straiele pestrițe ale saltimbancilor. Dintre hainele lor, jumătate erau destul de subțiri ca să fie transparente, iar celelalte, nu cu mult mai groase, erau împodobite cu fir de aur, dantelă sau broderii. Purtau văluri, dar numai ornamentale – colorate și diafane, pornind de la vârful nasului și terminându-se imediat sub buze. Părul era descoperit, uleiat și legat cu împletituri de aur.

— Bărbatul nostru își folosește sulița mai bine decât un *Sharum,* spuse Amanvah.

Sângele îi dovedise fecioria în ziua nunții lor, dar nu era mai puțin pricepută decât Sikvah la „dansul de pernă”.

— Saltimbancii au ocazia să exerseze foarte mult, spuse Rojer. Femeile se aruncau în brațele maestrului meu, și pot zice că am învățat câteva trucuri, dar – n-o spun ca jignire – voi două sunteți în stare de lucruri care-ar face-o pe-o târfă din casa de plăceri a lui Rhinebeck să roșească.

Sikvah râse.

— Femeile din haremul ducelui vostru din Nord n-au fost instruite în Palatul Dama’ting.

Rojer clătină din cap.

— Și nu pot să-mi alung senzația că totuși vă rețineți.

Amanvah îi sărută urechea atât de gingaș, încât el se înfioră.

— Cu un bărbat te poți culca în șaptezeci și șapte de moduri, șopti ea, și avem în față ani în care să ți le arătăm pe toate.

Amanvah și Sikvah se dovediseră a nu fi câtuși de puțin așa cum și le imaginase. La început le crezuse foarte asemănătoare, dar, cu cât le cunoștea mai bine, cu atât se convingea de unicitatea fiecăreia. Amanvah era mai înaltă, cu sâni mai mici și membre lungi, mlădioase. Sikvah avea șolduri mai rotunde și brațe și picioare mai groase. Amândouă erau incredibil de musculoase, și asta se vedea la orice mișcare. Mulțumită exercițiilor pe care le făceau în fiecare dimineață. Le numeau

sharusahk, dar n-aveau nimic din brutala luptă corp la corp pe care o văzuse la *Sharum* și pe care o învățase Omul Glifat.

Pe când Amanvah nu-și pierdea niciodată calmul, Sikvah se lăsa cu ușurință în voia sentimentelor. Se așteptase ca Amanvah, cu robele ei albe, să fie cea mai conservatoare dintre ele, însă Sikvah icnea întotdeauna prima la auzul replicilor prea îndrăznețe.

— Acum dormi, bărbate, spuse Amanvah. Trebuie să-ți recapeți vigoarea. Sikvah, draperiile.

Sikvah se grăbi să tragă draperiile grele, de catifea, peste perdelele translucide de la ferestrele trăsurii. Se părea că „Prima Soție” nu era doar un simplu titlu. Amanvah lua conducerea în orice, de la conversație până la seducție, poruncindu-i lui Sikvah ca unei servitoare. Aceasta nu i se împotrivea niciodată, făcea totul ca și cum ideea i-ar fi aparținut de la bun început. Vorbea puțin dacă nu i se vorbea mai întâi, în afara cazurilor când Amanvah nu era de față sau era preocupată de altceva. Atunci se însuflețea Sikvah cu adevărat.

Rojer zâmbi, simțindu-se furat de somn în vreme ce soțiile lui începeau, cu voci egale, un cântec de leagăn în krasiană. Era deprins să tragă câte-un pui de somn în timpul zilei, un truc obișnuit al saltimbancilor, care îi ajuta să fie proaspeți și vioi la reprezentațiile nocturne. În sate, aproape nimeni nu știa să citească și, odată ce apunea soarele și erau spălate vasele de la cină, nu prea mai era nimic de făcut.

— Munca noastră începe când se încheie a altora, spunea Arrick.

•

Îl trezi o zdruncinătură, când se opri trăsura. Săltă una dintre draperiile grele și se grăbi s-o lase la loc când îl orbi lumina. După-amiaza era pe sfârșite și se aflau în fața unui han modest. Amanvah și Sikvah își puseseră robele simple și vălurile peste veșmintele colorate.

— Nu-i ceva cam devreme pentru popasul de noapte?

— E ultimul sat dinainte de hotarul Mărinimiei lui Everam, preaiubitule, răspunse Amanvah. Shamavah crede că e bine să ne odihnim și să ne refacem proviziile înainte de a ne continua drumul. Dacă vrei să mai dormi, fă-o cât ne cară *khaffit* lucrurile înăuntru.

Asta îi oferea o grămadă de timp. Soțiile lui nu călătoreau cu bagaje puține. Își frecă ochii, alungându-și somnul.

— A, e în ordine. Picioarelor mele le-ar prinde bine să se destindă.

Începu să se îmbrace și amândouă femeile se grăbiră să-l ajute.

Coborî curând din trăsură și se foi puțin în jurul ei, începându-și ritualul de exerciții de gimnastică și de tumbe de care se folosea ca să nu-și piardă agilitatea. Iar asta era, în sine, o adevărată reprezentație, făcea roata, tumbe în aer din fugă, rostogoliri pe pământ, podul.

Ca de obicei, mica lui reprezentație atrase atenția. Trecătorii, krasiani și thesani deopotrivă, se opriră să-l privească, iar când începu să meargă în mâini, câțiva copii prinseră să alerge după el chiuind.

Rojer îi conduse din instinct către centrul pieței pavate, ocolind-o ca să-și rezerve un spațiu cât mai larg. Inelul astfel conturat se umplu repede de oameni – sătenii thesani, *Sharum, khaffit* și *dal'ting* din tribul care luase locul în stăpânire. Un *dama* îl privea cu răceală, dar nu părea atât de prost, încât să se pună în calea ginerelui Izbăvitorului.

Și Amanvah și Sikvah îl priveau. Cea de-a doua râdea și îi aplauda bufoneriile alături de restul mulțimii, poate cu mai mult entuziasm decât oricine altcineva. Amanvah se purta exact pe dos, adică îl urmărea cu ochi reci.

— Singurul lucru mai rău decât o femeie care se hlizește la fiecare căzătură în fund, auzi Rojer în minte glasul lui Arrick, e una pe care n-o amuză absolut nimic.

Se apropie de cele două.

— Bărbate, ce faci? îl întrebă Amanvah.

— Dau o reprezentație pentru mulțime, răspunse el. Priviți-mă. Sikvah, adu-mi te rog sacul cu minunății!

— Imediat, bărbate! răspunse ea, cu o plecăciune, apoi se pierdu în mulțime.

Amanvah continuă să se holbeze la el, iar Rojer îi făcu cu ochiul și reîncepu să captiveze mulțimea. Alese lucruri cât mai simple, fiindcă nu știa care dintre glumele și cântecelele lui obscene i-ar fi putut ofensa pe krasiani. În Krasia, muzica se rezuma la cea din dormitorul fiecăruia și la cântecele care-l slăveau pe Everam. Soțiile lui îl învățaseră câteva, dar

fanatismul versurilor i se părea stânjenitor. Fiindcă nu terminase traducerea *Cântecului Asfințirii,* se mulțumi să le cânte fără cuvinte, și curând toți krasianii băteau din palme în ritm.

Când sosi timpul pentru magie, supusa Sikvah se dovedi asistenta perfectă, fiindcă făcea fără șovăire orice îi cerea. Numai dacă nu și-ar fi purtat informele robe negre și vălul. *Poartă-ți mătăsurile pentru dansul de pernă, iubito, și-o să avem cea mai bună reprezentație din toată Thesa.*

Cucerise mulțimea fără efort. De câteva ori, până și *dama* se trezi râzând fără să vrea. Numai Amanvah nu părea impresionată.

Când termină, cerul se întuneca. Nu-și încheiase ultima plecăciune când Prima lui Soție se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre han cu pași mari. Sikvah veni imediat la el.

— *Jiwah Ka* își cere iertare fiindcă nu e aici să te felicite, dar fiica sacră a fost atât de mișcată de reprezentația ta, încât simte nevoia să se roage, spuse, ca și cum ar fi vorbit despre ceva cât se poate de firesc.

Adică reprezentația nu i-a plăcut, se gândi el. *Am făcut un pas greșit, și nici măcar nu știu care-a fost.*

— S-a dus în camera ei secretă? întrebă.

Sikvah dădu din cap.

Rojer era obișnuit să-și ia, în hanuri, o singură odaie mică, însă Amanvah cerea întotdeauna cel puțin trei – una comună, una pentru el și o alta numai și numai pentru ea, în care să se poată retrage ori de câte ori avea chef. În fiecare noapte, *khaffit* cărau înăuntru covoare grele, lămpi și arzătoare de tămâie, cearșafuri de mătase și o colecție de sulimanuri și pudre care putea lăsa orice saltimbanc cu gura căscată. În satul acela, hangiul și familia sa fuseseră scoși din odăile lor ca să se poată instala cum se cuvine fiica lui Ahmann Jardir.

Când se retraseră pentru noapte, Rojer văzu ușa lui Amanvah bine închisă și pe Enkido de pază în fața ei. Chiar dacă ar fi avut idee ce o nemulțumea pe Prima lui Soție și chiar dacă ar fi știut ce să-i spună, n-ar fi putut trece de eunucul uriaș ca să-i vorbească.

Mâncarea le fu adusă, de fiica hangiului, o femeie durdulie, de aproape cincizeci de ani, care își ținea ochii în jos și tresărea la oricare cuvânt de-al lor. În lipsa altor bărbați care s-o vadă, Sikvah își reîmbrăcă veșmintele strălucitoare, din mătase

brodată, și îl servi îndatoritoare în timpul cinei, luând ea însăși doar câte o înghițitură grăbită, la insistențele lui.

— Ți-ar plăcea să faci o baie, bărbate? îl întrebă, după ce terminase de mâncat. Probabil că uimitoarea ta reprezentație te-a obosit.

Așa se întâmpla în fiecare noapte. La un moment dat, Amanvah amuțea, apoi își cerea scuze și dispărea în odaia ei tainică preț de mai multe ore. Sikvah se grăbea să vină lângă el, avea grijă să nu-i lipsească nimic și îl copleșea cu laudele până la întoarcerea celeilalte soții.

De obicei, atențiile lui Sikvah abăteau fără greș atenția lui Rojer de la orice altceva, însă el n-o mai văzuse niciodată pe Amanvah atât de nemulțumită. O ceartă sta să dea în clocot, iar el voia s-o înceapă și s-o încheie, scăpând de grija ei.

— Ce Miezului face în odaia aia? bodogăni.

— Vorbește cu Everam, răspunse Sikvah, începând repede să curețe vasele.

— Dă cu zarurile! zise Rojer.

Tonul lui păru s-o ofenseze pe Sikvah.

— *Alagai hora* nu sunt un joc, bărbate. *Jiwah Ka* le pune zarurilor întrebări, ca s-o ajute să-ți călăuzească pașii.

Lui Rojer nu-i plăcu pe de-a-ntregul cum suna asta și strânse din buze, dar nu spuse nimic. Descoperi că tânjea amarnic după o cană cu vin, dar se îndoia că are de unde s-o ia. Alcoolul era unul dintre primele lucruri interzise de *dama* în sate. Își imagină ce ar fi făcut Arrick, maestrul lui, dacă s-ar fi lovit de așa ceva. Poate că ar fi plâns sau s-ar fi scutit de necazuri punându-și singur ștreangul de gât.

Ușa lui Amanvah se deschise chiar în clipa aceea. Puteai spune foarte multe despre un om după felul în care deschidea ușa – orice saltimbanc care urcase vreodată pe o scenă știa atâta lucru. Amanvah nu o deschise nici cu sfiala cuiva care-a fost dojenit, nici cu agresivitatea omului stăpânit de furie. Era un gest calm, hotărât. Își avea masca pe chip și nu-și scosese robele albe.

Ducă-se Miezului, se gândi, punându-și masca de saltimbanc în timp ce Amanvah se așeza în fața lui, cu ochi calmi, dar sfredelitori. Rojer se foi ușor, ca să-și simtă greutatea medalionului pe piept.

— Asta-nseamnă să fii saltimbanc? întrebă Amanvah. Să dansezi pe o minge și să te prefaci că pici în nas ca să râdă copiii țăranilor?

El nu-și încreți fruntea, deși cuvintele auzite îl îndemnau să scrâșnească din dinți. Nu erau mai jignitoare decât ce auzise de la nobilimea trufașă, de sânge regal, din Angiers, care se uita de sus la cei din ghilda lui, dar îi plătea ca s-o distreze la baluri și la alte petreceri, însă, venind chiar de la soția lui, tăiau mai adânc.

Pe noapte, în ce m-am băgat?

— Când am cântat pentru *Sharum* și *dama* în Mărinimia lui Everam, n-a părut să te deranjeze, remarcă el.

— S-a întâmplat la Curtea Izbăvitorului, ca laudă adusă lui Everam în fața unor oaspeți onorați și a unor *Sharum* loiali! șuieră ea.

Sikvah se grăbi să se îndepărteze, făcându-și iute de lucru prin cameră.

— În ziua aia, onoarea ta, bărbate, a fost nețărmurită, și nu poți compara așa ceva cu înjosirea de azi, când ai făcut-o pe prostul pentru *khaffit* și *chin.*

— *Khaffit,* repetă Rojer. *Chin.* Pentru mine, cuvintele astea nu-nseamnă nimic. Eu n-am văzut în piață decât oameni și oricare dintre ei merită un strop de bucurie în viață.

Masca lui Amanvah era bună, dar Rojer îi văzu o venă pulsând pe frunte și știu că îi dăduse de gândit. *O bătălie câștigată de mine.*

Amanvah se ridică.

— Voi fi în camera mea. Sikvah, pregătește baia lui Rojer.

Cealaltă femeie se înclină.

— Da, *Jiwah Ka.*

Amanvah părăsi încăperea.

— Să aduc cada, bărbate?

Rojer se uită la ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Firește. Și, dacă tot treci la treabă, taie-mi și boașele.

Sikvah încremeni, iar el își regretă spusele când îi văzu privirea speriată.

— Eu… eu nu…

— Nu te mai gândi la asta, o întrerupse el, ridicându-se și punându-și mantia pestriță. Mă duc puțin jos.

Ea îl privi îngrijorată:

— Ai nevoie de ceva? Poate vrei mâncare? Ceai? Îți pot aduce orice dorești.

El clătină din cap.

— Nu-mi doresc decât să mă mișc și să fiu câteva minute singur cu gândurile mele. Arătă către dormitor. Încălzește-mi patul.

Sikvah nu păru încântată de o asemenea poruncă, dar era foarte clară și Rojer învățase că, atunci când îi vorbea pe un asemenea ton, ea nu refuza nimic fără un motiv întemeiat sau fără să-i facă Amanvah un semn discret din cap, și situația nu se încadra în niciunul dintre cele două cazuri.

— Cum dorești, bărbate.

Ieși la rândul lui și, pe coridor, dădu imediat cu ochii de Enkido și Gared. Eunucul cu cătușe de aur stătea drept și neclintit în fața ușii lui Amanvah și nu schiță nici cel mai mic gest la ieșirea lui Rojer.

Contrastând cu krasianul, Gared trândăvea pe un scaun destul de înclinat ca să se sprijine doar pe picioarele din spate și azvârlea cărți de joc într-o pălărie așezată la câțiva pași distanță. Își ținea armele la-ndemână, rezemate de perete.

— Ah, Rojer! Credeam că, la ora asta, ești deja în pat.

Îi făcu cu ochiul, apoi râse de parcă tocmai ar fi spus cea mai inteligentă glumă.

— Nu e nevoie să stai de strajă toată noaptea, Gar, spuse Rojer.

Tăietorul de lemne ridică din umeri.

— Nu trebuie, da' de obicei aștept până te duci la culcare înainte de-a pleca să-mi găsesc și io un culcuș. Arătă cu capul spre Enkido. Nu știu cum poa' ăsta să stea ca un copac toată noaptea. Cred că nu doarme așa.

— Vino cu mine jos, îl invită Rojer. Vreau să caut sub tejghea, să văd dacă de ochii lui *dama* din satul ăsta n-a scăpat cumva ceva mai tare decât ceaiul.

Gared mârâi și se ridică. Rojer îi adună cărțile cu iuțeala omului experimentat, amestecându-le cu zgomot în vreme ce cobora scările.

În cârciumă nu era decât hangiul, Darel, care mătura podeaua. Așa cum se întâmplase în toate celelalte hanuri din Mărinimia lui Everam aflate pe drumul mesagerului în care poposiseră, toți ceilalți mușterii fuseseră dați afară, ca să aibă

caravana Leeshei unde înnopta. Ea, familia ei, Gared, Wonda, Rojer și nevestele lui primeau camere, ca și toți *dal'Sharum* și soțiile lor. Femeile, copiii și *kha'Sharum* dormeau afară, în căruțele așezate în cerc.

Darel era un bărbat voinic, dar trecuse de vârsta potrivită pentru un războinic, avea în barbă mai mult cenușiu decât culoarea firească a nisipului.

— Onorați stăpâni. Hangiul se înclină adânc. Cu ce vă pot servi?

— Pentru început, las-o baltă cu rahatul ăsta, zise Rojer. Aici suntem *chin* cu toții.

Omul se destinse vizibil și se îndreptă spre tejghea, pe când Rojer și Gared se așezau pe taburete.

— Scuze. În zilele astea, nu se știe niciodată cine trage cu ochiul.

— Bine zis, încuviință Gared. Ca și cum ți-ar fi teamă c-ai greșit undeva o glifă.

— Ai ceva adevărat de băut? întrebă Rojer. Mi-e o sete puternică, și nu de apă. După atâta timp, și-o sticlă de dezinfectant ar fi bună.

Darel scuipă în vasul de lut întrebuințat pentru așa ceva.

— *Dama* mi-a spart toate butoaiele cu vin în ziua-n care-au intrat peste noi. Au turnat toată băutura mai tare ca s-aprindă rugul pe care-au ars toate obiectele „pline de păcate” din sat. Au luat și păpușa de cârpă a nepoatei mele. Au zis că are-o rochie necuviincioasă. Scuipă din nou. Păpușa aia îi era tare dragă fetiței. Presupun c-am avut noroc fiindcă nu ne-au luat-o și pe ea.

— Atât de rău e? întrebă Rojer.

Hangiul ridică din umeri.

— Prima săptămână a fost cumplită. *Dama* a venit cu o hârtie de la demonul deșertului, în care scrie că satul e-acum al tribului lui. O parte dintre oameni n-au fost de acord și *Sharum* i-au bătut măr. Cei mai mulți s-au dat pe brazdă după asta.

— Așa că i-ați lăsat pur și simplu să vă ia-n stăpânire? mârâi Gared.

— Nu suntem luptători, ca voi, cei din Văiuga, spuse Darel. Am văzut brațul celui mai puternic bărbat din oraș rupt ca o nuia de un *dama* pe jumătate cât el, numai fiindcă n-a vrut să se-

ncline-n fața lui. Io tre’ s-am grijă de mine și de-ai mei, și n-am cum s-o fac dacă-s mort.

— Nu-ți găsește nimeni nicio vină, îl liniști Rojer.

— Odată ce-nveți regulile, nu-i chiar atât de rău, continuă Darel. În cea mai mare parte, cartea sfântă a krasianilor e la fel cu Canonul și, la fel ca la noi, unora dintre ei le place mai mult decât altora să facă morală și, adăugă, zâmbind în timp ce-și cobora vocea până la o șoaptă, unii sunt ipocriți.

Cu asta, scoase o sticlă mică, de lut, și două cești minuscule.

— Băieți, ați gustat vreodată couzi?

— Eh… uh, mormăi Gared.

— Am auzit vorbindu-se de couzi, răspunse Rojer.

Darel chicoti.

— Deși spun că-i mare păcat să bei alcool, ăștia veniți din nisipuri fac o băutură bună să curețe vopseaua de pe verandă.

Rojer și Gared luară ceșcuțele oferite, privindu-le curioși. Rojer o putea ține pe-a lui cu ușurință chiar și-n mâna schilodită. Cea din mâna lui Gared părea o jucărie din care le dau fetițele ceai păpușilor.

— Aici abia dacă-i o înghițitură. O gustăm sau o dăm de dușcă?

— Dați-le de dușcă pe primele două, îi sfătui Darel. Pe urmă e mai ușor.

Cei doi își ciocniră ceșcuțele și le dădură conținutul peste cap, făcând ochii mari. Rojer începuse să bea de la doisprezece ani și se crezuse obișnuit cu cel mai tare alcool suportabil, dar se simți ca și cum ar fi înghițit foc. Gared începu să tușească.

Darel se mulțumi să zâmbească și le umplu ceșcuțele din nou. Le dădură iarăși de dușcă și de data asta le veni mai ușor, așa cum le spusese hangiul. Sau poate pur și simplu le amorțiseră limbile și gâtlejurile.

Gared sorbi din a treia ceșcuță gânditor.

— Are gust de…

— … scorțișoară, încheie Rojer, plimbându-și lichidul prin gură.

— Krasianii sunt cum e couzi, spuse Darel, trăgându-se de favoriți, sau ca barba asta, fir-ar a Miezului!, care-ți dă mâncărimi și pe care te obligă să ți-o lași să crească. E nevoie de ceva timp ca să te-obișnuiești cu ei, dar pe urmă nu-s chiar atât de răi. Îmi îngăduie să-mi văd de han atâta vreme cât le

plătesc dările și le respect legile și, dacă aranjez pentru nepoată-mea o căsătorie înainte de-a începe să sângereze, n-am de ce să mă tem că i-o aranjează vrăjitoarele albe.

Păli brusc și privirea îi zvâcni spre Rojer.

Saltimbancul zâmbi și-și ridică mâna mutilată.

— Nu-ți uda pantalonii. M-am însurat cu o *dama'ting,* dar nu-nseamnă că pe mine femeile astea mă-nspăimântă mai puțin. Dar n-ar strica totuși să te dezveți, să nu le mai spui vrăjitoare albe. „Ceea ce faci în intimitate va fi văzut până la urmă", zicea maestrul meu.

— Da, încuviință Darel. E adevărat.

— Ce spuneai? întrebă Rojer. Krasianii nu sunt chiar atât de răi?

— Mi-e greu s-o cred, zise Gared. E ca și cum ai spune că nu-i chiar atât de rău s-ai o cizmă pe spinare.

Darel își turnă o ceșcuță de couzi și o dădu peste cap cu o iuțeală exersată.

— Nu zic că nu duc dorul zilelor de altă dată, și multora le e mai rău decât mie, dar, în general, dacă ții minte să faci plecăciuni și nu-ți pute gura, krasianii te lasă să-ți vezi de viață. Dacă te cerți cu un vecin, tot la Vorbitorul Satului ajungi mai întâi, și apoi el merge la *dama* dacă nu-i ceva pe care-l poate rezolva pe loc. *Dama* sunt în general corecți, dar aplică treaba aia cu ochi pentru ochi și dinte pentru dinte din Canon exact așa cum sună. Știu pe cineva care și-a pierdut o mână fiindcă a furat o găină iar altcineva, care a siluit o fată, a trebuit să se uite cum îi e siluită sora.

Gared își încleștă pumnul.

— Și asta nu-i chiar atât de rău?

— E rău, da, dar eu nu fur găini și nu siluiesc fete. Și cred și că așa ceva o să se-ntâmple mai rar pe viitor. Legea Evejan e aspră, da' nu pot zice că nu dă rezultate.

— Și băieții pe care-i iau? întrebă Gared. Dac-aș avea un fiu, io n-aș îngădui una ca asta.

Darel își plimbă prin gură conținutul celei de-a treia ceșcuțe, apoi îl înghiți, gânditor.

— Am un nepot pe care l-au luat. N-am fost încântat, dar îl lasă să vină acasă când e lună nouă. De Asfințire, așa-i zic ei. Sunt duri cu băieții, vin acasă cu vânătăi și cu oase rupte, dar nu se poartă cu ei mai rău decât cu copii krasiani. Învață limba și

obiceiurile mai repede decât noi, ceilalți, și *dama* zice că, dacă-și câștigă negrul, vor fi cetățeni în toată puterea cuvântului, cu toate drepturile unui lord *Sharum.* Iar ăia care nu-l câștigă sunt dați afară și devin *khaffit.* Darel zâmbi, scărpinându-și gâtul. Ăștia nu se deosebesc prea mult de-alde mine, doar că n-au barbă, să le dea mâncărimi.

Rojer își sorbi a patra – sau era a cincea? – ceșcuță de couzi. Capul începea să i se învârtească.

— Câți băieți au luat din… unde ne aflăm, oricum?

— Se numea Mărusat, răspunse Darel. Acum e o-nșiruire lungă de cuvinte de-ale nisipurilor. Noi îi spunem Satu-Sharach, pen' că ăsta-i acum tribul nostru. Au fost treizeci de băieți de vârsta potrivită pentru Hannu Pash ori cum îi zice.

Rojer se văzu nevoit să se sprijine de Gared când urcară treptele. Băuse o cană mare de apă rece și mestecase o frunză de acreală, dar se îndoia că nevestele lui puteau fi păcălite dacă se împiedica de propriile picioare în drum spre pat. Din fericire, fusese ucenicul lui Arrick Viers Dulce și învățase foarte bine să lase impresia că e treaz când era oricum altcumva.

— Își fac o armată mai mare decât ale tuturor Orașelor Libere la un loc, spuse, cu voce scăzută. Laktonul n-are nicio șansă.

— Tre' să facem ceva, răspunse Gared. Să-l găsim pe Omul Glifat, să luptăm, ceva. Nu putem să stăm cu mâinile-n sân și să-i lăsăm să pună stăpânire pe tot ce-i la sud de Văiuga.

— Mai întâi trebuie să-i avertizăm pe cei din Lakton, să știe ce li se pregătește, zise Rojer. Am câteva idei în privința asta, dar îmi trebuie o noapte de somn bun și, poate, o oală-n care să borăsc înainte de culcare.

Avu nevoie de tot talentul lui de mim și de acrobat ca să-și păstreze echilibrul când trecu pe lângă Enkido. Dar, chiar dacă sosirea lui nu-i scăpă, eunucul uriaș nu dădu niciun semn că o observase. Înăuntru, Amanvah era tot în camera ei privată, pe sub a cărei ușă se prelingea lumina demonică a glifelor. Rojer izbuti să ajungă cu bine în pat. Sikvah îl aștepta, dar nu spuse nimic când căzu cu fața-n jos pe perne. Simți când trase de el ca să-i scoată cizmele și hainele și nici nu se împotrivi, nici nu găsi destulă putere ca s-o ajute. Ea îl mângâie pe spate cu blândețe, gângurind în timp ce-l fura somnul.

14. *CÂNTECUL ASFINȚIRII*

333 D.Î., VARA
Cu 20 de răsărituri înainte de Luna Nouă

Când se trezi, cu un ceas înaintea zorilor, lui Rojer îi zvâcnea capul. Faptul că Sikvah venea în întâmpinarea tuturor nevoilor lui – îl îmbăia, îi alegea hainele, îl îmbrăca – începuse să-și piardă farmecul noutății, dar în clipa aceea se simțea recunoscător fiindcă avea parte de așa ceva. Își simțea capul ca după lovitura copitei unui catâr și gura ca umplută cu bumbac.

— De când am plecat din Angiers, nu m-am mai îmbătat niciodată în halul ăsta, murmură.

Sikvah își ridică privirea.

— Ce e?

El clătină din cap.

— Nimic. În dimineața asta, în trăsură, va trebui să-i țineți de vorbă pe Erny și Elona. Am de discutat cu Leesha.

— Nu se cuvine, bărbate, spuse Amanvah, ieșind din camera ei cu o cutie mică de lemn, vopsită în negru și atât de lustruită, încât lucea.

Oare stătuse acolo toată noaptea? Nu-și amintea s-o fi simțit venind în pat, dar dormise ca mort.

— Fiica lui Erny nu e măritată și e logodnica tatălui meu, iar tu ești un bărbat însurat. Nu poți…

Rojer își smuci brațul cu atâta iuțeală, încât Sikvah, care îi încheia manșeta cămășii, icni.

— Prostii! Am jurat să fiu un soț bun și loial și am făcut-o cu toată sinceritatea, dar asta nu înseamnă că am renunțat la dreptul de a vorbi cu prietenii mei între patru ochi. Dacă tu crezi contrariul, avem o problemă.

Sikvah păru scandalizată, iar Amanvah păstră tăcerea preț de câteva clipe lungi, cu ochii la cutia pe care-o ținea în mână și în care bătea cu degetele celeilalte mâini. Rojer știa că probabil era mai iritată decât ar mai fi putut s-o vadă vreodată, chiar dacă ar fi ajuns pe punctul să-și înfigă cuțitul în ochiul lui sau să-l pună pe Enkido să-i rupă degetele.

Dar, în momentul acela, lui puțin îi păsa.

— Căsătoria e moartea libertății, obișnuia maestrul lui să spună.

Clătină din cap, încheindu-și intenționat singur manșeta. *Nu și pentru mine. Să fiu al Miezului dac-o să-ngădui așa ceva*!

Într-un târziu, Amanvah își ridică privirea și îi întâlni ochii.

— Cum dorești, bărbate.

•

În dimineața aceea, când Rojer ceru să călătorească în aceeași trăsură cu ea, Leesha fu ușor surprinsă, dar nu puse întrebări. Își spunea că e încă supărată fiindcă el se hotărâse să se însoare, însă era cu mult mai adevărat că îi simțise teribil de mult lipsa. Îi fusese cel mai bun prieten și cel mai apropiat confident mai bine de un an și avea senzația unui gol când nu-i era aproape.

Amanvah și Sikvah înălțaseră un zid de netrecut nu doar cu cântecul și cu gemetele lor. Când se opreau pentru noapte, îl păzeau pe Rojer cum își păzesc leoaicele prada. De când începuse călătoria, Leesha se afla pentru prima oară singură cu el, și chiar și acum erau nevoiți să lase perdelele trăsurii date deoparte, ca încuviințare a decenței krasiane. Fără ca nici măcar să se ostenească să tragă cu ochiul pe furiș, *Sharum* treceau pe lângă trăsură cu regularitate, convingându-se că ea și Rojer rămâneau îmbrăcați și fiecare pe o altă banchetă.

Dar se bucurau oricum de intimitate. Gared și Wonda călăreau de o parte și de alta a trăsurii, ținând pe toată lumea destul de departe ca să nu poată trage cu urechea, iar Leesha alese un vizitiu despre care știa sigur că nu pricepe nicio iotă din limba thesană.

Mulți dintre acei *Sharum* care mai știau în thesană și alte cuvinte în afară de *te rog* și *mulțumesc* aveau tendința să ascundă asta, așa cum o făcuseră la început Amanvah și Sikvah, dar văiugenii cunoșteau acum trucul și îi dibuiseră pe mulți în ultima săptămână. Elona dovedise că se pricepea la asta deosebit de bine, făcând afirmații scandaloase și uitându-se apoi cu atenție, să vadă cine-și trăda indignarea.

— Cred că mamei mele îi place trăsura ta cam prea mult. După popasul de la prânz, s-ar putea să descoperi că nu vrea să vină înapoi.

— În clipa asta, acolo domnește răceala, spuse Rojer. Lui Amanvah și Sikvah nu le place să ne întâlnim între patru ochi.

— Ei bine, vor trebui să treacă peste asta. Leesha arătă cu capul către fereastra prin dreptul căreia tocmai trecea Kaval, călare. Ca și Ahmann. Când m-am culcat cu el, n-am acceptat și să scot orice alt bărbat din viața mea, indiferent ce-ar crede oamenii lui.

— Exact asta e și părerea mea, spuse Rojer, dar cred că-i vorba de-o luptă fără sfârșit.

Leesha zâmbi.

— Asta-i căsătoria, așa cum o înțeleg eu. Îți regreți hotărârea?

Rojer clătină din cap.

— Nimeni nu dansează gratis. Îmi pun banii în pălărie, dar să fiu al Miezului dacă mă las încărcat la preț!

Leesha dădu din cap.

— Și ce subiect merită să riști o răbufnire de furie a nevestelor tale ca să-l putem discuta?

— Logodnicul tău, răspunse Rojer.

— Nu e…, începu Leesha.

— Cu krasianii te porți cu autoritate, ca și cum ar fi, o întrerupse Rojer. Prin urmare, care-i de fapt adevărul?

Leesha simți un junghi în tâmple și se prefăcu că-și dă părul pe spate ca să și le poată masa.

— Ce te privește pe tine? Tu nu mi-ai cerut părerea despre logodna ta.

— Nevestele mele nu răpesc toți băieții sub cincisprezece ani, destul de viguroși ca să-nvețe să se bată, ripostă Rojer. Dacă măcar jumătate din ei trec de *Hannu Pash*…

— În câțiva ani, Ahmann va avea o armată de thesani fanatici destul de mare ca să cucerească totul, de aici până la Fortul Miln, încheie Leesha. Nu sunt oarbă, Rojer.

— Și ce putem face? întrebă el.

— O armată a noastră. Văiuga trebuie să se tot extindă și toți tăietorii noștri de lemne trebuie să-nvețe să lupte. Ahmann ne consideră un nou trib și n-o să ne atace dacă nu-l atacăm noi mai întâi.

— Crezi într-adevăr asta? întrebă Rojer. Recunosc că nu e așa cum mă așteptam, dar chiar ai încredere în el?

Leesha dădu din cap.

— Ahmann o mai fi cum o mai fi, dar sincer e cu siguranță. Nu face un secret din planul lui de cucerire a tuturor celor care nu i se alătură de bunăvoie în Sharak Ka, dar asta nu înseamnă neapărat că trebuie să ne supunem lui în timpul zilei.

— Și dacă totuși înseamnă?

— Atunci poate că va considera mâna mea o cucerire simbolică, zise Leesha. Nu e prima mea opțiune, dar e mai bine decât să începem un război care să ridice un vecin împotriva altuia.

— Asta ar putea salva Văiuga, dar Laktonul rămâne cu sabia deasupra capului. Orașul are mai multe șanse să reziste decât a avut Fortul Rizon, dar cătunele sunt imposibil de apărat. Krasianii vor începe curând să le înghită.

— Ai dreptate, încuviință Leesha, dar în privința asta nu putem face mare lucru.

— Îi putem avertiza, spuse Rojer. Și le putem cere să transmită avertismentul și altora. Putem să le oferim adăpost și să-i instruim în Văiuga acum, cât drumurile sunt încă libere.

— Și cum ar trebui să facem asta? întrebă Leesha.

Rojer zâmbi.

— Joacă-ți rolul de prințesă. Cere acoperiș deasupra capului în fiecare noapte în care trecem prin Lakton și spune-le să nu mai dea lumea afară din hanuri. Vreau să-mi fac cunoscut noul cântec și am nevoie de public.

•

— Nu cred că e o idee bună, maestră, spuse Kaval.

Din grupul de *Sharum* care-i însoțea, avea rangul cel mai înalt; o dovedea vălul lui roșu, atârnat lejer în jurul gâtului sub soarele amiezii. Făcuseră un scurt popas pentru masa de prânz și ca să le îngăduie oamenilor să-și întindă picioarele. Tonul maestrului de instrucție era curtenitor, dar sub luciul lui se ascundea o înciudare neputincioasă. Nu era obișnuit să-și explice motivele în fața femeilor.

— Puțin îmi pasă ce crezi tu, *Sharum*, zise Leesha. N-o să dorm pe drum, cu pietre în loc de perne, când pe tot drumul, până la o distanță de două zile de Văiuga, sunt hanuri cât se poate de bune.

Kaval se încruntă.

— Nu ne mai aflăm în ținuturile lui Shar’Dama Ka. E mult mai sigur…

— Să poposim pe drum, unde ne pot ataca tâlharii noaptea? îl întrerupse Leesha.

El scuipă în țărână.

— Lașii *chin* nu vor cuteza să ne atace pe drum noaptea. Ar fi măcelăriți de *alagai.*

— Bandiți sau demoni, n-am chef să-mi petrec noaptea cu niciunii! se răsti Leesha.

— Maestra nu s-a mai temut de *alagai* până acum, sublinie Kaval. Pe mine mă îngrijorează într-o mult mai mare măsură sulițele ascunse dintr-un sat *chin* necunoscut.

— Ce se petrece aici? întrebă Amanvah, apropiindu-se.

Kaval se lăsă imediat pe un genunchi.

— Maestra vrea să doarmă la noapte într-un sat *chin, dama'ting.* I-am spus că nu e înțelept…

— Are dreptate, firește, îl întrerupse Amanvah. Nici eu nu doresc mai mult decât ea să dorm sub cerul liber al nopții. Dacă te temi de câțiva localnici *chin,* adăugă ea, rostind cuvântul pe un ton batjocoritor, lasă-ne la han și înalță-ți neapărat în mijlocul pădurii un cort în care să te-ascunzi până-n zori.

Leesha își reținu un zâmbet când îl văzu pe Kaval înclinându-se cât putea de adânc ca să-și ascundă scrâșnetul dinților.

— Nu mă tem de nimic, *dama'ting.* Dacă asta îți e dorința, o să iau în stăpânire…

— N-o să faci nimic de soiul ăsta! îi tăie Leesha vorba. Cum spuneai, aici nu suntem în ținuturile Izbăvitorului. O să plătim pentru paturile în care vom dormi, n-o să le luăm în stăpânire cu ascuțișul sulițelor. Nu suntem hoți.

Leesha ar fi putut jura că-i auzise dinții scrâșnind. Ochii lui Kaval se îndreptară brusc spre Amanvah, așteptând o anulare a poruncii, dar fata păstră cu înțelepciune tăcerea. Își recâștigase ceva din fosta semeție, dar amândouă își aduceau foarte bine aminte ce se întâmplase ultima oară când intrase în conflict cu Leesha.

— Cheamă-i pe cei douăzeci și unu de *Sharum.* Să vină toți să se așeze aici. Leesha arătă un luminiș mic. O să le vorbesc în timp ce mănâncă. Vreau să le fie foarte clar ce se înțelege printr-o purtare acceptabilă, atât pentru mesagerii trimiși înainte, cât și pentru grosul grupului, când intrăm într-un sat.

Plecă, îndreptându-se spre cazanele în care pregăteau *dal'ting* prânzul pentru toată lumea, sub supravegherea atentă

a lui Shamavah. Cea mai mare parte a oamenilor din caravană primeau o supă maronie densă, din carne de vită și făină, cu cartofi și legume, alături de o jumătate de pâine. *Sharum* mâncau mai bine, cu carne friptă de miel și cușcuș pe lângă supa în care se găseau bucăți mari de carne. Leesha, părinții ei, Rojer și soțiile lui mâncau și mai bine, fazan fript cu o crustă de plante, carne de miel la grătar și cușcuș condimentat din belșug și îngroșat cu unt.

Leesha se apropie de Shamavah.

— Le voi vorbi *Sharum*-ilor în timpul ce prânzesc. Am nevoie de tine, ca să traduci.

— Firește, maestră. Shamavah se înclină. Pentru mine va fi o mare onoare.

Leesha arătă apoi spre locul unde începuseră deja să se adune războinicii.

— Ai grijă să se așeze în formă de semilună și să primească toți castroane.

Krasiana dădu din cap și plecă în grabă.

Leesha se duse la femeia care pregătea supa pentru *Sharum*, îi luă polonicul și gustă.

— Are nevoie de mai multe mirodenii, spuse, umplându-și mâinile din castroanele cu așa ceva înșiruite de bucătărese și aruncând totul în supă.

Împreună cu câteva ierburi din șorțul ei.

Se prefăcu că gustă iarăși.

— Perfect.

•

Rojer rămase pe ultima notă din *Cântecul Asfințirii* timp îndelungat, cu ochii închiși, simțind în mâini vibrația lemnului. Întrerupse nota brusc, și Amanvah și Sikvah îl urmară cu ușurință.

— Tăcerea dinaintea tunetului.

Așa numea Arrick acel neprețuit moment de tăcere dintre ultima notă a unei interpretări strălucite și aplauzele mulțimii. Cu draperiile grele trase, nu se mai auzeau nici măcar nenumăratele zgomote ale caravanei.

Rojer își simți pieptul îngustându-se și-și dădu deodată seama că își ținea răsuflarea. Nu avea cine să-l aplaude, dar aplauzele îi răsunară totuși în urechi. Ca trio, erau mai presus de orice auzise el vreodată, își spuse, știind că nu se măgulea singur.

Răsuflă lăsând aerul să iasă cu încetineală și deschise ochii exact când Amanvah și Sikvah îi deschideau pe-ai lor. Ochii aceia frumoși îi spuseră că și ele simțiseră puterea din ceea ce înfăptuiseră.

Măcar dacă ați ști, își spuse el. *Curând, iubirile mele. Vă voi arăta curând.*

Iubirile mele. Se obișnuise să le numească așa, deși numai în gând, niciodată cu glas tare. Voise să facă o glumă, numind „iubiri” niște femei pe care abia dacă le cunoștea, dar gluma asta nu-l amuzase niciodată. Uneori vibra de pasiune, iar alteori, ca în noaptea și în dimineața aceea, avea un gust amar.

Și erau momente, aidoma celui pe care tocmai îl trăia, când golul lăsat în urmă de un cântec abia încheiat se umplea de cea mai sinceră iubire pe care și-o putuse imagina vreodată. Se uita la soțiile lui și, prin comparație, ceea ce simțea când o privea pe Leesha Paper pălea.

— Maestrul meu zicea că-n muzică nu există perfecțiune, spuse el, dar să fiu al Miezului dacă noi n-am ajuns foarte aproape.

Cântecul Asfințirii în original avea șapte strofe, fiecare de câte șapte versuri, și fiecare vers de câte șapte silabe. Amanvah îi spusese că era așa, fiindcă existau șapte stâlpi ai Paradisului, șapte ținuturi pe Ala și șapte niveluri ale Abisului lui Nie.

Traducerea de mai înainte făcea creația lui de frunte, *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne,* să pară un cântecel de două parale. *Cântecul Asfințirii* avea putere asupra oamenilor și a miezingilor deopotrivă, cu muzica puteai împinge un demon către orice reacție posibilă, iar cuvintele le spuneau laktonienilor tot ce era nevoie să știe.

Omul Glifat îi ceruse mai mulți vrăjitori ai scripcii, cum era el însuși, dar asta nu-i izbutise lui Rojer, ba chiar îl făcuse să se întrebe dacă era cu putință să-i învețe pe alții așa ceva. Începuse să aibă impresia că bate pasul pe loc, pe culmea unde ajunsese după optsprezece ierni de viață. Însă acum dăduse peste ceva nou și își simțea iarăși puterea crescând. Nu găsise ceea ce căutau și el, și Omul Glifat. Descoperise ceva mult mai puternic.

Firește, asta numai dacă soțiile lui cântau împreună cu el și dacă nu-și dădeau krasianii seama ce făcea și nu-l omorau pentru asta.

Amanvah și Sikvah se înclinară în fața lui.

— E o onoare să te acompaniem, bărbate, spuse cea dintâi. Everam îți vorbește, așa cum spune tatăl meu.

Everam. Un nume care-l îngrețoșa pe Rojer. Nu exista niciun Ziditor, nici cu numele ăla, nici cu altul.

— Între Oamenii Sfinți și Saltimbanci nu e cine știe ce deosebire, Rojer, spunea Arrick, între două pocale cu vin. Ei răspândesc întruna aceleași povești de demult și aceleași bazaconii, zăpăcindu-i pe țopârlani și pe tâmpiți ca să-i ajute să-și uite durerea din viață.

Pe urmă râdea cu amărăciune.

— Numai că ei sunt bine plătiți și respectabili.

O imagine străfulgeră în mintea lui Rojer – lumina roșie demonică prelinsă, noapte de noapte, pe sub ușa camerei private a lui Amanvah. Oare își petrecea acolo toată noaptea?

Jiwah Ka *le pune zarurilor întrebări, ca s-o ajute să-ți călăuzească pașii.*

Rojer nu avea pretenția că înțelege magia oaselor practicată de *dama'ting,* dar Leesha îi dăduse destule explicații ca să priceapă că n-avea nimic divin. Nu pusese știința lumii vechi în hamuri „fulgerul din ceruri, și vântul, și ploaia"? Nu știa ce-i spuneau lui Amanvah zarurile, dar nu era nicidecum cuvântul Ziditorului, iar lui nu-i plăcea să danseze după muzica ei.

— Zarurile tale sunt de acord? o întrebă, păstrând cu prudență un ton neutru.

Sikvah trase aer pe nas, scurt și zgomotos, însă Amanvah își avea masca bine pusă, nu-și dezvăluia sentimentele câtuși de puțin. Asta îl înfuria pe saltimbancul din el. În palatul ghildei, distracția obișnuită era să-ncerci să-i faci pe ceilalți saltimbanci să râdă sau să-și iasă din rol în timpul propriei reprezentații. În privința asta se considera maestru.

O privi pe Amanvah piezíș.

O să-mi petrec restul vieții străduindu-mă să-ți smulg o reacție sinceră?

— *Alagai hora* nu dau niciodată un răspuns categoric, bărbate. Nu fac altceva decât să te călăuzească.

— Și ce-ți spun despre mine?

— E interzis să întrebi...! șuieră Sikvah.

— Asta ducă-se Miezului! exclamă el. N-am de gând să dansez după o melodie imaginară.

Amanvah căută într-o pungă mare, de catifea, de soiul celor în care își țineau *dama'ting* oasele de demon. Cu draperiile grele trase, în trăsură nu pătrundea niciun strop de lumină naturală, ceea ce era perfect pentru magia *hora.* Rojer încremeni, dorindu-și să-și fi păstrat un cuțit legat de încheietura mâinii.

Însă Amanvah se mulțumi să scoată un pachet înfășurat în pânză și să i-l întindă cu o plecăciune.

— Bărbate, despre tine zarurile spun multe și puține. Puterea ta e de netăgăduit, însă calea vieții ți-e presărată cu răspântii. Sunt viitoruri în care după muzica ta dansează hoarde de *alagai,* și altele, în care harul ți se irosește. Măreție și înfrângere.

Rojer îndepărtă pânza și descoperi cutia mică, de lemn, pe care o ținuse ea în mână în dimineața aceea.

— Dar, când le-am întrebat dacă să mă mărit cu tine, răspunsul a fost da, și, când am vrut să aflu ce dar de cununie te-ar putea ajuta pe calea spre măreție, m-au călăuzit către asta.

Rojer se simți brusc ca un bădăran. Cât stătuse singură, Amanvah își petrecuse tot timpul pregătindu-i lui un dar de cununie? Ziditorule, oare se cuvenea să facă și el daruri? Nimeni nu-i spusese așa ceva. Își propuse să țină minte s-o întrebe pe Shamavah despre asta la următorul popas de noapte și să-i ceară sfatul pentru alegerea unui dar, dacă așa era obiceiul.

Amanvah se înclină mai adânc decât o mai văzuse vreodată, cu capul aproape atingându-i-se de covorul de pe podeaua trăsurii.

— Te rog să-mi primești scuzele, fiindcă a durat atât de mult până ce am putut să ți-l ofer. Am început să lucrez acum două săptămâni, crezând că am la dispoziție câteva luni. Zarurile n-au prevestit că o să vrei să ne rostim legămintele atât de curând.

Rojer își plimbă vârfurile celor trei degete ale mâinii drepte peste suprafața netedă a cutiei și simți glifele întipărite în lemn prin ardere înainte de lăcuire. Unele erau de apărare, dar despre cele mai multe nu știa nimic. La glifare n-avusese talent niciodată.

Ce e în interior? se întrebă. Ce îi poronciseră zarurile din os de demon să facă pentru el? Prin minte îi trecu o imagine a lui Enkido. *Dacă e o pereche de cătușe de aur, îmi înșfac sacul cu minunății și mă duc drept spre portieră*, *fără să-mi pese dacă trăsura e-n mers sau nu.*

Deschise cutia și făcu ochii mari. Înăuntru, pe un pat de mătase, era o bărbie pentru scripcă, din lemn lustruit, de trandafir, cu centrul turnat din aur și fixat de o clemă de aur. O acopereau nenumărate glife, gravate în aur și săpate în lacul de pe lemn, pentru a fi apoi umplute cu aur filigranat. Era superbă.

Ca toate instrumentele din prezent, scripcile lui Arrick și Jaycob aveau bărbii, dar cea veche, luată de Rojer din odaia cu comori a Omului Glifat, nu avea, fiindcă data probabil din vremuri dinainte de acea îmbunătățire. O bărbie îi îngăduia muzicantului să țină scripca pe loc doar cu gâtul, eliberându-și mâinile pentru altceva, oricând era necesar.

— Piesa e o creație a lutierului Ducelui Edon, a fost făcută pentru heraldul regal.

Ascultând spusele lui Amanvah, Rojer întinse mâna și atinse obiectul cu venerație.

— Am avut nevoie de multe nopți ca s-o glifez și s-o impregnez cu *hora.*

Rojer se trase iute înapoi, retrăgându-și mâna ca de pe un ibric fierbinte.

— *Hora*? În asta e un os de demon?

Amanvah râse, un sunet muzical pe care saltimbancul îl auzea prea rar. *E real,* se întrebă, *sau o parte dintr-o mască*?

— Nu-ți poate face niciun rău, bărbate. Răul lui Nie piere odată cu *alagai*-ii, însă oasele lor continuă să poarte magia Alei, creată de Everam cu mult înainte de a-și făuri Nie abisul, ca s-o pervertească.

Rojer strânse din buze.

— Totuși…

— Bucata de os e cu doar puțin mai mult decât o așchie, continuă Amanvah. Acoperită de glife și de aur masiv.

— Ce face? întrebă Rojer.

Zâmbetul cu care îi răspunse Amanvah, atât de larg, încât putu să i-l vadă prin vălul translucid, părea, chiar și pentru ochii lui experimentați, cu adevărat sincer și îi trimise în trup un fior de încântare.

— Încearc-o, șopti ea, luând scripca lui și întinzându-i-o.

El șovăi o clipă, apoi ridică din umeri, își luă instrumentul și prinse clema bărbiei astfel, încât rezonanța să fie maximă, apoi îi strânse șuruburile cu mare grijă, ca s-o fixeze fără să vatăme lemnul, după care își potrivi instrumentul sub propria bărbie,

ținându-l fără să-și folosească mâinile. Când îl atinse, simți o ușoară furnicătură, ca atunci când ți se dezmorțește o mână.

Așteptă o clipă.

— Ce-ar trebui să se-ntâmple?

Amanvah râse iarăși.

— Cântă!

Rojer luă arcușul în mâna mutilată, își puse degetele celeilalte pe coarde și cântă un mic fragment de melodie. Rezonanța îl ului. Instrumentul era de două ori mai sonor decât înainte.

— E minunat!

— Și asta cu cele mai multe glife acoperite de bărbia ta, spuse Amanvah. Salt-o, și sunetul va deveni mai puternic.

Rojer o privi arcuindu-și o sprânceană, apoi reîncepu să cânte. La început ținu lemnul acoperit, și instrumentul păru să sune puțin mai tare decât de obicei. Apoi își ridică bărbia cu încetineală, descoperind o parte dintre glife, și puterea sunetului crescu. Și-o săltă mai tare, și sonoritatea se dublă, o dată și încă o dată, făcându-i dinții să clănțăne, în vreme ce soțiile lui își acopereau urechile. În cele din urmă, durerea îl sili să înceteze, cu o bună parte a glifelor încă acoperite.

— Asta o să sufoce frumoasele voastre glasuri, spuse el.

Amanvah clătină din cap și își săltă vălul ca să-i arate un colier de aur; avea în centru o bilă glifată, așezată în golul gâtului ei. Sikvah îi arătă că purta o bijuterie identică.

— O să ținem pasul cu tine, bărbate.

Rojer clătină din cap, uluit. *Poate că, la urma urmelor, magia oaselor și zarurile nu sunt chiar atât de rele.*

Într-un târziu, izbuti să vorbească.

— Nu știu ce să spun. E cel mai minunat dar pe care l-am primit vreodată, dar nu am nimic pe care să vi-l dăruiesc la rândul meu.

Cele două femei râseră.

— Ai uitat deja de cântecul pe care tocmai l-am cântat? întrebă Amanvah. A fost darul tău de cununie, oferit în fața sacrului nostru tată. Îi puse mâna pe braț. Diseară o să-l cântăm pentru *chin,* împreună cu tine.

Rojer dădu din cap, brusc torturat de vinovăție. Ele habar n-aveau ce urma să le dezvăluie laktonienilor cântecul.

•

La sosirea caravanei lor, satul Lunca Verde păru părăsit, cu ogoare pe care nu se zărea nici țipenie de om sau animal. Cele câteva mișcări întrezărite dispărură iute dincolo de dealuri și în pădure. Își lăsară grosul caravanei pe drumul mesagerului, iar căruțele intrară în satul propriu-zis. Nici acolo nu văzură pe nimeni.

— Nu-mi place asta, zise Kaval.

Coliv îi spuse ceva în krasiană, și el mormăi.

— Ce este? întrebă Leesha.

— Spune că acești *chin* fac zgomot aproape ca un tunet. Sunt în jurul nostru, pretutindeni, se uită pe fiecare fereastră și de după orice colț de stradă. Îl trimit înaintea noastră, ca iscoadă…

— Nu-l trimiți nicăieri, spuse Leesha.

— E un Observator krevakh, zise Kaval. Te asigur, maestră, că verdenii nici măcar nu vor avea habar că e acolo.

— Nu-mi fac griji din pricina lor, ripostă Leesha. Vreau să fie aici, unde-l pot eu vedea. Oamenii ăștia au motiv să fie prudenți, dar nu vom face nimic care să-i amenințe.

O clipă mai târziu, în fața ochilor le apăru piața satului, înconjurată de case și fațade de prăvălii. Pe treptele hanului așteptau cinci bărbați, doi cu săgeți în arcurile de vânătoare încordate, iar alți doi înarmați cu furci lungi.

Leesha îi strigă vizitiului să oprească și coborî din trăsură. I se alăturară imediat Rojer, Gared, Wonda, Amanvah, Enkido, Shamavah și Kaval.

— Lăsați-mă pe mine să vorbesc, le ceru ea, în vreme ce se apropiau de han.

— Nu par interesați de o discuție, maestră, zise Kaval, arătând într-o parte și într-alta, și ea văzu arcași la toate ferestrele din piață.

— N-o să tragă nimeni dacă nu le dăm motiv, spuse Leesha, dorindu-și să simtă într-adevăr convingerea care răzbătea din cuvinte.

Își întinse șorțul cu buzunare, ca să se vadă că e Culegătoare de Ierburi. Mantia din petice purtată de Rojer spunea limpede că e saltimbanc – ceea ce era, de asemenea, în favoarea lor.

Rojer și Enkido se așezară între arcași și Amanvah, iar Gared se grăbi, la rândul său, să-l apere pe Rojer. Pe Leesha o înconjurară, cu aceeași intenție, Kaval și Wonda.

— Voi, cei din han! strigă Rojer. Nu vrem să facem niciun rău nimănui, căutăm doar un adăpost sigur, pentru care avem cu ce plăti. Ne putem apropia?

— Lăsați-vă sulițele acolo! strigă unul dintre bărbați.

— Nu fac o asemenea…, începu Kaval.

— Sulița ta sau tu, maestre de instrucție, îl întrerupse Leesha. Cererea e îndreptățită, iar oamenii ăștia te-ar putea doborî chiar acum.

Kaval scoase un mârâit gros, dar se aplecă și-și lăsă sulița pe pavaj, iar Enkido făcu același lucru.

— Așadar, cine sunteți? întrebă bărbatul din frunte, când ajunseră pe verandă.

— Leesha Paper, răspunse Leesha.

Bărbatul clipi, surprins.

— Maestra din Văiuga?

Leesha zâmbi.

— Chiar ea.

Ochii bărbatului se îngustară.

— Ce cauți atât de departe în Sud? Și împreună cu unii ca ei?

Arătă cu capul spre krasiani.

— Ne întoarcem de la o întâlnire cu comandantul krasianilor, îl lămuri Leesha, și vrem să ne petrecem noaptea în Lunca Verde.

— De când merg Culegătoarele de Ierburi la negocieri? întrebă bărbatul. Asta e treabă de mesager.

Rojer înaintă cu un pas și întinse mâna, cu o răsfirare a mantiei sale pestrițe.

— Eu sunt heraldul din Văiuga Izbăvitorului. Rojer Juma-de-Mână, fost ucenic al lui Arrick Viers Dulce, cândva herald al Ducelui Rhinebeck din Angiers.

— Juma-de-Mână? întrebă bărbatul. Cel căruia i se spune vrăjitorul scripcii?

La asta, Rojer zâmbi larg, dând din cap.

— Știți numele noastre, dar nu ni le-ați spus pe ale voastre, zise Leesha. Să presupun că ești Havold, Vorbitorul Satului?

— Da, cum de știi asta? se miră omul.

— Culegătoarea voastră de Ierburi, maestra Ana, mi-a scris cândva, cerând un sfat pentru vindecarea fiicei tale, Thea, de o tuse sufocantă. Pot să sper că e bine sănătoasă?

— Asta s-a întâmplat acum zece ani, răspunse Havold. Acum are și ea copii și n-aș vrea să-i știu dormind la nici măcar un

kilometru distanță de o șleahtă de krasiani ucigași. Am auzit poveștile oamenilor care-au trecut pe-aici astă-iarnă, fugind de ei.

Buza acoperită de barbă i se curbă către Kaval și Enkido, lăsând să i se vadă vârful unui canin.

Leesha se rugă ca maestrul de instrucție să nu muște momeala și răsuflă ușurată când el păstră tăcerea.

— Nu pot vorbi pentru tot poporul lor, dar mă pun chezașă pentru cei din caravana mea. Dacă sunt lăsați în pace, vor sta ei între ei și nu vor face rău nimănui. Cei mai mulți vor rămâne pe drum, în căruțele lor, dar părinții mei sunt oameni în vârstă și s-ar bucura să doarmă peste noapte în paturi. Așa cum v-a spus heraldul meu, putem plăti, oferindu-vă atât aur cât și distracție.

Gura lui Havold era o linie încordată, dar dădu aprobator din cap.

•

Leesha stătea în cârciumă alături de părinții ei, de Gared, Wonda, Kaval și Enkido în timp ce Rojer își acorda vioara. Se așezase pe un scaun simplu, cu spătarul tare, dintr-un colț slab luminat. Amanvah și Sikvah îngenuncheaseră pe o pânză curată, de o parte și de alta a lui. Leesha își dădea seama că maestrul de instrucție și eunucul nu se simțeau în largul lor văzându-le pe cele două femei pe o scenă – în Krasia era ceva nemaiauzit –, dar rămaseră liniștiți după ce *dama'ting* le adresă câteva șoapte aspre. Un saltimbanc putea atrage oricând mulțimea, însă Leesha vedea tot atât de mulți ochi îndreptați spre krasianii de la masa ei ca și spre scenă, și nu toți erau prietenoși. Vacarmul general o împiedica să deslușească amănunte, dar în întreaga încăpere vibra un murmur furios.

Cel puțin până când începu cântecul.

Rojer nu făcuse nimic ca să însuflețească mulțimea, ca în ziua dinainte. Nici acrobații, nici jonglerii, nici trucuri de magie, nici glume, nici istorisiri. Cu soțiile lui pe scenă, se mulțumea să cânte.

Așa cum făcuse și în sala de mese a lui Ahmann, începu cu o melodie înceată, calmă, care se complică și deveni tot mai sonoră, până ce umplu încăperea, învăluind pe toată lumea în vraja ei. Mulțimea amuți, cu ochii sticloși. În sufletul ei, Leesha știa că muzica nu era cu adevărat magică, dar, în ciuda acestui

adevăr, îi impresiona pe oameni și pe demoni deopotrivă. Rojer avea un har pe care nu i-l putea nega nimeni.

Când melodia se înălță, căpătând tot mai multă forță, Amanvah și Sikvah începură să cânte, mai întâi fără cuvinte, apoi într-o thesană fără cusur:

Nemulțumit de recea
Negură a lui Nie,
Everam Ziditorul
A creat Ala, oameni,
Ca imagine a Sa,
Și soarele și luna,
Ca lumină să le dea.

Văzând Nie zidirea
Ce negreala îi mânjea,
S-a-ntins să-i sfarme lumea.
Everam a oprit-o.
Ea a scuipat pe Ala
O mama demonilor:
Neagra Alagai'ting Ka.

Cu suflarea-i, Everam
Rotitu-și-a zidirea,
Și-a demonilor mamă
De lumină fugit-a.
S-a dus Alagai'ting Ka
În abisul din centrul
Alei, găsind negura.

Ala s-a rotit. Noaptea
Venit-a, cu alagai
Născuți de-Alagai'ting Ka.
Everam i-a poruncit
Omului: *– Apără-te*!
Sub a lunii lumină
Rece, fii dârz. Luptă-te!

Luna mereu descrește.
Și-atunci puterea crește

În demoni. Alagai Ka
E pe Ala când lună
Nu e. De Asfințire
Glifați-vă mintea. El
Fură gânduri și visuri.

Nouă, copiilor săi,
Everam ne-a dăruit
Un om: *Izbăvitorul.*
Shar'Dama Ka ne duce
Spre glorie și lumină,
Ne scapă de alagai,
De-a lor neagră regină.

Shar'Dama Ka unește
Omenirea. Urmați-l,
Everam o dorește;
Sau vârfuri de sulițe
Îndemn vor fi pentru voi
S-omorâți alagai *în*
Sharak Ka, Primul Război.

Leesha simți că o durea mâna și își dădu seama că-și strânsese cana cu ceai atât de tare, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Se sili să se destindă și-și roti privirea printr-o încăpere în care toată lumea își ținea răsuflarea. La ultima strofă, se așteptase să-i vadă pe krasiani scoțând ca prin farmec niște arme – deși și le lăsaseră în camerele lor – sau să se revolte sătenii din Lunca Verde. În schimb, se dezlănțui un adevărat vacarm. Kaval și Enkido zbierau și băteau din picioare, făcând praful să se scuture de pe grinzi. Aplauzele thesanilor te duceau cu gândul la o întreagă cutie de pocnitori pentru festivaluri.

Nu i se întâmpla pentru prima oară să-l subestimeze pe Rojer. Părea un băietan, avea numai optsprezece primăveri și doar câteva fire de păr pe față. Iar purtarea lui îl făcea uneori să pară mai tânăr – era capricios, impetuos și de-a dreptul nesăbuit. Leesha se frământa când nu-i lua în seamă sfaturile, convinsă că știa totul mai bine decât el, că ea i-ar fi putut rezolva toate

problemele dacă ar fi ascultat-o cu atenție și nu i-ar fi ieșit din cuvânt.

Dar Rojer făcuse dintr-un cântec mai mult decât și-ar fi putut ea imagina vreodată, le spusese sătenilor tot ce trebuiau să știe despre krasiani și despre credința lor, le atrăsese atenția asupra pericolului care îi pândea în zilele cu Lună Nouă și le spusese, fără să lase loc de îndoieli, că armata lui Ahmann se îndrepta acum spre ei.

Și, mai presus de toate, o făcuse chiar sub nasul krasianilor, fără să dezvăluie nimic mai mult decât strigau *dama* în gura mare în predicile sau din minaretele lor. Ar fi putut, la fel de bine, să spună că cerul e albastru. Amanvah și Sikvah crezuseră că, cântând, își slăveau tatăl, când, în realitate, le spuseseră oamenilor să-și împacheteze lucrurile și să fugă cât de repede puteau.

Leesha era obișnuită să știe totul mai bine decât alții, dar avea brusc senzația că ea e năucită, iar Rojer este în stare să vadă rețeaua ce urma să ia naștere din glifele sale.

— A fost minunat, Rojer! spuse, când cei trei se întoarseră la masă, după ce-și făcuseră plecăciunile de mulțumire pentru aplauze.

Și Kaval și Enkido se ridicară imediat, grăbindu-se să le înconjoare protectori pe femei.

— Mulțumesc, spuse Rojer, dar a fost o strădanie de grup. Fără Amanvah și Sikvah n-aș fi reușit niciodată.

— Soțul meu e prea modest, zise Amanvah. Noi l-am învățat un cântec pe care-l știe toată lumea și l-am ajutat să înțeleagă sensul tuturor cuvintelor, dar el l-a tradus în limba voastră și a găsit rime și cuvinte mai potrivite decât am fi putut spera.

Leesha zâmbi.

— Cred că și tu ești modestă, Amanvah. Se uită la saltimbanc. Dar e adevărat că Rojer a adăugat… tușe subtile, despre care nu se poate spune decât că sunt sclipitoare.

Pentru o singură clipă, Rojer se uită la ea cu asprime, prea repede ca să mai observe și altcineva. Amanvah o privi curioasă, și Leesha înțelese că Rojer nu era singurul pe care îl subestimase. *Dama'ting* o fi fost tânără, dar nu era proastă.

Havold veni la ei după spectacol, și Leesha îi arătă glifa împotriva demonului minții și îl învăță cum să facă bentițe de care s-o prindă în nopțile cu Lună Nouă.

— Vrei să spui că toată povestea asta e reală? se miră Havold, cu gura căscată.

— Toate amenințările din cântec sunt reale, Vorbitorule, răspunse Leesha. Absolut toate.

•

În dimineața următoare, pe Rojer îl trezi ușoara zvâcnire a saltelei de puf, când Amanvah și Sikvah se lăsară să alunece pe podea. Se străduiau să nu-l trezească, dar, după o mulțime de nopți petrecute printre iscusiții hoți de buzunare din Ghilda Saltimbancilor, se deprinsese să aibă un somn foarte ușor.

Continuă să respire uniform, prefăcându-se că se foiește în somn, ca să le poată vedea mai bine pe femeile care aprinseseră lămpi cu ulei și își începuseră ritualul de dimineață. Încă nu se iviseră zorii și Rojer ar mai fi putut probabil dormi încă o oră înainte de a fi nevoie să se dea jos din pat și să se alăture caravanei, dar unele lucruri îi plăceau mai mult decât somnul.

Să privească exercițiile soțiilor lui era unul dintre ele.

Amanvah și Sikvah nu purtau decât pantaloni largi, diafani, și o brasieră, lăsându-i imaginației prea puțin de lucru când treceau de la o postură de *sharusahk* la alta. Rojer se simți întărindu-se și se foi sub pături, înghițindu-și un geamăt de plăcere când se gândi ce norocos era.

Ca de obicei, femeile păreau să aibă un al șaselea simț când era vorba de întărirea bărbăției lui. Se întoarseră brusc spre el, și Rojer nu-și închise ochii destul de repede. Ele își încetară imediat exercițiile și se apropiară.

— Nu, vă rog, spuse el. Nu vă lăsați întrerupte de mine. Îmi place să vă privesc.

Sikvah se uită la Amanvah, care ridică din umeri, și își reluară postura.

— *Sharusahk*-ul vostru nu seamănă cu ceea ce învață Gared și Wonda de la Kaval, observă el.

Amanvah pufni.

— *Sharusahk*-ul învățat de *Sharum* e urlet de lupi la lună. Până și ce fac *dama* nu e decât țârâit de greier. Asta, spuse ea, intrând într-o serie de posturi, e muzică.

Rojer se concentră, gândindu-se la Darsy Cutter, Culegătoarea de Ierburi urâtă din Văiuga Izbăvitorului. O dezbrăcă în gând până ce bărbăția lui își pierdu tăria, apoi se

ridică din pat, trecu în fața lui Amanvah și o imită în timp ce trecea de la o poziție la alta.

Era surprinzător de greu, chiar și pentru un saltimbanc pregătit să iasă în fața oamenilor, pe scenă. Rojer putea să meargă în mâini, să facă tumbe și rostogoliri în aer și să danseze toate dansurile de la balurile regale și din cătune, dar *sharusahk*-ul îi punea la încercare mușchi pe care nu știuse că-i are, silindu-l să-și țină echilibrul mai ceva decât atunci când mergea pe o minge cântând la scripcă.

Sikvah râse.

— E foarte bine, bărbate.

— Nu mă minți, Jiwah, spuse el, zâmbind ca să fie clar că glumea. Știu că am fost groaznic.

— Sikvah nu minte, zise Amanvah, venind să-i corecteze poziția. Ca formă, e bine, dar nu-ți găsești centrul.

— Centrul?

— Imaginează-ți că ești un palmier care se leagănă în bătaia vântului, zise Amanvah. Te apleci, dar nu te rupi.

— Aș încerca, răspunse el, dar n-am văzut niciodată un palmier. E totuna cu a-mi spune să-mi imaginez că sunt un spiriduș.

Amanvah nu se încruntă, dar nici nu zâmbi. În ochii ei, *sharusahk*-ul n-avea nimic amuzant. Rojer își ascunse rânjetul și o lăsă să-i corecteze poziția.

— Centrul tău e linia nevăzută care te unește cu Ala și cu Paradisul, spuse Prima lui Soție. E echilibru, dar și mai mult decât atât. E locul senin al tăcerii, locul adânc unde ajungi când îmbrățișezi muzica, locul alinător unde nu iei în seamă durerea. Mâna ei i se duse la încheietura picioarelor. E locul unde-ți folosești tăria ca să-ți pui sămânța în nevestele tale și locul sigur care-ți e de folos ca să te poți legăna în vânt.

Rojer gemu la atingerea ei și, de data asta, Amanvah zâmbi. Se retrase cu un pas, făcându-i un semn lui Sikvah. Amândouă își duseră mâinile la pungile pe care le purtau prinse de mijloc și își strecurară degetele în micile chimvale întrebuințate pentru dansul de pernă.

•

În următoarele câteva zile, aceeași înșiruire de fapte se repetă într-un sat laktonian după altul, discuția cu sătenii ca să le-alunge frica stârnită de *Sharum,* apoi oferirea unei

reprezentații. Rojer simțea o fărâmă de vinovăție fiindcă își amăgea soțiile în privința mesajului transmis de cântec, dar, de vreme ce, la început, ele nici măcar nu se osteniseră să-i spună că-i vorbeau limba, izbutea să nu dea atenție acestui sentiment. Nu era o trădare. Răspândea pur și simplu vestea despre lucruri pe care le știa deja toată lumea.

În fiecare dimineață, Amanvah și Sikvah continuau antrenamentul lui de *sharusahk,* urmărite de Enkido, cu fața ca de piatră. Era mai degrabă amuzament decât efort și îi plăcea destul de mult. Leesha îi povestise despre loviturile care blocau nervii date de Inevera, ca și de ușurința cu care o imobilizase, sufocând-o. Dar în lecțiile date de soțiile lui așa ceva nu exista. Iar el făcea mici progrese, nu îndeajuns de însemnate ca să poată trece la posturile mai dificile.

— Înainte de a dansa, trebuie să mergi, spunea Amanvah.

Pe măsură ce se îndepărtau de teritoriul controlat de krasiani, înaintau tot mai repede. La un moment dat, îi atacaseră tâlharii – o duzină de bărbați călare, care se năpustiseră aruncând cu sulițe și trăgând cu arcuri scurte, ca să abată atenția de la un alt grup, care atacase căruțele cu bagaje. Dar *Sharum*-ii nu se lăsaseră înșelați. Omorâseră patru tâlhari și răniseră mai mulți înainte ca atacatorii să-și rupă rândurile, luând-o la fugă. După asta, caravana își continuase drumul fără s-o mai stânjenească vreo agresiune.

Când nu-i mai despărțea mai mult de o săptămână de drum de Văiuga Izbăvitorului, începură să se simtă tot mai în largul lor, căci prietenia Leeshei cu Culegătoarele de Ierburi din sate era tot mai strânsă pe măsură ce se apropiau de casă. Cu unele coresponda de ani de zile, fără să le fi întâlnit vreodată. În Răscrucea de la Miazănoapte, Leesha avu parte de o întâmpinare cu lacrimi și îmbrățișări, dar Rojer nu simți nimic altceva în afară de o încordare în creștere. Acolo, oamenii se simțeau la adăpost față de *Sharum,* și asta le dădea curaj.

Noaptea, în cârciumă, după *Cântecul Asfințirii* urmară aplauze în limitele politeții, iar omul din spatele tejghelei strigă:

— Ei, cântați *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne*!

Cererea stârni așadar un cor de aprobări, cu strigăte și bătăi din picioare.

Rojer își stăpâni o încruntare din sprâncene, care amenința să-i strice masca de saltimbanc. Cu două luni în urmă, se fălea

cântând bucata aceea de pe toate acoperișurile și i-o vânduse pe bani frumoși Ghildei Saltimbancilor.

Se uită la Amanvah.

— Te rog, bărbate, cântă dacă dorești. Eu și Sikvah ne vom întoarce la masă. Vom fi onorate să ascultăm un cântec despre eroismul cu care luptă în noapte noul nostru trib.

Cele două femei se săltară lin pe călcâie și apoi în picioare. Rojer își dori să le sărute când trecură pe lângă el, dar, deși ele păreau să se obișnuiască din ce în ce mai mult cu obiceiurile din Nord, purtarea lor depășea cu mult ceea ce i se îngăduia oricărei femei krasiane – în afară de Damajah – să facă în public.

Noul nostru trib. Rojer scrâșni din dinți. Oare chiar își dădeau seama ce îi cer? Nu fusese destul de nebun ca să cânte *Bătălia de la Văiuga Izbăvitorului* între hotarele Mărinimiei lui Everam – acolo, ar fi însemnat aproape o blasfemie.

Dar nu mai erau în ducatul cucerit de krasiani. Se aflau pe pământ laktonian și îi înconjurau thesani care aveau dreptul să afle că verii lor din Nord căpătau tot mai multă putere, că-și aveau propriul mântuitor, în jurul căruia puteau să se grupeze. De fapt, Rojer nu credea într-o mai mare măsură decât Ahmann Jardir că Arlen Bales e Izbăvitorul, dar, dacă oamenii aveau nevoie să privească spre cineva care să le dea putere în noapte și o cale de urmat, îl prefera pe Omul Glifat, nu pe Shar’Dama Ka. N-avea de gând să-și petreacă restul vieții mințind în privința asta și ascunzându-și convingerile de propriile neveste.

Iar acela era un prilej la fel de bun ca oricare altul pentru dezvăluirea adevărului.

Își începu cântecul treptat. Pe măsură ce se lăsă în voia melodiei, teama și neliniștea prinseră să i se împrăștie precum cenușa demonilor în vântul dimineții. Fusese atât de mândru de cântec după ce îl scrisese și, în timp ce-i dansau degetele pe notele atât de familiare, descoperi că încă mai era. Poate că *Bătălia de la Văiuga Izbăvitorului* nu avea, în sine, forța pură a *Cântecului Asfințirii*, dar, cântând-o, putea să țeasă sub cerul nopții o carapace protectoare, ținând miezingii la distanță, și melodia avea putere asupra inimilor tuturor oamenilor curajoși. Se răspândise deja în lung și-n lat și probabil că avea să-i supraviețuiască, astfel călătorind prin timp aidoma legendelor din vechime.

Intră în transa în care-l aducea întotdeauna muzica, scoțându-și din minte orice gând la neveste, *Sharum,* Leesha sau oamenii din cârciumă. Când se simți pregătit, începu să cânte.

Făcuse un cântec simplu, atât pentru ca orice sătean să poată bate din palme în ritm și cânta el însuși, cât și în propriul său interes. Vocea lui nu se putea compara cu ale lui Amanvah și Sikvah, și nici măcar cu a faimosului său maestru, Arrick Viers Dulce. Chiar și la beție, când oamenii râdeau de el numindu-l „Viers Acru" și uita versurile la jumătatea cântecului, Arrick cânta cu o măiestrie pe care Rojer n-o putea niciodată egala.

Dar primise lecții de la cel mai bun, așa că, deși plămânii și talentul înnăscut nu-l ajutau, putea să urmărească mulțumitor melodia, cu voce puternică și clară.

Văiuga Tăietorului de Lemne la restriște era.
Căci molima lovise crunt, trecându-i peste praguri;
Învinsă, Culegătoarea de Ierburi Bruna se stingea,
Iar ucenica-i era pe-ndepărtate meleaguri.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

În Fortul Angiers, în mult-îndepărtata miazănoapte.
A primit Leesha veste de durere grea aducătoare:
Avea tatăl bolnav, mentora îi era pe pat de moarte.
Până-n Văiuga o săptămân-avea de mers călare.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Prin noapte și prin loc pustiu o călăuză și-a dorit,
Găsit-a doar un saltimbanc, cu cerc de glife pentru drum.
Dar el să lupte nu știa. I-au prins tâlhari, i-au jefuit.
Și-apoi din glie au văzut cum se-nălțau demoni duium.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Lăsați să moară, fără cal și fără adăpost glifat,
Printre copaci și-ntre miezingi în hoarde adunați agale,
Au întâlnit un om ciudat, pe toată pielea sa tatuat,
Ce demoni ucidea ușor, chiar și cu mâinile lui goale.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Când în Văiuga dărâmată toți trei pe urmă au intrat
Au găsit glifele distruse sau stricate, fără noimă.
Iar jumătate dintre cei ce locuiau acolo-n sat,
Erau morți, ori zăceau, trântiți de demoni ori de molimă.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

În țărână scuipat-a Glifatul, sfidând disperarea.
— Urmați-mă, a spus, fiți iute cu toții gata de luptă.
O să vedem răsăritul de nu ne sperie-nfruntarea
Și stăm umăr la umăr, neînfricați în noaptea urâtă.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Cu sulițe și cu securi s-au luptat, noaptea toată.
Și scuturi avut-au, și cuțite de măcelar, demoni să spintece.
Iar Leesha i-a adunat pe toți cei prea slabi ca să poată
Să lupte. Apoi în Casa Sfântă i-a dus, să îi vindece.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Avut-au văiugenii o-ndelungată noapte cumplită.
Dar i-au ținut la adăpost și i-au salvat pe cei dragi lor.
Iar locul unde-a fost izbânda prin luptă dobândită

Se cheamă, de-aceea și de-atunci, Cimitirul Miezingilor.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Dacă întreabă cineva de ce, în prag de-apus de soare,
Tremură toți miezingii, cutreierați de-ai spaimei reci fiori,
Îi pot răspunde-n cor sătenii: – *Păi, pe cuvânt de-onoare,*
Se tem de noi, căci suntem o Văiugă de Izbăvitori!
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

— Adevăratul Izbăvitor! strigă cineva din mulțime, stârnind strigăte de aprobare.

Se auzi un scaun izbind podeaua și Rojer îl văzu pe Kaval venind spre el, clocotind de furie. Gared sări în picioare și se repezi între cei doi. Uriașul tăietor de lemne era cu un cap mai înalt și cu cincizeci de kilograme mai greu. Îl înșfăcă pe maestrul de instrucție și, pentru o clipă, păru să dețină controlul, însă krasianul îl prinse de brațul cât un buștean și i-l răsuci, smulgându-i un urlet de durere înainte de a-l azvârli la o jumătate de încăpere distanță. Kaval nu-i mai dădu nicio atenție, ci continuă să se îndrepte spre Rojer, iuțind pasul.

Wonda își întinse instinctiv mâna după arc, dar, când își aminti că și-l lăsase în cameră, îl atacă pe maestrul de instrucție neînarmată, fără șovăire. Se propti bine pe podea, rămânând în gardă în timp ce lovea scurt și repede cu pumnii și picioare, nerisipindu-și forța fără rost și ferindu-se cu înțelepciune de o încleștare corp la corp. Rezistă cu câteva secunde mai mult decât Gared, însă, în final, maestrul de instrucție se feri de una dintre loviturile ei de pumn și o pocni peste gât cu muchia palmei. În timp ce se sufoca, o prinse de un braț, i-l răsuci, trăgând-o mai aproape, apoi o azvârli peste o masă, pe care greutatea ei o rupse în două. Wonda se izbi de podea sub un jet de așchii de lemn, bere și cioburi de sticlă.

Bărbatul de la tejghea scosese o bată și toată lumea din încăpere striga, dar nimeni nu era destul de aproape ca să-l

ajute pe Rojer. O zvâcnire a încheieturii aduse în mâna lui unul dintre cuțitele cu care arunca, dar panica îi stânjenea mișcările și îl scăpă la apropierea lui Kaval.

Pe urmă apăru ca din pământ Enkido, care-l prinse pe maestrul de instrucție de o subsuoară, încercând să se folosească de avântul lui ca să-l arunce la podea. Însă Kaval cunoștea trucul și făcu un pas în lateral, izbutind să rămână în picioare. Strigă ceva în krasiană, atacându-l cu o lovitură de picior, urmată de una de pumn. Dar niciuna dintre cele două nu-și atinse ținta, Enkido se feri de piciorul lui și îl prinse de încheietura mâinii, trimițându-i pumnul în altă direcție. Cu cealaltă mână îl pocni brusc pe Kaval în încheietura umărului. Pe urmă îi eliberă brațul, care căzu fără vlagă. Kaval lovi cu celălalt pumn, dar era ca și cum ar fi încercat să bată fumul. Enkido se prelinse lin din calea lui, pocnindu-l apoi în celălalt umăr și rotindu-se cu o mișcare fluidă, care-l aduse în poziția potrivită ca să-l lovească în scobitura genunchiului.

Cu o înspăimântătoare lipsă de efort, trecu în spatele maestrului de instrucție, îl prinse de brațele neputincioase și îl sili să se întindă pe podea. Tendoanele lui Kaval urlau și chinul i se citea pe chip, dar nu țipă. Enkido era tăcut ca de obicei, cu fața lipsită de orice expresie.

— Ajunge! spuse Amanvah, și eunucul se grăbi să-l elibereze pe maestrul de instrucție și se retrase cu un pas.

Kaval se întoarse spre *dama'ting,* spunând ceva printre dinți, în krasiană. Rojer nu izbuti să priceapă nimic, dar înțelesul se deslușea în privirea lui fanatică.

Amanvah îi răspunse în thesană, cu voce de gheață.

— Maestre de Instrucție, dacă tu sau oricare alt *Sharum* vă atingeți de bărbatul meu fie și numai cu un singur deget, o să vă petreceți eternitatea stând la porțile Paradisului!

La asta, Kaval făcu ochii mari. Își lipi fruntea de podea, dar furia nu-i dispăruse de pe față.

Amanvah se întoarse spre Rojer.

— Iar tu, bărbate, n-o să mai cânți niciodată cântecul ăsta!

Rojer nu simți nevoia să-și atingă medalionul ca să-i dea curaj.

Valul de mânie îi era mai mult decât de-ajuns.

— Pe Miez n-o să-l mai cânt! Nu sunt un Om Sfânt. Nu e treaba mea să le spun altora ce să creadă. Eu nu fac altceva

decât să istorisesc povești, și astea două sunt deopotrivă de adevărate.

Mica venă de pe fruntea lui Amanvah zvâcni, trădând o furie care nu i se citea în ochi. Dădu din cap.

— Atunci tatăl meu o să afle asta. Kaval, alege cel mai puternic și mai iute *dal'Sharum.* Spune-i să ia doi cai, să nu ucidă niciun *alagai* în afară de cei care îi stau în cale și atrage-i atenția că de iuțeala lui ar putea depinde Sharak Ka însuși.

Kaval dădu din cap și se săltă pe călcâie, pregătindu-se să se ridice în picioare și să îndeplinească porunca, dar Leesha se propti în fața lui, încrucișându-și brațele.

— N-o să ajungă la destinație, îl avertiză ea.

— Ce? întrebă Amanvah.

— I-am otrăvit pe toți *Sharum*, răspunse Leesha, cu ceva ce le rămâne în trup mai mult decât antidotul slab pe care li-l pun în supă. Vă aflați la mai multe zile de mers distanță de cel mai apropiat aliat și, fără antidot, n-o s-ajungă nici până la jumătatea drumului.

Amanvah se holbă la ea vreme îndelungată, iar Rojer se întrebă dacă era sinceră. Cu siguranță nu. Leesha era în stare de multe lucruri, dar să ucidă folosindu-se de otravă? Peste putință.

Ochii lui Amanvah se îngustară.

— Kaval, fă ce ți-am poruncit!

— Nu-ncerc să vă duc de nas, spuse Leesha.

— Te cred, spuse Amanvah.

— Și totuși trimiți un om la moarte? întrebă Leesha.

— Tu ești cea care îi aduce moartea! ripostă Amanvah. Eu nu fac altceva decât ceea ce trebuie ca să-mi apăr frații din Mărinimia lui Everam. O s-arunc zarurile și o să pregătesc ierburi pe care să le ia, dar, dacă l-ai otrăvit într-adevăr și nu ghicesc leacul, o să-și câștige gloria ca martir, iar sufletul lui o s-atârne în balanță împotriva ta, când te va judeca Ziditorul, la capătul drumului singuratic.

— După asta, niciuna dintre noi n-o s-ajungă curată în fața lui, zise Leesha.

— Nu schimbați nimic pentru oamenii ăștia înfricoșându-i și năucindu-i cu minciuni și jumătăți de adevăruri. Când va hotărî tatăl meu să le ia în stăpânire pământurile, vor fi luate. Ei vor

deveni mai puternici și vor avea o șansă să dobândească gloria și s-ajungă în Paradis.

Amanvah zvâcni dintr-un deget și maestrul de instrucție se grăbi să plece. Câțiva bărbați din cârciumă părură gata să-l oprească, dar krasianul își arătă dinții și toți i se retraseră cu înțelepciune din cale.

Cu o ultimă privire aspră aruncată lui Rojer, Amanvah și Sikvah ieșiră ca o furtună, urmate de Enkido. Saltimbancul le privi cu tristețe urcând scările și dispărând din vedere. Era adevărat că n-avea să înceteze vreodată să cânte *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne,* dar n-ar fi trebuit să li-l cânte soțiilor sale pentru prima dată de pe scenă. Știa cum e când te simți dat deoparte din ceva ajuns abia la jumătate.

•

Când își reveni din șoc, Rojer își dădu seama că el și ceilalți văiugeni rămăseseră complet singuri pentru prima oară de când plecaseră la drum. Wonda și Gared păreau să aibă mândria mai rănită decât trupul și rămaseră de veghe în timp ce stăteau ceilalți de vorbă.

— Ei bine, spuse Rojer, a fost înspăimântător.

— Ai avut noroc, zise Leesha. Una e să te folosești de *Cântecul Asfințirii* ca să le spui localnicilor să plece din calea krasianilor fără să-și dea krasianii seama ce faci, și e cu totul altceva să cânți sub nasul lor despre un alt Izbăvitor. E ca și cum ai fi scuipat pe toate lucrurile în care cred ei.

— Atunci ar trebui să ne prefacem că *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne* n-a existat? întrebă Wonda. Că noi am luptat degeaba? Că tatăl meu a murit pur și simplu, fără să ia cu el un pâlc de lemnoși? Că Omul Glifat n-a făcut nimic din ceea ce se povestește-n cântec?

— M-am săturat să tot zic că susu-i jos și negru-i alb, spuse Gared.

— Sigur că nu, îi răspunse Leesha Wondei. Dar pe drum suntem vulnerabili. O s-ajungem înapoi, în Văiuga, destul de curând. Până atunci, propun să ne purtăm cu prudență.

— Ei, e toată lumea bine? întrebă hangiul, aducând o tavă plină cu băuturi.

Îl însoțeau Gery, Vorbitorul din Răscrucea de la Miazănoapte, și Nicholl, Culegătoarea de Ierburi.

— Mai bine nici nu se poate, răspunse Rojer, făcându-le semn să se așeze. Noaptea n-are nicio savoare dacă nu scap ca prin urechile acului de cineva care vrea să mă ucidă.

Gery clipi nedumerit, dar și el, și Nicholl se așezară.

— Dar ce Miezului se petrece? Ai spus că ei sunt cu voi, dar văd că voi sunteți cu ei. Vă țin prizonieri?

Rojer știa că așteptau un răspuns din partea lui, dar se simțea amorțit și năuc, și n-avea răspunsuri. Leesha clătină din cap și el o lăsă să conducă discuția simțindu-se încântat, cel puțin pană când auzi ce spunea.

— Lucrurile sunt mult mai complicate, Vorbitorule, zise ea, și tu n-ai de ce să-ți faci griji. Nu suntem în pericol. Femeia în alb e fata conducătorului krasianilor…

Rojer încremeni și se aplecă în față. *Ai grijă ce vorbești*, se gândi.

— … și e măritată cu Rojer. După cele petrecute în seara asta, niciun războinic n-o să cuteze să ne facă vreun rău fără încuviințarea lui Shar'Dama Ka, pe care n-o s-o primească prea curând. Până atunci în Văiuga o să fim în siguranță, și mai bine pregătiți decât voi, cei din Răspântia de la Miazănoapte, pentru ceea ce va urma.

— Asta ce vrea să-nsemne? întrebă Vorbitorul. Ne spuneți un lucru, ne cântați altul și ni-l arătați pe un al treilea.

— Înseamnă că pe drumul ăsta vor veni krasianii, răspunse Leesha. S-ar putea să nu fie la fel de brutali cum au fost în Rizon – dacă nu sunteți atât de proști ca să le opuneți rezistență –, dar urmările vor fi aceleași. Toți băieții vor fi luați ca să-nvețe să lupte cu demonii, orice bărbat va deveni cetățean de mâna a doua și orice femeie, de a treia. Satul vostru va fi condus de un supraveghetor și vă veți supune cu toții legii Evejan.

— Spui că n-ar trebui să ne luptăm cu ei? întrebă Gery. Că ar trebui să stăm cum stă iapa în fața armăsarului când vor veni peste noi?

— Spune că ar trebui să fugiți cât mai puteți, zise Erny. Vă aflați chiar pe drumul pe care-o să treacă armata lor. Dacă sunteți inteligenți, adunați-vă tot ce mai crește pe câmp, împachetați tot ce se poate și plecați din calea lor.

— Și unde să ne ducem? întrebă Gery. Familia mea e în Răspântia de la Miazănoapte de când și-aduce cel mai bătrân

dintre noi aminte și asta pot spune aproape toți oamenii de-aici. Ar trebui pur și simplu să ne părăsim satul?

— Da, dacă țineți la viețile voastre mai mult decât la pământ, răspunse Leesha. Dacă vreți să rămâneți alături de ducele vostru, duceți-vă în orașul Lakton, și veți fi primiți. Le-am trimis cu luni în urmă un mesaj despre amenințarea care se apropie. Acolo, în fortul de pe lac, ar trebui să fiți în siguranță, cel puțin pentru o vreme.

— N-am văzut lacul decât o singură dată și m-am scăpat pe mine de frică, zise Gery. Nu cred că e vreunul dintre noi făcut să trăiască pe atât de multă apă.

— Atunci veniți în Văiuga, propuse Leesha. Încă nu ne putem întinde până aici, dar ținutul nostru se mărește. Iar cei care vin la noi nu vor fi refuzați și vor fi liberi să-și păstreze comunitatea și conducătorii. Veți primi pământ bun, cu glife care vă pot apăra cu siguranță, vă vom da arme glifate și vă vom învăța să le folosiți. Văiuga va fi curând cel mai sigur loc, în afară de fortăreața Ducelui Euchor din Miln.

— Și, oricum, bărbații în putere vor fi împinși să lupte cu ceea ce nu se poate lupta.

Gery scuipă pe podeaua cârciumii.

— Hei! strigă hangiul.

— Iartă-mă, Sim, spuse Gery. Cu tot respectul, maestră Leesha, noi, cei din Răspântia de la Miazănoapte, suntem oameni simpli, nu vrem să devenim ucigași de demoni, ca voi, cei din Văiuga.

— Poate-ar fi mai simplu s-o răpim pe prințesa krasiană, propuse Sim. Să ne cerem satul ca răscumpărare pentru ea. Nemernicii ăștia în robe negre sunt tari, dar noi suntem mai mulți.

— Crede-mă, nu vă doriți așa ceva, zise Rojer.

— Are dreptate, întări Leesha. Puneți o singură mână pe ea, și krasianii îi vor omorî pe bărbații, femeile și copiii din Răspântia de la Miazănoapte până la unul, și vă vor arde satul din temelii. Atingerea unei *dama'ting* aduce moartea.

— Mai întâi trebuie să ne prindă, spuse Sim.

Cuțitul apăru ca prin farmec în mâna lui Rojer, care îl înșfăcă pe Sim de guler, țintuindu-l de masă, și îi lăsă pe gât, în urma lamei, o linie firavă de sânge.

— Nu-i vorba de krasiani, mârâi saltimbancul. Nu vă doriți să faceți așa ceva, fiindcă e nevasta mea.

— Rojer! strigă Leesha, dar el n-o luă în seamă.

Sim înghiți în sec, cu greutate.

— Trăncăneam și eu, ca omul la un pahar de bere, Maestre Juma-de-Mână. N-am vorbit serios.

Rojer mârâi, dar îl eliberă, iar cuțitul dispăru.

Gery îl ajută pe Sim să se ridice.

— Du-te să-ți ștergi tejgheaua și ține-ți gura aia proastă-nchisă.

Sim dădu din cap și se grăbi să plece. Gery se întoarse spre Rojer.

— Scuze pentru asta, Maestre Juma-de-Mână. În fiecare sat sunt câteva capete seci.

— Da.

Rojer încă își mai simțea sângele clocotind, dar își puse la loc masca de saltimbanc și se așeză din nou pe scaunul lui.

— Nu vă silește nimeni să plecați într-un loc sau altul, îi spuse Leesha Vorbitorului. Dar, rămânând aici, stați drept în calea unei furtuni pentru care nu sunteți pregătiți. Ai văzut de ce e-n stare un singur *Sharum* furios. Imaginează-ți că asupra voastră se năpustesc zece mii, împreună cu patruzeci de mii de sclavi rizonieni.

Gery păli, dar se mulțumi să dea din cap.

— O să mă gândesc la asta. Odihniți-vă liniștiți la noapte. Nimeni n-o să fie destul de idiot ca să facă probleme, de acum și până când veți pleca, mâine-dimineață.

Cu asta, își împinse scaunul și se ridică, apoi ieși din han luând-o pe Nicholl de mână.

— Ăsta și-a făcut rost de coșmaruri care să-i umple patul la noapte, comentă Elona.

— De ce-ar fi el altfel decât noi, ceilalți? întrebă Leesha.

Chiar în clipa aceea, în han intră, alături de Kaval, un *Sharum* tânăr, în armură completă, cu suliță și scut. Se îndreptară amândoi spre odăile lui Amanvah. Tânărul războinic coborî în fugă peste câteva minute și ieși pe ușă ca o săgeată.

— De fapt, nu i-ai otrăvit pe *Sharum*, nu-i așa? întrebă Rojer.

Leesha se uită la el câteva clipe, apoi răsuflă adânc și se ridică, pornind-o către camera ei pe coridorul de lângă tejghea, cu Wonda la doi pași în spatele său.

Rojer oftă, luă cana plină cu bere din fața lui și o goli din trei înghițituri, cu lichidul rece prelingându-i-se prin colțurile gurii pe bărbie.

— Aș face bine să mă duc să dau piept cu muzica.

Erny se uită la el, învăluindu-l cu privirea plină de reproșuri de care se folosea uneori ca să-și pună fiica la punct.

— Ești un scripcar minunat, Rojer, dar, ca soț, mai ai foarte multe de-nvățat.

•

Gared îl însoți pe Rojer pe scările ce duceau către camera lui, așteptându-se să-l vadă pe Enkido păzind ușa, dar eunucul nu se zărea, ceea ce însemna că se află înăuntru. Un fapt câtuși de puțin liniștitor.

— Vrei să intru cu tine? întrebă tăietorul de lemne.

Rojer clătină din cap.

— Nu, e în ordine. Rămâi aici, pentru cazul că vreun alt prost ia de bună propunerea lui Sim și-ncearcă s-o răpească pe Amanvah. Restul e sub control.

Gared dădu din cap.

— O să fiu aici, pe coridor. Da, dac-aud zarvă, trec prin ușa aia cât ai clipi.

Prin mintea lui Rojer străfulgeră o imagine a lemnului spintecat când un demon al pietrei dăduse buzna, trecând prin ușa hanului tatălui său, cu cincisprezece ani în urmă. Nu se îndoia că Gared ar fi putut sparge ușa de lemn masiv cu aceeași ușurință.

Dar nu spuse ceea ce știau amândoi. Kaval îl doborâse pe Gared ca pe un copil, iar Enkido îi făcuse același lucru lui Kaval. Oricât de enervant ar fi fost uneori musculosul tăietor de lemne, Rojer nu dorea să-l vadă ucis într-o luptă pe care n-o putea câștiga. Dacă nu putea să scape cu bine fără o luptă, însemna că nu există scăpare.

Se prefăcu că-și potrivește tunica, fiindcă simțea nevoia să-și atingă medalionul. Asta îl liniști imediat.

— Avem cu toții nevoie de câte ceva, ca să putem suporta durerile vieții, răspundea Arrick când îl întreba Rojer de ce bea atât de mult vin, iar eu sunt prea bătrân pentru basmele saltimbancilor.

Întinse brațul spre mânerul ușii.

Odată intrat, îl văzu imediat pe Enkido stând de-o parte a ușii, cu brațele încrucișate. Ca de obicei, eunucul nu păru să-l vadă pe Rojer.

Amanvah și Sikvah își puseseră veșmintele de mătase colorată, și el luă asta drept semn bun, însă ele îl întâmpinară cu priviri aspre.

— Tu și Leesha complotați împotriva noastră, spuse Amanvah.

— Cum? întrebă Rojer. Tatăl tău știe că nu ne supunem lui. Ne-a propus un pact, la care ne gândim. N-am jurat să mă pun în slujba tuturor intereselor sale.

— Bărbate, între a nu sluji intereselor lui și a fi împotriva lor e o diferență. Tata nu știe nici că spui povești despre falși Izbăvitori, nici că Leesha i-a otrăvit războinicii.

— Tatăl tău știe totul despre Omul Glifat și despre legătura lui cu Văiuga. I-am spus atâta lucru când ne-a vizitat. Rojer își încruntă sprâncenele. Iar tu nu ești pe-o poziție care-ți permite să le faci altora morală fiindcă folosesc otrava.

Amanvah nu-și lăsă masca să alunece, dar tăcerea dinaintea următoarei ei replici îi spunea lui Rojer că lovise într-un punct sensibil.

— Dar voi le spuneți oamenilor să fugă din calea noastră, zise Amanvah, deși nu plănuim să venim asupra lor. Îi sfătuiți să-și ia lucrurile și să plece în orașul din marea oază sau să vină în Văiuga, ca întăriri pentru voi, ca să ne puteți ține piept nouă.

Rojer își simți din nou furia aprinzându-se.

— Și cum de știi tu asta? Mă spionezi?

— *Alagai hora* îmi spun multe, fiu al lui Jessum.

— Ziditorule, m-am săturat de răspunsurile tale criptice și de zarurile tale blestemate! se răsti Rojer. Pui mai mult preț pe oasele de demon decât pe viețile oamenilor.

Amanvah tăcu din nou, păstrându-și calmul.

— Poate că nu vom putea pune stavilă blasfemiilor tale când vei fi în Văiuga, bărbate, dar pe drum n-o să mai facem popas în niciun sat. Și nici după ce vom ajunge în Văiuga eu și Sikvah nu vom mai cânta niciodată cântecul tău păgân, și nici nu vom îngădui să fie cântat în prezența noastră.

El ridică din umeri.

— Nu v-am cerut niciodată s-o faceți. Dar eu am luat parte la *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne*, nevastă. Am trăit-o și știu că totul e adevărat. N-o să pretind că nu s-au întâmplat, pur

și simplu fiindcă povestea lezează cauza tatălui tău. Dacă e cu adevărat Izbăvitorul, întâmplarea asta n-are nicio importanță. Iar dacă nu e…

— Este! șuieră Amanvah.

Rojer ridică iarăși din umeri și zâmbi.

— Atunci n-ai de ce să-ți faci sânge rău, nu-i așa?

— Tata e alesul lui Everam, dar Nie e puternică. Poate totuși da greș, dacă oamenii lui nu-i sunt loiali.

Rojer ridică din umeri pentru a treia oară.

— Ăștia nu sunt oamenii lui sau cel puțin nu sunt încă. Dacă vrea să fie, trebuie să-i câștige. Eu o să lupt împotriva demonilor când o să-nceapă Sharak Ka. Dar pentru cine o să lupt rămâne de văzut.

Amanvah pufni.

— Tu ești multe lucruri, fiu al lui Jessum, dar luptător nu ești!

Era o palmă neașteptată peste obraz, și Rojer își simți masca de saltimbanc alunecând. Se ridică în picioare cu adevărată furie citindu-i-se pe față, făcând-o chiar și pe Amanvah să tresară.

— Ca soț al vostru, vă poruncesc să veniți cu mine! spuse, luându-și arcușul și scripca și întorcându-se spre ușă.

Enkido îi tăie calea cu o mișcare lină.

Rojer se duse drept spre el și-și lăsă capul pe-o parte, ca să se uite în ochii lui morți.

— Nevastă, ia-ți bestia jugănită din calea mea!

Surprinse în ochii eunucului scânteia înțelegerii, deși nu dură decât o clipă.

— Nu pricepe limba noastră?! Pun prinsoare pe flocii mei roșii că-nțelege tot. Nu-ți scapă niciun cuvânt, namilă fără boașe. Așa că ori omoară-mă ori dă-te de-o parte!

Eunucul își trăda pentru prima oară un sentiment – o furie înăbușită, care rivaliza cu privirea aruncată de Kaval când se repezise la Rojer. Dar saltimbancului nu-i mai păsa, așa că răspunse cu o privire încărcată de propria sa mânie.

— Enkido, dă-te la o parte! spuse Amanvah.

Eunucul păru surprins, dar se supuse imediat. Rojer se năpusti pe coridor, făcându-l pe Gared să tresară violent.

Amanvah și Sikvah îl urmară când se îndreptă spre trepte.

— Unde-ți imaginezi că te duci? întrebă Amanvah, dar el nu se obosi să răspundă.

Când ajunseră jos, cârciuma era aproape pustie, doar o mână de săteni stăteau lângă tejghea. Se uitară surprinși la Rojer și făcură ochii mari când le văzură pe femeile krasiane în mătăsurile lor colorate.

— Bărbate! țipă Sikvah. Nu suntem îmbrăcate!

El nu-i dădu atenție, traversă încăperea și trase zăvorul de la ușă.

— Ei, ce Miezului faci? strigă Sim, dar Rojer nu-l luă în seamă nici pe el, și ieși.

Ca în cele mai multe așezări thesane, hanul se afla chiar la marginea pieței pavate cu bolovani a satului. Clădirile de pe margine erau unite prin verande glifate, ca oamenii să se poată aduna în han după lăsarea întunericului, dar piața în sine era prea mare ca să fie glifată în întregime. Bolovanii împiedicau miezingii să se ridice acolo, însă demonii vântului pândeau, gata să se năpustească asupra oricărei creaturi în mișcare. Și alți demoni pătrundeau din când în când în piață, venind de pe drum.

Dincolo de veranda hanului vegheau Kaval și alți doi *Sharum,* toți înarmați până-n dinți și cu armuri.

— Nu stați în calea mea!

Rojer se împinse pe lângă ei, ca și cum s-ar fi așteptat la o supunere care i se datora, și războinicii se traseră deoparte când păși în piață. El văzu doi mici demoni ai lemnului care umblau după pradă în partea opusă a pieței, punând la încercare glifele clădirilor, în căutarea unei breșe. Încremeniră la auzul zgomotului, părând doi copaci diformi.

Rojer îi auzi pe krasiani icnind, când nevestele lui ieșiră pe verandă, și zâmbi când se întoarseră toți cu spatele, ca să nu le mai vadă. Erau de același sânge cu Izbăvitorul și erau măritate. Orice privire pofticioasă oprită asupra lor cerea scoaterea ochilor din care pornise.

Fiindcă nu-și purta mantia glifată, lemnoșii îl zăriră când trecu dincolo de glifele protectoare și începu să se îndepărteze de ele mergând țanțoș și fără grabă. El nu le dădu nicio atenție, nu se osteni nici măcar să-și ridice scripca. În văzduh, țipătul unui demon al vântului sparse tăcerea nopții. Amanvah și Sikvah se opriră lângă balustrada verandei.

— Termină cu prostia asta! se răsti cea dintâi. Treci imediat înapoi, înăuntru!

Rojer clătină din cap.

— Nu-mi porunci tu mie, *Jiwah*! Veniți încoace!

— Evejahul le interzice femeilor să stea sub cerul liber noaptea, răspunse Amanvah.

— Și să lase alți bărbați să le vadă fără văluri și în haine colorate! Damajah pune să fie omorâte cu pietre pentru așa ceva! strigă Sikvah.

Rojer aruncă o privire peste umăr și o văzu aplecată, încercând să se acopere.

Demonii erau acum mai aproape, băteau din picioare, cu mușchii înmănunchindu-li-se în timp ce se pregăteau de salt. Fără nicio teamă, Rojer se întoarse, în sfârșit, spre ei și își ridică arcușul în mâna schilodită.

Demonii erau creaturi ale sentimentelor fundamentale. Manipulându-li-le, îi puteai controla. În clipa aceea, întreaga lor atenție era concentrată asupra lui. Rojer le-o luă în stăpânire și o spori, punând-o în muzica lui.

Aici sunt! le spuse. *Concentrați-vă asupra acestui loc*!

Pe urmă își întrerupse cântecul și făcu doi pași iuți în lateral. Demonii scuturară din capete, nedumeriți de dispariția lui, și Rojer cântă din nou, sporindu-le nedumerirea.

Unde s-a dus? *Nu-l văd nicăieri*! le spuse de data asta.

Cei doi începură să-l caute cu frenezie, dar, chiar și când le trecu privirea peste el, rămaseră la fel de înciudați, fiindcă nu-l puteau găsi. Rojer îi ocoli cu atenție, păstrându-și aerul nepăsător pe masca de saltimbanc.

— Pot adăuga că Evejahul vă poruncește și să vă supuneți bărbatului vostru, le spuse nevestelor sale, însă n-a ajuns acolo unde mergem noi. Saltimbancele poartă culori strălucitoare, iar acum vă aflați în ținuturile verzi. Inevera ar trebui să le-omoare cu pietre pe toate femeile din afara Mărinimiei lui Everam.

Lângă balustrada verandei se adunase destul de multă lume. Gared era acolo, cu arme în mâini, erau și Leesha și Wonda, cu arcul ei glifat, un grup de săteni și trei *Sharum.* Femeile șovăiră, dar în cele din urmă Amanvah răsuflă adânc, își îndreptă spatele și porni către el cu pași mari, urmată de Sikvah.

— *Dama'ting*, nu! strigă Kaval.

— Taci! se răsti Amanvah. Nesăbuința ta ne-a adus aici!

Gared și războinicii – printre care și Enkido, acum cu suliță și scut –, se puseră în mișcare, vrând să-i urmeze în piață.

— Rămâi dincolo de balustradă, Gar! strigă Rojer. O spun și pentru voi, ceilalți. În noaptea asta n-avem nevoie de sulițe.

Krasianii nu-l luară în seamă decât după ce le făcu Amanvah semn cu mâna. Se retraseră, dar păreau gata să nesocotească porunca și să sară în noapte dacă demonii se apropiau prea mult.

Lemnoșii le fixau pe femei cu privirea, dar încercaseră glifele din jurul pieței și știau că nu pot ajunge la ele. Rojer luă senzația aceea și o păstră. Își lăsă capul pe-o parte, arătând cu bărbia către glifele din direcția demonilor și trimițându-și muzica într-acolo.

Sunt glifate, le spuse demonilor, chiar și când soțiile lui traversau spațiul deschis, neprotejat. *Nu le puteți atinge. Va fi lumină și durere dacă încercați. Căutați altă pradă.*

Demonii făcură cum le spusese și, când Amanvah și Sikvah ajunseră la el, Rojer își purtă melodia către notele de început ale *Cântecului Asfințirii.* Cele două femei începură imediat să cânte, acompaniindu-l în armonie, ca un ecou și ca o accentuare, mărind de câteva ori efectul notelor scripcă. Cu acea putere, Rojer țesu în jurul lor o vrajă a muzicii care îi făcea pe toți trei de nevăzut pentru miezingi. Demonii le simțeau mirosul în aer și îi auzeau, ba chiar îi și întrezăreau – în câte o străfulgerare –, dar sursa simțurilor lor dispăruse, ochii le alunecau iarăși și iarăși de pe cei trei oameni.

Odată aflat la adăpost, Rojer adăugă încă o linie melodică, iar Amanvah și Sikvah o preluară imediat, trimițând chemarea în noapte. El își săltă bărbia încetul cu încetul, dezgolind o mai mare parte a glifelor lui Amanvah. Soțiile lui își duseră mâinile la gât, mișcându-și cumva colierele, și sonoritatea vocilor lor crescu în același timp și ritm cu a instrumentului.

Sunetul ajungea tot mai departe, iar la ferestrele și pe verandele din jurul pieței se iviră primii localnici. Apărură și lămpi, aruncând peste pavajul din bolovani o lumină palidă. Oamenii priveau într-o tăcere uluită cum își îndeplinea cântecul misiunea, atrăgând toți demonii din apropiere.

La început veniră treptat, unul câte unul, dar în piață se adunară curând mai mult de o duzină. Cinci demoni ai lemnului pândeau, adulmecând aerul în căutarea unor victime pe care nu le puteau găsi. Doi demoni ai focului țipau și țopăiau, lăsând în urmă o dâră de foc portocaliu în timp ce alergau dintr-un capăt

al pieței în altul, nereușind nici să descopere de unde venea muzica, nici să se împotrivească în vreun fel chemării ei. Deasupra, trei demoni ai vântului zburau în cercuri și țipetele lor de prădători stârneau ecouri în noapte. Doi demoni ai câmpului dădeau târcoale, ținându-se aproape de pământ, cu burțile frecându-li-se de bolovani în timp ce se străduiau să nu se lase văzuți de pradă. Venise chiar și un demon al prundului – un văr mai mic al demonilor pietrei, dar totuși mai înalt decât Gared, care avea aproape un metru și cincisprezece. Stătea ca împietrit, dar Rojer știa că își folosea toate simțurile în căutarea lor și că s-ar fi pus brusc în mișcare dacă i s-ar fi îngăduit să-i zărească.

Leesha îi descrisese lui Rojer puterea demonilor minții, vibrațiile pe care le trimiteau în mintea ei, silind-o să facă orice i se poruncea. Poate că muzica avea efect similar, cugetă el. Poate fusese de fapt creată ca o încercare de imitare a acelei puteri și de aceea unele melodii le inspirau aceleași sentimente tuturor celor care le auzeau.

Asta era puterea *Cântecului Asfințirii.* Rojer o simțise când i-l cântaseră soțiile lui pentru prima oară, era o putere asemănătoare cu a lui, dar… ștearsă. Pierdută în miile de ani de când fusese nevoie de ea ultima oară.

Însă el o readusese la viață. Stăpânită de el, chemarea insistentă a cântecului îndrepta atenția demonilor către ceea ce n-aveau să găsească niciodată, făcându-i să ignore orice altceva. Dacă ar fi vrut, Gared sau cei câțiva *Sharum* de pe verandă ar fi putut veni drept în mijlocul lor, să-i atace. O lovitură ar fi întrerupt vraja, fiind pentru miezingi o amenințare imediată, căreia i-ar fi răspuns, însă lovitura dată de sulița unui *Sharum* sau de securea lui Gared ucidea sau măcar schilodea cu ușurință.

Dar Rojer rostise un adevăr când le spusese că în noaptea aceea nu era nevoie de arme.

Începu prima strofă, cu Amanvah și Sikvah cântând despre gloria lui Everam, și își țesu prima vrajă, una pe care o exersase de multe ori în trăsură, împreună cu soțiile lui. Când ajunsese la refren, unde femeile îl invocau pe Ziditor fără cuvinte, demonii uitaseră de vânătoare și dansau după melodia lor ca sătenii la sărbătoarea solstițiului.

Intrară astfel în strofa următoare, unde Rojer schimbă cântecul, trecând la o altă melodie bine exersată. Începu să se plimbe nepăsător prin piață, urmat de soțiile lui. Demonii se înșirară în spatele lor, ca rățuștele care-și urmează mama către apă.

Cântă la fel refrenul și strofa următoare, dar adăugă o notă care să-i anunțe soțiile că urma o schimbare abruptă. Când se termină strofa, demonii erau în poziția dorită de el, iar Rojer și cele două femei se răsuciră pe călcâie, izbindu-i cu o înșiruire de sunete stridente, străpungătoare, care îi făcură s-alerge prin piață urlând, ca niște câini biciuiți.

Când nu mai lipsea mult ca s-ajungă prea departe pentru a-l mai putea auzi, începu strofa următoare. Miezingii se opriră brusc și înlemniră, ca vânătorii care încearcă să nu fie văzuți, ca să nu-și pună prada pe fugă. Cu o ușurință sfidătoare, îi făcu să se încordeze atât de tare, încât nu mai putură suporta și începură din nou să alerge prin piață, acum lovind aerul și mârâind, într-o încercare disperată de descoperire a izvorului muzicii căreia voiau să-i pună capăt.

Rojer continuă să-i conducă, oferindu-le indicii false despre locul unde li se afla prada. Alese un stâlp vechi, pentru priponit caii, aflat în afara barajului de glife. Își înfășură muzica în jurul lui.

Aici sunt! *Atacați acum*!

În clipa următoare, miezingii scoaseră țipete ascuțite și se năpustiră. Primii săriră demonii câmpului, și ghearele lor brăzdară adânc lemnul. Un demon al vântului se prăvăli asupra stâlpului, trântind un demon al câmpului agățat de el. Se rostogoliră amândoi pe bolovanii pavajului, mușcându-se și zgâriindu-se. Sângele lor negru împroșcă piața, și demonul vântului abia scăpă cu viață, înălțându-se cu o mulțime de tăieturi în aripile lui pieloase. Demonii focului scuipară flăcări asupra stâlpului și, câteva clipe mai târziu, acesta ardea cu vâlvătăi.

Pe urmă, Rojer își așternu muzica peste demonul prundului. Demonii câmpului săriră și la el, însă miezingul mai mare îi prinse pe rând cu ghearele de cap și le zdrobi țestele de bolovani. Pe un altul îl luă de coadă și îl învârti cum ar fi învârtit un om o pisică. Un alt demon al vântului se năpusti, dar coti brusc când demonul prundului îl roti spre el pe al câmpului, pe

care îl azvârli apoi cu atâta forță, încât se izbi de glifele unei verande într-o străfulgerare de lumină, după care pică pe pavaj, unde rămase neclintit, fumegând. Un demon al focului scuipă pe picioarele demonului prundului, aprinzându-le, dar asta nu-l salvă de o lovitură de picior care îl azvârli de-a curmezișul pieței, ca să se izbească de o rețea de glife cu o răbufnire de magie. Când muri demonul focului, picioarele demonului prundului erau nevătămate.

Rojer își îngădui să zâmbească. Totul putea fi învățat de alții. Toate refrenele și toate „vrăjile” aruncate de el asupra demonilor erau melodii pe care le exersase și le scrisese. Poate că alți cântăreți nu puteau ajunge la forța și armonia trioului pe care îl forma cu soțiile lui, dar puteau învăța pe de rost cum să cheme demonii și cum să-i izgonească, cum să se ascundă de ei sau cum să-i înnebunească.

Însă asta nu era decât o pojghiță de la suprafața puterii pe care o simțea când îi erau cele două femei alături. Nu putea spera să-și descrie adevărata acțiune subtilă. Trebuia trăită și simțită pe viu, și nu depindea doar de soiul demonului, ci și de tot ce ținea de locul respectiv, de la clădiri până la senzația creată de atmosfera momentului.

Asta era ceea ce nu izbutea niciodată să învețe pe nimeni. Se uită la nevestele lui și văzu că îl priveau cu ochi mari, plini de venerație, dar și de spaimă. Până și Amanvah își pierduse masca, seninătatea ei de *dama'ting* fusese copleșită. Ea și Sikvah puteau doar să-l imite, nu și să vină cu ceva nou.

Și asta nu e tot, iubirile mele, se gândi Rojer, întorcându-se din nou ca să se uite la demoni. Deveni el însuși vânător, urmărind ca pe o pradă miezingii pe care-i mâna împreună cu cele două femei, împărțindu-i pe soiuri. Cântecul se terminase, dar el nu se opri, reluă refrenul final făcându-l mai sonor, mai puternic, mutând și modificând cu repeziciunea cu care puteau prelua Amanvah și Sikvah schimbările. Demonii dădeau înapoi înghesuindu-se, șuierând și lovind aerul cu ghearele, îngroziți de forța care lua naștere, dar necutezând să fugă, fiindcă ar fi trebuit să-și întoarcă spatele către pericolul necunoscut care îi hăituia.

Și apoi Rojer începu să-i vatăme, trimițând muzica spre ei în valuri trepidante și discordante, care păreau adevărate lovituri date trupului. Începură să urle și câțiva căzură pe bolovanii

pavajului, înfigându-și ghearele în propriile capete, de parcă ar fi putut sfâșia sunetul, eliberându-se. Chiar și demonii vântului țipară, chinuiți, fiindcă muzica îi prinsese și nu puteau să fugă, ci se roteau deasupra pieței la nesfârșit.

Rojer se uită în sus și schimbă din nou melodia, îndemnând demonii vântului să coboare de pe cerul nopții. *Durerea voastră izvorăște de-aici*! *Loviți-i acum izvorul, amuțiți-l*!

Vântoșii plonjară cu o viteză înspăimântătoare, însă Rojer și soțiile lui nu erau acolo unde îi chema muzica – în lateral, ceva mai jos. Demonii vântului se izbiră de pavaj cu o forță incredibilă, și lovitura strivi și sparse oasele lor goale la interior. În numai câteva clipe, piața se umplu de leșuri.

Rojer se întoarse apoi către demonii lemnului, care gemeau ca arborii aplecați de forța vântului, gata să se frângă. Se gândi la mâncătorii de foc, saltimbanci din Angiers care, folosindu-se de o scânteie și de o gură de alcool, se prefăceau că înghit flăcări pe care le scuipă apoi. Reprezentația era de obicei socotită fără valoare – o demonstrație periculoasă, menită să mascheze lipsa talentului. Saltimbancii care o practicau se răneau destul de des, iar în fortăreața pădurii scuipatul focului era interzis prin lege, în afara unor cazuri foarte riguros definite. Mâncătorii de foc deschideau de obicei spectacolul unui saltimbanc mai renumit.

Eu am acum demonii focului pentru deschidere, își spuse Rojer, făcându-i pe vâlvătăioși să-i împroaște cu flăcări pe demonii lemnului, țintindu-i cu ușurința cu care trăgea Wonda cu arcul ei.

Demonii lemnului luară foc cât ai clipi și, spre deosebire de ai prundului, asupra lor flăcările aveau efect. Urlară și-și agitară brațele, înșfăcându-i pe demonii focului și strivindu-i, dar era prea târziu. Fumul negru tălăzui, adunându-se într-un nor gros, urât mirositor, în timp ce ei se prăbușeau fără viață.

Rămase numai demonul prundului, aproape doi metri și jumătate de mușchi și tendoane, acoperite de proeminențe imposibil de distrus, ca niște pietre de râu. Stătea tăcut, ca o statuie, dar Rojer știa că îi caută cu disperare, abia stăpânindu-și furia ucigașă. Zâmbi.

Cei trei cântăreți începură să-l înconjoare, dând mai multă forță refrenului și luând note tot mai înalte pe măsură ce dezgoleau tot mai multe glife ale amplificării. Demonul începu

să zbiere, acoperindu-și capul cu ghearele căutând cu priviri înnebunite o scăpare, dar cei trei strânseră cercul și durerea lui păru să vină de pretutindeni. Miezingul se clătină pe picioare, apoi căzu într-un genunchi, scoțând un urlet de agonie suav ca o muzică.

Până și oamenii din jur începură să-și acopere urechile. Chiar și capul lui Rojer răsuna și îi țiuiau urechile, dar își ignoră durerea, săltându-și în întregime bărbia de pe scripcă.

Demonul prundului se zvârcoli pentru o ultimă oară, apoi se auzi un pocnet – ca de stejar bătrân, trosnind în furtună. Pe carapacea miezingului, fisurile se răspândiră ca o pânză de păianjen și căzu mort.

Rojer își încetă imediat cântecul, și soțiile lui făcură același lucru. În piață se așternu liniștea, iar Rojer savură tăcerea dinaintea tunetului.

15. FEMEILE DIN FAMILIA PAPER

333 D.Î., VARA
Cu 16 de răsărituri înainte de Luna Nouă

— Închide gura, dragă! îi spuse Elona Leeshei. Pari o țopârlancă proastă.

Leesha se întoarse spre ea, gata să-i răspundă, dar își dădu seama că ținea într-adevăr gura deschisă. Îi clănțăniră dinții când și-o închise brusc, chiar înainte de a izbucni în urale toată lumea din piață, zbierând din toate puterile, bătând din palme și din picioare. Un *Sharum* scoase un strigăt prelung, de încântare. Chiar și Kaval părea să-și fi dat uitării furia.

Era de înțeles. *Sharum* nu respectau nimic mai mult decât priceperea cu care ucidea cineva demoni, iar Rojer tocmai făcuse dovada unei forțe incredibile, omorând miezingi fără ca nici măcar să-i atingă. Nici măcar Shar'Dama Ka nu era în stare de una ca asta. Îl priveau cu toți cu venerație ca, de altfel, și sătenii. Până și privirea lui Gared căpătase un licăr fanatic, pe care Leesha îl crezuse rezervat doar pentru Arlen.

Dar puterea nu era în totalitate a lui Rojer. Leesha îl mai văzuse de multe ori fermecând demonii cu scripca, dar niciodată cântând atât de tare, încât să-i țiuie ei urechile și să zăngănească podelele. Era lucrarea magiei *hora,* putea să facă prinsoare pe orice.

La numai șaptesprezece ani, era ușor s-o crezi pe Amanvah doar o copilă – una pe care Leesha o dominase mai înainte. Dar purta albul *dama'ting*, ceea ce însemna că învățase secretele magiei oaselor de demon. O magie pe care Leesha o văzuse întrebuințată de Inevera, cu efecte puternice. Amanvah sporise sonoritatea muzicii modificând cumva scripca lui Rojer, ca și colierele de aur purtate de ea și de Sikvah.

Leesha înțelegea acum principiile – foloseai oasele ca să le dai glifelor putere chiar și atunci când nu le atingea niciun demon. Începuse deja să experimenteze, dar femeile sfinte din Krasia aveau în spate cunoștințe adunate vreme de secole, pe când ea își căuta drumul pe bâjbâite.

Mulțimea încă mai ovaționa când plecă de pe verandă, îndreptându-se către cei trei. Rojer se înclina ca un maestru al reprezentațiilor, îndemnându-și soțiile, prin gesturi, să facă același lucru. Sikvah se supuse, înclinându-se mai adânc decât bărbatul ei, așa cum se obișnuia, cu toate că, în mătăsurile pe care le purta în pat, mișcarea era de-a dreptul scandaloasă. Amanvah părea categoric stânjenită de ideea plecăciunii în fața unor oameni mai mici în rang decât ea, așa că dădu doar din cap către mulțime, ca Ducesa Mamă când mulțumea pentru un compliment.

Saltimbancul se uită la Leesha radiind, și ea îl îmbrățișă, fără să se sinchisească de șuieratul lui Amanvah.

— Rojer, a fost incredibil. Uimitor!

Zâmbetul lui copilăresc amenința să treacă dincolo de urechi.

— N-aș fi izbutit fără Amanvah și Sikvah.

— Așa e. Leesha dădu din cap către ele. Ați cântat asemenea serafilor Ziditorului.

Cele două femei mai tinere făcură ochii mari la auzul complimentului, dar Leesha își reîndreptă atenția asupra lui Rojer înainte de a apuca ele să-și revină.

— Ți-a glifat Amanvah scripca?

El încuviință dând din cap.

— Doar bărbia. Glifele mă ajută să cânt destul de tare ca să dărâm un hambar. Iar când o folosesc mă simt…

— Revigorat? întrebă Leesha. După asta ar trebui să fii pe jumătate surd.

Rojer tresări și își roti un deget în ureche.

— Ah! Nici măcar nu-mi țiuie.

— Pot să văd? întrebă Leesha, cu nepăsare în glas.

Rojer desprinse bărbia și i-o întinse fără șovăire. Amanvah se repezi să-l oprească, dar era prea târziu. Leesha o înșfăcă și se retrase imediat cu un pas. Desfăcu nasturele care îi închidea un buzunar special al șorțului și scoase o pereche de ochelari cu rame aurii, făcuți de Arlen pentru ea.

Lentilele nu corectau niciun defect al ochilor, însă glifele de pe rame și de pe sticlă îi ofereau aceeași vedere glifică de care se folosea Arlen, îngăduindu-i să deslușească fluxul magiei. Bărbia pentru scripcă strălucea de putere, iar glifele păreau făcute din lumină. Le recunoscu aproape pe toate, erau de

aspirare și de legătură, alături de altele, pentru amplificare și… vibrație.

— Aici nu e vorba doar de amplificare, Rojer, spuse ea. Sunt și glife de vibrație.

El o privi nedumerit.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că tot ce se vorbește lângă scripca asta se aude și altundeva. Leesha se întoarse spre Amanvah. Mai mulți cercei minusculi din urechea krasianei străluceau de magie. Poate că sunetele vibrează într-un cercel?

Amanvah își păstră calmul feței, dar șovăi, trădându-se. Rojer se uită la ea, cu veselia din privire înlocuită de iritare.

— Așa ai aflat ce-am vorbit noi în cârciumă?

— Conspirați…, începu ea.

— Nu-mi servi iar baliverne! se răsti Rojer. Ți-ai petrecut mai multe săptămâni lucrând la bărbia asta. Nu e o reacție la nimic din ceea ce s-a întâmplat pe drum, ți-ai propus de la bun început să mă spionezi.

— Ești bărbatul meu. E datoria mea să te sprijin și să te feresc de necazuri, trimițându-ți ajutor când ai nevoie de el.

— Minciuni, mereu minciuni! strigă Rojer.

La asta, *Sharum* încremeniră – să țipi la o *dama'ting* era o nelegiuire mai presus de orice închipuire, dar nu se grăbiră să intervină, așa cum ar fi făcut mai înainte, fiind încă fascinați de puterea lui Rojer. Până și Enkido se stăpâni, rămânând în așteptarea unui semn de la stăpâna lui.

— Te grăbești să citezi din Evejah ori de câte ori îți convine, continuă saltimbancul, dar cartea asta nu vă poruncește să fiți și sinceri?

— De fapt, se amestecă Leesha, în carte scrie foarte clar că jurămintele și făgăduielile făcute unui *chin* nu au nicio importanță dacă te împiedică într-un fel sau altul să-l slujești pe Everam.

Amanvah o săgetă cu privirea, dar Leesha se mulțumi să zâmbească, provocând-o s-o contrazică.

— Ducă-se Miezului asta! spuse Rojer, smulgând bărbia din mâna Leeshei și ridicând-o ca s-o azvârle de pavajul din bolovani.

— Nu!

Amanvah și Leesha strigară într-un glas, întinzându-se amândouă ca să-l prindă de braț, oprindu-l.

Dama'ting o măsură pe Culegătoarea de Ierburi cu o scurtă privire curioasă.

— Ai văzut ce putere ți-a dat, spuse Leesha. Nu-i da cu piciorul într-o clipă de furie.

— Maestra are dreptate, zise Amanvah. Aș avea nevoie de mai mult de o lună ca să glifez alta, dacă am mai putea găsi una cu o lucrătură la fel de fină.

Saltimbancul o privi cu răceală.

— Când mi-ai dăruit cutia, m-am întrebat dacă înăuntru nu e cumva o pereche de cătușe de aur. Se pare că n-am fost prea departe de adevăr. N-am de gând să fiu sclavul tău, Amanvah.

— Suntem sclavii focului, fiindcă ne poate arde? întrebă Leesha. Acum știi ce puteri are, Rojer. Pot face pentru ea o cutie cu glife ale tăcerii. Desprinde-o de scripcă ori de câte ori simți nevoia de intimitate, dar n-o distruge.

— Oricum aruncând-o pe pietre n-o să faci mare lucru, adăugă Amanvah. Magia întărește și metalul, și lemnul. O să descoperi că e greu s-o distrugi și, în afară de tine, nimeni nu mai e demn să se bucure de puterea ei.

Rojer păru să se dezumfle. Privi obiectul cu tristețe, apoi și-l îndesă în buzunar și se întoarse spre han.

— Mă duc să mă culc.

Plecă fără să se uite dacă îl urma cineva. Amanvah și Sikvah se luară după el ca niște cățeluși, cu Enkido în spatele lor.

Câțiva săteni se aventuraseră în piață și priveau leșurile miezingilor fascinați de groază, însă strigătul unui demon al vântului spintecă noaptea, trimițându-i cu iuțeală înapoi, înăuntru. Se retrase și Leesha, deși avea pe șal glife care puteau abate de la ea atenția oricărui miezing.

Înainte de a intra, aruncă o ultimă privire către drumul mesagerului, pe care în clipa aceea gonea un *Sharum*, grăbit să se întoarcă în Mărinimia lui Everam.

•

În singurătatea camerei sale, Leesha plângea.

Nu înțelegea pe deplin cum stăteau lucrurile cu zarurile din oase de demon, fiindcă *dama'ting* păzeau secretul lor cu mare grijă. Evejahul vorbea de o glifă a profeției, care însă nu apărea

în carte și Leesha se îndoia că avea să convingă vreodată o Mireasă a lui Everam s-o lase să-i studieze zarurile.

Dar, din câte înțelesese, nu preziceau nimic precis, sugerau doar ce ar fi putut rezerva viitorul. Amanvah avea toate șansele să nu descopere ce otravă le dăduse ea războinicilor, iar leacul era oricum complicat și pentru prepararea lui era nevoie de mult timp. Dat fiind scurtul timp după care plecase omul, Leesha bănuia că nu-i dăduse nimic care să-l ajute. După o zi, avea să se simtă slăbit. După două zile, avea să fie mort.

Leesha nu avusese de ales. Nu știa cum o să primească Ahmann vestea că ea avea de gând să adune o armată, făcând din Văiuga un bastion împotriva krasianilor. Nu-i putea ascunde asta la nesfârșit, dar avea nevoie de timp. Timp ca să-i prevină pe laktonieni și pe Ducesa Araine. Timp ca să mărească Văiuga și ca s-o pregătească atât pentru următoarea Asfințire, cât și pentru Sharak-ul sub Soare. Dar asta n-o făcu să se simtă mai puțin zdrobită când se târî până în pat, unde își trase pătura peste cap.

Pentru prima oară, își dori să nu se fi dus niciodată în Mărinimia lui Everam. Pe noapte, își dorea să nu fi părăsit niciodată Văiuga Tăietorului de Lemne, să nu se fi dus niciodată în coliba babei Bruna și să nu fi învățat nimic despre culegerea ierburilor. Ar fi fost o fabricantă minunată de hârtie și l-ar fi făcut pe tatăl ei atât de fericit!

Dar, oricât de mult i-ar fi plăcut să scape de orice sentiment de vinovăție, știa că ar fi fost prea simplu și că s-ar fi mințit singură.

— De ce trebuie să-nvăț să pregătesc otrăvuri? întrebase, cu mulți ani în urmă.

— Ca să poți găsi leacul pentru ele, fetico, îi răspunsese Bruna. Dacă-nveți cum se fac amestecurile otrăvitoare și care sunt semnele otrăvirii, nu te transformi în Culegătoare de Buruieni.

— Culegătoare de Buruieni? se mirase ea.

Bruna scuipase.

— Culegătoare de Ierburi care-a luat-o pe căi greșite. Vinde leacuri care n-au destulă putere și îi otrăvește pe dușmanii nobililor pentru bani.

Leesha se înfricoșase.

— Există femei care fac așa ceva?

Bruna mormăise.

— Nu e toată lumea atât de dulce și de cinstită ca tine, draga mea. Una dintre ucenicele mele a ajuns așa ceva. Să fiu a Miezului dacă îngădui să se mai întâmple încă o dată, dar trebuie să știi ce-ai de înfruntat!

Mă înfrunt pe mine însămi, se gândi Leesha. *Omor oameni fiindcă mi-o cere propriul interes. Sunt cu ceva mai bună decât o Culegătoare de Buruieni*?

Plânse din nou, până când oboseala care-i chinuia trupul se dovedi mai puternică și adormi. Dar nici așa nu-și găsi liniștea, violența îi bântui visele. Inevera, învinețindu-se sub mâinile ei, care o sufocau. Ahmann, uitându-se cum omorau războinicii lui bărbații din Rizon și cum violau femeile. Gared, cu gâtul spintecat de lama din cârja lui Abban. Rojer, strangulat în pat de propriile soții. Kaval, omorând-o pe Wonda din bătaie și numind asta „instrucție". Tăietorii de lemne și *Sharum* prinși într-o furtună sângeroasă de sulițe și securi în timp ce Arlen și Ahmann îi întărâtau.

Un *Sharum* singuratic, mort pe drum.

Se trezi cu o tresărire și cu stomacul fremătându-i-se și căzu practic din pat când încerca, disperată, s-ajungă la oala de noapte. Oala se revărsă când o trase de sub pat, dar nici așa nu și-o aduse aproape destul de repede, iar voma și urina din timpul nopții i se amestecară pe podea. Îngenunche acolo, cutremurându-se și vomând, cu lacrimile șiroindu-i pe față. O dureau găvanele ochilor, semn că o aștepta o altă durere de cap.

Oh, Bruna, ce-am devenit?

Se auzi o bătaie în ușă și Leesha îngheță. Zorile nu erau decât o tentă purpurie dincolo de fereastră. Caravana nu pornea la drum atât de devreme.

O altă bătaie.

— Pleacă!

— Deschide ușa, Leesha Paper, sau îl pun pe Gared s-o spargă! spuse mama ei. Nu-ți imagina că nu-s în stare s-o fac.

Leesha se ridică încet, cu picioarele moi și cu stomacul încă răvășit. Găsi o bucată de pânză curată și-și șterse fața, apoi își puse un capot peste cămașa de noapte pătată, strângându-și-l bine în jurul trupului.

Se duse la ușă, trase zăvorul, apoi o întredeschise. Fața Elonei, arătând de parcă tocmai înghițise o lămâie, nu era niciodată primul lucru pe care își dorea să-l vadă dimineața.

— Nu e momentul potrivit, începu ea, însă Elona nu o luă în seamă și se împinse prin deschiderea ușii.

Leesha oftă și închise ușa în urma ei, punând din nou zăvorul.

— Ce vrei, mamă?

— Credeam că ai crescut destul de mare ca să nu ne mai trezești pe mine și pe tatăl tău cu plânsete. Îți pare rău pentru ceea ce ai făcut, pentru că-l ucizi pe băiatul ăla?

Leesha strânse din ochi. Oricât de des i-ar fi citit mama ei gândurile, spunând dureros lucrurilor pe nume, asta nu înceta niciodată s-o uimească.

— Ei bine, n-are de ce să-ți pară rău! se răsti Elona. Ai făcut ceea ce trebuia să faci, iar băiatul ăla a știut în ce se bagă încă de când a pus pentru prima oară mâna pe o suliță.

— Nu e chiar atât de simplu, începu Leesha.

— Pfui! Elona își flutură mâna cu dispreț. Câți rizonieni crezi c-a omorât când au cucerit orașul? Câte vieți salvezi împiedicându-l să povestească tot ce s-a-ntâmplat?

Leesha simți că n-o mai țineau picioarele și se lăsă să cadă pe un scaun de lângă pat, străduindu-se din răsputeri să lase impresia că-și dorise de la bun început să se așeze. Stomacul ei părea o oală în clocot în care mesteci prea repede și riscă să dea pe-afară.

— N-aș fi putut face altceva, dar nu-nseamnă că mă mândresc cu asta.

Elona mormăi.

— Poate că nu, dar eu nu pot decât să fiu *mândră* de tine, fetițo. Știu că meriți mai multe laude, dar asta e. Nu credeam că-ți stă în fire să te opui astfel. La urma urmelor, mă bucur să văd că ai ceva din mine.

Leesha se încruntă.

— Uneori cred că am prea mult din tine, mamă.

Elona pufni.

— N-ai tu norocul ăsta.

— De ce te-ai răzgândit? întrebă Leesha. Doar tu m-ai tot îndemnat să mă mărit cu Ahmann și să-l las să mă facă regină.

— Între timp am văzut mai bine cum stau lucrurile sub domnia lui. N-am deloc de gând să-mi petrec restul zilelor mele

fără riduri cu totul, în afară de ochi, înfășurat în șapte rânduri de pânză. Își cântări în mâini sânii, pe care rochia cu decolteu adânc abia izbutea să i-i ascundă. La ce bun să ai țâțe ca astea dacă nu ți le arăți și nu râzi când salivează bărbații, iar în femei mocnește ciuda?

Leesha înălță dintr-o sprânceană.

— Zilele tale fără riduri?

Elona o săgeta cu privirea, provocând-o să spună mai multe.

— Lăsându-l pe războinicul ăla s-ajungă la Ahmann, ai fi pus în pericol tot ce te străduiești să faci. Poate c-ai mers prea departe cu înscenarea, dar nu se poate nega c-a fost o călătorie folositoare pentru Văiuga. Ai cumpărat pacea, în anumite condiții, ai văzut tabăra dușmanului, ai șoptit cuvinte înțelepte la urechea conducătorului lor și i-ai strecurat îndoieli în suflet, ai aflat că există demonii minții și magia oaselor. Și te-ai bucurat și de desfătările trupului. Dacă-ar mai fi pe-aici, cotoroanța de Bruna s-ar umfla în pene mai tare decât Jan Cutter când își plimbă taurul ăla cu care-a câștigat concursuri.

Leesha îi răspunse cu un zâmbet stins.

— Sper. Tocmai mă gândeam că aș fi dezamăgit-o.

Elona se întoarse spre geam și-și privi imaginea reflectată cu un ochi critic. Deși n-o vedea niciun bărbat, își aranjă din reflex părul și își netezi piepții rochiei.

— Poate, un pic. Orice ucenică a Brunei – și, pe noapte! orice fiică a mea – ar trebui să se poată bucura de câteva rostogoliri printre perne fără să facă un copil.

Leesha își simți fața înroșindu-se.

— Ce?

Elona îi arătă amestecul dezgustător de pe podea, fără să facă efortul de a o ajuta să-l curețe.

— Fetițo, te-am mai văzut de vreo câteva ori făcând crize de isterie, dar niciodată nu ți s-a mai făcut greață din pricina lor. Pe noapte! nu-mi aduc aminte să mai fi vomat tu vreodată. De la mămica n-ai moștenit doar țâțele și fundul. Ai și stomacul meu de fier. Zâmbi, bătându-se pe burtă. Dar, cât am fost grea cu tine, am tot borât ca o pisică.

Leesha își simți stomacul agitat încremenind. Încercă să înghită în sec în timp ce număra zilele scurse de la ultima ei sângerare, dar nodul din gât nu o lăsă.

Ar fi putut fi adevărat?

Cu mai multă disperare decât se repezise la oala de noapte, se duse să-și ia șorțul cu buzunare. Jonglă cu instrumente și ierburi de parcă ar fi fost bilele colorate ale unui saltimbanc, măcinând și amestecând până ce avu un mic flacon plin cu un lichid lăptos. Apoi puse în flacon un strop din secreția ei, ținându-și răsuflarea.

Plămânii ei se dădură bătuți înainte de a începe chimicalele să reacționeze. Se întoarse înadins cu spatele și începu să numere din mie-n mie ca să țină socoteala minutelor după care se putea întoarce să vadă dacă lichidul alb lăptos devenise roz.

O mie, două mii, trei mii...

— Știi deja ce-o să-ți spună, zise Elona. Nu-ți mai mușca degetele și gândește-te ce e de făcut.

Leesha înălță dintr-o sprânceană.

— De făcut?

— N-o face pe proasta cu mine, copilă! se răsti Elona. Am fost și eu ucenica Brunei. Dacă vrei, poți lăsa problema asta să se scurgă imediat din tine.

— Vorbești serios, mamă? întrebă Leesha, cu amărăciune. Tu, care m-ai îndemnat toată viața să fac copii, îmi spui acum să omor unul?

— Ăsta nu-i copil, e-o idee, răspunse Elona. Și nu o idee bună. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că bebelușul ăsta o să însemne o gaură în glifele tale, destul de mare ca să treacă prin ea mama tuturor demonilor.

O *sută de mii. O sută una mii. O sută două mii*...

Leesha clătină din cap atât de tare, încât și-l simți zăngănind.

— Nu. Dacă a ajuns atât de departe, încât să-mi dea grețuri, e o viață, nu o idee. Te-ai plâns că mi-am irosit cei mai fertili ani, mamă, și ai avut dreptate. Dacă așa vrea Ziditorul să-mi dăruiască un copil, atunci o să-l primesc.

Elona își dădu ochii peste cap.

— Nu ți-ai găsit bine momentul în care să respecți Canonul, fetițo. Ridică din umeri. Dar, dacă nu vrei să-l scurgi din tine, ai face bine să seduci pe altcineva, cât mai repede și în văzul lumii, ca să câștigi timp.

Leesha simți cum i se căsca gura.

— Mamă, jur că, dacă rostești numele lui Gared...

Însă Elona o surprinse fluturându-și din nou mâna cu dezgust.

— Pfui! Poți găsi pe cineva mai bun decât Gared Cutter! Du-te din nou la celălalt Izbăvitor, acum, când ai început să te pricepi. E limpede ca lumina zilei că se stăpânește și are nevoie să se descarce. Istovește-l cum l-ai istovit pe Demonul Deșertului și iarna te va găsi cu amândoi mâncându-ți supuși din palmă.

— Sau își vor trage pumni, susținuți de toți oamenii lor.

— Asta o să se-ntâmple oricum, o știi foarte bine. E cel mai bine să-i călăuzești tu, alegând unde și când se va întâmpla.

Leesha se strâmbă.

— În lumea asta nu detest nimic mai mult decât momentele când trebuie să recunosc că ai dreptate, mamă.

Elona chicoti.

— N-o să fie cu putință să-l fac pe Glifat să creadă că-i al lui, spuse Leesha. N-o să se mai atingă de mine. Îl îngrozește gândul c-o să facă un copil pervertit de magia demonilor intrată-n el.

Elona ridică din umeri.

— Atunci spune-i că bei ceai de rodiu. Umezește niște frunze și lasă-le undeva, unde să-i sară-n ochii. Spune-i că e doar ca să vă simțiți bine.

Trei sute cincizeci de mii. Trei sute cincizeci și una de mii. Trei sute cincizeci și două de mii...

Leesha clătină din cap.

— Nu e chiar atât de încrezător, mamă.

— Rahat de demon! ripostă Elona. E *bărbat,* Leesha. Toți simt nevoia să dea și iar să dea găuri cu ciocănitoarea. Folosește-te de gură ca să-l momești o dată sau de două ori. Fă-l să se simtă în siguranță, apoi îmbată-l și sari pe el. O să se termine înainte de-a pricepe el ce s-a-ntâmplat. Zâmbi cu un aer atotcunoscător. Dacă faci o treabă destul de bună, o să se-ntoarcă iarăși și iarăși, pentru mai mult.

Leesha își simți din nou stomacul în fierbere. Chiar se gândea la așa ceva?

— Și pe urmă, peste niciun an, când o să vadă un copil cu pielea măslinie și ochii migdalați?

Elona ridică din umeri.

— Nu se știe niciodată. Copilul ar putea să semene cu tine. Din Erny n-ai nimic care să se vadă, și așa e cel mai bine.

— E cel mai bine că i-am moștenit inima, sublinie Leesha. Și ceea ce are între urechi.

— Da, dar ai tăria mea, zise Elona, și trebuie să-i mulțumești Ziditorului pentru asta. În ziua intrării krasianilor în Văiuga, Ernal Paper n-o să fie în stare decât să se pișe pe el. Tu nu ești neajutorată, dar, când va fi timpul, o să-ți dorești un bărbat puternic alături.

Leesha ar fi vrut să țipe la ea, dar n-avea destulă putere. În ultima vreme, mama ei privea lucrurile din ce în ce mai logic. Cine se schimba, ea sau Leesha?

Șapte sute de mii. Șapte sute una mii. Șapte sute două mii…

— N-am mai multă încredere în Omul Glifat decât în demonul deșertului, spuse Culegătoarea de Ierburi.

Elona ridică iarăși din umeri.

— Atunci găsește pe altcineva. M-am înșelat în privința micului scripcar. Are forță și ți-ar rămâne alături și dacă ai naște un copil cu barba-n furculiță, ca a lui Jardir, dar cu el ai scăpat ocazia – dacă nu cumva preferi un joc mai murdar.

— Căsătoria îi dă lui Rojer destulă bătaie de cap și fără ajutorul meu.

Elona dădu din cap.

— Atunci nu ți-a mai rămas decât o altă soluție.

Leesha se uită la ea și îi văzu zâmbetul triumfător.

— Mamă…

Elona își ridică mâinile.

— Mi-ai spus să nu-i rostesc numele, și n-o s-o fac, dar numai gândește-te! E puternic ca un taur și mai curajos decât oricare alt bărbat din Văiuga. Când lipsește Omul Glifat, toți tăietorii de lemne așteaptă hotărârea lui. Și te iubește. Te-a iubit întotdeauna, în felul lui brutal. Toate astea, cu un creier cât bobul de mazăre. Printr-un bărbat ca el, ai putea conduce Văiuga.

Un milion, își încheie Leesha numărătoarea și se întoarse spre flacon.

Simți o împunsătură în inimă.

•

O mână de ierburi aruncate în apă clocotită liniști stomacul Leeshei, dar nimic din ceea ce cuteză să înghită nu o scăpă câtuși de puțin de durerea care-i zvâcnea în cap. Când ea și Elona ieșiră în sfârșit din cameră, îi găsiră pe Gared, Wonda și Erny deja așteptându-le în cârciumă, în fața castroanelor cu terci deja golite.

Shamavah se tocmea cu hangiul. Ca de obicei, găsi motiv să strâmbe din nas în toate privințele și, după cum stătea, Sim părea înclinat s-o lase pe ea să hotărască prețul, numai să plece odată.

Fără ca asta să-i abată atenția, Shamavah îi făcu semn cu degetul unei *dal'ting* înveșmântate în negru, și femeia veni să ia bagajul Leeshei. În mod normal, Culegătoarea de Ierburi ar fi protestat, dar era istovită, o durea capul și își simțea genunchii moi. I se adusese un castron plin, dar nu-l luă în seamă, așteptând plecarea cu nerăbdare. Nu-și dorea decât să urce în trăsura ei și să fie singură.

De fapt, nimeni n-avea chef de vorbă, toți se uitau stânjeniți în jur în timp ce Shamavah îl ocăra pe Sim pentru lucruri care fuseseră pe deplin acceptabile. Și continua astfel până când Leeshei îi veni să țipe.

— Pe noapte, plătește-i odată, și gata! se răsti în cele din urmă. Camerele au fost foarte bune!

La auzul glasului ei, toată lumea tresări.

Shamavah se înclină.

— Cum dorește logodnica.

Rostise cuvintele cu încordare. Se grăbi să numere monedele și se ridicară. Enkido, care stătea în vârful treptelor, bătu la o ușă și Amanvah, Sikvah și Rojer ieșiră.

Când coborâră treptele, soțiile saltimbancului îl înconjurară ca niște gărzi de corp, aruncând priviri care păreau s-o provoace pe Leesha să se apropie.

Dar ea n-avea nici cea mai mică dorință s-o facă. În noaptea dinainte, totul oscilase într-un asemenea hal, încât nici nu-și mai aducea aminte cine, din pricina cui și din ce motiv se înfuriase. Nu putea ajunge în trăsură atât de repede cum și-o dorea.

Când avea dureri de cap atât de puternice, lumina o făcea să sufere. I se păru că puținii pași dintre veranda acoperită și trăsură se potriveau cu descrierea soarelui necruțător de deasupra solului crăpat al deșertului, auzită de la Ahmann. Odată ajunsă înăuntru, trase pe de-a-ntregul draperiile.

Erny se așeză în colțul opus și trase draperiile de la fereastra lui, fără să i se ceară, dar lăsă un mănunchi de raze să lumineze cartea pe care-o citea. Elona stătea în fața fiicei sale, dar era încântător de tăcută, privea în gol, cu gândul dus departe.

Leesha trebuia să admită că era încă frumoasă. Cine n-o cunoștea ar fi putut să creadă că privirea ei pierdută era a unei femei frumoase, cu minte puțină. Elona o exersase, așa cum exersase toate pozițiile pe care le lua de obicei. Toată lumea spunea că Leesha își moștenise inteligența de la tatăl său, însă ea nu era chiar atât de sigură. Elona Paper era oricum, numai proastă nu.

Pe măsură ce dimineața înainta spre amiază, din trăsura lui Rojer nu se auziră nici muzică, nici țipete de plăcere. Dar strigăte erau. Din belșug. Și, mai rău decât atât, tăceri îndelungate, dureroase.

Când se opriră pentru prânz, Leesha coborî atât cât era nevoie ca să se ușureze și ca să ceară să i se aducă mâncarea în trăsură. Îl zări pe Rojer dezmorțindu-și picioarele, dar păstră distanța, ca să n-o provoace pe Sikvah, aflată nu departe.

Krasianii din toate castele amuțeau la apropierea saltimbancului și-l arătau cu degetul, vorbind în șoaptă, după ce se îndepărta. Era clar că vestea despre faptele lui impresionate se răspândise deja.

La lăsarea serii, Leesha se simțea mult mai bine. Fără să ceară părerea nimănui, krasianii ocoliseră următorul cătun și, după ce mai străbătuseră câțiva kilometri, se opriseră și așezaseră căruțele în cerc. Leesha dădu un ocol taberei, ca să inspecteze glifele, dar cercurile krasianilor erau puternice. *Sharum* patrulau pe margini, omorând toți demonii care se apropiau cu lovituri precise de suliță, date de la adăpostul glifelor. Wonda făcea același lucru, țintind miezingii cu arcul, ca să curețe locul. Iar Gared se repezea de fiecare dată să le curme viața cu securea sau cu maceta lui, ambele glifate.

Leesha se uită la el, amintindu-și tot ce-i spusese mama ei. Gared era într-adevăr chipeș, iar ea îl iubise cândva, înainte de a se dovedi mai egoist și mai posesiv decât putea ea să suporte.

Dar îl deosebea asta prea mult de ceilalți bărbați pe care îi cunoscuse? Niciunul dintre ei nu venise cu adevărat în întâmpinarea dorințelor ei. Era Gared mai rău decât Rojer, Marick sau Arlen, sau chiar decât Ahmann?

Primise un cort numai pentru ea, cu podeaua caldă, acoperită de un covor și cu mormanul de perne care servea drept pat îmbietor. Wonda stătea de pază de cealaltă parte a clapetei, cu arcul pregătit.

La cererea ei, fata îi adusese un vas mic, în care sângele negru al unui miezing ucis de ea strălucea puternic în vederea glifică. Leesha își luă pensula din păr de cal și cel mai lipsit de pretenții șal, pe care desenă glife de derută și năucire, adăugându-le pe cele văzute în noaptea când se folosise Inevera de magie ca s-o prindă în capcană, în camera ei cu perne. Glife care aveau putere asupra demonilor și a oamenilor deopotrivă.

Glifele străluceau ușor când își puse șalul pe umeri și săltă clapa cortului. Wonda încremeni și se uită în jur ascultând cu atenție, dar ochii îi alunecară peste Leesha cu ușurința cu care făcuse Rojer să alunece privirile miezingilor. Wonda inspecta clapa, apoi trase cu ochiul înăuntru și văzu pernele și păturile aranjate de Leesha astfel încât să lase impresia că se afla acolo, adormită. Mormăi și lăsă clapa în jos, reluându-și poziția în care stătea de pază.

Ascunsă, deși se afla în văzul tuturor, Leesha traversă tabăra către cortul lui Gared neobservată de niciun *Sharum* care stătea de strajă. Încă nu știa sigur ce-avea de gând să facă. Chiar dacă mergea până la capăt și ajungea în patul lui, nu se credea în stare să se lase surprinsă asupra faptului, cum o sfătuise mama ei. Și, dacă asta nu se întâmpla, ce rost avea totul?

Răsuflă adânc, apoi se hotărî și întinse mâna către clapa cortului. O voce groasă din interior o opri.

— Doamnă, nu mai pot continua s-o fac. Nu-i corect.

— Nu te-a deranjat când ți-am arătat cum merge treaba, cu tatăl tău dormind la trei metri distanță, zise Elona, dar acum nu se mai cuvine?

Se auzi un foșnet, și Gared gemu.

— O ultimă oară, zise Elona. Pur și simplu ca să nu mă uiți.

— O să fim prinși, spuse Gared, dar se auziră alte sunete, și de data asta gemu Elona.

— Încă n-am fost prinși, gâfâi ea.

Urmă un zgomot ritmic de cărnuri plesnite, iar Leesha se-simți îngrețoșată. Deschise clapa cortului dintr-o smucitură și intră cu pași mari, aruncându-și șalul. Elona avea brațele încolăcite în jurul gâtului lui Gared, și el o ținea suspendată în aer, cu fusta ei în jurul taliei și cu pantalonii lui bufanți în jurul gleznelor.

— Tocmai ați fost, spuse Leesha.

— Pe noapte! strigă Gared, scăpând-o pe Elona, care țipă când fundul gol i se izbi cu putere de podeaua de pânză a cortului.

Leesha își puse mâinile în șolduri.

— Mamă, ori de câte ori cred că am văzut cel mai jos loc unde poți cădea, găsești unul și mai adânc.

— Oh, râde ciob de oală spartă, bombăni Elona, săltându-se în picioare și netezindu-și fustele.

Gared își ridicase pantalonii și se chinuia să-și îndese în ei mădularul întărit. O încercare sortită eșecului.

— Când o să-i spun tatii…, începu Leesha.

— N-o să-i spui, zise Elona, dacă nu ca să nu-l faci să sufere, măcar din respect pentru jurământul tău de Culegătoare de Ierburi.

— Asta nu e treaba Culegătoarei de Ierburi.

— Când porți șorțul, totul e treaba Culegătoarei de Ierburi! ripostă Elona. Povestea Bruna ceva despre păcatele cărnii sătenilor? Și-ți garantez că le știa pe toate. Se uită la Leesha de sus. În plus, nu sunt singura care are ceva de-ascuns. Tu ce cauți aici în miez de noapte?

Leesha aruncă o privire spre Gared, care se întorsese cu spatele la ele, încă trăgând cu stângăcie de șlițul pantalonilor. Mama ei o încolțise, și ea o știa.

— Să mergem, spuse, săltându-și o parte a șalului ca s-o pună pe umerii Elonei.

Le putea ascunde pe amândouă până ajungeau la corturile lor.

Gared izbuti în sfârșit să-și lege șireturile pantalonilor și se întoarse spre ele cu o privire vinovată.

— M-ai dezamăgit din nou, Gared Cutter, spuse Leesha. Tocmai când începusem să cred că te-ai schimbat.

Gared părea să sufere.

— N-a fost vina mea!

— Sigur că nu! se răsti Elona, lăsându-se cuprinsă de șalul Leeshei și întorcându-se împreună cu ea spre ieșire. Doamna Paper și-a făcut mendrele cu tine și ai fost la fel de neajutorat ca o fată din Rizon când a dat buzna hoarda de *Sharum.*

•

De data asta, greșurile dimineții nu o mai luară pe Leesha pe nepregătite și izbuti să le facă față fără să-și dea nimeni seama

că se petrecea ceva neobișnuit. La ora prânzului, totul era normal.

Gared veni la ea când coborâse să-și dezmorțească picioarele.

— Putem sta puțin de vorbă?

Leesha oftă.

— Nu cred că-mi poți spune mare lucru, Gared.

El dădu din cap.

— Presupun că merit asta.

— Presupui? exclamă Leesha. Gared, te-ai culcat cu mama mea!

— Și ce importanță are asta pentru tine? întrebă el. Ai spus sus și tare, cu multă vreme în urmă, că logodna noastră s-a rupt, și nu te-am mai sâcâit de-atunci. Nu-ți sunt dator cu nimic.

— Și cum rămâne cu tata, care v-a primit în casa lui când a fost distrusă a voastră? Lui nu datorezi nimic? Nici tatălui tău?

Gared își desfăcu mâinile.

— Nu știi cum a fost, Leesh. După ce m-a silit Bruna să spun în fața satului întreg că am mințit în legătură cu tine, nicio fată n-a mai vrut să fie văzută singură cu mine nici măcar o secundă. Chiar și după plecarea ta la Angiers, am continuat să le plac la fel de mult ca râia.

— Nu le pot găsi vreo vină, zise Leesha.

Gared izbuti să nu se încrunte și răspunse cu îngăduință:

— Da, poate că ai dreptate. Dar mă simțeam singur. Din tot satul, mama ta era singura femeie care-mi dădea atenție. Singura care se purta ca și cum aș fi valorat mai mult decât un scuipat. Oftă. Și, în lumina potrivită, semăna perfect cu tine. Puteam să închid ochii și să-mi închipui…

— Pfui! strigă Leesha. *Nu* simt nevoia s-aud că te gândeai la mine în timp ce…

I se făcu din nou greață și simți în gură gust de fiere.

— Iartă-mă, spuse Gared. Nu-ncerc decât să fiu sincer. N-am încetat nicio clipă să te doresc.

Leesha își scuipă saliva acidă la picioarele lui.

— M-ai fi putut avea pe mine, cea reală, acum cincisprezece ani, dacă n-ai fi vorbit aiurea.

— Știu, răspunse el. Mă blestem pentru asta în fiecare noapte. De-aia sunt mereu atât de furios. Dar, mă întreb, oare n-o fi fost ăsta Planul Ziditorului?

— Ce? întrebă Leesha.

— Dacă ne-am fi rămas promiși, lumea ar fi fost altfel. Probabil că tu n-ai fi ajuns niciodată ucenica Brunei, sau măcar nu te-ai fi dus să-nveți în Orașele Libere. Probabil nu te-ai fi întors aici cu Izbăvitorul.

— Omul Glifat nu e Izbăvitorul, Gared.

— De unde știi tu? Ce te face să fii atât de sigură că ai priceput totul? Poate că Ziditorul nu l-a făcut perfect dintr-un motiv anume. Și poate ne pune la încercare pe noi, ceilalți. Poate că Izbăvitorul nu e menit decât să ne arate calea, iar noi suntem cei care tre' s-o străbată.

Leesha îl privi curioasă.

— Ei, Gared Cutter, de când au urcat astfel de gânduri profunde în capul tău masiv?

El se încruntă.

— Pentru tine-s doar un idiot, nu? Nu merit atenția creierului tău mare?

— Gared, n-am vrut să spun…

— Ba sigur c-ai vrut, o întrerupse el. Ești întotdeauna atât de umilă, dar totul nu-i decât prefăcătorie, când vorbești cu netoți.

Îi întoarse spatele, gata să plece.

Ea se întinse și îi puse mâna pe braț.

— Nu pleca.

Dar Gared își smuci brațul, refuzând chiar s-o mai privească.

— Nu, am înțeles. Pentru femeile din familia Paper, eu nu sunt decât o secure puternică și un mădular tare.

Se îndepărtă ca o furtună, iar Leesha rămase simțindu-se mai singură și mai năucită ca oricând.

16. UNDE NU SE POATE VÂRÎ UN *KHAFFIT*

333 D.Î., VARA
Cu 28 de răsărituri înaintea Asfințirii

Inevera trase de pânza groasă, înăbușitoare în vara umedă din ținuturile verzi. Fiecare răsuflare în văl părea să-i adauge o rafală de abur în acoperământul capului. I se agăța de păr, încâlcindu-i-l cu sudoare. Trecuseră ani de când fusese silită să poarte robele și vălul de *dama'ting,* atât de albe, încât soarele aluneca pe ele și atât de fine, încât pielea îi respira de parcă ar fi fost dezgolită. În afara acelor câteva escapade nu fusese niciodată nevoită să poarte negrul de *dal'ting* și se întreba cum puteau femeile să îl suporte.

Trase aer în piept. *Nu e decât vânt. Orice pot suporta alte femei poți suporta și tu.*

Deghizarea era necesară și merita să se lipsească de orice confort, fiindcă îi îngăduia să iasă din palat și să umble prin Bazar în siguranță. Nu se temea pentru ea însăși – puțini ar fi cutezat să o atace și, dacă ar fi fost nevoie, mulți ar fi sărit în apărarea ei –, dar Damajah nu putea călători fără o escortă, și ar fi atras o mulțime de gură cască, așa cum atrag firimiturile de pâine împrăștiate păsările, punând în pericol cel mai de preț dintre secretele ei.

Fără zaruri, avea nevoie de sfaturile mamei ei mai mult decât oricând, ca o oază de acalmie în calea unui vânt ce amenința să rupă chiar și cel mai mlădios palmier.

Noul Bazar din Mărinimia lui Everam încă nu ajunsese la dimensiunile Marelui Bazar din Krasia, dar creștea de la o zi la alta și curând avea să rivalizeze până și cu acel monument al negoțului. Abban pusese primul pavilion într-un sat *chin* aflat chiar lângă orașul propriu-zis, imediat ce fusese acesta cucerit de forțele Izbăvitorului. Șase luni mai târziu, Noul Bazar înghițise satul, revărsându-se pe terenul din jur și devenind un punct de

mare importanță pentru toți negustorii și fermierii din fostul ducat.

Negustorii și stăpânii lor *dama* nu precupețiseră nimic ca să-și protejeze marfa, așa că, într-un mod foarte asemănător cu ceea ce avea tribul Văiuga în Nord, făcuseră străzi care conturau o glifă mare; apoi îi dăduseră mai multă putere adăugând ziduri joase, iar străjile patrulau după căderea nopții, ca să se-asigure că străzile sunt goale. Însă ziua orice fărâmă de spațiu era ocupată de mărfuri, și o mulțime de *dal'ting, khaffit* și *chin* făceau negoț ambulant strigând cu voci sonore.

Așa cum își croia drum pe străzile șerpuitoare, oprindu-se la câte o tarabă sau intrând în câte un pavilion ca să-și adauge cate ceva în coș, Inevera părea o simplă *Jiwah Sen* care face cumpărături pentru cina familiei. Intră în rol, tocmindu-se pentru cantități mici din diverse mărfuri și pentru un calup mic de sare, de parcă, aidoma celor mai multe femei, ar fi fost nevoită să tragă cât mai mult de fiecare draki. Își aducea aminte cum fusese pentru Manvah când se străduia să hrănească patru guri din bani care abia dacă ajungeau pentru trei. Era bizar de relaxant – Inevera știa că toate femeile din Mărinimia lui Everam o invidiau pe Damajah, dar în unele zile își dorea să nu fi avut altă grijă mai mare decât tocmeala cu negustorii, ca să-i convingă să-i vândă sub prețul pieței.

Aproape că ajunsese la destinație când un *Sharum* care stătea de strajă îi pipăi fesele. Avu nevoie de absolut fiecare picătură de autocontrol ca să nu-i rupă brațul, și de mai multe răsuflări liniștitoare ca să nu-l ucidă cu mâinile goale pe el și pe prietenii lui, când se îndepărtară râzând. Dacă ar fi fost îmbrăcată în alb, n-ar fi șovăit și ar fi avut dreptul să-i pedepsească. Dar în negru, ei, cine ar fi pus cuvântul unei *dal'ting* mai presus de al unui *Sharum*?

Ar trebui să vin în bazar mai des, se gândi. *Am pierdut orice legătură cu oamenii de rând.*

Tatăl ei stătea la intrarea pavilionului mamei ei, invitându-i pe posibilii cumpărători cu voce sonoră. Deși îi încărunțiseră tâmplele, anii fuseseră blânzi cu Kasaad. Țărușul care-i înlocuia gamba lipsă dispăruse, acum avea un picior frumos, din lemn lustruit, prins de încheietură cu un arc. Încă mai umbla cu baston, dar îl folosea mai degrabă ca să le facă semn

privitorilor, atrăgând atenția asupra mărfurilor lui, decât ca sprijin.

E tot treaz, se minună Inevera și, când îl auzi râzând, un hohot bogat, răsunător, care răzbătea până de departe, i se încălzi inima. Nu mai era râsul de șacal pe care și-l unea cu al altor *Sharum* după ce se îmbătau cu couzi. Era râsul unui om fericit și împăcat.

Era atât de diferit de bărbatul pe care-l știa, încât nu i se părea cu putință să fie tatăl ei – omul care-l asasinase pe Soli.

Inevera ar fi putut să-și pună stavilă lacrimilor, dar le lăsă să se prelingă, ascunse de transpirație și de vălul gros, de *dal'ting.* De ce nu și-ar fi lăsat să curgă lacrimile pentru fratele sau pentru tatăl ei? I se părea că muriseră amândoi în noaptea aceea, iar Manvah câștigase un alt bărbat, unul mai demn de ea, chiar dacă îi lipsea onoarea unui *Sharum.*

Pavilionul mamei ei se tot mărise de-a lungul anilor și înflorise, trecând la un negoț diversificat, în loc să rămână la simpla împletire a coșurilor. Și asta era bine, fiindcă palmierii care-i oferiseră material de lucru rămăseseră în urmă, la sute de kilometri distanță către sud. În locul lor erau covoare și tapiserii, și împletituri din materiale din ținuturile verzi – răchită și pănuși. Mai erau și oale de lut, suluri pe pânză, arzătoare de tămâie și o sută de alte lucruri.

Inevera îi oferise lui Manvah, nu numai o dată, puterea zarurilor, ca s-o folosească așa cum o folosea *Dama* Baden, pentru a se afla mereu mai presus de rivalii săi, dar mama ei refuzase de fiecare dată.

— Aș păcătui împotriva lui Everam dacă aș întrebuința magia *dama'ting* ca să-mi umplu punga, spusese, apoi adăugase, făcând cu ochiul: Și asta m-ar lipsi de toată distracția.

— Binecuvântările lui Everam fie asupra ta, onorată mamă! o întâmpină un băiat când intră în pavilion. Te pot ajuta să găsești ceva anume?

Inevera se uită la el și i se strânse inima. Purta cafeniul unui băiat încă nechemat la *Hannu Pash,* dar ei i se părea că se uită la Soli sau la băiețelul care fusese cândva. Întinse instinctiv mâna și ciufuli părul copilului, așa cum obișnuia Soli să-i facă ei. Era un gest din cale-afară de familiar și păru să-l năucească pe băiat.

— Iartă-mă, spuse ea. Îmi aduci aminte de fratele meu, luat de noapte cu mult timp în urmă. Când băiatul se uită la ea fără expresie, îi atinse din nou părul. Arunc mai întâi o privire, dar o să strig când mă voi hotărî să cumpăr.

Băiatul dădu din cap, cât se putea de încântat să fugă de lângă ea.

— Toți fiii lui Kasaad au privirea asta, indiferent care dintre soțiile lui le e mamă, spuse o voce și, când se întoarse, Inevera se trezi față în față cu Manvah.

În robă neagră sau nu, oricare dintre ele o putea recunoaște fără greș pe cealaltă.

— Mă întreb dacă, în înțelepciunea sa, Everam nu mi-a trimis înapoi sufletul primului meu născut, luat prea devreme de lângă mine.

Inevera dădu din cap.

— Familia voastră a fost binecuvântată cu mulți copii frumoși.

— Ești vânzătoarea de lut? întrebă Manvah și, când Inevera dădu din cap, adăugă: Așa cum i-am spus mesagerului tău, prețul e prea mare.

Inevera se înclină.

— Am putea vorbi despre asta între patru ochi?

Manvah încuviință fără cuvinte, apoi o conduse prin pavilion către o ușă de piatră. În spatele cortului era o clădire mare; acolo locuia familia și tot acolo păstrau cele mai valoroase mărfuri. Manvah o călăuzi către camera ei de lucru, unde se aflau o masă plină cu teancuri de registre și instrumente de scris, două scaune de-ale verdenilor și un mic spațiu pentru împletit.

Manvah se întoarse, deschizându-și brațele, și Inevera se aruncă în ele cu bucurie, pentru o îmbrățișare zdrobitoare.

— N-ai mai venit în vizită de ani, spuse Manvah. Începusem să cred că Damajah și-a uitat mama.

— Niciodată, răspunse Inevera. Nu trebuie să spui decât un singur cuvânt…

Manvah își ridică mâna, oprind-o.

— Curtea Izbăvitorului nu trebuie să știe că tatăl lui Damajah e *khaffit,* iar pe mine nu mă tentează nici politica aia, a ceaiului, nici mâncarea degustată de alții, ca să te ferească de otravă. Surorile de cununie mi-au dăruit copii și nepoți, și-mi văd fiica și

pe fiii ei destul de des, chiar dacă trebuie să-i privesc din mulțime.

Manvah scoase capul din încăpere și bătu din palme; după un mult timp, o fetișcană aduse un serviciu frumos de ceai, cu ceainicul aburind. Nu luară în seamă scaunele, ci se așezară pe pernele din locul pentru împletit, cu tava cu ceai pe podea. Manvah turnă și, fiind singure în încăpere, își scoaseră vălurile și își descoperiră capetele ca să se poată privi. Lui Manvah i se înmulțiseră ridurile, iar în părul ei lung, legat cu fire de aur, erau șuvițe cărunte. Era încă frumoasă și radia forță. Inevera simți ceva din ea destinzându-se. Se afla în singurul loc din lume unde putea fi ea însăși.

Manvah arătă cu gâtul ceainicului către un morman de crengi de răchită.

— Nu e totuna cu împletirea ramurilor de palmier, dar trebuie să ne obișnuim cu noua cale pe care ne-a dus Izbăvitorul.

Inevera dădu din cap, uitându-se câteva clipe cum mama ei lua crengi și începea să le împletească. Pe urmă se întinse spre morman și-și începu propriul coș, iar degetele ei puternice căpătară tot mai multă încredere pe măsură ce simțea pacea împletitului revărsându-se iarăși asupra ei.

— Cu unele lucruri te obișnuiești mai greu decât cu altele.

Manvah chicoti.

— Și ce mai face draga de Kajivah?

Inevera șuieră când i se înfipse o așchie în deget.

— Onorata mea soacră e bine sănătoasă. În continuare tot atât de lipsită de strălucire, ca o lumânare stinsă și continuând să irosească timpul tuturor cu sporovăială ei prostească.

— Încă n-ai avut norocul să-i găsești un bărbat?

— Nu vrea să existe niciunul între ea și fiul ei, iar Ahmann oricum crede că niciunul nu e demn de ea.

— Și zarurile nu ți-au oferit niciun răspuns?

Nu mai am zaruri, se gândi Inevera, și avu nevoie să-și urmărească respirația ca să se calmeze.

— Am întrebat o dată zarurile. Mi-au spus că Ahmann l-ar accepta pe *Dama* Khevat ca tată vitreg și că, dacă acesta i-ar cere lui Ahmann mâna ei, Kajivah n-ar fi în stare să refuze. Din nefericire, la sugestia asta, Khevat a răspuns că ar prefera să se însoare cu un măgar.

Manvah chicoti, și Inevera râse împreună cu ea. Nu-și aducea aminte când râsese ultima oară.

— Dacă nu-i poți găsi bărbat, dă-i ceva de făcut, ca oricărei *Jiwah Sen,* o sfătui Manvah.

— E mama Izbăvitorului. N-o pot pune să care apă, și orice însărcinare ar înjosi-o.

— Atunci născocește ceva potrivit pentru ea, sugeră Manvah. Degetele sale își continuară lucrul, dar strânse din buze, holbându-se o clipă la perete. Întreab-o dacă n-ar vrea să se ocupe de petrecerea dată de Shar'Dama Ka în fiecare lună, de Asfințire.

— Nu există așa…, începu Inevera.

— Atunci inventeaz-o, o întrerupse Manvah. Convinge-o pe Kajivah că e o mare onoare, că l-ar încânta pe fiul ei și l-ar ajuta să se fie în continuare favorizat de Everam. Dă-i o duzină de ajutoare care s-o ajute să aleagă mâncarea, decorul, muzica, ceremonialul și oaspeții. Și n-o să te mai împiedici de ea prea curând.

Inevera zâmbi.

— De-asta vin la tine, mamă.

Manvah termină fundul coșului și începu cadrul pentru pereții lui.

— Toată lumea din oraș știe ce înfăptuiesc nepoții mei, dar despre nepoatele mele nu s-aude nimic. Sunt sănătoase? Învățătura lor merge bine?

Inevera dădu din cap.

— Sunt sănătoase și vor deveni curând *dama'ting.* Amanvah și-a primit deja vălul și s-a măritat.

— Și cine e fericitul ales?

— Un *chin* din tribul Văiuga. N-ai ce vedea la el – e scund, firav și îmbrăcat în mai multe culori decât un *khaffit* care nu le poate distinge dar îi vorbește Everam.

— Băiatul care vrăjește *alagai*-ii cu muzica lui?

Inevera înălță dintr-o sprânceană, dar Manvah îi spulberă nedumerirea cu o fluturare de mână adăugată răspunsului.

— Toată lumea din oraș vorbește despre *chin*-ii de la Curtea Izbăvitorului. Băiatul, uriașul, femeia războinică și, continuă, privindu-și cu subînțeles fiica, prințesa verdeană.

Inevera se răsuci și scuipă pe podea.

— Țț, făcu Manvah. E chiar atât de rău?

— I-am interzis să se însoare cu ea, spuse Inevera, pentru prima dată fără să-și ascundă veninul din glas.

— Asta a fost prima ta greșeală, spuse Manvah. Nu-i interzice unui bărbat nimic, niciodată. Până și Kasaad, supus cum e de când l-ai dezbrăcat de negru, devine încăpățânat ca un catâr când i se interzice ceva, iar bărbatul tău e Shar'Dama Ka.

Inevera dădu din cap.

— În Evejah'ting stă scris: *Interzice-i unui bărbat ceva, și și-l va dori de zece ori mai mult.* Dar inima mea a vorbit înaintea minții.

— Și ce-a răspuns Izbăvitorul?

Inevera simți din nou scuipatul adunându-i-se în gură, dar îl înghiți și răsuflă adânc.

— Mi-a spus că n-am dreptul ăsta. Că o să și-o facă *Jiwah Ka* verdeană, cu putere asupra soțiilor lui din Nord.

Manvah se întrerupse din împletit ca s-o privească în ochi.

— Te așteptai să-și respecte legămintele de cununie când tu n-ai făcut-o?

Cuvintele o usturară, și o parte din ea regretă că-i povestise mamei sale că-și înșelase bărbatul cu Andrahul, dar răsuflă din nou adânc și lăsă asta să treacă pe lângă ea.

… *Îți va spune adevăruri pe care nu-ți dorești să le auzi*…

— Eu am avut măcar decența s-o fac pe ascuns. Inevera părea să muște din cuvinte. El se afișează cu femeia asta, o duce în camera mea cu perne, mă face de râsul întregii Curți.

— Nu credeam că am crescut o proastă, zise Manvah, rupând vârful prea lung al unei crengi de răchită cu un pocnet, dar probabil că așa e, dacă tu îți imaginezi că o asemenea deosebire contează măcar o iotă pentru un bărbat înșelat. L-ai rănit, și el ți-o plătește de trei ori. E o plată la care trebuia să te-aștepți de mult. Dar, la drept vorbind, ce importanță are că tăvălește o târfă din Nord? Din partea marilor bărbați e de așteptat să cucerească femei, iar tu îi rămâi *Jiwah Ka.*

— Ca titlu, dar nu cu adevărat. Nu i-am mai primit sămânța de aproape două Asfințiri.

Manvah pufni.

— Dacă asta definește o *Jiwah Ka,* eu nu mai sunt a lui Kasaad de câteva zeci de ani. Nu l-am mai avut în mine de când a murit Soli.

— Kasaad nu e Izbăvitorul, spuse Inevera.

— Atunci, n-o mai face pe victima și du-te-n patul lui! Arată-i că n-ai uitat că e Shar’Dama Ka și – aici ochii lui Manvah se înfipseră într-ai fiicei sale – amintește-i că tu îi ești Damajah. Am auzit că femeia aia a plecat, și încă fără să-i accepte propunerea. Fă-l s-o uite!

— Nu e chiar atât de simplu, oftă Inevera. Vrăjitoarea din Nord nu s-a mulțumit să-i deschidă lui Ahmann porțile Paradisului ei. I-a turnat otravă în ureche.

— Otravă? se miră Manvah.

— E destul de rău că ea și târfa ei de mamă au umblat prin palat fără văl, au mai venit și cu ideea că femeile noastre ar trebui să lupte în *alagai’sharak*, ca sălbaticele din Nord. Ca să-i facă ei plăcere, Ahmann a decretat că orice femeie care ucide un *alagai* în luptă va fi *Sharum’ting* și va avea toate drepturile unui războinic.

Manvah ridică din umeri.

— Și ce-i cu asta?

Inevera rămase cu gura căscată.

— Nu e cu putință să fii de acord.

— De ce nu? întrebă Manvah. Se prinse cu degetele de roba neagră. Crezi că-mi place să port așa ceva? Mă uit la femeile din Nord și visez să fiu la fel de liberă ca ele. Să am pavilionul meu, nu să-l conduc pe al lui Kasaad. Și de ce să n-am dreptul ăsta? Pentru că preoții lui Kaji le-au privit pe femei ca pe niște vite și s-au servit de versetele sacre ca să le asuprească? Pentru tine e ușor să te faci că nu vezi. Umbli țanțoșă prin palat în pielea goală.

— Nu sunt nicidecum în pielea goală, mamă, răspunse Inevera.

Manvah o săgeta cu privirea și ea își lăsă ochii în jos, știind că prefăcătoria nu stătea în picioare în fața mamei sale. Se îmbrăca așa cum se îmbrăca din dorința de a da peste nas oricărui *Damaji* reamintindu-i, totodată, cât de mare e puterea ei, dar nu putea să nege că era vorba și despre savuroasa ei plăcere.

— N-ai fost niciodată de acord cu *alagai’sharak* când era Soli în pericol, spuse. Acum ar trebui să ne trimitem la luptă și fiicele, nu doar fiii?

— Am detestat *alagai’sharak* când nu era decât un sacrificiu inutil al bărbaților noștri, de dragul orgoliului Andrahului. Dar nu

ți-au spus neprețuitele tale zaruri că Ahmann e Izbăvitorul, trimis de Everam să ne conducă în Sharak Ka?

— Au spus că *ar putea* fi, îi reaminti Inevera.

Manvah se uită la ea.

— Roagă-te să fie, altminteri ți-ai irosit fără rost ultimul sfert de veac din viață. Dar nu tot zarurile ți-au spus că Sharak Ka o să înceapă oricum? *Alagai*-ii ucid și femei, nu doar bărbați, fiica mea. Ce dacă ideea de a ni se da dreptul să ne apărăm vine din Nord? Nu lăsa asta să-ți ascundă forța ei. Ții minte cum l-au bătut pe tatăl tău Krisha și urâtele ei surori de cununie. Există femei cu trupul făcut pentru luptă. Lasă-le să lupte. Pe Nie, *încurajează-le.* Fă din obiceiul nordicilor obiceiul nostru și o să-i furi roadele din copacul acestei maestre din Văiuga.

— O să se lase cu tărăboi, spuse Inevera.

Manvah dădu din cap.

— Vor fi zbierete în public și furie rece în spatele ușilor închise. O mână de idioți cu mădularul fleșcăit vor alege la întâmplare femei asupra cărora să-și verse furia. Dar nimeni nu va îndrăzni să i se opună lui Shar'Dama Ka pe față și noul obicei va fi acceptat cât de curând. Manvah rânji. Ca atunci când ai început să-ți dezgolești vulva în public.

Inevera îi aruncă o privire care se voia șocată, dar Manvah îi făcu cu ochiul.

— Însă femeile din Krasia te venerează pentru asta, deși nu îndrăznesc s-o spună cu voce tare. Dă-le dreptul să lupte și-o să le câștigi inimile pe veșnicie.

•

După întâlnirea cu mama ei, Inevera străbătu bazarul în grabă. Nu-i plăcea despărțirea de Manvah. Era întotdeauna dureroasă, fiindcă știa că vor trece luni până ce va putea să revină. Dar lipsise deja prea mult, nu voia să trezească suspiciuni care ar fi putut conduce la părinții ei. Manvah și Kasaad erau secrete pe care nu le știa nici măcar Ahmann. Qeva s-ar fi putut să-și amintească, însă zarurile îi spuseseră că *Damaji'ting* a tribului Kaji n-avea s-o trădeze niciodată.

Apoi, ca o coincidență atât de mare, încât nu părea posibil, îl văzu mergând tacticos către ea prin Bazar, cu familiara lui robă fără mâneci și cu platoșa de oțel negru împodobită cu un soare scăpărător, de aur.

Cashiv.

Nu se schimbase în mulții ani scurși, și asta spunea multe despre curajul lui în luptă. Avea privirea de nemuritor a Sulițelor Izbăvitorului, a războinicilor atât de încărcați de magie în fiecare noapte, încât se întorceau cu câteva ore către prima tinerețe, deși își păstrau ochii și expresiile de oameni mai vârstnici. La cei mai bătrâni, cum era Kaval, efectele se vedeau după mai multă vreme, însă ceilalți se întorceau mai repede la o vârstă mai plină de vigoare și rămâneau acolo. Cashiv se apropia de cincizeci de ani, dar avea înfățișarea unui bărbat de treizeci și cinci, încă robust și oricând gata de luptă.

Cu doar un pas în urma lui, flancându-l, mergeau alți doi *Sharum,* amândoi cu trupuri tinere, plăcute vederii, și ochi bătrâni. Inevera îi recunoscu pe amândoi și, pentru o clipă, aproape se așteptă să-l vadă pe Soli printre ei.

Trecuseră ani de când nu se mai gândise la războinicul ăla. *Dama* Baden era o voce puternică la Curtea Izbăvitorului, dar pe *kai'Sharum*-ul lui favorit Inevera nu-l mai văzuse din ziua când o blestemase fiindcă nu luase viața lui Kasaad. Oare între timp o iertase?

Înlemni. Inevera era un nume des întâlnit, Cashiv ar fi putut să nu știe că sora iubitului său mort era Damajah. Însă dacă o vedea acolo…

Nu-și dorea să afle un om ca *Dama* Baden că soacra Izbăvitorului era ținută ascunsă. Probabil că nu era atât de prost, încât s-o amenințe pe față, însă era vorba de o slăbiciune pe care Inevera nu și-o putea îngădui.

Va trebui să-l ucid, înțelese ea. *Repede, înainte de a apuca să le spună celorlalți*…

Se pregăti, însă Cashiv și ceilalți trecură pe lângă ea fără să-i dea vreo atenție. Unul spuse ceva, și Cashiv izbucni într-un râs scrâșnit înainte de a dispărea după primul colț.

Inevera răsuflă ușurată. N-o văzuseră.

Bineînțeles că nu, idioato, își dădu apoi seama. *Ești în negru din creștet până-n tălpi.*

•

Inevera așteptă întoarcerea lui Ahmann în dormitorul lui. Își purta mătăsurile și bijuteriile pentru dansul de pernă, cărora li se adăugase o nouă diademă din monede de aur alb, gravate cu simboluri copiate de pe coroana lui Ahmann, ca s-o apere de pătrunderea unui demon al minții în mintea ei, alături de cele

care-i ofereau vederea glifică și îi ascuțeau simțurile. Putea să vadă strălucirea magiei atrase de numeroasele glife din încăpere, care plutea deasupra podelei în spirale aidoma celor de nisip din deșert.

Bineînțeles că avea propriile ei camere. Mai frumoase decât ale tuturor celorlalte soții, deși toate își aveau propriile încăperi și câte o cameră cu perne luxoase în care să doarmă și să-l desfete pe Izbăvitor, dacă le bătea la ușă. Și erau întotdeauna proaspăt rase și uleiate, gata în orice clipă pentru plăcerile lui.

Magia absorbită de bărbați în *alagai'sharak* – pătrunsă în ei când își înfigeau sulițele glifate în carnea demonilor – făcea mai mult decât să-i țină tineri, mai mult decât să le dea putere noaptea și să le vindece rănile. Le trezea dorințe animalice – dorința de a vâna, dorința de a ucide, dorința de se împreună. Ahmann fusese un bărbat stăpânit de pofte trupești chiar și înainte de a gusta magia. Acum pofta lui nu cunoștea limite și, după ce se despărțeau de el, multe dintre soțiile lui aveau nevoie de o baie și de masajul eunucilor ca să-și aline carnea îndurerată.

Dar, deși fiecare soție avea camere superbe, niciuna nu era pe măsura camerelor lui, unde se odihnea de obicei. Purtându-și veșmintele diafane, *Jiwah Sen* îl așteptau acolo pe rând, cu baia pregătită, cu gustări și băuturi răcoritoare.

Ordinea în care o făceau era stabilită de Inevera, fiind una dintre numeroasele ei îndatoriri de *Jiwah Ka.* Uneori se folosea de zaruri ca s-o modifice, asigurându-se că toate femeile aveau copil în pântece, dar până și asta depindea de bunul ei plac. Într-un mod care amintea de ceaiul de Lună Nouă al lui Kenevah, Inevera hotăra cine ajunge între perne cu Ahmann favorizându-le pe cele care o mulțumiseră și defavorizându-le pe celelalte.

Cele alese o slujeau și pe ea și aveau parte să fie atinse de Shar'Dama Ka numai când o îngăduia ea, și asta se întâmpla rareori. Inevera suporta să se atingă Ahmann de alte femei doar pentru binele poporului ei – pentru ca legăturile cu celelalte triburi să rămână puternice și pentru ca poftele lui să fie satisfăcute când trebuia ea să se ocupe de altceva –, dar îl ducea ea însăși între perne de mai multe ori decât toate celelalte soții la un loc. Se folosea de magia *hora* aproape cu regularitate și asta îi păstrase trupul tânăr și puternic, și punea

în dragoste o pasiune formidabilă. Ahmann izbutea rareori să se destindă fără o femeie alături, dar și pe ea o cuprindea nerăbdarea când trecea prea mult timp fără să-i dăruiască el plăcerile trupului. Celorlalte femei le rămâneau firimiturile lăsate în urmă de ea și îi mulțumeau lui Everam chiar și pentru atât.

Dar niciuna dintre neveste sale nu-l mai slujise pe Shar'Dama Ka de când și-o luase în pat pe Leesha Paper. În furia ei, Inevera refuzase să-l vadă, celelalte femei fuseseră refuzate de el, așa cum renunță un om care are un armăsar nou la călăritul cămilelor.

În ciuda cuvintelor mamei sale, Inevera încă mai trebuia să facă eforturi ca să-și păstreze centrul când se gândea la târfa din Nord. Când aruncase zarurile, înainte de plecarea lui Ahmann spre Văiuga Tăietorului de Lemne, și oasele îi spuseseră că se va îndrăgosti de o femeie *chin* și va avea un copil de la ea, nu-i venise să le dea crezare. Se îndoia din nou de o aruncare, după atât de mulți ani. Nu i se mai întâmplase de la apariția lui Par'chin.

În lipsa bărbatului ei, Inevera se rugase noapte de noapte să-i rămână credincios în inima lui, pentru că zarurile spuneau ce s-ar fi putut întâmpla, nu ceea ce avea să se întâmple cu siguranță.

Însă mama ei avusese dreptate. Ahmann nu uitase de Andrah. Uciderea lui îi adusese prea puțină alinare. Inevera nu se mai atinsese de atunci de nimeni altcineva, nici măcar de vreuna dintre surorile ei de cununie, dar asta nu conta. Simțea neîncrederea bărbatului ei ca pe o breșă în propriile glife.

Culcându-se cu Leesha Paper și umilindu-și Prima Soție, Ahmann n-avea să găsească un leac mai bun, dar trebuia s-o afle singur. Cu siguranță că un bărbat care-l lăsase pe Hasik să trăiască – ba chiar să se însoare cu fiica lui – putea învăța s-o ierte pe femeia care-i era *Jiwah Ka.*

Totul are un preț, spunea una dintre învățăturile din Evejah'ting. Ahmann avea nevoie de ea ca să învingă în Sharak Ka, iar ea avea nevoie de el ca să-i dea putere să-l ajute. Ca Damajah, îi putea oferi avantaje altminteri de neatins pentru ea. Era nevoie să se împace, și încă repede, înainte ca ruptura să devină ireparabilă.

De aceea se afla acolo, noaptea, așteptându-l.

Acela era motivul, nu durerea din inima ei.

Simți o ușoară vibrație într-unul dintre numeroasele sale inele și știu că se deschiseseră ușile exterioare ale camerelor soțului ei. Poruncise să nu fie deranjați, prin urmare cel care se apropia nu putea fi decât Ahmann.

Inevera simți o rafală de spaimă. Dacă o refuza, așa cum le refuzase pe celelalte? Chiar și Qasha și Belina, două *Jiwah Sen* mai înainte preferate de el între perne, fuseseră alungate, în favoarea femeii din ținuturile verzi. Oare-l vrăjise cu pielea ei albă, așa cum o avertizaseră Melan și Asavi? Dacă era așa, ce-avea să se aleagă de unitatea poporului lor? *Damaji* și *Damaji'ting* puteau suporta dacă Ahmann își lua o femeie *chin* drept trofeu și soție de pernă, dar aducând-o lângă tron, în văzul tuturor, i-ar fi înfuriat pe toți, scoțându-i din minți. Toate soțiile lui s-ar fi uitat la ea, așteptând o soluție și, neavând niciuna, respectul de care se bucura Inevera și puterea ei s-ar fi spulberat ca fumul.

Însă spaima n-avea ce căuta printre hotărârile unei minți lucide. Se aplecă și o lăsă să treacă pe lângă ea, uniformizându-și răsuflarea și găsindu-și centrul. Trebuia să privească totul în față și să repare stricăciunile chiar atunci, cât încă nu era prea târziu.

Ușile se deschiseră și Ahmann intră. Răsuflarea îi era liniștită, dar i se simțea mirosul de sudoare și de sânge, ca și duhoarea sângelui negru, de demon. Era mirosul unui bărbat întors din *alagai'sharak,* iar Inevera știa că bărbatul ei se aflase în prima linie, conducându-și oamenii când alți comandați își dădeau ordinele stând în siguranță, în spatele oștii.

Mirosul o înnebunea. O luase de nenumărate ori așa, cu dorința urlând în el într-un glas cu magia din vene. Dansa pentru el, și Ahmann dădea uitării și baia, și sauna, și o apleca peste cea mai apropiată mobilă care-i stătea în cale. Amintirea îi trimise fiori în tot trupul.

Încăperea era plină de ușoara strălucire a tot ce conținea magie *hora* – în învelișuri de metal care apărau oasele de lumină. Erau și glife, care străluceau ca să încălzească apa din baie, ca să răcorească aerul verii și ca să apere camera de intruși și de orice mijloc de spionare.

Dar nimic nu strălucea mai tare ca Ahmann însuși. Glifele alcătuite din cicatricele tăieturilor pe care i le făcuse ea în carne aveau strălucirea puterii absorbite în timpul luptei,

străfulgerările coroanei erau încă și mai puternice, iar Sulița lui Kaji părea soarele însuși.

Dar, cu toate că deborda de putere, Ahmann avea umerii căzuți, de parcă ar fi purtat o povară.

Inevera își flutură mâna, activând rubinul unui inel de pe degetul ei mic, care conținea o fărâmă din osul unui demon al focului. Toate lumânările din încăpere se aprinseră și tămâia preferată de Ahmann începu să ardă.

Abia atunci o observă el. Oftă, își ridică umerii și își îndreptă spatele, apoi se uită la ea cu prudență.

— Nu mă așteptam să te văd în noaptea asta, nevastă.

— Îți sunt *Jiwah Ka,* Ahmann, răspunse ea. Aici trebuie să mă aflu.

El dădu din cap, fără să se destindă câtuși de puțin.

— Trebuie și să m-ajuți să-mi iau neveste noi. Dar n-ai făcut niciun efort ca să te-nțelegi cu Leesha Paper, în ciuda valorii ei evidente.

— Înainte de a te sluji pe tine, bărbate, îi slujesc lui Everam și slujesc Sharak Ka. E vorba de ceea ce trebuie să pui și tu mai presus de mine. Indiferent dacă-ți dai sau nu seama, jumătate dintre *Damaji* s-ar fi înfuriat dacă ți-ai fi făcut-o pe Leesha Paper *Jiwah Ka* din Nord.

— N-au decât să se-nfurie. Sunt Shar'Dama Ka. N-am nevoie de dragostea lor, nu trebuie decât să-mi fie loiali.

— *Ai putea fi* Shar'Dama Ka. Inevera făcu primele cuvinte să sune ca o lovitură de bici. Sau ai putea fi doar ceea ce am făcut eu din tine. Și totuși ești gata să-mi înjumătățești puterea cu ușurința cu care frângi în două o pâine, și asta de dragul unei femei despre care nu știi nimic. Zarurile mi-au spus să-ți ofer toate avantajele posibile, dar n-o pot face pentru un neghiob care se pișă pe cei gata să moară pentru el și revarsă asupra dușmanilor o ploaie de aur.

— Nu s-ar fi ajuns niciodată la asta dacă n-ai fi refuzat s-o primești ca *Jiwah Sen.* Ce sens a avut refuzul tău? Am venit acasă cu o femeie pe care voiam să mi-o fac soție în cel mai onorabil mod, o femeie care mi-ar fi putut aduce mii de luptători în Sharak Ka și vrăji ale glifelor pe care nici măcar tu nu le cunoști. Abban îi negociase deja zestrea cu mama ei și era o nimica toată. Câteva pământuri, ceva aur, un titlu nordic fără

nicio importanță pentru noi și recunoașterea tribului ei. Însă tu ai respins-o. De ce? Te temi de ea?

— Mă tem de ceea ce i-a făcut vrăjitoarea asta minții tale. O prețuiești cu mult mai mult decât merită. Ar fi trebuit s-o iei ca pe un trofeu și să vii cu ea legată șa, nu s-o aduci la Curte și să-i dai un palat.

— Damajah din vechime nu se temea de nicio femeie. Adevărata Damajah ar fi dominat-o. Așa că, spune-mi, despre tine ce ți-au dezvăluit zarurile, că *ești* Damajah sau că *ai putea fi*?

Inevera se simți ca și cum ar fi pălmuit-o. Răsuflă adânc ca să rămână calmă.

— Tu nu i-ai văzut poporul, nici n-ai petrecut câteva săptămâni alături de ea, pe drum, continuă Ahmann. Nordicii sunt puternici, Inevera. O singură femeie din lumea asta care nu se pleacă în fața ta e un preț prea mare pentru o alianță cu ei?

— Dar pentru tine nu e? Omul Glifat, cel pe care îl numesc nordicii Izbăvitorul, e cheia pentru Sharak sub Soare, Ahmann. Până și un orb vede asta! Iar neprețuita ta Leesha Paper îl apără, îl ține în siguranță, ca să-ți poată înfige o suliță în spate!

Ahmann se înnegură la față și Inevera se temu că mersese prea departe, însă el nici măcar nu o mustră.

— Nu sunt atât de prost. Acum avem oameni în Văiuga. Dacă acest Om Glifat își face apariția acolo, o să aflu și o să-l ucid dacă nu mi se închină.

— Iar eu o să ți-o aduc pe fiica lui Erny sau dovada trădării ei față de Everam, făgădui Inevera.

Se ridică de pe perne unduindu-și șoldurile și așezându-se astfel, încât lumina lumânărilor din spatele ei să dea senzația că voalurile vaporoase îi dispăruseră, dezvăluindu-i toate curbele trupului. Mirosul de tămâie plutea greu în aer când se apropie de Ahmann, și el își ținu răsuflarea când îl cuprinse cu brațele de gât.

— Eu cred că tu ești Izbăvitorul, preaiubitule, spuse ea. Cred din tot sufletul că Ahmann Jardir e omul care ne va conduce poporul către triumful în Sharak Ka. Își săltă cu îndrăzneală vălul și îl sărută. Dar ai nevoie de toate avantajele ca s-o înfrângi pe Nie pe Ala. Trebuie să rămânem uniți.

— *Unitatea merită orice preț în sânge*, răspunse Ahmann, citând din Evejah.

Răspunse la sărut, împingându-și limba în gura ei. Inevera îi simți încordarea și știu de unde venea. Îi scoase robele cât ai clipi și îl conduse către baie. Când el intră în apa fierbinte, ea își strecură degetele în chimvalele prinse de mijloc și începu să danseze pentru el sub lumina lumânărilor, rotindu-se în mătasea diafană.

•

— Vreau să atac Laktonul peste mai puțin de trei luni, spuse încet Ahmann când stăteau întinși alături.

O strângea în brațe, gol, dar având pe cap coroana, pe care acum o scotea rareori, și niciodată noaptea. Inevera nu-și purta decât bijuteriile.

— La treizeci de zile după echinocțiu, în ziua numită de ei prima zăpadă.

— De ce tocmai atunci? întrebă ea. *Damaji* i-au dat zilei vreo semnificație în hărțile lor cu stele?

Nu-și ascunsese în totalitate batjocura din glas. Citirea semnelor de pe cer, practicată de *dama,* era o aiureală primitivă în comparație cu *alagai hora.*

Ahmann clătină din cap.

— Iscoadele lui Abban au raportat că e ziua în care-și duc verdenii în capitală grânele pentru plata dărilor. O lovitură dată atunci i-ar lăsa fără provizii în vremea iernii, pe când noi am aștepta topirea zăpezilor ducând un trai îmbelșugat.

— Acum porți războiul bizuindu-te pe sfaturile unui *khaffit*?

— Știi la fel de bine ca mine cât de valoros e Abban. Profețiile lui bazate pe profit sunt aproape la fel de exacte ca dezvăluirile făcute de *hora.*

— Poate, spuse Inevera, dar n-aș risca soarta tuturor oamenilor luându-mă după ele.

Ahmann dădu din cap.

— De aceea vin la tine pentru confirmarea spuselor lui. Aruncă oasele!

Inevera își simți falca încordându-se. Ahmann se luptase cu garda de corp a prințului demonilor și nu-l văzuse absorbind magia din oasele ei, care se preschimbaseră în praf. Până atunci izbutise să nu mărturisească asta nimănui, nici măcar lui.

— *Alagai hora* spun ce vor ele, preaiubitule, răspunse ea. Nu le pot cere pur și simplu să adeverească o informație.

Ahmann se uită la ea.

— Te-am văzut făcând-o de o mie de ori.

— Condițiile nu sunt..., începu Inevera, dar străfulgerarea de magie a unei nestemate de pe coroana lui o întrerupse.

— Minți! spuse el, cu voce dură și sigură. Îmi ascunzi ceva. Ce?

Coroana continuă să strălucească în vreme ce ochii lui o sfredeleau și Inevera se simți neputincioasă în fața lor.

— Prințul demonilor mi-a distrus zarurile, lăsă ea să-i scape, detestând faptul că era silită să recunoască, dar temându-se să se mai prefacă înainte de a înțelege ce se petrecea.

Ahmann se folosea de una dintre puterile ascunse ale coroanei.

După cum scria în Evejah'ting, metalul sacru era gravat cu glife pe ambele părți, în jurul osului de demon din centru. Inevera tânjea să afle secretele acelor glife, dar nu-l putea afla fără să facă bucăți acel obiect prețios și nici măcar ea nu cuteza să săvârșească un asemenea sacrilegiu.

Privirea lui Ahmann era amară.

— Ai fi putut să-mi spui pur și simplu.

Ea nu-i luă în seamă comentariul.

— Am început să cioplesc un set nou. În curând o să pot arunca iarăși zarurile.

— Poate că, între timp, ar putea să le-arunce o *Jiwah Sen,* propuse el. Asta nu poate aștepta.

— Poate, îl contrazise ea. De prima zăpadă ne despart trei luni iar tu ai deocamdată alte griji.

El dădu din cap.

— Asfințirea.

•

Inevera se trezi cu brațele lui Ahmann strângând-o posesiv, deși el încă mai dormea.

Având mare grijă să nu-l trezească, își puse degetul mare pe un punct de apăsare de pe brațul lui, amorțindu-i-l atât cât era nevoie ca să plece din pat nestânjenită. Tălpile goale i se afundară în covorul bogat și îl traversă cu pași atât de ușori, încât clopoțeii brățărilor pe care încă le mai purta la glezne nu scoaseră nici cel mai firav sunet.

Ahmann devenea tot mai puternic de la o zi la alta, dormind din ce în ce mai puțin, dar până și Izbăvitorul avea nevoie să-nchidă ochii trei ore, sau măcar una singură, iar ea avusese grijă

să-l destindă. Sămânța lui i se prelingea încet în josul piciorului când ieși pe terasă. Se întrebă dacă din împreunarea lor avea să se nască un copil. Fără zaruri, nu avea cum să fie sigură, dar se iubiseră cu pasiune dezlănțuită și trecuse prea mult timp de când nu-i mai născuse niciun fiu.

Străjerii eunuci deschiseră ușile mari, de sticlă. Inevera trecu pe lângă ei fără să le dea atenție, savurând adierea caldă și atingerea razelor de soare. Străjerii care le escortau pe nevestele lui Ahmann nu aveau nici ouă, nici suliță, și nu cutezau nici măcar s-arunce vreo privire spre fesele ei.

Inevera se sprijini de balustrada de marmură și își plimbă privirea peste Mărinimia lui Everam, ținutul verde cunoscut cândva drept Rizon. În timp ce îl privea, simți un val de putere palpitându-i ca razele de soare pe piele și pe sămânța de pe coapsă.

Palatul lui Ahmann din ținuturile verzi era o clădire măruntă. Fostul său stăpân, Ducele Edon de Fortul Rizon, fusese un conducător fără vigoare, descendent al unui întreg șir de oameni de același soi. Înconjurați de bogății imense, nu fuseseră în stare să stoarcă de la supușii lor mai mult decât un pârâiaș de aur. Cu o asemenea abundență, Edon ar fi putut avea un palat care să-i smulgă unui Andrah oftaturi încărcate de invidie. Însă locul din care domnise nu avea decât patru caturi și două aripi, cu zidiri scunde și subțiri. Inevera știa o duzină de *dama* care stăpâneau, în Krasia, case mai mari. Clădirea nu era câtuși de puțin potrivită pentru Shar'Dama Ka, dar era totuși mai bună decât pavilioanele în care se adăpostiseră pe timpul traversării deșertului.

Cei mai pricepuți dintre meșterii ei făceau deja planuri pentru dărâmarea acelui „conac" și înlocuirea lui cu un palat atât de măreț, încât turlele sale aveau s-atingă paradisul, iar subsolul urma să se adâncească în Ala atât de mult, încât mama demonilor avea să tremure în abisul ei.

Dar, deși firi slabe, înaintașii lui Edon nu fuseseră proști cu desăvârșire. Dealul ales ca loc pentru capitală oferea o priveliște fără egal. Mărinimia lui Everam se întindea în fața ei, înfloritoare cât vedea cu ochii, cu pământ mănos și o mulțime de ape curgătoare. Șiruri ordonate de culturi și de copaci, tăiate în linie dreaptă de drumuri largi, bătătorite, porneau dinspre oraș în evantai, ca spițele unei roți, și vedeai ici un lan de porumb, ici o

livadă. O sută de sate vasale fuseseră împărțite cu ușurință între triburi, potolindu-le setea de jaf după drumul greu prin deșert și după marșul obositor din timpul iernii.

Verdenii erau cu mult mai mulți decât krasianii, dar nu erau luptători. Mulțumită prezicerilor Ineverei și războinicilor lui Ahmann, cuceriseră ducatul cu ușurința cu care prinde pisica un șoarece. Bogăția pământului lor îi înmuiase pe *chin.*

Era bine să-și construiască Ahmann acolo capitala, dar pentru poporul ei nu era de dorit să ducă un trai prea ușor în acel ținut al abundenței. Aruncase zarurile când sângele era încă proaspăt pe sulițe și văzuse că pe krasiani îi aștepta aceeași soartă dacă nu continuau cucerirea ținuturilor verzi. Deșertul îi întărise, și de tăria aceea era mare nevoie în războiul care urma.

Oricât i-ar fi venit de greu să recunoască, Abban era demn de laudă pentru planul de atac al Laktonului înainte de căderea iernii.

Inevera reintră în palat și le ceru slugilor sale apă fierbinte și ulei parfumat. O îmbrăcară în mătase roșie, translucidă. O altă femeie s-ar fi simțit vulnerabilă ieșind din camera ei cu perne îmbrăcată atât de sumar, însă Inevera era Damajah și nimeni nu cuteza să-i facă vreun rău.

Coborî în tăcere treptele săpate de sclavii ei în piatra dealului, pană la intrarea unei grote naturale. Eunucii din propria gardă mergeau în fața și în spatele ei, deși Inevera nu simțea nicio amenințare în apropierea acelui loc al puterii sale. Era oarbă fără zaruri, nu putea să prevadă primejdiile, dar, chiar dacă un atacator nebun sau un *alagai* rătăcit trecea de gărzi, nu-i lipseau propriile mijloace de apărare.

Ajunse imediat la imensa ușă de piatră și eunucii se așezară de o parte și de alta a acesteia, în vreme ce Inevera scotea singura cheie din punga prinsă de mijlocul ei. Cheia era de fapt un fals, se răsucea cu un pocnet fără importanță, dar, când avea mâna lângă încuietoare, *hora* îmbrăcată în aur din brățară i se încălzea, fiind glifată astfel încât să facă legătura cu oasele pereche din zăvoarele grele, care le puneau în mișcare. Chiar dacă un hoț priceput la glifare ghicea trucul, un duplicat al brățării ei era imposibil de făurit, iar ea o purta tot timpul. Deși înfiorător de grea, ușa se roti lesne către interior la o simplă atingere, apoi se închise lin în urma ei.

Înăuntru, trecu prin tunele niciodată atinse de lumina lui Everam. Nu avea nevoie de lampă, fiindcă lanțul din monede de aur subțiri, toate glifate, din jurul capului ei se încălzise ușor, deschizându-i simțurile către magia din jur. Puterea abisului zumzăia în pereți și plutea în aer ca fumul, scăldând totul într-o lumină care rivaliza cu a zilei.

Inevera nu se temea de puterea din jur. Mai degrabă o proslăvea. Everam crease Ala și puterea din centrul ei era tot a Lui. Slugile lui Nie îi foloseau magia, dar nu le aparținea. Glifarea era arta furtului puterii de sub stăpânirea lor, redându-i-o lui Everam, ca să lucreze pentru îndeplinirea țelurilor sale.

Ajunse lângă un loc anume de pe peretele stâncos, îngenunche și dădu deoparte o piatră care îi ascundea instrumentele de glifat, punga pentru *hora* și oasele curățate ale prințului demonilor ucis de Ahmann, strălucind de magie cu mai multă putere decât oricare altele pe care le mai văzuse vreodată.

Ahmann nu credea că fusese Alagai Ka, tatăl demonilor, dar creatura era fără îndoială odrasla lui, puternică în moduri pe care Inevera nu le înțelegea pe deplin. Îi luase punga cu *hora* și îi absorbise magia fără niciun efort, lăsând doar cenușă în locul legăturii ei cu Everam.

Deși oarbă, Inevera nu-și petrecea timpul plângând, ci grava cu îndrăzneală oasele demonului. Era de zece ori mai pricepută decât în anii ei de logodnică, iar acum putea să-și vadă foarte bine munca în lumina glifelor. Deja își recăpătase trei din cele șapte zaruri, mult mai puternice decât cele distruse. I-ar fi putut oferi o vedere parțială, ca a unui om cu un singur ochi, dar toate șapte lucrau în armonie, unele fără altele nu erau de folos.

Soarele era aproape de culmea bolții când ieși din Sala Negurii și reveni în palatul propriu-zis. Când se apropie de Sala Tronului, le găsi pe Melan și Asavi așteptând-o, și cele două trecură în spatele ei în vreme ce străjile îi deschideau ușile cu o plecăciune.

— Noutăți? șopti Inevera.

— Izbăvitorul abia a deschis discuțiile, Damajah, răspunse Asavi. N-ai pierdut decât ceremonia.

Ea dădu din cap. Întârzierea era calculată, o scutea de formalități, adică de listele lungi ale faptelor vitejești și de rugăciuni plictisitoare. Damajah era mai presus de astfel de

lucruri, își petrecea timpul cu mai mult folos în Sala Negurii până când își recăpăta puterea deplină. Rugăciunile erau lipsite de sens pentru cineva care vorbea direct cu Everam.

Ochii îi zvâcniră către pungile cu *hora* ale însoțitoarelor sale. Oare zarurile lor le spuseseră că Damajah era oarbă? Melan și Asavi o slujiseră cu credință ani îndelungați, dar erau totuși krasiane. Dacă simțeau o slăbiciune, se grăbeau să profite, așa cum ar fi făcut și ea în locul lor. Pentru o clipă, se gândi să confiște zarurile uneia dintre ele sau pe ale unei Mirese mai puțin importante, ca să-și recapete vederea până ce își termina noul set.

Clătină din cap. Stătea în puterea ei, dar insulta ar fi fost prea mare. Ar fi fost mai simplu să le ceară să-și taie o mână ca să i-o dea ei. Trebuia să fie convinsă că Everam n-o să le dezvăluie că e slabă, asta dacă nu cumva pierduse favorurile lui, ceea ce nu era de crezut tocmai atunci, după ce se împăcase cu Ahmann.

Trase aer în piept, își regăsi centrul și intră cu pași mari.

Sala tronului era plină, ca de obicei. Cei doisprezece *Damaji* erau adunați în dreapta tronului, ca sfătuitori ai Izbăvitorului. Îi aveau în frunte pe conducătorii celor mai puternice două triburi, cumnatul lui Ahmann, Ashan din tribul Kaji, și bătrânul ciung Aleverak, din tribul Majah. Fiecare *Damaji* era însoțit de al doilea fiul al unei soții *dama'ting* a lui Ahmann – în afară de Ashan, pe care îl însoțeau, și Asome, fiul Ineverei, și Asukaji, nepotul ei.

Ahmann îi promisese conducerea tribului Kaji fiului lui Ashan, deși astfel Asome, cel de-al doilea ca vârstă dintre cei șaptezeci și trei de copii al lui Ahmann, era pe bună dreptate numit moștenitorul nimicului.

Dar între cei doi veri nu exista dușmănie. Dimpotrivă, erau de aceeași vârstă și deveniseră prieteni de pernă încă de când erau băieți la învățătură în Sharik Hora.

Pe Inevera n-o deranja că erau amanți, dar se înfuriase când Asome își aranjase căsătoria cu verișoara lui, Ashia, ca să-i poarte ea fiul pe care nu i-l putea purta fratele ei. Și suferise când i-o dăduse pe Amanvah unui verdean, lăsând-o să plece cu el, dar era mai bine decât să riște să i-o dea Ahmann lui Asukaji, mergând mai departe cu incestul, doar ca să-și întărească legăturile cu Ashan, deja de nedesfăcut.

În stânga tronului se aflau cele douăsprezece *Damaji'ting,* conduse de Qeva. Ca și *Damaji,* erau însoțite de succesoarele lor

– Melan pentru tribul Kaji și soțiile *dama'ting* ale lui Ahmann pentru celelalte triburi. Ambele grupuri de femei erau prelungiri ale voinței Ineverei. Pe când *Damaji* se contraziceau zgomotos în prezența întregii Curți, *Damaji'ting* păstrau tăcerea.

Hasik străjuia ușa din interior și, la vederea ei, își pocni călcâiele și bătu cu coada de metal a suliței lui glifate în podeaua de marmură.

— Damajah!

Inevera nu-i aruncă nici măcar o privire gărzii de corp a bărbatului ei. Sulița lui doborâse sute de *alagai* și îi era frate prin căsătorie, fiind însurat cu Hanya, sora fără nicio valoare a lui Ahmann. Însă Hasik era cel care îi atacase și îi mușcase iubitul în acea noapte fatidică din Labirint. Ahmann îl înfrânsese și îl supusese, dar tot nu era cu mult mai mult decât un animal. Știa că de sora cea mai mică a Izbăvitorului nu trebuie să se atingă decât cu cea mai mare blândețe, dar nu încetase să-i facă pe alții să sufere pentru plăcerea lui. Hasik era folositor, dar nu merita să-l privească decât atunci când dorea să-i dea ceva de făcut.

La auzul anunțului, toată lumea își ridică privirea și se întoarseră cu toții, ca un stol de păsări, să se plece înaintea ei. *Damaji* îi aruncau priviri de animale de pradă, dar nu-i luă în seamă, întâlni ochii lui Ahmann, în care continuă să privească în timp ce traversa sala. Își lăsă șoldurile să se legene ca în dansul de pernă și, în veșmintele vaporoase, păru să dezmierde întreaga încăpere în drum spre bărbatul ei.

Simți amestecul de ură și dorință care radia dinspre *Damaji* când, apropiindu-se de tron, trecu pe lângă ei, și își reținu un zâmbet. Era destul de rău că stătea o femeie mai sus decât ei, dar poftele pe care li le stârnea îi umileau și mai mult. Știa că unii aveau soții de pernă alese anume pentru că semănau cu ea, și se delecta peste măsură dominându-i. În secret, le încuraja obiceiul, știind că vraja ei asupra lor căpăta astfel mai multă putere.

— Mamă.

Jayan se înclină cu respect. Primul ei născut aștepta la picioarele tronului, în hainele lui negre de războinic și cu turbanul alb de Sharum Ka.

— Fiule.

Inevera dădu din cap zâmbind, uimită că îl vedea acolo. Jayan își pierdea repede răbdarea când era vorba de bărbații sfinți și de politică. Ceruse una dintre vilele verdenilor drept palat personal, unde construise un nou Tron al Suliței, și își petrecea zilele în mijlocul curții lui de *Sharum.* Indiferent ce altceva ar fi putut spune Inevera despre el, Jayan devenise un Prim Războinic minunat.

Cu două trepte mai jos de Ahmann era îngenuncheat *khaffit*-ul gras, Abban, îmbrăcat în mătase colorată și mai pregătit ca oricând să șoptească la urechea bărbatului ei. Prezența lui îi ofensa pe mulți, dar, după ce câțiva primiseră lecții cumplite, nimeni nu mai îndrăznea să protesteze în prezența Izbăvitorului.

Inevera găsea sfaturile lui Abban mult mai logice decât ale oricărui alt bărbat din încăpere, dar asta o făcea să fie mult mai prudentă în tot ce-l privea. Ahmann îl disprețuia uneori, dar, pe de altă parte, îi acorda încredere. Dacă ar fi fost în interesul lui, *khaffit*-ului olog i-ar fi fost ușor să-i șoptească la ureche vorbe otrăvite în loc de sfaturi înțelepte. Zarurile spuseseră clar care îi erau motivele, așa că Inevera se îndoia de el pe bună dreptate.

Lăsă gândul să sufle pe deasupra ei, aplecându-se sub vântul lui. Avea să se ocupe de Abban la timpul potrivit. Își ridică ochii spre Ahmann.

Adusese Tronul de Cranii din Krasia și stătea pe el în vârful unui postament cu șapte trepte, având întrutotul înfățișarea potrivită pentru Shar'Dama Ka. Purta Coroana lui Kaji cu lejeritatea cu care ar fi purtat altcineva un turban decolorat. Și folosea invincibila Suliță a lui Kaji ca pe o parte a propriului braț, făcând cu ea gesturi firești, în vreme ce fiecare cuvânt îi era o binecuvântare sau o poruncă.

Însă apăruse ceva, mantia glifată, de mătase, dăruită de târfa verdeană la prima lor întâlnire. Inevera își simți nările umflându-se și răsuflă, devenind palmier.

Mantia era frumoasă, asta nu o putea nega. Pe albul său pur, erau brodate, cu fir de argint, sute de glife care prindeau viață noaptea, făcând orice ochi de *alagai* să alunece de pe purtătorul ei ca apa pe o pânză uleiată. Legendara mantie a lui Kaji, cusută de Damajah însăși, avusese aceleași puteri, dar timpul o distrusese, îi găsiseră numai zdrențele în sarcofagul unde se aflase Sulița lui Kaji.

Ahmann dezmierda mătasea cu mâna liberă ca un amant, iar așa cum îi stătea pe umeri, mantia le dezvăluia multe celor de față. Purtând-o fără fereală, Ahmann spunea nu doar că Leesha îi e logodnică, ci și că are o legătură cu divinitatea.

Așa cum am avut și eu cândva, se gândi Inevera, cu amărăciune. O fi fost îmbrăcată doar în mătase vaporoasă, însă lipsa zarurilor era cea care o făcea cu adevărat să se simtă despuiată.

Însă apăru în fața bărbatului ei cu un zâmbet strălucitor, se lăsă să-i alunece în poală și își săltă vălul ca să-l sărute, foindu-se, ca să poată vedea toată lumea. Gestul devenise o obișnuință pentru Ahmann, dar îl făcea întotdeauna să se simtă stânjenit. Inevera se grăbi să alunece de pe genunchii lui, ajungând pe patul de perne din dreapta tronului. Și, în acest timp, surprinse privirea lui Abban. În ea nu era pic de poftă, doar *respect.*

Nu uita asta, *khaffit*, *se gândi ea. Ai încercat să te vâri în patul lui Ahmann cu târfa ta din Nord, dar ea a plecat*. Își aranjă părul, rotindu-și cu subtilitate o parte a cercelului, ca s-audă ce șoptea Abban la urechea bărbatului ei.

— Cum zici că ți-a reușit adunarea forțelor noastre, fiule? întrebă Ahmann.

— A mers bine, răspunse Jayan. Am mărit garnizoana din interiorul orașului, ca și pe cea din afara lui, și am început să organizez patrulări.

— Minunat! zise Ahmann.

— Dar a fost nevoie de bani, adăugă Jayan, pentru rechemarea luptătorilor din satele *chin,* pentru înrolarea altora și pentru înarmarea lor la timp, ca să fie pregătiți pentru următoarea Asfințire.

— Adică pentru decorarea palatului lui, șopti Abban. Birul de război din sipetele lui Sharum Ka ar fi trebuit să fie mai mult decât de-ajuns.

— Câți bani? își întrebă Ahmann fiul.

— Douăzeci de milioane de draki, răspunse Jayan. Apoi, după o ezitare: Treizeci ar fi mai bine.

— Pe barba lui Everam! murmură Abban, frecându-și tâmpla, în timp ce *Damaji* începeau să murmure, agitându-se.

Inevera nu-i putea învinovăți. Suma era scandaloasă.

— Măcar am de unde scoate banii ăștia? întrebă Ahmann, cu voce scăzută.

— Am putea mări ritmul în care topim și turnăm din nou tezaurul verdenilor, ca și cantitățile extrase din minele tale de aur, răspunse Abban, dar eu, unul, cred că ai fi un prost dacă i-ai da fiului tău fie și numai un singur bănuț de aramă fără să-i ceri mai întâi un raport complet despre întrebuințarea birului de război și despre modul în care vor fi cheltuiți banii suplimentari.

— Nu-i pot face fiului meu așa ceva, zise Ahmann.

— *Khaffit*-ul are dreptate, preaiubitule, spuse Inevera. Jayan nu cunoaște câtuși de puțin valoarea banilor. Dacă-i dai acum câți vrea, peste două săptămâni vine să ceară alții.

Ahmann oftă. Nici el nu fusese niciodată prea priceput în privința banilor, dar cel puțin le acordase încredere sfătuitorilor săi.

— Prea bine, îi răspunse lui Jayan. Imediat ce îl pui pe *khaffit*-ul tău să-i aducă lui Abban un raport complet despre modul în care ai cheltuit birul de război, alături de planurile pentru întrebuințarea sumei suplimentare.

Jayan încremeni, cu gura mișcându-i-se fără să scoată nici măcar un sunet.

— Poate aș fi în măsură să te ajut, frate, se oferi Asome. Tu ai mânuit întotdeauna sulița cu mai multă pricepere decât condeiul.

— N-am nevoie de ajutorul unui *push'ting* mai mult decât de al unui *khaffit,* mârâi Jayan.

Asome nu se lăsă provocat, ci se înclină, zâmbind cu îngâmfare. O fi fost moștenitorul nimicului, dar nu era un secret că ambii fii mai mari ai lui Ahmann doreau să-i succeadă și fiecare lovea fără șovăire în celălalt ca să-l scoată din grațiile tatălui lor.

Pe de altă parte, Asome îl rugase pe Ahmann nu doar o singură dată să admită din nou existența unui Andrah și să-i dea lui tronul acestuia. Însă, cel puțin până în acel moment, tatăl lui îi refuzase această onoare. Asome era cu un sfert de veac mai tânăr decât orice Andrah din istorie, iar prin atribuirea acelei poziții ar fi dobândit un rang mai înalt decât al fratelui său mai mare.

Jayan era impulsiv, pe când Asome era prudent, Jayan era iute la mânie, pe când Asome era calm, Jayan era brutal, pe când Asome era subtil. Dacă Asome s-ar fi aflat deasupra lui, s-ar fi ajuns la vărsare de sânge și mulți *Damaji* l-ar fi susținut pe

Jayan. Sharum Ka era în slujba consiliului alcătuit din *Damaji.* Andrahul le poruncea. Și era una să primești ordine de la Ahmann, și cu totul altceva să ți le dea un *dama* care abia dacă ieșise din *bido* de un an.

— O să poruncesc să ți se aducă registrele ție, tată, spuse Jayan, fulgerându-l cu privirea pe fratele său mai mic.

Pe omul care îi era *zahven.*

17. *ZAHVEN*

326-329 D.Î.

... Va auzi o voce din trecutul său și-l va întâlni pentru prima oară pe cel care-i este zahven...

Inevera chibzui îndelung, cu ochii la zarurile aruncate. Câteva dintre simbolurile prezicerii erau clare și ușor de înțeles, oricare ar fi fost contextul. Dar, cu cele mai multe, lucrurile nu stăteau așa. Inevera le descifra cu mai multă pricepere decât orice altă femeie în viață, dar până și ei i se părea că *alagai hora* oferă mai multe nedumeriri decât adevăruri.

Zahven era un simbol străvechi, care căpătase de-a lungul anilor mai multe înțelesuri, dintre care niciunul nu putea fi neglijat. Ar fi putut să-nsemne „frate” sau, la fel de bine, „rival”, „egal” sau „dușman înverșunat”. Un bărbat îi numea *zahven* de toți cei din alte triburi aflați pe poziții identice cu a sa în ierarhia socială, dar, pe de altă parte, Everam îi era *zahven* lui Nie.

Însă cine îi putea fi *zahven* lui Ahmann? Nu avea frați, și nici măcar veri, iar *anjin'pal* îi era Hasik, pe care îl cunoștea de mult. Mai exista un alt Izbăvitor în devenire? Un rival? Sau urma să-l întâlnească pe reprezentantul lui Nie pe Ala? Era Asfințirea, când *alagai*-ii aveau cea mai mare putere și când se înălța Alagai Ka de pe al șaptelea strat al abisului. Oare prințul demonilor avea să vină în Labirint în noaptea aceea?

Inevera răsuflă adânc, lăsând spaima și neliniștea să treacă pe deasupra ei ca o pală de vânt și păstrându-și seninătatea.

În ciuda calmului astfel redobândit, o altă parte a prezicerii continua s-o sâcâie. Care era vocea din trecutul lui Ahmann și de ce nu știa ea nimic despre vocea aia?

Trecutul te cheamă când e vremea să plătești ce-i datorezi, spunea Evejahul. Inevera își aduse aminte de noaptea în care intraseră Soli și Kasaad în pavilionul *dama'ting,* și nu putu să nu recunoască adevărul acelei învățături.

Era ceasul dinaintea zorilor, din prima zi a Asfințirii, când se plăteau datoriile și se duceau la îndeplinire jurămintele. Fiecare

Sharum era plătit și trimis acasă cu banii, iar băieților li se îngăduia să plece din *sharaj* ca să-și vadă familiile.

Inevera își strânse zarurile, își urmări răsuflarea până ce își găsi centrul, se ridică în picioare cu mișcări line și intră în camera pernelor, unde dormea Ahmann. În cele mai multe nopți se întorcea în palat imediat ce în Labirint nu mai rămânea niciun *alagai* – de obicei cu câteva ore înainte de răsărit. Dormea până când ajungea soarele sus și se trezea la amiază ca să-și înceapă ziua.

Însă de Asfințire se trezea în zori, ca să petreacă alături de fiii săi cât mai mult timp cu putință.

Inevera își lăsă robele să alunece și se strecură între perne, să-l trezească.

•

Rezemată de o coloană de marmură, Inevera se uita la Ahmann, Jayan și Asome. Băieții mai mari erau cei mai apropiați de tatăl lor, și se afla alături de ei, în mijlocul încăperii, în fața unui manechin de instrucție umplut cu paie atârnat de tavan, dându-le lecții de luptă cu sulița și de *sharusahk.*

Surorile ei de cununie stăteau, firește, în așteptare, alături de fiii lor, care îngenuncheaseră, formând un cerc pe marginea sălii, destul de numeroși ca să pară o mică armată. Inevera se obișnuise să le numească pe celelalte soții ale lui Ahmann „surioare”, așa cum îi spunea ei Kenevah. Erau femei aflate în fruntea triburilor lor, și diminutivul nu le plăcea, dar nu cutezau să protesteze. Era Asfințirea și, înainte de marele ospăț, Ahmann avea să-i dea, pe rând, atenție fiecărei soții și fiilor ei.

— Într-o bună zi o să fiu Sharum Ka! strigă Jayan, înfigându-și sulița în manechinul pentru instrucție.

Inevera se uită cu tristețe la primul ei născut, care împlinise doisprezece ani. Cândva fusese sclipitor. Nu la fel de inteligent ca Asome, fratele lui, dar destul de curios să știe totul. Trei ani petrecuți în *sharaj* îi întunecaseră sclipirea din ochi, înlocuind-o cu privirea stinsă a unui *Sharum* – a unui animal brutal, care nu gândește. Care cugetă asupra vieții și a morții spunându-și că a doua valorează mai mult. Era cel mai bun luptător din clasa lui, dar trudea din greu ca să facă niște calcule simple și ca să priceapă texte care pentru Asome, cu un an mai mic decât el, erau de multă vreme un fleac. Se pricepea mai bine să se

șteargă la fund cu o hârtie decât să citească literele scrise pe ea.

Inevera oftă. Măcar dacă Ahmann ar fi lăsat-o să-l trimită printre *dama*, dar nu, el voia fii *Sharum.* Numai celui de-al doilea născut al fiecărei soții îi era îngăduit să îmbrace albul. Ceilalți erau trimiși în *sharaj.*

Însă, privindu-l pe Ahmann alături de băieți și văzând dragostea din ochii lui, nu-i putea găsi nicio vină.

Și ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, el se întoarse, iar ochii li se întâlniră.

— Mi-ar plăcea să mi se-ntoarcă acasă și fiicele în fiecare lună, de Asfințire.

Le-ai folosi ca monedă de schimb, ca să cumperi oameni nedemni de ele, se gândi Inevera, dar se mulțumi să clatine ușor din cap.

— Instruirea lor nu trebuie tulburată în niciun fel, bărbate. Pentru *nie'dama'ting,* Hannu Pash e mai… riguros.

Într-adevăr, începuse să le instruiască ea însăși încă de la naștere.

— Cu siguranță nu pot ajunge toate *dama'ting,* spuse Ahmann. Trebuie să am și fiice care să se mărite cu bărbații loiali mie.

— Și chiar așa va fi, zise Inevera. Fiice cărora niciun bărbat nu va îndrăzni să le facă vreun rău și care-ți vor fi loiale ție într-o mai mare măsură decât soților lor.

— Și mai loiale lui Everam decât mie, murmură el.

Și, mai presus de orice, ție, o auzi pe Kenevah spunând.

— Bineînțeles.

Gărzile se foiră și în încăpere intră Ashan. Ca *dama* personal al lui Sharum Ka, era foarte rar văzut de Asfințire, când oficia ritualuri și dădea binecuvântări. Asukaji intră odată cu el și se duse imediat lângă Asome. Păreau mai degrabă frați decât veri, semăna cu Asome mult mai mult decât Jayan.

Ashan se înclină.

— Sharum Ka, *kai'Sharum* au o problemă care nu se poate rezolva fără tine.

Inevera își simți toți mușchii încordându-se. *Asta e.*

Ahmann înălță dintr-o sprânceană când se ridică să-l însoțească, dar nu schiță niciun gest ca s-o oprească – și nici n-ar fi putut. Ieșiră din palat și coborâră pe treptele largi, de

piatră, ajungând în curtea aflată față în față cu terenul de instrucție pentru *Sharum*. În capătul opus se înălța Sharik Hora, iar drumul până acolo era mărginit de pavilioanele triburilor.

Un grup de *Sharum* și *dama* pătrunsese între zidurile palatului și se oprise la baza treptelor, înconjurând doi bărbați. Unul era *khaffit,* dezgustător de gras și îmbrăcat în mătăsuri mai colorate decât o soție de pernă. Purta o vestă cafenie și o tichie de aceeași culoare, dar pantalonii și cămașa erau din mătase multicoloră strălucitoare, iar în jurul tichiei își înfășurase un turban de mătase roșie, cu o nestemată în mijloc. Brâul și papucii erau din piele de șarpe. Se sprijinea într-o cârjă din fildeș de forma unei cămile, cu subsuoara între cocoașele ei.

Celălalt era un *chin* din Nord, în haine ponosite, decolorate și destul de prăfuite ca să treacă drept cafeniul purtat de *khaffit,* dar avea o suliță, o armă pe care oricărui *khaffit* îi era interzis s-o atingă, și nimic din respectul de care dădea dovadă orice *khaffit* sănătos la minte când îl înconjurau atât de mulți războinici. Un mesager din ținuturile verzi. Inevera văzuse mai mulți în bazar, dar nu vorbise niciodată cu vreunul.

Se uită la Ahmann și văzu în ochii lui că acesta îl recunoscuse pe *khaffit.*

Vocea din trecutul său.

Îl privi și ea cu mai multă atenție, studiindu-i chipul. Era nevoie să vadă dincolo de fălcile lui cărnoase și de ochii negri plecați, dar și-l reaminti în cele din urmă pe băiatul care-l aduse pe Ahmann în Pavilionul Dama’ting cu atâta vreme în urmă. Băiatul care, după câțiva ani, ajunse el însuși în pavilion și plecase de acolo cu un șchiopătat de care *dama’ting* nu erau sigure că va scăpa vreodată. Abban, fiu lui Chabin, negustorul care-i vindea tatălui ei couzi. Atât era de-ajuns ca să-l deteste.

— Oare ce te face să crezi că meriți să stai printre bărbați? îl întrebă Ahmann.

Furia din tonul lui o surprinse. Poate că datoria din trecut trebuia să-i fie plătită lui, nu plătită de el. Din ce alt motiv ar fi apărut un *khaffit* în palatul Primului Războinic, riscând să-i stârnească mânia?

— Iertare, preamărite! spuse Abban, căzând în genunchi apăsându-și fruntea în țărână.

— Uită-te la tine, mârâi Jardir. Te-mbraci ca o femeie și-ți fluturi bogăția mânjită de parcă n-ar insulta toate credințele noastre. Ar fi trebuit să te las să cazi.

Să cadă? se miră Inevera.

— Te rog, mărite stăpân, spuse Abban. Nu vreau s-aduc nicio insultă. N-am venit decât ca să traduc.

— Să traduci?

Ahmann își ridică privirea și-l zări pe nordic pentru prima oară.

— Un *chin*? Se întoarse spre Ashan. M-ai adus aici ca să vorbesc cu un *chin*?

— Ascultă-i cuvintele, îl îndemnă Ashan. O să vezi.

Ahmann se uită îndelung la verdean, apoi ridică din umeri.

— Vorbește, dar repede, îi spuse lui Abban. Prezența ta e o ofensă pentru mine.

— Acesta este Arlen asu Jeph am'Bales am'Pârâul, spuse Abban, arătând către mesager. Vine din Fortul Rizon, din Nord, îți aduce urările sale de bine și te imploră să-i îngădui să lupte, la noapte, alături de bărbații din Krasia în *alagai'sharak.*

Ahmann icni, iar Inevera, la rândul ei, simți izbitura unui șoc. Un nordic care voia să lupte era ca un pește care cere să-noate în nisip încins.

Bărbații începură să se contrazică, neizbutind să se pună de acord în privința răspunsului pe care se cuvenea să-l primească străinul, dar Inevera nu-i luă în seamă.

— Bărbate, spuse ea, încet, atingând brațul lui Ahmann, dacă acest *chin* vrea să meargă în Labirint ca *Sharum,* trebuie să i se prezică viitorul.

•

Inevera îl conduse pe verdean în camera unde arunca zarurile. Ahmann insistă s-o însoțească, iar ei nu-i trecu prin minte niciun motiv ușor de crezut ca să-l refuze. Soțul ei era uneori naiv, dar nu era prost. Simțise că străinul o interesa și, dacă îi era într-adevăr *zahven,* probabil că simțise și asta.

— Întinde brațul, Arlen, fiul lui Jeph, îi spuse nordicului, când ea scoase cuțitul.

Chin-ul se încruntă, dar se supuse fără șovăire, suflecându-și mâneca.

E curajos, se gândi Inevera, făcând tăietura. Zarurile părură să-i freamăte în mâini când le scutură și le aruncă.

Citi rezultatul și un fior îi străbătu șira spinării.

Nu…

Își apăsă degetul mare pe rana *chin*-ului. El gemu, dar nu se opuse. Inevera își udă din nou zarurile și le aruncă a doua oară.

Și a treia oară.

Soarta lui Arlen asu Jeph am'Bales am'Pârâul se răsfira în fața ei, identic, la a treia aruncare, cu ceea ce îi dezvăluise prima. Inevera aruncase zarurile pentru nenumărați războinici, dar, după Ahmann, nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Ar putea fi el Izbăvitorul? Se uită la verdean. Nu prea aveai ce vedea, nu era nici înalt, nici scund, avea părul de culoarea nisipului și fața fără barbă, ca a unui *khaffit.* Nu era urât, dar nici la fel de chipeș ca Ahmann.

Însă privirea îi era la fel de dură ca a bărbatului ei, și aceleași destine posibile îi vibrau în jur, ca insectele atrase de o lampă – viitoruri în care lumea îi spunea Izbăvitorul, în care era martirizat, în care murea abandonat sau dădea greș, ducând omenirea la pieire.

Măcar dacă mi-aș putea lua mai mulți bărbați, cum își ia Ahmann neveste. Prin minte îi trecură toate posibilitățile, până ce ajunse la o imposibilitate. Puterile ei nu erau nemărginite, și nici măcar o *dama'ting* nu-și putea lua doi soți muritori. Chiar și cu unul singur forța limitele. În ciuda potențialului său viitor, verdeanul nu putea fi conducătorul urmat de poporul ei, și nici nu puteau exista doi astfel de oameni, unul în Nord și altul în Sud. Pământul nu era destul de mare pentru amândoi. L-ar fi făcut bucăți, fiind între timp înfrânți în Sharak Ka.

Așa că trebuie să fie Ahmann.

— Poate lupta, spuse.

Își puse zarurile deoparte și tamponă rana, absorbind sângele care izvora. Apoi o unse cu o alifie și o bandajă cu o bucată de pânză curată, punându-și-o pe cea însângerată într-un buzunar.

Ahmann și *chin*-ul părăsiră imediat încăperea și își auzi bărbatul strigându-și poruncile pe coridor. Îngenunche și aruncă din nou zarurile, după ce storsese peste ele pânza îmbibată de sânge.

— Cum poate lua Ahmann pentru sine puterea fiului lui Jeph? întrebă.

… Când va găsi puterea, *zahvenul* îi va împărtăși secretul adevăratului său prieten, dar va prefera să moară în loc să renunțe la ea…

Inevera se grăbi să pună zarurile înapoi, în pungă, se ridică și ieși din cameră. Ahmann era pe coridor, gata să plece pe terenul de instrucție. Îl prinse de braț.

— Acest *chin* va avea un rol esențial pe drumul tău către recunoașterea ca Shar'Dama Ka, îi șopti. Poartă-te cu el ca și cum ți-ar fi frate, dar ține-l destul de aproape ca să-l poți lovi oricând cu sulița. Dacă vrei să fii aclamat ca Izbăvitor, într-o bună zi va trebui să-l ucizi.

•

În noaptea aceea, în oraș se aprinseră focurile vestitoare de primejdie, urmate, ca de un ecou, de dangătele clopotelor și de țipetele femeilor din Orașul de Jos. Primul zid fusese spart.

Era de necrezut. Nemaiauzit.

Totuși, era Asfințirea, iar zarurile spuseseră că Ahmann o să-și întâlnească *zahvenul.* Oare verdeanul îl omorâse? Și dacă zarurile nu vestiseră sosirea verdeanului? Dacă Alagai Ka se înălțase într-adevăr la suprafață și Ahmann îl înfrunta chiar în aceea clipă? Era oare pregătit să facă față, dacă Sharak Ka începea chiar în acea noapte?

În dimineața următoare se părea că începuse și că Ahmann fusese pregătit. Un demon al pietrei spărsese poarta cea mare, măcelărind războinici cu zecile și deschizând drumul pentru sute de alți *alagai.* Așa ceva nu se mai întâmplase în întreaga istorie a Suliței Deșertului, era o calamitate atât de cumplită, încât putea îngheța și sângele din vinele celui mai curajos dintre bărbați.

Dar Ahmann îi respinsese, reînchisese poarta și salvase nenumărați războinici. El și verdeanul îl înfruntaseră umăr la umăr pe demonul pietrei în Labirint și-l prinseseră în capcană, ca să-l ucidă soarele. Creatura scăpase numai datorită unui noroc chior.

Dar pentru asta plătiseră scump. Mai bine de o treime din războinicii Krasiei pieriseră într-o singură noapte, iar demonul era, din întâmplare, un dușman personal al verdeanului. Andrahul dorise uciderea acestuia, însă Ahmann îl numise Par'chin, străinul neînfricat, și se folosise de propria reputație ca să-l salveze, sfidându-și conducătorul. Doar larga susținere de

care se bucurase din partea războinicilor și a unor *dama* aflați pe poziții-cheie le păstraseră viața nordicului și capul lui Ahmann pe umeri.

— O să mai am nevoie de niște sânge de-al lui Par'chin, spuse Inevera.

Ahmann râse.

— Ușor de găsit. Par'chin sângerează adesea în Labirint, dar asta-i costă întotdeauna foarte scump pe *alagai.*

Cu următoarea ocazie, aduse o zdreanță atât de îmbibată de sângele verdeanului, încât, storcând-o, Inevera umplu o sticluță întreagă. Prinse sub straturile ei de sticlă opacă o bucată de *hora* și o glifă ca să fie întotdeauna rece, să nu lase sângele să se împută.

•

În noaptea când Par'chin aduse sulița, Inevera îi servi ea însăși ceaiul. Ahmann o privi nevenindu-i să creadă, dar ea voia să fie cât mai aproape de arma aia. Verdeanul nu spuse de unde o avea în timp ce toți ceilalți *Sharum* o cercetau cu priviri uimite, dar, între patru ochi, îi mărturisise lui Ahmann că o luase din ruinele orașul sacru, Soarele Anoch.

Draperiile grele ale încăperii în care cinau erau bine trase, iar ea își purta cercul pentru vederea glifică. Trecuseră ani de când servise ultima oară ceaiul, dar mișcările precise ale ritualului i se întipăriseră în minte pe când era *nie'dama'ting,* așa că se putea concentra asupra suliței. În lumina lui Everam strălucea aidoma soarelui – o putere ce nu putea veni decât din miezul din os de demon. Sutele de glife întrețesute erau de o frumusețe incredibilă, dar metalul era unul pe care nu-l mai văzuse niciodată.

— Mă onorezi, *dama'ting,* spuse Par'chin, când se aplecă să-i umple cana.

Krasiana lui era fără cusur, iar manierele desăvârșite. Zâmbea fără nicio urmă de prefăcătorie. Fie era un maestru al hoților și fiecare expresie a feței sale putea fi considerată o capodoperă, fie n-avea habar ce le făcea poporul ei jefuitorilor de morminte.

— Noi suntem cei onorați, Par'chin, răspunse ea. Ești singurul nordic care și-a adăugat vreodată sulița sulițelor noastre.

Și care cutează să ne privească în ochi în timp ce ne jefuiește, adăugă, în gând.

Se uită la suliță. Tânjea să o cerceteze îndeaproape, dar oricărei *dama'ting* îi era foarte clar interzis să atingă vreo armă. O mare ironie, când sulița aceea fusese fără nicio îndoială făurită de una dintre ele.

Deja nu se mai îndoia că era vorba de un obiect *soaren* veritabil, cu miezul din os de demon. Oricare i-ar fi fost originea, niciun *alagai* nu mai simțise de milenii o mușcătură ca a ei. Însă pe vremea lui Shar'Dama Ka existaseră mai multe arme ca aceea, purtate de fiii și de locotenenții lui Kaji. Era doar una dintre ele sau era cu adevărat Sulița lui Kaji, lucrată de Damajah însăși din metalul sacru? Nu se putea convinge decât într-un singur fel.

O simplă zvâcnire foarte ușoară a brațului îi agăță mâneca de mătase albă, unduitoare de vârful suliței. Arma veni spre ea când își îndreptă mâna, apoi sfâșie materialul.

Inevera icni și se prefăcu că se împiedică, vărsând ceaiul. În jurul mesei scunde, numeroșii *Sharum* îngenuncheați își feriră privirile, ca să nu fie martori la stânjeneala ei, însă, mișcându-se iute, Par'chin prinse ceainicul cu o mână, iar cu cealaltă o ajută pe ea să-și recapete echilibrul.

— Mulțumesc, Par'chin.

Inevera aruncă o privire către sulița care se rostogolise pe podea și văzu ceea ce sperase. De-a lungul ei se zărea o îmbinare subțire, aproape de nedeslușit. Probabil că, fără vederea glifică, era invizibilă.

Locul unde încheiase Damajah rularea foiței subțiri de metal sacru în jurul miezului.

Par'chin adusese înapoi Sulița lui Kaji.

•

— Aceasta e noaptea, spuse Inevera, măsurând incitată camera cu pasul.

Știuse că Par'chin avea să găsească puterea, dar realitatea îi depășea cele mai nebunești visuri.

— Am văzut-o cu mult timp în urmă. Ucide-l și ia-i sulița. În zori, vei da de știre că ești Shar'Dama Ka, iar peste o lună vei conduce Krasia.

Făcea deja planul căii lui către culme. Andrahul avea să-ncerce să-l oprească sau să-l ucidă, dar aproape orice *Sharum* îi era deja mai loial lui Jardir. Dacă îl vedeau omorând *alagai* în

Labirint, aveau să i se strângă în jur în cârduri, începând cu cei mai îndatorați față de el.

— Nu, spuse Ahmann.

Inevera avu nevoie de o clipă ca să priceapă înțelesul acestui cuvânt.

— … și cei din tribul Sharach vor trece imediat de partea ta, spunea ea, însă triburile Kaji și Majah îți vor sta cu toată puterea împotrivă… Ce? Se întoarse spre el. Prorocirea…

— Prorocirea fie blestemată! spuse Ahmann. Indiferent ce ți-ar spune oasele de demon, eu n-o să-mi omor prietenul. N-o să-l jefuiesc. Sunt Sharum Ka, nu un hoț în noapte.

Furia ei răbufni cu prea multă putere ca să se plece, lăsând-o să treacă peste ea. Îl pălmui și răspunsul ei răstit stârni ecouri între pereții de piatră.

— Un prost, asta ești! A sosit clipa de răscruce, când ce ar putea fi devine va fi. La răsăritul soarelui, despre unul dintre voi se va spune sus și tare că este Izbăvitorul. Și tu hotărăști dacă acesta va fi Sharum Ka al Suliței Deșertului sau un *chin* din Nord, jefuitor de morminte.

— M-am săturat de prorocirile și de răscrucile tale, de tine și de toate *dama'ting*! izbucni Ahmann. Nu sunt decât presupuneri menite să-i facă pe bărbați să joace cum le cântați voi! Dar n-o să-mi trădez prietenul de dragul tău, indiferent ce-ai pretinde că vezi în bulgării tăi glifați, din rahat de *alagai*!

Inevera simți că tot ce construise în mai bine de douăzeci de ani se surpa în jurul ei. Ajunsese atât de departe numai ca să dea greș fiindcă prostul ei de bărbat n-avea destul curaj ca să omoare un om care profanase mormântul lui Kaji? Țipă și-și ridică mâna să-l lovească iarăși, dar Ahmann i-o prinse de încheietură și i-o trase în sus. Ea se zvârcoli o clipă, dar era mult mai puternic.

— Nu mă sili să te fac să suferi, o preveni el.

Cum îndrăznea s-o amenințe? Cuvintele lui o făcură să-și vină în fire. O viață de instrucție cu Enkido o învățase să ia puterea altcuiva cu o singură atingere. Se răsuci brusc, înfigându-și degetele încordate în umărul lui, ca să-i întrerupă linia de energie. Brațul cu care o ținea căzu, moale, și ea se răsuci, scăpând din strânsoarea lui, se retrase cu un pas și-și netezi robele.

— Continui să crezi că *dama'ting* sunt lipsite de apărare, bărbate, spuse, tocmai tu, care ar trebui să știi mai bine decât oricine altcineva că nu e ăsta adevărul.

Îi luă mâna amorțită într-a ei și îi răsuci brațul, în același timp înfigându-și cu putere degetul mare în punctul de apăsare de pe umărul lui și refăcând linia energiei.

— Nu ești hoț, dacă nu faci nimic altceva decât să ceri ceea ce îți aparține de drept.

— Mie? se miră Ahmann.

— Cine e hoțul? întrebă ea. Un *chin* care jefuiește mormântul lui Kaji sau tu, ruda lui de sânge, care ia înapoi ce s-a furat?

— Nu știm dacă ține sau nu în mâini Sulița lui Kaji, zise el.

Inevera își încrucișă brațele.

— Tu știi. Ai știut din clipa în care ai zărit-o pentru prima oară, așa cum ai știut tot timpul că ziua asta va veni. Nu ți-am ascuns niciodată soarta care te așteaptă.

Ahmann nu răspunse și ea știu că-i atinsese o coardă sensibilă. Îi atinse și brațul.

— Dacă preferi, îi pot pune un elixir în ceai. O să-i aducă o moarte rapidă.

— Nu! strigă Ahmann, smulgându-și brațul. Alegi întotdeauna calea cea mai lipsită de onoare! Par'chin nu e *khaffit,* ca să fie dat morții ca un câine! Merită o moarte de războinic.

Îl controlez, se gândi Inevera.

— Atunci oferă-i-o. Acum, înainte de a începe *alagai'sharak* și de a se afla puterea suliței.

Însă Ahmann clătină din cap și ea știu că n-avea să se lase sub nicio formă influențat.

— Dacă trebuie să se facă, se va face în Labirint.

•

În dimineața următoare, Ahmann se întoarse în Palatul său de Sharum Ka triumfător, ridicând în mână Sulița lui Kaji, ca s-o vadă toată suflarea. *Sharum* ovaționară, iar *dama* rămaseră cu ochii la el – unii cuprinși de fervoare religioasă și alții de groază. Lumea avea să li se schimbe pentru totdeauna și oricine avea măcar un dram de minte o știa.

Dar, cu toate că arăta, din cap până-n picioare, ca un comandant mândru și neînfricat, avea ochii bântuiți. Îi înconjurau o mulțime de locotenenți și de lingușitori, dar Inevera știa că trebuie să-i vorbească neapărat, între patru ochi. Făcu un

semn, trimițându-și la el surioarele. Niciun bărbat nu se împotrivea unei *dama'ting,* și cele unsprezece *Jiwah Sen* formară cu iuțeală un cerc de nepătruns în jurul lui Ahmann, despărțindu-l de ceilalți și conducându-l către una dintre odăile lui private, unde putea vorbi fără teamă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea. Par chin e…?

— S-a dus, o întrerupse Ahmann. L-am lovit cu sulița între ochi și i-am lăsat trupul printre dune, la mare distanță de zidurile orașului.

— Slavă lui Everam! spuse Inevera, răsuflând ușurată și destinzându-și mușchii pe care nu știa că și-i încordase.

Nici măcar zarurile nu-i putuseră spune cu siguranță dacă bărbatul ei avea să-și asasineze prietenul.

Și era un asasinat, în ciuda vorbelor îndulcite de care se folosise ca să facă amara trădare mai ușor de înghițit. Verdeanul era un jefuitor nelegiuit al mormintelor, dar nu fusese crescut de oameni care cunoșteau adevărurile lui Everam, și ar fi jefuit ea însăși mormântul lui Kaji dacă ar fi știut unde se află și ce se ascunde în el. Îl sfătuise deja pe Ahmann să meargă acolo cât mai curând cu putință.

Își puse mâna pe umărul lui.

— Îmi pare rău pentru pierderea prietenului tău, bărbate. A fost un om de onoare.

Ahmann își desprinse umărul cu brutalitate din strânsoarea ei.

— Ce știi tu despre onoare?

Se îndepărtă ca o furtună, îndreptându-se spre micul altar al lui Everam, unde își spunea rugăciunile în intimitate. Ea nu încercă să-l urmeze, dar își răsuci inelul și răsuflă adânc în timp ce-și asculta bărbatul plângând.

Era Ahmann Izbăvitorul? Dacă un astfel de om era făcut, nu născut, avea să știe vreodată fără dubiu că izbândise, atâta vreme cât el n-o ucidea pe Alagai'ting Ka, Mama Demonilor?

Inevera avusese cu siguranță grijă să-i asigure toate avantajele, și, dacă putea cineva să devină Izbăvitorul, atunci el era acela. Trecuse cu brio peste toate încercările din viața lui și, cu toate că o luase cu forța, sulița ajunsese la el prin voia destinului. Orice alt bărbat l-ar fi înjunghiat pe verdean fără să stea pe gânduri, dar, în ciuda puterii și a rangului său, Ahmann plângea fiindcă fusese nevoit să-l trădeze.

S-ar fi folosit de prilej dacă nu i-ar fi poruncit-o ea? Dacă ea nu l-ar fi cunoscut? Dacă ar fi fost soiul de bestie puternică, dar analfabetă și rasistă care ieșea de obicei din *sharaj*, s-ar mai fi împrietenit cu Par'chin și l-ar mai fi ucis la momentul potrivit? Exista oare în Ahmann ceva divin care și-ar fi croit drum, luându-l în puterea sa, oricât de neînsemnat i-ar fi fost rangul?

Inevera nu știa.

•

— Azi, spuse Ahmann, când Inevera îl ajuta să-și îmbrace roba cu plăcuțe protectoare, din ceramică.

Trecuse aproape o jumătate de an de când luase sulița și sosise momentul ultimului atac asupra Palatului Andrahului. Ar fi putut lua orașul în stăpânire mai repede, dacă ar fi dorit o mare vărsare de sânge, însă Ahmann se mulțumea să aștepte și să lase tot mai mulți războinici să i se alăture, așa cum se întâmpla zi de zi.

— Acum avem în palatul lui mai mulți oameni decât el, spuse. Îmi vor deschide porțile în zori, după ce îi vor ucide pe acei *Sharum* care încă mai urmează vechile căi. La amiază voi sta pe Tronul de Cranii. O să trimit un mesager când tu și surorile tale de cununie veți putea intra fără să fiți în pericol.

Inevera dădu din cap de parcă ar fi primit o veste foarte bună, deși ascultase tot ce se vorbise în întâlnirile lui secrete cu generalii și aruncase zarurile, primind confirmarea concluziilor. Odată ce sulița se afla în mâinile lui Ahmann, ea nu mai trebuia nici să spună, nici să facă mare lucru. Îl formase ca să cucerească și să conducă, iar el prinsese gust pentru asta, așa cum îndrăgește o pasăre văzduhul.

Ahmann plecă să-și întâlnească oamenii, iar Inevera își chemă surioarele. Îi scoaseră robele de mătase albă și intră în baia aburindă, unde o așteptau Everalia și Thalaja, să-i frece pielea și s-o maseze cu ulei aromat.

— Adu-mi straiele de mătase roșie, pentru dansul de pernă, îi spuse lui Qasha, care se grăbi să se supună.

— Ingenios, zâmbi Belina. O să le porți pe sub robele albe, ca să-l ajuți cât mai iute pe bărbatul nostru să-și celebreze triumful.

Inevera își lăsă capul pe spate și râse.

— Oh, surioară! Nu o să-mi mai port niciodată robele albe.

•

În Sharik Hora, Inevera stătea pe pernele de la picioarele Tronului de Cranii. Templul construit din oasele eroilor le devenise acum palat, și era plin de magie străveche. Nu tot atât de orbitoare ca magia demonilor, dar nicidecum mai lipsită de putere. Milioane de bărbați muriseră cu mândrie, pentru a împodobi palatul, și sufletele lor erau legate de piatră.

Știind că strămoșii îi priveau, Inevera se simțea cu atât mai imorală, stând pe un pat de perne de mătase, în veșmintele ei transparente. Despicați de-a lungul fiecărui picior și strânși la glezne cu manșete aurite, pantalonii dezvăluiau fâșii lungi de piele la orice mișcare. În partea de sus a trupului purta o bucată lungă de mătase, care abia dacă-i acoperea sânii și n-o ajuta cu nimic să și-i ascundă. O ținea un simplu nod de sub omoplați, iar capetele se revărsau de-a lungul brațelor, prinse de brățări de aur. Tot de aur era plasa care-i susținea părul uleiat.

Dar și în asta i se simțea forța. Ahmann detesta să-și vadă soția arătându-se astfel, dar era un foarte bun mod de a-i reaminti, în văzul tuturor, că, până și ca Shar’Dama Ka, puterea lui avea limite. Prin urmare, se vedea nevoit să pretindă că totul se face la porunca lui.

Era o lecție importantă și, dacă intuiția n-o înșela cumva, avea să o repete. În fața lor stăteau Kajivah, Ashan, Hoshvah și Hanya, alături de nepoatele lui Ahmann, Ashia, Shanvah și Sikvah.

— *Hannu Pash* l-a chemat pe fiul meu să-mbrace albul, Sacre Izbăvitor, spunea Ashan, dar *dama’ting* i-au dat negrul fiicei mele Ashia, sânge din sângele tău. E o insultă.

— Ar trebui să-ți prețuiești fiicele, Ashan, răspunse Ahmann. Dacă intră în Palatul Dama’ting, s-ar putea să nu le mai revezi niciodată. Nu e dezonorant să fii *dal’ting.*

Arătă spre Kajivah.

Ashan se înclină în fața femeii vârstnice.

— N-am spus-o ca ofensă, Sacră Mamă.

Kajivah se înclină la rândul ei.

— Nu m-am simțit ofensată, Damaji.

Se întoarse spre fiul ei și, cu toate că se afla cu câteva trepte mai jos decât el, păru să-l privească de sus.

— Nu e dezonorant să fii *dal’ting,* dar e o povară. Una pe care eu și surorile tale o purtăm de mulți ani. Îți place când legea apără un soț care lovește un vlăstar născut din sângele tău?

Ahmann se întoarse spre Inevera, dar ea răspunse înainte de a apuca el să deschidă gura.

— Zarurile nu le-au chemat. Vorbea încet, doar pentru el, un avantaj al faptului că stătea atât de sus, lângă el. Ai lua un olog să-l faci *Sharum*?

Ahmann se încruntă, dar îi răspunse cu voce la fel de scăzută.

— Vrei să zici că nepoatele mele nu sunt cu nimic mai bune decât niște ologi?

Inevera clătină din cap.

— Vreau să zic că sunt făcute pentru altceva. Nu e nevoie să te dedici religiei ca să ai parte de un destin măreț, preaiubitul meu. Uită-te la tine. Dacă dorești, le pot duce pe fete în Palatul Dama’ting, să fie instruite, așa cum ai fost instruit tu în Sharik Hora.

Ahmann o țintui o clipă cu privirea, apoi dădu din cap și se întoarse spre ceilalți.

— Fetele vor fi duse în Palatul Dama’ting ca *dal’ting,* pentru instruire. Vor ieși de-acolo fiind *kai’ting* și, după ce se vor mărita, își vor purta robele negre și acoperitoarea neagră a capului cu un văl alb, așa cum o vor face, de azi înainte, și mama și surorile mele. La fel cum o cere legea când e vorba de o *dama’ting*, orice bărbat care va lovi o *kai’ting* își va pierde fie viața, fie mâna sau piciorul care a adus ofensa.

— Izbăvitorule…, începu Ashan.

Ahmann îl întrerupse cu o ușoară legănare a suliței.

— Am spus ce-am avut de spus, Ashan.

Inevera se ridică în timp ce *Damaji* se retrăgea, cu umilință. Bătu o dată din palme și își frecă mâinile, cu ochii la cele trei fete, încă atât de mici și de maleabile. De fapt, habar n-avea ce-ar fi putut face cu ele, dar uneori tocmai asta era calea.

Plantează semințele pe care le ai, scria în Evejah’ting. Fiindcă s-ar putea să dea roade la care nu te aștepți.

Le conduse pe cele trei fete afară din sala mare, folosindu-se de intrarea ei personală. Chiar dincolo de ușă așteptau Qeva și Enkido, care, mulțumită unei acustici bine puse la punct, auziseră toate cuvintele rostite de cealaltă parte a pragului.

— Fetele vor învăța scrierea, cântul și dansul de pernă, timp de patru ore în fiecare zi, îi spuse Inevera Qevei. În toate celelalte douăzeci, îi aparțin lui Enkido.

La asta, Ashia icni, iar Shanvah se agăță de ea. Sikvah începu să plângă.

Fără să le ia în seamă, Inevera se întoarse spre eunuc.

— Scoate ceva bun din ele.

18. ÎNTÂLNIRE ÎNCORDATĂ

333 D.Î., VARA
Cu 11 răsărituri înainte de Luna Nouă

Leesha își simți stomacul liniștindu-se când îi apărură în fața ochilor marginile familiare ale Văiugii. Era bine să te vezi acasă. Sătenii refugiați, fiecare pe propria glifă mare, se uneau într-o singură așezare cu o rapiditate incredibilă.

Însă se auzi un strigăt, și caravana se opri brusc. Leesha își scoase capul pe fereastră și văzu o companie de Soldați de Lemn la marginea glifei mari din centru. Cincizeci blocau drumul, cu toții pe cai de luptă masivi, cu armurile de lemn lăcuite și lustruite strălucind în soare. Un foșnet al tufișurilor de pe margine o anunță că acolo se aflau arcași în armuri ușoare, de piele, cu arcurile încordate și fiecare cu alte două săgeți în mână.

În spatele lor erau sute de tăietori de lemne, unii înarmați cu sulițe, iar alții cu uneltele meseriei lor. Fețele unora îi erau cunoscute. Ale celor mai mulți nu.

— Ce-nseamnă asta? strigă Kaval, și Leesha știu că idiotul își întindea mâna către suliță.

Deschise portiera trăsurii dintr-o smucitură, se împiedică în graba ei și căzu lată pe pământ. În prima clipă își strânse pântecele în mâini, speriată, dar scrâșni din dinți și se împinse în sus.

— Maestră Leesha! țipă Wonda, sărind de pe cal.

Însă Leesha se ridică înainte de a ajunge la ea și îi făcu semn să-și vadă de treabă. Așa cum se așteptase, toți krasianii își luaseră sulițele în mâini, iar arcașii păreau gata să-i doboare mai întâi și să le pună întrebări pe urmă.

— Lăsați armele jos! strigă ea.

N-avea nevoie de magia *hora* ca să-i dea putere vocii, moștenise de la mama ei și un glas care putea deveni tunător. Toți ochii se întoarseră spre ea. Dar nimeni nu schiță niciun gest de renunțare la armă.

— Cine ești tu, ca să le dai ordine soldaților Contelui Thamos? strigă unul dintre bărbații călare.

Era în șaua unui cal de luptă superb, nu a unuia dintre caii angiersieni sprinteni, cu păr lucios, pe care călăreau alți soldați de lemn, și avea mantia prinsă cu un lanț de aur. Pe coif avea un panaș de căpitan.

— Sunt Maestra Leesha, Culegătoarea de Ierburi din Văiuga Izbăvitorului, și aș aprecia dacă n-aș fi nevoită să cos răni făcute de oameni fără pic de răbdare, cu mâncărimi la degetele de pe arcuri.

— Văiuga *Tăietorului de Lemne,* o corectă căpitanul. Și ai întârziat. Mesagerul tău din țara nisipurilor a sosit de peste o săptămână și n-a spus c-aduci cu tine jumătate din armata krasiană.

La asta, Kaval râse.

— Dacă numai o sutime din armata Izbăvitorului ar fi pe drum, doar tropotul copitelor te-ar trânti de pe cal, băiete.

Căpitanul își dezgoli dinții și Leesha se repezi în mijlocul drumului, între cei doi.

— Ține-ți limba-n frâu, maestre de instrucție, nu te las s-arunci rușine asupra întoarcerii mele acasă!

Gared și Wonda se grăbiră s-o flancheze, ea pe jos, iar el dominându-i, de pe poneiul lui masiv, pe cei mai înalți soldați călare. La vederea lui, Soldații de Lemn începură să vorbească între ei în șoaptă. Reputația lui Gared ajunsese înaintea lui. Elona avusese dreptate și în privința asta. Leesha nu-și dorea decât să-și poată scoate din minte imaginea celor doi, îmbârligați ca niște câini.

— Tu cine Miezului ești? îl întrebă Gared pe căpitan. Furia uriașului era palpabilă. Nu-mi pasă că aveți săgeți îndreptate spre mine și spre ai mei pe pământul pentru care ne-am vărsat sângele. Ați face bine să le lăsați jos înainte de-a vă ajunge-n fund.

Căpitanul zâmbi.

— Nu te afli pe o poziție din care poți s-amenințí, domnule Cutter. Nu mai comanzi aici.

— Da?

Gared își duse degetele la buze și fluieră ascuțit. La auzul sunetului, tăietorii de lemne din spatele soldaților rupseră rândurile, scurgându-se din ambele părți în jurul oamenilor

contelui. Îi conduceau Dug și Merrem Butcher, și Leesha văzu în frunte și alți oameni pe care-i cunoștea. Yon cel Cărunt, cu fiul și nepotul său, părând toți de aceeași vârstă. Samm Saw, Ande Cutter, Tomm Wedge și fiii lui. Evin Cutter și uriașul său câine-lup.

Tăietorii de lemne nu amenințau, dar nici nu aveau nevoie s-o facă. Cel mai scund dintre ei era cu un cap mai înalt decât pedestrașii contelui. Până și soldații călare, în armură, păreau intimidați. Umbră era aproape cât caii de mare, și toți nechezau și se cabrau speriați când trecea pe lângă ei. Dacă ar fi fost o idee mai mare, Evin ar fi putut să călărească pe el, nu pe ponei.

Soldații de Lemn șovăiră și își priviră căpitanul, așteptând ordine. Dar era prea târziu, fuseseră înconjurați și despărțiți de el.

Dintre copaci apărură și alți tăietori de lemn și, sub privirile lor aspre, arcurile se destinseră. Dug și Merrem salutară când veniră să se așeze lângă Gared.

— Ce spuneai? întrebă acesta, plin de el.

Căpitanului i se lungi fața, dar clătină din cap și își regăsi stăpânirea de sine. Ridică o mână și le adresă oamenilor săi un șir de gesturi complicate. Toți își lăsară săgețile în jos, părând ușurați, dar și gata să le ridice la loc cât ai clipi.

Căpitanul descălecă, își scoase coiful și se înclină ușor în fața Leeshei.

— Sunt Cavalerul Gamon, căpitanul gărzii contelui. Suntem aici ca să vă escortăm până la Înălțimea Sa.

— Și pentru asta e nevoie de șaptezeci de oameni, Căpitane Gamon? Tocmai centrul Văiugii a devenit, în lipsa noastră, un loc atât de periculos?

— Nu ai de ce să te temi, maestră, răspunse Gamon, dar, din ordinul Contelui Thamos, niciun krasian nu poate intra în oraș înarmat.

— Mai degrabă o să mă ia Nie, mormăi Kaval, în krasiană.

Leesha se întoarse spre el înălțând dintr-o sprânceană.

— Iartă-mă, maestră, spuse maestrul de instrucție, dar sulița mea e un dar de la Izbăvitor, nu i-o predau unui *chi Sharum* verdean fără vlagă.

— O să le predați, spuse Gamon, sau am ordin să vi le iau, indiferent cine mi-ar sta în cale. Se uită la Gared și la Leesha. Poate că aici sunteți mai mulți decât noi, dar contele are sub

comanda sa o mie de Soldați de Lemn. Vreți să împroșcăm cu sânge strădaniile Înălțimii Sale de a-și apăra oamenii de năvălitori periculoși?

Leesha își frecă tâmpla.

— Dacă asta urmărește, are un mod bizar de a o dovedi. Clătină din cap. Dar nu, nu vrem să zădărnicim nimic. Se întoarse spre Kaval. Dacă nu vrei să-i predai lui armele, maestre de instrucție, o să mi le predai mie.

— Mă tem că nu e de-ajuns, maestră, spuse Gamon.

Leesha îl privi de sus.

— Sunt dezarmați, căpitane. Nu te încăpățâna să iei miezingul de coarne.

Gamon deschise gura, dar nu se auzi niciun sunet. Era un răspuns suficient. Leesha se întoarse din nou spre Kaval.

— Adună armele oamenilor tăi, de la *dal* și *kha'Sharum* deopotrivă, și stivuiește-le sub trăsura mea. Ai cuvântul meu că le veți primi înapoi când veți pleca din Văiuga.

Kaval ezită, aruncând o privire peste umăr.

— Nu te uita după *dama'ting,* șuieră ea, în krasiană. Ahmann mi-a dat comanda voastră mie, nu ei. Fă ce ți se spune. Acum!

Maestrul de instrucție își arcui buzele, dar se înclină și se supuse, luă armele oamenilor lui și le stivui la loc sigur, de unde nu puteau fi luate cu ușurință. Fără îndoială că aveau și cuțite, iar Coliv era adăpostul altor arme ascunse, dar onoarea krasiană avea limite. Dacă ea sau căpitanul Gamon ar fi încercat să-i percheziționeze, s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge.

Darsy apăru din mulțime și se opri lângă Leesha. Nu îi făcu o plecăciune, ci o îmbrățișă cu atâta forță, încât îi tăie răsuflarea.

— N-ai idee cât de bucuroasă sunt că te-ai întors!

Leesha o îmbrățișă la rândul ei, amintindu-și cât de mult o detestase cândva Darsy. Schimbarea părerii ei nu era o noutate, dar pe Leesha continua s-o surprindă.

— Acum, căpitane, spuse ea, dacă vrei să ne escortezi la Înălțimea Sa, eu, una, țin foarte mult să-i vorbesc.

Soldatul dădu din cap, își puse din nou coiful și încălecă. Tăietorii de lemne își întrerupseră cercul, îngăduindu-i să se alăture oamenilor săi, dar rămaseră aproape, făcând-o pe Leesha să se simtă atât de în siguranță și de bine apărată cum nu se mai simțise de câteva luni. Era bine acasă.

Darsy luă hățurile de la krasianul care condusese trăsura Leeshei, și omul sări jos când aceasta din urmă se urcă la rândul ei pe capră, ca să le lase pe cele două femei să discute între patru ochi, în timp ce caravana se punea din nou în mișcare. Wonda călărea la mică distanță, în timp ce Gared își mâna poneiul spre tăietorii de lemne, cu care voia să stea de vorbă.

— Ultimul meu mesaj a ajuns la tine? întrebă Darsy. N-am primit niciun răspuns.

Leesha clătină din cap.

— Suntem pe drum de câteva săptămâni. Nu l-am întâlnit pe mesager. Ce se petrece? Știam că Thamos o să-și arate mușchii la întoarcerea noastră, dar nu mă așteptam să ne-ntâmpine o armată. Lucrurile au luat vreo întorsătură urâtă?

De data asta clătină din cap Darsy.

— De fapt, contele îi poartă bine de grijă Văiugii. E corect cu oamenii și, de la sosirea lui, proviziile curg dinspre Nord fără încetare. Constructorii lor ne-au ajutat să facem mai repede glifele mari și le-au pus oamenilor acoperișuri deasupra capetelor. Noul Veghetor îi seamănă destul de bine. E mai aspru decât Jona, dar oamenilor le place destul de mult. Dacă merge tot așa, peste un an o să fim un oraș mai mare decât Angiersul.

— Nu mă surprinde, zise Leesha. Ducele a făcut un act de curaj când i-a dat pe față Văiuga fratelui său și, chiar dacă a venit aici cu o mie de oameni, tot noi suntem mai mulți. Pentru el e mai bine să nu ne dea motiv să ne ridicăm împotriva lui înainte de a-și consolida puterea. O să aibă nevoie de toată bunăvoința noastră când se-ntoarce Omul Glifat.

Darsy își drese glasul.

— Asta-ți spuneam în mesajul meu. S-a-ntors de două săptămâni. Numai că e… altfel.

Leesha o sfredeli cu privirea.

— Cum altfel?

— Acum își spune Arlen Bales și și-a schimbat robele de Veghetor cu haine obișnuite. Zice că e dintr-un loc numit Pârâul lui Tibbet, un sat aflat undeva, în Miln, într-un fund de țară.

— Serios?

Leesha simți un zâmbet lățindu-i-se pe față. Arlen își înfruntase în sfârșit demonii și se regăsise? Se gândi la ultima lor despărțire stânjenitoare, își aminti cât de mult își dorise să-l

vadă plecând, dar cât de în siguranță se simțise în scurtul răstimp al acelei ultime îmbrățișări.

— Da, am văzut cu ochii mei, răspunse Darsy. Dar mai e și altceva. Acum are… puteri.

Leesha o țintui cu privirea.

— Puteri a avut întotdeauna, Darsy. Glifele…

— E mai mult decât atât, o întrerupse cealaltă femeie. În noaptea în care s-a întors, în timpul unei curățări de demoni, Ande Cutter zăcea spintecat ca un porc măcelărit. Eram acolo, gata să-l las să plece către Ziditor. Nu-l puteam ajuta cu nimic. Nici tu n-ai fi putut. Dar Omul Glifat și-a fluturat o mână și rănile s-au închis sub ochii mei. A doua zi, Ande era pe picioare, teafăr și nevătămat, de parcă n-ar fi pățit nimic.

— Pur și simplu și-a fluturat mâinile? întrebă Leesha. N-a desenat pe pielea lui Ande glife cu sânge de demon?

— Sigur că nu! Darsy era înspăimântată. Ce soi de suflet bolnav trebuie să ai ca să pui sânge de demon lângă o rană?

— Asta nu contează, zise Leesha. A gesticulat pur și simplu sau a desenat glife în aer?

Darsy căzu o clipă pe gânduri.

— Cred că e posibil să fi desenat glife. Dar nu unele pe care să le știu eu.

Leesha dădu din cap.

— Aș vrea să vorbesc cu Ande, mai târziu.

— Vorbește cu jumătate din oraș. În noaptea următoare s-a dus la spital și l-a golit. N-a mai rămas de lecuit nici măcar o pieliță de unghie ruptă.

— Ziditorule! exclamă Leesha.

În Mărinimia lui Everam aflase câteva dintre secretele vindecării cu *hora,* dar nimic care să aibă o asemenea forță. Demonul minții pe care-l înfruntaseră ea și Inevera arunca vrăji desenând glife în aer, dar ei nu-i reușise nici măcar ținând cornul demonului în mână. De unde-și lua Arlen puterea? Probabil cantitatea de magie întrebuințată era amețitoare.

— Da, încuviință Darsy, și de-atunci se duce în fiecare noapte în satele refugiaților și face același lucru. Peste tot auzi povestindu-se despre oameni în pragul morții puși din nou pe picioare. Însă continuă să pretindă că el nu e Izbăvitorul, dar îi dau crezare din ce în ce mai puțini oameni. Pe noapte, până și eu încep să cred că este!

Leesha se încruntă.

— Ce-are de spus contele despre toate astea?

— E exact așa cum s-a întâmplat acum, cu Gared, răspunse Darsy. A încercat să-l intimideze și a fost pus la punct. Omul Glifat nu i se opune pe față, dar numai un prost nu-și dă seama că i-a făcut, pe el și pe noul Veghetor, să stea speriați în spatele ușilor închise și să-și aleagă cu mare grijă cuvintele când pot fi auzite.

Leesha își frecă tâmplele, dorindu-și să fie Arlen acolo și să-i vindece durerea de cap așa cum îi vindecase pe toți bolnavii din Văiuga.

— Trebuie să mai știu și altceva?

— Când a fost Lună Nouă ultima oară s-a luptat cu un soi de demon inteligent. Unul care-ți pătrunde în minte și le face pe celelalte odrasle ale Miezului să lupte de parcă le-ar conduce un general foarte bun. Pune pe toată lumea să-și facă diademe glifate până când o să se-ntunece din luna iarăși.

Leesha studie glifa minții de pe bucata de pânză întinsă de Darsy, la fel cu cea pe care le-o arătase ea însăși oamenilor din cătune pe drumul către casă.

Dădu din cap.

— Asta e tot?

Darsy negă cu o clătinare a capului și-și coborî vocea.

— Nu-i singur.

Până atunci surdă, durerea din tâmple o înjunghie pe Leesha cu vigoare. Darsy nu dăduse amănunte, dar nu lipseau din tonul ei.

— Oh?

— A adus cu el o fată, veni confirmarea. Renna Tanner. Spune că e tot din satul lui, din Pârâul. Darsy șovăi, fixând cu privirea un punct din depărtare. Apoi adăugă, cu voce plată: Zice că-și sunt promiși.

Rămase cu ochii în gol, așteptând răspunsul Leeshei. Aproape toată lumea din Văiuga povestea, în șoaptă, cum dăduse Arlen buzna în Casa Sfântă, în timpul Bătăliei de la Văiuga Tăietorului de Lemne, strigând numele ei când o crezuse în pericol. Povesteau și cum apăruse prima oară alături de ea, și că fusese văzut mergând către coliba ei sau întorcându-se de acolo, la orice oră. Vorbeau în șoaptă și făceau presupuneri. Nu era un secret că tot satul se ruga să meargă lucrurile între ei până la

capăt și se întreba de ce durează atât de mult. Până și ea se întrebase adesea.

Leesha își dădu seama că își ținea răsuflarea și se sili să reînceapă să respire. Era ridicol să se supere. Se săturase de mult să-l tot aștepte pe Arlen și începuse să caute pe altcineva. Pe noapte, greața care o chinuia în fiecare dimineață dovedea cât de departe mersese. Și totuși îl voia. Dacă ar fi vrut-o și el, i s-ar fi oferit fără rezerve.

Dar el n-o voise. Dăduse vina pe blestemul lui. Spusese că nu-și putea face o familie, nu cu sângele lui întinat de magie. Cumva, asta o făcuse să-l iubească și mai mult, să-i admire noblețea și demnitatea sacrificiului. Se simțise slabă, fiindcă, după asta, își căutase alinare în alte brațe.

Dar fusese oare sincer? În numai câteva luni, trecuse de la renunțarea la dragoste la logodna cu o altă femeie. Tot ce pretinsese atunci fusese prefăcătorie? Gândul o umplu de furie. Cum îndrăznise? O crezuse atât de slabă, atât de disperat de dornică de dragostea lui, încât să nu poată suporta adevărul? Crezuse că e nevoie de o minciună cu care să-și îndulcească refuzul? Lașul.

Toate astea îi trecură prin minte, dar învățase ceva de la *dama'ting,* așa că nu lăsă nimic să i se citească pe față.

— E bine, reuși într-un târziu să spună. Merită să fie fericit și o fată bună o să-l ajute să rămână cu picioarele pe pământ.

— Nu asta, murmură Darsy.

Leesha o privi curioasă, însă femeia masivă își frecă gâtul și nu mai adăugă nimic.

Spre surprinderea Leeshei, nu se îndreptară spre Cimitirul Miezingilor, ci spre o altă parte a glifei mari. Tocmai se întreba care le putea fi destinația când în fața ochilor îi apăru fortăreața lui Thamos.

Era în construcție, dar din bușteni unși cu catran și strâns legați laolaltă fusese deja înălțată o palisadă enormă, destul de groasă și de înaltă pentru ca soldații să poată patrula pe metereze cu arbalete, și având deja creneluri care să le ofere acoperire când trăgeau.

Poarta palisadei se deschise, dezvăluind vederii o curte destul de mare ca să adăpostească întreaga caravană. Când soldații le făcură semn să intre, deveni foarte clar că Thamos voia să-i aducă pe toți în interiorul zidurilor și să închidă poarta în spatele

lor. Leesha se temea că, odată intrați, krasianii n-o să mai poată ieși niciodată. Știuse dintotdeauna că erau, în același timp, iscoade și ostatici, oferiți de Ahmann de bunăvoie, ca dovadă a bunei sale credințe, însă ea intenționa să-i trateze ca pe oricine altcineva, dându-le ocazia să vadă de aproape generozitatea poporului ei.

Se îndoia că Thamos avea aceleași intenții. Până atunci făcuse paradă de bunăvoință, dar misiunea lui fusese limpede de la bun început: preia controlul în Văiuga, învață secretele luptei împotriva demonilor și trasează pe nisip hotarul dintre Angiers și krasiani. La Curte, oamenii deșertului erau detestați. Nu se putea spune că, după atacul asupra Rizonului, nu o meritau, dar ințețirea conflictului era ultimul lucru de care aveau nevoie. Ahmann putea strivi Văiuga – și probabil chiar și Angiersul – dacă era provocat.

— Oprește trăsura! îi spuse lui Darsy, care se supuse imediat.

Restul caravanei se opri odată cu ele, iar Leesha coborî și deschise ușa trăsurii.

Elona aruncă o privire afară și văzu fortăreața contelui. Fluieră ușor.

— Prințul a fost ocupat în ultimele luni. E însurat?

Leesha oftă. Încă nu putea suporta să-și privească mama.

— Sper că nu. Judecând după bârfele de la Curte, s-ar părea că-și ia în pat orice femeie tânără care-l privește fluturând din gene.

— Are nevoie de una care să-i sucească puțin capul, spuse Elona.

— Am spus *tânără,* mamă. Nu cred că ești pe gustul lui.

— Ei, nu-i vorbi așa mamei tale! sări Erny.

Leesha se uită la el și simți nevoia să țipe. Continua s-o apere. Probabil că ar fi apărat-o și dacă ar fi știut de Gared. Pe noapte, probabil că știa. În privința soției lui, nu era nici pe jumătate atât de prost cum îl credeau alții, dar Elona îi cântărise curajul fără greș.

Leesha se purtă ca și cum tatăl ei n-ar fi spus nimic.

— Mă duc acum în audiență la Înălțimea Sa. Trimit câțiva tăietori de lemne să vă escorteze până acasă. Odată ce ajungeți și prindeți un moment când nu se uită nimeni, luați sulițele krasianilor și ascundeți-le în prăvălia cu hârtie. Undeva unde să nu le găsească nimeni.

Erny părea surprins fiindcă Leesha și Elona se potoliseră deopotrivă, dar, o clipă mai târziu, dădu din cap.

— Da, știu exact locul potrivit. Una dintre căzile pentru pastă are fund dublu.

— O, da? întrebă Leesha. Și pot întreba la ce-ți trebuie?

El zâmbi.

— Ca să nu-și poată face niciun rău fetițele care-și bagă nasul prin chimicalele mele pentru fabricarea hârtiei.

— Au trecut cincisprezece ani de când fac amestecuri din lucruri mai periculoase, ripostă Leesha.

— Da, încuviință tatăl ei, dar până azi n-am avut motiv să vorbesc despre asta. Ridică un deget. Iar tu, domnișoară, o să-mi descoperi secretele când hotărăsc eu, nu mai înainte. Și-ai grijă cum vorbești dacă vrei să afli vreodată unde e ascuns aurul.

— Nu glumește, bombăni Elona. Sunt cu el de treizeci de ani și încă n-am nici cea mai mică idee.

Căpitanul Gamon își întoarse calul și se opri lângă ei.

— Contele așteaptă, spuse, nerăbdător. Care e motivul acestei întârzieri?

Cu tronul prințului și cu arbaletrierii de pe metereze în spate, părea să-și fi recăpătat ceva din semeția cu care îi întâmpinase pe drum.

— Îmi trimit părinții acasă cât stau de vorbă cu contele, răspunse Leesha. Și restului caravanei îi prinde bine să-și tragă puțin sufletul.

— Se pot odihni în fortăreața contelui, zise Gamon. S-au făcut pregătiri pentru întâmpinarea lor. Înăuntru vor fi la adăpost.

— La adăpost de cine? întrebă Leesha.

— Mulți dintre noii supuși ai Înălțimii Sale vin din Sud și n-au uitat ce-au făcut oamenii ăștia în satele lor, îi reaminti Gamon.

— Știu asta foarte bine, răspunse ea, dar cei de față ne sunt oaspeți, nu prizonieri.

Se întoarse către Gared și către tăietorii de lemne, care veniseră să-i stea alături.

— Cred că tăietorii de lemne pot păstra pacea cu un grup de krasiani neînarmați, nu-i așa?

— Nu-ți face nicio grijă, fetico, spuse Yon cel Cărunt, lovindu-și mânerul securii de palmă. Orice cap de lemn care-ncepe să facă scandal o să se căiască imediat.

Era straniu să-i audă vocea de om bătrân venind dintr-un trup tânăr. Studia de ceva timp pierderea lentă a poverii anilor lui, dar schimbarea bruscă din ultimele luni era totuși tulburătoare. Aproape toate firele cărunte din păr îi dispăruseră și părea mai degrabă un bărbat puțin trecut de cincizeci de ani decât de șaptezeci.

— Sigur că da, spuse Dug, Avem noi grijă de asta.

Gamon clătină din cap.

— Domnule Butcher, invitația regală e pentru tine și soția ta, pentru Căpitanul Cutter, pentru Maestrul Inn și pentru domnișoara Cutter.

O arătă pe Wonda.

— Pentru mine? se miră Wonda. De ce vrea contele să mă vadă pe mine?

— Sunt sigur că habar n-am.

Tonul lui Gamon era disprețuitor. Angiersienii le dădeau femeilor mai multe drepturi decât krasianii, dar nu prea multe. Nu le aprobau amestecul în politică și în nimic legat de mânuirea armelor. Leesha deschise gura, gata să dea un răspuns acid, dar Gared i-o luă înainte.

— Poartă-te cuviincios, mârâi el. Wonda a lăsat în urmă mai multe leșuri de miezingi decât toată compania voastră de piperniciți la un loc.

Sprâncenele lui Gamon căpătară forma unui V ascuțit. Se afla lângă fortăreață și Soldații de Lemn erau mai numeroși, însă în fiecare clipă veneau alți și alți tăietori de lemne. Își țuguie buzele și păstră tăcerea.

Gared mormăi și se întoarse spre Yon.

— Fiți cu ochii pe caravană cât stăm noi înăuntru. Nu-i supără nimeni cu nimic, dar nici nu pleacă vreunul dintre ei. Mai mulți ochi pe cei în negru.

Yon dădu din cap.

— Am înțeles, băiete. Stai liniștit.

Rojer își făcu apariția o clipă mai târziu. După obiceiul krasian, Amanvah mergea cu un pas în urma lui; Kaval, Coliv și Enkido erau cu un pas în urma ei; iar Shamavah cu un pas în urma lor.

— Unde e Sikvah? întrebă Leesha. A pățit ceva?

— Țț țț, făcu Amanvah, clătinând din cap. Ții să lași impresia că ne cunoști obiceiurile, Maestră Paper, dar se pare că totuși

cunoștințele îți lipsesc dacă ai impresia că un bărbat își aduce o *Jiwah Sen* la Curte.

Vorbise cu obișnuita ei aroganță, dar Leesha îi simțise și furia din spatele cuvintelor. Se înclină.

— N-am pus întrebarea ca să te insult.

Amanvah nu răspunse.

— Pe tine nu te-a invitat Înălțimea Sa, i se adresă Căpitanul Gamon. Tu și sălbaticii tăi puteți aștepta în curte.

Privirea lui Amanvah se întoarse brusc spre el, cu seninătatea de *dama'ting* spulberată de grosolănia lui. Kaval și Enkido se încordară, dar ea le făcu semn să se liniștească.

— Tatăl meu e Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji. Shar'Dama Ka și Izbăvitorul, cel care va uni omenirea. Dacă un prințișor neînsemnat îi lasă fiica să mucegăiască pe perne, o să vadă în asta o insultă gravă.

— Nu-mi pasă nici dacă tatăl tău e Ziditorul însuși! se răsti Gamon. O s-aștepți până când ești chemată.

Sprâncenele delicate ale lui Amanvah părură să se unească, dar nu mai insistă.

Leesha simți că lucrurile se înrăutățesc și se întoarse spre Evin, care mângâia absent spatele câinelui său lup, cu umerii nu cu mult mai sus decât masivii umeri ai animalului. În tinerețe nu-i plăcuse Evin – era crud și egoist și nu te puteai bizui pe el dar, ca mulți alții, se schimbase după sosirea Omului Glifat.

— Evin, vrei să-mi conduci părinții pană acasă, te rog?

Bărbatul dădu din cap și sări chiar el pe capră. Umbră veni lângă trăsură, și caii tropăiră și se smuciră în hățuri, nechezând speriați.

Evin șuieră ascuțit.

— Ei, Umbră! Du-te să-l cauți pe Callen!

Lătratul scurt la câinelui-lup păru un tunet, după care o rupse la fugă. Evin trase cu putere de hățuri, luând caii sub control, apoi pocni din bici și trăsura se puse în mișcare. Leesha și ceilalți trecură dincolo de poartă, lăsând restul caravanei în așteptare, sub ochii vigilenți ai tăietorilor de lemne și ai soldaților lui Thamos.

Fortăreața contelui era încă în construcție, dar temelia exista și câteva părți din vila lui erau deja terminate și locuibile. Un grup de Soldați de Lemn se adună în fața intrării principale, cu sulițele și scuturile în poziție de luptă.

Leesha se apropie de Gared și își coborî vocea.

— Gared, dacă Thamos încearcă să-ți ofere un titlu și o uniformă, nu te grăbi s-accepți imediat.

— De ce nu? întrebă el, fără să se obosească s-o facă tot în șoaptă.

— Pentru c-o să-i dai pe tavă armata noastră, idiotule! spuse Rojer, venind lângă, în cealaltă parte.

Și vocea lui era prea înceată ca s-o mai audă și altcineva.

Gared se răsuci spre el, aruncându-i o privire furioasă.

— Și pentru tine nu-s decât un caraghios uriaș, nu-i așa? Rojer, Omul Glifat mi-a spus să am grijă să fii în siguranță în lipsa lui. I-am făgăduit, jurând pe soare și pe Lună. Am stat în calea demonilor care te-au atacat, și în a krasianilor și în a Ziditorului mai știe ce, ca să mă țin de cuvânt.

Se apropie brusc, și bărbatul mai tânăr, până atunci țanțoș, se trase înapoi gârbovindu-se, amenințat de simpla lui prezență de neînlăturat.

— Dar nu mi-a spus niciodată că trebuie să-ți înghit rahatul, și-ți îngădui prea multe. După cum văd io lucrurile, dacă el e din nou în sat, se cheamă că făgăduiala mea a fost îndeplinită și s-a încheiat. De-acu ’nainte păzește-ți spatele, schilod pipernicit! Și știi ce se-ntâmplă când mă mai faci idiot? Te las fără dinți. Gared își linse două degete și le ridică atât cât era nevoie ca s-ajungă în bătaia luminii căzute asupra părții de sus a pereților. Jur pe soare!

— Gared, îi spuse Leesha, cu prudență, în timp ce Rojer, încremenit, îl privea șocat, ai tot dreptul să fii supărat, fiindcă avem impresia că ești dator să ne aperi și eu, una, îmi cer iertare. Te-am învinuit de multe ori pentru tot ce e rău în viața mea, dar adevărul e că n-ai făcut nimic pe care nu l-ar fi făcut alți un milion de băieți. Te iert. De atunci încoace, ți-ai răscumpărat fapta de mai multe ori.

— Să fiu al Miezului dacă nu-i așa! mormăi Gared.

— Dar Rojer are acum dreptate, continuă Leesha. Dacă-l lași pe conte să-ți ofere un titlu, e totuna cu a spune că tăietorii de lemne fac parte din armata angiersiană.

Gared ridică din umeri.

— Și nu-i așa? Voi doi vă purtați de parcă io aș fi prostu’, dar mi se pare că uitați de partea cui suntem; vă tăvăliți în

așternuturi cu krasianii și nu mai țineți minte cine-a fost aici pentru noi când am avut nevoie.

— E-al Miezului de sigur că n-a fost Ducele Rhinebeck, zise Rojer.

Gared dădu din cap.

— Știu. A fost Izbăvitorul. Omul Glifat îi îngăduie acum contelui să conducă Văiuga și mie atât mi-e de-ajuns. Dacă mâine spune să tăiem capul contelui, o fac și p-asta.

— Tu și toți tăietorii de lemne împreună cu tine, spuse Leesha, dezgustată.

— Da, ai dreptate. Ei *pe mine* mă urmează. Nu pe tine, Leesh. Arătă cu capul spre Rojer. Și nici pe scripcar, aici de față. Voi doi vă puteți întoarce la cules de ierburi și la muzică pentru dansuri. Oamenii-au înțeles asta.

— Ziditorul să ne apere! murmură Leesha, când Gared le întoarse spatele și le-o luă înainte, cu pași mari.

•

— Văiuga s-a schimbat de când ai văzut-o ultima oară, Maestră.

Thamos stătea pe un tron masiv din vârful unui postament înălțat în sala lui de primire. Încă în construcție, pereții și tavanul înalt erau, în parte, lemn golaș și în parte grinzi acoperite cu prelate groase. Praful și mirosul amestecului din care se fabrica etonul îngroșau aerul. Rumegușul proaspăt le scrâșnea sub tălpi. Însă încăperea intimida prin simpla ei dimensiune și, odată mobilată în întregime, avea probabil să taie răsuflarea.

În completarea demonstrației de putere, contele își purta armura completă și își ținea sulița la îndemână. Barba îngrijită, fără cusur, îi scotea în evidență conturul frumos și ferm al fălcilor, și avea talie îngustă și umeri lați. Era imaginea perfectă a soldatului de obârșie nobilă. În spatele lui stătea un servitor care îi ținea coiful și scutul, de parcă ar fi putut fi chemat la luptă în orice clipă.

În dreapta îl avea pe Veghetorul Hayes, omul promis de Araine când se întâlniseră, cu luni în urmă. Sincer în credința lui și corect, spusese ea, dar angiersian până în adâncul sufletului.

Ducesa mamă era în spatele a tot ce făceau angiersienii, indiferent dacă ei înșiși o știau sau nu. Leesha îi văzuse nemijlocit puterea când fusese în vizită la Curte. Ducele și prinții

mai vârstnici erau manevrați de Janson, primul ei ministru, dar Leesha bănuia de mult că ducesa auzea rapoartele mezinului chiar din gura lui.

La întâlnirea lor de atunci, Araine îi făgăduise și c-o să-l trimită pe Thamos, cu soldații, dar nu pomenise nimic despre ridicarea lui la rangul de conte.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta urma, se gândi Leesha. *Femeia aia m-a luat din nou drept o proastă, după ce mi-a făcut morală fiindcă nu joc cum mi se cântă.*

În fața tronului, la un mic pupitru de scris, stătea lordul Arther, cu condeiul în mână, cu un registru deschis și cu o călimară plină. În stânga era Căpitanul Gamon, cu spatele drept și cu sulița bine înfiptă în podea. În spatele lui, un lacheu îi ținea coiful și scutul.

— Se pare că s-a schimbat chiar foarte mult, Înălțimea Ta, răspunse Leesha, cu o plecăciune. Noi nu obișnuiam să ne înconjurăm cetățenii cu arcuri gata să-i săgeteze la întoarcerea dintr-o călătorie.

— Cetățenii nu obișnuiau să plece în mijlocul dușmanilor noștri fără permisiunea Coroanei, zise Thamos.

— Probabil pentru că, înainte, n-am avut niciodată dușmani, ripostă Leesha. În sat au fost cincizeci de războinici krasiani, cu o armată în spatele lor, și am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-mi țin oamenii în siguranță. N-am avut la dispoziție o săptămână și mai bine în care s-aștept un răspuns din partea Coroanei, iar în carta satului nu scrie că nu pot veni și pleca oricând, după bunul meu plac.

Thamos oftă.

— În Văiuga Tăietorului de Lemne v-ați obișnuit să faceți totul după cum vă taie capul, maestră. Nu se supăra nimeni pe vremea când nu erați buni decât ca să trimiteți câteva caravane cu lemne în fiecare an, dar totul s-a schimbat. Acum sunt lordul Văiugii și al împrejurimilor sale. Consiliul satului vostru îmi dă mie socoteală, nu invers. Pot să mă șterg la fund cu carta voastră.

Leesha zâmbi.

— Fă cum îți place, Înălțimea Ta, dar să nu te miri când o să vezi că Văiugenii nu răspund la așa ceva cu duhul blândeții.

— Amenințări, maestră? întrebă Thamos. După ce tronul de iederă a plecat urechea la cererea de ajutor și v-a trimis

mâncare, alte provizii, constructori, Glifari și soldați, ca să le puteți oferi adăpost refugiaților și ca să vă puteți fortifica împotriva krasianilor?

— Nu amenint. Vă mulțumim pentru ajutor și îi suntem recunoscători Alteței Sale pentru că ne-a luat în considerare. Nu fac nimic altceva decât să ofer un sfat.

— Și ce „sfat” oferi în privința companiei de soldați dușmani pe care ai adus-o cu tine? întrebă Thamos. Îmi poți oferi un motiv ca să nu-i arestez și să nu-i execut pe toți?

— Am văzut armata krasiană, îi răspunse Leesha. Vătămarea escortei mele, trimise cu bună-credință ca să ne apere pe drum și ca început al relației dintre popoarele noastre, ar însemna să începem un război pe care nu-l putem câștiga.

— Ești o proastă dacă-ți imaginezi c-o să le predau fie și numai o palmă de teren, mârâi Thamos.

Leesha dădu din cap.

— Tocmai de aceea ar trebui să zâmbești și să aștepți momentul potrivit cât timp e fortificată Văiuga. Tratează-i pe oaspeții noștri cu curtoazie. Arată-le că ducem o viață bună și că și noi suntem puternici.

Thamos clătină din cap.

— Pe glifele mari din Văiuga n-o să găzduiesc iscoade krasiane care să se plimbe în voie.

Leesha ridică din umeri.

— Atunci nu le găzdui. Le voi îngădui să stea pe pământul meu.

— *Pământul* tău?

— Bruna a primit o mie de pogoane de teren, cu drept de a fi lăsat moștenire, de la tatăl tău, ducele Rhinebeck al Doilea. Leesha zâmbi. Un dar pentru că a fost moașă la nașterea Înălțimii Tale, așa cred.

Thamos se împurpură la față și Leesha își șterse zâmbetul de pe chip.

— Înainte de moarte, Bruna mi-a lăsat pământul prin testament. Am lăsat, cu bună știință, toate pogoanele în afara glifelor mari.

— Pământul din jurul colibei de care are grijă Darsy? întrebă Thamos. Te îndoiești de sinceritatea mea când le ofer acestor oameni adăpost între zidurile mele și propui în schimb să stea pe un teren neglifat?

— Pământul meu e un loc mai sigur decât te aștepți, Înălțimea Ta. Fără sulițe, nu sunt destul de mulți ca să reprezinte cu adevărat o problemă, mai ales cu nevestele și copiii după ei. Krasianii au cu ei daruri și mărfuri pentru negoț, cu promisiunea că vor aduce mai multe. Lasă-i să-și facă prăvălii aici și, în schimb, trimite-ți propriii negustori ca iscoade. Dacă nu putem scăpa de război e în interesul nostru să ne întărim forțele și să aflăm care sunt obiceiurile dușmanilor.

Ciuda și nemulțumirea dispărură de pe fața lui Thamos, iar umerii lui își pierdură o parte din încordare.

— Mama a spus că așa o să fii.

Leesha zâmbi.

— Ducesa mamă mă cunoaște bine. Sper că e bine sănătoasă.

Când o auzi vorbind despre mama lui, fața lui Thamos se lumină întrucâtva.

— Nu la fel de plină de viață ca odinioară, dar cred că, în cele din urmă, ne va supraviețui tuturor.

Leesha dădu din cap.

— Unele femei au prea multă voință ca să moară înainte de a termina tot ce au început.

— Mama vă trimite salutări, continuă Thamos. Și daruri.

— Daruri? se miră Leesha.

— Să începem cu ce e mai important, spuse contele, întorcându-se spre Gared. Gared Cutter?

Tăietorul de lemne înaintă cu un pas.

— Da, Înălțimea Ta?

Arther luă de pe pupitrul său un mic sul de pergament, îi rupse sigiliul, îl desfăcu și începu să citească:

— „Gared Cutter, fiu al lui Steave din Văiuga Tăietorului de Lemne, în numele Alteței Sale, Ducele Rhinebeck al Treilea, Purtător al Coroanei de Iederă, Protector al Fortăreței Pădurii și Duce de Angiers, prin aceasta ți se cere, în anul trei sute treizeci și trei după Întoarcere, să primești rangul de căpitan al Tăietorilor de Lemne în slujba Alteței Sale, și titlul de Cavaler la Curte. Vei primi o parte din Văiuga, pe care o vei avea sub control și din care vei putea cere biruri pentru nevoile casei tale, și nu-i vei da socoteală decât Înălțimii Sale Lordul Thomas, Mareșalul Soldaților de Lemn”. Accepți această onoare și această îndatorire?

Un zâmbet larg împărți chipul lui Gared în două.

— Căpitan, zău? Cavaler?

— Nu. Acceptă, spuse Leesha, printre dinții încleștați.

Titlul n-avea nicio importanță. Tăietorii de lemne îl recunoșteau deja pe Gared drept conducător. Totul nu era decât un tertip, ca să-l facă să jure credință Coroanei și să admită că tăietorii de lemne făceau parte din armata lui Rhinebeck, nu erau o forță independentă.

Gared chicoti.

— Nu-ți face griji. Nu primesc.

Se uită la conte.

— Mulțumesc oricum, Înălțimea Ta, dar în Văiuga sunt mai mulți tăietori de lemne decât Soldați de Lemn.

Toată lumea din încăpere se încordă. Thamos puse iute mana pe suliță.

— Ce spuneai, domnule Cutter?

Gared arătă cu bărbia către Gamon.

— Să fiu al Miezului dac-o să am același rang cu rahatul ăsta! Vreau să fiu general. Și… da, un soi de baron sau cam așa ceva.

Gamon se încruntă, dar Thamos dădu aprobator din cap.

— S-a făcut.

Leesha își simți tâmplele zvâcnind din nou și își luă fața în mâini.

— Idiot! șopti Rojer, numai pentru urechile ei.

Thamos se ridică și arătă cu sulița spre Gared.

— Îngenunchează!

Tăietorul de lemne îi aruncă Leeshei o privire triumfătoare și înaintă, apoi se lăsă într-un genunchi. Thamos își puse vârful suliței pe unul dintre umerii lui masivi. Înaintă și Veghetorul Hayes, întinzând o carte legată în piele, ponosită, dar frumoasă, luminată de foița de aur care acoperea coperta.

— Pune mâna dreaptă pe Canon, fiule.

Gared se supuse, cu ochii închiși.

— Îi juri credință Înălțimii Sale, Contele Thamos de Văiuga Tăietorului de Lemne, pentru a i te supune lui, și nimănui altcuiva, de-acum și până în clipa morții tale?

— Da.

— Juri să aperi legea lui, continuă Hayes, să fii drept cu supușii tăi, oamenii din Văiuga Tăietorului de Lemne, și să le distrugi dușmanii?

— Da, răspunse Gared. De două ori pentru ultima parte.

Thamos îi adresă un zâmbet sumbru.

— Prin puterea încredințată mie de fratele meu, Ducele Rhinebeck, Purtător al Coroanei de Iederă, Protector al Fortăreței Pădurii și Stăpân al întregului Angiers, te numesc Generalul Gared al Tăietorilor de Lemne, Baron de Văiuga Tăietorului de Lemne! Te poți ridica.

Gared se săltă în picioare, mai înalt decât contele, cu toate că acesta stătea pe postamentul tronului său. Thamos gesticulă către Butcheri.

— Vei primi o uniformă și o armură. Te rog, după această audiență discută cu locotenenții tăi și pregătiți trupele pentru adunare și inspecție. Butcherii au numit deja, în cea mai mare parte, ofițerii inferiori, dar poți schimba hotărârile lor, dacă simți că e necesar.

Tonul lui sugera că ideea ar fi fost jalnică.

— Da, spuse Gared, întinzând mâna. Mulțumesc.

Contele îi privi mâna de parcă tocmai s-ar fi șters cu ea la fund, dar i-o strânse totuși.

— Știu că vei aduce multă onoare tronului de iederă, Generale Cutter.

Pe fața lui Gared apăru un zâmbet larg.

— Generalul Cutter. Îmi place cum sună.

Thamos mormăi.

— Ei bine, Generale, care e părerea ta despre armata krasiană?

— E mare, cum a spus și Leesha, dar împrăștiată. Va ajunge aici în cele din urmă, dar o să dureze. Avem timp să ne pregătim să-i facem față.

— Atunci ești de aceeași părere cu maestra Leesha, care spune că ar trebui să poată umbla prin Văiuga după cum au chef?

Gared clătină din cap.

— O să stau cu ochii pe ei, firește. Dar i-am văzut luptând, cu miezingi și cu oameni, și nimeni nu poate nega că sunt mai bine antrenați decât noi. Am trimis oameni să ne-nvețe trucuri pentru uciderea demonilor. Cred c-am fi proști dacă nu i-am lăsa.

— Prea bine, spuse Thamos. Pune-ți oamenii să escorteze caravana pe pământul maestrei Leesha. Și pune străji la hotar. Antrenați-vă cu acești *Sharum,* dar să fie tot timpul supravegheați, fiecare de câte doi oameni.

— De câte trei, dacă suntem deștepți, spuse Gared.

Thamos dădu din cap.

— Fă cum crezi că e mai bine, Generale.

•

Cum izbutesc să intru mereu în astfel de încurcături urâte? se întrebă Rojer.

Dar n-avea de ales, trebuia să vorbească. Să fie-al Miezului dacă avea de gând să stea în cort, în curtea din spate a Leeshei, când în hanul lui Smitt îl aștepta o cameră frumoasă.

Își drese cu sonoritate glasul și toți ochii se întoarseră spre el.

— Și soțiile mele? Măcar ele pot sta în sat?

— Căsătoria ta păgână nu înseamnă nimic aici, se amestecă Veghetorul Hayes. Să-ți iei mai mult decât o singură nevastă e o nelegiuire. Ziditorul nu recunoaște o asemenea unire.

Rojer ridică din umeri.

— Poate că nu-nseamnă nimic pentru tine, Veghetorule, dar pentru mine-nseamnă al Miezului de mult. Mi-am rostit legămintele.

— Iar nerecunoașterea căsătoriei i-ar insulta pe krasiani peste măsură, adăugă Leesha.

Hayes păru gata să răspundă, dar Thamos îl amuți cu o fluturare de mână.

— În Angiers poți avea o singură soție, domnule Inn. Alege una. Dacă vrei să locuiască și cealaltă în camerele tale și să-ți încălzească patul, servitorii nu vor pune întrebări.

— Camere? se miră Rojer. Servitori?

Thamos dădu din cap.

— Te rog să-mi slujești așa cum mi-a slujit maestrul tău fratele, ca herald regal al Văiugii.

Rojer își păstră masca de saltimbanc la locul ei, deși șocul n-ar fi putut fi mai deplin nici măcar dacă Thamos ar fi făcut o tumbă și ar fi început să cânte. Își aduse aminte de vremurile când era Arrick heraldul regal al ducelui Rhinebeck. Aurul și vinul curgeau în egală măsură, iar el și Rojer purtau cele mai fine mătăsuri și piei de căprioară. Nobilimea, femei și bărbați deopotrivă, îl întâmpina pe Arrick cu plecăciuni, văzând în el un egal, iar vocea lui avea autoritatea tronului când răsuna în locuri oricât de îndepărtate. Avea apartamente bogate chiar în palatul ducal și era primit în casa de plăceri păstrată de duce numai pentru sine. Arrick își petrecea acolo aproape toate nopțile,

lăsându-l pe Rojer în grija femeilor când era plecat sau beat, sau cu una dintre ele.

Cu alte cuvinte, în fiecare noapte.

Dar totul se terminase brusc, când Rhinebeck, beat, căzuse împleticindu-se în patul târfei lui preferate, unde Rojer dormea dus. Cu mintea prea îmbibată de alcool ca să facă deosebirea, ducele trăsese în jos pantalonii băiatului și, în ciuda zvârcolelilor lui, îl imobilizase cu ușurință.

— Ai chef să mi te pui împotrivă, eh, fetițo? spusese, cu limba împleticindu-i-se și cu răsuflarea duhnind a băutură. Chicotise. N-o să-ți ajute la nimic. Mai bine arcuiește-te și suportă. N-o să dureze mult.

Abia după ce Rojer țipase și-i trăsese un cot în burta grasă, sărind jos din pat, se dezmeticise și aprinsese lampa. Îl văzuse pe băiat în cealaltă parte a camerei, tremurând și ținând în mână un cuțit mic în timp ce-și ridica pantalonii.

Ducele făcuse o criză de furie și Arrick se întorsese din cătune ca să-și găsească împuternicirea regală ruptă. I se oferise o oră în care să-și adune lucrurile din reședința ducală. Rhinebeck nu vorbise niciodată în public despre motivele expulzării saltimbancului și la început existaseră câțiva oameni dornici să-l ia în slujba lor, dar renunțaseră rând pe rând la serviciile lui după ce începuse să bea tot mai mult, așa că el și Rojer știau rareori ziua unde o să doarmă noaptea. Avea datorii la toate cârciumile și la toate hanurile din oraș.

Rojer își aminti toate astea într-o clipă și se uită la Thamos, întrebându-se dacă era tot atât de capricios ca fratele lui. Deși asta nu conta. În ceea ce-l privea, Arrick fusese omul ducelui, gata să le vorbească oamenilor cu încântare despre noile biruri sau lipsuri în vreme ce se știa pe o poziție sigură. Rojer nu simțea dorința să vorbească în numele lui Thamos, un om căruia nu-i cunoștea decât reputația de afemeiat iute la mânie.

Făcu cea mai frumoasă dintre reverențele sale, păstrându-și calmul feței.

— Mă onorezi, Înălțimea Ta, dar mă tem că trebuie să refuz.

Arther și Gamon se crispară, dar păstrară tăcerea, Veghetorul Hayes clătină din cap, ca și cum ar fi tras concluzia că Rojer e un prost.

— Gândește-te bine, domnule Inn, insistă Thamos. Mulțumită miresei tale păgâne, ar fi un ambasador ideal la Curtea

demonului deșertului, și chiar sfaturile maestrei tale ne spun că avem nevoie de așa ceva. Tronul va fi foarte generos. Poți primi chiar și pământuri și un titlu, ca Generalul Gared.

Rojer ridică din umeri.

— Leesha Paper nu e maestra mea și nu-mi doresc nimic din ceea ce are Gared. Nu vreau decât să-mi instruiesc ucenicii și pe alți saltimbanci care vin în Văiuga, ca să poată vrăji miezingii.

Privirea lui Thamos se aspri.

— Nu văd de ce le-aș îngădui Saltimbancilor mei să ia lecții de la cineva care refuză să-mi jure credință.

Rojer se înclină.

— Cu tot respectul cuvenit, Înălțimea Ta, saltimbancii nu-ți aparțin. Sunt ai mei, i-am cumpărat de la Maestrul Gildei, Cholls, și am plătit pentru ei așa cum cere legea. Am hrisovul. Dacă nu-mi îngădui să-i instruiesc, nu numai că vei irosi puterea de a salva vieți, dar pe toate scenele din Angiers se va cânta în curând despre Contele Thamos din Văiuga, care nesocotește datoriile altora.

Thamos păru să se înfurie cu adevărat pentru prima oară, dar Veghetorul Hayes îi puse cu blândețe mâna pe braț, liniștindu-l.

— Prea bine, spuse. Tu și micul tău grup puteți sta în hanul Vorbitorului Smitt, dacă vrea să vă primească. Dar n-o să uit asta.

Rojer răspunse cu o nouă plecăciune.

— Mulțumesc, Înălțimea Ta.

Contele răsuflă adânc, calmându-se.

— Și acum, ca daruri din partea mamei mele…

Thamos îi făcu semn lui Arther, care scoase un mic sul de pergament legat cu o panglică verde și i-l întinse Leeshei.

— Alteța Sa se ocupă în continuare de treburile femeiești din Angiers și te-a numit Culegătoarea de Ierburi Regală a Ținutului Văiuga.

Leesha se strădui să nu-și piardă calmul feței. Ducesa mamă o avea la mână și știa foarte bine asta, așa că ea nu se putea retrage, cum făcuse Rojer. Din punct de vedere legal, Culegătoarea de Ierburi Regală le depășea în rang pe toate celelalte. Nu putea să refuze fără să lase locul altcuiva, pierzându-și astfel treptat puterea în Văiuga, însă primind făcea aproape ceea ce făcuse și Gared primindu-și titlul. Avea să legalizeze guvernarea lui Thamos și să-i accepte stăpânirea. Iar

o asemenea poziție ar fi făcut din ea Culegătoarea lui personală de Ierburi. Gândul că ar fi trebuit să-l vadă dezbrăcat o îngrețoșa, deși greața era pentru ea, în zilele acelea, o stare firească. Își trecu mâna peste corsaj, imaginându-și viața care prindea contur în ea.

În așteptarea răspunsului ei, încăperea se cufundase într-o tăcere de moarte. Thamos părea să se aștepte să refuze, așa cum făcuse Rojer. Nu-și dădea seama dacă refuzul ei l-ar fi bucurat sau nu.

— Poate-o să primești și o uniformă potrivită cu titlul ăsta grozav, spuse Gared, zâmbind cu îngâmfare, și ea simți dorința să-i arunce o mână de piper în față.

În cele din urmă făcu o plecăciune, trăgându-se ușor de fuste și înclinându-se foarte puțin.

— Mă simt onorată să iau în considerare această ofertă, Înălțimea Ta. Vei avea răspunsul meu peste o săptămână.

Thamos își țuguie buzele, apoi ridică din umeri.

— Îl așteptăm cu nerăbdare. Te rog să ni-l dai până într-a șaptea zi, pentru cazul că va fi nevoie să trimit la Angiers după o altă femeie care să ocupe poziția asta.

Leesha dădu din cap în semn că era de acord, iar el se întoarse spre Wonda.

— Pentru tine, domnișoară Cutter, nu am nici pământuri sau titluri, nici ranguri său poziții importante, dar mamei mele i-ai plăcut în mod deosebit și vrea să-ți ofere un dar.

Un servitor împinse un suport pe roți de care atârnau zeci de pieptare, toate purtând ca blazon sigiliul Ducesei Araine, și o coroană de lemn prinsă deasupra unui cerc brodat.

— Femeile nu pot primi ranguri în armată, dar arcașele din Văiuga au devenit legendare, și mama dorește să fii patroana lor.

Servitorul alese un pieptar și se apropie de Wonda.

— Îmi îngădui?

Fata dădu din cap, năucită. Bărbatul îi scoase mantia glifată, și ea se aplecă în timp ce-i ridica pieptarul gros deasupra capului. Pe urmă mângâie materialul minunându-se. Se înclină.

— Io n-am mai avut niciodată haine așa frumoase. Te rog să-i mulțumești Alteței Sale.

Thamos zâmbi.

— Pieptarele sunt o bagatelă. Le poți dărui altor femei pe care le consideri merituoase, dar mama ține morțiș să-l primești pe primul. Coroana va dărui, de asemenea, bani pentru plata unui număr de făuritori de arcuri și săgeți și pentru materialele de care au nevoie.

Gesticulă din nou și străjile traseră o draperie care ascundea o deschidere, îngăduindu-i să intre unui bărbat de vârstă mijlocie, cu mușchi noduroși, purtând un pieptar pe care se lăfăia imaginea ciocanului și a dălții, blazonul Ghildei Meșteșugarilor. Era urmat de trei bărbați tineri, cu pachete învelite în pânză uleiată, pe care le așezară cu mare grijă pe podea. Le desfăcură, dând la iveală o armură de lemn fin, minunat glifată și lăcuită, astfel încât să strălucească aidoma celor purtate de soldații de lemn. Wonda icni.

— Vom stabili mai târziu o întâlnire pentru o probă adevărată, dar fă-ne plăcerea să probezi măcar platoșa, spuse Thamos.

Wonda dădu din cap, și meșterul luă obiectul, i-l potrivi pe trup și începu să-i încheie curelele. Leesha se așteptase în mare măsură să-i dea o formă femeiască, sugerând sâni bogați acolo unde nu erau, dar ducesa era mai presus de așa ceva și platoșa se potrivea perfect. Arăta magnific.

— E atât de ușoară! se minună Wonda.

Bărbatul dădu din cap, zâmbind.

— Mai întâi ne-am gândit s-o facem dintr-o plasă de metal, însă arcașii trebuie să se poată mișca repede, nestânjeniți. Armura de lemn o să te apere la fel de bine ca și cel mai fin oțel milnez, având doar o mică parte din greutatea lui.

Leesha oftă. Era un alt tertip al Ducesei mame, ca să-i șubrezească ei puterea. Când le invitase la ceai, Wonda declarase limpede cui îi era loială, iar Araine nu fusese încântată. Leesha ar fi vrut să-i spună fetei să trimită armura înapoi, cu regretul că nu o putea primi. Wonda s-ar fi grăbit să-i dea ascultare, dar, privindu-i fața care radia de fericire, cum nu i-o mai văzuse decât foarte rar de când demonii o lăsaseră fără tată și plină de cicatrice, nu avu inima să-i ceară așa ceva.

•

Rojer începu să se destindă în vreme ce toată lumea scotea exclamații nearticulate, admirând platoșa Wondei, dar Thamos îi întâlni din nou privirea, și își simți mușchii reîncordându-se.

— Ei, spuse contele, frecându-și mâinile, cred că e timpul să-i primim pe oaspeții noștri.

Arther le făcu semn străjerilor, care îi lăsară să intre pe Amanvah, Enkido, Kaval și Coliv.

— Prințesă Amanvah a Krasiei, spuse Arther, cu voce sonoră, al cărei răsunet umplu cu ușurință întreaga încăpere, Alteța Sa Regală, Contele Thamos, Prinț al Angiersului, Mareșal al Soldaților de Lemn și Stăpânitor al Ținutului Văiuga vă urează, ție și sfetnicilor tăi, bun venit la Curtea sa.

— Sper că am fost lăsată să aștept dintr-un motiv întemeiat, spuse Amanvah, și că există o explicație bună pentru grosolănia de care a dat dovadă acest *chi'Sharum* când noi am venit la Curtea ta în pace și cu cele mai bune intenții. Își îndreptă cu dispreț degetul spre Căpitanul Gamon. În Krasia punem să fie biciuiți oamenii care uită de bunele maniere când întâlnesc pe cineva de rang mai înalt.

Rojer oftă. N-avea să iasă bine.

Thamos păru luat prin surprindere de agresivitatea ei.

— Primește scuzele mele, prințesă, dacă ai fost tratată grosolan la sosire. Aruncă o privire spre Gamon. Te asigur că-mi voi deprinde oamenii să respecte pe viitor eticheta cu strictețe. Cât despre așteptare, sper că nu-mi vei lua în nume de rău o scurtă audiență acordată doar supușilor mei înainte de a te primi.

— L-a făcut pe Gared general, spuse Rojer, iar mie mi-a propus să-i devin herald regal.

Amanvah se uită la el și râse, un sunet tăios, care stârni ecouri în încăpere.

— Ți se pare amuzant? întrebă Thamos.

Vocea i se asprise și părea la limita răbdării.

Amanvah își îndreptă din nou privirea spre conte, îngustându-și ochii.

— De parcă bărbatul meu ar fi refuzat protecția oferită de conducătorul a tot ceea ce există ca să se pună în slujba unui prințișor lipsit de importanță. Ideea în sine e ridicolă.

— Prințișor fără importanță? întrebă Thamos, cu vocea tăioasă ca briciul.

Amanvah se întoarse spre Rojer.

— Conte. La voi e mai mic în rang decât un duce?

— Înălțimea Sa al treilea în linia de succesiune a tronului de iederă, o informă saltimbancul.

Ea dădu din cap și se întoarse spre Thamos.

— Tatăl meu l-a întâlnit pe unul dintre ducii voștri nordici – Edon al Patrulea de Rizon. Când a îngenuncheat cu fruntea lipită de podea, implorând cu lacrimi în ochi să i se cruțe viața, a fost făcut să-i jure credință deplină lui Shar'Dama Ka și a lins țărâna de pe sandalele celor doisprezece *Damaji.* Le-ar fi lins și mădularele, dacă tatăl meu ar fi dat cel mai mic semn că așa ceva i-ar face plăcere.

Iritarea lui Thamos deveni furie. Se împurpura la față și Rojer aproape că-i auzi dinții scrâșnind. Strânse sulița atât de tare, încât coada păru gata să i se rupă în două.

— N-are importanță! se răsti Rojer. N-am niciun protector și nu-mi doresc niciunul! O să scriu ce vreau să scriu și o să cânt ce vreau să cânt, și ducă-se Miezului oricine spune altceva!

Amanvah dădu din cap.

— Așa și trebuie să fie.

Rojer o privi curios, dar nu dădu glas nedumeririi.

— Iar tu, nevastă, stăpânește-ți limba în spatele vălului și vorbește politicos!

— Cuvintele bărbatului tău sunt înțelepte, spuse Thamos. Tatăl tău nu va găsi Angiersul la fel de slab ca Rizonul. Suntem pregătiți să-i facem față.

— Rizonienii au fost slabi înainte. Tata îi face puternici. Și vede că Văiuga e deja puternică și se oferă să vă facă trib independent, de sine stătător, cu propriii conducători. În schimb, nu vă cere decât două lucruri.

— Și care sunt astea? întrebă Thamos. Care e prețul corect când cumperi ceea ce ai deja?

— În primul rând, spuse Amanvah, să recunoașteți că e Shar'Dama Ka și să-l urmați când va începe Primul Război.

— Primul Război? se miră Thamos.

Veghetorul Hayes se aplecă spre el.

— Ultima Bătălie, Înălțimea Ta. Când Izbăvitorul unește omenirea și o conduce în luptă, ca să trimită demonii înapoi, în Miez.

Amanvah dădu din cap.

— Prevestirea e scrisă în Canonul vostru, ca și în Evejah, nu-i așa, Veghetorule?

Hayes își întări cuvintele cu o înclinare a capului.

— Într-adevăr. Dar noi n-am găsit nimic care să dea de înțeles că tatăl tău e cel din prezicere. Izbăvitorul poate fi deja printre noi sau poate veni mâine, sau peste o mie de ani. Nimic din Canon nu ne spune că va aduce cu el siluiri, omoruri și credințe păgâne.

— Toate războaiele aduc cu sine vărsare de sânge și pierderi, zise Amanvah. E prețul unității, și e un preț corect. Dar vouă tata vă oferă pace, și ați fi înțelepți dacă ați accepta-o.

Thamos se încruntă.

— Și care e al doilea preț al acestei păci generoase?

Amanvah zâmbi.

— S-accepte Maestra Paper să-i fie mireasă, firește.

Din lateral se auzi un foșnet și Omul Glifat ieși din spatele prelatei grele care ținea loc de perete.

— Asta n-o să se-ntâmple.

•

Toată lumea încremeni, șocată. De când îl văzuse Leesha ultima oară trecuseră doar câteva luni, dar, așa cum spusese Darsy, Arlen se schimbase foarte mult între timp. Robele de Veghetor dispăruseră – acum era îmbrăcat cu pantaloni simpli, de stambă, și cu o cămașă albă, decolorată, descheiată în față, ca să lase la vedere o parte a glifei mari tatuate acolo. Pășea pe podeaua rece cu tălpile goale ale picioarelor sale glifate.

Dar, în loc să-l umanizeze, așa cum se așteptase Leesha, schimbarea izbutea să atragă și mai mult atenția, căci sutele de glife complicate de pe gâtul și de pe capul lui ras îl făceau să se deosebească de oricine altcineva prin ceea ce ascunseseră robele și gluga.

La un pas în spatele lui stătea cea despre care vorbise Darsy. Renna Tanner. Femeia promisă lui. Leesha o studie cu un ochi critic, însă tânăra era atât de stranie, încât îți venea greu s-o apreciezi. Avea probabil cu puțin peste douăzeci de ani și părul ciopârțit adunat în creștet, într-o coadă împletită, lungă și groasă, care îi atârna pe spate. Era îmbrăcată sumar, doar cu o vestă strâmtă și cu o fustă din pânză de casă țesută grosolan, despicată aproape până în talie în ambele părți. De centură îi atârnau un cuțit greu și o pungă de piele, și purta un colier lung, din pietre. Ca și Arlen, era acoperită de glife din creștet până-n

tălpi, numai că ale ei erau palide, părând mai degrabă desenate cu lujer negru decât tatuate.

Înghiți-l-ar Miezul! se gândi Leesha. *Asta după ce pe mine m-a pus să jur că n-o să fac așa ceva.*

— Ce te face să crezi că ai dreptul să-mi spui cu cine să mă mărit sau nu? întrebă, în timp ce Arlen se apropia.

— Îl cunosc pe viitorul tău mire mult mai bine decât tine, spuse Arlen. Dacă ai mai fi lipsit mult, aș fi venit să te salvez.

Leesha simți din nou furia răbufnindu-i, și nu se osteni s-o ascundă.

— N-aveam nevoie să fiu salvată.

— De data asta, spuse Arlen. Nu te lăsa înșelată de pernele de mătase și de manierele încântătoare. Krasianii vin la tine cu zâmbete, dar sub ele sunt colți. Mai ales când e vorba de Ahmann Jardir.

— Cine ești tu, ca să vorbești cu atâta familiaritate de sacrul meu tată? întrebă Amanvah.

Arlen se întoarse spre *dama'ting,* făcu o ușoară plecăciune și trecu firesc la o krasiană atât de fără cusur, încât părea limba lui maternă.

— Îmi e *anjin'pal.* Sunt Arlen asu Jeph am'Bales am'Pârâul, cunoscut de poporul tău drept...

— Par'chin! mârâi Kaval.

Se întoarse spre Coliv și gesticulă scurt cu mâna în dreptul gâtului.

Observatorul reacționă instantaneu, ducându-și mâna sub robe și trimițând apoi, cu o zvâcnire violentă a brațului, un jet de triunghiuri de metal ascuțite, care zburară către Arlen. Leesha se temu că o să fie omorât, dar el nici măcar nu clipi și nici nu se feri. Mișcându-se mai repede decât îl putea urmări ochiul, împrăștie lamele care se năpusteau învârtindu-se de parcă ar fi fost frunze purtate de o adiere lină. Zăngăniră căzând fără să facă niciun rău, însă maestrul de instrucție și Observatorul îl atacau deja, fiecare din câte-o parte. Amândoi scoseseră arme ascunse – Coliv o seceră de care atârna un lanț lung, cu o greutate în capăt, iar Kaval două bastoane scurte.

— Eu te-am învățat să lupți, Par'chin, spuse maestrul de instrucție. Chiar crezi că te poți măsura cu un *Sharum* adevărat?

Arlen zâmbi, aducându-și picioarele într-o poziție de luptă.

— De când ați încercat ultima oară tu și Coliv să mă asasinați, am străbătut un drum lung, maestre de instrucție. Și atunci aveați mai mulți oameni.

Asasinare? se gândi Leesha, dar, înainte de a cuprinde cu mintea întreaga încărcătură a cuvântului, Coliv aruncă spre Arlen, din spate, capătul îngreunat al lanțului. Acesta i se înfășură Omului Glifat în jurul încheieturii unei mâini, însă el îl prinse și smuci cu putere, dezechilibrându-l pe krasian. Kaval încercă să se folosească de acea distragere a atenției ca să atace la rândul său, rotindu-și bastoanele cu o asemenea iuțeală, încât păreau o pată în mișcare, însă Arlen prinse o bucată de lanț cu mâna liberă și îl întinse până la încordare, parând cu el primele două lovituri. Pe a treia o opri cu o răsucire a lanțului și, cu o lovitură de călcâi, îl trânti pe maestrul de instrucție pe spate.

Leesha auzi coaste pocnind, însă Kaval se rostogoli, ridicându-se imediat în picioare, își aruncă bastonul care-i rămăsese în mâna stângă și scoase un cuțit cu dreapta.

— Încetați nebunia asta! strigă Leesha, dar nimeni n-o luă în seamă.

Gărzile lui Thamos păreau gata să intervină, dar contele nu le dădea niciun ordin, ci privea lupta cu mult interes. Și Gared și Wonda se uitau, împietriți de uimire.

Coliv izbutise să rămână în picioare, desprinzându-și secera de lanț și luând în mâna liberă un pumnal pentru pumn. Atacurile lui erau iuți și precise, cu multe fente și lovituri cu dosul mâinii, însă Arlen îl oprea cu lejeritate, jucându-se cu el, în vreme ce Kaval reintra în luptă, îndreptându-și cuțitul spre spatele lui Arlen.

Renna se repezi să-l oprească, dar trecu pe lângă Amanvah la o distanță prea mică și Enkido se grăbi să-i taie calea. Încercă s-o înșface, însă ea se mișcă prea repede și se îndepărtă prea mult ca s-o mai poată atinge, dar se întoarse cu iuțeală și, luându-și avânt, îl pocni zdravăn cu piciorul în plexul solar.

Eunucul nu scoase niciun sunet și nu-și pierdu nicio clipă controlul, rotindu-se în sensul dat de lovitură și răsucindu-se apoi, ca să ajungă spate în spate cu Renna. O prinse de coadă și smuci de ea cu putere, peste umăr.

Leesha crezu că lupta o să se încheie astfel, dar tânăra femeie o surprinse, răsucindu-se în direcția în care era trasă și

făcând o tumbă chiar pe deasupra eunucului, ceea ce îi aduse din nou față în față, în timp ce pumnul ei i se înfigea în măruntaie.

De data asta, Enkido gemu scurt, dar nu dădu drumul cozii tinerei femei, ci îi smuci capul către pumnul lui, și din gura ei țâșni sânge. Înainte de a apuca Renna să-și revină, eunucul își înfipse degetele încordate într-o încrengătură de nervi, lăsându-i piciorul fără vlagă. Apoi o prinse de încheieturile mâinilor și i le suci cu putere, silind-o să se lase într-un genunchi.

Atât Leesha, cât și Enkido crezură că Renna Tanner fusese înfrântă, dar ea era plină de surprize. Mârâi cu sălbăticie, oprindu-și căderea spre podea. Leesha ar fi fost în stare să parieze că n-o să-și mai poată folosi piciorul câteva minute, Enkido era de peste două ori mai greu decât ea. Dar, strângând din dinți, Renna se sili să se ridice din nou în picioare, înfrângând forța mușchilor lui încordați. Ochii reci ai eunucului se măriră de uimire când, nevenindu-i să creadă că li se inversau pozițiile, se văzu forțat să dea înapoi, cu șira spinării curbată ca un arc și cu picioarele tremurându-i de efort.

Are puteri sub lumina zilei, înțelese Leesha. *La fel ca Arlen.*

Renna își răsuci pe neașteptate brațele, smulgându-le din strânsoarea lui Enkido. Prinse una dintre încheieturile mâinii lui, atât de groasă, încât mâna ei nu se putea închide nici măcar pe jumătate, și îl trase brusc către ea, pentru a-l înșfăca apoi de centură. Agitându-și brațele, eunucul izbuti să-i dea câteva lovituri în timp ce ea îl ridica deasupra capului, dar fata nu le luă în seamă, ci îl aruncă în partea opusă a încăperii, unde trecu printr-un perete de lemn. Năucit, se strădui să se ridice dintre sfărâmături.

Lupta dintre Omul Glifat și cei doi *Sharum* continua cu furie. Kaval și Coliv atacau cu cea mai mare ferocitate văzută vreodată de Leesha, însă Arlen se ferea și para fără efort, cu o expresie de concentrare calmă. Din când în când, riposta lovind la rândul său, pur și simplu ca să arate că o poate face fără să se pună în pericol. Luă cuțitul lui Kaval și îl pocni cu latul lamei peste tâmplă, trimițându-l peste Coliv. Pe urmă, când îl atacă Observatorul, o scurtă încăierare se termină cu pumnalul de pumn al lui Coliv înfipt în fesa acestuia, în timp ce Arlen se îndepărta destul de mult ca să nu poată fi atins.

Leesha nu pretindea că pricepe cum gândesc războinicii, dar ajunsese să cunoască destul de bine cultura krasiană ca să înțeleagă că Arlen îi umilea pe cei doi intenționat. Să atace un dușman mai puternic și să fie ucis cu onoare era visul oricărui luptător. Dar să fie înfrânt și să supraviețuiască era un coșmar. Simțea rușinea și furia neajutorată radiind din cei doi *Sharum* și aproape că îi compătimea.

Aproape.

Dar încercaseră să-l asasineze pe Arlen. Auzise cuvântul desprins de pe buzele lui, și, în ciuda oricăror alte îndoieli, știa că e un adevăr.

Glifatul s-a născut în deșertul krasian, acum patru veri, îi povestise Arlen, cu un an în urmă, pe drum, când îl întrebase ce vârstă are.

Dar omul de sub glife? întrebase ea. *Câți ani avea când a murit*?

A fost ucis, răspunse Arlen, dar nu spusese niciodată cine îl ucisese.

Privind lupta, Leesha știu că îi avea în fața ochilor pe doi dintre ucigași. Pe doi dintre oamenii care îl împinseseră pe calea către nebunia glifării propriului trup. Oare se număra și Ahmann printre ei? Probabil, dacă Abban nu mințise când o avertizase.

Dacă-l cunoști pe fiul lui Jeph și dacă-i poți trimite vorbă, spune-i să fugă la capătul lumii și dincolo de el, fiindcă Jardir va merge până acolo ca să-l ucidă. Nu poate exista decât un singur Izbăvitor.

Indiferent ce-i făcuse ei, Arlen era un om bun. Un om bun, pe care acei krasiani încercaseră să-l omoare, și aproape că izbutiseră. O parte infamă din ea voia să-i vadă răniți și să nu irosească anestezic când avea să le pună în atele oasele rupte.

Cei doi *Sharum* se pregăteau de un nou atac când un țipăt ascuțit și prelung umplu aerul. Încremeniră când o auziră pe Amanvah strigând, în krasiană:

— Încetați imediat!

Cei doi renunțară la atac, dar nu se destinseră. Maestrul de instrucție aruncă o privire spre *dama'ting,* rămânând cu un ochi la Arlen.

— Fiică Sacră, despre omul ăsta nu știi multe. E un trădător al sângelui nostru, un mincinos care pretinde că e Shar'Dama Ka. Onoarea cere moartea lui.

Coliv dădu din cap.

— Maestrul de instrucție spune adevărul, Fiică Sacră.

Arlen zâmbi.

— Spuneți-mi, *Sharum,* dacă Everam există, cum o să vă pedepsească pentru minciunile voastre?

Amanvah se întoarse spre el.

— Așadar nu pretinzi că ești Izbăvitorul?

— Izbăvitorul suntem cu toții, răspunse Arlen. Izbăvitor e oricine stă demn sub cerul nopții, în loc să se ascundă în spatele glifelor… sau sub pământ.

Se uită la ea cu subînțeles.

— Poporul meu nu mai face asta, Par'chin, zise Amanvah.

— Nici al meu, spuse el. Ne străduim cu toții să izbăvim omenirea de *alagai.*

— Fiică Sacră, nu-l asculta pe acest *chin* mincinos, zise Kaval. Dreptatea și siguranța tatălui tău cer să-l ucidem imediat.

— De parcă ați fi în stare, mormăi Arlen. Există o datorie de sânge, dar voi sunteți cei care trebuie s-o plătească. V-aș fi putut sili s-o faceți azi, dar nu omor decât *alagai.*

— De ce reprezintă omul ăsta o asemenea amenințare? îl întrebă Amanvah pe Kaval. A spus cu gura lui că nu pretinde titlul tatălui meu.

— Găsește cuvinte care-i micșorează nelegiuirea, răspunse Kaval. Pătează onoarea tatălui tău cu vorbele lui păgâne ca să tragă de timp ca un laș, așteptând un moment în care să lovească.

Pe fața lui Amanvah nu se citea nimic.

— Voi sunteți cei care au atacat primii, maestre de instrucție. Tatăl meu vorbea adesea despre Par'chin, și întotdeauna ca despre un om de onoare.

— Și-a pierdut onoarea când l-a trădat pe tatăl tău în Labirint, ripostă Kaval.

Arlen înaintă cu un pas, cu ochii în flăcări.

— Să vorbim despre Labirint, Kaval? Să le spun celor de față ce s-a-ntâmplat în noaptea aia și să-i lăsăm pe *ei* să aprecieze cine și-a pierdut onoarea?

Maestrul de instrucție nu răspunse, schimbă doar o privire cu Coliv. Amanvah se uită lung la el.

— Ei, maestre de instrucție? Ce-ai de zis?

Kaval își drese glasul.

— Nu putem vorbi despre asta. I-am jurat lui Shar'Dama Ka, am făcut legământ de tăcere. Trebuie să te încrezi în judecata mea.

— *Trebuie*? întrebă Amanvah, cu voce înceată, dar usturătoare ca o lovitură de bici. *Dal'Sharum,* îți imaginezi că-i poți spune tu unei *dama'ting* ce trebuie să facă și ce nu?

Bărbații încremeniră, dar în aceeași poziție agresivă, gata să atace în orice clipă.

— Te rog, Par'chin, spuse Amanvah, luminează-ne în privința nopții despre care vorbești.

Arlen clătină din cap.

— Vrei să știi? Întreabă Sulițele Izbăvitorului. Întreabă-ți tatăl. Dacă nu-ți vor spune, poate o să te-ntrebi de ce.

Amanvah îl privi îngustându-și ochii, apoi se întoarse spre Kaval.

— Calmați-vă și treceți în spatele meu. N-o să vă mai ocupați de asta fără acordul meu, și acum nu vi-l dau. Fiindcă bărbații continuau să șovăie, adăugă: Nu vreau să repet.

În tonul ei era o hotărâre care îi șocă până și pe războinici, și se supuseră în sfârșit, cu armele dispărând când își reluau locurile în spatele tinerei *dama'ting.*

— Se pare că noii tăi vecini vor avea grijă să te distreze mereu, domnișoară Paper, spuse Thamos, și Leesha nu putu să nu-și spună că îngâmfarea din tonul lui era poate îndreptățită.

Arlen veni lângă Leesha și își scăzu vocea pană la un murmur:

— Mă bucur că te-ai întors cu bine.

— Eu mă bucur că te-ai întors tu.

— Trebuie să vorbim, continuă el. Diseară, după apusul soarelui. Doar noi patru, în coliba ta.

— Patru? întrebă Leesha, înainte de a se putea controla.

Întâlnirile secrete cu Arlen nu erau o noutate, dar fuseseră întotdeauna trei: ea, Arlen și Rojer.

Întrebarea nu avea rost, nu făcea decât să confirme ceea ce știa deja.

— Eu și Renna ne suntem promiși. Unde merg eu, merge și ea.

Deși se așteptase să le audă, cuvintele lui o săgetară totuși dureros.

— Rojer și Amanvah sunt căsătoriți, spuse. Îi negi soției lui același drept?

Arlen ridică din umeri.

— E casa ta, Leesha, chemi pe cine dorești, dar, dacă vrei toată povestea, suntem doar noi patru.

Ea arătă cu bărbia către Renna. Tânăra îi prinse privirea cu ochi sălbatici.

— Nu m-ai implorat să nu desenez glife cu lujer negru pe nimeni?

Arlen oftă.

— Nu e prima oară când greșesc într-o anumită privință, Leesha Paper. Și cred că nu e nici ultima.

•

— Cât de departe e palatul tău? întrebă Amanvah, în trăsura care înainta pe drumul din Văiuga Izbăvitorului.

— Palatul? se miră Rojer.

Amanvah se înclină.

— Iartă-mă, bărbate, am uitat că n-aveți palate în Nord. Atunci… vila ta?

— Ah…, făcu el. De fapt, n-am nici așa ceva. Stau la Smitt.

— Nu cunosc cuvântul ăsta, zise ea. Ce înseamnă smitt?

— E un nume. Numele unui bărbat. Are un han.

— Și tu locuiești în această… *casă de călătorie* de la o Asfințire la alta?

Lui Amanvah nu-i venea să creadă.

— Și ce dacă? întrebă Rojer. Îmi schimbă așternuturile o dată pe săptămână și nu trebuie să gătesc niciodată.

— Inacceptabil, spuse Amanvah.

— Ei bine, va trebui să fie! se răsti Rojer, fiindcă e tot ce am! I-am spus tatălui tău că n-am bani, și am vorbit serios. E destul de rău că te-ai certat cu contele, acum mai simți și nevoia să te piși pe felul în care trăiesc eu?

Ea se înclină.

— Scuzele mele, bărbate. N-am vrut să te jignesc. Am vrut doar să zic că un om atins de Everam într-o asemenea măsură ar trebui să locuiască într-o casă demnă de măreția lui.

Rojer zâmbi. Era greu s-o contrazici când spunea așa ceva.

Când ajunseră la han, acolo se adunase o mare parte a sătenilor, dar el nu le dădu aproape nicio atenție. Voia să-și instaleze soțiile cât mai curând cu putință, ca să se poată întâlni cu Omul Glifat după asfințitul soarelui și să afle ce Miezului se petrecea.

— O să am nevoie de câteva camere în plus, îi spuse lui Smitt.

Sikvah îl prinse de mână și îl trase cu delicatețe înapoi.

— Te rog, bărbate. Astfel de negocieri sunt sub demnitatea ta. Dacă îmi îngădui…

Trecu în fața lui și începu să negocieze aproape la fel cum o auzise pe Shamavah făcând pe drum. Smitt păru mai întâi șocat, apoi scos din sărite, apoi gata să lase de la el. În cele din urmă, Sikvah îi puse în mână monede de aur, numărându-le, iar el se întoarse să-și strige unul dintre fii. Tocmeala părea ceva pe care toți krasianii o aveau în sânge.

— Negustorul trebuie să-și scoată din han niște mușterii și să ne pregătească apoi camerele, spuse Sikvah, când se întoarse. Suntem invitați să așteptăm aici sau în fosta cameră a bărbatului nostru.

— Fosta? întrebă Rojer. Îmi plăcea grozav camera aia. Are cea mai bună acustică din tot afurisitul ăsta de han.

— Nu era potrivită, bărbate, zise Sikvah, și el oftă.

Nu era o dispută pe care putea spera s-o câștige.

Ușa din față se deschise și intră un grup de saltimbanci, ușor de remarcat din pricina cutiilor lor cu instrumente și a hainelor pestrițe, în culori strălucitoare. Printre ei era o femeie tânără, a cărei vedere îl umplu de un cumplit sentiment de vinovăție. Kendall, ucenica pe care prostia lui o adusese la un pas de moarte.

Prin minte îi trecu fulgerător o imagine, Gared aducând-o pe Kendall în brațe de pe câmpul de luptă, plină de răni însângerate. Clătină din cap ca s-o alunge.

— Rojer! strigă fata, alergând la el și îmbrățișându-l. Spuneau că te-ai întors! Am fost atât de îngrijor… Au!

Ceva o smuci de lângă el și Rojer o văzu pe Sikvah răsucindu-i încheietura mâinii cu două degete și imobilizând-o cu ușurință, ca pe un țânc obraznic.

— Cine ești tu, ca să-ți pui mâinile pe soțul meu?

Kendall se uită la ea, cu surprinderea vizibilă, deși se strâmba de durere.

— Soț?!

— Sikvah! se răsti Rojer. Dă-i drumul! E Kendall, face parte dintre ucenicii mei.

Krasiana îi eliberă imediat încheietura și tânăra și-o trase înapoi, frecându-și-o. Sikvah și Amanvah începură să se rotească în jurul ei ca lupii, studiind-o sub toate unghiurile.

— Voi, verdenii, le îngăduiți sclavilor voștri prea multe libertăți, remarcă Amanvah, dar ea pare într-o formă destul de bună. Câți mai ai?

— Nu-s sclava lui! se răsti Kendall. Nu-s proprietatea nimănui.

— Are dreptate, spuse Rojer. Toți ucenicii sunt oameni liberi, iar ea e cea mai talentată dintre toți.

Soțiile lui continuară să se foiască în jurul fetei în timp ce se apropiau ceilalți ucenici. Rojer îi cunoștea pe toți, dacă nu personal, cel puțin după reputație. Șeful lor era Hary Rostogol. Cândva, la începuturile carierei sale, cântase stând pe o minge foarte mare. Pe urmă nu mai repetase trucul, dar *Rostogol* îi rămăsese drept nume pentru totdeauna.

Hary era acum bătrân, nu mai dădea reprezentații, ci doar lecții altora, dar era respectat atât pentru cântecele compuse, cât și ca violoncelist. Cholls, Maestrul Gildei, îi promisese lui Rojer maeștri ca învățători, dar cei consacrați nu păruseră dornici să-și riște viața în Văiuga. Sly Șase Coarde era încă și mai bătrân, iar chitara veche pe care-o ținea pe umăr purta urmele vizibile ale trecerii timpului. Rojer îl văzuse cândva cântând și fusese uluit de vioiciunea degetelor lui ridate, dar de atunci trecuseră cel puțin zece ani.

Ceilalți erau mai tineri, rivali cu care se luptase pentru colțurile de stradă cu doar puțin peste un an în urmă. Pe atunci, Wil Flautistul era încă ucenic. Rojer se întreba dacă nu cumva își primise brevetul după ce acceptase să vină la el.

Hary strânse mâna lui Rojer.

— Mă bucur că te-ai întors, maestre Juma-de-Mână. În lipsa ta, am respectat înțelegerea cu maestrul ghildei și i-am învățat pe ucenicii tăi să scrie notele muzicale. Sunt… nedisciplinați, dar am făcut ceva progrese…

Nedisciplinați. Rojer pufni. Era un mod de a o spune. Erau o șleahtă de țopârlani pe care-i așezase în cerc și-i învățase să cânte după ureche. Niciunul nu primise lecțiile riguroase impuse de ghildă, pe care se știa că el punea foarte mare preț.

Dar lucrurile se schimbaseră între timp.

— Lasă baltă toate astea, spuse, scoțându-și din traistă foile pregătite, pe care scrisese *Cântecul Asfințirii.* Le lipi cu palma de

pieptul lui Rostogol, care le luă din reflex. Un cântec nou, pe care trebuie să-l învețe toată lumea. Și pune pe ucenici să facă o grămadă de cópii.

Rostogol privi uluit foile.

— O teorie…?

— Verificată, completă Rojer. A mers pentru trioul meu. Să vedem dacă merge și pentru ceilalți.

•

Camera lui Rojer era exact așa cum o lăsase, dar, după ce petrecuse atât de mult timp în Palatul Oglinzilor și în cele mai bune odăi din fiecare han de pe drumul din Văiuga pană în Mărinimia, o vedea într-o altă lumină. Era mică, înghesuită, doar cu un pat pe care să te trântești și cu un cufăr trecut prin multe.

Ține-ți întotdeauna bagajele făcute, spunea Arrick.

Începu să cotrobăiască prin cufăr, dar Sikvah îi puse mâna pe braț.

— Te rog, bărbate. Lasă-i pe slujitori să se ocupe de asta. Ne rușinăm cu toții, dacă trebuie să muncești tu.

— N-am servitori, zise el.

— Atunci o să le cer oamenilor lui Smitt să-ți mute lucrurile după ce vor fi gata camerele noastre.

Sikvah trase de el până când se dădu bătut și se așeză pe pat.

Se uită la Amanvah.

— La ce te-ai gândit când ai spus „așa și trebuie să fie"?

— Hmm? făcu ea, nedumerită.

— În sala de primire a contelui. Când am zis că n-am niciun protector și nici n-am nevoie de vreunul.

Amanvah se înclină.

— După… neînțelegerea noastră, am aruncat zarurile, bărbate. Mi-ai spus că nu trebuie să te pui în slujba nimănui dacă vrei să-ți păstrezi puterea neîntinată. Îmi cer iertare fiindcă m-am îndoit de tine. Eu și Sikvah îți aparținem de-acum înainte. Vom urma orice cale aleasă de tine în lupta cu *alagai*-ii. De aceea ne-a cununat tatăl meu cu tine și n-o să te mai dezamăgim niciodată. Dacă poruncești să rămânem numai în mătăsurile noastre colorate și să cântăm sub cerul nopții, o vom face.

— Și dacă vă poruncesc să cântați *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne*?

— Îți vom îndeplini porunca și vom găsi cum să te facem s-o regreți. Amanvah îi făcu cu ochiul. Îți suntem neveste, nu sclave.

El rămase o clipă cu gura căscată, apoi râse zgomotos.

— Ai încredere în acest Om Glifat? întrebă Amanvah. Știi ce s-a întâmplat între el și tatăl meu?

— Da, am încredere în el, dar – Rojer clătină din cap – nu știu ce s-a petrecut. O să vorbesc cu el în seara asta. Poate aflu ceva.

— O să ne spui ce-o să afli? întrebă Amanvah.

Saltimbancul se uită la ea vreme îndelungată.

— Dacă-mi cere să păstrez secretul, îl voi păstra. Se încruntă, apoi ridică din umeri. Dacă nu hotărăsc cumva că nu-i nevoie, îi zâmbi Primei sale Soții. Tre’ să fiu liber, nu?

19. SCUIPAT ȘI VÂNT

333 D.Î., VARA
Cu 11 răsărituri înainte de Luna Nouă

Leesha stătea în balansoarul preferat de Bruna, înfășurată în șalul bătrânei, brodând și încercând să nu-și ia în seamă durerea năucitoare din spatele unui ochi. Darsy se ocupase de colibă în lipsa ei, dar grădina dovedea că încă mai îngrijea plantele cu două mâini stângi și nu puteai spera c-o să țină vreodată fiecare lucru la locul potrivit. Aveau să treacă multe zile înainte de a redeveni locul pe placul Leeshei, în toate privințele.

Chiar și așa, simplul fapt că stătea din nou pe scaunul mentorei sale și că îi purta șalul era o ușurare imensă. În ultimele săptămâni, se îndoise de multe ori c-o să mai ajungă vreodată acasă. Chiar și în clipa aceea, totul i se părea aproape ireal.

Și de ce nu? Era acasă, dar, în numeroase privințe, nimic n-avea să mai fie vreodată ca mai înainte. În Văiuga se afla acum un bărbat de obârșie regală, hotărât s-o rupă de vechile obiceiuri, lipsind-o între timp și pe ea însăși de o mare parte din putere. Oare îl putea opri? Ar fi trebuit să-l oprească?

În curtea ei din spate erau krasiani, construiau un oraș de corturi pe pământul lăsat în grija ei de Bruna. Erau un ajutor pentru aducerea păcii pe care o visa sau o năpastă strecurată în inima Văiugii, ca în coșmarurile ei?

Arlen, despre care crezuse că o să țină mereu Văiuga în siguranță, plecase, lăsându-i să se apere singuri, și se întorsese schimbat. Rămânea de văzut dacă în bine sau în rău.

Și am un copil în pântece.

Cu toate că nu primise confirmarea chimicalelor, era din zi în zi tot mai sigură că în ea creștea o viață. Copilul lui Ahmann Jardir. Al lui trebuia să fie, pentru că nu se mai culcase cu nimeni altcineva – dar i se părea tot ireal. Arlen se ferise să pună în ea un copil-demon, iar ea îi spusese că nu-i păsa. Iar acum demonul deșertului își pusese copilul în ea, și ea își spunea același lucru, dar oare era adevărat? Avea să iubească și

să îngrijească acel copil, dar câte vieți aveau să se piardă dacă venea Ahmann să-l ceară? Nu-și putea ascunde starea la nesfârșit. Pe noapte, *dama'ting* ar fi putut deja s-o vadă în prezicerile lor.

Își mângâie pântecele și simți o lacrimă prelingându-i-se în josul nasului. *Te rog, fă să fie fată*!

Gândul o umplu de rușine. Ar fi iubit mai puțin un băiat? Firește că nu. Dar era mai puțin probabil să vină Ahmann cu o armată în Nord pentru o fată.

Își aminti din nou cuvintele mamei sale. *Găsește un bărbat și culcă-te cu el cât mai curând.* Elona știa cu siguranță cum se face așa ceva.

Dar, deși era josnică, mama ei avea adesea dreptate. Elona vedea lumea prin ochii propriilor pofte și le înțelegea pe ale altora într-un mod în care Leesha, judecând logic, nu era în stare s-o facă. Planul ei de a se folosi de Gared – culcându-se cu el și convingându-l că poartă în pântece copilul lui – era oare mai puțin josnic decât faptul că Elona își făcea mendrele cu fiul fostului amant, în spatele soțului?

Pe noapte, își spuse, *cred că planul meu era mai urât.*

Dar cel mai rău era că încă nu și-l scosese din minte. Nu amestecându-l de tot pe Gared, firește, dar se mai găseau cu siguranță și alții care s-ar fi potrivit – Văiuga nu ducea lipsă de bărbați puternici și curajoși. Până și Yon cel Cărunt devenise incredibil de tânăr și de chipeș, și era văduv de cincisprezece ani. O ciupise de fund de destul de multe ori ca să-i dea de înțeles că era interesat, însă pe-atunci gestul fusese inofensiv – o fantezie lipsită de speranțe a unui bătrân pofticios. Însă acum…

Ideea o făcu să se cutremure când își aduse aminte de zâmbetul lui fără dinți. *Nu, nu Yon.* Dar mai erau și alții. Câte vieți puteau fi salvate dacă moștenirea copilului rămânea o taină?

Firește că Ahmann ar fi putut mărșălui spre Nord, să-l omoare pe bărbatul care-i atinsese logodnica. Noaptea, Kaval ar fi fost gata s-o facă în locul lui. Gândul era înspăimântător și nu ușor de scos din minte. Ahmann era probabil cu adevărat convins că face ceea ce e necesar ca să salveze lumea, însă își urmărea țelul cu brutalitate și hotărâse că Leesha – sau, cel puțin, ceea

ce se afla între picioarele ei – e poarta lui către Nord. Ar fi ucis pe oricine încerca s-o atingă.

Exact așa cum a-ncercat să-l omoare pe Arlen. Nu voia să creadă una ca asta, voia s-o pună pe seama strădaniei lui Arlen de a masca tot ce nu dorea să știe ea, numai că ambii posibili Izbăvitori erau din cale-afară de sinceri, așa că îl credea. Dar, așa cum ocolise Ahmann tot ce avea legătură cu Par'chin, Arlen făcea afirmații criptice. Era timpul să-i ceară să lămurească lucrurile.

Pe noapte, ce-o să creadă când o să-mi vadă pântecele rotunjindu-se?

Din depărtare se auzi muzică, vestind apropierea lui Rojer. Căzuseră de acord să stea de vorbă între patru ochi, înainte de sosirea lui Arlen, însă ea nu-și dăduse seama că deja era atât de târziu. Cu broderia de mult uitată în poală, privi pe fereastră și văzu că erau deja în amurg. Cerul se întuneca tot mai devreme, de la o zi la alta. Solstițiul trecuse de mult, și lumina ținea tot mai puțin, pe când întunericul căpăta putere. Cu gândul la asta, se cutremură.

Dar, pe măsură ce se apropia, muzica îi alungă spaimele și grijile, așa cum fermeca demonii. Puse ceainicul pe foc și deschise ușa pentru saltimbanc, știind că Wonda patrula prin curte, ținând pe oricine altcineva la distanță.

Rojer intră la puțin timp după aceea, ținându-și arcușul și scripca în aceeași mână. Ochii Leeshei zvâcniră către baza instrumentului, însă bărbia glifată lipsea.

— Am lăsat-o la han, spuse Rojer. Arătă cu arcușul către vechiul șal al Brunei, ținut de Leesha pe umeri. Abia așteptai să te înfășori în zdreanța asta antică, nu-i așa?

Leesha pipăi împletitura veche, cârpită de nenumărate ori, de-a lungul anilor, de degetele iscusite ale stăpânei. În sat erau oameni cu părul cărunt care spuneau că Bruna îl purta și în tinerețea lor, cu peste o jumătate de veac în urmă. Leesha nu-l spălase niciodată și încă mai avea mirosul bătrânei, ajutând-o să se întoarcă într-un timp când coliba aia era cel mai sigur loc din lume.

— Tu ai talismanele tale, Rojer, iar eu îl am pe-al meu.

El își aruncă Mantia pestriță a Nevăzutului, glifată de Leesha însăși, pe spătarul unui scaun, ignorând cu desăvârșire cuierul de lângă ușă. Își agăță sacul cu minunății alături de ea și se lăsă

să cadă pe același scaun, punându-și picioarele pe masă și scripca sub bărbie.

— Foarte adevărat.

Leesha se duse după cănile de ceai și după biscuiți, lovind în treacăt cu pantoful în scaunul lui, ceea ce îl făcu să-și coboare picioarele de pe masă.

— Ce le-ai spus nevestelor tale ca să te lase să vii neînsoțit?

— A fost mult mai simplu decât crezi, răspunse el. Am fost mângâiat pe creștet, mi s-a spus o aiureală despre zaruri și am fost trimis să-mi văd de-ale mele.

— Zarurile alea sunt greu de înțeles, spuse Leesha, aducând ceaiul aburind.

— Ai dreptate, încuviință el. Dar puterea lor pare destul de reală.

Leesha simți nevoia să scuipe.

— O cârjă care ajută puțin ghicitul să pară treabă serioasă, dar, dacă ar fi atât de puternice cum vor *dama'ting* să credem, toate femeile din Nord ar fi acum în spatele unui văl și toți bărbații ar avea în mână o suliță.

— Bună cârjă, spuse Rojer, sorbind din ceai. Fața i se schimonosi. Întotdeauna te zgârcești la zahăr.

Scoase din buzunar o sticlă plată și turnă în cană un strop de lichid de culoarea caramelului. Leesha se încruntă, dar el zâmbi și săltă cana înainte de a gusta din nou.

— S-a reparat. Dar despre ceai amar și zaruri din oase de demon putem vorbi mai târziu. Avem prea puțin timp ca să discutăm despre fata nebună.

Leesha nu-l întrebă la cine se referea. Prin minte îi trecu imaginea Rennei Tanner, săltându-l pe Enkido deasupra capului. Pe urmă, Leesha se uitase mai bine la ea. Sub glifele desenate cu lujer negru și sub mârâituri se ascundeau o fată rotundă, frumoasă și un trup care-l făcea de rușine chiar și pe al ei înseși, fremătând de mușchi, dar nelipsit de niciuna dintre rotunjimile femeiești.

Oare asta își dorea? se întrebă. *O femeie care poate strânge de gât un demon cu mâinile goale*?

Dacă era așa, Renna n-avea nicio vină. Nu era corect s-o învinovățească.

— Nu știm dacă e mai nebună decât el, Rojer.

Saltimbancul râse.

— Nu-mi place să-ți dau eu vestea, Leesha, dar Arlen e nebun de legat. Îi datorez viața și n-o să uit asta niciodată, dar o ia întotdeauna la stânga când oamenii sănătoși la cap o iau la dreapta.

— Tocmai de-asta e puternic, zise Leesha. Și același lucru se poate spune despre tine.

El ridică din umeri.

— Nici saltimbanci zdraveni la minte n-am întâlnit. Sorbi din nou din ceai. Spune că-și sunt promiși. Crezi că vorbește serios?

— Nu-i treaba noastră, Rojer.

— Rahat de demon! Să fiu al Miezului dacă nu-i treaba lumii întregi – și mai ales a ta.

— De ce? întrebă Leesha. Am stat încleștați doar cinci minute, acum un an, și n-am mai vorbit nimic despre asta de-atunci.

— Se scapă repede, eh? întrebă Rojer. Despre așa ceva nu afli niciodată din cântece.

— Am fost... întrerupți, zise Leesha, aducându-și aminte de demonul lemnului care i-l smulsese din îmbrățișare.

Niciodată nu urâse un miezing mai mult decât atunci.

— Oricum nu-nseamnă că mă privește unde și-a lăsat sământa de-atunci încoace.

— Cei doi stau la Smitt, știi? întrebă Rojer. Chiar pe același coridor cu mine. O să-i aud în fiecare noapte. Melly, fata hangiului, zice că, după ce se-ntorc de la vânătoarea de demoni, fac să se cutremure pereții.

Leesha strânse atât de tare cana cu ceai, încât începu să-i tremure în mână. Rojer arătă într-acolo cu vârful arcușului.

— Vezi? De-asta e treaba ta.

•

— Nu mai avem mult, spuse Arlen.

De la marginea glifei mari din Văiuga Tăietorului de Lemne, merseseră cam un kilometru și jumătate către coliba Culegătoarei de Ierburi. Exista un drum glifat, dar Arlen o luase mai de-a dreptul, pe o potecă dintre copaci. La un moment dat, Renna recunoscu un loc.

— E teribil de-aproape de vechea ta ascunzătoare.

— Leesha avea nevoie de ajutor, spuse Arlen. E fată deșteaptă, dar se bagă uneori în belea.

Imaginea Leeshei Paper în sala tronului contelui reveni pentru o clipă în mintea Rennei, cum o tot făcea de câteva ore. O

deranja destul de mult și numai așa cum și-o imaginase – curajoasă, deșteaptă și bogată, practic venerată de văiugeni –, dar bineînțeles că Arlen nu spusese niciodată că era și frumoasă ca zorile, cu acea privire blândă și neajutorată pe care-o adorau bărbații.

— Ai stat aproape pentru ca Omul Glifat să se poată năpusti s-o salveze, ca un erou din poveștile cântate prin taverne?

Arlen se opri și oftă. Apoi se întoarse s-o privească în ochi.

— Hai să facem un târg, Ren. Tu-mi povestești în amănunt cum ai păcătuit cu Cobie Fisher, iar eu îți spun, la fel de amănunțit, cum am păcătuit cu Leesha Paper.

Renna își simți furia crescând și văzu cum năvălea spre ea magia din jur, hrănindu-i-o și întețindu-i-o. Emoțiile puternice se vedeau în aura de magie care-i înconjura pe oameni noaptea. Furia ei trosnea, strălucitoare, probabil de neconfundat pentru Arlen, dar el o privea calm. Nu dădea înapoi, dar nici nu o stârnea, silind-o să fiarbă mocnit.

Avea dreptate. Cu Cobie Fisher ea făcuse – și simțise – lucruri fără nicio legătură cu Arlen, și el nu trebuia să le afle. Nu-l priveau.

Și atunci de ce nu putea să privească sentimentele lui în aceeași lumină? O lăsase pe Leesha în urmă, în Văiuga, cu luni înainte de a o întâlni pe ea, de a i se promite ei. Ce conta ceea ce simțise până atunci sau ce făcuse?

Și totuși conta.

— Cobie Fisher e mort, spuse ea. Leesha Paper ne-a invitat la ceai.

Arlen oftă iarăși.

— Și ce vrei să fac acum, Ren?

Ea respiră adânc, în ritmul în care o învățase el, îmbrățișându-și furia așa cum își îmbrățișase durerea. Inundată de propriul sentiment, se trase brusc înapoi și îl lăsă s-o părăsească. Magia i se răcori.

— N-a fost deloc corect din partea mea, spuse într-un târziu. Nu mi-e ușor.

Arlen râse.

— Ai dreptate. Nici pentru mine nu-i o plăcere, Ren. Numai să… nu lovești pe nimeni, decât dacă te lovește mai întâi, se poate?

Renna chicoti.

— Da, asta pot să-ți promit. Dar nimic altceva.

— E de-ajuns, răspunse Arlen, în timp ce întâlneau un alt drum, unul dintre pătratele mari de eton proaspăt turnat.

În piatră fuseseră săpate glife puternice, care nu lăsau să treacă nicio odraslă a Miezului. Străluceau ușor, atrăgând toată magia ieșită în jurul lor din Miez.

Pe măsură ce se apropiau de destinație, glifele deveneau tot mai complicate. Drumul se termina la intrarea unei grădini imense, mai mare decât tot ogorul lui Harl, dar Renna nu văzu niciuna dintre plantele hrănitoare pe care le cunoștea. Numai ierburi și plante de leac. Grădina unei Culegătoare de Ierburi.

O potecă bătătorită străbătea grădina, curbându-se într-o parte și-n alta printre parcelele cultivate. Fiecare parcelă era înconjurată de pietre glifate, care dădeau căldură unor soiuri și răcoare altora și absorbeau umezeala din aer ca să le hrănească rădăcinile.

— Foarte frumos, mormăi Renna, știind că era vorba de mai mult decât atât.

Rețelele de glife erau prea complicate pentru ea. Chiar și văzând magia retrăgându-se sau venind ca un val, nu putea decât să-i ghicească efectele. Nu făcuse oficial cunoștință cu Leesha Paper, dar putea deja să spună că nu-i plăcea. Era ca o vrăjitoare din poveștile saltimbancilor. Din grădină trecură într-o curte mare, cu o colibă mică în centru. O construcție simplă, fără pretenții, în mijlocul acelei splendori. Dintr-un anumit motiv, asta o făcu s-o deteste pe Leesha Paper și mai mult.

Deși noaptea era caldă, o străbătu un tremur și-și strânse mantia mai tare în jurul trupului, amintindu-și cu ură că e un dar de la *ea.*

Un soi de pată se învârteji amețitoare în aer când din întuneric ieși o femeie, dându-și pe spate propria Mantie a Nevăzutului. Ținea un arc gata de tragere cu vârful în jos și arăta altfel în vederea glifată, scăldată în magie strălucitoare, dar Renna o recunoscu. Wonda Cutter, o altă ucenică de-a lui Arlen, arătând impresionant în noua ei armură de lemn.

Femeia tânără îi domina cu statura ei, mai înaltă decât ar fi avut orice femeie dreptul să fie și de două ori mai lată în umeri. Zâmbi, și magia din jurul ei deveni caldă și primitoare când se înclină adânc.

— Izbăvitorule!

— Ți-am spus de mai multe ori că nu-s Izbăvitorul, Wonda, zise Arlen, dar fără încruntarea care i se simțea de obicei dincolo de cuvinte când era vorba despre asta. Tânăra femeie îi plăcea. Spune-mi Arlen.

Wonda clătină din cap, privind în jos.

— Nu cred că pot s-o fac, domnule.

— Domnule Bales? sugeră Arlen.

Ea se lumină la față.

— Da, cred c-așa o să fie bine. Se întoarse spre Renna și se înclină din nou. Bine-ai venit la colibă, domnișoară Tanner! Sunt onorată să te cunosc. Am văzut ce i-ai făcut lui Enkido în sala tronului și n-a fost prima oară când l-am privit luptându-se. Sper c-o să pot fi și eu cândva măcar pe jumătate atât de bună.

Are un preț, se gândi Renna, dar dădu din cap, uitându-se la Arlen.

— Am avut un profesor bun.

Wonda zâmbi, îndreptându-și spre Arlen privirea plină de venerație.

— Da. Se uită către colibă. Maestra Leesha e înăuntru, cu Rojer. Dacă nu vă supărați că trebuie să așteptați o clipă, vă anunț.

— O găsesc pe placul meu, zise Renna, când tânăra se îndepărtă.

Arlen dădu din cap.

— Dacă m-ar urma o sută de Wonda Cutter, aș da buzna chiar și în Miez.

•

Wonda apăru în pragul ușii la o oră după lăsarea întunericului.

— Au sosit, Maestră Leesha.

— Mulțumesc, Wonda, spuse Leesha. Fii bună și trimite-i înăuntru, apoi du-te în curte și ai grijă să nu ne tulbure nimeni.

Tânăra dădu din cap.

— Da, maestră.

O clipă mai târziu, apăru Arlen, părând mai destins decât îl mai văzuse vreodată. Renna Tanner intră în urma lui, rotindu-și ochii cu neîncrederea unui animal de pradă. Întâlni privirea Leeshei, care își dădu seama că se holba cu o totală lipsă de politețe.

Vocea mamei ei îi răsună în minte: *Spune ceva, idioato.*

Își veni în fire și se îndreptă spre nou-venită.

— Bine-ai venit în coliba mea! Renna, nu? Privirea îi zvâcni spre Arlen. N-a făcut nimeni prezentările. Sunt Leesha Paper.

Întinse mâna să ia mantia tinerei femei, dar icni când o văzu. Era Mantia Nevăzutului, lucrată de ea pentru Arlen.

I-a dat-o ei? Simți un val de furie când își aminti că trudise din greu la mantia aia, mai mult decât la a ei și la a lui Rojer la un loc. Își dorise atât de mult să-l impresioneze, să-i arate puterea glifelor ei, dar Arlen abia dacă o privise când i-o pusese pe umeri și n-o purtase niciodată.

Ăsta a fost darul de logodnă? se întrebă, cu amărăciune. Legătura dintre cei doi păru dintr-odată să fie *treaba* ei într-o foarte mare măsură.

— Știu cine ești, răspunse Renna.

Leesha desluși în privirea ei ceva care o făcu să-și dorească să ia toiagul Brunei și s-o pocnească, dar își păstră zâmbetul prietenos.

— Ceai?

— Te rog, răspunse Arlen, cuprinzând-o pe Renna cu brațul și despărțindu-le pe cele două femei.

Rojer se rostogoli din scaun, încheindu-și tumba cu o plecăciune adâncă.

— Rojer Juma-de-Mână, la dispoziția ta.

Renna râse și bătu din palme, părând brusc o fetiță nevinovată.

— Renna Tanner, spuse, când el îi sărută mâna. Arlen mi-a povestit multe despre tine.

— Să nu crezi o iotă, o sfătui el, făcându-i cu ochiul.

Renna îi zâmbi, și Leesha simți nevoia să țipe, dar își păstră zâmbetul luminos.

— Vino să m-ajuți cu ceaiul, Rojer, spuse.

El se supuse și, când ajunseră lângă masă, îi șopti, acoperită de zăngănitul ceștilor și al farfuriuțelor:

— Pe noapte, tu de partea cui ești?

— Oh, acum ne împărțim în tabere? întrebă el, cu dulceață. Credeam că nu e treaba noastră.

Leesha își repezi piciorul spre el, dar saltimbancul se feri de lovitură, fără să verse niciun strop din ceaiul pe care-l duse în camera de primire, pentru Renna și Arlen. Leesha veni din bucătărie cu cănile și îi găsi pe Arlen și Renna așezați unul lângă altul pe canapea, iar pe Rojer, pe cel mai apropiat scaun. Se

întrebă dacă nu cumva cei doi bărbați se străduiau să le țină pe ea și pe Renna cât mai departe una de alta.

— Așaaa, spuse Rojer, lungind din cale-afară cuvântul. Ei, ce ați mai făcut?

— Multe, răspunse Arlen. Văiuga se mărește cu iuțeală de la o zi la alta, înghițind cătune întregi, în timp ce aici vin oameni din toate Orașele Libere. A început munca la glifele mari plănuite de noi astă-iarnă, și unele sunt deja activate.

Se uită la Leesha cu ochii sclipindu-i.

— Merge, Leesha. Glifele mari se înmulțesc, așa că, într-o bună zi, lupta cu demonii n-o să mai conteze. N-o să mai avem cu cine lupta, vor fi cu toții captivi în Miez. În ritmul ăsta, „contele” Thamos o să-și spună duce în scurt timp, iar Rhinebeck n-o să mai poată zice nimic.

— Dar tu vei putea, spuse Rojer.

— Nu-i treaba mea, răspunse Arlen. Puțin îmi pasă cine stă pe tron, atâta timp cât se construiesc glife mari, iar oamenii sunt pregătiți pentru ceea ce va urma.

— Și ce-o să urmeze? întrebă Leesha.

— Războiul, spuse Arlen. Demonii vor încerca să ne oprească acum, înainte de a ajunge rețeaua de glife mari destul de puternică.

— Rahat de demon! Rojer se uită mai întâi la Leesha, apoi la Arlen. M-am săturat să vă tot aud spunând că nu-i treaba voastră, când sunteți mereu cei care duc greul. Oamenii din Orașele Libere vin încoace, construiesc glife mari și se înarmează datorită ție, Arlen Bales, Omul Glifat, nu datorită Contelui Thamos.

Arlen ridică din umeri.

— Poate. Sau poate pur și simplu s-au săturat să se ascundă și vor să lupte pentru o șansă de a fi liberi. Da, io sunt steagul sub care se-adună, dar asta nu mi-ar da dreptul să pretind tronul chiar dacă mi l-aș dori – dar nu mi-l doresc. De ce m-aș ridica împotriva lui Thamos? E ceva cam plin de el, dar face ceea ce trebuie să facă un conducător bun – construiește drumuri și sate, îi ajută pe oameni să-și glifeze casele și să-și însămânțeze ogoarele, numește judecători și miniștri ca să păstreze ordinea, adună gunoiul, dă bani cu împrumut, hrănește pe toată lumea și le dă tuturor de lucru pentru binele comun. Birurile lui sunt mari, dar corecte, primește cetățeni noi dacă îi

jură credință Angiersului și n-are destui oameni ca să terorizeze cu adevărat pe cineva.

— Am auzit că are o mie de Soldați de Lemn, spuse Rojer.

Arlen clătină din cap.

— O mie de oameni care-și pot pune un coif de lemn și pot mărșălui cu o suliță în mână, dar cel mult două sute de Soldați de Lemn. Ceilalți trimit săgeata de mai multe ori pe lângă țintă decât în țintă, sunt mai degrabă, Glifari, ingineri și constructori.

— Iar acum li s-au adăugat Gared și tăietorii de lemne, mulțumită ție.

Arlen ridică iarăși din umeri.

— Contele îi poate folosi mai bine în timpul zilei. Eu îi primesc în schimb noaptea, împreună cu Soldații de Lemn. Chiar și Thamos iese noaptea și-și aduce sulița unde îi spun.

— Deocamdată, zise Leesha.

— Thamos știe că-i pot dărâma poarta fortăreței oricând vreau, ripostă Arlen. Atâta timp cât sunt aici, rămâne de partea noastră.

— Și când nu ești? întrebă Leesha.

El zâmbi.

— Atunci trebuie să-l ții tu de partea noastră, nu să te faci nevăzută, cum s-a întâmplat la Curte.

Ca răspuns la ironia lui batjocoritoare, Leesha clocoti în tăcere. Se „făcuse nevăzută” ca s-o întâlnească pe Ducesa Araine, adevărata putere din Angiers – fiii ei nu erau cu mult mai mult decât niște marionete. Întâlnirea lui Arlen cu ducele și cu frații lui fusese o mascaradă. Dar Leesha nu putea dezvălui asta fără să-nșele încrederea lui Araine.

În schimb, trebuie să-l las să mă creadă proastă. Gândul o înfurie.

— Ce mesaj a trimis Ducele Euchor? întrebă, ca să schimbe vorba.

— Rhinebeck n-o să plătească niciodată prețul cerut de el pentru ajutor, răspunse Arlen. Nu înainte de a se trezi cu zidurile înconjurate de krasiani, și poate nici chiar atunci. N-o să existe nicio alianță.

Răspunsul categoric păru să apese asupra încăperii. Însemna că Angiersul urma să-l înfrunte pe Ahmann singur, ceea ce mai însemna și că Laktonul n-avea să primească niciun ajutor înainte

de a-și întoarce krasianii privirea într-acolo. Cât timp mai aveau laktonienii? Un an? Cel mult trei?

— Ce vrea? întrebă Rojer.

— Rhinebeck încă n-are niciun fiu, zise Arlen. Euchor îi cere să divorțeze de Ducesa Melny și să se însoare cu una dintre fiicele lui, care au născut deja băieți.

— Hypatia, Aelia și Lorain, spuse Rojer. Faimoase în Orașele Libere fiindcă e imposibil să le deosebești de demonii prundului. E totuna cu a-i cere lui Rhinebeck să-și lase pantalonii în jos ca să se culce peste un butoi.

Arlen dădu din cap.

— Dacă vor cuceri krasianii Angiersul, tronul de metal o să le blocheze calea la Podul Peste Fluviu.

— Euchor e un prost, zise Leesha.

— Într-o mai mare măsură decât crezi, spuse Arlen. Euchor deține secretele focului, Leesha, și metodele prin care le poate transforma în orori mai cumplite decât orice coșmar.

Scoase o carte veche, legată în piele, și i-o aruncă. Pe copertă scria: *Armeale Limii Vechie.*

— Odihnește-te bine înainte de a o citi, o sfătui. O să-ți piară somnul pentru o săptămână.

Leesha luă cartea uitându-se în ochii lui. Părea atât de calm, de împăcat. Se uita la un om care nu-și mai făcea griji pentru ziua de mâine, concentrându-se pe de-a-ntregul asupra celei de azi.

— Te-ai schimbat atât de mult. Hainele simple, întoarcerea la adevăratul tău nume…

Ochii tăi, ar fi vrut să adauge, dar se stăpâni cu înțelepciune.

— M-am întors la rădăcinile mele, răspunse el, dând din cap către Renna. N-o să le mai uit iarăși.

— Dacă le uiți, primești altă lovitură de picior, spuse Renna, punându-i mâna pe coapsă.

Arlen își așeză mâna peste a ei și o strânse ușor. Un gest atât de mărunt, dar atât de grăitor! Leesha își stăpâni un tremur când Arlen se uită din nou la ea.

— Acum știu ce sunt, Leesh. *Cine* sunt. Nu mai am nici îndoieli, nici griji.

— Cum se face că știi? întrebă ea.

Tonul lui deveni serios.

— Ultima dată când a fost Lună Nouă, un demon a încercat să mă ucidă.

Rojer chicoti.

— Cu ce s-a deosebit asta de oricare altă noapte?

— N-a fost un demon oarecare, Rojer, răspunse Arlen, cu ceva din asprimea vocii Omului Glifat.

Zâmbetul de pe fața saltimbancului pieri.

— Un demon inteligent, zise Leesha. Mi-a povestit Darsy. Îți intră în cap.

Arlen se bătu cu degetul în tâmplă.

— Și eu am intrat într-al lui. Însă nu pentru multă vreme, dar destulă ca să știu cu ce ne luptăm și ca să văd magia așa cum o văd ei. Iar acum, odată ce am văzut, mi-a rămas pentru totdeauna în minte.

Ridică mâna și desenă în aer glife mărunte. Lămpile din cameră se stinseră una câte una. Leesha își duse mâna la șorț, vrând să-și ia ochelarii glifați, dar, înainte de a apuca să și-i pună, Arlen trasă deasupra capetelor lor o glifă de lumină, care se aprinse, umplând încăperea cu mai multă lumină ar fi făcut-o razele soarelui dimineții, bătând din plin în ferestre.

— Ziditorule, șopti Rojer.

— Asta nu e decât o mică parte.

Arlen se ridică în picioare își desprinse cuțitul de la centură.

— Acum este aproape imposibil să fiu rănit, dar, dacă totuși se întâmplă…

Își crestă mâna, trăgând o linie strălucitoare de sânge.

— Arlen! strigă Leesha, ridicându-se ca să vadă tăietura.

Era până la os – întrezări o străfulgerare de alb înainte de a țâșni sângele, revărsându-se pe podea. Rana putea fi cusută, dar nici măcar așa mâna n-avea să se refacă perfect. Se uită la Renna, dar fata părea să nu-și facă nicio grijă.

— … pot să mă vindec cât ai clipi, încheie Arlen.

Mâna i se transformă în fum, trecând printre degetele Leeshei, apoi se solidifică la loc, întreagă și intactă, doar cu tatuajele complicate jucând pe piele. Dispăruse până și sângele de pe podea.

Leesha își puse ochelarii glifați, ca s-o studieze îndeaproape. În lumina glifelor, Arlen strălucea mai tare decât îl mai văzuse strălucind vreodată și – constată ea, nu cu prea mare surprindere – și Renna strălucea de putere.

— Îi pot vindeca și pe alții, spuse Arlen, și pot ucide demoni fără să-i ating. Îmi descopăr puteri noi în fiecare zi. Orice pare cu putință.

— Mi-a povestit Darsy că ai golit spitalul, zise Leesha, dar, așa strălucitor cum ești, totuși nu porți destulă putere pentru soiul ăsta de magie. De unde iei ce-ți lipsește? Din *hora*? Din sângele negru al demonilor?

Arlen clătină din cap.

— Astea sunt cârje. Ai avut dreptate când ai spus că glifele mari mă vlăguiesc, Leesha. Trag de magia mea, o absorb ca să-și întărească propriul câmp. Zâmbi. Dar acum pot inversa absorbția.

Respiră adânc, și Leesha icni când magia care plutea deasupra podelei se năpusti către el. Glifele pictate și gravate pe întreaga colibă, până atunci strălucitoare de putere, păliră, în vreme ce Arlen prinse să strălucească atât de tare, încât îți era greu să-l privești.

— Ai învățat toate astea de la demonul minții? întrebă Leesha.

Arlen făcu semn că da.

— Dar nu-i subestimați doar fiindcă am avut noroc și am ucis unul. Abia dacă pot zgâria suprafața puterilor pentru ei tot atât de firești ca răsuflarea. Vor veni mai mulți și nu mă vor subestima iarăși.

— Semăna cu un om, dar era mai scund? întrebă Leesha. Cu cap bulbos și coarne mici, ca niște rămășițe?

Ochii lui Arlen se îngustară.

— N-am povestit nimănui asta.

Se uită la Renna.

— Nu te uita așa la mine, Arlen Bales, zise ea. Io n-am suflat niciun cuvințel.

— Să știi că unul dintre ei ne-a atacat în Mărinimia lui Everam, zise Leesha.

Arlen aruncă o privire spre Rojer.

— Nu fac parte din acest „noi”, spuse saltimbancul. Eram în cadă. Mi-au scăpat toate cele petrecute.

Arlen părea surprins.

— Ce s-a-ntâmplat?

Leesha respinse valul de scârbă pe care i-o stârnea amintirea.

— A venit de Asfințire, la fel cum a venit al vostru. Mi-a… controlat mintea.

Renna se uită la ea, pentru prima oară cu empatie.

— Te-a silit să faci ceva?

Leesha dădu din cap.

— Venise ca să-l ucidă pe Ahmann, sau cred că prefera să-l discrediteze. Pentru asta s-a folosit de mine și de soția lui, Inevera, ca de niște marionete.

— Cum ați rupt vraja? întrebă Arlen.

— Ahmann ne-a atins, și au străfulgerat glifele de pe coroana lui. Controlul demonului s-a întrerupt imediat. Ahmann l-a ucis, dar demonul l-ar fi înfrânt dacă nu i-am fi abătut noi atenția.

Arlen dădu din cap, aruncând o privire spre Renna.

— Un bărbat nu e nimic fără o femeie potrivită alături.

Renna îi zâmbi, și Leesha se văzu nevoită să înghită fierea care amenința să i se urce în gât.

— Demonul era singur? întrebă Renna.

Leesha clătină din cap și văzu în ochii celeilalte femei că știa deja răspunsul.

— Avea un… soi de gardă de corp. Un miezing care putea să-și schimbe înfățișarea.

— Un demon metamorf, zise Arlen. Se poate preschimba în orice vede sau își imaginează. În împrejurări obișnuite, nu e în stare să-și imagineze mare lucru, dar, dacă îl controlează un demon al minții…

— Ahmann a zis că e unul dintre prințișorii lui Alagai Ka, povesti Leesha. Și că vor veni mai mulți la următoarea Asfințire.

Arlen dădu din cap.

— Ticălosul e un fiu la Miezului care trebuie nimicit, dar nu s-a înșelat. Până la Luna Nouă mai e o săptămână și jumătate. Mă străduiesc din răsputeri să pregătesc Văiuga, dar lucrurile vor lua o întorsătură atât de urâtă, încât *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne* o să pară un joc de copii.

Leesha îl aprobă cu o înclinare a frunții.

— Și aici, și în Mărinimia lui Everam. Demonii minții se tem de Ahmann, așa cum se tem de tine. Omorându-l, le-ai face lor un adevărat *dar.*

Cuvintele erau menite să usture, să-i aducă aminte că jurase să li se opună miezingilor cu orice preț, așa cum o făcuseră cândva într-o peșteră care le servise drept adăpost pe drumul de întoarcere din Angiers.

Se așteptase să fie șocat sau furios, sau trist, dar el se mulțumi s-o privească răbdător.

— Nu mă poți manipula doar fiindcă ți-am povestit ce promisiune am făcut în copilărie, Leesha. În viața mea am făcut multe promisiuni, și eu sunt cel care hotărăște cum și când mi le țin.

— Ce promisiune? întrebă Renna.

— Vorbim despre asta mai târziu, spuse Arlen, cu o ușoară încordare în glas.

Renna nu păru mulțumită, dar nici nu insistă.

— Și Abban, și Ahmann au vorbit despre Par'chin ca despre un prieten, zise Leesha…

Arlen râse și, dacă faptul că ea îi știuse dinainte numele krasian îl surprinse, nu o arătă.

— Abban n-are prieteni, Leesha! Numai cunoștințe de pe urma cărora poate profita, printre care eu m-am numărat cu siguranță. Iar Ahmann Jardir are două fețe, una prietenoasă și corectă, și una – cea adevărată – pe care și-o arată mult mai rar. Cea care ar face orice pentru putere.

— Ce s-a-ntâmplat în Labirint? întrebă Leesha, fără ocolișuri? Ce ți-a făcut? Ajunge cu ghicitorile! Dacă vrei să n-avem încredere în el, spune-ne de ce!

Calmul dispăru pentru prima oară din ochii lui Arlen. Rojer îi întinse sticla lui, iar el trasă cu lejeritate o glifă în aer, făcând-o să-i zboare în mână ca pilitura de fier către magnet. Desfăcu dopul și sorbi prelung, stând aplecat, cu brațele sprijinite pe coapse și cu ochii în jos.

— Ahmann Jardir mi-a fost *anjin'pal,* începu el. Nu mă-ndoiesc că ați auzit cuvântul, dar nu cred că poate înțelege cineva ce înseamnă. M-a dus în prima luptă adevărată cu demoni, mi-a stat alături, sângele i s-a amestecat cu al meu…

— Cum ai făcut tu pentru văiugeni, spuse Rojer.

— Și pentru mine, adăugă Renna.

Arlen dădu din cap.

— Da, dar a fost altfel. Krasianii nu voiau să mă lase să lupt. Nu mă considerau demn. Jardir mi-a luat apărarea când ceilalți voiau să mă spânzure. Am fost bine-venit în palatul lui, a învățat limba mea. Mi-a fost ca un frate, m-a învățat, despre lume și despre mine, lucruri pe care de unul singur nu le-aș fi învățat decât într-o viață întreagă.

— Atunci ați fost cu adevărat prieteni, spuse Leesha, dar cuvintele nu împrăștiară teama crescândă stârnită de tonul cuvintelor lui Arlen.

— Da, așa e, dacă vorbesc doar despre mine. Dar, privind în urmă, mă tem că s-ar putea să fi fost întotdeauna gata să-mi înfigă o suliță în spate în clipa când încetam să-i mai fiu de folos, că a plănuit întotdeauna să atace Nordul și că și-a urmărit planurile pe deasupra capului meu.

Răsuflă prelung.

— Dar poate că nu. Poate că asta a fost doar urmarea celor petrecute.

În încăpere era liniște, toată lumea îl asculta cu privirea lipită de buzele lui, chiar și Renna.

La urma urmelor, *bănuiesc că nu ne spune tot,* se gândi Leesha.

— Pe vremea aia, mai făceam și altceva în afară de lupta alături de krasiani. Călătoream cu regularitate ca mesager și mi-am petrecut ani umblând prin ruine. Am cheltuit mai mult aur decât văd alții în toată viața lor pe hărți vechi, care de obicei nu duceau nicăieri și nu pot număra de câte ori n-a mai lipsit mult ca să fiu ucis. Dar, pe de altă parte, acum câțiva ani, Abban mi-a promis o hartă a Soarelui Anoch.

— Locul unde odihnește Kaji, spuse Leesha.

Arlen dădu din cap.

— Mi-am riscat viața încercând să pun mâna pe hartă și copiind-o chiar sub nasurile tuturor *dama.* Mi-am petrecut multe săptămâni cutreierând deșertul în căutarea acelui loc. Krasianii spuneau că l-au înghițit nisipurile, dar eu sunt încăpățânat.

— Într-adevăr, comentă Leesha.

Ochii lui Arlen sticliră.

— Dar l-am găsit, Leesha! Soarele Anoch, orașul lui Kaji, orașul pierdut, găsit de mine! Era pe jumătate îngropat, dar, chiar și-așa, cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată. Palatele lui, pe lângă care orice clădire în care locuiesc ducii e măruntă, sunt perfect păstrate în nisip. În cel mai maiestuos dintre ele, am dat de o scară care coboară în catacombe, și le-am cercetat.

Rojer se apleca acum către el, nerăbdător.

— Ce-ai găsit?

— Pe Kaji, răspunse Arlen. Sau pe un descendent de-al lui. Era îmbălsămat și înfășurat în pânză, dar încă mai strângea în brațe o suliță.

— Sulița lui Kaji, zise Leesha, simțind de îndată o răceală răspândindu-i-se în trup.

Sulița lui Ahmann.

Arlen dădu din cap.

— Am dus-o în Krasia, să le împărtășesc secretele ei. M-au crezut cu toții mincinos până ce a străfulgerat pentru prima oară, prinzând viață și ucigând un demon în Labirint. O oră mai târziu, conduceam atacul și orice *Sharum* din preajmă îmi scanda numele. Peste două ore, Jardir și oamenii lui, printre care Kaval și Coliv, mi-au întins o cursă ca să-mi fure sulița. M-au bătut, mi-au luat-o și m-au aruncat într-o groapă unde era un demon al nisipului, viu.

— Ziditorule, spuse Renna, cu buzele curbându-i-se într-un mârâit și strânse mânerul de os al cuțitului uriaș din teaca pe care o ținea prinsă de mijloc.

— Cum ai scăpat? întrebă Rojer.

— Am ucis demonul și m-am cățărat afară din groapă. Așa că Jardir m-a pocnit în cap și m-au aruncat afară din oraș, pe dune, să mor acolo.

Renna mârâi.

— Îi spintec pe acești fii de…

Arlen își puse mâna peste ale ei și ea se liniști.

— Kaval și Coliv n-au făcut altceva decât să se supună ordinelor. Nu e vina lor. Nu sunt decât niște salahori. Jardir e creierul.

— Probabil că, în ochii lui, prădarea orașului sacru și a mormântului lui Kaji trebuie să fi părut un sacrilegiu imens, spuse Leesha.

Arlen ridică din umeri.

— Ar fi trebuit să las magia să zacă sub nisip?

— Bineînțeles că nu, dar trebuie să înțelegi cum văd krasianii lucrurile, răspunse Leesha.

Arlen se uită la ea nevenindu-i să creadă.

— Înțeleg că Jardir mi-a furat cea mai puternică armă din lume și că, în loc să le dezvăluie tuturor tainele ei, o folosește ca să ucidă și să-nrobească oamenii pe drumul său prin Thesa. Dar

nu înțeleg de ce continui să-l aperi pe acest fiu al pișatului de cămilă…

Făcu ochii mari.

— Te-ai culcat cu el.

— Asta *nu*-i treaba ta!

Leesha nu voise să țipe, dar furia se adunase în ea pe tot timpul serii, alături de o greață care o răscolea fără încetare și de o durere în țeastă, atât de arzătoare, încât ar fi putut înfiera o vacă. Știa că răbufnind îi confirmase spusele, dar asta nu izbutea decât s-o înfurie și mai tare.

— Și tu vorbești!

Mâna îi zvâcni spre Renna.

Femeia mai tânără nu spuse nimic, dar se ridică și ocoli masa cu pași mari, apropiindu-se de ea. Privirile li se întâlniră și Leesha știu cum se simțise probabil Rojer când îl văzuse pe Kaval năpustindu-se spre el. Bâjbâi prin șort după ceva cu care să se apere, dar Renna o prinse de încheietura mâinii și i-o îndepărtă de buzunare dintr-o smucitură.

— Dacă ai ceva să-mi spui, sunt aici, mârâi Renna.

— Ahhh!

Leesha icni când cealaltă femeie îi răsuci încheietura.

Arlen apăru lângă ele într-o clipă și o luă pe Renna de încheietura mâinii.

— Ajunge, Ren!

Trase de ea, dar logodnica lui rezistă o clipă. Arlen era tot atât de puternic ca un demon al pietrei și ea izbutea să i se opună! Păru la fel de surprins ca Leesha, care se întrebă, pentru o clipă, dacă Renna o s-o ucidă. Însă tânăra sălbatică se aplecă spre ea până când nasurile aproape că li se atinseră, și Leesha se trase înapoi, temându-se că o să se scape pe ea, pierzând și puțina demnitate care îi mai rămăsese.

Însă Renna se mulțumi să-i vorbească, pe ton scăzut, egal.

— Mie mi-a spus cuvintele promisiunii, Leesha Paper. Ție ți le-a spus?

Leesha icni. Erau, aproape fără nicio deosebire, vorbele adresate de Gared Cutter mesagerului Marick, înainte de a se lua la bătaie pentru ea.

— N… nu, izbuti să îngaime în cele din urmă.

— Atunci vezi-ți de-ale tale și lasă-ne pe noi în pace!

Renna îi dădu drumul și se retrase cu un pas. Arlen îi eliberă brațul și ea se răsuci pe călcâie, apoi ieși din colibă ca o furtună.

Leesha își frecă iute încheietura și-i aruncă lui Arlen o privire nimicitoare.

— Drăgălașă femeie ți-ai găsit.

El o săgetă cu privirea și ea își regretă imediat cuvintele. Întinse mâna spre el, dar degetele îi trecură prin brațul lui când Arlen se împrăștie ca fumul și dispăru.

Pentru o clipă, ea și Rojer se holbară pur și simplu la locul în care stătuse. În cele din urmă, saltimbancul clătină din cap și se întoarse spre ea cu un zâmbet larg.

— Mai rău de-atât nu se putea.

Leesha îl privi cu asprime.

— N-ar trebui să te-ntorci la nevestele tale?

Rojer clătină din cap, veni lângă ea și o luă în brațe.

— Mai pot aștepta puțin.

Leesha încercă să se desprindă, dar el o ținea strâns și, după o clipă, nu i se mai împotrivi. El rămase așa și Culegătoarea de Ierburi își ridică încet brațele și răspunse îmbrățișării.

Pe urmă începu să plângă.

•

Renna trecu pe lângă tânăra Cutter cu pași mari, fără să-i arunce nici măcar o singură privire, și mersul i se iuți când pătrunse în labirintul grădinii. Dornică să pună o distanță cât mai mare între ea și coliba vrăjitoarei, începu să alerge ușor, apoi o rupse de-a binelea la fugă. Dar, oricât de repede s-ar fi îndepărtat, durerea și furia o urmau și descoperi că-i era peste putință să le îmbrățișeze.

Își scoase cuțitul. Avea să vâneze, să ucidă un miezing și să se ospăteze cu carnea lui îmbibată de magie. Puterea avea să-i domolească durerea – pierdută în iureș, n-avea să mai simtă nimic altceva decât exaltarea.

Își aminti ce simțise când o prinsese Arlen de încheietura mâinii. O smucise cu putere, și ea rezistase. Arlen ar fi putut totuși să-i miște brațul dacă și-ar fi adunat toată forța, dar până și forța aceea îi era și ei din ce în ce mai la îndemână. Curând, puterea ei avea să fie pe măsura puterii lui.

Pe cărare, în fața ei, se înălță un fuior de ceață. Renna se încordă în prima clipă, crezând că e un miezing pe care trebuie să-l ucidă. Însă soarele apusese de mult, și ea nu văzuse

niciodată vreun demon înălțându-se într-un alt moment. Era Arlen.

Unul dintre noile lui trucuri. Nu mințise spunând că se înmulțeau de la o zi la alta, și se simțea tot mai în largul lui folosindu-le, cel puțin în văzul Rennei. Pe acela îl numea „patinaj” – aluneca pe sub pământ, foarte aproape de suprafață, ajungând dintr-un loc în altul cât ai clipi.

Încercase și Renna, dar, deocamdată, dematerializarea îi depășea puterile. Fie nu mâncase destulă carne de demon, fie era nevoie de mai mult timp ca să se petreacă schimbarea. Ar fi putut fi vorba de câteva luni. Sau de câțiva ani.

Dar o s-ajung și acolo, își făgădui. *E tot atât de sigur ca ivirea zorilor.*

Apoi Arlen se solidifică și o prinse, oprind-o din fugă când dădu peste el.

— Ce Miezului a fost asta? Mi-ai promis c-o să te stăpânești.

Ea clătină din cap.

— Am promis că n-o să lovesc pe nimeni. Și n-am lovit.

El oftă.

— E drept că nu ți-ai ieșit din cuvânt, dar ești femeie în toată firea, Ren. Nu se poate să terorizezi pur și simplu pe toată lumea.

— Vrăjitoarea avea nevoie să fie terorizată și să i se aducă aminte că nu ești al ei – Renna îl săgetă cu privirea – și că ea nu e a ta, chiar dacă voi doi obișnuiați să vă plesniți burțile una de alta și tu n-ai găsit niciodată de cuviință să-mi vorbești despre asta.

Alese o direcție la întâmplare și plecă din nou, cu pași atât de mari, încât Arlen se văzu nevoit să și-l grăbească pe ai lui ca s-o ajungă.

— Eu nu te-am întrebat niciodată cu cine te-ai tăvălit în fân, Renna. Ne-am înțeles că trecutul e trecut.

Tânăra își flutură mâna către el.

— Nu te pot învinui. Știu că-mi târăsc după mine încercările din trecut, iar domnișoara Perfecțiune Fandosită are tot ce-și poate dori un bărbat. Bani, magie, și o iubește toată suflarea. Și, oh, ia te uită! Și ea a dat o mână de ajutor la uciderea unui demon al minții! În locul tău, m-aș fi dat pe mine deoparte.

Arlen o înșfăcă și o întoarse cu brutalitate, ca s-o privească drept în față.

— Nu te dau deoparte, Ren. Nici acum, nici altă dată. Da, Leesha are părțile ei fermecătoare, dar și partea ei de nebunie și, orice-ar fi făcut ea vreodată, în fața ta și-a lăsat ochii în jos. Râse. N-am mai văzut-o niciodată intimidându-se așa. Am crezut c-o să-și ude fustele.

Renna zâmbi, batjocoritoare.

— Am sperat că și le-a udat.

— Și ai auzit-o din gura ei, continuă Arlen. Nu m-am promis ei, Renna Tanner. M-am promis ție.

Renna se uită la el, vrând să-l creadă, dar toate păreau baliverne. Era un dans în care se mai prinseseră și-n alte dăți. Arlen avea să-și reverse cuvintele ca o furtună, spunând că ea e centrul lumii lui și că nu și-a dorit niciodată altă femeie. Avea s-adauge că ea îi este răsărit și-apus de soare.

Știa că, dacă-l asculta destul de mult, avea să-l creadă sau să se sature de argumentele lui într-o măsură destul de mare ca să capituleze.

Dar, la urma urmelor, nu erau decât cuvinte.

— Renna Bales, spuse.

— Ce? întrebă Arlen.

— Nu Tanner, răspunse ea. Dacă buzele tale spun adevărul, găsește un Veghetor și ține-ți promisiunea. În noaptea asta. Altminteri, totul nu-i decât scuipat și vânt.

20. UN SINGUR MARTOR

333 D.Î., VARA
Cu 11 răsărituri înainte de Luna Nouă

Arlen se uită la Renna îndelung. Sub privirea lui, se simți la fel de goală ca atunci când i se strecurase în minte prințul miezing. Se întrebă – nu pentru prima oară dacă Arlen nu învățase să facă și așa ceva. Simțea că ochii lui o judecă.

— Crezi că ești pregătită pentru asta, Ren? o întrebă încet.

Ea își îndreptă spatele, își adună curajul și îl privi în față.

— Da. Sunt foarte bine pregătită.

— Bărbatul și nevasta nu trebuie să aibă secrete, zise el.

— Știu…

Arlen își ridică o mână și-și frecă tâmplele cu degetul mare și cu arătătorul.

— Crezi că sunt prost, Ren? Crezi că nu-mi dau seama că mănânci carne de demon? Îi simt mirosul în răsuflarea ta, ți-o văd în sânge, îi simt gustul în magia ta. Ai făcut-o chiar în noaptea în care te-am implorat să n-o faci. Și ori de câte ori ai avut ocazia de atunci încoace.

Renna scrâșni din dinți, încercând zadarnic să-și stăpânească o răbufnire de furie. O judeca? După tot ce făcuse ca să-i salveze viața? Magia năvăli în ea, umplând-o de forță și înzecindu-i mânia. Făcu tot ce-i stătea în puteri ca să și-o țină în frâu.

— Ți-am mai spus, Arlen Bales, că nu-mi zici tu mie ce să fac.

Fără îndoială că el îi vedea și magia adunându-se, și furia crescândă care i se citea pe chip, dar nu părea să-și facă griji. Dădu din cap.

— Mi-ai spus. Iar eu nu ți-am spus ce să faci. Ți-am dat doar un sfat. E treaba ta dacă nu vrei să-l iei în seamă. Chiar dacă îmi ascunzi asta. Nu pot să stau în lumina soarelui și să pretind că eu nu ți-am ascuns niciodată nimic. Oricine are dreptul la intimitate.

— Atunci care e problema? întrebă ea.

El oftă.

— Am zis deja? Cum mă pot însura cu cineva care mă crede doar un prost?

La auzul acestor cuvinte, furia ei dispăru la fel de repede cum apăruse, înlocuită de un sentiment de vinovăție atât de puternic, încât nu se crezu în stare să-l suporte. Imaginea lui Arlen se încețoșă când i se umplură ochii de lacrimi. I se înmuiară picioarele și căzu în genunchi.

Arlen ajunse lângă ea într-o clipă și o sprijini, iar ea se rezemă de el și îi îmbibă cămașa albă de lacrimi. El o strânse în brațe, trecându-și degetele dezmierdătoare peste țepii rămași din părul ei.

— Lasă, Ren. Nu e chiar atât de rău. Îi puse mâna pe obraz și îi săltă capul, ca s-o privească în ochi. Ziditorul știe că nici io nu-s perfect.

— N-am vrut decât să țin pasul, spuse ea. Știu că ai în față un drum greu și am promis c-o să-l străbat alături de tine. Nu pot s-o fac dacă tu aluneci în Miez, iar io rămân aici, sus, strigându-te.

Arlen se trase înapoi atât cât trebuia ca să-l vadă zâmbindu-i.

— Strigătul tău m-a salvat, altminteri aș fi fost absorbit și aș fi rămas acolo, jos, pentru totdeauna. Nu te tocmi ca să-ți micșorezi valoarea.

— Nu-i de-ajuns, zise ea. O s-ajungi acolo, mai curând sau mai târziu. O văd în tristețea cu care privești uneori câte o cale spre Miez. N-o să-ți spun să nu te duci, dar nici n-o să te las să te duci singur.

Arlen se holbă la ea fără nicio expresie, dar cu o lacrimă în ochi.

— Ai face tu asta pentru mine, Ren? Ai merge chiar în Miez?

Ea dădu din cap.

— Merg oriunde, Arlen Bales, atâta timp cât sunt cu tine.

El suspină și, brusc, totul se inversă, Renna fiind acum cea care îl sprijinea pe Arlen.

— Nu-ți pot cere așa ceva, Ren. Nu i-o pot cere nimănui. Nu cred că de-acolo există cale de întoarcere.

Renna îi luă fața în mâini, silindu-l s-o privească.

— Nu mi-ai cerut-o. Dar nu-mi spui tu mie ce să fac.

Îl sărută și, pentru o clipă, el înlemni. Lăsă impresia că vrea să se retragă, însă în clipa următoare se aplecă spre ea și îi răspunse la sărut, zdrobind-o în îmbrățișarea lui.

— Te iubesc, Arlen Bales, spuse ea.

— Te iubesc, Renna Bales, spuse el.

•

Când se întoarseră în oraș, în Cimitirul Miezingilor activitatea era în toi. Mai bine de zece saltimbanci se foiau în scoica acustică, acordându-și instrumentele, iar maestrul de instrucție krasian se ocupa de un grup de recruți – lemn verde, cum le spuneau tăietorii de lemne. Generalul Gared, de departe cel mai înalt bărbat pe care-l văzuse Renna vreodată, traversa piața cu pași mari, urmat de Butcheri, strigându-și ordinele. O patrulă de tăietori de lemne era în formare și aștepta binecuvântarea Veghetorului Hayes înainte de a pleca în noapte.

Arlen se îndreptă spre ei și, când îi zări pe el și pe Renna, Omul Sfânt se poticni în plină rugăciune. Își reveni repede și continuă, dar nu înainte de a începe toate capetele să se-ntoarcă spre nou-sosiți. Șoaptele se întețiră și se înmulțiră, ca întotdeauna când era Arlen în preajmă.

Gared vru să se apropie, dar Arlen îl opri cu un gest al mâinii și așteptă în tăcere să se încheie rugăciunea și să traseze Veghetorul glife în aer, deasupra luptătorilor. În împrejurări obișnuite, tăietorii de lemne ar fi plecat imediat, dar rămaseră locului, de parcă ar fi prins rădăcini, în vreme ce se întorcea Hayes spre Arlen.

— Domnule Bales, domnișoară Tanner, spuse inchizitorul, cu o plecăciune. Avea vocea încordată – nu-și mai vorbiseră de când plecase Arlen de la cina lui și se ocoliseră unul pe altul de departe. Cu ce vă pot ajuta?

— Îmi pare rău că te deranjez, Veghetorule, răspunse Arlen. Te… rog să-mi faci o favoare.

La asta, inchizitorul înălță dintr-o sprânceană, privind mulțimea în timp ce oamenii din apropiere le spuneau altora ce auziseră și cuvintele treceau mai departe, din gură-n gură. Toată lumea din piață începu să vorbească.

Răspunsul inchizitorului întârzie câteva clipe, și Renna se temu că îl ofensaseră prea tare. Dar, în cele din urmă, dădu aprobator din cap.

— Firește. Să ne retragem în camerele mele din Casa Sfântă…

Arlen clătină din cap.

— În altar.

La asta, Renna îl luă de mână, iar lui Hayes nu-i scăpă gestul.

— Ai spus c-o să ne cununi. Vreau s-o faci. În noaptea asta. Acum.

Zumzetul mulțimii deveni vacarm când șoaptele incitate se preschimbară în strigăte și urale. Alții șuierau, cerând să se facă liniște, ca să nu scape niciun cuvânt.

— Ești sigur? întrebă inchizitorul. Căsătoria e ceva care se oficiază sub lumina soarelui, nu în pripă, la miezul nopții.

Arlen dădu din cap.

— Ne suntem promiși de cincisprezece ani, Veghetorule. E timpul să ne ținem promisiunea.

— Cu prisosință, adăugă Renna.

Hayes se întoarse spre Franq.

— Pregătește altarul. N-avem destul loc pe bănci… adăugă, cu ochii la mulțimea tot mai numeroasă.

— Nu vrem să fim decât noi, Veghetorule, spuse Arlen. N-avem nevoie de o ceremonie fastuoasă. Nu-i spectacolul unui saltimbanc.

Se auziră strigăte de dezamăgire, care se răspândiră în mulțime, crescând până la un urlet dezaprobator. Gared își scoase securea și maceta și le izbi una de alta cu zgomot răsunător.

— Liniște! Omul ăsta ne-a salvat satul și, dacă vrea intimitate, o va avea! Se întoarse spre tăietorii de lemne. Ați auzit ce-a spus! Faceți-le loc! Nimeni nu se-apropie de Casa Sfântă!

Tăietorii de lemne se adunară imediat, îi încercuiră și deschiseră o potecă prin mulțime.

— O s-aveți nevoie de cel puțin un martor, zise Hayes.

Arlen se întoarse și se uită la Gared.

— Vrei să-mi stai alături, Gar?

— Eu? țipă ascuțit cel întrebat, părând deodată mai degrabă un băiețandru decât uriașul general al tăietorilor de lemne.

— Mi-ai stat alături în fața unei hoarde de demoni, zise Arlen. Cred că poți face față și acum.

— Da, răspunse Gared. Mă simt onorat.

— Baronul va fi martor, întări Hayes, dând din cap către Franq. Trimite-i pe toți ceilalți s-aștepte afară.

Puștiul dădu din cap și se grăbi să se îndrepte spre Casa Sfântă. Un șuvoi de oamenii ieși în vreme ce inchizitorul și oaspeții săi se apropiau. Mulțimea se înghesui pe urmele lor, dar Tăietorii de Lemne împinseră pe toată lumea înapoi.

— Ai inelele? îl întrebă Hayes pe Arlen.

— N-avem nevoie de…, începu Renna, dar cuvintele i se opriră în gât când Arlen își duse mâna în buzunar și scoase două inele – împletituri de aur și argint, acoperite cu glife mărunte.

Chiar și dintr-o singură privire, recunoscu scrisul lui rafinat. Inelele îi absorbeau magia, strălucind orbitor de putere.

Se uită la el, și Arlen rânji ca o pisică.

— Crezi că n-aveam planuri pentru cununie, Ren? Voiam s-o facem după Luna Nouă, dacă scăpăm cu viață, dar am terminat astea acum câteva zile.

Ea își simți ochii umplându-se de lacrimi și le lăsă să i se prelingă în voie în timp ce Arlen punea pe degetul ei cel mai mic dintre inele. Mâinile ei tremurară când îl luă pe celălalt și-l făcu să alunece pe degetul lui.

— Să vezi *ce* noapte a nunții te așteaptă, șopti.

Veghetorul își drese glasul.

— În numele Ziditorului, aici, în casa Lui, vă declar soț și soție. Mergeți înainte și vă înmulțiți în numele Lui. Poți săruta…

Renna se aruncă în brațele lui Arlen, apăsându-și gura pe a lui și, dacă Veghetorul își încheie fraza, ea nu auzi ultimele cuvinte, acoperite de zvâcnetul sângelui din urechi.

— Îți sunt dator cu o favoare, îi spuse Arlen Veghetorului, după ce el și Renna se desprinseră în sfârșit unul de altul. N-o să uit.

Hayes zâmbi.

— Nici eu.

— Felicitări! spuse Gared, bătându-l pe Arlen cu palma pe spate când se întoarse spre el.

Palma lui ar fi trimis aproape orice alt bărbat în partea opusă a încăperii, dar Arlen nu se clinti.

— Sunt onorat că v-am fost martor. N-o meritam.

— Onoarea e de partea noastră, Gared Cutter, răspunse Arlen. Văiuga e acum pe mâini bune.

Gared se întristă brusc.

— N-am fost atât de bun cum ar fi trebuit. Chiar și după sosirea ta în Văiuga. Am făcut… greșeli.

Arlen zâmbi și-și ridică mâna ca s-o pună pe umărul bărbatului uriaș.

— Cu toții facem greșeli, Gared. Dar cei care le și văd sunt la jumătatea drumului către schimbarea într-un om mai bun. Orice ai fi făcut, io te iert.

Lumina care se răspândi pe fața tăietorului de lemne era de neconfundat. Își îndreptă spatele – arătându-și adevărata înălțime, dominându-l chiar și pe inchizitor, care stătea pe altar, cu o treaptă mai sus –, apoi se înclină adânc.

— O să fac și-ailaltă parte a drumului, începând de-acum. Se uită la Hayes. Ziditorul mi-e martor.

— Te iubesc, Arlen Bales, șopti Renna.

Arlen o luă de mână și o conduse pe aleea dintre scaune.

Gared se grăbi să le-o ia înainte și împinse ușile imense de parcă n-ar fi cântărit nimic. Se deschiseră cu un pocnet răsunător, lăsând să se vadă sutele de oameni care se foiau în jurul Casei Sfinte, pe când de pe străzile din jur se scurgeau fără încetare alții, umplând Cimitirul Miezingilor. Mulți stăteau pe balcoanele caselor din jurul pieței, ca să vadă mai bine, iar copiii se cocoțaseră pe umerii părinților.

Renna îngheță. Nu mai văzuse atâta lume laolaltă decât în noaptea când toată suflarea din Pârâul lui Tibbet se adunase în Piața Satului ca să se uite la ea, legată de stâlp, în așteptarea demonilor. O mie de suflete venite să privească, fără să ridice nici măcar un deget în timp ce-o sfâșiau miezingii.

Își simți inima oprindu-se și, înainte de a-și da seama ce face, își duse mâna spre cuțit.

— Bărbat și nevastă! strigă Gared, și din mulțime se înălțară urale asurzitoare, făcând-o pe Renna să-și vină în fire.

Rămase locului, uluită, în timp ce flori culese în grabă cădeau în ploaie asupra lor și saltimbancii din scoica acustică începeau o melodie potrivită pentru dans.

Arlen se înclină și-i oferi brațul.

— N-au venit aici ca să-ți facă vreun rău, Ren, spuse, cu voce destul de scăzută ca să n-o deslușească decât auzul ei ascuțit de magie. Nu vor decât să ne felicite și să danseze.

Ea îi luă brațul și se lăsă condusă în mijlocul mulțimii. O femeie bătrână își făcu apariția, prezentându-se cu un zâmbet nervos și cu o reverență:

— Sunt Meg Cutter. Familia mea a fost mândră să stea alături de soțul tău în *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne.* Fără el, niciunul dintre noi n-ar mai fi fost acum aici.

Îndesă în mâinile Rennei o oală de lut, foarte frumos pictată, împodobită cu câteva flori pe jumătate ofilite.

— E în familia mea de o sută de ani. Nu știu dacă e adevărat, dar bunicul povestea c-a cumpărat-o de la un mesager care zicea că-i de dinainte de Întoarcere. Știu că nu-i mare lucru, dar mi-ar plăcea s-o aveți, ca binecuvântare a nunții.

Renna încremeni, neștiind ce să spună. Femeia se purta ca și cum darul ar fi fost o nimica toată, dar în ochi i se citea clar cât îl prețuia.

— Io… Mulțu…, începu în cele din urmă, dar femeia fusese împinsă de mulțime și în locul ei apăru alta.

Renna îi recunoștea fața, dar nu-i știa numele. Îi plăceau tufa de trandafiri din curtea ei și o dată i-o spusese, în treacăt.

— Sandy Tailor.

Femeia făcu o reverență stângace, dezechilibrată de imensul buchet de trandafiri pe care-l ținea în brațe, legat cu mătase roșie. Renna văzu tăieturi și zgârieturi, femeia își sfâșiase mânecile și haina culegând florile în grabă. Probabil că-și dezgolise toată tufa.

— Știu că-ți plac foarte mult trandafirii, și o mireasă trebuie să aibă un buchet.

Fața i se înroși mai tare decât trandafirii când se întoarse să plece, apoi se uită înapoi, arătând funda.

— E mătase krasiană adevărată, adăugă, înainte de a dispărea în mulțime.

Renna încercă să pună florile în oală, dar nu se potriveau, așa că rămase ținându-și amândouă darurile cu stângăcie.

Avu senzația că e beată, în vreme ce oamenii continuau să se perinde. Simțurile ei de noapte, instinctele care o țineau în viață când se afla printre miezingi țipau la ea, așteptându-se să dea buzna înainte – înșfăcând și zgâriind. Dar oamenii se înclinau în fața ei, oferindu-i daruri alese în pripă. Văiugenii nu aveau bani, dar continuau să vină, unii după alții, cu lucruri pe care Renna știa că le prețuiau mult mai mult.

— Am stat alături de bărbatul tău…

— … te rog să primești…

— … Mairy Blower…

— … te rog să primești…

— … viața fiului meu…

— … salvat până la ultimul…

— … te rog să primești…
— … te rog să primești…
— … te rog să primești…

Chiar și cu puterea ei din timpul nopții, îi era greu să țină toate coșurile și pachetele. În scurt timp, ajunse să se simtă aidoma catârului împovărat al unui mesager, dar oamenii continuau să vină, sute în șir. Mii.

Spre uimirea ei, salvarea veni de la o krasiană.

Se ivi din mulțime, acoperită din cap până-n picioare de pânză neagră, după obiceiul din Sud, dar cu ochi prietenoși.

— Ce-i asta? spuse, cu voce sonoră. O mireasă n-ar trebui să-și care singură darurile în noaptea nunții!

În jurul ei înlemni toată lumea, iar ea adăugă, pe tonul cuiva obișnuit să comande, arătând către câteva femei care-și dăduseră deja darurile:

— Găsiți niște mese și aduceți-le aici, pentru ca aceste daruri atât de prețioase să nu atingă pământul sfințit de sângele vărsat de oamenii voștri în *alagai'sharak.*

Femeile dădură din cap cu înflăcărare, chemându-le și pe altele, și luară darurile din brațele miresei. Krasiana se uită la ea și, după încrețiturile din jurul ochilor, Renna își dădu seama că zâmbea.

— Te rog, îngăduie-mi să mă prezint. Sunt Shamavah, Prima Soție a lui Abban, fiul lui Chabin din stirpea lui Haman, din tribul Kaji.

La asta, Arlen își ridică brusc privirea, și ea îi întâlni ochii.

— Bărbatul meu a fost întotdeauna un prieten sincer al lui Par'chin.

Arlen se uită la ea o clipă, apoi zâmbi și dădu din cap.

— Mă bucur să te revăd, Primă Soție a lui Abban. Sper că surorile tale de cununie și fiicele voastre sunt bine sănătoase.

Shamavah se înclină.

— Sper că și tu ești, fiu al lui Jeph. Dorința cea mai dragă mie este ca tu și familia ta să fi prosperat în acești ani. Krasiana se întoarse din nou spre Renna. Dacă-mi îngădui să-ți fiu de folos, pentru mine ar fi o mare onoare s-o ajut pe *Jiwah Ka* a lui Par'chin în această noapte sacră.

Renna clipi nedumerită, apoi dădu din cap, bâlbâindu-se:

— D… da.

Shamavah se înclină din nou și scoase o mică planșetă de scris, hârtie și condei. Când următoarea femeie veni să-și ofere darul, ea notă numele și ce adusese, apoi îi spuse să așeze obiectul pe una dintre mesele pe care câțiva oameni tocmai le alăturau, acoperindu-le cu pânză albă.

— Dacă dorești, pot pune străji în jurul meselor, îi spuse Shamavah Rennei, când îi întâlni privirea.

— Nu e nevoie, zise Arlen. Aici n-o să fure nimeni nimic.

Krasiana dădu din cap.

— Cum dorești.

Totul continuă așa o vreme, și Renna se simți destinzându-se când văzu cât de eficient și de firesc se descurca Shamavah. Indiferent a cui nevastă o fi fost, femeia putea salva vieți.

Se auzi un strigăt, și un grup de Soldați de Lemn își croi drum prin mulțime, cu armurile lăcuite și cu scuturile lustruite strălucindu-le în timp ce împingeau oamenii adunați să petreacă. Renna îl simți pe Arlen încordându-se preț de câteva clipe și până și Shamavah se crispă. Dar soldații se despărțiră în două, făcând loc pentru Contele Thamos, care, înveșmântat în mătase și catifea, era tot atât de arătos ca în armură. Pe piept îi atârna un medalion greu, ca însemn al rangului, iar pe cap purta diademă din frunze de iederă turnate din aur, cu glifa minții în centru.

Contele se duse drept la Renna și făcu o plecăciune în stilul elegant de la Curte, cu un genunchi coborându-i până la numai doi centimetri distanță de pietrele pavajului.

— Felicitările mele în noaptea nunții tale! Îi sărută mâna. Te rog să primești acest mic dar din partea oamenilor din Văiuga Tăietorului de Lemne.

Își flutură mâna către cineva din spate, și Arther înaintă aproape alergând și lăsând impresia că are răsuflarea pe jumătate tăiată. Și el purta veșminte fine, dar lăsa impresia că și le pusese în grabă. Aducea o cutie îmbrăcată în catifea neagră, pe care o deschise întorcându-se, tot cu o plecăciune, ca să i-o arate Rennei.

Înăuntru, pe o perniță de mătase, era un colier delicat, de aur, având în centru un smarald cât ochiul unui câine, înconjurat de alte pietre prețioase. Renna încă nu se obișnuise foarte bine cu banii – cu care nu prea avea ce face în Pârâul lui Tibbet –, dar era în stare să recunoască o avere când o avea în fața ochilor.

Întinse mâna și mângâie cu vârfurile degetelor nestematele tăiate cu precizie.

— E frumos.

Arther se apropie din nou, cu o mișcare lină, și luă cutia când Thamos săltă colierul în mâini.

— La gâtul tău va fi și mai frumos, spuse, cu voce sonoră.

Era un dar incredibil, mai valoros decât toate celelalte la un loc, dar avea ceva fals. Văiugenii îi dăruiseră obiecte personale îndrăgite. Thamos, cu degetele lui împodobite cu inele bătute în nestemate, îi dădea pur și simplu bani. Chiar se sinchisea de căsătoria ei sau nu era vorba decât de politică?

Renna își plimbă vârful degetului mare pe inelul ei împletit. Colierul era într-adevăr frumos, dar ea purta deja toate bijuteriile de care avea să aibă nevoie vreodată.

Zâmbi și își ridică vocea, ca s-o egaleze în sonoritate pe a contelui.

— Mulțumesc, Înălțimea Ta. Voi fi onorată să-l port în noaptea asta, dar nu pot primi un asemenea dar atâta vreme cât în ținutul Văiuga încă mai sunt oameni care rabdă de foame.

Shamavah șuieră, iar colțurile gurii zâmbitoare a lui Thamos se strâmbară ușor, dar își reveni și se înclină din nou când i-l prinse la gât.

— Îți aparține, doamnă Bales, și poți face cu el ce dorești. Vinde-l mâine, și o să umpli multe burți goale.

Ea zâmbi și dădu din cap, iar mulțimea ovaționă iarăși. Arlen îi luă mâna și o strânse. Și ea îi simți dragostea în acel gest simplu.

•

Leesha își ridică privirea când intră Wonda, bătând la ușă chiar în timp ce o deschidea, așa cum îi era obiceiul. Culegătoarea de Ierburi și saltimbancul stăteau din nou la masă, unde își petrecuseră cea mai mare parte a unei ore holbându-se la cănile lor cu ceai, pierduți în gânduri.

— Îmi pare rău că te tulbur, Maestră Leesha, spuse fata, dar în oraș e agitație. Nu știu ce se petrece, dar se aude de-aici, așa că mă-ndoiesc că e de bine.

Leesha își lăsă cana jos și întinse mâna către mantia pe jumătate glifată la care lucra, ca s-o înlocuiască pe cea dăruită lui Ahmann. Domolită pe moment, nelipsita ei durere de cap reîncepu cu o zvâcnire.

— Ziditorule, cer prea mult dacă-mi doresc o noapte liniștită?

Rojer sări de pe scaun cât ai clipi, înșfăcându-și mantia și cutia scripcii. Se repezi la ușă, spunând doar:

— Amanvah și Sikvah sunt acolo.

— Rojer, așteaptă! strigă Leesha, dar el ieșise deja și alerga de parcă l-ar fi hăituit toți demonii din Miez.

Wonda se uită în urma lui oftând.

— Sper că fetele alea krasiane prețuiesc ceea ce au. Aș da orice în schimbul unui bărbat care să simtă așa ceva pentru mine.

Leesha îi puse o mână pe umăr.

— Magia te-a pus în trupul unei femei, Wonda, și știu că ai fost cu băieți în… fierbințeala care urmează după o vânătoare de demoni, dar n-ai decât șaisprezece ani. Ai încă destul timp ca să-i înțelegi pe bărbați și ca să-ncerci câțiva, până-ți găsești unul pe măsură. Și, spre deosebire de cele mai multe fete, tu n-ai nevoie de un bărbat care s-alerge să te salveze…

Wonda dădu din cap.

— Da, cred că asta e problema. Își flutură o mână peste fața plină de cicatrice. Și asta pe deasupra. Sunt bună pentru o tăvăleală, da, dar nimeni nu vrea să mă ducă la dansul solstițiului.

— Un bărbat care se uită la tine și nu-ți vede decât cicatricele, nu te merită, spuse Leesha.

— Poate, în loc să aștept unul, ar fi mai bine să-mi îndes un ciorap în pantaloni și s-alerg după fete, spuse Wonda, când o porniră pe drumul către oraș.

— Prostii! zise Leesha. Ține-ți capul sus, și bărbații se vor lupta în curând pentru tine, Wonda Cutter. Crede-mă!

Mergeau repede, dar Leesha își stăpânea dorința de a o lua la fugă. Anii în care mersese în ritmul pașilor târșâiți ai Brunei o învățaseră să aibă răbdare.

— Dacă oamenii nu mai pot rămâne în viață pân' ce-ajung io la ei, oricum nu mai e mare lucru de făcut, obișnuia maestra ei să spună. Nu-i e nimănui mai bine dacă mă-mpiedic și-mi rup șoldul.

La jumătatea drumului către sat, lângă potecă era un bolovan mare și, în lumina glifelor, în vârful lui se deslușea o siluetă. Wonda își încordă arcul, dar, când ajunseră destul de aproape, văzură că nu era decât Rojer, care asculta cu mare atenție.

— Orice ar fi, nu-i o belea, spuse saltimbancul, sărind jos, lângă ele. Pare o petrecere.

Ușurarea lui era vizibilă, dar – nefiind niciodată omul care să scape o petrecere – le rugă stăruitor pe cele două femei să mărească și mai mult pasul.

Muzica, ovațiile și râsetele deveniră tot mai puternice pe măsură ce se apropiau de Cimitirul Miezingilor, contopindu-se într-un vacarm neîntrerupt. Leesha văzu pari agitându-se în aer în timp ce bărbații înălțau în grabă pavilioane de festival, iar în scoica acustică erau saltimbanci și femei care dansau pe scenă.

— Ce Miezului…? se minună Rojer.

Stela, tânăra nepoată a lui Smitt, trecu pe lângă ei în fugă, cu un coș plin cu flori abia tăiate.

— Ei, Stela! strigă Wonda. Ce se petrece?

Fata își încetini pașii și se întoarse spre ei, dar nu se opri.

— N-ați auzit? Tocmai s-a-nsurat Izbăvitorul!

Le întoarse spatele și se îndepărtă, pierzându-se în mulțimea din fața lor.

Ochii lui Rojer și ai Wondei se întoarseră brusc spre Leesha. Ea văzu că-și țineau răsuflarea, așteptându-i reacția.

— Wonda, spuse ea, fii o dulceață și dă o fugă înapoi, până la colibă, ca s-aduci artificiile pentru festivaluri. Și ai mare grijă cum umbli pe drum cu ele.

Wonda o privi preț de un minut, apoi atârnă arcul de umăr și plecă în fugă.

— Te simți bine? întrebă Rojer.

Leesha ridică din umeri.

— El a ales, Rojer. Ce simt eu n-are absolut nicio importanță. Arlen Bales ne-a salvat pe noi și a salvat satul ăsta, și, dacă asta își dorește, dacă asta-l face să se simtă împăcat…

Saltimbancul se uită la ea.

— Atunci ne ținem gura și dansăm.

Leesha zâmbi.

— Da.

Stela trecu iarăși pe lângă ei în goană și se întoarse peste câteva minute, cu alte flori. De data asta, Leesha o opri, îi îndesă o monedă în palmă și luă un mănunchi.

•

— Pe-aici, zise Rojer, îndreptându-se către un grup de krasiani, care stăteau deoparte, la o oarecare distanță de restul mulțimii.

În frunte se aflau Amanvah și Sikvah, înconjurate de o mână de *dal'Sharum.* Rojer grăbi pasul și Leesha se văzu nevoită să-și salte fustele ca să se poată ține după el.

Amanvah îi văzu apropiindu-se și îi ieși imediat în întâmpinare, cu Sikvah la un pas în urma ei.

— Bine-ai venit, bărbate! Se pare că am sosit într-o zi fastă pentru tribul Văiuga. Se vorbește că Par'chin și proaspăta lui *Jiwah Ka* n-au prevenit pe nimeni. Oamenii din tribul vostru au fost luați pe nepregătite și erau… haotici în bucuria lor. Am trimis-o pe Shamavah s-o ajute pe mireasă, înainte de a fi copleșită.

— A fost un gest foarte binevoitor din partea ta, spuse Leesha.

Amanvah se înclină, dar nu-și luă ochii de la Rojer.

— E o onoare pentru noi că putem privi obiceiurile voastre de nuntă din Nord.

Rojer clătină din cap.

— Petrecerile de nuntă nu se fac ca să le privești, Amanvah. Se fac ca să te distrezi.

De data asta clătină ea din cap, ba chiar și Sikvah păru surprinsă.

— Nu e tribul nostru…

— Pe Miez nu e, spuse Rojer. Sunteți nevestele mele sau nu?

Amanvah clipi, năucită.

— Bineînțeles că suntem…

— Atunci… Saltimbancul o prinse de brațe și se trase lângă ea, zâmbind când li se atinseră nasurile prin mătasea subțire a vălului ei… te rog, onorează-mă tăcând din gură și dansând.

Cu asta, le duse pe amândouă în spațiul larg, lăsat liber în mijlocul Cimitirului Miezingilor. Oamenii dansau, rotindu-se cu frenezie unul în brațele altuia, cu priceperea pe care ți-o dă obișnuința. Amanvah și Sikvah priviră dansul cu prudență. Fără îndoială că, în Krasia, n-aveau nimic asemănător. Legea Evejan le interzicea celor necăsătoriți – bărbați și femei – să se atingă astfel, iar dacă atingea o *dama'ting* care nu-i era soție, orice bărbat își pierdea cu siguranță mâna. Cu coada ochiului, Rojer îl văzu pe Enkido urmărindu-i cu privirea din apropiere.

— Uitați-vă la mine! porunci Rojer, și amândouă femeile se întoarseră spre el. Știu că dansul ăsta pare descurajant, dar de fapt e foarte simplu. Uitați-vă la picioarele mele.

Descrise un opt, repetând de mai multe ori aceeași serie de pași iuți.

— Acum încercați și voi, spuse, continuând să contureze un opt după altul. Bun! strigă apoi, după ce ele îl imitară. Acum bateți din palme și loviți cu picioarele în pământ, în ritmul muzicii…

Apoi începu să-și pocnească el însuși palmele și să bată ritmic cu picioarele în caldarâm.

— Da, și-acum intrați în dans, spuse, mișcându-se astfel, încât optul lui să-l întretaie pe al lui Amanvah. Când ajungem unul lângă altul, te prinzi de brațul meu, iar eu mă folosesc de avântul tău ca să te rotesc în aer și să te las jos în același loc. Pe urmă continui ca mai înainte.

— Ca la *sharusahk.*

Amanvah dădu din cap. Se prinse de brațul lui cu o mișcare lină, sări ușor ca să-l ajute s-o rotească și îi scăpă un scurt hohot de râs când ajunse din nou jos și continuă să danseze.

— Acum Sikvah! spuse Rojer, întorcându-se spre cealaltă soție a lui și făcând o plecăciune înainte de a se apropia de ea.

Sikvah țipă de încântare când o săltă în aer.

Și continuară așa, cu Rojer rotindu-le pe rând. Nevestele lui râdeau acum fără reținere și el simți cum îi crește inima.

— Pe aici! strigă, prinzându-le apoi pe amândouă de braț și ducându-le în pas de dans către mulțime.

Amândouă țipară când se apropiară de ele alți bărbați, dar pe urmă un tăietor de lemne cu mâini groase o învârti pe Amanvah, lăsând-o jos exact la timp ca s-o prindă Rojer de braț.

— Pe barba lui Everam! icni ea, dar cu veselie în glas.

— Ne onorați acceptându-ne tradițiile, spuse Rojer, înainte de a o roti pe ea următorul bărbat din șir.

El se întoarse la țanc ca s-o ia pe Sikvah de la unul dintre ucenicii lui Benn Blower.

— Nu-mi vine să cred că tocmai am făcut așa ceva! strigă ea, cu încântare.

Continuară astfel pentru o vreme. Văzând că *dama’ting* dansa, de mulțime se apropiară și alți krasiani, bătând din

palme și din picioare. Rămaseră în propriile familii, dar începură să-i imite pe dansatori, râzând când se învârteau.

Unul dintre saltimbancii de pe scenă îl zări pe Rojer și arătă spre el cu arcușul scripcii, strigând:

— Juma-de-Mână!

Mulțimea începu să strige, cu glasurile unite într-un vuiet.

— Juma-de-Mână! Juma-de-Mână! Urcă pe scenă!

Dansul încetă brusc și toți ochii se întoarseră spre el. Rojer se înclină în fața soțiilor sale, șopti în grabă ceva la urechea lui Amanvah, apoi își scoase cutia scripcii și urcă din câteva salturi treptele către scoica acustică, în timp ce soțiile lui se îndepărtau. Văiugenii îl ovaționară într-un glas când ajunse în mijlocul scenei.

Din noul său punct de observare, mult mai avantajos, zări fericitul cuplu, Arlen și Renna, în mijlocul unui grup numeros, fluturându-și degetele și strângând mâini. Shamavah și Gared îi încadrau, ea lângă Renna și el lângă Arlen, gata să se ocupe de tot ce le trebuia și având grijă să se poarte toată lumea respectuos.

— E o onoare să mă aflu aici într-o noapte atât deosebită, spuse Rojer, cu voce sonoră.

Nu avea bărbia lui magică, dar scoica dădea putere sunetelor aproape tot atât de bine, iar el știa oricum să-și facă vocea auzită. Mulțimea amuți, și îi văzu pe Arlen și Renna uitându-se la el. Le răspunse cu o fluturare largă a mâinii.

— N-aș fi fost niciodată în noaptea asta aici, da, poate niciunul dintre noi n-ar fi fost, dacă n-ar fi existat omul de acolo. Îl arătă, întinzându-și brațul. Arlen Bales. Mi-a salvat viața de mai multe ori decât pot număra, o dată chiar în locul ăsta.

Din toată piața se înălțară strigăte de aprobare. Rojer le lăsă să continue câteva clipe, întărindu-i spusele, apoi lovi aerul cu palma deschisă până când se stinseră. Aruncă o privire asupra mulțimii, zări un bărbat cu o cană cu bere înspumată, îl chemă cu un gest, luă cana și o înălță.

— Iar acum prietenul nostru și-a ales o mireasă frumoasă. Își roti cealaltă mână. Iat-o! Renna Bales!

Se auzi un vuiet, și sute de tăietori de lemne băură în același timp, iar Rojer își goli cana odată cu ei și i-o aruncă înapoi celui de la care o luase și care o ridică de parcă ar fi fost un trofeu.

— Văd multe fețe noi pe această scenă, vorbi din nou Rojer, întorcându-se către maeștri din Ghilda Saltimbancilor și către ucenicii lor talentați, dar o să cânt un cântec scris de mine și sper că toată lumea o să mă poată acompania. Zâmbi către mulțime. Poate îi ajutați în privința cuvintelor.

Cu asta, își luă scripca și cântă primele note din *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne.* Lumea o recunoscu și începu să ovaționeze, bătând atât de viguros din picioare, încât el simți scena solidă vibrând. O zări pe Kendall în dreapta lui și îi făcu semn, răsucindu-și arcușul până când începu și ea să cânte.

Atacară amândoi melodia pe care o mai cântaseră împreună de o mie de ori. Era evident că și ceilalți saltimbanci învățaseră cântecul, pentru că li se alăturară firesc, acompaniindu-i când Rojer începu să cânte versurile. Păstră un ritm lent, lăsând fiecare strofă să fie propria sa mică lume, pe măsură ce-i conducea pe văiugeni într-un periplu prin încercările și izbânzile acelei nopți.

În cântec exista un solo, dar Kendall continuă să-și poarte arcușul pe strune când toți ceilalți se opriră. Făcuse progrese imense de când n-o mai văzuse și îi aruncă un zâmbet sfidător.

Rojer nu era omul care să refuze vreodată o provocare muzicală, și soloul deveni luptă când fiecare începu să cânte melodii tot mai complexe, cu Kendall ținând ritmul până când Rojer râse și îi lăsă ei finalul, înainte de a trece la strofa următoare a cântecului. După ce se înălță ultima notă și toate instrumentele amuțiră, oamenii își ridicară mâinile și ovaționară. Unii își ștergeau lacrimile.

Rojer zări cu coada ochiului o străfulgerare de culoare, și, întorcându-se în direcția ei, își văzu soțiile apropiindu-se înveșmântate în mătase, Amanvah în roșu și portocaliu și Sikvah în albastru și verde. Materialul era opac, dar foarte subțire și unduios, așa cum era de așteptat de la mătasea krasiană. Își purtau bijuteriile glifate, printre care și colierele.

Urcară pe scenă urmărite cu ochi mari de văiugenii care icniră. Croiala veșmintelor era mai decentă decât a celor pentru camera de culcare, dar tot lăsau să se vadă mai multă piele decât cuteza să-și arate în public o femeie krasiană, fie ea și *dama'ting*. Îmbrăcămintea lor era scandaloasă chiar și după standardele Nordului.

Amanvah se înclină, întinzându-i lui Rojer bărbia pentru scripcă.

— Mulțumesc frumos, *Jiwah Ka,* spuse el, luând-o și fixându-și-o de instrument.

Se întoarse către mulțime.

— Cât am fost plecat, am învățat un cântec nou. A trebuit să-l traduc în thesană și am făcut câteva schimbări, dar e despre ceva important pentru noi toți, și cred că și cuplul glifat vrea să-l audă. Dădu din cap către Arlen. Sper că o să vă placă.

Și începu *Cântecul Asfințirii.* De data asta fără nicio șovăire, iar Amanvah și Sikvah i se alăturară firesc. Cu glifele amplificând sunetul și cu scoica direcționându-l, cântecul zgudui mulțimea cu puterea sa.

Ceilalți muzicanți păstrară tăcerea, temându-se să li se alăture, dar ascultând cu atenție. Tot așa ascultau și văiugenii, urmărindu-i cu ochi mari.

Când terminară, se lăsă o tăcere deplină. Rojer se uită la Arlen și înălță dintr-o sprânceană. Glifatul se afla la mai bine de o sută de metri distanță, dar saltimbancul era sigur că gestul lui n-avea să-i scape. Arlen dădu din cap, apoi începu să aplaude cu putere. Curând, toată lumea aplauda, ovaționând și bătând din picioare.

— Iar acum, strigă Rojer zâmbind, să tăcem și să dansăm!

Începu o altă melodie de dans, și toți ceilalți muzicanți se străduiră din răsputeri să-și pregătească instrumentele cât mai repede și să i se alăture.

Leesha ar fi putut să nu stea la rând. Era Maestra din Văiuga și toți ceilalți încă mai erau copiii ei. Ar fi putut să se ducă drept la noul cuplu, nu i-ar fi stat nimeni în cale. Ba chiar i-ar fi făcut loc, cu plecăciuni, imediat ce i-ar fi zărit chipul.

Însă nu se grăbea, se bucura de timpul în care-și putea pune gândurile în ordine. Se ocupa de flori cu degete nervoase, cu ochii la Arlen și Renna. Tânăra femeie zâmbea larg, cu mulțumirile de pe buze și din ochi sincere în vreme ce văiugenii veneau să-i aducă omagiul lor.

Ce Miezului, nu știi aproape nimic despre ea, își spuse Leesha, dar, în aceeași clipă, își dădu seama că mințea. Știa ceva: că Arlen o iubește. Și, dacă îi păsa într-adevăr de soarta lui, pentru Leesha ar fi trebuit să fie de-ajuns.

Totuși, chiar și cu Rojer cântând, șirul din fața ei se scurta alarmant de repede și îi veni curând rândul să pășească în fața celor doi.

Toată lumea înlemni pentru o clipă, până și Gared. Numai Shamavah rămase netulburată.

— Maestra Leesha Paper, fiica lui Erny, îi spuse Rennei, scriind numele pe listă.

Leesha zâmbi și făcu o reverență.

— O mireasă ar trebui să poarte o cunună în păr, spuse, ridicând coronița pe care-o împletise din florile luate din coșul Stelei.

Renna se uită la ea, cu ochii spunând mult mai multe decât orice cuvinte. Genele îi fremătau, ude de lacrimi.

— E frumoasă, mulțumesc.

Se înclină când Leesha se întinse să i-o pună pe creștet.

— Să vă fie căsătoria binecuvântată, spuse Leesha, întorcându-se spre Arlen.

El deschise brațele și ea îi căzu la piept, îl strânse o dată cu putere, apoi se grăbi să se retragă.

Speră că el n-avea să observe lacrimile care-i rămăseseră pe cămașă. Wonda își făcu apariția, ținând de hățuri un catâr împovărat din greu, și Leesha se scuză și se îndreptă spre ea cu pași iuți.

— Le-am luat pe toate cele bune, spuse Wonda.

— Mulțumesc, îi răspunse Leesha, întinzându-i unui băiat în trecere o cutie cu petarde pentru festival și un chibrit.

El zâmbi cu gura până la urechi, scoase un strigăt de încântare și fugi cu trofeul.

— Crezi că-mi poți găsi ceva de băut? o întrebă Leesha pe Wonda.

— Desigur. Ceai? Apă?

Leesha clătină din cap.

— Ceva destul de tare ca să-mi curețe vopseaua de pe verandă.

•

Rojer râse când soțiile lui intrară în dansul de pe scenă, cu unduirea mătăsurilor lor colorate întâmpinată cu icnete și ovații de mulțime. Cu mai bine de alți zece saltimbanci care cântau, îi traseră în dans și pe Rojer și Kendall, bătând cu toții din palme și râzând. În mulțime se dezlănțui jocul de lumini și sunete când

toată lumea începu să arunce pocnitori, petarde de festival, focuri șuierătoare și roți de foc. În centrul Cimitirului Miezingilor apăruse un spațiu liber, unde Leesha stătea în picioare, trimițând spre cerul nopții rachete și stele bubuitoare.

Dansul încetă, și toată lumea privi spectacolul cu venerație și încântare. Amanvah și Sikvah o urmăriră cu ochii cât cepele pe Leesha trimițând o rachetă în văzduh și aplaudară uimite când explodă în jeturi de culori strălucitoare.

— E un moment potrivit să ne prezentăm felicitările, spuse Rojer, conducându-le către scările din stânga scenei, cele mai apropiate de locul unde se aflau Arlen și Renna.

Soțiile lui o traseră pe Kendall după ele.

— Spune-ne mai multe despre obiceiurile voastre de nuntă din Nord, îi ceru Amanvah fetei.

— De obicei oferim daruri odată cu felicitările, răspunse Kendall. Dar, după cântecul ăla… orice dar și-ar pierde strălucirea.

— Trebuie să-i dăm ceva, dacă asta e tradiția, spuse Sikvah.

Amanvah răspunse cu un gest aprobator.

— O vom face, așa cum ni s-a arătat.

Rojer nu știu ce să înțeleagă din asta, dar n-avea timp de gândire, fiindcă mulțimea se deschise în fața lor.

Arlen întinse brațele, cuprinzându-l pe Rojer într-o îmbrățișare neașteptată. Era șocant. De când împărțea Omul Glifat îmbrățișări?

— A fost minunat, Rojer. Am mai auzit *Cântecul Asfințirii* și alte dăți, dar niciodată așa. A avut…

— Forță, completă saltimbancul. Destulă ca să omoare pe loc un demon al pietrei. Vei avea vrăjitori ai scripcii, așa cum ți-am promis. Se întoarse spre Renna și făcu o plecăciune, zâmbind. Un dar pentru ziua voastră specială.

Renna roși când se apropie Amanvah de ea.

— Sunt Amanvah, Prima Soție a lui Rojer, fiul lui Jessum de Hanuri din tribul Văiuga. Krasiana se întoarse spre însoțitoarele ei. Ele sunt Sikvah, sora mea de cununie, și Kendall, ucenica bărbatului meu.

Cele două femei se înclinară pe rând, iar Amanvah scoase din punga ei o bucată din cea mai pură mătase albă.

— Kendall mi-a spus că darurile de nuntă sunt o tradiție a poporului vostru. La fel se obișnuiește și la noi. Ridică bucata de

mătase. Îi ești *Jiwah Ka* lui Par’chin, și trebuie să ai un văl de mireasă. Ăsta e vălul meu, țesut din mătasea cea mai pură și binecuvântat în Palatul Dama’ting.

Renna nu scoase nicio vorbă în timp ce Amanvah îi legă bucata de mătase, ascunzându-i fața plină de glife de la vârful nasului până la bărbie.

— Cât trebuie să-l port?

Sikvah râse.

— Până ți-l scoate Par’chin, ca să te sărute.

Renna pufni.

— Ei, ducă-se Miezului!

Se întoarse spre Arlen, își săltă singură vălul și îl sărută apăsat.

Amanvah, Sikvah și Kendall râseră și bătură din palme, iar mai mulți oameni din jur chiuiră.

— Cum a fost? întrebă Renna, întorcându-se spre ele.

Vălul îi căzu la loc, și ea nu și-l scoase.

Amanvah zâmbi.

— Tradițiile voastre de nuntă nu diferă foarte mult de ale noastre. Se uită la Rojer. Uneori îmi pare rău că eu nu voi avea niciodată parte de o astfel de festivitate.

Rojer se uită la ea și îi văzu tristețea din ochi. Fiecare fată din Nord visa la ziua nunții ei, și înțelese că fetele din Krasia erau la fel. El nesocotise toate tradițiile însurându-se în pripă și, își dădu brusc seama, călcând în același timp în picioare visurile mireselor sale. Trebuia să le ofere ceva în schimb.

— N-ai avut? întrebă Renna. Atunci s-o împărțim pe a mea și să dansăm împreună.

O luă pe Amanvah de mână și se întinse după Sikvah și Kendall, trăgându-le pe toate printre dansatori. Toate glasurile părură să se unească într-un singur chiot, și saltimbancii începură alt cântec.

— Ai două minute! Arlen Bales! strigă Renna. Pe urmă ar fi bine să te văd aici.

— Ah, căsătoria! spuse Rojer.

— Ori de câte ori o să-mi fie greu, râse Arlen, o să-mi amintesc că tu ai două neveste, spuse, uitându-se la cele patru femei care dansau. Ești sigur că știi ce faci? Să fii însurat cu o *dama’ting* nu e treabă ușoară, și când prin vene îți curge sângele lui Jardir…

Rojer ridică din umeri.
— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare. Uneori mă gândesc că știu ce fac, iar alteori…
— … te lași pur și simplu dus de curent, încheie Arlen.
Rojer dădu din cap.
— Chiar așa. Dar ai auzit puterea *Cântecului Asfințirii.* Și cel mai adesea descopăr că sunt fericit, nu nefericit.
— Înțeleg ce vrei să spui, zise Arlen. S-ar putea să murim cu toții la Luna Nouă, dar în clipa asta mă simt mai împăcat decât oricând.
— Pentru noaptea nunții tale, gândul e cam sumbru, zise Rojer. Un motiv în plus să facem un dans.
— Așa e, încuviință Arlen.
Pe urmă, când li se alăturară celorlalți, îl uimi pe Rojer cu măiestria lui, râzând când o roti pe Renna cu un braț și pe Kendall cu celălalt. Toți văiugenii li se alăturară, învârtindu-se pe rând împreună cu mirele și mireasa, cu priviri extaziate.
— În Krasia cum dansați la nunți? o întrebă Renna pe Amanvah, când muzicanții îi lăsară pe dansatori să-și tragă câteva clipe răsuflarea.
— Noi nu dansăm în public, dar o facem pentru soții noștri, după ce ne retragem în camera nupțială.
— Oh, trebuie să-mi arătați! strigă Renna.
Amanvah și Sikvah se uitară una la alta, apoi la Rojer.
— Aici dansul nu e un păcat. Rojer zâmbi. Numai să nu vă scoateți hainele.
Amanvah clătină din cap.
— Sunt lucruri pe care nu trebuie să le vadă niciun alt bărbat în afară de al tău.
— Da, tre’ să vedem, spuse Brianne Cutter. Doamnelor, faceți un cerc! Fetele din Krasia ne vor arăta dansul lor!
În câteva clipe, femeile înalte din Văiuga le înconjurară pe Renna și pe soțiile lui Rojer. Pe el îl lăsară să rămână, dar până și pe Arlen îl alungară, așa că se duse să primească urările de bine ale celor care încă nu apucaseră să-l felicite.
— Eu nu ți-am dat niciun dar de nuntă, îi spuse Sikvah Rennei, scoțându-și din punga prinsă de talie chimvalele pentru degete. Te rog să le primești, ca ajutor pentru dans.
O învăță pe Renna cum să și le pună, în vreme ce Amanvah își strecura degetele într-ale ei. O clipă mai târziu, suna din ele

ritmic și femeile din Văiuga băteau din palme în același ritm. Rojer începu să cânte melodia din scripcă, folosindu-se de bărbia glifată ca să amplifice sunetul, și în curând începură să cânte și ceilalți saltimbanci, deși nu puteau vedea ce se petrecea în cercul de femei.

La adăpost de ochii altor bărbați, Amanvah începu s-o învețe pe Renna brusca unduire a șoldurilor de care știa să se folosească, dându-i putere hipnotică. Tânăra thesană prinse repede mișcarea, și multe femei din Văiuga, printre care Kendall și Brianne, i se alăturară. Sikvah trecea de la una la alta, corectându-le pașii și legănarea șoldurilor.

Rojer simți o zvâcnire familiară la încrengătura picioarelor și roși, trăgându-se de mantie ca să-i adauge o acoperire în plus celei oferite de largii lui pantaloni pestriți. Nu-și văzuse soțiile dansând astfel decât înainte de a face dragoste, și se părea că îl dresaseră bine. Atât Renna, cât și Kendall se mișcau atât de firesc, încât păreau să știe dansul din născare, și Rojer roși și mai tare, mai ales când femeile din Văiuga începură să strige, încântate de mișcările picante. Alte krasiane intrară în cerc, alăturându-se demonstrației, ca să urmeze exemplul dat de *dama'ting.* În cele din urmă, având senzația că trage cu ochiul în dormitoare care nu-i aparțineau, Rojer se scuză și se retrase.

Ceva mai târziu, cercul se sparse, iar krasianele și văiugenele se împrăștiară, toate îmbujorate și râzând. Tăietorii de lemne veniră cu parii de nuntă și îi aduseră pe miri din nou laolaltă. În capul opus al glifei mari fusese înălțat un pavilion nupțial.

— Ce e asta? întrebă Amanvah.

— Mireasa și mirele stau pe scaunele alea, o lămuri Rojer, arătând cu degetul, iar tăietorii de lemne le saltă pe pari și îi plimbă prin toată piața, să-i vadă toată lumea. Procesiunea se oprește, de obicei, în fața casei noii familii, dar, fiindcă ei n-au casă, se vor folosi de un pavilion nupțial. Par'chin o să-și ia mireasa în brațe și o s-o treacă peste prag, și tot satul o să facă tărăboi în timp ce ei… Ah…

— Intră unu-ntr-altul, completă Kendall.

— Consumă căsătoria, zise Rojer.

Aruncă o privire către soțiile lui, temându-se că se simțeau ofensate, dar pe Amanvah și Sikvah ideea părea să le încânte. Urmară cu înflăcărare cortegiul, care înconjură Cimitirul Miezingilor de trei ori înainte de a se opri în fața pavilionului.

Arlen sări cu ușurință de la înălțimea la care se afla scaunul, și o prinse pe Renna, care i se aruncă în brațe. O sărută în timp ce intrau în pavilion și închise clapa în urma lor.

Amanvah scoase imediat un strigăt prelung, amplificat de zece ori de colierul ei glifat. Sikvah și celelalte krasiane îi urmară exemplul, iar văiugenii începură să chiuie, să bată din palme și să tropăie, lovind în oale, în tigăi și în butoaie de bere, ciocnindu-și cănile și făcând orice altceva care să sporească vacarmul. Leesha azvârli din nou artificii.

Numai *Sharum*-ii stăteau deoparte. Kaval arunca priviri crunte către cort și Rojer se temu că o să-ncerce să-i dea foc.

Amanvah îi surprinse privirea.

— Maestre de instrucție, dacă nu poți fi curtenitor, măcar fă-te util. Ia-ți oamenii și, în cinstea cununiei, ucideți șapte *alagai,* câte unul pentru fiecare stâlp al Paradisului.

Kaval se înclină, cu aerul nedreptățitului neajutorat.

— Ne-au fost luate sulițele, *dama'ting.*

Sprâncenele lui Amanvah se uniră într-un V ascuțit, și atât Rojer, cât și Kaval știură că își pierduse răbdarea.

— Timp de mai bine de trei sute de ani, războinicii au ucis *alagai* fără sulițe glifate, maestre de instrucție. Glifele de luptă v-au făcut nevolnici? V-ați pierdut îndemânarea?

Kaval îngenunche și-și apăsă fruntea de caldarâm.

— Iartă-mă, *dama'ting.* Se va face.

Părea aproape ușurat când îi chemă pe ceilalți cu un semn și părăsiră Cimitirul Miezingilor.

Orice pretext e bun ca să ucizi demoni, se gândi Rojer.

— Dac-omoară ei șapte, noi omorâm șaptezeci, îi spuse Gared Wondei. Tăietori de lemne! Luați-vă securile! Îi vom face Izbăvitorului un dar de nuntă: un rug de demoni atât de mare, încât o să-l vadă Ziditorul din Paradis!

Amanvah se uită cum se adunară tăietorii de lemne și cum dispărură în noapte, apoi oftă, luându-l pe Rojer de braț.

— Tata are dreptate, spuse ea. Oamenii voștri nu se deosebesc prea mult de ai noștri.

•

Wonda făcuse ce îi ceruse Leesha, adică îi adusese o sticlă mică, plină cu un lichid chihlimbariu. Neobișnuită cu băuturile tari, Leesha n-avea idee ce este, dar îi arse gâtul și îi încălzi membrele ca și couziul dat de Abban, așa că, în curând, se afla

într-o ceață confortabilă, bucurându-se de încântarea cu care priveau artificiile adulții și copii deopotrivă.

Dar, când trecură cu Arlen și cu mireasa lui, ocolind Cimitirul Miezingilor de trei ori înainte de a-i duce în pavilionul de nuntă, aproape că avu impresia că toți copiii ei își băteau joc de ea. Știau cu toții că păcătuise cu Arlen Bales. Despre asta bârfise tot satul.

Exact la fel cum fusese cu Marick. Și cu Gared. Se părea că, indiferent ce-ar fi făcut, viața amoroasă îi devenea întotdeauna subiect de șoapte schimbate în spatele ei.

Râsul aspru al tăietorilor de lemne o sfredelea. Le făcea plăcere s-o umilească astfel? Ajunsese într-adevăr că mama ei?

Cu ochii minții, îi văzu din nou pe Elona și Gared. Însă acesta dispăru, lăsându-l în locul său pe Arlen, căruia îi studiase ore de-a rândul pielea glifată; o săltase pe mama ei de la pământ aproape numai cu forța mădularului său. Elona se uita la Leesha râzând, agitându-și șoldurile și izbindu-se de Arlen. Pe urmă, în locul ei apăru Renna Tanner, țipând de încântare când o pătrundea Arlen.

Ar fi putut jura că aude sunetele contopirii lor în pavilionul nupțial, mai puternice decât zarva mulțimii. Azvârli câteva petarde de festival, dar asta n-o ajută cu nimic. Scoase, din provizia ei în scădere, o rachetă mare și o înțepeni în golul dintre două pietre de caldarâm, sperând că detunătura avea să-i răsune în urechi în următoarele câteva ore.

Dar îi veni greu s-o facă să stea dreaptă și, când scăpără chibritul, îl scăpă cu un țipăt, fiindcă îi arsese degete, pe care și le supse apoi, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz.

— Pe noapte, ești beată muci! spuse o voce, și, când se întoarse, Leesha dădu cu ochii de Darsy, dominând-o cu înălțimea ei. Dă-mi mie astea, adăugă Darsy, smulgându-i chibriturile. Mie mi se zice cap sec, dar până și io știu că băutura și artificiile nu se-mpacă. Vrei să-ți pierzi câteva degete? Să dai foc vreunei case? Să omori pe cineva?

— Nu-mi ține mie predici, Darsy Cutter! se răsti Leesha. Eu sunt Culegătoarea de Ierburi din Văiuga, nu tu.

— Atunci poartă-te ca atare, se auzi o altă voce, și Leesha o văzu pe Elona oprindu-se lângă Darsy.

Era ultima persoană cu care-și dorea să dea ochii.

— Ce-ar zice Bruna dacă te-ar vedea în halul ăsta?

Avem motiv să păstrăm secretele focului, spunea Bruna. *Nu ne putem încrede în bărbați când e vorba să respecte o asemenea putere.*

Pe Leesha o năpădi brusc o rușine cumplită. În clipa aia, Bruna ar fi scuipat la picioarele ei sau ar fi pocnit-o pentru prima oară cu toiagul.

Și ea știa că ar fi meritat. Gândul că și-ar fi dezamăgit mentora era mai mult decât putea să-ndure, și se cutremură, apoi începu să plângă.

Darsy o prinse și o strânse la piept, ascunzându-i momentul de slăbiciune de ochii mulțimii.

— Nu-i nimic, Leesha, îi șopti. Ni se întâmplă tuturor să trecem prin astfel de clipe. Du-te cu mama ta. Mă ocup eu de artificii.

Leesha își trase nasul și dădu din cap, apoi își șterse ochii și își îndreptă spatele când se despărțiră. Se îndreptă spre mama ei încet, cu mare grijă să nu se împiedice de bolovanii neuniformi. Când Elona îi oferi brațul, i-l luă cu demnitate. Numai mama ei știa cât de tare se lăsa pe el.

— Încă puțin, apoi te poți odihni, spuse Elona.

Se îndreptară spre una dintre numeroasele bănci care înconjurau suprafața pavată, și femeile așezate acolo se grăbiră să se ridice, cedându-le locul cu plecăciuni.

— Bun, zise Elona. Cât ai băut?

Leesha ridică din umeri. Căută în șorț pe bâjbâite, scoase sticla adusă de Wonda și i-o întinse mamei sale. Elona o săltă în lumină, apoi îi deșurubă dopul și o mirosi. Pufni și luă o înghițitură.

— Și pe mine m-ar fi luat cu tremurat dacă aș fi băut atât de mult, așa c-aș face prinsoare c-o să dai afară tot ce-ai mâncat după vărsătura de dimineață.

Leesha clătină din cap.

— N-am nevoie decât de un minut ca să-mi trag răsuflarea.

— Ei bine, n-o să-l ai, zise Elona, îndreptându-și spatele și aranjându-și cu ingeniozitate șireturile corsajului ca să-și adâncească decolteul, așa cum făcea ori de câte ori intra un bărbat în încăperea unde se afla. Uită-te drept înainte. Să nu verși.

Leesha își ridică privirea și văzu că se apropia contele Thamos, arătând superb în hainele lui elegante și cu bijuterii. Îl

urmau câțiva Soldați de Lemn, dar părea să nu le dea atenție, zâmbetul lui frumos era destins, tihnit. Făcu o plecăciune cu îngâmfarea cuiva de obârșie regală, căruia propria poziție nu-i impune așa ceva.

— E o plăcere să te revăd, maestră! spuse, apoi se întoarse către Elona. Aș fi auzit cu siguranță dacă ai fi avut o soră, așa că această femeie încântătoare nu poate fi decât mama ta, rău famata doamnă Paper.

Leesha își dădu ochii peste cap. Din partea prințului se așteptase măcar să fie mai original. Dacă ar fi primit un klat de fiecare dată când un bărbat spunea asta ca să intre în grațiile mamei ei, ar fi fost mai bogată decât ducele Rhinebeck.

Elona răspundea la fel de fiecare dată, chicotind de parcă n-ar mai fi auzit în viața ei ceva atât de inteligent și arătând fermecător când i se împurpurau obrajii. Leesha nu credea că există ceva care să-i poată face mama să roșească, însă îi izbutea la comandă.

Elona își întinse mâna, să-i fie sărutată.

— Mă tem că tot ce se povestește e adevărat, Înălțimea Ta.

Aici e sinceră, se gândi Leesha, respirând adânc ca să-și regăsească echilibrul.

Thamos avea zâmbetul posesiv al animalului de pradă, foarte asemănător cu rânjetul de lup al mesagerului Marick. Leesha nu suporta gândul că îi privește astfel mama. Nu când era ea acolo. Nu în seara aia. Zâmbi la rândul său și își aranja și ea fireturile corsajului.

— Îți place petrecerea noastră, Înălțimea Ta? întrebă, atrăgându-i din nou atenția și susținându-i privirea cu toată priceperea de care era în stare.

Ochii lui i se adânciră în decolteu, pentru a reveni apoi, dar, la fel ca Elona, se prefăcu și ea că nu observase.

— N-am mai fost niciodată la o nuntă în cătune, răspunse Thamos, și acum îmi dau seama ce-am pierdut. Prin comparație, balurile de la Curte sunt plictisitoare.

— O, ne flatezi, spuse Leesha. Cum se pot compara femeile din Văiuga, cu rochiile lor țesute în casă, cu frumoasele curtezane sulemenite, înveșmântate în mătase și aur?

Ochii lui Thamos coborâră din nou în decolteul ei, și Leesha își simți zâmbetul lărgindu-se.

— Curtezanele sunt mai preocupate de ele însele decât de alții. Zâmbi și îi întinse mâna când saltimbancii începură o nouă melodie de dans. S-or fi rostogolind, dar nu dansează.

•

Următoarele câteva ore se scurseră ca un vârtej neclar de dans și râsete împreună cu chipeșul conte. O împărți cu ceilalți dansatori cu părere de rău, rămânându-i tot timpul în apropiere, iar în trăsura care o ducea spre casa ei o sărută cu căldură și pasiune. Avea bărbăția țeapănă în pantaloni, și Leesha se îndesă cât mai aproape, frecându-se de ea cu șoldurile și cu coapsele. Se simți imediat udă și tocmai se gândea dacă să-l ia chiar acolo, în trăsură, când se opriră în fața colibei ei și vizitiul sări de pe capră, ca să lase scara în jos și să deschidă portiera.

Thamos coborî primul și îi întinse Leeshei mâna, să se sprijine când păși nesigură pe trepte.

— Înapoiază-te la petrecere, îi spuse el vizitiului. Mă-ntorc pe jos.

— Înălțimea Ta, zise omul, e noapte și pădurea e plină de krasiani…

— Atunci întoarce-te în zori, zise Leesha. Dar pleacă!

Vizitiul ridică din umeri, pocni din hățuri și se îndepărtă.

— Subtil, zise Thamos, zâmbind când Leesha îl prinse de braț și îl târî pur și simplu înăuntru.

Îl trase direct în dormitor, fără prefăcătorie. Aprinse o lumină chimică palidă, apoi se întoarse spre el și îl împinse cu putere, trântindu-l pe cuvertură. Zâmbi, își săltă fustele și se urcă deasupra lui, sărutându-i fața, buzele și gâtul.

— Iar acum, Înălțimea Ta, o să profit de tine.

Thamos se foi, dezlegându-i șireturile rochiei și îndesându-și fața în decolteul ei.

— De obicei e invers.

Leesha zâmbi.

— Da, dar noi, în Văiuga, facem lucrurile altfel. O să te călăresc din clipa asta până ți se întoarce vizitiul.

Întinse mâna în jos, îi desfăcu cureaua și apoi începu să tragă, pe bâjbâite, de copcile și de șnururile pantalonilor lui. Își imagina că, peste câteva clipe, avea să-i țină în mână bărbăția, dar se văzu nevoită să-și ia ochii dintr-ai lui și să se uite la ultimul nod ca să-l poată dezlega. Îi deschise în sfârșit pantalonii, dar membrul pe care-l găsi își pierduse rigiditatea.

I-l luă în mână, mai întâi dezmierdându-l cu delicatețe în timp ce-l săruta pe gură, dar rămase flasc. Se săltă mai sus, apăsându-i fața pe sânii ei în timp ce-l mângâia mai apăsat, și asta păru să-l ajute, întărindu-i-l atât cât era nevoie. Își scoase jupoanele și i-l apăsă ca să intre în ea, dar i-l simți blegindu-se din nou.

— Ce se-ntâmplă? întrebă, luându-i-l din nou în mană.

— Ahhh… Nimic…, gemu Thamos. Dar că e târziu… și băutura… și nu mă așteptam să fii atât de…

— Nerăbdătoare? întrebă ea, umezindu-l cu salivă înainte de a-și relua mângâierile.

Contele gemu când îi luă în gură membrul umezit, care totuși rămase moale.

Pe noapte, *e vina mea*? se întrebă Leesha. *Ahmann e singurul bărbat din lume care mă dorește cu adevărat*?

Își alungă gândul și coborî din pat.

— Unde te duci? o întrebă el. O să meargă. Îmi trebuie doar…

— *Ssst,* spuse ea, scoțându-și brațele din mânecile rochiei și împingând-o în jos. O să-ți dau ce-ți trebuie.

El o privi dezbrăcându-se în lumina palidă și, când se aplecă, vrând să pășească peste rochie, eliberându-se de ea, îl văzu din nou întărit. Avea o suliță cu care s-ar fi mândrit orice bărbat, și Leesha își mușcă buza, excitată de gândul că avea s-o simtă în ea. Întinse mâna și o strânse.

Contele mârâi ca un animal, se ridică în picioare cât ai clipi și o aplecă peste pat. Ea se lăsă în voia lui și țipă de plăcere când o pătrunse din spate și se frecă de el, ca răspuns la loviturile lui puternice, pe măsură ce-și simțea propria plăcere crescând.

Pe urmă, cu un mormăit, se termină, și Thamos se lăsă să cadă peste ea. Leesha se contorsionă, căutând să prelungească măcar un pic frecarea, aducându-se pe culme, dar el se înmuiase iarăși, și alunecă afară. Culegătoarea de Ierburi ar fi vrut să plângă, dar nu avea putere. Își dori să-i fi spus vizitiului să aștepte cât beau ei o cană cu ceai, în loc să fie contele blocat în casa ei peste noapte. Speră că era destul de curajos ca să plece.

Însă Thamos își scoase și restul hainelor și se strecură în pat, lângă ea.

— A fost incredibil! murmură, lipindu-i-se de spate, după care trase cuvertura peste ei și o cuprinse în brațele lui puternice,

frecându-și mulțumit nasul de gâtul ei. Te-am dorit de când mi-ai apărut prima oară în fața ochilor, în spitalul lui Jizell, dar nici măcar n-am visat vreodată că poate fi atât de bine.

Pentru o clipă, Leesha își simți disperarea pălind și se bucură de căldura și de senzația de siguranță din brațele contelui. Poate că el nu fusese îndeajuns de bărbat pentru ea, însă ea fusese îndeajuns de femeie pentru el. Asta o umplu de un straniu sentiment de mândrie, și adormi zâmbind.

•

Era încă întuneric când se trezi dintr-un vis despre Ahmann și despre nopțile pe care le petrecuseră unul în brațele celuilalt. Magia făcea din el o creatură a pasiunii neînfrânate, și o lua adeseori în toiul nopții, când amândoi erau pe jumătate adormiți, cu ochii închiși. O trezea cu sărutări și mângâieri, în vreme ce ea îl dezmierda încet. Când era destul de stârnită ca să-l primească, pătrundea în ea și-și agita șoldurile până când țipau amândoi de plăcere. O clipă mai târziu, adormeau din nou, un scurt pui de somn înainte de a o lua din nou, celebrând astfel ivirea zorilor.

Ziditorule! îi simțea lipsa. După douăzeci și opt de ani în care își înfometase trupul, avusese parte de un ospăț de o săptămână, iar acum tânjea după atingerea lui Ahmann. De fapt, după orice atingere. Știa că pofta trupească în creștere e un semn obișnuit al sarcinii, dar nu se așteptase să fie mai chinuitor decât nelipsitele dureri de cap și grețuri.

În spatele ei, Thamos sforăia mulțumit, îi simțea pieptul musculos lipit de spate, tare și păros. Se foi, frecându-și fesele de încheietura picioarelor lui. Simți acolo o zvâcnire, așa că îl rostogoli pe spate și îl cuprinse cu gura, cum o mai făcuse înainte. De data asta, el se întări aproape imediat.

Thamos gemu, încă pe jumătate adormit, dar mâna îi alunecă în jos și mângâie părul ei, iar Leesha știu că îl trezise. Ajunse deasupra lui o clipă mai târziu, încă udă de sământa lui și fiindcă ea însăși se stârnise. Contele gemu și ridică palme tandre, dezmierdându-i șoldurile și sânii în vreme ce ea îl călărea cu ochii închiși, imaginându-și-l pe Ahmann.

Din când în când îl simțea pe conte zvâcnind, și atunci se sălta, se apleca și îl săruta până ce i se liniștea răsuflarea. Pe urmă continua.

Nu după mult timp, se simți ea însăși în pragul extazului și-și înteți ritmul, imobilizându-l în timp ce se desfăta ea. Câteva clipe mai târziu, se auzi țipând de plăcere și Thamos se prinse de șoldurile ei de parcă de asta i-ar fi atârnat viața. Dorită atât de mult timp, culmea extazului se prelungi. Când se simți coborând, Leesha zâmbi și-l strânse mai tare, intrând într-un neîntrerupt ritm rapid, până când îl secătui pe conte încă o dată.

Îl sărută, dar gâfâiau amândoi, și își dezlipiră buzele râzând.

— Incredibil! spuse din nou Thamos.

— Da, încuviință Leesha, cu toată sinceritatea, deși stomacul ei nu părea să fie de acord, căci bolborosea ca supa uitată pe foc.

Răsuflă adânc, încercând să treacă peste asta, dar, peste câteva clipe își apăsă palma peste gură și ieși din cameră în fugă, ca să verse în latrină. Devenise un ritual zilnic și aproape că începuse să-l aștepte cu nerăbdare, ca să scape de grijă și să-și poată începe dimineața.

După vomă, o înjunghia întotdeauna durerea de cap, și își masă tâmplele din obișnuință. Apoi tresări.

Pentru prima oară după luni de zile, durerea de cap lipsea. Nu se domolise doar, pur și simplu dispăruse cu desăvârșire. Își simți fața încordându-se în timp ce i se umpleau ochii de lacrimi, și își îngădui să plângă de bucurie câteva clipe.

Când ieși din privată, goală și umilită, dar simțindu-se din nou puternică, Thamos o aștepta lângă ușă, îmbrăcat cu pantalonii și cămașa. Îi zâmbi, o înveli într-o cuvertură și îi întinse o cană cu apă.

— O noapte de băutură și de dans ne afectează pe toți într-un fel sau altul. Nu vorbești despre pățania mea, iar eu nu vorbesc despre a ta.

Leesha dădu din cap, luă cana și sorbi din ea.

— Înainte de a ajunge duce, continuă Thamos, fratele meu îmi tot spunea că, după o noapte de beție, cel mai bun leac sunt ouăle cu șuncă. Am verificat, și niciodată n-am găsit ceva mai bun.

— Îți pregătesc o porție, spuse Leesha, bucuroasă că avea ceva de făcut.

— Aș fi pregătit-o singur…, începu el.

Leesha îi zâmbi.

— Dar nu ți-ai gătit niciodată nimic singur, nici măcar un ou, nu, Înălțimea Ta?

Thamos ridică din umeri a scuză și o privi cu un zâmbet căruia, după părerea ei, nu i-ar fi putut rezista nicio femeie.

Schiță cu ironie o plecăciune.

— Atunci va fi plăcerea mea să-i pregătesc Înălțimii Tale micul dejun.

21. AURE

333 D.Î., VARA
Cu 11 răsărituri înainte de Luna Nouă

Petrecerea mai continuă câteva ore bune după ce Arlen și Renna ieșiră, oarecum răvășiți, din pavilionul nupțial. Crezuse că-și vor consuma căsătoria cu tandrețe, dar, imediat ce căzuse clapa cortului, mireasa lui se repezise la el ca un animal, cu aura strălucindu-i de poftă.

Mireasa mea. Renna Tanner. Gândul îl amețea în aceeași măsură ca împreunarea lor dezlănțuită. Fugise de-acasă ca să nu se însoare cu fata căreia îi era de fapt menit.

Menit? pufni. *Ai fost convins, în întreaga ta viață, că nu există niciun Ziditor și niciun Izbăvitor, dar ai ajuns să fii alături de o fată și vezi în asta dovada existenței unui plan divin*?

Însă, oricât de mult ar fi vrut să-și scoată din cap ideea, considerând-o ridicolă, nu izbuti.

Împleticindu-se pe picioare moi, reveniră în mijlocul mulțimii care chiuia și a cărei aură îl uimi încă o dată.

Cândva, Arlen crezuse în magia demonică, însă era mai presus de o asemenea caracterizare, cu nimic mai demonică decât vântul, ploaia sau electricitatea. Pulsa în tot ce era viu, definea orice făptură, pe dinăuntru și pe dinafară, oferind informații din belșug. Aurele oamenilor erau mai palide și cu mult mai complexe decât ale demonilor, dar acolo, în centrul glifelor mari din Ținutul Văiuga, totul era încărcat de magie. Fără să-și dea seama, văiugenii o impregnau cu bucuria lor și le dansa în jur cu încântare, puternică și molipsitoare.

Arlen începuse să deslușească aurele încă de când își desenase în jurul ochilor primele glife ale vederii, dar nu înțelesese semnificațiile variațiilor lor subtile de culoare, strălucire și textură decât după întâlnirea sa cu prințul miezing. În clipa când li se atinseseră mințile, văzuse lumea așa cum o vedeau demonii.

Acum, până și o privire cu coada ochiului îi putea spune multe despre emoțiile cuiva din acea clipă, iar uitându-se cu atenție

primea informații într-un flux neîntrerupt. Știa când i se spune adevărul și când e mințit, când cineva e gata să lupte sau să fugă. Vedea absolut toate sentimentele cuiva dintr-un anumit moment, dar nu și cauzele lor, pe care trebuia să le deducă sau să le ghicească.

Nu putea privi în mințile altora așa cum o făceau prinții miezingi... nu încă. Dar, dacă se concentra, putea trece un strop de magie prin oameni, imprimând în el esența lor, pe care o absorbea apoi, ajungând să-i cunoască mai intim decât o Culegătoare de Ierburi sau decât cineva cu care-și împărțeau patul – nu-i scăpa nicio cicatrice, nicio durere, niciun sentiment. Ici arsura făcută de un demon al focului, ici o zgârietură de pisică – totul îi spunea povestea trupului.

Uneori îi străfulgerau prin minte imagini – oameni, locuri, lucruri aflate în strânsă legătură emoțională cu cel pe care tocmai îl cunoștea, dar trebuia să le găsească o interpretare.

Până și plantele puteau ascunde secrete. Doar inhalând aer din pala de vânt trecută pe lângă un copac, Arlen putea citi povestea anilor trecuți mai bine decât o făcea un tăietor de lemne privind inelele trunchiului. Afla când fusese inundație și când fusese secetă. Când pârjolise căldura ținutul și când îl stăpânise înghețul. Ce soiuri de demoni zgâriaseră scoarța cu ghearele lor. Afla, cât ai clipi, tot ce se întâmplase de când plesnise sămânța, începând să încolțească.

Când se întoarseră la petrecere, îi așteptau Shamavah, Kendall, Rojer și proaspetele lui soții.

Aura lui Rojer era deosebit de interesantă. Când dădea o reprezentație, cântând sau jucând un rol pe scenă, peste aura lui cobora o mască prin care Arlen nu putea citi nimic.

Însă, oricând altcândva, tânărul său prieten era o carte deschisă. În jurul lui pluteau imagini, unele șterse și unele perfect conturate, toate în strânsă legătură cu el și cu complicatul păienjeniș al sentimentelor lui.

Arlen se văzu pe sine însuși, alături de Renna, de Amanvah, de Sikvah și de Leesha. Văzu că Renna și căsătoria lui cu ea erau privite de Rojer cu îndoială, dar saltimbancul se îndoia și de propriile hotărâri și considera că n-are dreptul să țină predici. Fapta se săvârșise și, fiind prieten cu Omul Glifat, saltimbancul era hotărât să-l sprijine.

Arlen își puse mâna pe umărul lui.

— Și eu îți sunt alături, Rojer. Pe cuvânt de onoare! Nimic din tot ce are legătură cu Renna nu știrbește ceea ce-ți datorez ție.

Rojer clipi, uluit.

— De unde-ai știut la ce…

Amanvah se uită la el și prin aura ei trecu o străfulgerare. Era iute, prindea sensul spuselor bărbatului ei chiar înainte de a termina el de vorbit.

Preț de o clipă, Arlen văzu imagini plutind în jurul tinerei femei, și cele mai puternice erau ale părinților săi. Pășea sub umbra lor deasă. Iar între imaginile celor doi plutea o carte.

— Te gândești că, după cum scrie în Evejah, numai Izbăvitorul poate citi în sufletele oamenilor, ghici Arlen.

Șocul văluri ura lui Amanvah, însă pe urmă tânăra *dama'ting* deveni… senină, cu emoțiile îngropate sub ritmul calm al răsuflării ei. Îl privea cu aceeași intensitate, dar Arlen n-o mai putea citi.

— Așa se spune, încuviință ea. Dar tu nu ești El.

Arlen se uită la Sikvah și observă, cu surprindere, că mintea ei se supunea aceleiași discipline stricte care o ghida pe a lui Amanvah. Tânăra *Jiwah Sen* era mai mult decât părea. Probabil avea vreo legătură cu vălul ei alb.

Dar soțiile lui Rojer își puteau ascunde aurele, nu și magia obiectelor aflate asupra lor. Bucățile de os glifate din colierele lor creau impresia că au gâturile în flăcări. Arlen studie glifele, identice cu cele de pe scripca lui Rojer. Se convinsese de puterea lor de amplificare când se aflaseră pe scenă. Magie utilă.

Alte bijuterii aveau aceeași strălucire de vâlvătaie. Punga cu *hora* prinsă de mijlocul lui Amanvah palpita ca focul, și chiar și Shamavah avea câteva fărâme de os de demon în inele și brățări, dar Arlen nu putea decât să facă presupuneri în privința efectelor lor.

— N-ai încredere în mine, spuse el.

— Există ceva care să mă convingă să am? întrebă ea.

Arlen se concentră și trecu prin tinerele krasiane un strop de magie. Cunoscându-le.

— Nu, dar eu am încredere în tine, Amanvah vah Ahmann. Arătă cu capul către Sikvah. În tine și în sora ta de cununie. Văd că nu sunteți de partea lui Nie și că, în privința prietenului meu, intențiile voastre prietenești sunt sincere.

— Serios? întrebă Rojer.

— Nu te entuziasma prea tare, îi spuse Arlen. Pot lăsa impresia că se supun poruncilor tale, dar nu vor șovăi să se răzvrătească împotriva spiritului lor, dacă vor avea impresia că așa e mai bine pentru tine.

Dezvăluirea nu păru s-o tulbure pe Amanvah.

— Onoratul nostru soț are uneori nevoie să fie… călăuzit.

Arlen chicoti.

— Foarte adevărat.

— Ei! strigă Rojer.

Arlen zâmbi cu subînțeles.

— Nu cred că eu sunt Izbăvitorul, Amanvah. Dar cred că nici tatăl tău nu e. Cred că Izbăvitorul nu există, că nu poate fi decât un simbol către care aspirăm.

— Ești necredincios, nu eretic? întrebă Amanvah. E oare de preferat?

Arlen se înclină.

— Asta rămâne s-o hotărăști tu însăți, prințesă.

Colțurile ochilor ei se încrețiră.

— Las hotărârea pe o altă zi. Îți mulțumesc că ne-ai onorat îngăduindu-ne să luăm parte la petrecerea ta de nuntă.

Shamavah înainta cu un pas. Ținea în mână aceeași planșetă de scris cu care Arlen o mai văzuse de o sută de ori, aducându-i în minte un val de amintiri plăcute din pavilioanele stăpânite de Abban în Marele Bazar.

În aura ei desluși imagini legate de ea prin linii negre și roșii, ca acelea din registrele în care ținea socoteala datoriilor plătite și a sumelor datorate. Amanvah o trimisese ca ofertă de pace, dar se simțea recunoscătoare că i se oferise șansa să intre, în același timp, în grațiile tinerei *dama'ting* și într-ale lui Arlen. Era gata să facă orice pentru ca noaptea să fie perfectă, indiferent pe cine ar fi trebuit să mituiască și la cine ar fi trebuit să țipe, dar vedea în asta un împrumut care urma să-i fie restituit într-o bună zi.

Arlen zâmbi.

— Semeni atât de mult cu soțul tău, încât mă doare sufletul de mult ce tânjesc să-l revăd pe vechiul meu prieten Abban.

Femeia se înclină.

— Fiul lui Jeph e prea bun.

Nu se trădase prin nimic, dar aura ei era cu adevărat atinsă de cuvintele lui Arlen.

Cuvinte sincere. Simțea în adâncul inimii lipsa negustorului *khaffit,* însă Abban dovedise în multe rânduri că, deși uneori nu-ți înșela încrederea, nu trebuia să i-o acorzi *niciodată.* Mințea când era necesar, dar cel mai adesea pur și simplu existau lucruri pe care nu ți le spunea. De obicei importante.

Arlen își retrăise de mii de ori, în minte, ultima vizită în Krasia, întotdeauna cu îndoiala plutind asupra unor fapte. La urma urmelor, Abban îi făcuse rost de harta care îl călăuzise către Soarele Anoch și către mormântul lui Kaji, unde găsise sulița glifată. Și lui Abban îi arătase mai întâi acel trofeu, verificându-i autenticitatea. Și, către sfârșitul aceleiași nopți, Jardir, cândva cel mai bun prieten al lui Abban, încercase să-l ucidă pentru arma găsită.

Iar acum lucrau mână-n mână. Deși, cu luni în urmă, Marick nu confirmase asta, cucerirea ducatului din Sud de către krasiani purta, în mare parte, pecetea lui Abban. O alternativă preferabilă, fiindcă Abban nu fusese niciodată atât de brutal și de distrugător ca Jardir. După zdrobirea inițială a Fortului Rizon, porțiuni imense fuseseră luate în stăpânire fără să se atingă nimeni de case, de ogoare și de femei și lăsând drumurile deschise pentru negoț, chiar dacă peste tot guvernau *dama*. Și legea Evejan. Șoaptele lui Abban picurau milă în urechile lui Jardir, fie și numai de dragul profitului.

De partea cui ești, Abban? se întrebă. *Știi că prietenul nostru a încercat să mă omoare*? *Ai acceptat pur și simplu asta*? *Sau a fost de la bun început ideea ta*?

Oftă. Chiar avea vreo importanță? Nu merita să-și irosească vremea gândindu-se la asta. Avea să se confrunte curând cu amândoi, aflând adevărul. Dar mai întâi era nevoie să le supraviețuiască toți nopților cu Lună Nouă.

Odată reveniți la petrecere, reîncepu perindarea celor care voiau să-și rostească urările de bine. Următoarea era o femeie bătrână, care-l călăuzea pe bărbatul de vârstă mijlocie de lângă ea. Ochii lui albi priveau în gol. Aveau ceva familiar, și Arlen citi în aura femeii că se mai întâlniseră și că ea simțea că-i e datoare.

— Sunt Lorry Shepherd, domnule și doamnă Bales, spuse bătrâna, înclinându-se țeapănă. El e fiul meu, Ken. Nu vă putem

oferi decât respectul și mulțumirile noastre și sperăm că le veți accepta. Miezingii ne-au luat restul familiei pe drum, când am fugit de krasiani. Dacă n-ai fi venit, ne-ar fi luat și pe mine, și pe Ken. Îl bătu pe bărbat pe braț. N-a fost ușor, dar Văiuga și-a deschis inima pentru noi când ne-ai adus caravana aici, și nu ne-a mai fost nici frig, nici foame, deși Kenny nu poa' să muncească. Pentru asta suntem recunoscători.

— Mulțumirile le merită întreaga Văiugă, răspunse Arlen. Iar meritul e și al vostru, pentru că sunteți atât de puternici în vremuri atât de grele.

Se uită la Ken Shepherd, care stătea tăcut lângă mama lui. Avea o aură de rușine mută, se detesta fiindcă depindea de bătrâna lui mamă, fiindcă nu-și putea ajuta familia. Dar femeia împovărată de ani se sprijinea de el, și în asta găsea o scânteie de mândrie.

— Ai fost întotdeauna orb?

Ken dădu din cap.

— Da, de mai demult decât țin minte.

— O febră i-a luat ochii, când încă mai era în scutece, spuse Lorry.

Arlen absorbi magia din jur. Cunoscu ochii lui Ken și găsi motivul lipsei de armonie. Mâna i se duse instinctiv într-acolo și trase un strop de putere din glifa mare în timp ce desena cu degetul glife pe fruntea bărbatului și în jurul ochilor lui.

Se auziră icnete când ceața părăsi ochii lui Ken, care deveniră de un căprui vibrant și se măriră când începu să vorbească prea repede ca să fie înțeles, legănându-și capul într-o parte și în alta. Pentru o clipă, aura lui căpătă strălucirea puternică a bucuriei, înlocuită apoi de nedumerire și de o spaimă zdrobitoare. În cele din urmă, strânse din ochi cu putere și și-i acoperi cu palmele, în vreme ce tremura din tot trupul.

Arlen puse pe umărul lui o mână liniștitoare.

— O să-ți fie din ce în ce mai ușor pe zi ce trece, Ken Shepherd. Vorbesc serios. Știu exact prin ce treci.

•

După ce se potoli zarva stârnită în jurul celor doi Shepherd, apăru un *kha'Sharum* singuratic. Se apropia fără să șovăie, dar Arlen îi văzu frica în aură. Frica și rușinea. O surprinse și pe Amanvah trăgând scurt aer pe nas, prea încet ca s-o mai audă

cineva, iar prin aura ei trecu o străfulgerare de furie înainte de a-și regăsi calmul *dama'ting.*

Războinicul îngenunche în fața lui Arlen, lipindu-și fruntea de caldarâm. Arlen putea să înțeleagă ce simte și fără să-l cunoască. Își petrecuse prea mult timp printre *războinicii krasiani* ca să știe când era insultat, și nu de sărmanul *kha'Sharum* silit să aducă insulta.

Fără îndoială că maestrul de instrucție Kaval considera că, trimițând un luptător *khaffit* să aducă un omagiu și să înfățișeze primul dar al Paradisului, dădea o adevărată lovitură de maestru. Era o insultă indirectă, convenabilă pentru așa-numitele Sulițe ale Izbăvitorului, fiindcă puteau rămâne departe de Arlen – pe care Jardir îl doborâse cu ajutorul lor, ca să-i fure sulița lui Kaji.

Numai că prezența unui războinic *khaffit* nu era pentru Arlen o insultă. De cât de multe ori văzuse cât de prost tratați, de lipsiți de drepturi și de mobilitate socială erau *khaffit* în Krasia? Așa fusese de la Reîntoarcere încoace, dar, în cei câțiva ani ai guvernării sale, Jardir schimbase lucrurile. Oare tot mulțumită șoaptelor lui Abban, găsise o cale rapidă de înmulțire a numărului de războinici, sau trădătorul său *anjin'pal* începea să aibă conștiință?

Luptătorul îngenuncheat puse la picioarele lui Arlen și ale Rennei o pereche de coarne de demon. Glifatul le vedea magia scurgându-se încet, ca să sporească puterea glifei mari.

— Jaddah.

Arlen desenă în aer simbolul primului stâlp al Paradisului. Amanvah îl privi surprinsă, dar el nu-i dădu atenție, ci îi zâmbi luptătorului.

— Jaddah, întări acesta.

Ochii îi zvâcniră către Amanvah și spaima i se înteți.

— Ridică-te și îndreaptă-ți spatele cu mândrie și curaj! îi spuse Arlen, în krasiană. După ce omul îi dădu ascultare, Arlen se înclină în fața lui. Nu te teme, frate. Kaval n-o fi văzând că e o ironie să pună un *khaffit* s-aducă o insultă, fiindcă nu îndrăznește s-o facă el însuși, dar mie nu-mi scapă. *Kha'Sharum* îi onorează pe *dal'Sharum,* nu invers.

Luptătorul se înclină adânc și aura lui schimbată era superbă, fiindcă rușinea devenise mândrie, iar frica devenise jubilare.

— Mulțumesc, Par'chin.

Se înclină din nou în fața Rennei și în final în fața lui Amanvah, apoi se răsuci pe călcâie și dispăru în noapte.

Mai erau de sosit încă șase stâlpi.

— O să-l disciplinez pe Kaval, spuse Amanvah, după plecarea luptătorului. Te rog să înțelegi că insulta n-a pornit de la mine.

— Spun cu toată sinceritatea, răspunse el, că am luptat alături de *Sharum* în noapte, dar n-am putut niciodată să-i suport pe cei gata să verse sânge pentru cel mai mărunt afront. Kaval nu se insultă decât pe sine însuși.

Amanvah își înclină fruntea în fața lui și în aură i se simți respectul, deși ochii ei nu spuneau nimic. Arlen îi răspunse dând ușor din cap.

O clipă mai târziu sosi Wonda Cutter și așeză pe caldarâm cornul curbat al unui demon al vântului, de care încă mai era prinsă membrana aripii de pe spate.

— Aș fi ajuns prima, dar creaturile astea sunt mai greu de tăiat decât de ucis.

Arlen zâmbi. Aura ei era de o mândrie feroce, dar cu o umbră de spaimă. Căută mai adânc, Cunoscând-o. Voia să-l roage ceva. O rugăminte egoistă, pe care se temea că n-o să i-o poată îndeplini – sau, mai rău, că n-o să vrea să i-o îndeplinească.

— Fii binecuvântată, Wonda Cutter, prima *Sharum'ting*! spuse Amanvah.

Sharum'ting? Arlen era uluit. Jardir începuse să le ofere drepturi și femeilor? Până unde mergeau surprizele?

— Sunt mândru de tine, Wonda, spuse, ridicându-și vocea, ca să-l audă și alții. Nu e puțin lucru să fii prima femeie războinică din Krasia. Dacă pot face ceva pentru tine, spune ce dorești.

Ea surâse și aura i se umplu de ușurare.

— Oamenii spun că i-ai dat lui Ken Shepherd vederea înapoi.

El dădu din cap.

— Da.

Wonda își tăiase părul astfel încât să-i cadă peste jumătatea de față în care i se înfipseseră ghearele demonului, dar acum și-l împinse spre spate, dezvăluind vederii dârele adânci, încrețite. Își coborî glasul.

— Îmi poți lua cicatricele?

Arlen șovăi. Putea s-o facă într-o clipă, dar, judecând după aura ei, nu era sigur că ar fi trebuit. Desenă în aer o glifă, ca să nu-i audă răspunsul decât ea.

— Pot.

Ochii ei se luminară, iar aura i se umplu atât de exaltare, cât și de spaimă.

— Dar, la Luna Nouă, pentru ce-o să-ți faci cele mai multe griji, Wonda Cutter? Pentru obrajii tăi sau pentru vecini?

Aura fetei se umplu de rușine, iar Arlen arătă către fața lui, acoperită de sute de tatuaje.

— Cicatricele ne pot proteja, Wonda. Ne aduc aminte ce e cu adevărat important.

Ea dădu din cap, iar el o prinse de umeri și o strânse. Apoi se văzu nevoit să-și lase capul pe spate ca s-o privească în ochi.

— Gândește-te la asta. După ce trecem de Luna Nouă, dacă o să-ți mai dorești să scapi de ele, nu va trebui decât să mi-o ceri.

Aura fetei căpătă o culoare și o textură mai neutră, dar, când începu să se gândească la cuvintele lui, prinse să se învolbureze ușor.

•

— Atunci, după asta, să presupun că n-o s-accepți propunerea demonului deșertului? întrebă Thamos, mestecându-și ultima bucată de șuncă.

Leesha îi zâmbi. Își recăpătase pofta de mâncare și se simțea puternică pentru prima oară, după mai multe săptămâni.

— E foarte puțin probabil.

— Mama spune că putem avea încredere c-o să faci ce e mai bine pentru Văiuga, dar că nu trebuie să confund asta cu îndeplinirea poruncilor mele.

Leesha râse și se ridică să spele farfuriile.

— Aici Ducesa mamă are dreptate.

— Semeni foarte mult cu ea, zise Thamos.

Leesha se întoarse cu un șold spre el.

— Sper că nu prea mult, fiindcă altminteri noaptea trecută e ceva la care nu vreau să mă mai gândesc. Știu că voi, cei de sânge regal, vreți să vă păstrați stirpea pură.

Thamos râse.

— Nu chiar atât de mult, deși trebuie să-ți spun că, la vremea ei, mama a fost o mare frumusețe.

— De asta nu mă îndoiesc.

— Cât despre stirpe..., Thamos ridică din umeri. Acum o sută de ani, casa noastră era lipsită de importanță. Bunicul meu a

fost primul dintre noi ajuns pe tronul de iederă, fiind pus acolo mai degrabă de bani decât de noblețea stirpei.

Se grăbi să se ridice și o luă în brațe.

— Oricum, din tot ce se află în Văiuga, tu te apropii cel mai mult de ceva care s-ar putea numi regalitate. Te-ai gândit vreodată câte ai putea face aici fiind contesă?

Ea pufni și îl împinse, cu delicatețe, până la o lungime de braț distanță.

— Înălțimea Ta are reputația unui bărbat gata să se culce cu orice tânără care-i face cu ochiul. Ar trebui să cred că mi-ai fi credincios?

Thamos zâmbi, apoi o sărută.

— De dragul tău, aș putea fi dispus să încerc.

— O să mă gândesc la asta, dac-o să mai fie vreunul dintre noi pe-aici săptămâna viitoare, făgădui Leesha, sărutându-l pe buze în fugă și reîncepând să strângă masa.

Nu se îndoia că oferta era sinceră, dar era vorba mai degrabă de politică decât de dragoste. Căsătoria lor ar consolida puterea lui în Văiuga, ca și puterea lui Rhinebeck în ducat, iar Araine știa asta.

Și ar fi rău? La drept vorbind, Leesha de fapt nu știa.

— E adevărat că ai întâlnit și tu unul dintre acei demoni ai minții despre care vorbește Bales? întrebă Thamos.

Leesha dădu din cap. Se duse la masa ei de scris și luă un plic sigilat cu ceară, care purta pecetea ei, o piuliță și un pisălog. I-l întinse contelui.

— Pentru mama ta.

Thamos înălță dintr-o sprânceană.

— Adică pentru fratele meu.

Leesha îi imită gestul.

— Trebuie să rămânem în jocul ăsta chiar și când suntem singuri și în relații intime?

— Nu e un joc. Rhinebeck e duce, e orgolios și vede conspirații peste tot. Dacă îl tratezi, pe față, fără pic de respect, urmările nu vor întârzia să apară.

Leesha dădu din cap.

— De acord, dar va primi un raport de la tine, și nu mă-ndoiesc că-i poți înmâna mesajul meu lui Araine…

— Alteței Sale, o corectă Thamos.

— … Alteței Sale, admise Leesha, fără să-l vadă nimeni altcineva. Ai spus chiar tu că toate Culegătoarele de Ierburi încă se mai află sub oblăduirea ei. Aici nu e vorba de nicio lipsă de respect.

Thamos se încruntă, dar luă scrisoarea.

— O să fiu sinceră, Înălțimea Ta, adăugă Leesha. Nu știu în ce măsură pot avea încredere în tine, atât în patul meu, cât și în rest. Te afli aici pentru că însemn ceva pentru tine sau doar ca să-ți consolidezi puterea în Ținutul Văiuga?

El zâmbi.

— Păi, din ambele motive, firește. Văiuga Tăietorului de Lemne a făcut întotdeauna parte din Angiers și depinde de tron în multe privințe, printre care se numără și drumul mesagerilor, care vă ține în legătură cu restul lumii. Până nu cu mult timp în urmă, era un cătun neînsemnat, însă jurămintele de vasalitate nu sunt ceva care se poate nesocoti când începi să capeți putere. Vă așteptați să renunțe tronul la stăpânirea asupra satului dacă descoperiți aur sau cărbune pe pământurile voastre?

Leesha clătină din cap.

— Bineînțeles că nu.

— Glifele aduse de domnul Bales nu diferă de așa ceva. Și, din tot ce-am făcut noi, ce e chiar atât de îngrozitor? N-am adus mâncare și semințe, vite și haine călduroase pentru cei aflați la necaz? Nu i-am ajutat să construiască și case, și glifele mari pe care ne-ați ajutat voi să le trasăm? Poate că fortăreața mea o fi părând dominatoare, dar e menită să le țină piept krasianilor, nu să terorizeze oamenii aflați sub protecția mea.

Leesha dădu din cap.

— Măcar dacă ar ajuta la ceva. Peste doi ani, krasianii vor avea mai mulți luptători decât toți bărbații, femeile și copiii din Angiers la un loc. Chiar și acum ar putea zdrobi Văiuga într-o singură zi dacă și-ar dori-o, deși pentru asta ar trebui să lase Mărinimia lui Everam slăbită și să aibă în spate dușmanii din Lakton. Dar, odată ce Văiuga s-ar afla sub stăpânirea lor, n-am putea face mai nimic ca s-o recucerim, iar Laktonul ar fi prins ca un dinte în clește.

Thamos clătină din cap.

— Șobolanii de deșert nu vor cuceri niciodată Laktonul fără să se transforme peste noapte în marinari. Laktonienii își pot aduce

provizii din cătune-port împrăștiate pe sute de kilometri de-a lungul țărmului. Nicio forță din lume nu le poate păzi pe toate, iar cine ar încerca le-ar plăti un tribut greu demonilor lacuștri și demonilor mlaștinilor. Laktonienii își pot manevra corăbii și pe un petic de apă cât un klat și pot trimite o ploaie de săgeți pe docuri și pe țărm, dar stăpânii docurilor sunt lași și vor fi de părere că n-au nimic de câștigat luptând ca să apere mai mult decât linia țărmului. Fără corabia lui, un laktonian e ca un demon al vântului căzut la pământ. Nu-i bun de nimic.

— Sunt de acord, spuse Leesha. Le-am spus laktonienilor din cătune să se refugieze în Văiuga.

Ochii lui Thamos se îngustară.

— Deja te porți ca o contesă? N-ai niciun drept să faci o astfel de invitație. Suntem destui, nu mai e loc pentru alții.

— Prostii! spuse Leesha. N-avem șanse să ne opunem înaintării krasianilor decât înmulțindu-ne cât mai curând cu putință. Trebuie să umplem Văiuga. Oftă. Dacă, după descreșterea lunii, Văiuga o să mai existe.

Contele o prinse de mâini și se aplecă spre ea.

— Nu e nevoie să ne certăm, Leesha Paper. O să las orice țăran păduchios care sălășluiește între noi și Krasia să-și facă tabăra la ușa mea, dacă-mi dai răspunsurile de care am nevoie.

— Răspunsuri? întrebă Leesha, deși știa foarte bine despre ce era vorba.

Thamos dădu din cap.

— Câți războinici au krasianii și unde se află? Ce știi despre demonii ăia ai minții, care te îngrozesc atât de tare? Putem avea încredere că domnul Bales n-o să irosească vieți când se va lupta cu ei? O să sprijini guvernarea mea?

Soarele începea să se înalțe și își ciuliră amândoi urechile când auziră trăsura contelui apropiindu-se. Leesha oftă.

— O să mă gândesc la întrebările Înălțimii Tale și îți voi da răspunsurile cât de curând.

Thamos se ridică de pe scaun cu mișcările precise ale unui soldat și se înclină scurt. Neașteptatul lui formalism ar fi putut trece drept răceală, dar nu-și lua ochii dintr-ai ei și pe frumosul lui chip bărbos se lăfăia surâsul unui ștrengar.

— Atunci la cină. Diseară.

Leesha zâmbi.

— Se pare că reputația ta de vânător e binemeritată.

Contele îi făcu cu ochiul:

— Îmi trimit vizitiul în amurg.

•

Nu mai rămăsese mult până la ivirea zorilor când ultimii oameni din șir își oferiră darurile, și mulți văiugeni încă mai dansau. Tăietorii de lemne și războinici krasiani se întorseseră impregnați cu energia magiei, înălțaseră în mijlocul Cimitirului Miezingilor un morman de oase de demon de înălțimea unui om și reînsuflețiseră petrecerea.

Arlen inspiră adânc și se îndreptă spre scoica acustică a saltimbancilor. Sări pe scenă cu ușurință, fără să dea atenție treptelor, deși platforma se afla la o înălțime de aproape doi metri. Mulțimea îl ovaționă, iar el întinse mâna spre Renna. Și ea sări pe scenă fără efort și îl îmbrățișă.

— Știu că sună nebunește, spuse ea, dar jur că pot să văd dragostea acestor oameni pentru tine ca pe-o aură-n jurul lor. N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

— Dragostea lor pentru noi, o corectă el, strângând-o de mână. Și da, seamănă cu un răsărit de soare.

— Nu poate dura, nu-i așa? spuse ea. Nu cu ceea ce va veni.

Te iubesc, Renna Tanner. Arlen clătină din cap.

— O s-avem o lună de miere însângerată.

Ea își lăsă capul pe umărul lui.

— Mă bucur c-am putut să dansăm mai întâi.

— Da, încuviință el, strângând-o încă o dată de mână înainte de a le ridica pe ale sale ca să lovească aerul cu palmele.

Mulțimea tăcu, cu toate că, de fapt, n-avea importanță. El trasă în văzduh două glife de sunet și vocea îi ajunse, limpede, până departe.

— Vreau să vă mulțumesc tuturor pentru noaptea asta uimitoare, strigă. Eu și Renna n-am vorbit nimănui despre planurile noastre, și totuși Văiuga ne-a oferit cea mai frumoasă petrecere la care poate spera un cuplu.

După asta urmă un vuiet, fiindcă oamenii începură să chiuie și să bată din picioare.

Cerul prinse să se lumineze, înțepând și arzând pielea lui Arlen. Durerea din zori nu era ceva nou, dar acum știa cum să-și retragă puterea de pe suprafața pielii, ferindu-și-o de lumină și păstrându-și-o într-o cât mai mare măsură.

Cu toate astea, soarele mistuia surplusul rămas agățat de glife, dându-i impresia că e ars cu fierul roșu. Fusese o vreme, nu cu mult timp în urmă, când luase durerea drept un semn că e respins de soare. Însă acum înțelegea adevărul și îl savura.

Lângă el, Renna icni.

Durerea ne dă lecții, Par'chin, îi spusese cândva Jardir, *așa că o acceptăm de bunăvoie. Plăcerea nu ne învață nimic, de aceea trebuie s-o dobândim.*

Arlen o luă de mână.

— Durerea e prețul plăcerii de a merge prin soare, Ren. Dobândește-o.

Ea dădu din cap, răsuflând adânc.

Și luptătorii simțeau efectul soarelui, dar, neavând nici glife pe piele, nici sânge de demon în sângele lor, magia de pe ei ardea repede. Făceau câțiva pași în dreapta și-n stânga și-și scărpinau pielea dezgolită de parcă ar fi avut urticarie. Ici și colo zburau scântei când petele de sânge de demon de pe hainele lor de piele groasă ardeau străfulgerând și trosnind. Ale unui tăietor de lemne care fusese scăldat în sânge chiar luară loc. Arlen se pregătea să alerge spre el când omul înșfăcă un butoi de bere pe jumătate golit și-l răsturnă peste sine. Și deveni ținta glumelor celor din jur.

— Data viitoare păstrează berea, că ne pișăm noi pe tine! strigă un alt tăietor de lemne.

Râsete.

— Văiuga e bună cu noi, continuă Arlen, dar acum e timpul să fiu singur cu soția mea.

Renna îl strânse de mână la auzul penultimului cuvânt, și prin trup îi trecu un fior de plăcere.

— Și e timpul să ne vedem cu toții de treburi. O noapte de dans ne-a prins foarte bine, dar peste numai zece zile va fi Lună Nouă și mai sunt multe de făcut. Demonii o să ne-atace cu toate forțele, și Ținutul Văiuga trebuie să fie pregătit să-i calce în picioare, trimițându-i înapoi, în Miez, acolo unde le e locul.

Arătă către imensa grămadă de oase de demon exact în clipa când o lovi soarele. Mormanul se aprinse și arse cu o asemenea strălucire, încât era dureros să-l privești, iar tăietorii de lemne își înălțară vocile într-un urlet și securile în aer. Strigară chiar și războinicii krasiani, fluturându-și pumnii.

Auzind acel sunet, Arlen știu că prinții miezingi erau îndreptățiți să se teamă. Dar văzuse și ce era în stare Miezul. Dacă se gândea prea mult la asta, el era cel cuprins de spaimă.

Renna îl atinse.

— Ți-e bine?

Arlen își puse mâna peste a ei.

— Da, Ren. Foarte bine.

•

— Totul a fost adus aici, spuse Shamavah, care îi însoțise în camerele lor din hanul lui Smitt.

Deschise ușa, ca să le arate darurile de nuntă, înșiruite ordonat pe lângă pereți. Trandafirii fuseseră tăiați frumos și aranjați în vechiul vas pictat, iar mâncarea proaspătă era aranjată cu grijă, ca la tavernă. Alte comori erau așezate pe bufete și noptiere.

Arlen locuia în Văiuga de mai bine de un an și ajunsese să-i cunoască foarte bine pe văiugeni în timp ce-i învăța cum să se apere de demoni. Știa cât de prețuite erau obiectele aduse în cameră. Și mai văzuse și mândria nestăvilită din aurele celor care le aduseseră în dar. Și recunoștința lor sinceră, și dragostea. Și… credința.

Ultima îl izbise cel mai mult. Oamenii ar fi făcut orice le cerea, nu fiindcă îl venerau, ci fiindcă aveau încredere în el. Își dovedise priceperea și curajul luptând alături de ei și credeau, cu toată sinceritatea, că nu-i va dezamăgi niciodată.

Și n-o s-o fac, își făgădui, în gând. *Demonii vor nimici Văiuga în nopțile cu Lună Nouă numai dacă eu voi muri apărând-o.*

Shamavah se apropie de trandafiri și le arătă un șnur legat în jurul vasului, de care era prinsă o bucată de hârtie.

— Toate darurile au etichetă cu numele celui care l-a adus. O să discut cu Ernal Paper și o să le trimitem tuturor scrisori de mulțumire, cu semnăturile voastre.

Renna se crispă și i se schimbă mirosul. În comparație cu citirea aurei, era ceva primitiv, dar, chiar și în timpul zilei, simțurile tot mai ascuțite îi ofereau lui Arlen un nesfârșit șir de informații despre tot ce se afla în jurul lui. Putea să miroasă frica așa cum mirosea balega de pe o cizmă.

N-avea nevoie să vadă o imagine ca să știe ce se întâmpla, și i se făcu milă. Ca aproape toată lumea din Pârâul lui Tibbet, Renna nu știa să scrie și să citească.

Se întoarse cu spatele la Shamavah și vorbi încet, doar pentru Renna, care avea auzul la fel de ascuțit ca al lui.

— Nu-ți face griji, Ren. Până atunci te învăț să-ți scrii numele, și te învăț cât de curând și să citești.

Privirea soției sale zvâcni spre el, și în mirosul ei se simțiră recunoștința și dragostea.

— Trebuie să facem ceva frumos pentru Gared. Fiindcă ne-a fost martor.

— Da, răspunse Arlen.

— Aș fi onorată să aleg un dar pentru baron, zise Shamavah.

Arlen clătină din cap.

— De asta mă ocup eu însumi, mulțumesc.

Femeia se înclină.

— Colierul primit de la conte e foarte frumos. Ești sigură că vrei să te desparți de el?

Acum începe, se gândi Arlen.

Renna se duse la oglindă și-și admiră colierul, mângâind nestematele cu vârfurile degetelor. Arlen mirosi plăcerea pe care i-o oferea și-i mirosi ușorul oftat.

Urmă o ultimă dezmierdare. Renna dădu din cap și își scoase colierul.

— Nu-i drept să te fălești cu așa ceva când atât de mulți o duc atât de greu.

— Nu subestima încurajarea pe care o simt oamenii când își văd conducătorul purtând haine și podoabe de mare finețe, zise Shamavah. Dar, dacă asta e cu adevărat generoasa ta dorință, aș fi încântată să-l cumpăr. Îți pot plăti în monede sau, dacă preferi, în mâncare și animale trimise direct celor la ananghie.

Renna își ridică privirea spre Shamavah, și Arlen avu un șoc când mirosul ei îi spuse că ea o credea într-adevăr o femeie cumsecade.

— Ai face asta pentru noi?

Nu-i vina ei, își spuse. *E ca și cititul. Dacă oamenii din Pârâu ar fi știut să se tocmească, Porcu n-ar fi ajuns să stăpânească mai bine de jumătate de sat.*

Shamavah zâmbi și își flutură o mână ca și cum ar fi fost vorba de o nimica toată.

— Nu e nicio bătaie de cap. Colierul e un flecușteț frumos, pe care ar trebuit să-mi fie ușor să i-l vând unui *Damaji* bogat ca dar pentru una dintre soțiile lui.

Arlen își feri privirea de a ei când își rostogoli ochii.

— Nicio bătaie de cap, murmură, doar pentru urechile Rennei, și un prilej de făurire a legăturilor negustorești dintre krasiani și întregul Ținut Văiuga, folosindu-se de numele nostru.

Când Renna se uită la Shamavah, mirosul ei îi spuse lui Arlen mai întâi că nu-i vine să creadă și apoi că e dezamăgită. Soția lui se prefăcu că mai studiază colierul și murmură, tot ca să audă numai ei doi.

— Să nu-l vând?

— Vinde-l, dar cere bani, șopti Arlen. Plata pe loc.

Renna se întoarse spre Shamavah cu un zâmbet larg.

— Îți apreciez ajutorul. Cu plata în bani, pe loc, ar fi minunat.

Shamavah dădu din cap, ca și cum nici nu s-ar fi așteptat la un alt răspuns.

— Pot să-l văd? întrebă ea.

Renna i-l întinse, iar krasiana îl inspectă cu atenție, cu o lupă în dreptul ochiului când se uită la nestemate, ridicându-le în lumină.

— Acum o să le găsească tot felul de cusururi și o să înceapă tocmeala, ca să scadă prețul. Indiferent ce-ar zice, spune-i că e nebună. Și amenință-o că i-l vinzi lui Smitt. O să dubleze oferta. Tu cere de cinci ori pe-atât.

— Pe cuvânt de onoare? întrebă Renna, continuând să zâmbească. Nu vreau s-o insult.

— N-o s-o insulți, murmură Arlen. Krasianii n-au pic de respect pentru cineva care nu știe să se tocmească. Acceptă pentru jumătate din cât o să ceri.

Renna mormăi și așteptă să-și termine Shamavah inspecția.

— E frumos, dar altminteri nu-i mare lucru de capul lui. Soția lui Abban își puse în glas exact doza potrivită de dezamăgire. Diamantele sunt cețoase și de-a lungul marginii unui smarald se vede un defect. Aurul nu e la fel de pur ca al nostru, din Krasia. Dar poate c-o să-i găsesc un cumpărător atras de noutate, dornic să-l aibă fiindcă i-a aparținut unui conte verdean. Îți dau pentru el o sută de draki.

Renna râse scurt, deși suma n-avea pentru ea nicio semnificație.

— Cred că lupa ta nu-i bună de nimic. Nestematele n-au niciun cusur, iar aurul e la fel de pur ca zăpada. Dacă nu vrei să plătești cât face, sunt sigură că Smitt…

Shamavah râse și se înclină.

— Am subestimat-o pe *Jiwah Ka* a lui Par'chin. Ai ochiul format. Două sute de draki.

Renna clătină din cap.

— O mie.

Shamavah icni cu o indignare desăvârșită.

— Cu banii ăștia pot cumpăra trei coliere ca al tău. Trei sute, și niciun klat mai mult.

— Cinci, sau i-l vând lui Smitt, răspunse Renna, cu răceală în glas.

Shamavah se uită la ea și Arlen n-avu nevoie de simțurile lui în plus ca să-și dea seama că se gândea la o ultimă încercare de scădere a prețului. În cele din urmă, se înclină.

— Nu-i pot refuza noii *Jiwah Ka* nimic în ziua nunții ei. Cinci sute.

— Apreciez asta, zise Renna. Banii vor pune vite în multe curți și haine pe multe spinări.

— Te tocmești cu pricepere, spuse Shamavah. Se întoarse spre Arlen și i se încrețiră colțurile ochilor, iar mirosul îi trădă amuzamentul. Curând n-o să mai fie nevoie să te sfătuiască Par'chin.

•

— Am așteptat destul, Wonda, spuse Leesha. Ieși de-acolo!

— Nu vreau! veni răspunsul.

— Wonda Cutter, o preveni Leesha, dacă nu ieși în… Icni când apăru fata în hainele de la ducesa Araine. Oh, ah!

— Arăt ca o proastă, nu? zise Wonda, cu amărăciune. Știam eu.

— Nicidecum, o contrazise Leesha. Arăți minunat! Odată ce-o să te vadă lumea și-o să se afle că hainele sunt făcute chiar de croitoreasa Ducesei mamă, o să-și dorească toate femeile din Văiuga așa ceva.

Și era adevărat. Deși Leeshei nu-i plăcea s-o recunoască, croitoreasa Curții se întrecuse pe sine însăși, creând un veșmânt destul de modest și de practic ca să-l poată purta orice soldat, dar cu o notă clară de feminitate.

Pe bluza din mătase verde-închis erau brodate, cu fir de aur, frunze de iederă și glife, ca să adauge substanță pieptului plat al fetei. Mânecile erau lejere de la umăr la cot și bine strânse, cu șireturi, de la cot în jos, ca să nu i se agațe de coarda arcului și

să alunece cu ușurință în apărătoarele pentru brațe ale armurii de lemn. Peste bluză avea o vestă groasă, din piele cafenie, căptușită la interior și încheiată frumos, cu nasturi. Avea rolul unui tampon între bluză și armură, dar, mulțumită croielii elegante, putea fi purtată și în lipsa armurii.

Din talie până la genunchi, pantalonii din stofă cafenie fină, de lână, te duceau cu gândul la fustele împărțite în două preferate de femeile luptătoare din Văiuga – erau destul de largi ca să pară rochie când stătea nemișcată. În luptă, Wonda avea să poarte peste ei o fustă din plăcuțe articulate între ele, din lemnaur, care să nu-i stânjenească libertatea de mișcare și nici să n-o încetinească, oferindu-i însă protecția unor glife puternice.

Mai jos, pantalonii se îngustau brusc, terminându-se cu o manșetă din dantelă, cu nasturi, și intrând cu ușurință în cizmele moi, din piele de căprioară, înalte până la genunchi, menite să căptușească picioarele armurii de lemn. În pantofii de lemn, un picior putea să suporte mușcătura unui demon în timp ce Wonda îi crăpa capul, pocnindu-l cu celălalt.

Sub braț ținea un coif de lemn lustruit, deschis în dreptul feței, împodobit tot cu frunze de iederă și glife. Dacă nu lovea demonul în țeastă cu piciorul, Wonda o putea face la fel de ușor cu capul. Iar pentru Leesha era simplu să-i adauge o glifă a minții și glife ale vederii în jurul ochilor.

— Și cu pieptarul ce s-a-ntâmplat? întrebă Leesha.

— Pieptarele le-am dat, cum a spus contele.

— N-ai păstrat unul pentru tine?

Fata clătină din cap.

— Nu sunt în slujba Ducesei mamă, așa că nu mi se pare că se cuvine să-i port blazonul. Dacă-mi dai un pieptar cu piuliță și pisălog, o să-l port. Dacă nu, atât îmi e de-ajuns.

Își luă mantia glifată din cuiul de lângă ușă și și-o aruncă pe umeri.

Leesha strânse din ochi. Se prefăcu că-și aduce o cană cu ceai ca să și-i șteargă pe furiș.

— O să-ți adaug glife în plus pe armură înainte de Luna Nouă. Și pe arc, dacă-ți poți desprinde ochii de el zece secunde.

Wonda se uită la arma sprijinită de peretele de lângă ușă.

— Nu văd ce-ar trebui să-i faci arcului. E lucrat chiar de Omul Glifat.

— Nu-i modific nici măcar o singură glifă, spuse Leesha. O să-i strecor doar o fărâmă de os de demon în mâner.

Wonda se strâmbă.

— De ce?

— Fiindcă Arlen poate încărca glifele arcului cu mâinile lui, dar tu nu poți. Osul de demon o să le păstreze tot timpul active. Până și săgețile neglifate trimise cu el vor pătrunde în carnea demonilor.

Chipul fetei se destinse.

— Da? Îmi place cum sună…

Se încordă brusc și se duse la fereastră, cu mâna pe cuțit. Dar se liniști imediat ce aruncă o privire.

— E Darsy. Se uită din nou la Leesha. Sigur nu arăt ca o proastă?

Leesha nu-i luă în seamă întrebarea.

— Deschide ușa, te rog, cât pun eu ceainicul din nou pe foc.

O clipă mai târziu, Darsy intră, frângându-și mâinile.

— Trebuie să afli ceva, Leesha, și n-o să-ți placă.

— Îți spun și eu bună ziua, Darsy, oftă Leesha.

Când nou-venita rămase locului, continuând să-și frământe mâinile ca pe aluat, Leesha își roti degetele.

— Haide, spune, dacă te tulbură atât.

Darsy dădu din cap.

— Azi-noapte, după ce te-a adus acasă, vizitiul contelui s-a oprit în Cimitirul Miezingilor, la o bere, și a băut vreo șase. Le-a povestit câtorva săteni care n-aveau chef să se ducă la culcare că i-ai spus să se-ntoarcă după conte în zori.

— Ziditorule! exclamă Leesha. Cât de mulți înseamnă câțiva?

Darsy ridică din umeri.

— Lumea vorbește, Leesha. Tu o știi mai bine decât oricine altcineva. Iar numele tău le e cunoscut și nou-veniților. Ar trebui să merg vreo cincisprezece kilometri ca să dau de cineva care n-a auzit de tine.

— Și ce-i privește pe alții cu cine-și petrece maestra Leesha noaptea? întrebă Wonda.

— Nu-i privește, încuviință Darsy, dar încearcă tu să convingi pe cineva de asta.

Leesha își trecu o mână dezmierdătoare peste pântece.

Fă-o repede, spusese Elona. *Și ai grijă să afle toată lumea.*

Se uită la Darsy, oftând spectaculos.

— Nu da atenție bârfelor, atâta timp cât nu se răspândesc în spital. Văiuga n-ar mai fi aceeași dacă lumea n-ar vorbi despre viața mea amoroasă.

— Măcar tu ai una, pufni Darsy.

— Chiar așa, spuse Wonda.

Darsy se uită la ea de parcă tocmai ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Îmi place costumul ăsta. L-ai luat din Sud?

Fata clătină din cap.

— Mi l-a trimis Ducesa Araine. Astă-primăvară m-a invitat la un ceai. Cred că i-am plăcut.

•

Arlen se uită la Renna, la fața ei liniștită în timpul obișnuitului somn de după-amiază. O sărută pe tâmplă.

— Mă-ntorc înainte să te trezești, iubito.

Ea zâmbi mulțumită și îl strânse de braț, cu un zâmbet pe față. El se lipi pentru o clipă de ea, apoi se desprinse. Istovit, i-ar fi plăcut să se întindă lângă Renna, dar n-avea timp pentru odihnă. Absorbi magie în sânge – dându-și putere –, apoi ieși și coborî treptele, pentru a lăsa repede hanul în urmă. Oamenii și-l arătau unii altora cu degetul când trecea, dar mergea prea repede ca să-l poată opri cineva.

Îi plăcea să creadă că sub soare nu mai e nimic care să-l sperie, dar își simțea seninătatea risipindu-se cu fiecare pas care-l apropia de coliba Leeshei. Îi venea mai greu să citească aura ei decât pe a oricărui alt văiugean. La suprafață era tot atât de senină ca o *dama'ting,* dar chiar dedesubt se simțea furia unor sentimente contradictorii. Era unul dintre motivele care-l atrăseseră de la bun început atât de mult către ea. Și el simțea adesea același lucru.

Și nu fusese niciodată mai rău decât în noaptea trecută, când venise la Renna cu cununa din flori. Fusese un gest de o bunătate incredibilă – unul care o domolise considerabil pe Renna însă el știa de lupta de sub suprafață. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi absorbit un strop de magie, trecând-o prin ea, și i-ar fi cunoscut absolut toate sentimentele, dar în cazul ei i s-ar fi părut o siluire. Era una să cunoască oamenii ca să-i poată vindeca sau ajuta, conduce sau inspira. Și era cu totul altceva să scormonească în sufletul unei femei cu care nu era însurat ca să afle ce sentimente nutrea pentru el.

Ar fi vrut să se explice în fața ei, dar cum ar fi putut? Dacă priveai lucrurile din afară, Leesha Paper era tot ce-și poate dori un bărbat de la o femeie: frumoasă, sclipitor de inteligentă, bună, bogată, altruistă. Dar, când venise momentul, se dovedise că nu era de-ajuns. El ajunsese prea departe pe o cale întunecată și simțea că n-o merită. Avea nevoie de o femeie care să-l abată de pe calea aia, dar femeia aceea nu fusese ea. Așa ceva nu voia s-audă nicio fostă iubită. Nu mai mult decât își dorea el să afle cum se culcase ea cu Jardir.

Prin minte îi străfulgeră imaginea celor doi, înlănțuiți, și fața i se schimonosi.

Treci peste asta, își spuse. *Leesha a ales, așa cum am ales și eu. Alegeri care nici nu schimbă ce va veni*, *nici nu lungesc timpul rămas până atunci.*

Ușa colibei ei era deschisă, și auzi vocile femeilor cu mult înainte de a ajunge pe verandă. Nu avea intenția să spioneze, dar urechile lui nu cereau permisiuni, ci prindeau fiecare cuvânt.

Leesha s-a culcat cu Thamos? Ideea părea ridicolă, dar ea nu se ostenea să nege, așa că probabil era adevărat.

Clătină din cap. *Nu contează. Luna Nouă e singurul lucru care are importanță.*

Era desculț, dar călca apăsat pe treptele verandei, anunțându-și prezența înainte de a ajunge la ușă. Apoi ciocăni cu putere și așteptă să i se îngăduie să intre.

Darsy, Wonda și Leesha se holbau deopotrivă la el, încremenite. Darsy și Wonda aveau un vag iz de spaimă, însă mirosul Leeshei era chiar mai greu de descifrat decât aura ei. După întoarcerea ei se schimbase cumva, apăruse ceva pe care nu-l putea desluși. Nevoia de a o cunoaște îl năpădi iarăși și se simți recunoscător, fiindcă în colibă pătrundeau razele de soare, punând stavilă magiei.

În aerul din coliba Leeshei pluteau întotdeauna o mulțime de mirosuri – de mirodenii, de ierburi, de plante vii și de plante uscate, de pământ umed și de mâncare proaspătă. Mai ales cel de șuncă zăbovea, delicios, în încăpere. Dar niciunul nu-l putea acoperi pe cel de dragoste trupească, venit din dormitor, așa cum nu putea acoperi nici pe cel acru, de vomă.

Cred că e adevărat, se gândi, încercând să nu-și încleșteze pumnii. Leesha era liberă să facă orice dorea, dar Thamos nu se bucura de o reputați nemaipomenit de bună. Dacă o rănea sau o

compromitea în vreun fel, Arlen avea să-i spargă nasul ăla frumos.

Răsuflă adânc. *Acum vorbește magia.* Se strădui să creadă că așa era.

— Bună dimineața, doamnelor! spuse, așternându-și pe față un zâmbet vesel. Vizita s-a întrerupt brusc aseară. Se uită la Leesha. Putem sta puțin de vorbă?

Ea clipi surprinsă, apoi încuviință.

— Firește. Vii cu mine în grădină? Plantele n-au mai fost îngrijite de mult.

Arlen dădu din cap și ea luă un coș cu unelte de grădinărit, apoi ieși prima în curte. În timp ce mergeau prin labirintul grădinii, Arlen prinse un ultim schimb de cuvinte între celelalte două femei, rămase în colibă.

— Ce n-aș da ca să fiu acum o albină care zumzăie în grădină! spuse Darsy.

— Pe seama lor zumzăie destui acum, Darsy Cutter, răspunse Wonda. Data viitoare când ajung în sat, ar fi bine să n-aud nimic despre plimbarea asta prin grădină.

— Mă amenințí, fetico? întrebă Darsy, ridicându-și vocea, irascibilă.

— Da, răspunse Wonda, calmă. Și-ai face bine să mă iei în seamă.

Arlen zâmbi în sinea lui. Dacă i-ar fi spus asta oricine altcineva, Darsy l-ar fi făcut să-și înghită cuvintele. Dar nici măcar ea nu era destul de proastă ca să-și ridice pumnul spre Wonda Cutter.

Leesha se opri lângă o parcelă cu rădăcina porcului și scoase o unealtă pentru plivit.

— Pe cuvântul meu, Darsy asta ar trebui să fie tăietor de lemne. Se pricepe mai bine să omoare plantele decât să le îngrijească.

Arlen dădu din cap.

— Și e la fel de bârfitoare ca orice altă femeie din oraș. Wonda tocmai a amenințat-o că să nu vorbească despre plimbarea noastră.

Leesha căpătă mirosul amuzamentului.

— O ador pe fata asta. Începu să sape. Presupun că n-ar fi bine să afle proaspăta ta soție c-ai fost aici.

— I-am spus unde mă duc, răspunse Arlen. Nu vreau să-mi încep căsnicia cu minciuni.

— Ați început-o pe neașteptate, zise Leesha.

El ridică din umeri.

— A fost o noapte stranie.

— Da, încuviință Leesha.

— Îmi pare rău că m-am purtat așa cu tine, spuse Arlen. N-aveam dreptul să mă-nfurii cum am făcut-o.

— Îl aveai, zise Leesha.

Arlen o privi surprins, și ea își ridică hârlețul, acoperiți de pământ gras și reavăn, cu miros de viață.

— Nu-mi cer scuze pentru nimic din tot ce-am făcut, nici nu susțin că aș face altceva dacă ar trebui s-o iau de la început. Dar, dacă tot ce-ai spus despre Ahmann e adevărat, aveai tot dreptul să fii ca Miezul de furios. Pentru asta îmi pare rău. N-am vrut să te rănesc.

— E adevărat, spuse Arlen.

— Știu. Uneori nu pot spune că-ți aprob hotărârile, dar ești cel mai sincer om pe care l-am întâlnit vreodată. Ridică din umeri. Dacă asta are vreo importanță pentru tine.

— Așa că ne pare rău și mie, și ție, dar niciunuia dintre noi, zise Arlen. Unde-o s-ajungem de-aici?

— La lucruri serioase, spuse Leesha. Asfințirea e peste zece zile. Ai vreun plan?

Arlen se încruntă. *Asfințirea.* Numele dat de krasiani. Faptul îl supără fără să știe de ce.

— Am mai multe planuri mărunte, spuse. N-am idee ce vor face demonii, așa că ar trebui să fiu nebun ca să-mi fac unul acoperitor și amănunțit.

— De acord, încuviință Leesha. Sunt inteligenți. Poate mai inteligenți decât noi.

— Poate. Dar ne privesc de sus și nu ne înțeleg nici măcar pe jumătate atât de bine cum își închipuie. Intuiția îmi spune că vor încerca să ne copleșească imediat. Vor veni cu o hoardă destul de numeroasă ca să clatine un munte, ca să ne ucidă pe mine și pe Jardir, să ne împrăștie armatele și să lase restul omenirii înnebunită de groază.

Leesha se cutremură.

— Crezi că ar avea sorți de izbândă?

El ridică din umeri.

— Poate. Își ridică un deget. Dar, dacă vor da greș, oamenii vor căpăta curaj și se vor uni. Pește șase luni vom fi mai puternici decât acum.

— Așa că ripostăm din toate puterile, spuse ea.

Arlen dădu din cap.

— Și nu vor fi pregătiți nici măcar pentru jumătate din tot ce pot să fac.

•

În aceeași zi, ceva mai târziu, Leesha făcu un tur al Văiugii, întâlnindu-se cu prieteni vechi și cu oameni pe care-i lecuise cândva și întrebându-i cum o duceau cu sănătatea. Era așa cum îi povestise Darsy. Arlen golise spitalul, vindecând și cele mai ușoare răni și cele mai puțin grave boli, astfel încât toți văiugenii se putuseră întoarce la muncă, acolo unde era cea mai mare nevoie de ei.

Însă Culegătoarele de Ierburi nu stăteau degeaba, adunau toți bărbații și femeile în stare să folosească un ac de cusut, ca să facă bentițe cu glife ale minții și să brodeze variante grosolane, dar utile ale Mantiei Nevăzutului.

Leesha se întâlni cu consiliul orașului, deși acum era mai degrabă simbolic, cu prea puțină putere reală. Thamos numise magistrați și colectori de biruri care, dintre toți văiugenii, îi dădeau acum raportul lui Gared.

Leesha clătină din cap. Gared Cutter, baron de Văiuga Tăietorului de Lemne, capitala Ținutului Văiuga. Cu așa ceva nu se putea obișnui cu ușurință.

Restul orașului părea cu răsuflarea tăiată de mândrie din pricina unei asemenea numiri. Văiuga nu mai avusese niciodată un lord și uitaseră repede că, până cu un mulți ani în urmă, Gared fusese huliganul satului. În copilărie se bucurase de popularitate, era chipeș și puternic ca un taur; și promis Leeshei Paper, al cărei tată scotea aur din hârtie. Dar, după despărțirea de Leesha, reputația lui ajunsese în zdrențe, ca și a ei, fiindcă Bruna îl silise să recunoască public că mințise când povestise că se culcase cu ea.

Fără mireasă și cu stima orașului pierdută, Gared își folosise puterea ca să câștige respect, cu rezultate îndoielnice. Nimeni nu era destul de prost ca să i se pună de-a curmezișul, dar, în același timp, toată lumea se ferea de el, ocolindu-l de departe.

Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne schimbase toate astea. Gared tocmai își pierduse tatăl, și toată lumea era de acord că Steave are o influență nefastă asupra lui. Legătura lui Steave cu Elona nu fusese un secret pentru nimeni. Dar Gared ieșise din bătălie ca un erou și de-atunci își riscase viața noapte de noapte, ținând Văiuga în siguranță. Era ușor să-l dai uitării pe vechiul Gared. Mulți tăietori de lemne își descoperiseră atunci o nouă chemare, și toți văiugenii se uniseră, uitându-și unii altora greșelile când fuseseră nevoiți să lupte ca să-i supraviețuiască nopții.

Leesha nu putea nici măcar să spună că Gared o să fie un lord jalnic. Îl avea pe conte ca să-l împiedice să facă abuz de putere și părea mulțumit să pună alte responsabilități pe umerii altora, concentrându-se doar asupra conducerii tăietorilor de lemne. Dacă Arlen nu se înșela și oamenii aveau într-adevăr nevoie de eroi către care să-și întoarcă privirile, Gared era eroul ideal.

Dar în minte îi reveni iarăși imaginea lui și a mamei ei, și scutură din cap, încercând s-o alunge.

Se părea că nimic n-o putea face să se piardă în uitare.

•

Așa cum promisese, Thamos își trimise trăsura la ea în amurg. Leesha era la spital și multă lume o văzu urcându-se. Oamenii se aplecară să șoptească unul la urechea altuia, și ea nu putu decât să-și imagineze ce-și spuneau. O disprețuiau sau sperau să petreacă la o altă nuntă mare în curând?

După cum cunosc Văiuga, probabil câte puțin din amândouă. Leesha se resemnă și se lăsă pe spătarul banchetei de pluș din trăsură. Când urma să i se rotunjească burta avea să fie mai rău, dar era bine să creadă lumea că Thamos e tatăl copilului.

Fortăreața contelui arăta impresionant, Leesha trebuia să recunoască. Nu era decât scheletul a ceea ce urma să devină dacă n-o distrugeau între timp nici miezingii, nici krasianii, dar ocupa deja o poziție defensivă puternică, era construită pe o înălțime, cu o palisadă temporară, din pari ascuțiți, menită să-i protejeze pe oamenii care săpau fundația și cărau piatră pentru zidul permanent.

Lordul Arther o întâmpină pe Leesha în curtea prin care o călăuzi apoi trecând pe lângă pavilioanele zidarilor, ale servitorilor și ale oștenilor. Centrul fortăreței era un labirint de metal, însă Arther o conduse într-o mică porțiune locuibilă, unde

se aflau apartamentele lui Thamos, care, după mutarea contelui în încăperi mai potrivite cu rangul său, aveau să le fie probabil destinate oaspeților.

Însă sufrageria era oricum bogat mobilată, demnă de un prinț al Angiersului. Thamos aștepta în capul unei mese lungi, discutând cu căpitanul soldaților săi, dar, când intră Leesha, ambii bărbați se ridicară și Gamon se înclină adânc.

— E o plăcere să te revăd, maestră Paper! Te rog să mă scuzi.

Ieși imediat ce Leesha dădu din cap.

Thamos însuși trase un scaun pentru ea, apoi se așeză la rândul său, în timp ce o servitoare le umplea paharele cu vin. Contele își flutură apoi mâna, cerându-i astfel să plece, și femeia se grăbi să iasă.

— În sfârșit singuri, spuse Thamos. Toată ziua m-am gândit la tine.

— Tu și tot orașul, răspunse Leesha. Azi-noapte, după ce te-a lăsat la mine, vizitiul tău a depănat povești pentru jumătate din Văiuga.

Contele înălță dintr-o sprânceană.

— Să pun să i se taie limba?

Ochii Leeshei se bulbucară și el izbucni în râs.

— N-a fost decât o glumă! Își propti palma în aer, într-un gest liniștitor. Dar ar trebui pedepsit.

— La ce pedeapsă te gândești?

— O săptămână de săpat gropi pentru gunoi, fără plată, ar trebui să-l facă să se gândească mai bine cu altă ocazie. Nu-mi pot permite să am guri slobode printre servitori. Thamos făcu cu ochiul. Cel puțin nu atunci când asta nu se potrivește cu scopurile mele.

— Și acum se potrivește cu scopurile tale? întrebă Leesha. Nu m-ai plimba cu trăsura ta prin oraș, fluturându-ți blazonul sub nasurile tuturor, dacă nu te-ai gândi că, în Văiuga, ai avea de câștigat însurându-te cu mine.

— Am de câștigat curtându-te așa cum se cuvine, recunoscu el. Culcându-mă cu tine ca și cum ai fi o târfă dintr-o tavernă nu câștig nimic. Clătină din cap. Aud deja ce-o să spună mama când o să afle.

— Nu văd de ce ar trebui să știe.

Thamos chicoti.

— Nu te minți singură. Mama are în Văiuga mai mulți spioni decât poți număra.

— Și ce putem face în privința asta?

El își ridică paharul cu vin.

— Accepți poziția de Culegătoare de Ierburi Regală și lucrăm împreună pentru binele Ținutului Văiuga. Între timp, te invit la cină, îți trimit flori, te potopesc cu daruri costisitoare și te distrez cu conversația mea și cu tachinările mele. Pe urmă... vom vedea.

— Și te aștepți ca fiecare cină să se încheie în dormitorul tău?

Thamos zâmbi.

— Îți voi reaminti, domnișoară Paper, că azi-noapte, *tu* ai fost cea care a profitat de *mine.*

Leesha își ciocni paharul cu al lui.

— Așa a fost.

•

Când îl găsi Arlen, Gared supraveghea adunarea tăietorilor de lemne în Cimitirul Miezingilor.

— Bună seara, baroane! spuse el.

Gared îl privi cu stânjeneală în aură.

— Nu mi se pare că e bine să-mi spui tu mie așa, domnule.

— Generale? întrebă Arlen, zâmbind.

— Pe noapte, cred că așa e mai rău, răspunse Gared.

— Nici când îmi spui tu „domnule” nu e mai bine. Cred că ai cu cinci ani mai mult decât mine. Prin urmare, ce-ar fi să renunțăm la formalități? Eu îți spun Gared și tu îmi spui Arlen.

Stânjeneala tăietorului de lemne se preschimbă în spaimă în toată puterea cuvântului. Începu să clatine cu vehemență din cap, dar Arlen îi puse o mână pe umăr.

— Gar, ai demoni într-o parte și miezingi în cealaltă. Fie nu sunt decât un om oarecare și n-ai de ce să nu-mi spui pe nume, fie sunt Izbăvitorul și trebuie să-mi spui cum îți cer.

Gared își scărpină ceafa.

— Cred că, dacă mă iei așa, n-am de-ales.

— Arlen, spuse Arlen.

— Arlen, repetă Gared.

Arlen îl bătu pe umăr.

— Nu ți-a ars limba, nu? Hai să facem o scurtă plimbare împreună. Trebuie să-ți arăt ceva.

Gared dădu din cap și ajunseră împreună în locul unde îi aștepta Renna, cu Avalanșă. Ea ținea strâns în mână frâul gros, din piele împletită, al armăsarului, deși acesta părea să fi încetat în sfârșit să se împotrivească. Fusese nevoie de mult timp și de multe hățuri rupte înainte de a o accepta pe Renna, care avea destulă putere ca să-l imobilizeze, deși cântărea de zece ori mai mult decât ea.

Gared se opri brusc la vederea magnificului animal și fluieră încet.

— E mai mare decât Dansatorul Amurgului.

— Avalanșă e tatăl Dansatorului Amurgului, spuse Arlen. E singurul cal pe măsura ta pe care l-am văzut vreodată, Gared Cutter, și nu cred că mai există alt om destul de puternic ca să-l stăpânească. Ceilalți tăietori de lemne au izbutit să-l înșeueze, dar niciunul n-a putut să rămână în șa.

— Nu-l lăsa pe Arlen să te sperie, zise Renna, întinzându-i frâul. Aval e atât de dulce cât poate fi un cal. Nu tre' decât să-l înțelegi.

— Da? întrebă Gared.

Întinse mâna să mângâie gâtul calului, dar privirea pe care i-o aruncă animalul îl făcu să se răzgândească.

— Da, răspunse Renna. Aval a fost ținut ani întregi închis în spatele glifelor, însă e făcut s-alerge liber în noapte.

— Știu cum e, zise Gared.

Renna dădu din cap.

— Să nu-l ții închis între ziduri și să nu-l lași s-o facă pe prostul, și-o să-ți devină prieten. Iar cu glifele pe care i le-am gravat pe copite, o să spargă țeasta oricărui demon chiar și numai dac-o să te privească pieziș.

— Asta-mi place cum sună.

Gared se uită în ochii lui Avalanșă. Calul încercă să se tragă înapoi, dar, deși nu tot atât de puternic ca Renna, Gared rămânea totuși cel mai puternic bărbat pe care-l întâlnise vreodată Arlen. Brațul lui gros se încordă și frâul scârțâi, dar capul lui Avalanșă nu se clinti când îi puse mâna pe gât. Peste câteva clipe, armăsarul se destinse iarăși.

— Nu merit atât de mult, spuse Gared.

— Nu hotărăști tu ce daruri primești, zise Arlen. Prin tot ce-ai făcut, ai câștigat calul ăsta de zece ori.

— Nu mă gândeam doar la cal, spuse Gared. La toate. Contele a pus oameni să-mi facă un blazon. Mie! Lui Gared Cutter. Clătină din cap. Mă simt ca și cum n-ar mai lipsi mult ca să fiu prins cu minciuna și trimis înapoi, la tăiat copaci. Tre’ să-mi spui ce vrei să fac.

— Vreau să te porți ca un bărbat adevărat și să gândești singur, răspunse Arlen. Îți place sau nu, acum ești Baronul de Văiuga Tăietorului de Lemne. Treaba ta e, în primul rând, să le porți de grijă supușilor tăi și, în al doilea rând, să fii omul contelui. Dacă el îți cere ceva care nu ți se pare drept, asculți glasul conștiinței tale.

— Nu-mi doresc atâta responsabilitate, zise Gared. Sunt oricum, numai inteligent nu, iar conștiința mea mă bagă cel mai adesea-n belele.

— Nu-ți trebuie prea multă inteligență ca să deosebești binele de rău, ripostă Arlen, și știu cum e când te vezi împovărat cu responsabilități pe care nu ți le dorești. Dar viața nu-i dreaptă, Gared Cutter. N-ai întotdeauna în preajmă pe cineva care să-ți spună ce să faci.

22. LUNĂ NOUĂ

333 D.Î., TOAMNA
Prima noapte cu Lună Nouă

Luna nouă lăsa gura peșterii într-o întunecime neagră ca smoala. Cu prea puțin mai mult decât o crăpătură, părea rana deschisă a unui afloriment stâncos de pe un deal uitat. Spațiul din interior se îngusta fără să se închidă vreodată, conducând către un nesfârșit labirint de crăpături și tunele, unele strâmte și altele căscându-se în peșteri imense, și asta pe tot drumul către miezul lumii. Acolo, unde nu ajungea nici măcar lumina slabă a stelelor, era adevăratul întuneric.

Din bezna aceea veni ceva încă și mai întunecos, o alterare care însemna mai mult decât absența luminii. Se scurse precum cerneala, căptușind solul peșterii cu o negură uleioasă și revărsându-se în noapte. Acolo, pe deal, din acea întinare se înălțară siluete, crescând în vreme ce se ramificau și solidificându-se sub înfățișarea unui pâlc de șase copaci ce înconjurau gura peșterii ca niște dinți.

În mijlocul peșterii se formă o stalagmită imensă, care se solidifică devenind un demon metamorf uriaș. De-a lungul fălcilor masive îi apărură șiruri după șiruri de dinți și membrele i se terminară cu gheare imense. Restul trupului, colțuros în unele părți și neted în altele, i se scurgea aidoma inelelor unui șarpe, fără să se contureze niciodată cu adevărat.

Miezingul studie locul cu atenție, apoi alunecă spre fundul peșterii, unde se opri. Și rămase de veghe în timp ce căpăta formă Consortul Regal.

Era subțire și gârbov, cu trupul mărunt și suplu parcă împovărat de capul masiv. Coarnele lui mici păreau niște biete rămășițe și pulsau, ca și umflăturile netede și crestele ce i se întindeau pe pielea capului, neagră ca mangalul. Avea unghii ascuțite, ca și dinții, însă păreau ace în comparație cu arsenalul cu care putea să sfâșie metamorful.

Dar nici n-avea nevoie de așa ceva. Trupurile și simțurile metamorfilor lui erau, pur și simplu, extensii ale sale. Vedea cu

ochii lor și ucidea cu ghearele lor, gusta aerul de la suprafață prin nările lor. Era rece și calm, aproape lipsit de magia arsă, ciclu după ciclu, de detestata stea a zilei. La Curte, aerul era fierbinte – gros și îngreunat de magia radiată din Miez, făcea din fiecare respirație un deliciu debordând de putere.

Demonul absorbi instinctiv magie din crăpătură, un nesecat izvor de putere, legat de însăși sursa ei. Se umplu cu ea până la saturație, apoi se îndreptă spre gura peșterii. Își miji ochii, deranjat de lumina palidă a stelelor și simțind o ușoară scurgere de putere, ca atunci când o adiere blândă îți fură o foarte mică parte din căldură.

Peștera se afla aproape de culmea dealului stâncos, oferind vederii o parte întinsă a suprafeței. La sud-vest și nord-est mișunau oamenii, terenurile lor de reproducere erau pline, de parcă și-ar fi savurat nou-găsită putere. Chiar și de la mulți kilometri distanță, consortul simțea magia pe care-o adunau. Era nevoie de un foarte mic efort ca să controleze conștiințele rudimentare ale salahorilor vântului, căpătând astfel mai multe informații.

Rezultatele erau impresionante. Oamenii aveau de obicei nevoie de milenii ca să reclădească acel gen de putere, mai ales că salahorii se distrau vânându-i. Iar acum se întâmplase în mai puțin de o rotație.

Crezuse că primele rapoarte – culese din nedemnele de încredere amintiri ale salahorilor – nu vorbeau decât de o anomalie, și trimisese doi prinți minori să se ocupe de ea. Descrierile făcute de ei îl tulburaseră. Pe trei dintre terenurile locale de reproducere, oamenii își recăpătaseră atât glifele de luptă, cât și spiritul războinic, două lucruri pe care le crezuse îndeajuns de zdrobite ca să nu se mai poată reface. Fiindcă salahorii lor prindeau putere, mintalii umani începeau să prindă contur. Regina nu dorea să nimicească oamenii – cu ce s-ar mai hrănit mintalii ei? –, dar o asemenea revoltă nu putea fi tolerată.

Însă prinții, nerăbdători să câștige favorurile consortului și ale Reginei, îl asiguraseră că o să le fie ușor să ucidă mintalii și să le împrăștie armatele înainte de a corupe și alte terenuri de reproducere. În ultimul lor raport, spuneau că se pregătesc să atace.

Și nu mai urmase nimic.

Întreaga Curte a minții le așteptase întoarcerea, dar tăcerea se prelungise, și toată lumea începuse să-și dea seama că se petrecuse inimaginabilul. Cei doi dăduseră greș, asta era clar, dar numai dizgrația nu era de-ajuns ca să-i împiedice să se întoarcă. Nu și când Miezul putea să le refacă forțele și să le înlocuiască salahorii pierduți, îngăduindu-le chiar să devină mai puternici decât înainte. Răspunsul suna cu mult mai amenințător.

Nu numai că dăduseră greș, fuseseră nimiciți.

Prinții fuseseră tineri – slabi în comparație cu semenii lor –, dar totuși vicleni și prudenți, stăpânind pe deplin magia, pe când oamenii erau aidoma vlăstarelor fragede, care abia își desenează primele glife. Cum fusese cu putință să sufere o înfrângere zdrobitoare?

Regina urlase de furie când adevărul devenise limpede. Orice prinț, de la cel mai slab până la cel mai puternic, era pentru ea o posibilă pereche, mai ales atunci. Furia ei, ca și incoerența cu care și-o exprimase dovedeau fără dubiu ceea ce frații lui știuseră de ceva timp: era în pragul depunerii ouălor, și prinții aveau să intre curând în luptă pentru dreptul de a i le penetra, împărțind Curtea în tabere gata să se sfâșie între ele.

Consortul detesta suprafața, și cu atât mai mult faptul că trebuia să se afle acolo tocmai atunci. Ar fi trebuit să fie la Curte, s-o ajute pe regină și să-și țină rivalii la distanță, nu acolo, sus, punând la punct niște vite care uitaseră că menirea lor e să fie mâncate. Dar Regina îi ceruse să se ducă el însuși și, cu toate că, într-o fază atât de înaintată a ciclului ei, mintea îi era confuză, avea încă destulă putere ca să-i impună cu forța voința ei oricărui demon destul de prost ca s-o refuze – dacă nu cumva îl ucidea cu o nepăsătoare lovitură a ghearelor sale. Consortul îi aparținea întrutotul, și o ura pentru asta.

Se întinse în afara trupului, căutând mințile celorlalți prinți care se înălțaseră în noaptea fără lună, la mulți kilometri distanță. Trei la nord și trei la sud; consortul o convinsese pe Regină să-i trimită cei mai puternici rivali la suprafață, sub comanda lui, ca să pună capăt rebeliunii.

Riscase. Cu cât mai departe de Regină se aflau prinții, cu atât mai mică era puterea ei asupra lor. Cu fiecare oră ce trecea, avea să le fie tot mai ușor să nesocotească poruncile ei – și pe ale consortului ei. Lupta avea să le ofere mai multă putere și

mai multă experiență și, aflată în toi, bătălia le putea da prilejul să se ucidă unii pe alții. Ospătându-se cu mintea unui rival, un prinț își putea dubla puterea, căpătând probabil destul curaj ca să-l atace pe el însuși. Cei mai puternici prinți miezingi se aliau rareori, și încă și mai rar pentru a conspira împotriva unuia dintre ei, dar unul din cazurile în care o făceau totuși era înlăturarea consortului când se apropia momentul împerecherii. El era mai puternic decât oricare dintre ceilalți, dar nu decât *toți* laolaltă.

Însă, în ciuda riscurilor, era mai bine să-i ia pe toți de la Curte. Regina era umflată de ouă și-ar fi putut începe în orice clipă cântecul depunerii, trezind în fiecare dintre ei înnebunitoarea dorință de a ajunge primul lângă ea.

Tocmai de aceea își alesese consortul peștera ca loc de unde să conducă lupta. Pe aproape două mii de kilometri în jur nu exista nicio altă cale mai directă către Miez, așa că putea absorbi destulă forță ca să respingă orice atac și își putea trimite prizonierii jos, în propria rezervă de hrană. Iar dacă Regina își trimitea chemarea, putea s-o audă înaintea tuturor celorlalți prinți de la suprafață și să se-ntoarcă la Curte mai repede decât oricare altul.

Oricum n-avea s-ajungă primul lângă ea, dar Regina nu-și făcea alegerea în prima clipă, iar el mai respinsese și în alte dăți restul pretendenților. Era bătrân, poate mai bătrân decât toți ceilalți laolaltă, iar vechimea magiei din venele lui îi depășea vârsta. Se hrănise cu multe alte minți, începând cu a tatălui său, cu ale unchilor și cu ale fraților, apoi, la următoarele împreunări, cu ale propriilor fii și cu ale propriilor nepoți. Viclenia îi era pe măsura puterii nealterate și se bizuia pe experiența câtorva mii de ani.

Închise ochii, și craniul îi zvâcni când atinse mințile generalilor săi. Erau încă și mai puțin încântați decât el, rupți de magia Miezului – limitați la ceea ce puteau aduna în ei înșiși și absorbi din răsuflători și de la propriile slugi. Era de-ajuns ca să poată înfrunta aproape orice nu era din Miez, dar nu fără a deveni vulnerabili la atacul semenilor lor. Toți își legară cu prudență gândurile de suprafață cu ale consortului.

El le transmise ceea ce prelua de la salahorii vântului care-i erau spioni, și rapoartele celorlalți începură imediat să-i umple

mintea cu tot ce știau de la salahorii lor informatori. Își aleseră repede câmpurile de luptă și începură pregătirile.

Consortul se retrase din mințile celorlalți, lăsându-și generalii să pună la punct amănuntele. Își continuau eforturile și șuvoiul informațiilor trimise către el curgea neîntrerupt. Umplea de vibrații până și aerul din jur.

Se concentră din nou asupra terenului din fața sa, trăgând cu ochiul din peștera bine păzită. Câte veacuri trecuseră de când simțise ultima oară nevoia să urce la suprafață? Îi mirosi duhoarea cu propriile nări și, odată cu ea, simți o aromă care îi umezi dinții.

Oameni.

Îi găsi în numai câteva clipe, fără să fie nici măcar nevoit să-și folosească salahorii. Un sat mic, departe de drumurile umblate, se ascunsese bine de vărsarea de sânge adusă de orice unificare, dar, cu toate că avea glife de apărare puternice, cele ale minții îi lipseau. Izbuti să se strecoare în conștientul lor cu ușurința cu care le-ar fi copiat un metamorf înfățișarea.

La porunca unei vibrații, toți bărbații, femeile și copiii din sat se opriră din orice făceau, adunară în tăcere toată mâncarea și apa pe care o puteau căra, apoi trecură dincolo de glifele care îi apărau și urmară chemarea demonului fără să schimbe între ei nicio vorbă.

Oamenii străbătură un drum înțesat de salahori, atrași de prezența consortului ca magia de glife, dar trecură cu toții nevătămați prin pădurea deasă și urcară dealul. Se adunară în fața peșterii, unde se opriră, fixând-o cu priviri goale.

Consortul le găsi cu ușurință conducătorul, deși aceasta nu era o minte. Veni către propria pieire fără să se opună. Un metamorf îl înșfăcă, își crescu o gheară curbată cu care îi tăie gâtul și lăsă restul trupului să cadă. Pe urmă se apropie, deschizând țeasta înainte de a i-o oferi stăpânului său.

Consortul își strecură ghearele delicate în craniu, scoase hrana dulce și și-o îndesă în gură. Carnea era tare, brăzdată de nevoile și dorințele lipsite de sens ale soiului, trăsături de care izbutise de mult să scape creaturile crescute în cămara lui personală. Uitase cât de diferit e gustul vitelor de la suprafață, și savură toate gândurile și sentimentele din viața omului în timp ce-și lingea de pe dinți lichidul lipicios.

Se uită la ceilalți, oameni, peste două sute, și îl inundă un val de plăcere. Cât ar fi plătit frații lui de la Curte ca să guste o îmbucătură de la suprafață?

Craniul îi pulsă când pătrunse mai adânc în mințile oamenilor, dându-le instrucțiuni precise. Își săltară rând pe rând proviziile pe umeri și începură să se strecoare prin crăpătura din fundul peșterii. În timp ce treceau, îi impregnă pe toți cu mirosul lui, pentru ca nicio creatură, fie ea demon sau nu, să nu-ndrăznească să le facă vreun rău pe lungul lor drum către Miez.

•

În ultima zi dinainte de Luna Nouă, către sfârșitul după-amiezii, Leesha se uita la armurierul regal care făcea ultima probă a armurii Wondei.

Leesha renunțase în multe nopți la somn ca să lucreze la aceeași armură, adăugându-le interzicerilor deja puternice glife ale forței, iuțelii și derutării. Dacă Wonda stătea nemișcată, ochii miezingilor aveau s-alunece de pe ea așa cum alunecă ochii bărbaților de pe fața unei femei când are decolteul adânc. Armura putea să absoarbă atât magia din jur, cât și pe cea a miezingilor care o atacau, iar în lipsa acestor surse, fărâmele de os de demon pe care le îngropase în lemnul lăcuit jucau rolul unor baterii.

Întărise în același mod arcul Wondei, ca și mănușile lui Gared, securea și maceta lui. Orice sentimente i-ar fi inspirat ei, uriașul tăietor de lemne avea să ducă greul luptei pe timpul nopții, iar ea știa foarte bine de partea cui se află în bătălia care urma. Gared avea să fie în stare să zdrobească diamante în pumni, iar armele lui deja formidabile aveau să muște mai tare ca oricând.

Dar pentru toate acele glifări nu folosise decât oasele unor simpli demoni ai lemnului. Păstra la loc sigur brațul curățat de carne al demonului minții, ca și bucata din cornul lui, dar îi folosise ghearele mărunte – de dimensiuni care nu le depășeau cu mult pe ale unghiilor unei doamne nobile răsfățate – ca să dea putere glifelor din coifurile lor. Niciun prinț miezing n-avea să li se strecoare în minte, așa cum pătrunsese în mintea ei. Se cutremură când își aduse aminte.

— Îți taie cu adevărat răsuflarea, spuse Thamos, intrând în camera de probă. Soldații mei de Lemn vor scrâșni din dinți de invidie.

Wonda roși, lăsându-și ochii în jos, așa cum făcea întotdeauna la vederea chipeșului conte. Wonda nu se îndepărta niciodată prea mult de Leesha și îi cunoștea toate secretele, inclusiv pe al nopților petrecute în brațele contelui. Dar, mai mult decât atât, nu era obișnuită cu genul de atenții masculine împărțite de Thamos tuturor femeilor aflate în prezența lui, fără să țină cont nici de vârstă, nici de frumusețe.

Îți dă impresia că ești singura femeie din încăpere, se gândi Leesha, uitându-se la el și reținându-și un zâmbet.

— Mulțumesc, Înălțimea Ta.

Wonda încercă să facă o plecăciune, dar armurierul o opri, smucind-o cu putere.

— Nu te mișca! mormăi.

Wonda roși mai tare, dar Thamos se prefăcu că nu observă.

— Mi s-a spus că, sub cerul nopții, maestra ta e mai cutezătoare chiar și decât Darsy Cutter.

— O să am grijă să nu se afle în pericol, făgădui Wonda.

— De asta nu mă-ndoiesc.

Thamos zâmbi, dar Leesha îl văzu strângând din buze. Avea într-adevăr dubii și, între patru ochi, se contraziseseră îndelung și cu înverșunare. Ochii îi zvâcniră către o firidă care le oferea intimitate, iar Leesha se îndreptă într-acolo, ca să poată vorbi la adăpost.

— Aș vrea să te răzgândești, spuse el. Stai lângă mine în timpul luptei. Soldații mei de Lemn…

— Vor forma în jurul meu un inel din cinci rânduri de oameni și mă vor împiedica să-mi văd de treabă, completă Leesha. Ca și tine, trebuie să se concentreze asupra demonilor, nu ca să mă apere pe mine. Zâmbi. Eu și Wonda ne îndeletnicim cu asta de mai multă vreme decât tine.

Thamos se posomorî, dar nu putu s-o contrazică.

— Nu-mi fac griji numai din pricina demonilor. Spionii mei mi-au raportat că, de când ne-am… începând din noaptea nunții, mulți krasiani bodogănesc, nemulțumiți de tine, și amenință.

— Asta mi-aduce aminte de altceva, zise Leesha. Diseară, când ne adunăm, fiecare *Sharum* își va primi armele înapoi.

— Ce?! bolborosi contele. N-ai auzit ce-am spus adineauri…

— N-are nicio importanță, răspunse ea. La noapte avem nevoie de toți luptătorii, iar *Sharum* au dovedit deja că pot ucide, cu sau fără armele lor. Religia le interzice să atace pe

cineva pe durata Asfințirii. Numai demonii trebuie să se teamă de ei. După ce reîncepe luna să crească, își vor preda din nou armele.

— O interzic! spuse Thamos.

Leesha zâmbi.

— S-a făcut deja, Înălțimea Ta. Niciun văiugean n-o să te susțină dac-o să-ncerci acum să-i dezarmezi iarăși.

El clătină din cap, apoi râse, neajutorat.

— Ești o femeie imposibilă, Leesha Paper.

— Ești sigur că nu preferi să-ți fie contesă una dintre doamnele insipide de la Curte? întrebă ea.

Pe fața lui Thamos reapăru zâmbetul prădătorului.

— Nici măcar pentru o clipă.

•

Rojer îl privi pe Hary Rostogol înălțându-și bagheta de dirijor și prelungind ultima notă. Saltimbancii și ucenicii lor repetau *Cântecul Asfințirii* aproape fără încetare, încă de când își reveniseră după nunta lui Arlen cu Renna. Dacă, în timpul petrecerii, cântecul lui Rojer nu fusese destul de stimulator, demonstrația pe care o făcuse în noaptea următoare, în afara glifelor mari, avusese efectul dorit.

Cei mai mulți dintre muzicanți încă nu erau pregătiți. Hary se dovedise un profesor foarte bun, învățase repede cântecul și se străduise fără încetare să-i învețe și pe ceilalți, însă numai cei mai talentați dintre ei erau în stare să interpreteze corect cele mai complexe aranjamente după un timp atât de scurt.

Își puseseră abilitățile la încercare cu o noapte înainte, cu rezultate mai mult sau mai puțin mulțumitoare. Mulți erau în stare să influențeze demonii așa cum o făcuse înainte Rojer – fermecându-i; îi făceau să danseze sau să meargă pe urmele lor, să fugă sau să atace. Puteau merge nevătămați prin noapte, atâta vreme cât continuau să cânte.

Dar nu erau în stare să improvizeze, nici nu puteau vătăma demonii, așa cum izbuteau Rojer, Amanvah și Sikvah.

O parte din puterea aceea stătea în sonoritatea dată notelor cantate de cei trei de magia *hora,* dar Rojer deslușea în muzica tuturor celorlalți că, oricât de tare ar fi răsunat, demonii puteau să-și revină chiar în clipa încetării ei. Numai Kendall părea să se apropie de abilitatea necesară, dar până și ea mai avea de parcurs un drum lung.

Hary își strânse un pumn și toți muzicanții se opriră, într-o sincronizare perfectă, apoi totul deveni vacarm. Oamenii începură să stea de vorbă cu prietenii lor sau să-și acordeze instrumentele sau să și le așeze în cutii. Hary se apropie de Rojer.

— Minunat, nu?

Rojer dădu din cap.

— Mulțumitor pentru mai puțin de două săptămâni de exercițiu. Să ne rugăm să fie de-ajuns.

Hary mormăi.

— Un sfat, Rojer, dac-o să vrei vreodată să le dai lecții altora. O bătaie de umăr încurajează mai mult decât o înclinare aprobatoare a capului, cu sprâncenele încruntate.

Nu și după părerea lui Arrick, își aminti Rojer, dar își puse pe față un zâmbet când își flutură mâna către muzicanții care se odihneau.

— Foarte bine, toată lumea! Acum destindeți-vă! O să fie o noapte lungă.

Se întoarse din nou spre Harry.

— Îmi cer scuze. Azi suntem toți cu nervii la limită.

— „Asfințirea” e într-adevăr ceva atât de îngrozitor? întrebă Hary. Am trecut prin multe nopți cu Lună Nouă fără nicio grijă. Am petrecut câteva și pe drum, pe vremea când mă străduiam să-mi fac un nume în cătune.

Rojer ridică din umeri.

— Ar putea fi o mare reprezentație lipsită de spectatori, recunoscu el. Pe noapte, sper să fie așa! Dar, dacă tot ce povestesc Leesha și Omul Glifat e adevărat și acei demoni inteligenți uciși de ei au rude care vor ieși în noaptea asta să-i caute, o s-avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi.

Se trase de gluga mantiei glifate. Leesha îi brodase pe tiv glife ale minții, dar el își desenase una și pe frunte, cu sulimanuri, și ceilalți Saltimbanci îi urmaseră exemplul.

— Cântecul ăsta al tău o s-ajute, ba chiar mai mult de-atât, îl asigură Hary. Ești dezamăgit fiindcă nu zdrobim cu el demoni ai pietrei, dar deja ne putem apăra, pe noi și pe alții, ca să nu mai spun că le oferim luptătorilor un avantaj decisiv.

Rojer clătină din cap, deși zâmbetul menit să-i încurajeze pe muzicanți nu-i dispăru de pe chip.

— Un avantaj poate, dar nu unul decisiv. Niciun fel de muzică nu poate abate atenția unui demon când e atacat cu o secure.

— Totuși, spuse Hary, nu-mi vine să cred să l-ai dat fără să ceri nimic în schimb.

— Ce-ar fi trebuit să fac? întrebă Rojer. Să țin la preț în timp ce-mi mor prietenii?

Hary clătină din cap.

— Sigur că nu. Dar contele ți-a propus să-i fii herald, și ăsta nu-i un lucru de nimic. Mulți ar ucide ca să primească o asemenea ofertă.

Mulți au ucis, se gândi Rojer, cu ochii la Hary. Saltimbancii din Angiers știau cum să se controleze când se aflau sub ochii cuiva din Casa Ducală și primeau cu încântare însărcinările oferite, dar loialitatea față de tronul de iederă nu se făcea prea des simțită pe coridoarele ghildei. Rhinebeck era de obicei înjurat pentru legile și birurile lui.

— După cum ți-aduci aminte, slujba de herald regal nu i-a fost de folos maestrului meu.

— N-a fost Arrick ăla care-a dormit în patul târfei preferate de Rhinebeck, lăsându-l cu ciocănitoarea pe uscat, îi reaminti Hary. Asta ar fi aprins furia oricărui bărbat, și cu atât mai mult pe a unuia de sânge regal. Ai avut noroc că n-ai primit tu ce voia să-i dea ei.

Masca lui Rojer rămase la locul său. Nu era surprins fiindcă Hary cunoștea amănuntele căderii lui Arrick în dizgrație. Saltimbancii erau bârfitori notorii, mai ales când la mijloc se afla unul de-ai lor.

— Ai fi putut să te tocmești, ca Gared al vostru, chiar dacă nu-ți doreai să fii herald, continuă Hary. El s-a ales c-o baronie doar cerând-o. O baronie! Ducatul nostru o să prospere, băiete, ține minte ce-ți spun. Iar Ținutul Văiuga o să devină centrul lui. Nimeni nu vrea să-ntârzie la împărțirea rolurilor.

— Da, încuviință Rojer, dar ce-a făcut Angiersul vreodată pentru mine? Rhinebeck și-a irosit o singură învârtoșare a bărbăției, și pentru asta mi-a azvârlit maestrul ca pe-un gunoi. Dacă n-am fi dat reprezentații, am fi murit de foame pe străzi. Cine poate spune că noul conte n-o să-i facă la fel lui Gared, sau mie, după ce se încheie lupta?

— Nu mă topesc de dragul ducelui mai mult decât tine, zise Hary, dar erai mic și poate că nu ți-ai cunoscut maestrul atât de

bine cum crezi. Eu îl știu de când tu nici nu te născuseși, și Arrick Viers Dulce n-a fost omul care să se sinchisească vreodată câtuși de puțin de altcineva în afară de el însuși. Băutura l-a făcut neglijent, dar înainte era atât de mândru de poziția lui, încât stătea cu nasul pe sus față de oricine nu-i putea oferi nimic. Ducele începuse să caute un pretext ca să scape de el cu mult înainte de a da peste tine în casa de plăceri.

Rojer deschise gura, gata să-și apere maestrul cu furie, dar cuvintele i se opriră în gât. Cusururile maestrului său îi erau foarte bine cunoscute.

— Ca să fiu sincer, continuă Hary, niciunul dintre noi n-a înțeles de ce-a continuat să-ți poarte de grijă.

Rojer chicoti.

— După ce se risipea mulțimea, nu era totul doar cântec și dans.

Hary dădu din cap.

— Da, sunt sigur că, după ce-ncepea să golească pahare, era un adevărat miezing, dar ți-a rămas alături până și când pentru cariera lui ar fi fost mai bine să te lase să pleci. Ții minte când s-a oferit Tom Scripcă să te ia?

— Arrick i-a spart nasul, răspunse Rojer, clătinând din cap. Oricum, nu voiam să mă duc la Tom. Spune că prin buzunarele ucenicilor lui caută ca să n-ascundă vreunul cumva vreun klat, dar toată lumea știe că, de fapt, nu vrea decât să-i pipăie.

Hary dădu iarăși din cap.

— Da, dar Tom avea legături sus-puse. Pumnul în nasul lui l-a costat pe Arrick o grămadă de muncă. Precum ăla pe care i l-ai tras tu lui Jasin Sunet Aurit când a râs fiindcă-ți murise maestrul.

— Ai auzit de asta? întrebă Rojer, atât de șocat, încât îi căzu masca.

Hary râse.

— Dac-am auzit? Băiete, a fost subiectul preferat al ghildei luni de-a rândul!

— Nu te-ai născut din sângele lui Arrick, dar, în unele privințe, îi semeni leit.

— Nu știu dac-ar trebui să iau asta drept compliment sau drept insultă, zise Rojer.

Pumnul tras atunci îl costase viața pe Maestrul Jaycob, omul care-l ajutase să câștige încrederea ghildei, iar pe el însuși îl adusese în spital, la Leesha, bătut atât de rău, încât simțise pe

buze gustul morții. Ea îl salvase, dar la vremea aia și de alte câteva ori după aceea, își dorise să-l fi lăsat să se stingă.

Hary zâmbi.

— Nu-s sigur ce-am vrut să fie. Îi făcu cu ochiul. Dac-ar fi fost acum în hainele tale pestrițe, Arrick ar fi cerut cu insistență să primească și el în stăpânire un ținut.

— De ce? întrebă Rojer. Sunt însurat cu fiica demonului deșertului și-s cel mai bun prieten al Izbăvitorului. Primul meu născut va fi rege.

Hary se holbă la el o clipă, încercând să-și dea seama dacă vorbea serios sau nu. În cele din urmă, începu să râdă, și Rojer i se alătură. Era bine să râzi în fața morții, și amândoi își dădură frâu liber, hohotind până când începură să-i doară coastele.

Când se potoliră, Rojer oftă.

— Să ne concentrăm ca să ținem pe toată lumea în viață în următoarele câteva nopți. Dacă ne reușește, o s-avem încă douăzeci și șapte de zile ca să ne gândim ce recompensă ar trebui să primesc din partea Casei Ducale.

•

Renna îl urmări cu privirea pe Arlen, care se îndrepta spre scoica acustică a saltimbancilor. Trecuseră câteva zile de când nu mai dormise și, ori de câte ori se străduia ea să-l convingă, refuza cu încăpățânare să accepte că e necesar.

— Nu mă odihnesc cât e treabă de făcut, îi spunea, iar ea își dădea seama, din tonul lui, că e de neclintit.

Arlen Bales era în stare să se proptească pe călcâie la fel de zdravăn ca un catâr.

Dar treabă fusese din belșug și, în clipa aceea, cu mai puțin de o oră înainte de apusul soarelui și nu în mică parte mulțumită lui, totul, era gata în măsura în care putea să fie. Rețeaua de glife mari era slabă pe alocuri, dar activă și continuă, și fiecare glifă trimitea energie către celelalte. Niciun miezing, fie el și demon al minții, nu putea nici să pună piciorul în Ținutul Văiuga, nici să zboare la mai jos de un kilometru deasupra lui.

Prin mulțime trecu un murmur când ajunse Arlen în centrul scenei. Nu era de față toată suflarea din ținut – mulți se aflau deja la posturile lor, protejându-i pe muncitorii nevoiți să adauge, până la apusul soarelui și după aceea, stâlpi glifați pentru întărirea porțiunilor slabe ale glifelor mari. Dar toți

comandanții se aflau acolo, așteptând ultimele sfaturi ale lui Arlen.

Tăietorii de lemne, bătrâni și tineri, așteptau în poziție de drepți. Mulți erau bărbații cu brațe vânjoase de care Văiuga fusese plină întotdeauna, dar trăsăturile altora te duceau cu gândul la locuri îndepărtate. Erau și sute de femei, multe în pantaloni conici și cu veste asemănătoare cu ceea ce purta Wonda sub armură. Majoritatea aveau arcuri și mângâiau penele săgeților lor glifate cu tandrețea cu care-și dezmierdau bărbații. Și toate purtau basmale cu glife ale minții.

Cu spatele drept, Soldații de Lemn stăteau în șa, pe caii de luptă cu păr lucios. Sulițelor lungi li se adăugaseră mânere speciale, ca să le poată întrebuința fără să descalece. De coburi, la îndemână, le atârnau alte sulițe mai scurte, pentru înjunghiat. Strălucitor în armura lui emailată, contele Thamos îi domina, călare pe armăsarul lui masiv, cu valtrapul din lemn acoperit cu sticlă glifată.

Grupul de *Sharum* conduși de Kaval, din nou înarmați cu sulițe și scuturi, alcătuia un pătrat bine conturat. Renna nu-i scăpa din ochi, așteptându-se în mare măsură să le facă necazuri, dar erau cei mai disciplinați.

Un mănunchi de Culegătoare de Ierburi, ușor de recunoscut după șorțurile lor cu buzunare, o înconjura pe Leesha, de o parte a scenei, iar în cealaltă parte se aflau saltimbancii, în jurul lui Rojer și al lui Hary Rostogol. Până și inchizitorul Hayes și acoliții săi așteptau în tăcere cuvintele lui Arlen.

— Am făcut treabă bună luna asta, pregătindu-ne să înfruntăm demonii.

Chiar și fără magie, vocea Omului Glifat ajungea până departe, foarte clară. Se auziră aplauze și urale și el așteptă să înceteze înainte de a continua, cu fața sumbră.

— Dar n-o să vă mint. Demonii știu că devenim tot mai puternici, și în noaptea asta se vor înălța în număr mult mai mare decât v-ați imaginat vreodată, hotărâți să ne calce în picioare, preschimbându-ne în nămol. Mai rău, vor da dovadă de inteligență, ne vor ataca acolo unde suntem mai slabi și unde ne pot face cel mai mult rău. În noaptea asta, o să-i vedeți cu toții – aici aruncă spre krasiani o privire grăitoare – luptând așa cum nu i-ați mai văzut niciodată.

Cuprinse mulțimea cu privirea, părând să întâlnească ochii tuturor în același timp.

— Și, în noaptea asta, nu vă bizuiți pe mine, așteptându-vă să vă salvez.

Șocul mulțimii se adună într-un murmur și Arlen continuă după ce se stinse.

— Putem omorî câți demoni vrem, dar, când mintalii lor continuă să existe, e ca și cum am plesni picăturile de ploaie. În noaptea asta o să vânez demoni ai minții și n-o să am întotdeauna timp pentru înfruntări mai mărunte.

Vocea i se aspri când adăugă, cu ochii arzători:

— Dar, dacă în lume există oameni pe care-i cred în stare să-și poarte siguri de grijă, aceștia se află în Ținutul Văiuga. Pot conta pe voi c-o s-o faceți?

Toată lumea izbucni în strigăte, ridicându-și armele.

— N-o să te dezamăgim!

— Nu-ți face griji pentru noi, când o să te-ntorci o să ne găsești tăind demoni ai lemnului.

Arlen își înălță un pumn, și mulțimea amuți iarăși, deși energia ei îngroșa aerul.

— Am avut onoarea să stau alături de voi chiar în acest loc, vărsându-ne sângele și mai mult decât partea de sânge de demon a fiecăruia dintre noi pe pietrele de sub picioarele voastre. Am pierdut atunci mulți oameni buni, și încă și mai mulți poartă și azi cicatricele rănilor căpătate. Dar am dat tot ce-am avut mai bun în noi, i-am înfrânt pe miezingii ăia și i-am privit arzând când a răsărit soarele. Se uită din nou la krasiani. În Krasia asta face pământul sacru, și-i unește pe oameni într-o singură familie.

Mulți dădură din capete și mormăiră aprobatori, dar nimeni nu cuteză să vorbească, fiindcă toți păreau să fi rămas agățați de cuvintele lui Arlen.

— De mai bine de trei sute de ani așteptăm cu toții sosirea unui Izbăvitor care să ne scape de demoni. Și, așteptând, am uitat că noi, toți și fiecare în parte, suntem puternici. Destul de puternici ca să nu ne poată opri nimic dacă ne unim. Iar Izbăvitorii din vechime n-au făcut nimic singuri. Au primit laudele, da, dar n-ar fi avut nicidecum sorți de izbândă fără miile, ba nu, fără milioanele de oameni vajnici, ca voi, care le-au fost alături. Așa că, în noaptea asta, luptați cu îndârjire,

apărându-vă pe voi și pe ai voștri. Fiți mândri de voi și încrezători în forțele voastre și, când luna va începe să crească deasupra Ținutului Văiuga, rămas în picioare, și vă va întreba cineva cine e Izbăvitorul, îi veți putea răspunde cu toată sinceritatea: „Eu sunt”.

— Izbăvitori! strigă mulțimea, iarăși și iarăși, printre urale.

Krasianii nu-și alăturară glasurile incantației, dar își izbiră sulițele de scuturi, sporind vacarmul, și părură domoliți de cuvintele auzite – un dans prudent, care se ferea să afirme că Arlen e Izbăvitorul sau că Jardir nu este. Momentul nu era propice împărțirii în facțiuni.

Arlen lăsă energia să se scurgă prin mulțime, alungându-i spaimele, apoi își ridică mâinile, cu palmele deschise apăsând aerul, într-un gest care cerea tăcere.

— Nu știu de unde va porni atacul. Presupun că va fi vorba de satele de pe margini, dar nu putem fi siguri. De aceea rămânem aici. Văiuga Tăietorului de Lemne e în centrul rețelei și ne vom putea mișca repede ca să dăm ajutor acolo unde va fi nevoie. Demonii se vor înălța curând, dar mintalii vor sosi mai târziu, când e întunericul deplin. Deocamdată stați cu armele pregătite și cu ochii la comandanții voștri. Fiți gata să plecați în fugă.

Cu asta, sări de pe scenă cu ușurință și se îndreptă spre Renna.

— Vânezi demoni ai minții? îl întrebă ea.

— Cât de mulți pot, răspunse el. Ceea ce le-am spus tăietorilor de lemne a fost și pentru tine, Ren. În noaptea asta nu mă pot stăvili. Nu te las în urmă fiindcă nu te cred în stare să faci față, dar va trebui s-ajung repede acolo unde e nevoie. Poate prea repede ca să poți ține pasul.

Cuvintele o zgândăriră pe Renna, aducându-i aminte cum o prevenise la plecarea din Pârâul lui Tibbet. *Fie ții pasul, fie te las în prima așezare omenească în care-ajungem.* Cuvinte aspre, iar ea trudise din greu și făcuse o mulțime de sacrificii ca să poată ține pasul. Și încă nu era de-ajuns. Arlen putea să se dematerializeze și s-alunece sub glifa mare, ajungând în orice loc din Ținutul Văiuga în timpul în care tragi aer în adâncul pieptului și îl lași apoi să iasă.

— Aș putea, dacă m-ai învăța cum, zise ea.

Arlen clătină din cap.

— Nu e ca îmbrățișarea durerii sau ca azvârlirea unui demon după o răsucire. A fost nevoie de mai mulți ani în care-am absorbit magia și am mâncat carne de demon înainte de a izbuti chiar și numai să mă disipez, apoi au urmat luni în care-am învățat cum s-o fac oricând doresc și cum să m-adun la loc. Și a fost ca și cum aș fi învățat să calc apa. De fapt, e ca și cum ai înota într-un curent destul de puternic ca să te poarte ca pe-o nuia.

Renna se încruntă.

— N-aș putea zice că-mi place cum sună.

Arlen ridică din umeri și zâmbi.

— Asta n-o pot spune nici eu. Dar o să fac ce trebuie făcut ca să fie Văiuga în siguranță. Trebuie să fiu sigur c-o s-o faci și tu. Tăietorii de lemne sunt puternici, dar, în lipsa mea, tu ești aici cea mai puternică. Dacă nu-i sprijini, rezistența lor ar putea fi înfrântă. La noapte nu pleca să vânezi singură. Au nevoie de tine.

— Crezi că eu nu știu? se răsti Renna. Văiugenii au fost buni cu mine. Buni așa cum nu știam că pot fi oamenii. Mai bine mor decât să-i dezamăgesc.

Arlen îi mângâie obrazul.

— Asta-i femeia căreia m-am promis. Numai, adăugă, sărutând-o, să nu uiți să respiri.

Ea îl împunse cu degetul în piept.

— Iar tu să nu uiți că locul tău e aici, sus, nu acolo, sublinie, arătând cu degetul spre caldarâm, ca să te socotești cu toți demonii din Miez. Dacă ne părăsești, vin după tine și te-apuc de ouă ca să te trag înapoi.

Își duse mâna între picioarele lui și strânse tare, ca să-și întărească vorbele. Arlen scoase un sunet între țipăt ascuțit și ras.

— Pe cuvânt de onoare că nu uit! spuse, cu vocea subțiată, și Renna izbucni în râs.

A fost mai simplu decât mă așteptam, se gândi Arlen, când Renna îi dădu drumul. Simțea mirosul sentimentelor care se înfruntau în ea, întărâtate de magie. În lunile scurse de când o gustase pentru prima oară, când plecaseră din Pârâul lui Tibbet, nu se stăpânise niciodată atât de bine ca în ultima săptămână.

— Îi priește căsnicia, ar fi spus mama lui, dar totul se schimbase mai degrabă de când Renna aflase că, imediat ce

începuse să mănânce carne de demon, Arlen își dăduse seama c-o făcea.

Se simțise el însuși mai ușor de când scăpaseră de apăsarea acelei minciuni. Păstrase tăcerea din respect, închipuindu-și că ea avea de gând să-i mărturisească, dar aștepta momentul potrivit. Însă, pe măsură ce treceau zilele și săptămânile, înțelesese că nu era așa.

Totul devenise un test, voise să vadă dacă ea avea să recunoască vreodată, fără să fie prinsă asupra faptului. O punere la încercare a judecății și a dragostei ei. O verificare a măsurii în care se putea încrede în ea. Renna avea în urmă o viață de hotărâri greșite. Ar fi trebuit să înceapă una nouă, dar ea și-o construia, zi după zi, pe o minciună.

Abia acum, după ce dăduseră totul pe față și după ce o iertase, înțelegea cât de încăpățânat fusese el însuși. Prea mândru ca să-i întindă mâna când avea nevoie de el, așteptând să dovedească ea mai întâi... ce să dovedească? Nici din trecutul lui nu se putea spune că lipseau hotărârile greșite și totuși acționa în continuare cum îl tăia capul, fără șovăire. Ce drept avea s-o judece pe ea pentru că făcea exact același lucru?

— Ce e? întrebă Renna, și Arlen își dădu seama că se holba la ea.

— Nimic, răspunse, punându-i o mână pe obraz și sărutând-o apăsat. Cred că-mi priește căsnicia.

Zâmbi, și mirosul ei se umplu de dragoste.

Se grăbi să-i întoarcă spatele și să plece, vrând să-și păstreze în minte acea imagine și acel miros. Chiar dacă s-ar fi crezut în stare să nu le strice, nu mai era timp.

Se îndreptă către Evin Cutter, Yon cel Cărunt și doi Soldați de Lemn, aflați lângă cai. Umbră se plimba prin apropiere și caii, chiar și al lui Evin, se foiau, nervoși. Numai Avalanșă, Dansatorul Amurgului și Promisa stăteau liniștiți, uitându-se la uriașul câine-lup așa cum se uită un câine la o pisică. Nici măcar un lup-de-noapte nu se putea măsura cu un mustang angersian.

Gared și căpitanul Gamon li se alăturară și încălecară când le făcu semn din cap. Arlen era obișnuit să întreacă pe toată lumea în înălțime când încăleca pe Dansatorul Amurgului, însă acum Gared îl depășea chiar și pe el. Baronul și armăsarul uriaș încă se mai uitau unul la altul cu prudență, dar în luptă erau imaginea vie a terorii. Arlen văzuse în aurele oamenilor cum îl

priveau pe Gared și câtă încredere îi acordau și, oricum altcumva l-ar fi considerat el însuși pe baron, Arlen nu-l credea în stare să-i dezamăgească pe viitor.

Leesha, Rojer și contele sosiră curând după aceea, urmați de nevestele saltimbancului și de tăcuta lor gardă de corp. Ei urmau să aștepte în Cimitirul Miezingilor, alături de văiugeni, în timp ce Omul Glifat și ceilalți călăreți patrulau de-a lungul hotarelor, ca să vadă unde avea să fie nevoie de ei.

Arlen își dădea seama că asta îl rodea pe Thamos. Contele avea defectele sale, ca oricine altcineva, dar era un bun conducător al Văiugii. Era și un războinic iscusit când i se trezea curajul, dar, ca iscoadă, ar fi fost mai degrabă o belea decât un ajutor. Urma să se sature de luptă dacă un atac al cavaleriei sale grele se dovedea necesar.

— Noroc! spuse Leesha.

Oricât de greu i-ar fi fost s-o citească, Arlen vedea că și ea își dorea fierbinte să-i însoțească. Nu se temea și nu se îndoia că poate face față mai bine decât alții situației de la hotar. Avea dreptate, dar, în noaptea aceea, priceperea ei de vindecătoare valora mult mai mult. Arlen era gata să-nceapă o discuție în contradictoriu, încercând s-o convingă, deși se îndoia că ar fi reușit. Când își punea Leesha Paper ceva în gând, nici tot Miezul nu o putea opri.

Dar se dovedi că nu era nevoie s-o convingă. Indiferent ce și-ar fi dorit în inima ei, Leesha știa că putea fi de cel mai mult folos pregătind spitalul și așteptând să vadă unde o să se dea grosul luptei.

De Arlen se apropie apoi Rojer.

— Sigur nu e nevoie să vin și eu?

Avea acea voce oțelită de care se folosea când juca rolul lui Marko Rătăcitorul, legendarul călător neînfricat. Judecând după tonul său, ai fi zis că reia o controversă veche de o săptămână, dar, în realitate, vorbeau despre asta pentru prima oară.

Arlen îi întâlni ochii și ridică din umeri, fără să arate că lua reprezentația lui drept ceea ce era.

— Vino dacă vrei, dar n-aș crede că are rost. Nu putem ști ce patrulă o să dea peste ceva. E mai bine să rămâi aici și să aștepți semnalul. M-aștept s-apară cât de curând ceva care-o să ne dea tuturor de lucru din belșug.

Pentru semnalizare se foloseau de cele mai reușite artificii pregătite de Leesha și primite de fiecare patrulă. Rachete care să scoată sunete stridente și să pună pe cerul nopții o dâră strălucitoare, conducând rezervele acolo unde era nevoie de ele. Rachetele erau marcate și colorate astfel încât să spună cât de serioasă e amenințarea și dacă există răniți care au nevoie de ajutor.

Însă Rojer îl surprinse.

— Ba nu, o să vin. Dansatorul ne-a mai dus pe amândoi în șa și altă dată.

Amanvah îi puse mâna pe umăr.

— Bărbate…

— *Jiwah* să tacă!

Rojer rămase cu spatele la Amanvah și Sikvah, dar întoarse capul, vorbindu-le peste umăr, așa cum făceau krasianii când voiau să le reamintească femeilor care le e locul. Arlen strânse din ochi, șocat de repeziciunea cu care își însușise saltimbancul obiceiurile lor.

— Așteptați amândouă aici, cu ceilalți, iar eu plec cu patrulele.

Așa disciplinate cum erau, cele două krasiane nu-și putură împiedica străfulgerarea de indignare să li se simtă în miros când li se vorbi de parcă ar fi fost simple *dal’ting.* Mirosul lui Rojer spunea că știe c-o să plătească pentru cuvintele sale, dar încă mai recita replici.

Amanvah se întoarse spre Enkido, mișcându-și degetele atât de repede, încât erau greu de urmărit. Din vremea petrecută în Labirint, Arlen știa câte ceva despre limbajul krasian al semnelor, dar ceea ce vedea era mult prea complex. *Sharum* foloseau câteva comenzi rapide, însă Amanvah părea să poarte o întreagă discuție. Eunucul uriaș făcea din când în când semnul pentru *nie,* încercând un refuz, dar Amanvah era mult prea insistentă. În cele din urmă, Enkido se înclină și se apropie de Rojer. Îngenunche și-și lipi fruntea de pământ, apoi se ridică; era gestul războinicului care jura să apere un *kai’Sharum*, și anume pe comandantul său, cu prețul propriei vieți.

Numai că Rojer clătină din cap.

— Enkido, Damajah ți-a cerut să aperi ce e sânge din sângele ei. O să rămâi cu soțiile mele.

— Atunci Kaval, spuse Amanvah, printre dinții încleștați.

Rojer râse, dar era tot o ripostă calculată.

— După ce-a încercat să mă omoare? Nici gând. Pot să-mi port singur de grijă. În plus, adăugă, ridicându-și scripca, dac-o să am necazuri, o să afli.

Arlen observase mai înainte legătura, ca un fir ce scânteia prin aer, unind bărbia scripcii cu unul dintre cerceii lui Amanvah. După apusul soarelui, ea avea s-audă tot ce se vorbea în apropierea lui Rojer și, după toate aparențele, el o știa. Interesant.

Încălecă pe Dansatorul Amurgului dintr-un salt și întinse o mână în jos. Rojer i-o luă, și Arlen îl săltă cu ușurință în spatele său.

Amanvah se apropie, ținând în mână o mască din petice de mătase colorată, cusute astfel încât să imite alternanța culorilor hainelor lui pestrițe. Pe mătase erau brodate glife ale minții și ale vederii în lumina magiei.

— E un dar de Asfințire, spuse ea, menit să-l ajute pe onoratul nostru soț să se întoarcă teafăr. Să-l porți mereu.

Avea mirosul sincerității. Arlen știa că existau multe motive care le putuseră îndemna pe cele două krasiane să accepte căsătoria cu Rojer, dar, de oricare dintre acestea ar fi fost vorba, nu se îndoia că, pe deasupra, îl iubeau.

În timp ce-și lega masca de mătase, Rojer și-o pierdu pe cea de saltimbanc.

— Trebuia să vă dăruiesc și eu ceva?

Amanvah clătină din cap.

— Soțiile îi oferă soțului daruri de Asfințire. Darul lui e întoarcerea acasă viu, cu onoarea și sulița intacte.

Arlen simți mirosul spaimei lui Rojer, dar masca lui de saltimbanc își reluase locul. Râse și se prinse de partea dintre picioare a pantalonilor.

— Da, o s-o păstrez intactă.

Răspunsul n-o amuză pe Amanvah. Pufni și se răsuci pe călcâie, apoi se îndepărtă ca o furtună, urmată de Sikvah și Enkido. Rojer se uită lung în urma lor. Arlen îi desprinse ochii de ele întorcându-l brusc pe Dansatorul Amurgului, apoi porni în fruntea grupului.

— Îi poți cere scuze la întoarcere, șopti, destul de încet ca să nu-l audă decât Rojer. Cu doi Bales și un Gared Cutter alături, n-o să pățești nimic.

Saltimbancul aruncă o privire spre Gared, și între ei se întâmplă ceva. Tăietorul de lemne căpătă mirosul furiei, iar Rojer pe al rușinii.

Minunat, se gândi Arlen, apoi îl îmboldi pe Dansatorul Amurgului și conduse grupul în galop către hotarul terenului apărat de glife.

•

— De ce tocmai aici? întrebă Renna, când intrară în satul Adăpostul Nou.

Cu mai puțin de o lună în urmă, Arlen și Renna îi găsiseră pe tăietorii de lemne curățând acel loc de demoni. Acum, noua parte a Ținutului Văiuga avea o mie două sute de locuitori, în marea lor majoritate rizonieni care, fugind de krasiani, ajunseseră la nord de Văiuga, sperând să găsească adăpost în Angiers. Dar descoperiseră că acolo nu erau bine-veniți – orașul era deja sufocat de refugiați și refuza să primească alții.

Când o pornise Prințul Thamos spre Sud, să preia controlul Văiugii, urmat de sute de soldați, de căruțe încărcate cu provizii și de turme de vite, sute de refugiați își adunaseră bagajele și îl însoțiseră. Plecaseră chiar și unii din orașele și satele ticsite de oameni, sperând că în Văiuga puteau duce o viață mai bună.

— Dacă aș vrea s-atac Văiuga, aș veni aici, răspunse Arlen.

Existau câteva case pe jumătate gata, dar oamenii stabiliți în Adăpostul Nou se concentraseră asupra construirii străzilor, zidurilor și gardurilor care alcătuiau glifa mare a așezării – ultima în rețeaua care înconjura Ținutul Văiuga. Fiecare glifă mare era o interzicere independentă de celelalte, dar când se uneau își împărțeau forțele, îngăduindu-le celor atacate direct să absoarbă energie de la cele încă aflate la adăpost, și mai ales de la cea mai puternică, a Văiugii Tăietorului de Lemne, cuibărită în locul bine protejat din centrul rețelei.

Marea glifă pe care se aflau prinsese viață abia cu o noapte în urmă. Adăpostenii chiuiseră și începuseră să danseze pe străzile strălucitoare când primii demoni care îi încercaseră puterea fuseseră azvârliți cât colo.

Însă Arlen știa că era fragilă. Glifa mare din Văiuga Tăietorului de Lemne era formată din străzi pietruite, eton turnat, pâlcuri dese de copaci bătrâni, clădiri mari și un pârâu căruia i se modificase cursul, ca să formeze un mic lac. Glifa adăpostului nou era conturată de drumuri din pământ bătătorit, tufe dese,

garduri de lemn și ogoare abia însămânțate. Clădiri neterminate, ziduri din pietre stivuite, valuri de pământ și câteva pâlcuri de copaci aflate de mult acolo îi măreau puterea, dar ar fi oferit prea puțină protecție dacă demonii ar fi pus foc ca să ardă lemnul sau dacă ar fi aruncat bolovani grei în construcțiile din puncte-cheie. Chiar și un grup mic de miezingi conduși de o minte ar fi putut s-o strice pentru a năvăli apoi pe străzi.

— Poate că știu și ei asta, spuse Renna. Poate contează pe prezența ta aici și dau lovitura în partea opusă a ținutului.

Arlen ridică din umeri.

— N-o să te mint spunându-ți că nu mă gândesc la același lucru, dar ce altceva aș putea face? Am trimis peste tot iscoade cu artificii de semnalizare. Dau semnalul și eu pot ajunge acolo înainte de a fi mistuită racheta. Până atunci…

— Păzim punctul cel mai slab, spuse Gared.

Arlen se uită la adăposteni, dintre care mulți erau prea bătrâni sau prea tineri ca să fie de mare ajutor în luptă, deși stăteau în așteptare, înarmați cu sulițe și scuturi glifate în grabă, gata să-și apere noul cămin. Alții stăteau în șir, cu gălеți în mâini, gata să stingă incendii, și, deși soarele-apunea, cei mai puternici continuau să lucreze, aplecați, întărind glifa mare cu fiecare lopată plină adăugată valului de pământ.

Când, în cele din urmă, soarele dispăru sub orizont, trăgând peste pământ o pătură de întuneric, din mulțime se înălță un îndemn la tăcere. Străzile din Adăpostul Nou prinseră să strălucească ușor când glifa mare începu să absoarbă puterea înălțată din Miez. În sat puteai vedea cu ușurință, dar imediat dincolo de marginile lui începea întunericul.

— Odraslele Miezului s-ar putea înălța chiar sub nasul nostru, fără s-avem habar, spuse Gamon.

Gared clătină din cap.

— Nu-i niciunul. Leesha mi-a glifat coiful ca să pot vedea în beznă. De obicei nu destul de bine ca să spun unde e capul și unde e coada, dar demonii strălucesc ca niște torțe. Dac-ar fi aici, i-aș vedea.

Rojer dădu din cap, căci masca lui avea aceeași menire.

— E nevoie de timp ca să te-obișnuiești, zise Renna, dar ai dreptate. În apropiere nu-i niciun miezing.

— Poate nu vin luna asta, se aventură Evin să presupună, dar tocmai atunci Umbră scoase un mârâit gros, și Arlen văzu frica strecurându-se în aurele însoțitorilor lui. În afară de Renna, a cărei aură se umplu de nerăbdare și de foame.

— S-au înălțat, spuse ea, dar nu sunt aproape. Le simt mirosul.

— Când se ridică sunt mai slabi decât oricând, zise Căpitanul Gamon. Are sens să nu se înalțe în bătaia arcurilor.

Arlen dădu din cap, deși asta nu-l liniștea. Respiră adânc, absorbind un strop de magie dintr-un loc aflat dincolo de ceea ce vedea cu ochii și gustându-l. În depărtare se adunau într-adevăr demoni. Mai mulți decât mai văzuse vreodată într-un singur loc, dar mai puțini decât se așteptase.

Câteva clipe mai târziu, auziră demonii doborând copaci și răscolind pământul.

— Vin! strigă cineva.

Pe adăposteni îi cuprinse frica, își strânseră mai tare sulițele și scrutară zadarnic întunericul. Câțiva se pierdură cu totul, fugiră către casele lor și-și încuiară ușile… deși nu folosea la nimic.

— Dezertori trădători! tună Gamon. Ar trebui să…

— Ar trebui să-ți ții gura-nchisă și să te uiți drept înainte! spuse Arlen. Lupta e treaba ta. Ăștia nu sunt decât niște oameni îngroziți. Când ai demoni lângă glife, nu te-ajută cu nimic dacă te-ntorci împotriva semenilor tăi.

Căpitanul reuși să-și păstreze calmul aparent, dar aura spunea că se simte ultragiat fiindcă-l dojenise un om de rând pe care el – ca și mulți dintre sfetnicii contelui – îl credea o amenințare la adresa guvernării stăpânului său. Arlen nu dorea câtuși de puțin să pună gaz peste foc, dar trebuia să fie sigur că Gamon – ca și oamenii lui – știe care-i e locul. Din aura căpitanului află că o să-și facă datoria, supunându-se ordinelor. Deocamdată era de-ajuns.

— N-ar trebui să trimitem semnalul? întrebă căpitanul.

Arlen clătină din cap.

— Nu încă. Ar putea fi un șiretlic.

Sunetele se întețiră, crescând până la un vuiet neîncetat, ca în interiorul zgomotos al unei taverne. Continuă așa o vreme, dar nu se apropie niciun demon. Rojer, Gared și Renna se înclinară în față, încordându-și vederea glifică, dar Arlen nici măcar nu întrezărea strălucirea miezingilor.

Oare se folosesc de magie ca să-și mascheze apropierea?

— Aș vrea s-atace odată și să se termine.

Zgomotul devenise atât de puternic, încât Rojer strigase ca să se facă auzit.

— Încearcă pur și simplu să ne năucească, zise Gared.

— Și izbutesc, spuse saltimbancul.

— Păstrați-vă calmul.

Arlen desenase o glifă ca să i se-audă clar cuvintele fără să țipe. Tonul lui îi destinse oarecum pe ceilalți. Își dori să poată potoli la fel de simplu și gheara care-i strângea măruntaiele.

Nările i se dilatară, prinzând un miros usturător. Câteva clipe mai târziu, vântul începu s-aducă fum dinspre pădure, sufocându-i pe apărători și încețoșându-le vederea când zăriră dintre copaci reflexia luminii portocalii. Până și vederea glifică a lui Arlen se încețoșă și se înnegură.

— Vor să ne-afume ca să ieșim de-aici?

Gared tuși.

— E mai probabil să-ncerce să-și acopere atacul, zise Gamon.

Arlen nu spuse nimic, dar absorbi din nou magie și simți că prin fum se apropiau câțiva demoni ai focului, aprinzând veseli tot ce le stătea în drum.

De obicei, demonii lemnului îi țineau pe ai focului la distanță, iar dacă intrau în pădure îi omorau. Însă, sub influența unui mintal, salahorii lemnului își cedau imediat teritoriul, lăsându-i pe ai focului să dea naștere unei vâlvătăi care ar fi ucis jumătate din Văiuga fără să-și miște demonii nicio gheară.

Focul scuipat nu putea să pătrundă pe glifa mare, iar de-a lungul marginilor ei terenul fusese curățat de vegetație, ca să pună stavilă focurilor ne-magice, dar nicio glifă nu putea opri fumul să-i sufoce pe adăposteni, omorându-i.

— Gared are dreptate. Arlen privi cerul, dar nu văzu fum nicăieri altundeva. Fac asta aici fiindcă vântul le e prielnic. Pregătiți arcurile! strigă apoi.

Adăpostenii se grăbiră să se supună. Trăind de atât de multă vreme doar din ceea ce le oferea ținutul lor, aproape toți văiugenii știau să tragă cu arcul și mulți erau vânători pricepuți. De fapt, atât de mulți, încât săgețile glifate nu ajungeau pentru toți. Fierarii aveau acum forme pentru turnare, dar tot nu le puteau face destul de repede. În cele din urmă, fiecare arcaș primise doar câte trei vârfuri de săgeată glifate. Unii copiaseră

simbolurile pe restul săgeților din tolbele lor, dar nu toți văiugenii erau la fel de pricepuți la glifat. Arlen se aștepta ca jumătate din acele săgeți să nu fie bune de nimic iar restul să aibă doar jumătate din puterea celor corect glifate.

Și fiecare săgeată trasă trebuia să conteze.

Yon, Evin și soldații de lemn descălecară, încordându-și la rândul lor arcurile. Aveau, cu toții, tolbele pline de săgeți glifate, și alte săgeți în coburi. Și erau arcași de elită, dar îndemânarea nu le era de niciun folos în fum și pe întuneric.

Arlen trasă în aer glife de sunet, și glasul îi răsună clar de-a lungul hotarului.

— Vă rog s-aveți încredere în mine. Trebuie să ucidem demonii focului până nu ne sufocă.

Făcu o pauză.

— Iar asta înseamnă să ieșim de pe glifa mare, în fum. Asigurați-vă cu toții că aveți glifele minții la locurile lor și cele mai bune săgeți în arcuri.

— Nici nu mă gândesc! strigă un bărbat.

Strigătul își găsi ecouri în sufletele multor adăposteni. Spaima strălucea în aura lor colectivă.

Răspunsul veni, surprinzător, de la Gared.

— În *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne* n-au avut nicio glifă mare! tună glasul uriașului. Dac-acum începem să ne ascundem în spatele lor, Văiuga e deja pierdută! Dacă vreți să luptați pentru casele voastre, ieșiți în noapte, dincolo de glife! Altminteri vă puteți duce să v-ascundeți în paturi și să v-așteptați moartea acolo!

Arlen zâmbi când frica din aura mulțimii începu să fie înlocuită de îndârjire. A lui Gared era plină de încrederea lui în Omul Glifat.

— Mulțumesc, generale. Nici măcar eu n-aș fi putut s-o spun mai bine.

Aura lui Gared… roși.

— Nu trebuie să-i conduci afară, Gar, adăugă. Eu am un atu în mânecă, dar ironia e că trebuie să rămân pe glifa mare ca să-l pot întrebuința.

— Ir… ce? întrebă Gared. Pe urmă scutură din cap și nedumerirea din aură îi dispăru. N-are importanță. Dacă-mi spui să mă duc drept în Miez, o fac de două ori.

Arlen îi puse mâna pe umăr.

— Demonii focului sunt încă în pădure, destul de departe. Trebuie să ne-apropiem și să-i luăm prin surprindere. N-avem nici timp, nici săgeți de irosit.

Gared tuși.

— Pe fumul ăsta, arcurile n-o să ne fie de cine știe ce folos. Cum o să vedem în ce tragem?

Arlen coborî la rândul său din șa și simți zvâcnirile glifei mari sub tălpile goale.

— Când o s-ajungeți unde trebuie, o să v-arăt țintele. Ai grijă să nu tragă nimeni înainte de asta.

Gared dădu din cap și ieși în beznă, în fruntea celorlalți cercetași și a celor mai buni arcași din Adăpostul Nou. Și, înainte de a ajunge prea departe, dispărură rând pe rând în fum.

Arlen respiră adânc și absorbi mai multă putere decât mai cutezase vreodată, trăgând-o din întreaga rețea de glife a Văiugii. Simți că-n el ardea totul de-atâta energie și știu că n-o poate păstra prea mult fără să fie mistuit.

— Proptiți-vă bine pe picioare! le spuse văiugenilor, și glasul îi ajunse la urechile tuturor.

Pe urmă își ridică două degete și desenă în aer glife de căldură, dând formă energiei în timp ce o elibera. O rafală de vânt colosală se năpusti, împrăștiind fumul și stingând focurile de parcă ar fi fost lumânări de pe tort, la o aniversare.

Ameți când îi trecu magia prin trup, părăsindu-l, dar n-avea timp de irosit. Absorbi din nou din glifa mare, dar acum desenă glife care umplură aerul de o lumină strălucitoare, preschimbând pentru scurt timp noaptea în zi. Și în lumină apărură demonii focului, cu ochii și gurile strălucindu-le, dar încremeniți de groază la vederea neașteptatei străluciri.

Magia îl părăsi din nou și, de data asta, se clătină. Renna ajunse lângă el cât ai clipi și-l prinse de un braț. În secunda următoare, Rojer îl prinse de celălalt.

Arlen îi lăsă să-l sprijine și absorbi încă un strop de putere, ca să-și trimită vocea către arcași:

— Trageți!

23. CAPCANA

333 D.Î., TOAMNA
Prima noapte cu Luna Nouă

Rojer auzi apoi vibrațiile tuturor corzilor de arc unindu-se într-un singur zumzet și țipetele de moarte ale demonilor uciși de văiugeni.

Saltimbancul încă nu se obișnuise cu imaginile oferite de vederea lui glifică, dar, cu o clipă înainte, îl văzuse pe Arlen strălucind ca soarele. Numai că strălucirea îi dispăruse. Mai tare străluceau oamenii obișnuiți.

— Înapoi, pe glifa mare! comandă Arlen, o secundă mai târziu. Imediat!

Lumina din jurul lui începu să pălească, iar el înaintă cu un pas împleticindu-se și lăsându-se brusc cu toată greutatea pe Renna și Rojer. Saltimbancul se împletici la rândul lui, dar Renna îi prinse pe amândoi, echilibrându-i, cu ușurința cu care ar fi oprit din cădere un copil. Iute ca o pisică, Rojer se sprijini din nou bine pe picioare.

Își ridică ochii și-i văzu pe primii adăposteni întorcându-se, cu priviri triumfătoare.

— Adună-te! spuse printre dinți. Nu știu ce ți s-a întâmplat, dar oamenii ăștia trebuie să te vadă pe picioare.

— Nu-i spune tu lui…! începu Renna.

— Ba da, are dreptate, o întrerupse Arlen. Am nevoie doar de câteva clipe…

Ceața luminescentă de la picioarele lui începu să năvălească în el, refăcându-i strălucirea. Își îndreptă din nou spatele, renunțând la sprijinul celor doi.

— Gata.

Adăpostenii își reluară pozițiile de lângă hotar, iar Gared se întoarse, împreună cu restul grupului de cercetași, lângă Renna, Rojer și Arlen, fără să fi remarcat momentul de slăbiciune al celui din urmă. Din depărtare continuau să se audă, fără întrerupere, copaci căzând și huruit de piatră sfărâmată, destul de puternic ca să vibreze pământul sub tălpi.

— Ce Miezului fac? strigă Gared, acoperind vacarmul.

— E o capcană, spuse Rojer. Ne momesc, ca să ne-apropiem de ei.

Arlen clătină din cap.

— De ce atâta zgomot, dacă e o capcană? Construiesc ceva. Pun prinsoare pe ouăle mele!

— Și noi ce facem? întrebă Gared.

— *Noi* nu facem nimic, răspunse Arlen. *Eu* mă duc s-arunc o privire…

Renna clătină din cap.

— *Noi* ne ducem s-aruncăm o privire.

Arlen se uită la ea, iar ea îl săgetă în schimb cu privirea.

— Arlen Bales, să nu-ți închipui nici măcar pentru o secundă că te las să te duci acolo singur.

— Nici în ruptul capului nu-i cer altcuiva s-o facă, spuse Arlen. Salahorii nu-mi pot face niciun rău, Ren. N-o să pățesc nimic.

— Metamorful te-a rănit, zise Renna. Iar cu demonul minții ai pățit-o mai rău.

— Da, dar acum știu cum să-i rănesc și eu.

— Tu ai izbutit să rănești unul singur, îi reaminti Renna, și numai după ce m-am apropiat eu pe furiș, purtând mantia ta glifată, și l-am înjunghiat în spate. Cine poate ști câți sunt acolo în noaptea asta?

— Poate nu e o capcană pentru noi, spuse Rojer. Poate e o capcană pentru tine.

Arlen îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Are dreptate, zise Renna. În clipa când o să ieși de pe glifa mare, o să fii vizibil ca un felinar în beznă. Se vor năpusti asupra ta.

Rojer își mușcă buza. *Ține-ți gura. Ține-ți gura. Ține-ți gura.*

— Mă duc eu, spuse, apoi se înjură în gând.

Toată lumea îl privi cu surprindere, și nu putu învinui pe nimeni pentru asta. Nu era vestit pentru curajul lui, dar nu exista altă cale. Se mândrea cu puterea pe care le-o redase oamenilor cu *Cântecul Asfințirii,* dar, gândindu-se la ceea ce tocmai făcuse Arlen, știa, fără dubiu, care dintre ei doi era mai greu de înlocuit.

Arlen clătină din cap.

— Nu știm dacă puterile tale au vreun efect asupra demonilor minții. O pisică e în stare să vâneze o rază de lumină reflectată

o după-amiază întreagă, și salahorii nu sunt cu mult mai inteligenți, dar nu-ncerci să păcălești așa un om.

Rojer ridică din umeri.

— Până și oamenii pot fi orbiți când le pui lumina-n ochi. Și n-a spus Renna adineauri că mantiile Leeshei păcălesc demonii minții?

Își prinse mantia pestriță de tiv și o răsfiră cu o rotire a mâinii.

— Rojer, nu te pot lăsa…, începu Arlen.

— Nu, *eu* nu te pot lăsa, îl întrerupse saltimbancul. Eu nu sunt în stare să sting focurile din pădure cu o fluturare a mâinii, dar asta o pot face.

— *Noi doi* o putem face, zise Gared, venind lângă el. Merg cu tine. Mantia pe care mi-a făcut-o Darsy nu-i așa frumoasă ca a ta, dar nu m-a lăsat niciodată de izbeliște.

— Pentru c-o folosești rar. Rojer clătină din cap. Locul tău e lângă soldații tăi, *generale.*

Gared scuipă la picioarele lui.

— Uneori poți fi de-a dreptul cretin, spuse Gared, dar să fiu al Miezului dacă te las să te duci singur!

Rojer simți un nod în gât, dar își ascunse sentimentele în spatele măștii de saltimbanc. Ar fi vrut să mai insiste, dar adevărul era că, în prezența lui Gared, se simțea mai în siguranță decât avea să recunoască vreodată.

— Vin și eu, spuse Renna, scoțându-și propria mantie din sacul atârnat peste umerii Promisei și punându-și-o.

— Ren.

Vocea lui Arlen implora când o prinse de braț.

Renna se întoarse spre el și îi țintui ochii cu privirea.

— Ai spus-o cu gura ta. Nu te poți agita pentru lucruri mărunte. Ai de vânat demoni ai minții, și trebuie să apăr eu oamenii când tu nu poți.

Arlen se holbă la ea, și soția lui îi puse cu blândețe mâna pe obraz.

— O să fiu prudentă și-o să-i aduc înapoi teferi.

În cele din urmă, el dădu din cap, o îmbrățișă și o sărută apăsat.

— Ei! strigă Gared. Scutiți-ne de reprezentația voastră de proaspeți însurăței!

•

Leesha nu le scăpa din ochii pe Amanvah și Sikvah, tolănite pe o canapea cu fața de mătase din cortul lui Thamos, sub privirile protectoare ale tăcutei lor gărzi de corp, care le stătea alături, în picioare.

Contele înălțase un pavilion la marginea Cimitirului Miezingilor, ca să aștepte acolo rapoartele și să-și comande trupele. Ca de obicei, îl mobilase pe măsura poziției și bogăției sale. Pe pereții interiori atârnau tapiserii bogate, covoarele erau din blănuri groase, moi ca un pui de pisică. Mobila era din lemn masiv, lustruit și ornat, cu inserții aurite și filigranate. Și, firește, își adusese un tron.

Dar toate aceste simboluri ale regalității mergeau mână în mână cu responsabilitățile impuse de etichetă. Amanvah și Sikvah i-or fi fost dușmance, dar erau ele însele prințese, sânge din sângele conducătorului krasianilor. Trebuia să le respecte rangul, iar asta însemna să le primească în cortul lui și să le trateze cu toată curtoazia. Băiatul însărcinat să le slujească era de obârșie nobilă și alerga grăbit încoace și încolo, îngrozit când Sikvah îi dădea porunci răstite și îl înjura pentru încetineala lui. Amanvah stătea în genunchi lângă ea, tăcută, cu capul lăsat pe-o parte.

Ascultă ce vorbește Rojer.

Gândul o umplea pe Leesha de ranchiună. Amanvah încercase s-o omoare, și totuși Rojer avea încredere în ea, îi îngăduia să asculte tot ce se petrecea, pe când Leesha și Thamos rămâneau în beznă. Krasianele îi erau soții, dar Leesha îi fusese alături zi de zi, aproape doi ani. Cum putea să aibă mai multă încredere în ele decât în ea?

Ar fi trebuit să glifez coiful lui Gared în același fel și să nu-i spun, se gândi, dar simți imediat împunsătura vinovăției. Cu ce drept ar fi dat ea buzna în intimitatea uriașului tăietor de lemne?

Nu. Clătină din cap. *Asta e calea dama'ting. Mai bine mă port ca Elona decât le imit pe ele.*

Dar, Ziditorule, cât de mult își dorea să poată auzi ce se petrece!

Amanvah șuieră pe neașteptate și începu să vorbească repede în krasiană, multe cuvinte fiind înjurături. Le rostea cu prea multă iuțeală ca Leesha s-o poată urmări, dar furia din tonul ei era clară, lipsită de orice mască *dama'ting.* Sikvah o

privi uluită când se ridică în picioare și începu să măsoare locul din jur cu pasul, continuându-și înșiruirea epitetelor.

Leesha nu mai izbuti să se abțină.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Amanvah o privi câteva clipe, alegându-și cuvintele.

— Onoratul meu soț e curajos, dar prost.

— Uneori așa suntem cu toții, spuse Leesha.

Amanvah dădu din cap, respirând uniform până ce își regăsi calmul *dama'ting.*

— E *inevera*...

— E teafăr? întrebă Leesha.

Amanvah își flutură mâna.

— Deocamdată. Dar s-a oferit să iasă în noapte.

— De ce? întrebă Leesha.

Așa ceva nu stătea în firea acelui Rojer cunoscut de ea.

— Din câte înțeleg, sunt cu toții de părere că demonii ar simți puterea lui Par'chin dacă ar pleca de pe glifa mare, răspunse Amanvah. Așa că Par'chin îi trimite pe onoratul meu soț, pe stejarul Gared și pe propria sa *Jiwah Ka* în noapte, ca iscoade, în locul lui.

Una dintre sprâncenele krasianei se arcui, dar, cu partea de mai jos a feței acoperită de văl, semnificația gestului era greu de înțeles.

— Numele lui înseamnă curaj, dar le poruncește altora să iasă de pe glifa mare, fiindcă el se teme s-o facă. La urma urmelor, în realitate e un laș.

— Atunci eu, care aștept aici, în centru, ce sunt? întrebă Thamos.

Toți ochii se întoarseră spre el, iar Leesha îi văzu încordarea de pe față. Își aduse aminte cum fusese în pat, în prima lor noapte, și tot ce-i povestise Darsy despre teama lui de demoni și despre faptele inegale ca bravură la care îl îndemna nevoia de a-și înfrânge teama aceea. Îl îngrozea gândul că ar fi putut fi considerat laș și că ar fi pierdut respectul oamenilor săi.

— Un comandant trebuie să fie liber să-și conducă forțele.

Amanvah pufni, aruncându-i o privire disprețuitoare.

— Sacrul meu tată nu stă pe tron după ce apune soarele, și el e cel mai măreț conducător pe care l-a avut vreodată omenirea. Tu ești *chin,* așa că e de așteptat să fii laș, însă despre Par'chin se spune că e altfel.

Thamos păru să se înfurie, cu puțina stăpânire de sine care-i rămăsese risipindu-se la iuțeală. Avea să-nceapă să țipe în curând, dând lucrurilor o întorsătură urâtă pentru toată lumea.

Leesha păși între cei doi și se uită în ochii krasianei.

— Cu tot respectul, Amanvah, eu l-am văzut pe onoratul tău tată trimițând în noapte, departe, iscoade, printre care și pe propriul său fiu. Îți faci griji pentru bărbatul tău, dar Rojer a mai ieșit în noapte de sute de ori. N-o să pățească nimic.

— Cum poți pretinde că știi ceea ce nici măcar zarurile nu spun? întrebă Amanvah.

— Nu pretind că știu, recunoscu Leesha. Dar am încredere.

Amanvah clipi, surprinsă, apoi dădu din cap.

— E *inevera.*

Trase aer în piept, ca să se liniștească, apoi se întoarse în colțul ei de cort, îngenunche din nou și reîncepu să mediteze în timp ce aștepta.

•

Ținându-și în mâna stângă intactă și scripca, și arcușul, Rojer înaintă prin noapte, alături de ceilalți, încrezându-se cu toții în protecția pe care le-o ofereau mantiile lor. Își păstra mâna dreaptă liberă. Chiar și cu numai trei degete, putea să-și aducă în ea un cuțit glifat dintr-o zvâcnire și să-l și arunce, în doar câteva secunde.

— Merg eu înainte, spuse Renna. Sunt obișnuită cu vederea pe întuneric.

Nici Rojer, nici Gared nu simțiră dorința s-o contrazică. Cel dintâi încă se mai străduia să se deprindă cu masca dăruită de Amanvah. Vedea destul de bine ca să nu dea peste nimic și ca să nu-i scape trecerea unui demon, dar vârtejurile de magie colorată agățate de orice îi abăteau atenția și îl năuceau, făcându-l să se simtă la fel de nesigur ca într-o dimineață cu ceață deasă.

Fiindcă Renna mergea cu mult înainte, dar având grijă să nu le dispară din vederea lor glifică, Rojer se întoarse spre Gared.

— Ai avut dreptate, te-am crezut dator să mă aperi. Nu știu dacă asta contează, dar îmi pare rău. Uneori sunt atât de prins de ceea ce mi se-ntâmplă, încât uit că pe scena vieții nu-s singur.

Gared mormăi.

— Copacul a căzut. N-are rost să ne urcăm în el.

Rojer se uită la el.

— Știu, voiam doar…

— Sunt sub cerul liber al nopții, Rojer, îl întrerupse Gared, și mă simt de parc-aș fi nimerit într-un nor de toate culorile curcubeului. Nu mai sunt supărat pe tine. Acum uită-te pe unde mergi.

Rojer dădu din cap și se uită din nou înainte, dar în el se descleștă ceva.

O sâcâială mai puțin. Acum nu mă mai tem decât c-o să fiu mâncat de demoni.

Înaintau chinuitor de încet. Mantiile Nevăzutului făcute de Leesha nu dădeau niciodată greș, dar trebuia să te-nfășori strâns în ele și să nu mergi prea repede. Mai obișnuiți să le poarte, Rojer și Renna mergeau în ritmul lui Gared.

Odată ajunși dincolo de linia copacilor, începură să vadă urmele lăsate de joaca demonilor focului: trunchiuri înnegrite și pământ pârjolit în locul solului până atunci mănos al pădurii. Cenușa li se lipi, neagră, de cizme și de tivurile mantiilor.

În fața lor, vacarmul distrugerii în toi nu semăna cu nimic din tot ce mai auzise Rojer. Instinctul îi striga să se răsucească pe călcâie și s-o rupă la fugă în direcția opusă, dar își adună tot curajul și continuă să-și ducă un picior în fața altuia, croindu-și drum printre copaci.

Dar n-avură prea mult de mers. Pădurea se termină brusc, brutal înlocuită de un tărâm al devastării depline. Toate bâtele trosnitoare făcute vreodată de Leesha n-ar fi lăsat în urmă nici măcar o mică parte din acel prăpăd. Solul era negru, răvășit, cu mormane imense de pământ proaspăt azvârlit lângă gropi imense, unde fuseseră smulși copaci din rădăcină sau desprinși bolovani uriași.

Locul avea ceva respingător. Ceva impropriu, simțit de Rojer în fiecare fibră a trupului. Lui și celorlalți doi nu le era menit să se afle acolo.

Lucioși și cu picioare scurte, demonii câmpului umblau încoace și încolo, cocoțându-se pe mormanele de pământ și adulmecând aerul. Deasupra se roteau demoni ai vântului.

Renna se întoarse lângă cei doi bărbați.

— Aici sunt prea multe ascunzători pentru demoni. De-acum stăm unii lângă alții.

Rojer și Gared încuviințară fără vorbe și pătrunseră toți trei mai adânc în locul devastat. Mormanele imense de pietroaie ajungeau până la șase metri înălțime, ca și stivele de copaci. Rojer se uită la grămezile de pietre, apoi în urmă, către locul de unde veneau.

— Cât de departe credeți că poate azvârli un demon al pietrei una din astea?

Gared inspectă grămada din priviri, apoi se uită și el peste umăr.

— Unul mare? Prea departe ca să-mi placă asta.

— Își fac rezerve de bolovani, zise Rojer. Ar trebui să ne întoarcem și…

— Nu încă, îl întrerupse Renna. Dacă asta fac, unde sunt toți demonii pietrei și ai lemnului?

Rojer își înghiți nodul din gât, recunoscând că avea dreptate. Își continuară drumul, ocolind mormanele. În cele din urmă, se uitară dincolo de un munte de pământ și-i văzură pe miezingi la lucru.

Locul fusese curățat, și demonii lemnului și ai pietrei, împreună cu alții, din soiuri necunoscute lui Rojer, săpau șanțuri enorme. Erau late de vreo șase metri și mai adânci de trei, iar demonii, cu ghearele lor mari, zvârleau pământul de parcă ar fi fost frunze uscate. Când ajunseră la un bolovan mare, îl smulseră și-l adăugară uneia dintre numeroasele grămezi.

— Ce fac? întrebă Gared, uitându-se la șanțurile care păreau săpate la întâmplare. Astea sunt șanțuri de apărare? Nu se potrivește cu obiceiurile demonilor.

— Ăștia-s demoni inteligenți, îi reaminti Renna. În apropiere e un mintal care-i conduce; sau mai mulți mintali.

— Tot n-are sens, insistă Gared. Demonii fug când răsare soarele. La ce bun să ia în stăpânire un teren și să-l apere?

Rojer își plimbă privirea de-a lungul formelor precise care începeau să se contureze pe pământ, și-și simți obrajii răcindu-se când găsi brusc un nume pentru repulsia care devenea tot mai puternică pe măsură ce înaintau.

— Construiesc o glifă mare.

Gared și Renna își îndreptară brusc ochii spre el și simți deodată o apăsare în bășica udului.

Ziditorule, sunt gata să mă piș pe mine.

Fără să scoată niciun cuvânt, se grăbi să se întoarcă dincolo de mormanul de pământ, își deschise mantia și-și desfăcu șireturile pantalonilor pestriți. Abia apucă să-și prindă membrul în mână înainte de a țâșni șuvoiul.

— Ahhh, icni, dar senzația de ușurare i se risipi când auzi un mârâit gros la numai câțiva pași distanță.

Își ridică privirea și văzu un demon al câmpului care se pregătea să sară.

Când îl văzu avântându-se spre el, se retrase cu un țipăt, se împiedică în pantalonii încă dezlegați și căzu cu putere pe spate. Bâjbâi, străduindu-se să-și desprindă un cuțit, dar, culcat fiind, nu izbuti să zvâcnească din braț cum ar fi trebuit.

Însă în clipa următoare Gared era acolo, urlând când își roti securea grea cu amândouă mâinile. Glifată chiar de Arlen, lama despică țeasta demonului din creștet până la gât, acoperindu-l pe Rojer cu un jet de sânge negru.

Miezingul încă mai dădea din picioare când îl trânti Gared la pământ, și zvârcolelile lui de moarte sfâșiară mantia tăietorului de lemne. Rojer sări în picioare cât ai clipi, își legă pantalonii și-și pregăti scripca și arcușul, tocmai când apăru o haită de demoni ai câmpului, care îi înconjurară. Renna își ținea în mână cuțitul lung și ascuțit și mârâia ca unul dintre ei. Părea dornică de luptă, deși aveau puține șansă să înfrângă atât de mulți miezingi.

E mai țicnită decât Arlen, se gândi Rojer, *și asta spune ceva.*

— Nu vă clintiți! spuse el, punându-și arcușul pe strune.

Cântă câteva note stridente, ca să surprindă demonii, făcându-i să se tragă înapoi, apoi începu să țeasă o melodie care să-i vrăjească înainte de a le abate atenția, ca el, Renna și Gared să poată pleca.

Numai că melodia nu vrăji demonii. Săriseră înapoi la primele note distonante, dar asta nu dură. Unul îndrăzni să se repeadă la Renna, încercând s-o muște, dar cuțitul ei îl lovi imediat, făcându-l să bată în retragere. Apoi prinseră toți să li se învârtă în jur cu priviri lacome, mârâind și zgâriind pământul cu ghearele, în căutarea unei breșe.

Uf… oh, trecu prin gândul lui Rojer.

— Nu putem rămâne aici, spuse Renna. Dacă sunt sub controlul unui mintal, în mai puțin de un minut o să ne-atace jumătate din Miez.

Rojer se uită la mantia sfâșiată a lui Gared, apoi la a lui însuși, acoperită de sânge negru, de demon. N-aveau cum să scape, iar să lupte era o nebunie. Scrâșni din dinți și dădu mai multă profunzime melodiei, adăugând o linie melodică după alta, din ce în ce mai complexe. Pleoapele demonilor se îngreunară, dar continuau să le dea târcoale.

— Am nevoie de ceva care să le abată atenția, spuse Rojer. Renna, mantia ta e intactă. Îi poți momi, să fugă după tine câteva clipe?

— Da, răspunse ea, dar nu mă vor urmări toți.

— Îi pot face să te urmărească.

— Scuip pe planul ăsta! zise Gared. N-o să fug și să te las…

Dar, înainte de a-și termina fraza, Renna ajunse în cercul de miezingi dintr-un salt, trânti un demon al câmpului la pământ și-l înjunghie de mai multe ori în timp ce se rostogoleau încleștați. Sări în picioare nevătămată, în timp ce creatura căzută se chinuia să răsufle. Dar începea deja să se vindece.

— Fugi! strigă Rojer, și ea fugi, se repezi, desculță, către o stivă de pietroaie și sări, sprintenă, de pe unul pe altul, până ajunse în vârf.

Rojer schimbă melodia. *Vă scapă,* spuneau strunele, *urmăriți-o*! *Sunteți mulți, are cine să-i prindă și pe ceilalți*!

Auzind porunca, toți demonii se repeziră după Renna și prinseră să se cațăre pe urmele ei, zgâriind cu ghearele lor piatra tare. Câțiva se opriră și se uitară înapoi, îmboldiți de ceva mai puternic decât instinctul lor firesc, dar abaterea atenției își jucă rolul în timp ce Rojer îl conducea pe Gared în alt loc, punând în melodia sa tot mai multe acorduri derutante. Se folosi de o tot mai mare parte din puterea scripcii lui vrăjite, mărind forța sunetelor pană când muzica începu să vibreze în aer, împiedicând demonii să-și dea seama unde anume se aflau el și Gared.

Renna așteptă în vârful grămezii de bolovani cât mai mult cu putință, împărțind cu picioarele ei glifate lovituri care făceau demonii să zboare cât colo, în răbufniri de magie. Cădeau izbindu-se de pământ cu putere, dar se rostogoleau, ridicându-se imediat în picioare și se scuturau, scăpând de urmările loviturilor și străduindu-se să-și vină în fire.

Când îl văzu pe cei doi în siguranță, făcu un salt uimitor, de nouă metri, până în vârful unei movile înălțate de demoni când

săpaseră. Se afundă ușor în pământul afânat, dar nu păru să fi pățit nimic altceva.

Însă, înainte de a apuca să se înfășoare din nou în mantie, un demon al vântului țipă ascuțit și plonjă spre ea din înaltul cerului. Renna se întoarse să-l înfrunte, încordată și gata de luptă, dar miezingul făcu ceva nemaivăzut de Rojer. Își opri brusc căderea, întinzându-și aripile, și scuipă spre ea un fulger.

Scânteierea orbitoare sparse bezna nopții. Rojer închise imediat ochii, dar nu destul de repede ca să nu fie năucit. Se strădui din răsputeri să cânte fără întrerupere, deși sub pleoape îi dansau licăriri colorate. Când deschisese din nou ochii, Renna zăcea la pământ, căzută de la aproape patru metri înălțime. Corpul îi fumega și aerul mirosea a carne arsă și a ozon. Dar, spre uimirea saltimbancului, se strădui să se ridice, clătinându-se din ce în ce mai puțin. Cu ochii înconjurați de glife, o vedea încă strălucind și presupuse că se vindeca la fel ca miezingii.

Trebuie să-nvăț și eu șmecheria asta, se gândi.

Doi demoni ai câmpului o atacară pe Renna înainte de a-și reveni pe deplin. Gared urlă și se repezi în ajutorul ei. Odată ce se îndepărtă cu câțiva pași de Rojer și de scripca lui, demonii îl observară, dar nu avură timp și să se ferească de primele lui lovituri mortale. Cu securea într-o mână și cu maceta în cealaltă, alungă cu lovituri demonii de lângă femeia căzută, lăsând tăieturi adânci în pielea lor solzoasă. O clipă mai târziu, stătea protector alături de ea, golind locul, ca ea să se poată sălta în picioare.

Și demonii loviți de el se ridicau deja, vindecându-se cu iuțeală, așa cum izbutise și Renna. Veneau și alții, alergând, dar se opreau destul de departe ca să nu-i poată atinge Renna și Gared. Sosiră din ce în ce mai mulți demoni ai câmpului, până când îi încercui o hoardă întreagă. În scurt timp, întreaga zonă mișuna de ei, se preschimbase într-o masă zvârcolitoare de piele solzoasă, strălucind de magie.

Dar, deși în număr copleșitor, nu atacau. Se mișcau întruna, silindu-i pe Renna și Gared să stea spate în spate, cu armele pregătite, gata să riposteze unui asalt care părea că n-o să-nceapă niciodată.

Erau prinși în cursă.

Dar pentru ce? Rojer se uită în jur. Demoni înaripați li se roteau deasupra capetelor, dar nu păreau dornici să plonjeze

către ei. Iar demonii pietrei și ai lemnului continuau să sape, ignorând orice altceva.

Urmează ceva mai rău. Rojer știa mult prea bine ce ar fi putut fi.

Căzu pe gânduri. Deși magia *hora* amplifica sunetul scripcii, nu era sigur că poate alunga atât de mulți demoni și, chiar dacă, în ciuda tot mai marii lor rezistențe din noaptea aceea, ar fi izbutit, miezingii ar fi fugit călcându-i prietenii în picioare.

Răsuflă adânc, liniștindu-se și simțindu-se mulțumit fiindcă nu le îngăduise soțiilor sale să-l însoțească.

— Amanvah, spuse, în bărbia scripcii. Știu că n-am fost cel mai bun soț, dar n-am regretat nicio clipă că m-am însurat cu tine și cu Sikvah. M-ați onorat așa cum ar trebui s-o facă toate nevestele și m-ați ajutat să înțeleg cât valorez. Dacă nu izbutesc să mă-ntorc, să v-aduceți aminte de mine când cântați.

Ea n-avea cum să-i răspundă, dar poate că era mai bine așa. Rojer întrerupse melodia care-l făcea invizibil și începu alta, iar scripca lui magică o făcu s-ajungă la urechile tuturor miezingilor.

Sunt aici, le spunea muzica. *Slab și lipsit de apărare. Iar voi sunteți foarte, foarte flămânzi.*

La început nu se întâmplă nimic; pe urmă, toate fețele miezingilor se întoarseră brusc spre el. Oricare ar fi fost influența demonului minții asupra lor, salahorii nu se puteau lepăda de ceea ce le stătea în fire. Țipară și se năpustiră, întinzându-și ghearele lungi și clănțănindu-și dinții în aer.

Rojer le întoarse spatele și fugi, mai repede decât o mai făcuse vreodată, în întreaga lui viață. Și asta în timp ce continua să cânte, îndemnând demonii să-l hăituiască.

•

Arlen stătea neclintit ca o stâncă, fixând pădurea cu privirea. Încerca să absoarbă, dar magia din jur era firavă și curgea îndepărtându-se de el, atrasă de o forță nevăzută. Încercările lui de Cunoaștere nu-i dezvăluiau nimic.

I se părea că trecuse o eternitate, dar nu erau decât minute. Auzul lui ascuțit desluși urletele demonilor, desprinse de zgomotul din fundal și se încordă, însă curând începu muzica lui Rojer. Rămase în așteptare.

Atâta timp cât se-aude muzica, sunt în siguranță, se gândi. *Dar dacă încetează*...

O dâră de lumină strălucitoare brăzdă cerul fără nori. Arlen recunoștea semnătura unui demon al fulgerului când o vedea. Era o raritate, chiar și acolo unde astfel de miezingi apăreau de obicei oamenii îi considerau o născocire, iar în Angiers Arlen nu mai văzuse niciodată niciunul. Glifarii locali nici măcar nu se osteneau să includă glife ale fulgerului în cercurile lor protectoare.

Demonii minții îi pot chema pe oricare alții, din orice soi, își dădu el seama, și simți că șansele lor de supraviețuire scăzuseră și mai mult. Oare cum ar fi putut tăietorii de lemne să-i înfrunte pe demonii lutului, cu capetele lor tăioase, ca niște pluguri, sau pe demonii zăpezii, a căror suflare rece putea crăpa oțelul? Sau nămolul acid al demonilor mlaștinii? Cei cu scuturile și armurile glifate chiar de el sau de Leesha s-ar fi bucurat de o oarecare protecție, dar știa foarte bine că armurile obișnuite nu rezistau în fața ghearelor și scuipatului acelor specii rare.

Însă Gared și Renna erau apărați de glifele necesare, iar Rojer încă mai cânta…

De fapt, muzica răsuna din ce în ce mai tare și se apropia cu iuțeală, acompaniată de urlete ce păreau scoase de o mie de miezingi. Dintre copaci apăru Rojer, alergând cât îl țineau picioarele. Aura lui era de groază în cea mai pură stare, controlată de ritmul muzicii. O clipă mai târziu, Arlen văzu un nesfârșit șir de demoni ai câmpului ieșind din pădure în goană, pe urmele lui.

Ajunși în câmp deschis, căpătară viteză, dar Rojer se opri brusc și-și înlocui melodia cu sunetele aspre, vibrante, de care Arlen îl mai auzise folosindu-se de multe ori. Amplificate de magia scripcii, părură să izbească fizic hoarda, și demonii i se împrăștiară în jur, ca purtați de-un val.

Arlen se dematerializá și, în fracțiunea de secundă în care se află în acea stare de trecere, simți forța demonilor minții pulsând în aer și știu că Renna avusese dreptate. În starea aceea ar fi putut face față voinței unuia singur, dar doi sau mai mulți l-ar fi putut distruge.

Însă prinții miezingi n-avură timp să-l atace, fiindcă, o clipă mai târziu, se solidifică alături de Rojer și glifele de pe capul lui ras prinseră din nou viață. Îl săltă pe saltimbanc ca pe un țânc și, luându-și avânt, acoperi distanța până la glifa mare din două salturi.

— Unde sunt ceilalți? întrebă, dar, chiar înainte de a apuca ea să-i răspundă, auzi un strigăt și, când își ridică privirea, o văzu pe Renna, scăldată-n sânge negru de demon și strălucind de magie, alergând în salturi prin viermuiala de demoni, cu Gared pe umăr, de parcă ar fi fost un sac cu făină.

Un salt o aduse pe spinarea unuia dintre miezingi, cu o răbufnire de magie și după ce sări iar, continuându-și drumul, creatura nu se mai ridică. Arlen se grăbi iarăși să iasă și alergă spre ei, desenând în aer glife ale câmpului și eliberându-le astfel drumul. O clipă mai târziu, trecu pe lângă cei doi, și Renna se avântă în deschiderea croită, iar Arlen rămase în spatele ei, să-i acopere retragerea. Înhăță cel mai apropiat demon de picioarele din spate și-l folosi ca pe o bâtă, împrăștiindu-i semenii. Zvârcolindu-se, ghearele lui străpungeau solzii așa cum nu izbutea nicio armă făurită de oameni.

Mirosul de sânge de miezing îngroșa aerul și Arlen își stăpâni cu greu o foame cum nu mai simțise de ani. Ar fi vrut să muște din demonul care șuiera în strânsoarea lui glifată, distrugându-i carapacea ca să guste din carnea moale de sub ea.

Scutură din cap cu violență, opunându-i-se acelui instinct primar atât cât era nevoie ca s-azvârle miezingul în mijlocul hoardei și s-alerge spre glifa mare, unde Renna îl așeza cu delicatețe pe Gared pe pământ. Aura uriașului tăietor de lemne era plată. Trăia, dar își pierduse cunoștința.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Arlen.

— E doar o lovitură în cap, răspunse Renna, scoțând cu grijă coiful lui Gared. Mi-a salvat viața.

— Sau ți-a amânat moartea, spuse Rojer.

Arlen se întoarse spre el și văzu că masca de saltimbanc îi alunecase și spaima care îi colora aura i se citea clar și pe față.

— Demonii își construiesc o glifă mare.

De-asta era așadar atrasă magia din jur.

— Fir-aș al Miezului de prost! strigă Arlen.

Își lăsă atomii să se risipească și se avântă spre cer, dar se opri și rămase să plutească la marginea de sus a protecției oferite de glifa mare. Exact așa cum spusese Rojer, la nici măcar un kilometru și jumătate distanță, strălucea o glifă câtuși de puțin asemănătoare cu vreun alt simbol văzut de el vreodată. Nu se apropia de dimensiunile niciunei glife mari din Văiuga, dar era deja activă.

Arlen zări ceva și cu coada ochiului și, când se întoarse, ceea ce văzu îl îngrozi și mai tare. Linii pâlpâitoare de legătură luau naștere în vreme ce glifa demonilor se lega de alta, aflată spre sud-est, în apropiere de Rizonul Nou. Se roti în loc și văzu demonii săpând o a treia, în sud-vest, nu departe de nou construitul sătuc Valea Lacului. Acea ultimă glifă nu era terminată, dar începuse deja să absoarbă energie. Avea să se lege de celelalte peste numai câteva minute.

Nici măcar simțurile lui nu puteau străpunge vălul glifelor demonilor – magia pătrundea înăuntru, dar nu se mai reîntorcea. Totuși, putea să-i simtă pe cei trei prinți miezingi, fiecare în centrul unei rețele, ca niște păianjeni. Iar demonii pietrei și ai lemnului continuau să sape, mărind forța glifelor și puterea lor de a fi active în permanență.

Arlen se lăsă să cadă, oprindu-se cu ușurință lângă Renna și Rojer.

— Nu e doar una. Sunt trei blestemății, fiecare cu câte un mintal în centru.

— Ziditorule! murmură Rojer.

— Trebuie să-i dăm de știre contelui, spuse Arlen.

Renna încuviință cu un gest.

— Aduc caii.

Arlen clătină din cap.

— Se mișcă prea încet.

Renna îl privi cu îngrijorare.

— Tragi deja prea mult de tine plutind și vindecându-i pe răniți. Dacă faci asta…

— N-avem de ales, Ren, o întrerupse el. Voi, ceilalți, întoarceți-vă degrabă în Cimitirul Miezingilor călare. Poate între timp încropim ceva care să semene a plan.

Cu asta, Arlen se disipă.

Simți imediat atracția glifei mari. Aidoma sângelui pompat de o inimă, toată energia rețelei de glife se scurgea din și către glifa-cheie din Văiuga Tăietorului de Lemne. În loc s-o absoarbă, Arlen se lăsă să cadă în torentul ei și se materializă instantaneu în mijlocul Cimitirului Miezingilor.

Apăru acolo cât ai clipi, destul de repede ca să nu fie observat, însă, din puhoiul de oameni adunați, îl remarcară totuși destui și le auzi strigătele de surprindere repetate de restul mulțimii.

•

Thamos umbla de colo colo prin cort, ca un lup-de-noapte în cușcă. Privirea îi zvâcnea din când în când către tron și atunci se încrunta mai tare, părând gata să-l răstoarne cu o lovitură de picior încărcată de furie. Dacă Amanvah și însoțitorii ei n-ar fi fost de față, probabil că ar fi făcut-o. Cuvintele tinerei *dama'ting* îl răniseră adânc. Krasiana se retrăsese pe canapeaua ei și păstra de atunci tăcerea, dar răul fusese săvârșit.

Leesha își puse mâna pe brațul contelui, simțindu-i încordarea chiar și prin armură. Thamos se întoarse spre ea, iar Culegătoarea de Ierburi își plimbă mâna de-a lungul liniei de smalț proaspăt de pe platoșa lui, reparată de curând.

— În Văiuga nu te crede nimeni laș, îi spuse, cu vocea prea scăzută ca s-o mai audă și altcineva. Urmele rămase pe armura ta le-aduc tuturor aminte că ai stat alături de ei sub cerul nopții. Nici mie nu-mi place s-aștept aici mai mult decât îți place ție, dar în curând vom avea amândoi multe de făcut.

Thamos dădu din cap.

— E vorba doar de femeile astea. Sunt…

— … pur și simplu imposibile, știu. Dar într-o singură privință au avut dreptate.

— Care?

— Tronul nu trebuia adus. Dă de înțeles că te consideri mai bun decât restul lumii, și nu de un astfel de om au văiugenii nevoie.

— De-aia le e atât de drag Omul vostru Glifat? întrebă Thamos, cu o umbră de amărăciune în glas.

Leesha zâmbi.

— De-asta, și fiindcă poate da o gaură într-un demon al pietrei cu o lovitură de picior.

Thamos râse.

— Da, șmecheria asta ar trebui s-o-nvăț și eu.

Pentru câteva clipe, simțiră căldură între ei, însă pe urmă Amanvah vorbi iarăși, iar Leeshei îi îngheță sângele în vine.

— *Alagai*-ii își construiesc o glifă.

— Pe noapte, ești sigură? întrebă Leesha.

Thamos se apropie de masă, unde avea o hartă imensă a Văiugii.

— Ce fel de glifă? Cât de mare? Unde?

Amanvah ridică din umeri, continuând să asculte, cu capul lăsat pe-o parte.

— Nu știu decât ceea ce aud. Făcu o pauză. Nu sunt sigură că, de unde se află, onoratul meu soț și însoțitorii lui pot vedea mai mult de-atât.

Inchizitorul Hayes desenă o glifă în aer, murmurând rugăciuni. O parte din Leesha ar fi vrut să i se alăture, dar descoperise cu mult timp în urmă că Ziditorul nu intervenea în favoarea copiilor săi. Dacă puteau fi salvați, nu le rămânea decât să se salveze singuri.

Amanvah icni și țipă. Toată lumea se încordă, așteptând alte noutăți, dar ea nu spuse nimic. În ochi i se citea o spaimă de neconfundat și Leesha își reaminti din nou că, cu tot antrenamentul ei de *dama'ting,* Amanvah nu era nimic mai mult decât o fetișcană. Sikvah, care de obicei își trăda sentimentele mai ușor decât ea, rămase ciudat de calmă. Își puse o mână pe umărul surorii ei de cununie, îmbărbătând-o fără cuvinte.

Câteva clipe mai târziu, Amanvah răsuflă prelung.

— A fost atacat, dar acum cântă. În glas i se simțea o mândrie de netăgăduit. Chiar și de Asfințire, *alagai*-ii nu i se pot împotrivi bărbatului meu când cântă.

Sikvah dădu din cap.

— Everam îi vorbește.

Însă pe urmă Amanvah căzu în genunchi.

— Nu, șopti. Nu, nu, nu! Te rog, bărbate, nu face…

Nu-și încheie propoziția. Sikvah îngenunche lângă sora ei de cununie, mângâindu-i umerii. Pe chipul lui Amanvah nu se citea nimic și nu mai spuse nimic, dar Leesha își putea imagina ce-i trece prin gând.

Își săltă fustele și îngenunche în fața prințesei krasiane. Îi luă mâinile catifelate în ale ei și le strânse ușor, încercând să-i dea putere, așa cum făcea Sikvah.

— Amanvah, spuse, fără să se ostenească să-și ascundă disperarea din glas, te rog, spune-mi ce se-ntâmplă. Rojer e…?

— Nu încă, răspunse Amanvah. Încă mai cântă, dar nu ca s-alunge *alagai*-ii. Îi cheamă pe toți la el, ca să poată scăpa cu viață însoțitorii lui.

Se auzi un răpăit, și pe mătasea de un alb perfect de pe genunchii ei apăru o pată. Sikvah scoase de undeva, din robele

ei negre, o sticluță minusculă, pe care o întinse pentru a prinde apoi în ea lacrimile lui Amanvah, una câte una.

— Onoarea lui nu cunoaște margini, și Everam îl va așeza, în marea Sa sală, pe al șaselea stâlp al Paradisului, spuse ea.

Amanvah dădu din cap și începu să plângă mai tare.

Totul continuă astfel câteva minute, după care ochii lui Amanvah se luminară și își îndreptă spatele.

— Luptă din nou! Îl urmăresc toate forțele lui Nie, și el s-a întors să le înfrunte!

Sikvah se grăbi să pună dopul sticluței acum pline și scoase alta, gata să adune alte lacrimi, dacă mai cădeau.

— N-ar putea chiar și să…

— Bineînțeles că poate! se răsti Amanvah, recăpătându-și forța. E Rojer, fiul lui Jessum, discipolul lui Arrick al celui mai dulce viers și ginerele lui Shar'Dama Ka. Se întrerupse și-și încleștă un pumn. Dar, când îl voi revedea, *alagai*-ii vor fi ultima dintre grijile lui.

— Nu mă-ndoiesc, încuviință Leesha.

— Par'chin e acum cu el, adăugă Amanvah, câteva clipe mai târziu. E… Se încruntă. *Alagai*-ii, ei…

Se auzi un strigăt, și toți ochii se întoarseră spre centrul Cimitirului Miezingilor, unde stătea acum Arlen. Icni până și Leesha, care înțelegea o parte din puterile lui. Cu doar o clipă înainte se aflase în Adăpostul Nou, la mai mulți kilometri distanță.

Dar nimeni nu se putea îndoi că se află acolo, fiindcă vocea îi răsună cu forța unui tunet.

— Încălecați și fiți pregătiți! Ieșim în noapte peste câteva minute!

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre cortul contelui cu pași mari, hotărât, iar oamenii se retraseră în fața lui, unii vorbind în șoaptă, cu venerație și uimire, alții strigând.

— A apărut pur și simplu, ca un demon! țipă o femeie.

Când intră în cort, inchizitorul Hayes îi tăie calea.

— Cum e cu putință? întrebă. Canonul spune că nu trebuie să urmăm căile miezingilor, însușindu-ni-le…

Fără să-și încetinească pașii, Arlen întinse mâna și-l îndepărtă ca pe un copil.

— Acum n-avem timp să discutăm despre cărțile sfinte, Veghetorule.

Hayes păru oripilat și Puștiul Franq vru să treacă în fața lui Arlen, oprindu-l, dar Thamos bătu în masă cu pumnul său ocrotit de mănușa armurii.

— Toți oamenii sfinți afară! Aveți grijă să primească toți luptătorii noștri binecuvântarea Ziditorului!

Inchizitorul și însoțitorii săi se întoarseră spre el, dar contele îi țintui ochii cu privirea sa aspră, așa că se grăbiră să i se supună.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Thamos, când Arlen se opri lângă hartă.

Glifatul nu răspunse imediat, ci studie câteva clipe harta, apoi luă o pensulă pe care o înmuie în cerneală pentru a desena, cu îndemânare, glife acolo unde mai înainte fusese pădure neumblată.

— Demonii minții construiesc glife, aici, aici, și aici, spuse apoi, arătând către Adăpostul Nou, Rizonul Nou și Valea Lacului. Au început deja să se activeze.

Apăsă mai puțin pe pensulă, ca să tragă liniile mai subțiri ale legăturilor. Când termină, marea rețea de glife a Ținutului Văiuga era un cerc în interiorul unui triunghi cu glifele demonilor minții în vârfuri.

— Rețeaua lor devine tot mai puternică pe măsură ce demonii pietrei continuă să sape, izolând Văiuga de lumea din jur și absorbind puterea rețelei noastre.

Glifele aveau o înfățișare elegantă, iar Leesha nu avu nevoie de mai mult de o privire ca să-și dea seama că sunt puternice. Forma lor semăna, vag, cu a celor de care se folosise Inevera ca s-o prindă în cursă, în palatul lui Jardir.

— Sunt glife împotriva oamenilor, ghici ea. N-o să le mai putem traversa, așa cum nu pot trece ei peste glifele noastre.

Thamos clătină din cap.

— Asta nu face nimic altceva decât să ne-aducă într-un impas. Planul lor mai cuprinde probabil și altceva.

Arlen încuviință.

— Când curăță glifele, stivuiesc toți bolovanii și toate trunchiurile de copaci. Demonii pietrei vor începe curând să le arunce asupra noastră, și curând ne vor face destule spărturi în circuit ca să ne întrerupă rețeaua.

— Circuit? întrebă Thamos.

— Legătura care ne unește glifele, îl lămuri Leesha. Trebuie să fie un contur închis ca să acționeze cu toată puterea.

— Dacă le izbutește asta, vom avea miezingi pe străzile din satele de pe margini, iar demonii pietrei se vor putea apropia destul de mult ca să-și arunce bolovanii în orice loc din Ținutul Văiuga.

— Ziditorule, zise Thamos. Dar, dacă glifele astea ale demonilor ne resping cum îi resping pe ei ale noastre, cum le putem distruge?

— Nu putem, răspunse Arlen. Nici în noaptea asta, nici în timpul zilei, dacă trăim până mâine.

— Am putea da foc pădurii.

Fața lui Thamos era sumbră. Știa cât i-ar fi costat, dar ar fi făcut-o dacă ar fi fost necesar.

De-asta nu le dezvăluim, bărbaților secretele focului, auzi Leesha vocea Brunei. *Ar fi în stare s-aducă un blestem asupra lumii, închipuindu-și c-o salvează.*

Arlen clătină din cap.

— N-ar folosi la nimic. Glifele nu sunt doar forme conturate prin tăierea copacilor, Înălțimea Ta. Avem de-a face cu șanțuri săpate de demonii pietrei. Late de șase metri și adânci de trei. E nevoie de o grămadă de timp ca să umpli un asemenea șanț, chiar și având mii de oameni puternici și o rezervă din puterea de foc de la festivaluri, și, până dimineață, nu putem avea niciuna, nici alta.

— Nu e nevoie să distrugem glifele, spuse Amanvah, apropiindu-se. Doar să le stricăm.

Leesha se uită la ea, apoi dădu din cap.

— Colții.

— Da, spuse Arlen.

— Ce sunt colții? întrebă Thamos.

Leesha îi auzi disperarea din glas. Voia să ia comanda, și ar fi făcut-o în orice altă împrejurare, dar discuția îl depășea.

Leesha luă o bucată de hârtie și pensula de care se folosise Arlen și desenă în grabă o glifă. Apoi arătă două forme mici, ca niște lacrimi curbate, de lângă simbolul principal.

— Ăștia sunt colții. Aproape fiecare glifă îi are ascunși undeva, printre liniile sale. Prin ei absoarbe magia – în lipsa lor, ar mistui-o imediat. Explicația odată încheiată, Leesha se întoarse spre Arlen. Îți iei hainele cu tine.

— Ce? întrebă el.

Și Thamos îi aruncă Leeshei o privire curioasă.

— Când te preschimbi în ceață și te miști la fel ca miezingii, răspunse ea. Îți iei hainele cu tine. Poți lua mai mult de-atât?

— Da, răspunse el, dar nimic greu și nimic viu. Să sfărâmi ceva e ușor. Să-l pui la loc exact așa cum trebuie e mai greu.

— Poți lua o ladă cu bâte trăsnitoare?

Arlen căzu pe gânduri.

— Poate. Pentru un salt foarte scurt, dacă am timp să le studiez tiparul. Zâmbi, cu privirea pierdută în depărtare. N-o să fie ușor, dar totuși mai ușor decât s-o urci pe-un munte înghețat.

Leesha își lăsă capul pe-o parte.

— Ce vrei să spui?

— E o poveste lungă, răspunse el, respingând întrebarea cu o fluturare a mâinii.

Leesha își propuse să nu uite să i-o pună mai târziu, și reveni la subiect.

— Te poți materializa în afara glifei mari?

El ridică din umeri.

— Da, dar mă pot rătăci foarte ușor. E mai simplu să patinez de-a lungul glifei mari, fiindcă-i cunosc fiecare cotitură. În afara ei, va trebui să m-afund mai adânc în Ala și să găsesc o dâră de magie care să m-aducă la suprafață cât mai aproape de locul unde vreau s-ajung. Ar putea fi nevoie să mă mai ridic înainte, de două-trei ori, ca să mă orientez, dar cunosc pădurea foarte bine.

— Cum e cu putință? întrebă Amanvah. Nici măcar tatăl meu n-are asemenea puteri.

Arlen nu-i luă în seamă întrebarea.

— Dacă distrug colții glifei din centru, rețeaua lor o să se întrerupă, dar presupun că n-o să am la dispoziție mai mult de câteva clipe înainte de a mă simți ei. Trebuie să li se-abată cumva atenția.

La asta, Thamos își îndreptă spatele.

— O să le fie abătută.

Arătă spre glifa mare construită de mintali lângă Rizonul Nou. Ca vechime, era al doilea sat din ținut și avea cea mai numeroasă populație.

— Lângă Rizonul Nou locul deschis e cel mai larg, așa că arcașii și caii noștri le pot aduce cele mai mari pagube. Dacă îi atacăm acolo…

•

— Nu gândești limpede, spuse Renna, în timp ce Arlen se îndrepta spre cortul unde își ținea Leesha lăzile cu bâte trăsnitoare, aflat la o bună distanță de soldați și de cai.

Pedestrașii începuseră deja să mărșăluiască spre est, iar călăreții erau gata de plecare.

În spatele lor, soțiile lui Rojer îl dojeneau cu asprime pentru nesăbuința sa, când în thesana lor cu accent puternic, când turuind în krasiană. Arlen zâmbi. Era probabil mai bine că Rojer nu înțelegea tot ce spuneau. Saltimbancul nu-și ieșea cu ușurință din fire, dar putea deveni la fel de încăpățânat și de tăios ca oricine altcineva când era întors pe dos.

— Limpede sau nu, e singurul plan pe care-l avem, Ren, răspunse Arlen. Dacă nu facem asta, Văiuga o să fie distrusă. Răsuflă adânc. Poate-o să fie distrusă oricum. Dar nu sunt omul care să se-ntindă la pământ, așteptându-și sfârșitul.

Renna clătină din cap.

— Nici eu. Sau, cel puțin, acum nu mai sunt. Dar trebuie să te duci singur?

El dădu din cap.

— Trebuie s-o fac repede. Dacă merge totul după plan, o să mă-ntorc cât ai clipi. Când o s-auzi detunătura, voi fi probabil deja aici, pe glifa mare, acoperindu-vă retragerea.

— Probabil, spuse ea, nepărând convinsă.

În aură i se vedea iritarea, dar și hotărârea.

— Nici mie nu-mi place c-o să lupți fără mine, adăugă Arlen. Dar ai văzut cum e contele în luptă. Nesăbuit. Văiuga are nevoie de el acum. Mă-ncred în tine ca să-l aduci viu înapoi.

Renna dădu din cap.

— O să-l aduc. Jur pe soare!

Magia răspunse la chemarea puterii ei înnăscute, iar Arlen o văzu pătrunzând în ea și întețindu-i strălucirea aurei. Nu mai fusese niciodată atât de frumoasă. O luă în brațe și o sărută apăsat.

— Te iubesc, Renna Bales.

Renna zâmbi, eclipsându-și apoi propria frumusețe din clipa precedentă.

— Te iubesc, Arlen Bales.

Se răsuci pe călcâie și li se alătură celorlalți. O clipă mai târziu, sună un corn și plecară cu toții în galop. Arlen se concentră, trase magie printr-una dintre lăzi și îi cunoscu

conținutul în amănunt. Materialele erau surprinzător de simple și se simți convins c-o să poată reface totul la momentul potrivit.

Se întoarse în direcția opusă și cuprinse cu privirea glifa mare, acum aproape pustie. Leesha își dusese Culegătoarele de Ierburi într-un spital improvizat în apropierea câmpului de luptă, iar soțiile lui Rojer plecaseră împreună cu el, să-i adauge atacului puterile lor.

Vor muri toți dacă nu-ți alegi bine momentul, auzi, în minte, vocea tatălui său. *Ar fi trebuit să-i ții în siguranță, în spatele glifelor.*

Scrâșni din dinți. Vocea aia avea să-i dea pace vreodată? Chiar și acum, după ce-și văzuse cu ochii săi tatăl înfruntând un demon și înfigându-și sulița în el, glasul lui continua să-i șoptească sfaturile unui laș, dându-le drept înțelepciune.

Dar într-o privință avea dreptate, cheia era acțiunea la momentul potrivit. Arlen simți oștenii pregătindu-se de atac și știu că trebuia s-aștepte destul de mult pentru ca asta s-atragă atenția demonilor minții, dar nu destul de mult pentru ca aceștia să se implice în totalitate. Din rețeaua lor de glife, puteau trece la un contraatac nimicitor dacă numărul salahorilor pierduți li se părea un preț prea mare.

E timpul să mă fac văzut, se gândi, și se lăsă să cadă în glifa mare, pentru a se materializa imediat în spatele tăietorilor de lemne și al Soldaților de Lemn adunați în formații. Sări în aer, continuând să se ridice, ca și cum gravitația n-ar fi existat, până ce ajunse la înălțimea dorită, unde se opri, cuprinzându-i cu privirea atât pe văiugeni, cât și pe demoni. Aruncă o lumină strălucitoare pe cerul nopții, făcând miezingii să tresară, speriați, și dând semnalul de atac.

Thamos insistase să se afle în fruntea oamenilor săi. Aura lui spunea că asta avea o legătură cu soțiile lui Rojer, dar motivul nu conta. Nu existau cuvinte care să-l poată influența pe conte, așa că Arlen nu irosi niciunul încercând să-l convingă să se răzgândească.

De-o parte a contelui galopa Căpitanul Gamon, iar de cealaltă Gared Cutter. Uriașul nu fusese niciodată un călăreț iscusit, dar se părea că se antrenase printre krasiani și izbutea să rămână în șa chiar și când călca Avalanșă miezingi în picioare, iar magia absorbită de copite îl umplea de o putere feroce. Și Gared sorbea magie, lovind în toate părțile cu securea lui imensă.

Dintr-o singură lovitură, reteză capul unui demon al câmpului care se pregătea să ucidă calul contelui.

Ceva mai într-o parte, Promisa o purta pe Renna ținând cu ușurință pasul cu ceilalți. Iapa încă nu avea șa, dar Renna o făcuse să accepte frâul glifat cu ajutorul căruia izbutea să-i rămână în spinare, și le adăugase petelor de pe blana ei câteva glife de protecție.

Cavaleria străpungea cu sulițele sau călca în picioare zeci de demoni ai câmpului, ucigând puțini, dar lăsându-i pe toți năuciți și nepregătiți pentru atacul pedestrașilor care veneau în urma cailor, conduși de Dug și Merrem Butcher. Cei doi continuau să-și merite numele, căci ciopârțeau miezingi cu aceeași ușurință datorată unei practici îndelungate cu care tranșau un porc.

Însă pe urmă se năpustiră demonii fulgerului, lovind câmpul de luptă cu o precizie uniformă, și Arlen știu că demonul minții din apropiere preluase controlul.

O clipă mai târziu, era înapoi, pe glifa mare, unde trecu la o a doua Cunoaștere a lăzii, pe care și-o păstră în minte când scoborî cu ea în mâini, sub glifă, pentru a se afunda pe urmă și mai mult în crusta Alei.

Simți că-i deschizându-i-se în toate părțile. Multe duceau spre suprafață, iar altele îl ispiteau să se îndrepte spre Miez, de unde izvora toată magia din lume.

Nu le luă în seamă, se concentră asupra celor care duceau în sus. Niciuna nu era cu adevărat dreaptă, dar unele ajungeau la suprafață repede, pe când altele șerpuiau kilometri întregi înainte de a se deschide în aer liber. Le gustă și simți încotro se îndreptau. Era simplu în acea stare de trecere – rămânea pe loc și trimitea în explorare prelungiri din sine însuși –, însă existau mii de răscruci, un adevărat labirint prin care puteai rătăci o viață sau chiar mai mult.

Cu toate astea, după câteva clipe de concentrare găsi cu ușurință rețeaua demonilor. Energia absorbită de glifa-cheie era un vârtej în jurul colților. Arlen se lăsă purtat de curent, surprins de forța lui. Pentru o clipă, se temu să nu fie supt cu totul, devorat în întregime de puterea glifelor demonice. Își adună toată voința și se trase înapoi exact la timp, găsi cea mai apropiată deschidere către suprafață și se solidifică. Odată ajuns deasupra, simți pentru o clipă prezența mintalului, însă pe urmă i se reformară glifele protectoare, și legătura cu demonul se

întrerupse. Speră că totul se petrecuse destul de repede ca să nu-l fi simțit și miezingul. Își trase propria magie cât mai în adâncul trupului cu putință și desenă în aerul din jur glife năucitoare, ca să-și mascheze prezența.

Se îndreptă spre glifa mare, simțindu-i puterea de respingere. Natura lui în parte demonică îi îngădui s-ajungă mai aproape decât orice om obișnuit, dar de marginea ei încă îl mai despărțeau vreo douăzeci de metri. Vedea demonii pietrei și ai lemnului care trudeau neobosiți, adâncindu-i și întărindu-i liniile. Alți miezingi patrulau prin zonă.

Așeză lada atât de aproape de colți cât se putea, apoi își propti piciorul în ea și o împinse destul de tare ca să parcurgă cea mai mare parte a distanței rămase fără să explodeze. Ar fi putut s-o arunce, dar forța lui creștea necontenit și nu era sigur că poate nimeri ținta. Dacă o azvârlea prea departe sau dacă pica într-un șanț fără să explodeze în clipa izbirii de pământ, tot ce făcuseră ar fi fost zadarnic. Lada alunecă până la vreo trei metri de margine. *Suficient de aproape*. Își ridică mâna, pregătindu-se să deseneze o glifă de căldură.

Dar în clipa aceea auzi un urlet și, când se întoarse către sunet, dădu cu ochii de zeci de demoni ai câmpului care se năpusteau spre el. Se încruntă. Deși se străduise să-și mascheze prezența, era clar că, aflându-se atât de aproape de centrul forței demonilor, nu putuse trece neobservat. Poate că mintalul din glifă nu izbutise să-și dea seama exact unde se afla, dar putuse să-l localizeze cu destulă precizie ca să trimită o hoardă să măture locul. Indiferent dacă demonii minții îl vedeau sau nu în câmp deschis nu mai avea unde să se-ascundă.

Când îl atinseră primele gheare, se dematerializă, vrând să-i lase să treacă, să se solidifice iarăși și să aprindă bâtele trăsnitoare înainte de a fi prea târziu.

Dar, în clipa când intră în starea de trecere, mintalul local se năpusti asupra lui.

Simți apăsarea voinței demonului, însă acel soi de luptă pentru dominare nu mai era o noutate pentru el. Își adună voința și contraatacă, numai că se izbi de un zid de netrecut.

Glifa mare.

Arlen își dădu seama că greșise, dar era prea târziu. Glifa era mai mult decât o apărare în planul fizic și o sursă de energie.

Proteja mintea prințului miezing de pătrunderi nedorite, așa cum protejau mintea lui glifele tatuate.

Se azvârli asupra barierei în repetate rânduri, înțelegând brusc și pentru prima oară în viața lui exact cum se simțiseră Ciungul și ceilalți miezingi care, de-a lungul anilor, se străduiseră să-l sfâșie prin cercurile lui de mesager. Furioși. Înciudați. Disperați.

Vulnerabili.

În acel prim moment de disperare, demonul îl lovi iarăși, întinzându-se în afara glifelor fără să se pună în pericol, așa cum făcea Wonda Cutter când stătea pe marginea glifei mari și dobora demoni cu arcul.

Prințul miezing trecu de apărarea lui fără efort, luându-i mintea sub control și demonstrându-i cât de arogant fusese când se crezuse pe potriva uneia dintre acele creaturi.

Renna avea dreptate. Ultima oară îl ajutase norocul și, chiar și așa, dacă n-ar fi fost ea, demonul l-ar fi ucis. Oricât de multe învățase, era încă novice în aceea formă de luptă pentru care demonii minții se antrenau întreaga lor viață.

Își adună toată puterea și toată voința, străduindu-se cu disperare să se solidifice. Dacă ar fi izbutit, i s-ar fi activat glifele minții și între el și adăpostul sigur oferit de rețeaua de glife a Văiugii nu s-ar fi aflat numai câteva sute de miezingi.

Numai.

Dar demonul minții îi ținea atomii despărțiți. Arlen găsi o cale către Miez și încercă să fugă într-acolo, îndepărtându-se destul de mult ca să nu mai poată fi controlat, dar eforturile lui se dovediră din nou zadarnice. Demonul îl ținea strâns, secătuindu-l cu forța de surplusul de magie. Arlen descoperi că, deși nu mai era decât o ceață, simțea durerea și, dacă ar fi avut glas, ar fi urlat în vreme ce-i era suptă puterea.

Crezu că demonul voia să-l ucidă atunci și acolo, dar creatura se opri chiar înainte de a-l goli de ultimul strop de energie, lăsându-l slăbit ca după o masivă pierdere de sânge și cu mintea plină de gândurile ei, pe care le ascultă neajutorat.

Un idiot și-a părăsit centrul puterii ca să ne-nfrunte, gândi miezingul, adresându-se semenilor săi.

O fi crezut că salahorii lui ne pot abate atenția cu atacul lor zadarnic, răspunse altul.

Idiot, se declară de acord al treilea.

Arlen simți apoi prezența lor mintală apropiindu-se și adăugându-și puterea la apăsarea deja copleșitoare a primului demon care-l atacase.

Trebuie să mă eliberez. Reîncepu să se zbată. *Ceilalți n-au nicio șansă fără mine.*

Se teme pentru salahorii lui! Gândul îi distra pe cei trei mintali. *Cum a izbutit unul ca ăsta să-nfrângă un frate de-al nostru*?

O s-aflăm curând. Gândul era subliniat de o foame mai puternică decât orice simțise Arlen vreodată. Pentru creaturile alea, cunoașterea și experiența însemnau putere și toate așteptau cu nerăbdare ospățul, citindu-i gândurile așa cum ar fi răsfoit el o carte de istorie.

Se plimbară printre amintirile lui, silindu-l să-și dezvăluie cele mai răscolitoare experiențe și sorbindu-i sentimentele din clipele cele mai intense ale durerii, slăbiciunii și decăderii, savurându-le ca pe cel mai fin rachiu angersian.

Avu dintr-odată iarăși zece ani, se văzu zăcând la pământ, cu capul acoperit de brațe, în timp ce loviturile de picior ale lui Cobie Fisher îl făceau să se scape pe el de durere. Cobie, Gart și Willum Fisher dăduseră cu picioarele în el pe rând, pentru că stătuse de vorbă cu sora lui Willum, Aly, care avea doisprezece ani. Arlen o iubea în taină, crezând-o mai bună decât băieții Fisher, care îl chinuiau cu regularitate.

Dar, în ziua aceea, Aly îi dovedise că se înșela, căci râsese împreună cu ceilalți când el fugise plângând și ținându-se de salopeta udă de urină.

Demonii minții prelungiră momentul, umplând aerul de vibrațiile lor de plăcere.

Nimic n-are gust mai dulce decât umilința, gândi unul.

Eu savurez furia, mărturisi altul, în timp ce-l priveau pe Arlen răzbunându-se cu violență, câteva săptămâni mai târziu. *E atât de… primitivă.*

Arlen simți batjocura din gândul demonului care-l ținea.

Să-nfurii un om e la fel de simplu cum e să faci un salahor al focului să ardă. Le stă în fire. Suferința are un gust mai rafinat.

Arlen avu deodată unsprezece ani și își privi din nou tatăl stând încremenit în spatele glifelor verandei în timp ce mama lui și Marea erau sfâșiate. Încercă să țipe, dar în starea de trecere n-avea nici gură, nici plămâni.

Simțea cum se hrăneau demonii cu durerea lui, dar nu putea face nimic ca să-i împiedice să-i pătrundă în amintiri. Aidoma copiilor care se uită la reprezentația unui saltimbanc savurând o pungă de alune tăvălite prin miere, îl siliră să retrăiască momentele în care Mery o rupsese cu el și călăriră pe umerii lui în noaptea când hoinărise pe străzile din Miln, cu lacrimile de pe obraji amestecându-i-se cu stropii de ploaie.

Demonii nu-l loveau cu picioarele, ci îl chinuiau cu fiecare secret rușinos din viața lui, cu fiecare eșec, cu fiecare greșeală sau pierdere a controlului. Unele erau amintiri care-l bântuiseră toată viața, iar pe altele le dăduse uitării până în clipa aceea, când demonii i le scoaseră din minte ca să le studieze ca pe niște flecuștețe vândute în bazar.

Se văzu din nou într-unul dintre pavilioanele de oaspeți ale lui Abban, încercând cu disperare să-și ridice pantalonii după ce una dintre fiicele nemăritate ale negustorului dăduse „din întâmplare” peste el când se masturba. Se oferise cu sfială să-l ajute, și el nu știuse ce-l speria mai mult: că ar fi putut să-i dea prietenului său krasian – care pusese probabil totul la cale – prilejul să pretindă că fusese ofensat și să-l oblige s-o ia de nevastă sau că fata ar fi putut să râdă de lipsa lui de experiență. Mădularul său își pierduse vlaga cât ai clipi și, cumva, asta înrăutățise lucrurile.

I se dă ocazia să se împreuneze și nu e în stare, gândi un demon, și rușinea lui Arlen se dublă, hrănindu-i din nou pe toți trei.

Continuară să-i disece mintea, ajungând în punctul în care el și Abban furaseră din Sharik Hora harta dispărutului oraș Soarele Anoch. Demonii minții sorbiră cu nesaț vinovăția pe care-o simțea din pricina hoției, de o profunzime și de o intensitate surprinzătoare chiar și pentru el însuși. La vremea respectivă își găsise scuze, dar nu fusese niciodată împăcat, mai ales fiindcă astfel dăduse peste Sulița lui Kaji și pusese omenirea pe un drum pentru care poate că nu era încă pregătită.

Prinții miezingi deveniră brusc extrem de serioși, se afundară mai tare în amintirile lui, cercetară fiecare imagine, fiecare sunet, fiecare miros din timpul în care studiase harta și călătorise prin deșert. Când deschise sarcofagul lui Kaji și găsi sulița, îi șuierară în minte.

Trebuie să ștergem locul ăla de pe suprafața pământului, se gândi mintalul local. *Acolo s-ar putea ascunde și alte secrete.*

De acord, răspunseră ceilalți.

Cu cât discutau mai mult între ei, părând să fi uitat sau să nu le pese că Arlen putea să-i audă, cu atât îi percepea mai bine drept trei entități distincte pătrunse în mintea lui. Cel din centrul rețelei, care-l doborâse, era mai bătrân și mai puternic și își câștigase locul în glifa-cheie. Despre ceilalți nu se putea spune că i-ar fi fost subordonați, dar i se supuneau așa cum i se supune un tânăr unui bărbat încărunțit.

Demonii sunt manierați, se gândi Arlen, uitându-și pentru o clipă durerea.

Mintalul local îi simți amuzamentul și-și mări din nou apăsarea, făcându-l să-și piardă luciditatea și trimițându-l înapoi, în durerea prea cumplită ca s-o poată îmbrățișa în timp ce ghearele lor i se împlântau mai adânc în minte, ospătându-se cu trădarea lui Jardir din labirint.

Dacă amintirile ăstuia sunt adevărate, s-ar putea ca unificatorul din Sud să nu fi înțeles în totalitate puterea obiectelor pe care le-a luat în stăpânire, se gândi mintalul local.

Ceilalți încuviințară.

Unificatorii odată morți, restul șeptelului poate fi stăpânit. O să putem pleca de pe blestemăția asta de suprafață, întorcându-ne triumfători la curtea minții.

Numai ca să poată pretinde consortul că victoria îi aparține, se gândi cel mai vârstnic mintal.

Pe ăsta ar trebui să-l omorâm imediat ce-o să-l cunoaștem în totalitate, înainte de a se hrăni consortul cu amintirile lui, se aventură cel mai tânăr să propună.

Arlen simți cât de trădător îi era gândul și, pentru câteva clipe, ceilalți doi amuțiră.

Fiindcă regina e pe punctul să-și depună ouăle, nu trebuie să-i oferim consortului niciun avantaj, încuviință cel mai vârstnic.

Reîncepură să-i smulgă amintirile, așa cum rupi paginile unei cărți.

Îl înțeleseră când retrăi noaptea în care începuse să se tatueze, dar urmă un șoc, nu le veni să creadă, când, peste câteva săptămâni, începu să mănânce carne de demon.

Nu seamănă cu ceilalți unificatori. Ne fură puterea și se slujește de ea.

Din pură întâmplare, gândi cel mai vârstnic. *Secretul o să piară odată cu el.*

Continuară să-i umble prin minte și amuzamentul le vibră iarăși când îl văzură în nămol, cu Leesha.

Ăsta iar nu e-n stare să se-mpreuneze!

Nu se mai amuzară când văzură *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne,* dar nici nu se îngrijorară cu adevărat. Își făcuseră o idee despre oameni și considerau că lasă de dorit.

Dar șuierară când îl văzură pe Arlen omorându-l, împreună cu Renna, pe demonul minții care venise după el în cele mai întunecate nopți ale lunii dinainte. Le simți furia și – doar pentru o clipă – spaima, când îl văzură cum spulberase esența mintalului înfrânt azvârlindu-l pe una dintre căile către Miez.

Dar sentimentul lor pieri cu iuțeală. Reîncepură să cotrobăiască detașați și priviră cele petrecute în ultimele săptămâni.

Femeia cunoaște secretul puterii, gândi mintalul local. *Trebuie s-o omorâm și pe ea.*

Arlen își crezuse propria voință înfrântă, dar acum, brusc, dori din nou să se împotrivească. Se zbătu sub apăsarea copleșitoare, părând să n-o clintească deloc, dar atrase atenția demonilor.

Îi pasă ce se-ntâmplă cu ea.

Ideea îi surprinse și îi amuză.

La moartea ei, suferința lui o să fie superbă.

O pedeapsă potrivită pentru agitația pe care-a stârnit-o în șeptel.

Continuară să-l cerceteze.

Gândurile lui spun că ea e chiar acum afară, sub cerul nopții…

Apăsarea se micșoră pentru o clipă, când își îndreptară gândurile spre exterior, folosindu-se de simțurile salahorilor ca să caute o femeie cu pielea plină de glife, strălucind puternic de magie furată.

Renna! În clipa aceea, Arlen își concentră toată puterea, dar nu încercând să se elibereze, ci doar să-și solidifice măcar un vârf de deget. Mintalul care-l ținea îl împiedica să prindă din nou formă atât cât era nevoie ca să i se recontureze glifele, dar izbuti totuși s-o facă, în mica măsură de care era nevoie ca să deseneze una în aer. N-avea de dat decât o scânteie de energie,

doar atât era de-ajuns pentru detonarea unei cutii de bâte trăsnitoare.

Cerul nopții se lumină de strălucirea unei călduri imense. Bubuitura umplu aerul și pământul se cutremură când șanțurile se surpară peste demonii care le săpau. Valul de presiune crăpă copaci și mototoli demonii câmpului ca pe niște ghemotoace de hârtie.

Ținut captiv de voința prinților miezingi, Arlen rămase în calea suflului exploziei, dar, în starea eterică în care se găsea, nu-i putea face niciun rău. Se strădui să nu-l lase să-i abată atenția și așteptă preț de ceea ce i se păru o eternitate, dar, o clipă mai târziu, legătura dintre demoni se zdruncină de-a lungul rețelei lor de glife.

În acea clipă de șoc, Arlen se smulse din strânsoarea mintalului care îl ținea și fugi pe cea mai apropiată cale. Simți atracția rețelei Văiugii și ajunse acolo cât ai clipi, pentru a absorbi apoi magie cum trage în piept aer un om ieșit la suprafață după ce-a fost gata să se înece. Puterea se revărsă în el, alungându-i durerea și disperarea, dar nu-și irosi timpul savurând-o. Se avântă imediat în văzduh, căutându-și fostul temnicer.

Încă zdruncinat de șocul pierderii glifei sale mari, demonul minții era ușor de găsit datorită puterii lui – ca un far în noapte. Frații săi nu-și părăsiseră nicio clipă propriile glife mari și erau în siguranță, dar, oricât de respectuos s-ar fi purtat cu mintalul mai vârstnic când sorții le erau favorabili, Arlen știa că n-aveau să se pună în pericol ca să-l ajute. Pentru ei, altruismul era un concept tot atât de străin ca dragostea.

Sub înfățișarea unui uriaș demon al câmpului, metamorful celui mai vârstnic demon al minții alerga în salturi către stăpânul său, cu o viteză incredibilă, dar încă nu ajunsese acolo ca să-l apere. Arlen absorbi din toate puterile energie din rețeaua Văiugii și desenă glife de căldură și de izbire, trimițând către prințul miezing o imensă rafală de magie. N-avea nimic din subtilitatea atacului demonilor asupra lui, dar nu de subtilitate era nevoie.

Demonul văzu că era atacat și se dematerializă cu viteza gândului, dar, fiindcă viteza magiei o depășea, încă mai era în cea mai mare parte solid când îl izbi, ucigându-l și pe el, și pe metamorf.

Așa cum se mai întâmplase, urletul de moarte al demonului minții trimise prin aer unde psihice mai puternice decât orice cutie cu bâte trăsnitoare. Pe o rază de aproape doi kilometri, șocul îi trânti pe salahori la pământ, lăsându-i fără suflare, ba chiar și Arlen își duse mâinile la cap, masându-și tâmplele ca s-alunge durerea.

Probabil că îl simțiră și ceilalți demoni ai minții, fiindcă miezingii care se luptau cu văiugenii, deși nu muriră, se împrăștiară în neorânduială. Arlen își privi oamenii și văzu care fusese prețul aroganței sale. În minutele în care fusese captiv, salahorii organizați îl făcuseră să plătească din greu.

Câmpul de bătaie era presărat cu bolovani și trunchiuri de copaci, printre zeci de oameni și de cai striviți. Căpitanul Gamon nu se vedea nicăieri, iar Thamos, cu armura împroșcată de sânge negru de demon, își pierduse calul și înfrunta un demon al pietrei cu sulița și cu scutul. Promisa alerga liberă, călcând în picioare demoni ai câmpului, iar Renna îi era alături, luptând la rândul său.

Gared rămăsese în șa, dar de-a curmezișul spatelui lui Avalanșă atârna acum Dug Butcher, fără cunoștință. Văiugenii își uciseră porția de demoni, dar Miezul putea să scuipe alții, într-un șuvoi necontenit, pe când fiecare viață omenească era prețioasă și de neînlocuit, însemnând o parte din speranța în victorie.

La vederea morților și a răniților, Arlen se umplu de furie și absorbi din rețeaua de glife, fără să-i pese că-și simțea pielea în flăcări când trimise o rafală de energie către o încâlceală de demoni ai câmpului, eliberând o cale către întoarcerea la adăpost.

— Retrageți-vă! strigă, trimițându-și vocea în lung și-n lat. Nu vă pierdeți capul, dar întoarceți-vă pe glifa mare cât de repede puteți! Deocamdată ați făcut tot ce era de făcut.

Trasă de încă două ori glife de căldură și izbire, incinerând mai multe grupuri de miezingi, ca să-și ajute oamenii s-ajungă la loc sigur. Trasând glifele folosite de Leesha când voia s-adune umezeala din aer ca să-și ude grădina, înecă un grup de demoni ai focului porniți în urmărirea oamenilor. Creaturile căzură la pământ, cu aburi înălțându-li-se din trupuri și zvârcolindu-se, cu apa gâlgâindu-le în gâtlejuri, și ochii strălucitori li se întunecară.

După ce-i văzu pe văiugeni în siguranță, se năpusti asupra grămezilor de bolovani și trunchiuri de copac înălțate de demoni, trăgând din rețea tot mai multă și mai multă energie ca să le distrugă.

Absorbi atât de mult, încât întreaga rețea începu să pâlpâie și să se întunece. Arlen își simțea gâtul și nasul în flăcări, de parcă ar fi mâncat un pumn de ardei de foc krasiani. Îl dureau mușchii și i se încinseseră unghiile. I se uscaseră ochii și-l înțepau când clipea.

Dar mai rămăseseră grămezi neatinse, așa că absorbi din nou, până când se întunecă brusc totul și simți să se prăbușește.

Iar am uitat să respir, își spuse, înainte de a se izbi de pământ.

24. UZURĂ

333 D.Î., TOAMNA
A doua noapte cu Luna Nouă

Leesha se afla în spitalul improvizat din Rizonul Nou când începură străfulgerările de lumină. Se străduia cu disperare să coasă pieptul unui bărbat, dar se văzu nevoită să se întrerupă de două ori și să se aplece peste el, protejând rana cu propriul trup când exploziile zgâlțâiră clădirea și scuturară praful de pe grinzi. Afară, oamenii ovaționau și țipau în aceeași măsură.

— Ce Miezului se petrece acolo? întrebă ea.

— O să aflu, maestră.

Wonda își înșfăcă arcul, bucuroasă că are ceva de făcut.

Se întoarse peste câteva minute.

— Maestră, trebuie să vii, repede.

Leesha nu putea nici măcar să-și ridice privirea, fiindcă tocmai se străduia, cu degetele deja alunecoase de sânge, să astupe o arteră tăiată.

— Sunt puțin cam ocupată pe moment, Wonda. Ce s-a-ntâmplat?

— Trebuie să vii acum, răspunse fata.

Insistența din glas o făcu pe Leesha să se uite în sfârșit la ea. Wonda se albise la față de spaimă.

— Izbăvitorul a căzut.

Asta atrase privirile tuturor.

— Imposibil! strigă o femeie, în timp ce altele începură să se vaite.

Leesha se uită din nou la rana deschisă, la care munca ei nu era nici pe departe terminată.

— Nu pot pur și simplu..., începu ea, dar Amanvah își puse o mână peste ale ei.

— Du-te! De asta mă ocup eu.

Leesha se uită la ea.

— Ești...?

— Tratez *Sharum* răniți de când aveam șapte ani, maestră, o întrerupse *dama'ting.* Du-te!

Leesha dădu din cap, înșfăcă o cârpă cu care-și șterse mâinile înainte de a-și sălta fustele și fugi după Wonda.

— Spune-mi tot ce știi, îi ceru, pe drum.

— Lumea spune c-a apărut pe cer, povesti Wonda, azvârlind foc și fulgere ca Ziditorul însuși, ca să acopere retragerea. Dar glifa mare s-a întunecat, și el a căzut.

La ultimele cuvinte o înecă plânsul și își șterse fața cu un braț. Leesha n-o mai văzuse niciodată pe femeia uriașă plângând și, privind-o, înțelese gravitatea celor întâmplate mai bine decât i-ar fi putut explica ea, indiferent ce-ar fi spus. Mări pasul și ajunse cu răsuflarea tăiată la marginea mulțimii deja adunate.

— Faceți-i loc Maestrei Leesha! strigă Wonda, dar nu așteptă să i se dea ascultare, ci înșfăcă oamenii, împingându-i într-o parte și-n alta ca să elibereze drumul.

În mijlocul cercului, Renna era îngenuncheată lângă trupul răsucit al lui Arlen, care zăcea, întins pe bolovanii pavajului. Sângele îi băltea în jurul capului. Gared și alți tăietori de lemne stăteau alături, ținându-i pe privitori la distanță, dar se grăbiră să se dea deoparte pentru Leesha.

— Să nu-mi mori în brațe, Arlen Bales! țipă Renna, strângându-l de o mână, dar el nu-i răspunse.

— Trăiește, spuse Leesha după ce îi găsi pulsul, slab și intermitent.

Țeasta i se spărsese în locul unde se izbise de bolovani, iar Leesha simți fisurile pornind din acel loc ca o pânză de păianjen. Din piele îi ieșeau oase zimțate. Își rupsese un umăr și o claviculă, își strivise coastele și pelvisul…

Dar sângerarea încetase.

— Pe noapte! șopti Leesha. Deja se vindecă.

Renna se uită la ea.

— Și nu-i un lucru bun?

— Nu, dacă se vindecă așa, cu toate oasele răsucite. Trebuie să-l ducem pe-o masă de operație. Gared! Poți să-l ridici? Cu mare grijă!

Gared se apropie, dar Renna îl împinse fără efort și îl săltă ea pe Arlen, cu gingășie, ca pe un bebeluș.

— Viața o să ne fie din nou senină, îi făgădui ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

În următoarea oră, Leesha, Darsy și Renna îl traseră, îl răsuciră și-l despicară pe Arlen, aducându-l la forma firească. De

două ori, Darsy se văzu nevoită să-i rupă din nou oase care nu se vindecaseră corect. El rămase tot timpul inconștient, ceea ce ar fi fost minunat facă n-ar fi existat lovitura de la cap.

Gared se strecură pe jumătate înăuntru când soarele se ivi în sfârșit pe cer.

— O să-și revină?

Leesha își șterse sudoarea de pe frunte și ridică din umeri.

— Noi am făcut tot ce ne-a stat în puteri. E în viață și se vindecă repede, așa că așteptăm până când se trezește de la sine.

Dar pe cine-o să găsim dacă se trezește? se întrebă, în tăcere. Avusese țeasta crăpată ca un ou și, cu toate că spărturile dispăruseră sub ochii ei, nu se putea spune dacă nu cumva căderea îl vătămase atât de tare încât nici măcar magia nu-l putea lecui.

O Culegătoare de Ierburi trebuie să știe cum să dea veștile rele, o învățase Bruna, *dar trebuie să mai știe și când să le dea.* Spunându-le altora, fie chiar și numai Rennei, că vătămarea creierului lui Arlen ar fi putut fi permanentă, Leesha ar fi stârnit o panică pe care Văiuga nu și-o putea îngădui.

Gared dădu din cap și plecă. Thamos veni la scurt timp după aceea. Era împroșcat cu sânge de demon, sudoarea îi năclăise părul des, iar smalțul armurii i se spărsese în mai multe locuri, dar părea teafăr. Leesha se simți ușurată la vederea lui și se agăță de vestea asta bună, deși îi ceru veștile rele.

— Câți morți? îl întrebă.

Thamos clătină din cap.

— Deja cu siguranță câteva sute, dar sunt peste o mie de oameni despre care nu știm nimic. Abia am început s-adunăm rămășițele trupurilor rămase pe câmp azi-noapte și să facem lista celor din spital. Pe Căpitanul Gamon l-am crezut mort până când l-am văzut aici, în ghips.

Leesha dădu din cap.

— A fost doborât de pe cal, dar armura i s-a agățat de șa, iar animalul l-a târât până aici, pe glifa mare. Are șoldul rupt și e lovit la cap.

— O să poată merge din nou? întrebă Thamos.

Leesha ridică din umeri.

— Dacă e după cum cred eu, da, dar n-a primit cele mai bune îngriji cu putință, Înălțimea Ta. Ne-am străduit, mai presus de orice, să-i ținem pe oameni în viață.

Nu pomeni nimic despre oasele de demon pe care le distrusese ca să salveze viața lui Gamon. Ținea foarte mult la conte și era convinsă că pune suflet în tot ce e în interesul oamenilor lui, dar încă nu era pregătită să-i dezvăluie că poate lecui cu ajutorul magiei. Dintre toate femeile care lucrau în spitalul improvizat, numai ea și Amanvah știau s-o facă. N-aveau *hora* îndeajuns ca să salveze pe toată lumea și n-avea idee ce ar fi avut de spus unii și alții despre propria vindecare prin magia miezingilor.

Thamos se apropie și îi strânse umerii în mâinile lui puternice. Leesha se lăsă o clipă sprijinită de el, dându-și brusc seama cât de obosită e.

— Ar trebui să te-odihnești, spuse Thamos.

Ea se scutură, retrăgându-se din ispititoarea lui îmbrățișare.

— Sunt oameni care ar putea avea nevoie de ajutorul meu, Înălțimea Ta. Dacă ai impresia c-o să-i las s-aștepte cât stau pe scaun, frecându-mi picioarele, nu mă cunoști deloc. Te rog, pleacă și lasă-mă cu munca mea.

Dar contele rămase pe poziție.

— Am oameni care cercetează glifele demonilor și trec pe hărți locurile unde și-au adunat grămezi de bolovani și de trunchiuri, dar o s-avem nevoie de ceva din arsenalul tău de foc, ca să le distrugem înainte de a apune soarele și de a reîncepe lupta.

Leesha dădu din cap.

— Spune-i lui Darsy Cutter ce vă trebuie, și o să aibă grijă să primiți, dar întrebați Glifarii unde trebuie să așezați ce veți primi. Arsenalul e limitat și nu ne putem permite să irosim nici măcar o singură bâtă trăsnitoare.

Contele dădu din cap. Leesha se îndreptă spre pacienții ei, dar el o prinse de braț. Când se uită la el, o trase mai aproape și o sărută apăsat.

— Afară, în noapte, m-am temut că n-o să mai apuc să fac din nou asta, șopti el.

Leesha zâmbi.

— Atunci fă-o de două ori.

•

Renna rămase lângă Arlen toată noaptea și nu plecă în zori, ci așteptă în continuare să-l vadă mișcându-se. Rănile i se închiseseră, dar nu dădea niciun semn că și-ar fi recăpătat cunoștința.

Să nu mă părăsești, Arlen Bales, se gândi ea. *Nu pot face asta fără tine.*

După răsăritul soarelui, izbuti să doarmă câteva ore, încolăcită lângă el, cu trupul ca un scut protector. Se trezi cu o tresărire, în zgomotul unei explozii îndepărtate. Sări imediat în picioare, gata de luptă, dar prin deschiderea pavilionului spital pătrundea lumina soarelui. Se uită în jos, la Arlen, dar el nu se clintise.

— Oamenii contelui mânjesc glifele mari și distrug grămezile de bolovani și de trunchiuri, spuse Leesha, prinzând pentru câteva clipe privirea ei, apoi își continuă rondul, trecând pe la toți rănitii în stare gravă și dându-le instrucțiuni celorlalte Culegătoare de Ierburi.

Avea mirosul oboselii, dar, privind-o, n-ai fi zis că e obosită. Încă inundată de energie după lupta din timpul nopții, Renna se simțea puternică și vioaie. Leesha nu avea un asemenea avantaj, dar continua să muncească. În partea opusă a cortului, Amanvah și Sikvah se ocupau, la fel de neobosite, de krasianii răniți.

Și eu ce-am făcut? *Am dormit.* Renna se uită din nou la Arlen, plimbându-și o mână peste obrajii lui.

— Odihnește-te, dragostea mea. Îl sărută. O să am grijă să existe în continuare un loc unde să te trezești.

Când ieși din pavilion, oamenii veniră să-i pună întrebări despre Arlen. Le spuse că e bine, că doarme ca să-și adune puterile, și plecă să vadă cum ar fi putut fi de folos. În depărtare, exploziile continuau, dar acolo ea nu avea cu ce să ajute.

Se duse în schimb în cele mai slabe puncte ale glifei mari din Adăpostul Nou și se strădui să le întărească, atât cât putea. Își petrecu restul zilei arând, săpând și cărând bolovani imenși. Știa că demonii vor izbuti să spargă rețeaua. O știuse de la bun început, dar orice clipă pe care și-o petreceau încercând să treacă era una pe care nu și-o puteau petrece omorând văiugeni.

•

Leesha îl privea pe Thamos mergând într-o parte și-n alta pe lângă harta de pe masă. La fel ca ea, nu se odihnise deloc în timpul zilei, iar pe fața lui frumoasă ochii se afundaseră în orbite și aveau cearcăne negre. Neclintirea lui Arther, care îi stătea alături, contrasta cu agitația lui.

Se întorseseră în pavilionul contelui din Cimitirul Miezingilor, după ce supravegheaseră mutarea răniților din Adăpostul Nou în spitalul din Văiuga Tăietorului de Lemne. Leesha fusese atât de mândră de clădire după ce o înălțaseră, dar acum, cu potopul de răniți, părea dureros de nepotrivită. Trebuia s-o mărească – dacă Văiuga supraviețuia.

Căpitanul Gamon fiind rănit, Thamos își asumase din nou comanda nemijlocită a Soldaților de Lemn. El convocase adunarea aceea, în ceasul când pălea lumina soarelui, ca să pună la punct planurile pentru noaptea care urma. Gared, Wonda și Butcherii erau acolo, alături de Renna, Rojer, Amanvah, Sikvah și Enkido. Fusese primit chiar și maestrul de instrucție Kaval, dar garda lui Thamos îl dezarmase și îl urmărea din priviri cu prudență. Inchizitorul Hayes și Puștiul Franq își strângeau în mâini Canoanele, murmurând rugăciuni cu ochii închiși.

Leesha se uită iar la conte și, pentru o clipă, își dori să fi fost Ahmann în locul lui. Se întrebă, pentru prima oară, ce se întâmpla în Sud, în Mărinimia lui Everam. Erau asaltați și ei, într-un mod asemănător? Probabil că da, dar pentru krasiani își făcea mai puține griji decât pentru Văiuga.

Nu era corect față de Thamos, dar nu putea să nu-l compare cu iubitul ei krasian. Indiferent ce atrocități ar fi comis în numele Războiului său Sfânt împotriva omenirii, Ahmann radia de încredere în sine și le-o inspira și altora. Thamos era un om bun, puternic, dar radia îndoială și îndoiala era palpabilă în încăpere.

Amanvah puse întrebarea din mintea tuturor:

— Unde e Par’chin?

— Doarme, răspunse Leesha.

Amanvah o cântări cu o privire rece.

— Soarele o s-apună curând. N-ar trebui să-l trezim?

Leesha făcu semn că nu.

— S-a lovit groaznic la cap. Zgâlțâindu-l sau țipând la el, n-o să-l putem trezi înainte de a fi pregătit sau, chiar dac-o să izbutim, n-o să-i facem niciun bine.

Thamos se opri locului.

— El ne-a dăruit ziua asta, și am folosit cât s-a putut de bine până acum. Depinde de noi să păstrăm Văiuga până când se trezește, dacă se va mai trezi vreodată.

— Se va trezi, spuse Renna. Când apune soarele își primește puterea înapoi.

— Ca un demon, spuse Puștiul Franq.

Renna traversă încăperea într-o clipă, cu fața schimonosită de un mârâit sălbatic. Franq se trase înapoi împleticindu-se, se împiedică de un taburet și căzu pe spate.

— Mai spune-o o dată, îl provocă ea.

Franq se ridică repede. Era mai înalt decât Renna, dar ea părea cea mai masivă dintre ei doi, și înainta, în timp ce el se retrăgea. Leesha încercă să se liniștească răsuflând adânc, fiindcă-și simțea capul reîncepând să zvâcnească dureros. O luptă între ei nu le putea fi de folos decât miezingilor, dar și ea ar fi vrut să-l pocnească pe Omul Sfânt, și n-avea nici destulă energie ca să-i despartă pe cei doi.

Spre surprinderea tuturor, confruntarea se încheie mulțumită Inchizitorului, care-și puse cu hotărâre mâna pe umărul lui Franq.

— Puștiul o să păstreze tăcerea.

Franq îl privi nevenindu-i să-și creadă urechilor, dar Veghetorul îi susținu privirea cu asprime.

— Înălțimea Sa are dreptate. Domnul Bales ne-a salvat pe toți azi-noapte. Dacă pentru asta a încălcat legea Ziditorului, o să-l judece El, în viața de apoi. Noi se cuvine să fim recunoscători și să luptăm ca să putem vedea din nou zorii.

Renna se uită la el și dădu din cap.

— Nu-s bărbatul meu, dar o să fac și io tot ce pot ca să-i vedem.

Thamos o țintui cu privirea.

— Poți să… ah…?

Își înălță grăbit mâna și desenă în aer o glifă stângace.

Renna clătină din cap.

— Nu cred, dar pot să smulg brațul unui demon și să i-l îndes pe gât.

Gared chicoti.

— Am văzut-o făcând asta.

Leesha își simți din nou capul zvâcnind și se întrebă dacă era de-ajuns.

•

Căderea nopții o găsi pe Renna alături de adăposteni. Știa că prezența ei le dă mai multă putere, și asta o bucura, dar ar fi vrut să existe cineva care să-i dea și ei putere mai multă. Arlen era încă inconștient, iar Thamos își împărțise forțele ca să apere cele mai slabe puncte ale rețelei de glife mari, neavând cum să se concentreze asupra unui singur loc. Leesha insistase ca spitalul să rămână în centrul Văiugii, fiindcă era mai în siguranță decât oriunde altundeva. Echipe de ucenice ale Culegătoarelor de Ierburi și de voluntare așteptau cu cărucioare pregătite, gata să-i transporte pe răniți.

Generalul Gared și tăietorii de lemne apărau Rizonul Nou, locul unde își construise glifa mare demonul minții din Est, iar Thamos și grosul soldaților să-i așteptau în Vest, marginea Văii Lacului. Celelalte sate își aveau propriile trupe gata de luptă cu sulița și cu arcul, dar nimeni nu putea ști exact unde îi vor ataca demonii.

Renna primise comanda în Adăpostul Nou, iar Rojer și krasianii se aflau acolo, ca ajutor pentru adăposteni, care suferiseră pierderi grele în noaptea dinainte. Ceilalți saltimbanci se răspândiseră prin sate, ca să-i ajute pe luptători atât cât puteau.

Renna se lăsă de pe un picior pe altul, întrebându-se dacă nu cumva se afla unde n-ar fi trebuit. Îl simțise pe demonul minții din centru murind, iar cenușa demonilor din jur garanta că pierise luând cu el toți miezingii din zonă, însă mintalii aleseseră acel sat drept centru al atacului lor dintr-un anumit motiv. Rețeaua de glife din Adăpostul Nou continua să fie mai șubredă decât oricare alta, era alcătuită din prea mulți copaci și prea multe construcții ușor de zdrobit de un demon al pietrei, chiar dacă nu era un țintaș foarte bun. Toți locuitorii care nu puteau să lupte fuseseră deja evacuați, însă ceilalți trebuiau să rămână pe poziție cât mai mult cu putință. Dacă Adăpostul Nou cădea, demonii ajungeau destul de aproape de Văiuga Tăietorului de Lemne ca s-o poată lovi cu bolovani și trunchiuri.

— O să fie bine, spuse Rojer, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Renna se uită la el și la nevestele lui. Purtau veșminte colorate, ca o trupă de saltimbanci, iar vălurile femeilor fuseseră

scurtate, lăsându-le libere buzele pline, ca să le răsune vocile nestânjenite. Era ciudat că, dezgolindu-și ceea ce toate femeile cunoscute de Renna își arătau fără să i se pară cuiva scandalos, ele îi scandalizau totuși pe privitori. Bărbații din Krasia păreau să aibă senzația asta într-o mult mai mare măsură decât ea. Distrași, războinicii aruncau întruna priviri către ele. Kaval surprinse un *Sharum* uitându-se și lovi zdravăn cu coada suliței, strigând ceva în krasiană.

— Cum așa? întrebă Renna.

Rojer își ascundea destul de bine sentimentele, dar ea îi simțea mirosul fricii.

Saltimbancul cu păr roșu ridică din umeri și-i zâmbi.

— Fie învingem și-i arătăm lumii întregi că demonii nu ne pot doborî – oricât de mult s-ar strădui –, fie murim, și cineva scrie un cântec despre neînfricarea cu care am luptat până în ultima clipă, pentru ca, și peste o sută de ani, oamenii să-și aducă aminte de curajul nostru și să se simtă îmbărbătați.

— Prefer să trăim, răspunse Renna, în timp ce strigătele miezingilor începeau să răsune în noapte.

Sub picioarele ei, glifa mare prindea viață, era un imens bazin de energie, pe care ea nu-l înțelegea pe deplin. Ar fi putut să-i dea cep, cum făcea Arlen? Și, chiar dacă ar fi putut, oare ar fi fost de-ajuns? se gândi din nou la bărbatul ei, care încă mai zăcea, ca mort, pe un pat de spital.

Din șirul subțire de copaci aflat în cealaltă parte a luminișului se auziră foșnete, și ea își îmbrățișă temerile și îngrijorarea, îndreptându-și spatele. În clipa aceea, simți energia năvălind în ea, dându-i putere. I se umezi gura. Dacă trebuiau să moară, aveau să moară luptând.

— Pregătiți arcurile! strigă, și adăpostenii își înălțară armele. Krasianii nu erau arcași, dar fiecare avea câte trei sulițe, două pentru aruncat și una pentru lupta de aproape.

— Dăm noi replica, spuse Rojer, ieșind în față și ridicându-și scripca, pentru a începe să cânte o clipă mai târziu. Amanvah și Sikvah își înălțară vocile ca să i se alăture, atingându-și colierele cu os de demon în mijlocul gâtului.

Purtată de curenții magiei, muzica ajunse departe, devenind tot mai sonoră și mai complexă și țesând în aer o vrajă care împingea demonii cu puterea unei rețele de glife. Renna știa că erau acolo – le deslușea strălucirea printre copaci –, dar nu

păreau în stare să se apropie atâta vreme cât cei trei continuau să cânte. După câteva minute, bătăile inimii ei începură să se domolească.

Dar un bolovan zbură prin aer, descriind un arc înalt deasupra copacilor.

— Păzea! strigă Renna.

Enkido o trăgea deja pe Amanvah din calea bolovanului, iar Renna îi înșfăcă pe Rojer și Sikvah ca pe niște copii și sări într-o parte. Pietroiul imens izbi pământul, trântind-o pe ea și împroșcându-i pe toți cu mici sfărâmături de piatră. Nevătămați, tușiră din pricina prafului, dar răul fusese făcut.

În clipa când încetă muzica, pădurea păru să explodeze, azvârlind miezingi. Demonii câmpului se apropiau în salturi, cu ai focului imediat în urma lor. Îi urmau alții, cu solzii de un alb strălucitor. Renna nu mai văzuse așa ceva niciodată, dar recunoscu demonii zăpezii din istorisirile lui Arlen.

Cineva țipă, și adăpostenii slobozіră o rafală din prețioasele lor săgeți. Trăseseră la întâmplare și țintele se mișcau foarte repede, dar, demonii fiind atât de numeroși, multe săgeți loviră în plin. Dintre miezingii loviți câțiva căzură, dar ceilalți continuară să alerge.

— Nu trageți, idioților! strigă Renna. Glifa mare e încă activă.

Într-adevăr, miezingii se izbiră de ea și se treziră azvârliți înapoi, cu o răbufnire strălucitoare a magiei. Renna se întrebă care fusese scopul șarjei până când o piatră căzu în capul unei arcașe, omorând-o pe loc. Își ridică privirea și văzu un demon al vântului virând în aer și făcând cale-ntoarsă, în vreme ce alții se apropiau, ținând pietre imense în ghearele din spate.

— Trageți în vântoși! strigă.

Adăpostenii își ridicară arcurile și se supuseră, dar teama lor era palpabilă, mâinile care ar fi trebuit să fie ferme le tremurau. Și, cu toată lumina dată de glifa mare, cerul nopții era întunecat, iar ei nu vedeau strălucirea miezingilor, ca Renna. Câțiva demoni ai vântului căzură din văzduh, strivindu-se de rețeaua de glife și picând ca păsările care nimeresc într-un geam gros, dar cele mai multe săgeți se pierdură, nevătămătoare, în beznă.

— Piatră și lemn! strigă Kaval, și Renna se răsuci, înjurând.

Demonii uriași se masau în fața copacilor, ținând în gheare pietroaie grele și bucăți de trunchiuri.

Încremeni, nesigură, dar Kaval preluă comanda pe nesimțite.

— Arcași! strigă. Trageți în demonii pietrei! Nu luați în seamă nimic altceva! De-ai lemnului ne ocupăm noi!

O parte dintre adăposteni se uitară la Renna, și ea strânse din dinți. Ar fi trebuit să ia diversiunea drept ceea ce fusese, iar ea irosise prostește o mare parte a săgeților. Nu-i plăcea s-o recunoască, dar era depășită. Kaval rămăsese calm și pregătit să comande, dar făcea asta de-o viață.

— Ascultați-i poruncile!

Adăpostenii traseră din nou, de data asta în ținte pe care nici măcar un novice nu le putea rata. În acest timp, krasianii ieșiră în față și alergară până la marginea glifei mari, adăugându-și propriul avânt la forța cu care azvârliră sulițele. Ușoare, acestea ajunseră departe, străpungând inimile demonilor lemnului și doborându-i. Miezingii urlară, încercând să-și smulgă sulițele din trupuri, dar glifele de apărare de pe cozi nu-i lăsară să le atingă, în timp ce glifele de atac de pe vârfuri le absorbeau magia, preschimbând-o în energie ucigătoare, pe care le-o împingeau în răni.

Adăpostenii avură mai puțin succes. Cele mai puternice săgeți se irosiseră, dar cele grosolane ieșeau din demoni ca acele dintr-o perniță. Demonii zbierau, dar mai mult de iritare decât de durere, își duseră brațele spre spate și își azvârliră bolovanii grei.

Toată lumea se împrăștie, dar țintele lor nu erau oamenii. Un bolovan lovi un gard care făcea parte din conturul glifei, făcându-l așchii. Altul trecu printr-un val de pământ. Demonii focului scuipară flăcări pe o parte dintre pietre și, cu toate că acestea se stinseră când traversară rețeaua de glife, bolovanii rămaseră încinși. Unul trecu prin ușile unui hambar, din care începură curând să se înalțe vălătuci de fum și vâlvătăi.

Și demonii continuau să vină, puhoi. Ai prundului și ai lemnului cărau bolovani pentru mai-marii demoni ai pietrei, care îi puteau arunca mai departe. Deși câțiva dintre aceștia din urmă căzură într-un târziu, răpuși de prea numeroasele săgeți pătrunse în carapacele lor, alții le luară imediat locul.

Rojer își ridică iarăși scripca, dar, înainte de a i se ordona notele într-o melodie, un demon al lemnului azvârli spre el și spre soțiile lui un buștean cât un butoi de bere. Saltimbancul izbuti să se rostogolească într-o parte, iar Amanvah și Sikvah se aruncară la pământ, murdărindu-și de țărână frumos colorata

îmbrăcăminte de mătase, dar salvându-și viețile. Fugiră toți trei la adăpost, în vreme ce alți demoni aruncau cu bolovani și bușteni către ei.

Știu, înțelese Renna. *Mintalii văd prin ochii salahorilor lor.*

Gândul o umplu de furie și simți glifa mare răspunzând. Trase spre sine forța ei și o simți inundând-o cu energie, dar era putere împletită cu durere și avu impresia că tocmai căzuse într-un cazan cu apă în clocot. Neizbutind s-o suporte multă vreme, desenă o glifă de căldură în aer în direcția miezingilor asaltatori și privi satisfăcută cum izbucneau în flăcări trei demoni ai lemnului, pentru a se prăbuși apoi, deveniți cenușă.

Însă pe urmă își simți picioarele înmuindu-se și abia reuși să se sprijine în mâini înainte de a ajunge cu fața în țărână. Gâfâi, străduindu-se să-și recapete răsuflarea, simțindu-și gâtlejul opărit și ochii uscați și arzând. Toată puterea care o invadase cu câteva clipe înainte dispăruse, lăsându-i mușchii vlăguiți și fluizi.

Oare asta simte Arlen? se întrebă. *Cum suportă*?

Se sili să se ridice, trăgând din nou din glifa mare, însă de data asta nu-i răspunse. Simțea energia pulsând sub ea, mai puternică decât oricând, dar legătura pe care izbutise s-o creeze în clipa de furie nu mai exista.

Totuși, privind haosul din jur, știu că trebuia să facă neapărat ceva. Krasianii nu mai aveau sulițe de aruncat, iar adăpostenii trăgeau acum cu săgeți obișnuite care se frângeau ori de câte ori loveau carapacele tari ale demonilor pietrei. Focul din hambar era ținut sub control de oamenii care azvârleau găleți de apă peste vâlvătaie, însă demonii focului înfierbântau alte pietre și incendiile aveau să devină curând prea numeroase ca să mai poată fi stăvilite. Demonii vântului azvârleau de sus o ploaie de bolovani mai mici, iar ceilalți demoni se adunau, așteptând să fie distruse glifele.

Își duse mâna la centură și strânse în palmă plăselele cuțitului tatălui ei, iar atingerea aceea o îmbărbătă. *Aratul ogorului nu-i o nimica toată,* spunea Harl. *Nu-ți iese decât dacă te-ndoi de mijloc până termini.*

Magia răspunse înverșunării ei, umplând-o din nou de forță când scoase un urlet și se năpusti în noapte. În spate auzi strigătul lui Kaval, apoi zgomotul cu care-și uniră *Sharum*-ii scuturile înainte de a da buzna, atacând la rândul lor.

Urmă un amestec neclar de dinți și gheare cu metalul dur al lamei cuțitului ei când se năpusti la demonii mai mărunți, înjunghiind și lovind cu picioarele, fără să-și încetinească nicio clipă înaintarea. Un jet de sânge negru se arcui în aer când reteză laba unui demon al câmpului, după care pocni cu piciorul în gât un demon al focului care se pregătea s-o scuipe, făcându-l să se-nece cu propriul foc. Auzea zăngănit de gheare izbite de scuturi și scânteieri de magie, sunetul bolborositor al pătrunderii sulițelor prin solzii miezingilor și țipetele oamenilor sfârtecați de fălcile lor.

Apoi se trezi în fața primului demon al pietrei și călcă pe demonul focului care-i încălzea bolovanul. Folosi spinarea vâlvătăiosului drept trambulină și sări ca să-și împlânte cuțitul în gâtul lui, prin golul dintre plăcile carapacei.

Nici măcar lama cuțitului tatălui ei nu era destul de lungă ca să taie capul unui demon al pietrei, însă Renna se prinse de mâner și se aruncă în spatele colosului, își azvârli colierul din pietre de rău în jurul gâtului lui și-l strânse, trăgând cu toată greutatea ei. Pietrele glifate prinseră viață străfulgerând și apăsară spre interior, folosind chiar forța demonului, care se zbătea. Câteva clipe mai târziu, capul se desprinse de trup cu o răbufnire de magie, împroșcând cu sânge negru. Renna sări și atinse pământul ghemuindu-se, apoi își căută din priviri următoarea țintă.

Numai ca să descopere că țintele o căutau pe ea. O țintuiau ochii tuturor miezingilor de pe câmpul de luptă, de parcă o mie de pisici s-ar fi holbat la un singur șoarece.

•

Sub privirea uluită a lui Rojer, Renna desenă o glifă în aer și miezingii care încercaseră să-l ucidă izbucniră în flăcări, apoi căzură urlând la pământ, unde se înnegriră, fumegând. Judecând după expresia feței ei, Renna însăși era la fel de surprinsă.

Speranța lui reînvie pentru o clipă, când își aminti câtă energie manevrase Arlen cu o noapte înainte. Însă pe urmă o văzu pe tânăra femeie clătinându-se și auzi în minte vocea Omului Glifat: *Nu există niciun Izbăvitor, Rojer. Dacă oamenii vor să fie izbăviți, tre' să-nvețe să se izbăvească singuri.*

Și Renna păru să înțeleagă asta, fiindcă lăsă deoparte magia și se repezi în noapte, tăie o potecă prin haos, aproape la fel

cum făcuse Arlen în *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne* și doborî un demon al lemnului în timp ce Rojer încă o privea cu gura căscată din spatele unui val de pământ, unde își găsiseră adăpost el și nevestele lui.

Kaval își conduse războinicii pe urmele Rennei, și Rojer se simți pentru prima dată recunoscător, fiindcă brutalul maestru de instrucție și grupul lui de *Sharum* erau prezenți. Pe când cei mai mulți adăposteni se clătinau cu spaimă și nehotărâre, krasianii înaintau ca o unitate compactă, scut lângă scut, apărându-se unii pe alții. Loveau cu sulițele la unison, și demonii din calea lor cădeau ca iarba în fața coasei.

Se părea că soarta luptei ar fi putut să se schimbe dacă-i doborau pe demonii pietrei, însă pe urmă se întâmplă ceva îngrozitor. Toți demonii își îndreptară privirile spre Renna, renunțând la orice altceva ca s-o urmărească. Până și demonii pietrei își lăsară bolovanii să cadă, avântându-se spre ea cu imensele lor gheare întinse.

Renna rezistă câteva secunde, alergând literalmente pe spinările demonilor câmpului, cu grația unei maestre a dansatorilor. Un demon al zăpezii scuipă către ea, însă tânăra femeie se feri, și scuipatul înghețat ajunse pe piciorul unui demon al pietrei. Locul atins se albi de chiciură și, cu o lovitură de picior bine plasată, Renna frânse piciorul miezingului, care se prăbuși în îngrămădeală, sporind haosul.

Dar, o clipă mai târziu, un demon al pietrei o nimeri cu o bucată dintr-un trunchi, lovind-o cu destulă forță ca să zboare câțiva metri prin aer înainte de a se izbi de pământ. Renna își propti mâinile sub ea, străduindu-se să se ridice, dar miezingilor li se oferise prilejul favorabil pe care-l așteptau. Glifele desenate pe pielea ei cu lujer negru străfulgerară, respingând ghearele și colții demonilor, care găsiră totuși câteva goluri în care să și le înfigă. Renna începu să sângereze, așa că glifele de pe pielea ei aveau să fie curând mânjite și inutile.

Kaval scoase un strigăt și războinicii lui se repeziră plini de curaj s-o salveze, însă unul dintre demonii din fața lor se săltă pe picioarele din spate și trupul i se lungi până ce îi depăși în înălțime, în vreme ce îi creștea și un tentacul lung, plin de creste, cu care lovi pe deasupra scuturilor lor. Krasianii purtau pe sub turbane coifuri glifate, din cel mai bun oțel, dar

tentaculul trecu prin cele din calea lui ca prin niște fructe, omorând pe loc mai mulți *Sharum.*

Kaval fluieră ascuțit și oamenii lui își rupseră rândurile pentru a intra într-o nouă formație, înconjurând demonul, care nu putea fi decât metamorful despre care povestiseră Arlen și Leesha. Tactica îi era cunoscută lui Rojer. Când îi ataca demonul, războinicii din fața lui își uneau scuturile, apărându-se, iar cei din spate îl loveau.

Însă metamorful nu semăna cu nicio altă creatură pe care o mai înfruntaseră vreodată. Se răsucea în poziții imposibile când încercau să-l străpungă din spate și, când se dovedi că numai atât nu era de-ajuns, îi crescură ochii de jur-împrejurul capului și destul de multe tentacule ca să se lupte cu fiecare *Sharum* în același timp. Tentaculele îi prindeau pe luptătorii căzuți de picioare și-i foloseau ca bâte cu care-i îndepărtau pe ceilalți. Chiar și atunci când un bărbat era destul de norocos ca să-l lovească, sulița lui părea să treacă printr-o trâmbă de fum și se retrăgea lăsând demonul nevătămat. Către creatură se îndrepta și o ploaie de săgeți, dar și ele cădeau la pământ fără să-i facă niciun rău.

Loviturile metamorfului doborau un *Sharum* după altul, dar cei rămași continuau lupta fără teamă. Le oferea acel soi de moarte pentru care se ruga orice krasian, deși Rojer nu putea să-i înțeleagă. Kaval se avântă dintr-un salt, și demonul îi smulse scutul. Maestrul de instrucție rămase pe poziție, netulburat; își rotea sulița atât de repede încât privirea saltimbancului n-o putea urmări, parând loviturile tentaculelor și câștigând timp în care oamenii săi puteau să lovească.

Dar botul demonului începu să crească, mărindu-se de câteva ori, și mușcă din maestrul de instrucție Kaval retezându-l în două, apoi îi înghiți capul și jumătatea de sus a trunchiului înainte de a cădea restul la pământ.

Priveliștea îl șocă pe Rojer, alungându-i năuceala, și văzu că Renna încă se mai lupta, captivă în strânsoarea mai multor demoni ai lemnului, care încercau s-o târască după ei.

O vor vie, înțelese saltimbancul.

Începu să cânte înainte de a-și da seama c-o făcea, ieși din adăpost și o porni către încăierare. Se îndreptă spre marginea glifei mari, fiind vag conștient că Amanvah, Sikvah și Enkido îl urmau, dar îi ignoră, ignoră orice altceva în afară de muzica lui

când păși în noapte, pe teren neprotejat. Nu se strădui să-și mascheze prezența. Dimpotrivă, atrase atenția tuturor demonilor care îl puteau auzi, făcându-i pe toți să-l țintuiască din priviri, aproape la fel cum o țintuiseră pe Renna cu puțin înainte.

Nu vă mișcați, le spuse. *Se apropie prada. Fiți gata s-o înșfăcați.*

Îi dădură ascultare, sfâșiind pământul cu ghearele în timp ce-și îndoiau membrele puternice, pregătindu-se să sară. Până și demonii care încercau s-o răpească pe Renna încremeniră, așa cum își dorise Rojer.

Numai metamorful rămase neafectat și sări din cercul de *Sharum,* repezindu-se la saltimbanc ca un coșmar ce prinde viață.

Rojer își îngădui să zâmbească, apoi umplu noaptea cu durere, înlocuind magia ademenitoare cu o distonanță stridentă, care-i făcu pe demoni să urle, zgâriindu-și propriile capete. O simți chiar și metamorful și se opri brusc, cu un urlet care-ți îngheța măduva-n oase.

Amanvah și Sikvah își adăugară vocile, sporind puterea scripcii, și atinseră împreună noi culmi ale contopirii în distonanță, iar magia *hora* ajută scrâșneala să străpungă noaptea pe o rază de mai mulți kilometri. Sunetele puseră pe fugă demonii mai mici, iar Rojer și soțiile lui înconjurară metamorful, umplându-l de durere. Saltimbancul experimentă, descoperind, pe măsură ce cânta, ce altceva mai făcea creatura să sufere.

Demonul prinse să se zvârcolească de durere, apăsându-și capul cu tentaculele în timp ce se topea, preschimbându-se într-un demon al pietrei care răgea, apoi într-unul al lemnului, care urla. Apoi într-un demon al vântului, care țipa ascuțit, ba chiar și într-un om care se văita. Își modifică forma în repetate rânduri, însă Rojer și soțiile lui alternau la rândul lor sunetele, potrivindu-le cu înfățișarea lui și nelăsându-i nici măcar o clipă de răgaz. Schimbările deveniră tot mai haotice, și carnea metamorfului bolborosi și se desprinse, căzând într-o baltă vâscoasă care i se mărea în jurul picioarelor.

Te am în mână acum, fiul al Miezului. Cu un zâmbet sumbru, Rojer se pregăti să-i dea lovitura ucigătoare.

Dar, când începu, demonul păru să-și îndrepte ușor spatele. Se uită la el cu ceea ce părea aproape un zâmbet în timp ce urechile i se topeau pe de-a-ntregul, lăsându-i pe țeastă numai solzi netezi.

Rojer n-avu timp să se ferească de tentaculul repezit spre el, dar se auzi un strigăt, iar Enkido sări între cei doi, primind lovitura. Sikvah țipă când eunucului îi țâșniră mațele, însă el izbuti să-și azvârle sulița în demon. Arma lovi creatura cu o străfulgerare puternică de magie, dar Rojer știu că nu era de-ajuns ca s-o ucidă, iar muzica lui nu mai avea asupra ei nicio putere.

Metamorful răgi iarăși și arcușul lui Rojer alunecă de pe strune când el se rostogoli, abia izbutind să scape de lovitura tentaculului. Demonul și-l retrase ca să atace iarăși, și Rojer se înfioră, știind că nu se mai putea feri la timp.

Tentaculul căzu ca un bici, dar, în loc de crestele lui ascuțite, pe saltimbanc îl izbi un jet de sânge negru, țâșnit din tentaculul retezat. Își ridică privirea și o văzu pe Renna, cu un cuțit plin de sânge de demon în mână. Ea lăsă bucata tăiată din tentacul să cadă în țărână, unde se topi, devenind noroi, și făcu un salt înainte, gata să-și împlânte cuțitul.

Miezingul se întoarse spre ea, dar de data asta înainta Amanvah, ducându-și mâna la punga cu *hora* prinsă de mijloc. Scoase o bucată înnegrită de os de demon și o întinse spre metamorf, mișcându-și degetele pe glifele care-o acopereau.

Magia țâșni din os ca un trăsnet, îl lovi pe demon și-l săltă vizibil de la pământ. Renna se repezi imediat la el, înjunghiind și retezând. Amanvah își scutură de pe mâini praful osului sfărâmat și căută din nou în punga cu *hora,* de unde scoase un pumn de gheare de demon. Le azvârli, și zburară ca săgețile dintr-o arbaletă, înfigându-se adânc în trupul metamorfului. Miezingul se zvârcoli, țipând ascuțit, neizbutind să se concentreze când Renna îl trânti la pământ și începu să-i taie gâtul. Krasianii rămași în viață, conduși de Coliv, reintrară în luptă, lovind cu sulițele și strigând, și scuturile lor blocară tentaculele care loveau aerul, împiedicând creatura să-și limpezească din nou mintea.

Cu coada ochilor săi glifați, Rojer zări strălucirea puternică a demonilor care, nemaifiind ținuți la distanță de muzica lui, începeau să se întoarcă. Își puse din nou arcușul la lucru,

încercând să-i alunge, dar un demon al câmpului o văzuse pe Sikvah, care plângea, îngenuncheată lângă trupul nemișcat al lui Enkido. Se năpusti spre ea, mai iute decât orice altă creatură vie, și Rojer știu că nu-l putea întoarce din drum la timp.

Însă Sikvah văzu miezingul venind. Vălul ei subțire era îmbibat de lacrimi, și și-l smulse cu o mână, iar cu cealaltă își atinse colierul. Țipătul pe care-l scoase, întoarsă spre creatură, era atât de pătrunzător încât atât oamenii, cât și demonii își acoperiră urechile. Demonul câmpului se împletici la jumătatea saltului, căzu dându-se peste cap și încremeni, mort, la picioarele ei.

Adăpostenii li se alăturaseră krasianilor, se îngrămădeau cu toții în jurul metamorfului, nelăsându-i timp să se transforme până când Renna izbuti în sfârșit să-i despartă capul de trup. Îl ridică să-l vadă toată lumea, și glasurile mulțimii se contopiră într-un chiot întretăiat.

— Ajunge! strigă Rojer. Înapoi, dincolo de rețeaua de glife! Nu-i pot ține la distanță o veșnicie!

Doi *Sharum* își uniră eforturile ca s-o poată lua pe Sikvah de lângă trupul lui Enkido când alergă toată lumea din nou la adăpost. Cântând încă, Rojer răsuflă pe moment ușurat.

Până când văzu rachetele care lăsau dâre roșii pe cerul nopții, dând de știre că demonii făcuseră o breșă în rețeaua de glife și erau pe străzile Rizonului Nou.

25. CERCUL PIERDUT

333 D.Î., TOAMNA
A treia noapte cu Lună Nouă

— *Oot*! Vin! strigă Coliv.

Acrobat el însuși, Rojer știa câte ceva despre echilibru, dar până și el era uimit de ușurința cu care-și punea Observatorul krevakh scara înaltă de aproape patru metri în câmp deschis și, fără să-și folosească mâinile, se urca până-n vârful ei, unde rămânea nemișcat câteva minute lungi, cercetând orizontul cu privirea.

Cei doi bărbați erau singuri în piața satului din Rizonul Nou, printre ruinele a ceea ce fusese, cu numai o zi în urmă, un sat înfloritor. Acum era un cadavru în putrefacție, cu aproape toate clădirile din jurul pieței distruse de bolovanii aruncați sau înnegrite de foc. Liniștea era lugubră.

Își petrecuseră ziua stivuind sfărâmături ca să reconstruiască glifa mare, dar nimeni nu-și făcea iluzii, închipuindu-și că avea să reziste mai mult de câteva minute. Împiedicaseră demonii să se ridice direct în sat, însă creaturile începuseră să demoleze improvizația protectoare imediat ce se solidificaseră, iar văiugeni nu aveau destulă forță ca să-i împiedice.

Așa că saltimbancul și Observatorul așteptau în micul cerc portabil întrebuințat de cel dintâi toată viața lui. Nimănui nu-i plăcea planul, și lui Rojer mai puțin decât oricui, deși ideea îi aparținea. Când văzuse că nu-l poate opri, Amanvah insistase să-l ia cu el pe Coliv, deși Rojer credea că asta nu însemna decât doi morți în loc de unul. Totuși, nu putea să nege că prezența războinicului era liniștitoare.

Omul ăsta a-ncercat să-l omoare pe Arlen, își reaminti Rojer, dar nu izbuti să se înfurie. Coliv își asumase comanda celor câțiva *Sharum* rămași și toți îi urmau pe saltimbanc și pe nevestele lui pretutindeni. În noaptea dinainte, Observatorul îi salvase viața de prea multe ori ca să le mai țină minte numărul.

Când îi ajunseră la urechi zgomotele făcute de demoni, Rojer își ridică scripca. Să poată lovi Văiuga Tăietorului de Lemne

trebuiau să străbată Rizonul Nou și, cu aproape tot satul distrus, cel mai scurt drum trecea prin piață.

Era simplu să se folosească de asta ca să dea mai multă putere chemării sale. *Veniți pe-aici*! le spunea muzica miezingilor. *Drumul e mai scurt*! *Mai ușor*! *Există pradă*!

Și chiar exista. El însuși.

Demonii răspunseră. La început câteva zeci se izbiră de glifele lui cu străfulgerări de magie. Numărul le crescu repede, deveniră sute, apoi mii. Umplură piața, dar chemarea lui continuă, atrăgându-i către sine. Curând, el și Coliv erau pierduți într-o mare de dinți și de solzi și nu mai puteau să vadă nimic altceva.

Miezingii se cățărau unii peste alții, luptându-se între ei pentru privilegiul de a-i ataca glifele. Dar uzatul lui cerc portabil fusese bine făcut și le întorcea asalturile împotriva lor, iar câmpul de protecție devenea tot mai puternic pe măsură ce-l hrănea magia atacatorilor.

Dar inevitabilul se întâmplă. Masa viermuitoare de miezingi se despică, făcându-le loc demonilor lemnului, care aveau bâte imense, din trunchiuri de copaci. Pentru ei avea să fie simplu să-i strivească pe el și pe Coliv, făcându-i terci, și să-i lovească și cercul, stricând alinierea glifelor.

Dar Coliv era pregătit; scoase un corn de berbec, răsucit, gol la mijloc și lustruit. Și-l duse la buze și suflă, trimițând în aer o notă prelungă.

La auzul sunetului, obloanele din toată piața se deschiseră cu zgomot și la ferestrele și pe acoperișurile ruinelor apărură arcași. Și nu ezitară, traseră imediat în masa de miezingi. Demonii erau atât de înghesuiți încât era imposibil să nu nimerești ținta, dar câțiva dintre cei mai buni ochitori avură grijă să-i doboare pe demonii lemnului care-l amenințau pe Rojer. Zări una dintre inconfundabilele săgeți ale Wondei apărând în ochii unui demon chiar înainte de a-l vedea căzând.

Demonii se repeziră spre ușile caselor, dar îi împroșcă un lichid pompat din butoaiele de la etajele de sus. În clipa următoare căzură torțele, aprinzând focul demonic lichid, și miezingii izbucniră în flăcări.

Se auzi un alt sunet de corn.

— Acum, spuse Coliv, care nu-și irosea niciodată cuvintele.

Își așeză scara și urcă imediat, cu iuțeală, apoi aruncă o funie cu o greutate în capăt către o fereastră de la al treilea etaj.

Rojer își întrerupse cântecul și-și îndesă scripca în sacul cu minunății atârnat de umăr. Urcă aproape cu sprinteneala lui Coliv și se agăță de Observator când acesta sări. Bărbații de la fereastră traseră de funie când cei doi își strânseră picioarele și începură să se legene, simțind mișcarea aerului când îi ratară ghearele care voiau să-i înșface.

Se izbiră de peretele înnegrit al clădirii, sfărâmând o parte din lemnul șubrezit, dar Coliv se cățăra deja pe fereastră, trăgându-l după el pe Rojer, care i se agățase de umeri.

Scăpară exact la țanc, în clipa când Contele Thamos și Gared intrară în piață, conducând șarja cavaleriei grele, care pătrunse în înghesuială. Rojer privi cu tristețe locul unde stătuseră, acum călcat în picioare de sute de cai cu copitele îmbrăcate în oțel.

— O să-mi fie dor de cercul ăla, spuse.

•

Renna se foia, mergând într-o parte și în alta; detesta faptul că trebuia s-aștepte, în timp ce lupta era în toi. Dar, așa cum se întâmplase cu Arlen, demonii o recunoșteau acum și lăsau deoparte orice altceva când ieșea ea în afara glifelor.

Văiugenii se întoarseră în debandadă, alergând din răsputeri în fața unui furnicar de miezingi. Cel puțin o treime dintre arcașii care fuseseră în piață nu se întoarseră. Cavaleriei lui Thamos se părea că-i mersese și mai prost, căci pe mulți cai călăreau câte doi oameni, și alte câteva sute lipseau. Acopereau retragerea pedestrașilor, dar și călăreții fugeau, cu aproape toate sulițele pierdute și lovind în toate părțile cu securi și ciocane glifate. Coliv fugea purtându-l pe Rojer pe umăr.

Se scurseră pe lângă Renna, care stătea singură la marginea glifei mari, respirând adânc în vreme ce simțea magia pătrunzând în ea. Când îl văzu scăpat pe ultimul luptător, absorbi energia.

Nu le dădu atenție miezingilor mici, ci se concentră asupra demonilor pietrei, desenând în aer glife de căldură și țintind golurile din carapacele lor de piatră. Îi lovi în umeri și în genunchi, dorindu-și nu atât să-i omoare, cât să-i schilodească, împiedicându-i să-și arunce bolovanii ucigători.

În noaptea aceea rezistă mai mult, dar își atinse repede limita, simțindu-se amețită în timp ce magia o ardea pe dinăuntru.

Dar demonii continuau să dea năvală. Căzu într-un genunchi, se sprijini cu o mână de bolovanii pavajului și absorbi iarăși.

•

Pe măsură ce zgomotele luptei se apropiau de spitalul din Văiuga Tăietorului de Lemne, Leesha își simțea mușchii încordându-se din ce în ce mai tare. Erau prea mulți răniți de mutat, și unde i-ar fi putut duce dacă ar fi căzut Cimitirul Miezingilor?

Glifa Mare era deocamdată un loc sigur. Conturată de străzi pietruite, de ziduri scunde joase și de fâșii late de pământ, ar fi rezistat unui bombardament de mai multe ore înainte de a fi destul de slăbită ca să poată pătrunde demonii – și, chiar dacă asta s-ar fi întâmplat, spitalul și alte zone sigure erau glifate. Era puțin probabil să distrugă demonii totul într-o singură noapte.

Dar nici nu e nevoie, își reaminti. *Nu trebuie decât să facă mai multe pagube decât putem repara într-o lună. Pe urmă, în prima noapte a următoarei Asfințiri, vor veni să-și termine treaba.*

De-afară auzi explozii, în vreme ce ultimele rezerve din arsenalul ei se terminau, și bolovanii cădeau în ploaie. Fiecare izbitură era o împunsătură chinuitoare în ochiul ei. Odată cu Luna Nouă, îi reveniseră durerile de cap, ca o răzbunare, dar nu putea decât să le suporte. Nu-și putea îngădui să ia leacurile puternice care le-ar fi domolit, și nici ea, nici Thamos nu erau într-o stare potrivită pentru încercarea unor soluții alternative.

Nu era obișnuită să se simtă atât de neajutorată. Își dorea cu disperare să fie afară, să ajute cumva, dar ce putea să facă? Arta ei de Culegătoare de Ierburi își juca deja rolul, tăietorii de lemne se foloseau de tot ce mai rămăsese în arsenalul ei de foc, de orice strop de acid, de licorile adormitoare. Putea să riște ieșind să-i ajute pe răniți chiar pe câmpul de luptă, dar la ce bun? Ajungeau în spital într-un șuvoi neîntrerupt, mai mulți decât era nevoie ca să le dea de lucru tuturor Culegătoarelor de Ierburi și tuturor ucenicelor lor.

Își roti privirea prin sala principală, cu toate paturile și cu podeaua dintre ele pline de gemete de durere, bandaje albe și pete roșii. Cei în stare stabilă fuseseră trimiși în Casa Sfântă,

unde se aflau în grija Veghetorului Hayes, dar spitalul era deja mult prea plin.

Prinse privirea lui Amanvah, și tânăra *dama'ting* dădu din cap. Leesha știa că nici ea nu era mai încântată știindu-se captivă înăuntru, dar *hora* ei de luptă fuseseră distruse în înfruntarea cu metamorful, iar de ea și de Sikvah era nevoie în spital. Krasianele lecuiau oamenii altfel decât fusese ea învățată, dar nu putea nega că tratau cu mare pricepere rănile primite în luptă.

Se auzi un strigăt, ușa spitalului se deschise trântindu-se și intră Coliv. Leesha zări imediat mătasea colorată și știu că-l aducea pe Rojer. Părul de culoarea morcovului al saltimbancului era roșu de sângele care îl năclăia.

Leesha alergă la el, dar Amanvah ajunse prima și-i luă capul în brațe, să vadă cât de vătămat era, imediat ce-l lăsă Coliv jos. Sikvah tăie calea Culegătoarei de Ierburi.

— N-am timp pentru rahaturi de-astea, Sikvah, spuse Leesha, încercând s-o-mpingă pe femeia mai tânără.

Dar Sikvah se mișcă mai iute, o prinse de braț și i-l răsuci. Leesha se trezi rotită și îndepărtată de ele și abia izbuti să facă un pas grăbit, ca să rămână în picioare.

— Ocupă-te de ceilalți, îi spuse Sikvah, în thesana ei cu accent puternic. Pe bărbatul nostru îl îngrijim noi.

Leesha își trase răsuflarea, vrând s-o contrazică, dar tocmai atunci ajunseră în spital ceilalți răniți, iar ea și celelalte femei se străduiră din greu să le găsească loc și să-i trieze.

Sunetele luptei se auzeau prea aproape ca să-și poată vedea de treabă liniștite. Demonii ajunseseră la hotar, ceea ce însemna că Renna Tanner era ultima lor linie reală de apărare. Leesha știa că tânăra își dădea toată silința, dar nu era nici măcar miezul nopții. Izbutea ea să țină tot Miezul pe loc până în zori?

Spitalul se cutremură când ceva imens lovi pământul, chiar în fața lui.

După toate aparențele, Renna nu izbutea.

— Ziditorule, șopti Leesha, prea încet ca s-o audă cineva, știu că-i ajuți pe cei care se-ajută singuri, dar un miracol ne-ar fi de mare folos.

Nu se aștepta la un răspuns, dar îl primi o clipă mai târziu, când toată clădirea păru să se legene dintr-o parte în alta.

Zgomotul era asurzitor, și grinzile tavanului căzură pe podea, în mijlocul unui nor de praf și de sfărâmături.

— Arlen! strigă ea, fiindcă odaia lui era la etaj.

Alergă în susul treptelor, punându-și o bucată de pânză peste gură, dar fiind oricum cât pe ce să se sufoce din pricina prafului. Etajul se prăbușise pe jumătate. Se părea că un bolovan trecuse prin el, retezând o parte din acoperiș și dărâmând mai mulți pereți. Leesha încercă să nu se gândească la răniții din acele încăperi, și-și făcu loc printre dărâmături, îndreptându-se spre mica odaie rezervată pentru Arlen, care încă nu-și recăpătase cunoștința.

Cele mai cumplite temeri îi deveniră realitate când trecu prin deschiderea din locul unde se aflase ușa. O parte din tavan lipsea, lăsând la vedere cerul nopții, iar în locul unde stătuse patul era mormanul de moloz în care se transformase un perete dărâmat.

Leesha se trase înapoi până ce se izbi de unul dintre pereții rămași. Se lăsă să alunece pe podea, tremurând.

— S-a terminat, șopti. O să murim cu toții.

Dar molozul se mișcă și începu să se înalțe. Un nor de praf proaspăt umplu camera când grinzile se săltară și mormanul de pietre se împrăștie în lateral. În mijloc stătea Arlen Bales, cu glifele strălucindu-i cu putere în timp ce-și împingea mâinile în grinzile căzute de-a curmezișul umerilor lui încordați; și le săltă deasupra capului pentru un timp suficient ca să se elibereze.

Leesha îl privi cu ochii holbați când se apropie, părând un seraf al Ziditorului însuși. De obicei era prima care nega că Arlen ar fi fost trimisul cerului, dar se trezi crezând-o când întinse spre ea o mână strălucitoare.

— Izbăvitorule, șopti, luându-i mâna și lăsându-se săltată în picioare.

El o prinse când se împletici și, pentru câteva clipe, se ținură în brațe.

Arlen își puse o mână blândă pe obrazul ei.

— Nu-s decât eu, Leesha. Arlen Bales.

Culegătoarea de Ierburi întinse cu sfială brațul, atingându-i la rândul ei fața.

— Uneori e greu să-ți dai seama.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că distrugeam stivele de bolovani și de trunchiuri ale demonilor…

— Asta s-a petrecut acum două zile, spuse ea. Rizonul Nou nu mai e. Demonii sunt la marginea Cimitirului Miezingilor. Renna îi respinge.

La auzul numelui, el se trase înapoi.

— Renna e acolo, singură?

Și, cu asta, se prăbuși, devenind fum, iar Leesha rămase strângând în brațe aerul.

•

Câteva clipe mai târziu, Arlen se materializă în Cimitirul Miezingilor și o văzu imediat pe Renna, sprijinită pe genunchi și coate. Soldații de Lemn supraviețuitori stăteau în jurul ei, în semicerc, cu scuturile lor indestructibile unite ca s-o ascundă vederii și s-o apere de ploaia de bolovani în timp ce se străduia să se ridice.

Dar Arlen văzu că nu mai putea s-o facă. Aura ei pâlpâia. De leșin o mai despărțeau doar câteva secunde.

Ajunse imediat lângă ea și, fără să mai piardă timpul desenând glife, își puse mâna pe umărul ei. Se întinse prin ea spre glifa mare și îi simți energia. Linia care unea rețeaua Ținutului dispăruse, dar glifa-cheie a Văiugii Tăietorului de Lemne era de departe cea mai puternică, avea mai multă energie decât puteau întrebuința ei, supraviețuind ca să povestească.

Absorbi, trase magia prin Renna, fără întrerupere, până ce aura ei se refăcu și glifele desenate pe trupul ei cu lujer negru străluciră iarăși fără ajutor.

— Arlen, șopti ea, ridicându-se ca să-l strângă apoi în brațe, sărutându-l apăsat.

El îi luă fața în mâini și o privi în ochi.

— Ren, eu am făgăduit c-o să mor înainte de a lăsa demonii să ia Văiuga. Tu ai fost sinceră când ai spus același lucru?

Ea dădu din cap.

— Întrutotul.

Arlen o sărută iarăși. Se trase înapoi și o prinse de mână, strângând-o cu putere.

— Atunci, absoarbe împreună cu mine.

Traseră amândoi din glifa mare, inundându-se cu energie.

— Deschideți scuturile! strigă Arlen, și Soldații de Lemn se traseră în lături, lăsându-i să vadă dușmanii.

Cei doi își ridicară în același timp mâinile ca să deseneze glife în aer.

•

Leesha începu să plângă când se iviră zorii și nu mai auzi bolovani căzând, bâtele trăsnitoare și alte arme din arsenalul ei explodând și răniții urlând de durere. Ultimele note din *Cântecul Asfințirii,* cântat fără încetare de saltimbancii lui Rojer ca să țină demonii la distanță, se stinseră când degetele amorțite și însângerate se desprinseră în sfârșit de instrumente. Pentru câteva clipe domni liniștea, apoi din toată Văiuga se înălțară chiote întretăiate.

Supraviețuiseră.

Unii dintre noi au supraviețuit, *se* corectă Leesha, cu ochii la trupurile acoperite care zăceau în tot Cimitirul Miezingilor. Bătălia nu se încheiase când Arlen și Renna se prăbușiseră. Odată ce devenise clar că demonii asaltează cu toate forțele centrul Văiugii, sosiseră întăriri din toate celelalte sate și se aruncaseră asupra miezingilor. Între timp, Arlen și Renna nimiciseră aproape toți demonii mai mari și rezervele de bolovani și trunchiuri. Lupta devenise o încăierare corp la corp, dinți și gheare împotriva oțelului glifat, cu Gared și Thamos conducând un asalt după altul.

Numărul răniților era atât de mare, încât Leesha se văzuse nevoită să-i culce în piață și apoi pe străzi. Moartea era pretutindeni, dar n-aveau nici timp, nici ajutoare ca s-adune leșurile, așa că zăceau acolo unde își găsiseră sfârșitul. Mii de morți și de răniți amestecați. Chiar și cei rămași în picioare păreau pe jumătate morți. Nimeni nu mai dormise de câteva zile.

Se uită cu amărăciune la Casa Sfântă, locul în care rezistaseră până la capăt în timpul Bătăliei de la Văiuga Tăietorului de Lemne, acum cu acoperișul surpat de bolovanii care îl nimeriseră. Poate că, la urma urmelor, era bine că Inchizitorul Hayes construia o catedrală care s-o înlocuiască. Rizonul Nou fusese aproape ras de pe suprafața pământului, ca și acum ironic numitul Dulcele Adăpost, dar în celelalte sate glifele de apărare rezistaseră.

Corni și artificiile trimiseseră în noapte semnale pentru Thamos și călăreții lui, purtându-i de-a lungul granițelor, acolo unde căutau demonii puncte slabe și încercau să distrugă glifa mare. Saltimbancii lui Rojer respinseseră demonii și îi năuciseră în timp ce tăietorii de lemne îi atacau, iar Coliv și războinicii krasiani supraviețuitori se aflaseră întotdeauna acolo unde era lupta mai înverșunată.

Leesha se duse în camera sa de lucru din spital, să vadă în ce stare e Rojer. Era întins pe masa ei, cu capul înfășurat în bandaje, iar Amanvah și Sikvah îi vorbeau cu schimbul, punându-i tot felul de întrebări ca să-l țină treaz și vioi. *Dama'ting* își folosise ultimul *hora* ca să-i închidă rana, dar primise o lovitură foarte puternică în cap și, dacă leșina, ar fi fost totuși cu putință să nu se mai trezească.

— Cum se simte? întrebă Leesha.

— O să-și revină, răspunse Amanvah. Zarurile spun că Everam încă mai are nevoie de el.

Culegătoarea de Ierburi dădu din cap.

— Are nevoie de noi toți.

— Poporul meu îi crede pe *chin* slabi, zise *dama'ting,* dar tata a vorbit despre tăria tribului Văiuga. A avut dreptate în privința asta, ca și în toate celelalte. Oamenii voștri l-au onorat pe Ziditor de Asfințirea asta. Vă veți înălța mai puternici decât oricând.

Leesha clătină din cap.

— Nu putem continua cu astfel de pierderi. Trebuie să mărim puterea glifelor noastre și să luăm oamenii de pe străzi de Asfințire. Să săpăm subsoluri, tunele, canale…

— Trebuie să construiți un oraș de jos, spuse Amanvah.

— Va fi un început bun, spuse o voce din spatele Culegătoarei de Ierburi, dar nu suficient.

Leesha se întoarse și făcu ochii mari.

— Arlen! strigă, luându-l în brațe înainte de a se putea stăpâni.

O cuprinse și el cu brațele și o strânse și, pentru prima oară după mai multe zile, Leesha întrezări o rază de speranță.

— Slavă Ziditorului că ești teafăr! Fără tine, nu le vom supraviețui altor nopți cu lună Nouă.

El o privi cu tristețe.

— S-ar putea să fiți nevoiți. Eu sunt cel după care au venit mintalii. Totul s-a întâmplat din vina mea.

— Nu e…, începu Leesha.

— Demonii au pătruns în capul meu, Leesha, o întrerupse Arlen. Le-am aflat planurile și, mai rău, ei le-au aflat pe-ale mele. Știu tot ce-am făcut vreodată, plus ceea ce am de gând în privința lui Jardir și a atacului împotriva lor. Tot ce-am pus la cale a devenit inutil într-o singură clipă.

Își ridică privirea și o întâlni pe a lui Amanvah.

— Trebuie să fac ceva la care nu se-așteaptă.

26. *SHARUM'TING*

333 D.Î., VARA
Cu 14 răsărituri înaintea Asfinţirii

— Cum îndrăzneşti să-ţi rosteşti minciunile la Curtea Izbăvitorului? se zborşi Damaji Qezan al tribului Jama.

— Minciuni?! strigă Damaji Ichach al tribului Khanjin, împurpurându-se la faţă. Tu eşti ăla care lasă să-i picure de pe limbă mărturii false. Ştii foarte bine…

Ichach şi Qezan, niciodată cei mai supli, se îngrăşaseră în ultimele luni. De fapt, toţi krasianii se îngrăşaseră de când cuceriseră bogatele pământuri verzi, dar nu mulţi puseseră pe ei atâta osânză în plus.

Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji, Shar'Dama Ka şi cel mai puternic om din lume se uită la bărbaţii sfinţi care se ciondăneau şi-şi stăpâni cu greu dorinţa de a-şi mânji suliţa cu sângele amândurora. Jama şi Khanjin erau întotdeauna gata să-şi sară unii altora la beregată.

Jardir avea senzaţia că e mai puternic decât oricând, debordându-i de energie, dar nu se simţise niciodată mai istovit ca în clipa când îi privea pe cei doi bătrâni graşi ciorovăindu-se pentru cea mai neînsemnată idioţenie cu iz politic, chiar şi când Sharak Ka începea să prindă contur.

Nu era vorba doar de triburile Jama şi Khanjin. Le unise pe toate de ani buni şi erau cu toţii mai bogaţi ca oricând, dar tot mai găseau motive ca să-şi aducă ofense unii altora, îşi furau fântânile şi femeile doar de dragul de a-şi distruge rivalii. *Damaji*-i ar fi putut pune capăt tuturor acestora, dar ciclul răzbunărilor *din* consiliul lor nu era cu nimic mai prejos decât al celor mai înverşunaţi dintre supuşii lor. Erau *zahven,* şi singurul lucru care conta pentru ei era poziţia ocupată printre ceilalţi.

Observă că toţi ceilalţi *Damaji* se uitau la el şi-şi dădu seama că încetase să le mai acorde atenţie celor doi. Aşteptau o hotărâre, iar el habar n-avea despre ce era vorba. Despre vreo fărâmă de teren disputat…

Se uită la Jayan, care stătea la picioarele tronului său.

— Jayan, fiule, ce crezi despre această mare criză prin care trec triburile Jama și Khanjin?

Nu făcuse niciun efort ca să-și ascundă nemulțumirea din glas.

Jayan se înclină adânc.

— Jama au tot dreptul să susțină că li s-a adus o jignire, tată.

Jardir îl văzu pe *Damaji* Qezan umflându-se în pene.

— Dar și Khanjin au același drept.

La asta, Ichach își îndreptă spatele.

Jardir dădu din cap.

— Și ce rezolvare ai găsi, dacă ai fi în locul meu?

Amândoi *Damaji* își întoarseră privirile surprinse spre tânărul Sharum Ka. Tradiția cerea să se afle el în slujba consiliului, nu invers, iar Jayan n-avea decât nouăsprezece ani. În afară de Ashan, din consiliu nu făcea parte niciun bărbat sub șaizeci de ani.

Jayan se înclină din nou.

— Ambele triburi au dovedit că nu sunt demne să stăpânească acel teren. L-aș confisca, pentru acoperirea cheltuielilor de război.

Bineînțeles că l-ai confisca, se gândi Jardir.

Jayan nu fusese mulțumit de cele trei milioane de draki care i se dăduseră, dar Jardir îi văzuse raportul stângaci despre întrebuințarea birului de război și citise printre rânduri. *E singurul meu fiu care își are propriul palat și deja trebuie să-l întreacă în măreție pe oricare altul.*

Se uită la Asome, aflat alături de *Damaji* Ashan și *Dama* Asukaji.

— Dar tu, Asome? Ești de acord cu fratele tău?

Asome se înclină.

— Pământul e lipsit de importanță, tată, și nu va rezolva adevărata problemă.

— Și care e problema asta, fiule? întrebă Jardir.

— Că Sharak Ka bate la ușă, iar *Damaji* continuă să irosească timpul Izbăvitorului cu mărunțișuri în privința cărora și niște copii ar fi în stare s-ajungă singuri la o înțelegere.

La asta, toți *Damaji*-i începură să vorbească între ei. Jardir bătu cu sulița în postamentul de marmură al tronului.

— Liniște.

În încăpere se lăsă imediat tăcerea. Jardir continuă să se uite la Asome.

— Și soluția ta pentru problema asta?

— Lasă-i pe *Damaji* să se-nțeleagă între ei. Asome se întoarse către cei doi și continuă, cu răceală în glas. Și dă-i fiecăruia cate trei lovituri cu coada de *alagai,* ca imbold.

Își duse mâna la biciul cu cârlige pe care-l purta la centură. Fiecare *dama* avea unul – ca simbol al puterii primite odată cu albul dar obiceiul de a-l purta tot timpul asupra lor dispăruse de câteva secole, pentru a fi readus la modă de Asome. Din ce în ce mai mulți *dama* începuseră să-și poarte arma tot timpul asupra lor.

În prima clipă domni o tăcere deplină, apoi din întreaga sală se înălțară strigăte furioase.

— Cum îndrăznești, băiete? țipă Qezan.

— Injurios! mârâi Ichach.

Asome se mulțumi să zâmbească.

— Vedeți, *Damaji*? Deja ați căzut de acord într-o privință.

Fețele celor doi se împurpurară atât de tare, încât Jardir se gândi că ar fi putut izbucni în flăcări.

Atenție, fiule! *Îți faci dușmani puternici.*

Ceilalți purtători ai albului se adăugară corului de voci ultragiate. Niciun *Damaji* nu mai fusese biciuit de veacuri și cu siguranță nu se întâmplase niciodată la îndemnul unui *dama* tânăr, de numai optsprezece ani. De-a lungul anilor, deveniseră atât de siguri de puterea lor, încât ajunseseră să se creadă mai presus de legile cărora li se supuneau ceilalți oameni. Până și Ashan, deținătorul neîndoielnic la favorurilor Izbăvitorului și unchiul lui Asome, se uită la acesta din urmă cu nemulțumire.

Damaji'ting se mulțumiră să-l fixeze cu privirea în tăcere.

— Fratele meu dovedește încă o dată că e moștenitorul nimicului, spuse Jayan, cu un zâmbet disprețuitor, dar Asome nici măcar nu clipi și își păstră răceala din privire.

Nu era privirea unui moștenitor al nimicului.

Se uită ca un Andrah, cugetă Jardir. *De parcă instalarea lui pe poziția asta ar fi o hotărâre luată deja.*

Jardir rămase în continuare pe gânduri. Asome îl încolțise ca un maestru. Dacă accepta soluția propusă de Jayan, reputația celui de-al doilea fiu al său ar fi avut de pierdut, iar adevărata problemă n-ar fi încetat să existe. Dar, dacă accepta…

Numai Damaji Aleverak – cândva dușman înverșunat al lui Jardir, dar acum unul dintre cei mai de încredere sfetnici ai săi – rămăsese netulburat. Aleverak îl umpluse pe Jardir de ciudă de multe ori, dar era un om de onoare și de mare curaj, un adevărat conducător al poporului său, nu doar un despot, ca mulți dintre ceilalți membri ai consiliului. Nu s-ar fi purtat niciodată atât de prostește ca Ichach și Qezan și, chiar dacă ar fi făcut-o, și-ar fi smuls roba și s-ar fi aplecat ca să-și primească bicele fără să-și piardă demnitatea. Dar nici măcar el n-ar fi propus biciuirea în plin consiliu. Sinceritatea brutală a lui Asome era o schimbare înviorătoare.

Jardir se uită la Aleverak, și bătrânul dădu ușor din cap, gest care trecu neobservat în haosul din jur. Și el purta asupra sa coada de *alagai.*

— Damajah! strigă Hasik, de la ușă.

Toți bărbații își ridicară privirea, dând pe moment uitării conflictul la vederea Ineverei.

Îți taie într-adevăr răsuflarea, se gândi Jardir, privindu-și Prima Soție în timp ce consiliul lui se înclina în fața ei.

Inevera dădu din cap, ca acceptare a onoarei ce i se făcea, dar nu se îndreptă spre tron. Întâlni ochii lui Jardir și își atinse punga cu *hora,* apoi își înclină ușor capul către camera ei cu perne. Mesajul din spatele gestului nu putea fi înțeles greșit.

Noile sale *alagai hora* erau complete.

Vestea trezi în Jardir sentimente care îl năuciră. Vreme de douăzeci și cinci de ani fusese practic sclavul zarurilor, *alagai hora* îi stabiliseră întregul curs al vieții. În ultimele două săptămâni se simțise mai liber decât ar fi crezut vreodată că e cu putință, neîmpovărat de cătușele lor.

Dar, odată cu libertatea, venise nesiguranța. În felul lor, zarurile îl țineau captiv, dar îi dădeau totodată putere. Aruncările lor îi dezvăluiau adevăruri de care avea dureros nevoie dacă voia să câștige Războiul la Lumina Zilei și Sharak Ka. Problema era că adevărurile lor ajungeau la el prin filtrul Ineverei și ea hotăra ce să-i spună și ce să păstreze pentru sine.

Se uită din nou la *Damaji,* care așteptau șocați, dar în tăcere, răspunsul lui la drama lor măruntă.

— Va fi așa cum au sugerat ambii mei fii. Pământul disputat merge la Jayan, iar Damaji Ichach și Damaji Qezan vor primi mângâierile cozii de *alagai.*

În afară de Ashan și Aleverak, toți bărbații în alb își deschiseră gurile, gata să protesteze, dar Jardir înălță Sulița lui Kaji și cuvintele li se stinseră pe buze.

— Damaji Aleverak va administra pedepsele, aici și acum.

Lovi cu coada suliței în postamentul tronului și bufnitura făcu mai mulți *dama* să tresară.

— Sharak Ka e în pragul nostru, *Damaji.* Nu mai avem timp să ne luptăm între noi. De-acum înainte, astfel de probleme vor fi rezolvate în consiliul vostru, cu ușile închise. Irosiți-mi încă o dată timpul cu așa ceva, și următoarele biciuiri se vor face în piața orașului, sub privirile tuturor.

Fețele se albiră când Jardir coborî cele șapte trepte ale tronului său, trecând pe lângă *Damaji* pentru a o urma pe Inevera.

Fascinat ca întotdeauna de frumusețea ei, Jardir privi legănarea șoldurilor Ineverei, care intră în camera ei cu perne. Așa cum li se întâmpla luptătorilor care absorbeau magia demonilor noapte de noapte, în *alagai'sharak*, anii în care se folosise de *alagai hora* îi dăduseră Primei sale Soții aerul nemuririi. În mișcări i se simțea încrederea unei întemeietoare de clan, dar, în ciuda celor patruzeci și doi de ani ai ei și a nașterii mai multor copii, rotunjimile trupului își păstraseră vigoarea unei femei aflate de partea strălucitoare a vârstei de treizeci de ani.

Însă numai un prost ar fi crezut că adevărata ei valoare era frumusețea. Fără ea, s-ar mai fi aflat el acolo unde ajunsese? Ar fi pus mâna pe putere când i se ivise prilejul? Măcar i s-ar fi ivit vreodată sau ar fi fost doar un alt *Sharum* analfabet sau, mai rău, o țeastă înnegrită în Sharik Hora?

Și încă o mai iubesc, se gândi, detestându-se pentru slăbiciunea asta. Uneori cuteza să viseze că îl iubea și ea, dar, în inima lui, nu-i mai putea acorda încredere. Nu și după cele întâmplate cu Andrahul.

Prin minte îi trecu fulgerător imaginea celor doi, contopiți, Inevera frumoasă și seducătoare ca întotdeauna, călărindu-l pe bărbatul bătrân și gras și manevrându-l ca să-și atingă scopurile, exact așa cum îl manevra pe el însuși. Ce însemnau strigătele ei de plăcere de pe pernele conjugale, după ce văzuse cu câtă ușurință le poate scoate, prefăcându-se?

Camera cu perne a lui Damajah fusese complet modificată de când intrase el acolo ultima oară, cu Leesha Paper. Le făcuse amândurora plăcere să-și lase urmele în acel loc special al Ineverei, și făcuseră dragoste cu vigoare și pasiune. Dacă voise s-o rănească, se părea că izbutise. Frumoasa lui *Jiwah Ka* nu vorbise niciodată despre cele petrecute, dar, chiar a doua zi, în camera aceea izbucnise un incendiu care mistuise totul, până la pereții de piatră. Oficial, se spunea că o lampă cu ulei se răsturnase din întâmplare peste o pernă, dar zvonurile din palat spuneau că Inevera ieșise grăbită din încăperea în flăcări, cu țeasta unui demon al focului în mână. Orice urmă lăsată de Leesha Paper fusese nimicită.

Dar, cumva, asta nu-l făcea pe Jardir decât s-o iubească mai mult.

E Damajah. Gelozia ei e ca o furtună și nu suportă să fie o altă femeie mai presus de ea. Nu existau, în jurnalele personale ale lui Kaji, cugetările asemănătoare despre femeia care-i era *Jiwah Ka*? Versetele sacre spuneau că uneori îl irita și alteori îl alina, pentru că Prima Soție a Izbăvitorului îi era *zahven.*

Din afara încăperii se auzi un pocnet și un țipăt. Se părea că Damaji Qezan uitase lecțiile despre îmbrățișarea durerii. O reîmprospătare a memoriei îi prindea bine. Aleverak îl mustră pentru slăbiciunea lui și a doua lovitură nu-i smulse decât un icnet. Pe a treia o îndură în tăcere.

Fără să se ostenească s-aprindă vreo lampă, Inevera trase draperiile groase care atârnau alături de ferestrele largi ale camerei. În clipa când îi învălui întunericul, simțurile lui Jardir se treziră la viață.

Coroana lui Kaji îi oferise întotdeauna vederea glifică, în aceeași măsură ca monedele de pe fruntea Ineverei, dar, după lupta cu demonul minții puterile mai mari ale coroanei se făcuseră simțite și începuse să vadă mai multe – aurele din jurul oamenilor îi dezvăluiau sentimentele lor și îl ajutau să le înțeleagă motivele. Infinita înțelepciune a lui Kaji devenea explicabilă. Cu o coroană care îl ajuta să privească în inimile altora, Jardir putea fi un conducător mult mai bun.

Mai mult decât atât, descoperise că putea sorbi din energia coroanei și a suliței oricând dorea. În timpul zilei, o absorbea din acele obiecte străvechi ca să-și vindece rănile, ca să-și ignore

oboseala sau ca să-și ofere o forță și o iuțeală de-a dreptul supraomenești. Era un avantaj redutabil, dar nu lipsit de limite.

Pe întuneric, o mare parte a limitelor dispărea. Era mai puternic decât visase vreodată că ar fi putut fi cu putință, dar, pe măsură ce se apropia Asfințirea, se temea, în adâncul sufletului, că numai atât nu era de-ajuns.

Inevera se așeză pe perna preferată pentru aruncarea zarurilor, iar Jardir pe una aflată în fața ei, așa cum îi era obiceiul. Afară începuse pedepsirea lui Damaji Ichach, care se făcea de râs plângând. Jardir nu-i mai acordă atenție când Inevera scoase cuțitul curbat cu care-l tăiase de numărate ori de-a lungul anilor.

— Ce să-ntreb mai întâi? spuse ea.

Aura îi pulsă când rosti cuvântul „întâi” și Jardir știu că folosise deja zarurile urmărindu-și propriile scopuri. Nu era de fapt o minciună, dar lui îi spunea multe. Inevera își păstrase întotdeauna secretul propriilor planuri, dar îi ceruse cu insistență să i le împărtășească pe ale lui.

Își suflecă mâneca și întinse brațul spre ea. Inevera străpunse o venă cu vârful ascuțit al cuțitului și înclină un vas mic ca s-adune sângele. După ce îl umplu, își apăsă pe vena lui degetul mare și duse cealaltă mână la punga cu ierburi.

— Nu e nevoie, spuse Jardir, trăgând un strop de energie din sulița așezată alături de el.

Își desprinse brațul din strânsoarea ei și îl ridică, arătându-i că rana nu mai sângera, ba chiar se și închisese. Inevera privi locul vindecat cu surprindere, dar Jardir nu-i lăsă timp pentru întrebări.

— Să-ncepem cu Abban și planul lui de atac al Orașului Docurilor la prima zăpadă. Pentru asta trebuie să punem lucrurile în mișcare cât mai curând, ca să ne putem bucura de avantajul surprizei.

Ura străbătu aura Ineverei la auzul numelui lui Abban. Jardir știa că ea dădea vina pe *khaffit* pentru cearta lor și nici nu-i acorda încredere. Era nerăbdătoare să-și demonstreze valoarea arătând scăpările din planul lui și oferind ea însăși sfaturi mai bune.

Dar nu erau decât sentimente de suprafață. Centrul îi era calm când întinse mâna după zaruri, vărsă peste ele un strop din sângele lui, le amestecă după ce își șopti rugăciunile. Ca

întotdeauna, se simți tulburat când le văzu strălucirea demonică pulsând printre degetele ei.

Inevera aruncă zarurile și își petrecu câteva minute fixându-le cu privirea ca să le studieze modelul. La rândul său, Jardir o studie pe ea, căutând indicii ale sincerității cuvintelor pe care urma să le rostească. Nu era mulțumită de răspuns. Atâta lucru se vedea limpede.

— Nu ne putem întoarce, spuse ea, fără să-și ia ochii de la zaruri. Și nu ne putem îngădui să rămânem pe loc. Singurul drum duce înainte. Planul *khaffit*-ului, adăugă, șuierând cuvântul, va cruța multe vieți.

— Mai mulți oameni care să lupte în Sharak Ka, zise Jardir.

— Sau care să se ridice pe urmă împotriva ta, remarcă Inevera.

Vorbe înțelepte, dar aura ei dezvăluia că le alesese mai degrabă îmboldită de amărăciune, fiindcă fusese nevoită să admită că planul lui Abban era bun.

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum. Ce altceva îți mai arată zarurile? Spune-mi măcar de data asta totul, nu mai masca nimic!

Aura ei se umplu de străfulgerări, sfătuindu-l să fie prudent. Voia să-l impresioneze, dar avea orgoliul cât un munte. Nu putea s-o terorizeze, cum făcuse cu *Damaji.*

— Oștile Izbăvitorului sunt sortite pieirii dacă se îndreaptă spre Nord având în urmă teritorii dușmane necucerite. Inevera își lăsă capul pe-o parte și studie zarurile dintr-un alt unghi. Nu-ți poți duce forțele către Văiuga dacă nu iei mai întâi Laktonul și nu poți merge la Angiers cu Văiuga în coasta ta.

— În privința asta nu-mi fac griji. Tribul Văiuga mă va urma când o să i-o cer.

O imagine fantomatică a Maestrei Leesha pluti deasupra Ineverei, legată de ea prin furie, gelozie și ură. Viziunea nu-i apărea pentru prima oară, dar îndoielile din spatele ei erau sincere. Inevera nu credea că alianța cu Văiuga e atât de sigură cum o vede el. Considera încrederea lui o prostie.

— N-o să ai parte de loialitatea tribului Văiuga decât după ce-o să-l ucizi pe Omul Glifat. Pe cel numit de ei Izbăvitorul.

Aura spunea clar că părerea e a ei, nu a zarurilor, însă sfatul era bun. Jardir nu se îndoia că Leesha îl iubește și că îi e sortit să se mărite cu el și să-și aducă tribul de partea lui, dar n-avea să

se întâmple decât după ce-l înfrunta și-l dobora pe falsul Izbăvitor.

Dădu din cap.

— Mai e ceva?

Iritarea alunecă prin aura Primei sale Soții, neatingându-i nici fața, nici purtarea. Urmări calea fiecărei interpretări, plimbându-și ochii peste zecile de simboluri mai mult sau mai puțin strălucitoare. Jardir recunoștea o parte dintre ele, dar semnificațiile lor îi scăpaseră întotdeauna. Uneori se gândea să le poruncească Mireselor lui Everam să-l învețe să citească zarurile, însă știa că toate s-ar fi opus și că Inevera ar fi găsit cum să-l împiedice. Chiar și Evejahul spunea că e o artă rezervată femeilor.

Într-un târziu, Inevera începu să vorbească.

— Trebuie să-ți conduci oștile dacă vrei să triumfe în Războiul la Lumina Zilei, dar nu trebuie să lași Tronul de Cranii prea multă vreme liber. Ai cincizeci și doi de fii și toți îl privesc cu lăcomie.

Jardir se încruntă. Știa că Jayan și Asome râvneau tronul. La urma urmelor, poate era bine să-l facă pe băiat Andrah.

— E vreunul dintre fiii mei demn să ocupe tronul în lipsa mea și gata să se retragă când mă-ntorc?

Inevera își tăie propria mână și-și picură sângele pe zaruri, pe lângă al lui Jardir, înainte de a le arunca iarăși. Studie modelul doar câteva clipe, apoi își ridică privirea.

— Nu.

— Nu? întrebă Jardir. Atât, și nimic mai mult?

Ea ridică din umeri.

— Nici mie nu-mi place răspunsul, bărbate, dar zarurile o spun clar. Le-am aruncat pentru mii de bărbați, dar n-am găsit niciodată altul cu posibilități ca ale tale.

Acolo. Se vedea perfect în aura ei, strălucea ca un far prin masca seninătății de *dama'ting.*

Mințea. Mai era unul.

Îl cuprinse furia. Cine era bărbatul sau băiatul ăla? De ce-l proteja ea? Voia să-l înlocuiască dacă s-ar fi dovedit prea greu de controlat?

Își îmbrățișă sentimentul cu aceeași iuțeală cu care apăruse, nelăsând să se vadă nimic. Nu era manipulator, ca Inevera sau Abban, nu se folosea de jumătăți de adevăr, de omisiuni și de

afirmații menite să influențeze, dar învățase să-și păstreze gândurile pentru el, să nu ofere niciun fir călăuzitor, așa cum nu-i oferea unui potrivnic energie de care să se folosească împotriva lui în *sharusahk.* Era o grijă pe care-o lăsă pentru mai târziu. Deocamdată avea alte întrebări, mai urgente.

— Cum îmi pot respinge dușmanii la următoarea Asfințire?

Inevera umezi din nou zarurile cu sângele lui și le aruncă pe podea. Văzu ceva care îi umplu aura de concentrare intensă, și se târî în genunchi ca să studieze modelul din toate părțile. Hainele transparente i se întinseră și începu să arate aproape ca atunci când făceau dragoste, dar astfel de gânduri dispărură din mintea lui Jardir, alungate de spaima crescândă din aura ei. Inevera vedea ceva pe care nu voia să i-l dezvăluie și căuta o cale de ieșire. Ar fi vrut să țipe la ea, să-i ceară să spună tot ce vede, dar izbuti să-și păstreze calmul.

În cele din urmă, Inevera îl privi.

— Izbăvitorul trebuie să iasă în noapte singur și să vâneze în centrul plasei, altminteri totul va fi pierdut când va veni Alagai Ka, cu prinții săi. Dar, chiar dacă vei supraviețui, prețul va fi colosal.

Se uită la ea și-i văzu spaima din aură întinzându-se și agățându-se de el. Nu voia să se pună în primejdie. Oare din dragoste sau pur și simplu înlocuitorul nu era încă pregătit? N-avea de unde ști. Se detesta fiindcă se gândea la a doua posibilitate, dar Inevera îl mai mințise, și nu doar o singură dată.

— Prinți? întrebă, în schimb. Câți? Care plasă?

— Se vor ridica șapte, câte unul pentru fiecare nivel al abisului lui Nie, dar numai trei vor ataca Mărinimia lui Everam.

— „Numai”, spui tu. Jardir clătină din cap. Pe barba lui Everam! Unul singur a fost cât pe ce să ne distrugă.

— Atunci nu erai pregătit.

— A pătruns în palat, Inevera. S-a strecurat de parcă tot ce-au făcut cei mai buni glifari ai noștri n-ar fi existat.

— Între timp am adăugat glife de protecție. Prinții *alagai* nu vor mai trece acum de ele cu atâta ușurință, și voi arunca zarurile ca să aflu care sunt cele mai slabe puncte ale rețelei noastre, apoi le vom întări.

Jardir dădu din cap.

— Și plasa?

Inevera ridică din umeri.

— Despre asta nu-ți pot spune nimic.

— Nu-ncerci să mă convingi să aleg altă cale? întrebă el.

Prima lui Soție clătină din cap cu tristețe.

— E *inevera.* Victoria în Sharak Ka te așteaptă, bărbate.

Sau înfrângerea. Inevera nu rostise cuvintele, dar i se vedeau clar în aură. Triumful lui nu era nicidecum sigur.

— Unde vor lovi demonii cu cea mai mare forță? puse Jardir întrebarea pentru care avea cel mai curând nevoie de un răspuns.

Inevera aruncă din nou și studie rezultatul vreme îndelungată. În cele din urmă oftă.

— Nu știu. Sunt prea multe variabile. O să-ncerc din nou în zilele următoare.

— În fiecare zi, îi ceru Jardir. De-o sută de ori, dacă trebuie. Nimic nu e mai important.

Inevera se înclină ușor și ridică zarurile pentru o ultimă oară.

— Acum vom arunca pentru ziua care sosește.

Jardir dădu din cap. O făceau în fiecare noapte, de aproape douăzeci de ani. Uneori zarurile nu-i spuneau nimic – sau cel puțin nimic pe care voia Inevera să i-l dezvăluie –, dar alteori îl avertizau, prevestind încercări de înjunghiere sau de otrăvire, sau avantaje de care trebuia să fie pregătit să profite.

Inevera turnă tot ce mai rămăsese din sângele lui peste zaruri și le amestecă rostind cuvintele auzite de Jardir de nenumărate alte ori:

— Everam, tu, cel care ne dăruiești Lumina și Viața, te implor, dă-i acestei slujitoare umile cunoașterea celor menite să vină! Spune-mi ce va fi pentru Ahmann, fiul lui Hoshkamin, ultimul vlăstar din stirpea lui Jardir, cel de-al șaptelea fiu al lui Kaji.

Aruncă, și zarurile se împrăștiară pe o suprafață întinsă, cu simbolurile pulsându-le pentru a alcătui modele pe care Jardir nici măcar nu spera să le priceapă.

— Azi o să ai pentru *dama'ting* un dar de o mare putere, spuse Inevera.

— Frumos din partea mea, comentă Jardir.

Nu văzu nicio înșelătorie în aura soției sale, dar asta nu însemna mai degrabă că o să ofere darul cu dragă inimă decât c-o să-i fie luat ceva, printr-un soi de amăgire.

Inevera nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit.

— La noapte o să câștigi luptători, dar mâine o să pierzi alții.

— O să-i câștig noaptea? se miră Jardir. Și o să-i pierd ziua? Cum e cu putință?

— Nu știu, răspunse Inevera, dar Jardir văzu, în aura ei, că nu-i spunea decât o jumătate de adevăr și își spulberă un val de furie.

Ce secrete îi ascundea? Cum putea conduce poporul lor către victorie dacă propria lui soție păstra, față de el, secrete despre războinicii lui?

Așa cum i se întâmplase des în ultimele săptămâni, se gândi la Leesha Paper. O fi fost iritantă în felul ei, dar nu credea că îl mințise vreodată. Își dori să-i fi fost ea alături, nu… aspida aia de tunel.

— Mâine, la scurt timp după răsăritul soarelui, un mesager pe care nu-l aștepți o să-ți aducă vești rele, continuă Inevera.

— Se-ntâmplă-n fiecare zi, răspunse Jardir, aproape cu nepăsare.

Inevera clătină din cap.

— Ăsta a trecut prin moarte ca să-ți aducă misiva.

Cuvintele ei atraseră atenția lui Jardir și o urmări în timp ce-și privea zarurile cu ochi îngustați.

— Mesajul o să te-ndurereze.

Nu văzu nimic înșelător la ea, dar aura îi pulsă când rosti ultimele cuvinte. În expresia feței ei nu era nimic, niciun semn vizibil, dar, în ochii lui, totul devenise clar ca lumina zilei.

Empatie. Chiar fără să știe ce avea să-l facă să sufere, inima ei începuse să plângă pentru el imediat ce înțelesese că va fi rănit. Durerea lui era durerea ei.

Întinse mâna spre ea, cu furia dispărută, și o atinse cu delicatețe pe obraz. Inevera se uită la el, cu o aură care nu fusese niciodată mai strălucitoare.

Orice altceva ar fi simțit și oricui altcuiva i-ar fi fost loiali, îl iubea.

Oh, draga mea Jiwah Ka, se gândi Jardir, cu tristețe. *Cât de greșit te-am judecat*…

•

— Izbăvitorul nu poate fi deranjat, *khaffit*!

Pereții camerei cu perne a Ineverei erau capitonați, ca și ușa, dar Jardir auzi mârâitul lui Hasik. Cu coroana pe cap, auzea vântul lovind în aripile păsărilor în zbor, iar garda lui de corp nu vorbea niciodată cu voce scăzută.

Abban.

Jardir se săltă în capul oaselor, și asta o trezi pe Inevera.

Se uită la ea și zâmbi, încercând să-i arate toată dragostea lui pentru ea și știind că nu izbutea. Inevera îi răspunse cu un zâmbet sincer, iar aura ei îi vorbea despre o dragoste tot atât de înflăcărată.

O sărută din nou.

— Mă cheamă datoria, preaiubita mea.

Ea dădu din cap și-l ajută să se îmbrace înainte de a se îmbrăca ea. Pe urmă părăsiră camera și se întoarseră în sala tronului.

Era pustie, dar, după lecția dată de Asome, asta nu-i surprinse. Jardir trase aer pe nări, simțind mirosul sângelui celor doi *Damaji,* care împroșcase covorul.

Arătă câteva picături.

— Ichach.

Adulmecă din nou aerul și se răsuci, arătând altele, aflate la câțiva pași distanță.

— Qezan.

Inevera dădu din cap, scoase din punga ei o bucată de pânză specială și absorbi cât mai mult sânge cu putință pentru vrăjile ei. Dacă vreunul dintre cei doi *Damaji* avea de gând să se întoarcă împotriva lui din pricina acelei înjosiri, voia s-o știe. Fiii lui din triburile Jama și Khanjin erau în *bido* de *nie'dama,* dar avea să-i înalțe el însuși în rang dacă, pentru a-și menține triburile unite, se dovedea necesar.

Urcă treptele Tronului de Cranii cu pași mari și se așeză aruncându-și spre spate mantia glifată. Așteptă să i se alăture Inevera pe postament, apoi bătu din palme cu putere. Hasik apăru imediat în ușă, înclinându-se adânc.

— Spune-i lui Abban să intre, îi ceru Jardir.

Hasik păru surprins, dar dădu din cap și, o clipă mai târziu, *khaffit*-ul gras își făcu apariția, înclinându-se atât de adânc cât i-o îngăduia cârja.

— Abban, prietene!

Jardir îi făcu semn să se apropie. Inevera se foi lângă el, iar Jardir nu simți nevoia să-i vadă aura ca să-și dea seama ce simțea. O văzuse pe a lui Abban, și știa că sentimentele *khaffit*-ului față de Prima lui Soție erau similare cu ale ei.

N-are importanță, se gândi. *Trebuie să-nvețe să se suporte unul pe altul.*

Abban se opri la picioarele tronului, dar Jardir își flutură mana, îndemnându-l să vină mai aproape.

— Poți urca trei trepte, zâmbi el, câte una pentru fiecare picior al tău.

Abban surâse cu subînțeles, bătându-se cu cârja peste picioare.

— După cum ți-ar spune soțiile mele, asta-nseamnă că pot urca patru trepte.

Spre surprinderea lui Jardir, Inevera râse, așa că el dădu din cap.

— Te țin minte în *bido,* și cred că soțiile tale te flatează, dar râsul lui Damajah mă încântă. Poți urca patru trepte.

Abban se grăbi s-o facă, fără să-și pună întrebări despre norocul său.

— Am discutat despre planul tău și am găsit că e întemeiat. Vom ataca Orașul Docurilor la prima zăpadă. Începe pregătirile, dar nu dezvălui nimic nimănui.

Abban se înclină.

— Cu cât se păstrează mai mult secretul, cu atât mai puține șanse au laktonienii să fugă. După cum văd eu lucrurile, nici măcar generalii tăi n-ar trebui să știe nimic înainte de a primi ordin să atace.

— E un sfat bun, încuviință Inevera.

Jardir dădu din cap.

— Dar nu de asta ai venit la mine azi, Abban, iar eu nu te-am chemat. Ce te-a scos din centrul plasei tale?

— Oamenii mei au făcut o descoperire… delicată, răspunse Abban.

Ochii i se îndreptară pentru o scurtă clipă spre Inevera.

Jardir oftă. La curtea lui nu puteai găsi, nicăieri, niciun strop de încredere?

— Vorbește!

Abban se înclină din nou și-și duse mâna într-un buzunar al vestei dintr-un material cafeniu fin pe care-o purta peste cămașa de mătase colorată. Când o scoase, ținea în palmă o bucată dintr-un metal argintiu.

Inevera se crispă, dar și Jardir îl recunoscu imediat. Se ridică de pe tron cât ai clipi și-l smulse din mâna *khaffit*-ului. Peste

doar câteva secunde, Inevera i-l smulse la rândul ei și-l săltă în lumină, unde îl privi din toate unghiurile.

— E metalul din care sunt făcute Sulița și Coroana lui Kaji, spuse, dând glas gândurilor tuturor.

Abban dădu din cap.

— Lucrătorii metalelor încearcă de mult să descopere secretele obiectelor rămase de la Kaji. Culoarea lor e prea palidă ca să fie din aur, dar nu sunt nici din argint, nici din platină. Cel mai mult s-ar putea apropia de adevăr presupunerea că e vorba de aur alb, un aliaj care se obține adăugându-i aurului pur nichel. Giuvaiergiii din bazar îl folosesc de secole. Zâmbi. Mai ieftin decât aurul, le e vândut aproape de două ori mai scump proștilor care îl cred exotic. Ăsta, adăugă el, arătând spre bucata de metal, e electrum.

— Electrum? întrebă Jardir.

— Mi s-a spus că e un aliaj natural de aur și argint, răspunse Abban.

Ochii lui Jardir se îngustară.

— Cine ți-a spus?

Abban se întoarse spre ușă și bătu cu putere din palme, așa cum făcuse mai înainte Jardir. Hasik apăru imediat în ușă.

— Adu-l înăuntru pe invitatul nostru, zise Abban.

Hasik îi aruncă o privire aspră, dar, fiindcă Jardir nu-i anulă porunca, dispăru și se întoarse escortând un rizonian. Era bătrân, strângea din ochi, deranjat de lumină, și avea fața și mâinile mânjite de pământ. Ținea în mâini o pălărie.

— Rennick, maestrul uneia dintre minele de aur ale lui Shar’Dama Ka, îl prezentă Abban.

Hasik îl înhață pe nou-venit cu brutalitate, silindu-l să îngenuncheze și apăsându-i fruntea de podea.

— Ajunge! spuse Jardir. Hasik, lasă-ne singuri!

Războinicul strânse din buze, dar se înclină și dispăru iarăși.

— Tu, maestre Rennick, apropie-te de tron, adăugă Jardir. Spune-ne ce știi despre metalul ăsta.

Bărbatul se apropie încet, răsucindu-și pălăria în mâini ca o spălătoreasă.

— E așa cum i-am spus lui Abban, Înălțimea Ta. Ăsta-i electrum. L-am mai văzut o dată, când eram băietan și lucram în altă mină, în Sud. Urmele se văd în stâncă. O vână de argint

intră într-una de aur. Nu se-ntâmplă des și nu e mult. Mina ta e în siguranță.

În siguranță, se gândi Jardir, *de parcă aș putea să-mi fac vreo grijă pentru aur.*

— Poți face mai mult? întrebă.

Minerul ridică din umeri.

— Cred că da, deși nu la fel de pur. Dar de ce? S-ar putea vinde la un preț bun, ca o noutate, dar nu-i la fel de valoros ca aurul pur.

Jardir dădu din cap, apoi bătu din palme, chemându-l pe Hasik ca să-l scoată pe rizonian din sală.

— Asigură-te că omul ăsta nu vorbește cu nimeni, îi spuse lui Abban.

— Am făcut-o deja. O să fie dus direct în forjele unde lucrează fierarii din slujba mea și n-o să mai fie văzut niciodată. Familia lui o să fie anunțată c-a fost ucis de o surpare din mină și o să primească o despăgubire frumoasă.

Jardir făcu semn că e de acord.

— Trebuie să-l iau în camera mea ca să-i confirm puterea, spuse Inevera.

Jardir dădu din cap.

— Așteptăm.

Inevera se uită la Abban și Jardir îi atrase atenția tăind brusc aerul cu muchia palmei.

— Nu sunt idiot, nevastă! Văd cum vă uitați tu și Abban unul la altul, dând târcoale tronului meu și stropindu-l cu pișat ca să vă-nsemnați teritoriul. Dar m-am hotărât să am încredere în voi amândoi și, măcar în privința asta, trebuie s-aveți și voi încredere unul într-altul.

Inevera își încordă sprâncenele, dar dădu din cap, apoi dispăru în camera ei și se întoarse peste câteva minute.

— Ce e mai prețios decât aurul? întrebă.

Jardir se uită la Abban și amândoi ridicară din umeri.

— E o întrebare pe care *dama'ting* și-o pun din vremuri vechi, căutând metalul sacru întrebuințat de Damajah, îi lămuri Inevera. Metalele prețioase conduc magia mai bine decât cele obișnuite, dar nici măcar aurul n-o poate transmite fără pierderi. Ridică bucata de electrum. În cele din urmă, noi am găsit răspunsul.

Jardir luă bucata de metal și o studie. O ridică și-și înfipse dinții în ea, apoi se uită la urma lăsată.

— Dar coroana și sulița sunt dintr-un metal mai dur decât cel mai bun oțel. Nici ciocanul obișnuit, nici al forjei nu pot nici măcar să-l zgârie. Metalul ăsta e moale. Nu i se poate face o muchie.

— Poate că nu acum, spuse Inevera, dar, odată încărcat cu magie, o să fie indestructibil.

La auzul cuvântului, Jardir simți o zvâcnire la încheietura picioarelor. Gândul la făurirea mai multor arme la fel de puternice ca sulița lui îl îmbăta. Victoria în Sharak Ka părea dintr-odată la-ndemână.

— Imaginați-vă ce putere vor avea războinicii mei…

Abban își drese glasul, întrerupându-i gândurile.

— Îmi cer de o mie de ori iertare, Izbăvitorule, dar nu pune căruța înaintea cămilei. Așa cum a spus Rennick, n-avem decât o mică vână din metalul ăsta.

— Cât de mică? întrebă Jardir. Îl măsură pe *khaffit* cu o privire aspră. O să știu dacă mă minți, Abban.

Negustorul ridică din umeri.

— Cincisprezece kilograme? Poate douăzeci și cinci? N-ajunge nici pentru înarmarea tuturor Sulițelor Izbăvitorului. Și aș putea adăuga că trebuie să te gândești bine înainte de a-i da unui războinic o armă atât de puternică, fiindcă ar putea avea iluzia grandorii. Zâmbi. Se știe că s-a mai întâmplat.

Jardir se încruntă, dar Inevera se amestecă în discuție.

— Sunt de acord cu *khaffit*-ul.

Jardir o privi surprins.

— De două ori într-o singură zi? Minunile lui Everam nu încetează niciodată.

— Nu trebuie să te-obișnuiești cu asta, zise sec Inevera. Iar fierarii armatei tale nu sunt cei mai bine aleși oameni când e vorba de folosirea acestei descoperiri.

Jardir o privi îndelung, amintindu-și ce-i spusese în camera cu perne.

Azi o să ai pentru dama'ting *un dar de o mare putere.*

Dădu din cap.

— Așa să fie.

•

În siguranță în propria sa Sală a Negurii, Inevera fixa cu privirea bucata de electrum din mâna ei stângă în timp ce-n dreapta își rotea încet *alagai hora.* Se minuna privind cum pluteau lujerii subțiri de magie din jur către electrumul care îi absorbea, așa cum ia o adiere cu sine rotocoalele de fum. Metalul absorbea chiar și fără să fie glifat, și vederea glifică îi deslușea strălucirea mată.

Dama'ting făceau adesea bijuterii cu miezul din oase de demon, dar era interzis să plachezi zarurile, fiindcă transferul prin alte metale prețioase era imperfect și se dovedise că influența prezicerea. Își privi prețioasele zaruri, refăcute în sfârșit, și zâmbi. Se pregătea deja să-și graveze un set de rezervă, dar acum nu trebuia să se mai teamă de expunerea lor la lumina soarelui.

Se gândea deja și la alte întrebuințări. *Hora* erau distruse după ce le cheltuiai energia, dar, îmbrăcate în electrum, s-ar fi reîncărcat, le-ar fi putut folosi iarăși, și iarăși, așa cum se întâmpla cu Sulița lui Kaji. Abban nu mințise când spusese că puterea acelui aliaj natural era prea mare ca să le fie încredințată soldaților obișnuiți. Până și *dama'ting* nu s-ar fi dat înapoi de la nimic ca să capete o cantitate mai mare, dacă ar fi aflat de unde provenea metalul. Le-ar fi putut dărui *hora* placate cu electrum celor mai demne de încredere dintre adeptele sale, dar ar fi trebuit să le fabrice ea însăși. Își roti privirea prin încăpere, întrebându-se cum ar fi putut scoate cel mai bine fumul dintr-o forjă aflată la o asemenea adâncime fără să pună în pericol secretul Criptei sale personale.

În cele din urmă răsuflă adânc, își limpezi mintea și puse metalul deoparte. Aruncă din nou zarurile, sperând c-o să poată întrezări câteva noutăți legate de noaptea care urma, apoi plecă din Sala Negurilor.

Își păstră centrul, dar vântul bătea cu putere. Oricâte precauții și-ar fi luat, secretul metalului se afla deja în mâinile care-i inspirau cea mai puțină încredere.

Când simți că ușa Criptei se închidea în urma ei, schiță un mic gest și trei eunuci Observatori ieșiră din umbră și se opriră în fața ei. Erau cei mai străluciți protejați ai lui Enkido, oameni care nu existau, în stare să meargă neobservați prin mulțime sub lumina zilei, să stea neclintiți ore de-a rândul și să ucidă repede

și fără zgomot. Neavând limbă, nu puteau vorbi, dar știau foarte bine să asculte.

Urmăriți-l pe khaffit-ul *lui* Shar'Dama Ka, le ceru Inevera, cu gesturi iuți ale degetelor lor ei agile. *Nu-l slăbiți nicio clipă și raportați-mi cu cine vorbește și unde se duce. Strecurați-vă în fortăreața pe care și-o construiește și aflați toate secretele ascunse acolo.*

Cei trei își mișcară degetele la fel și în același timp, de parcă unele ar fi fost imaginile în oglindă ale altora*. Înțelegem și ne supunem.* Se înclinară și se făcură nevăzuți în vreme ce Inevera își începu lungul urcuș către palatul propriu-zis.

•

Chiar și după mai multe luni, Jardir continua să se minuneze de lipsa de greutate a robelor sale de luptă în timp ce-l ajuta Inevera să se pregătească pentru *alagai'sharak.* În locul materialului gros, căptușit cu plăcuțe de metal, purta acum mătase subțire, de care se putea descotorosi cu ușurință, lăsându-și la vedere pielea plină de cicatricele rănilor și de cele care conturau glife de protecție. Gol, era acum mai în siguranță decât în cea mai rezistentă armură.

— Azi te însoțesc sub cerul nopții, spuse Inevera, după ce îl văzu îmbrăcat.

Jardir se uită la ea, dar încă nu apusese soarele, așa că nu-i vedea aura.

— Nu cred că e înțelept, preaiubita mea. *Alagai'sharak* nu e…

Inevera șuieră, nesocotindu-i cuvintele cu o fluturare a mâinii.

— Ai putut să ieși în noapte cu Leesha Paper, dar n-o poți face cu femeia care-ți e *Jiwah Ka*?

În adâncul inimii lui, Jardir știa că furia de pe chipul ei nu era decât o mască. Ar fi pus prinsoare pe coroana lui că ea plănuise discuția cu mult timp înainte, probabil cu ajutorul zarurilor. Dar, chiar și așa, nu putea să nege că fața ei încruntată își atingea scopul.

Poate fiindcă avea dreptate.

Privirea ei se îndulci imediat și se lipi de el atât de tare încât îi simțea căldura și moliciunea pielii prin mătasea subțire a robelor.

— Am luptat alături de tine împotriva prințului *alagai* și a gărzii lui de corp, îi reaminti ea. De ce-ar trebui să mă tem de demonii de rând când îl am alături pe Shar'Dama Ka?

— Până și demonii obișnuiți trebuie respectați, spuse el, deși Inevera știa deja că-l învinsese. Uită asta pentru o singură clipă și o să afli că până și Damajah poate fi ucisă.

Își lăsă mâna să alunece pe sub mătasea vaporoasă care-o acoperea, îi mângâie pielea catifelată dintre sâni și îi simți bătăile inimii.

— Aleși de Everam sau nu, nu suntem decât carne și sânge.

Inevera se lăsă în voia mângâierii, strecurându-și și ea mâinile pe sub robele lui.

— N-o să uit, preaiubitule. Își plimbă mâinile pe contururile glifelor gravate pe pieptul lui de ea însăși. Dar ține minte că nu ești singurul protejat; sunt și eu, în felul meu.

Jardir zâmbi.

— De asta nu mă îndoiesc.

Ieșiră din palat împreună, Inevera într-un palanchin purtat de o cămilă, iar Jardir pe calul lui alb. Îi urmau privirile uimite ale tuturor celor pe lângă care treceau, dar nimeni nu cuteza să protesteze nici măcar cu un singur cuvânt.

În ciuda spuselor sale, Jardir nu se temea cu adevărat pentru soția lui. Cei mai mulți demoni de pe teritoriul lui fuseseră uciși, iar puținii rămași nu reprezentau cu mult mai mult decât un exercițiu menit să-i antreneze oamenii.

Mărinimia lui Everam avea forma unei flori a soarelui, cu orașul propriu-zis în centru, din care porneau fermele și pășunile, ca niște petale largi. Orașul din mijloc era domeniul personal al lui Jardir și nu-i aparținea niciunui trib. Era alcătuit dintr-un cartier central, înconjurat de ziduri și de un oraș exterior mult mai întins. Petalele fuseseră împărțite între triburi, după mărimea lor. Kaji, Majah și Mehnding controlau teritorii întinse, cu ogoare și sate apărate de propriile glife. Triburile mai mici primiseră atât pământ cât puteau stăpâni, ba chiar și câte ceva în plus. Chiar și așa, pe margini erau sate *chin* neintrate pe de-a-ntregul sub jugul krasian, pur și simplu fiindcă nu existau destui *Sharum* și *dama* ca să le ia în primire.

O mare parte a războinicilor lui Jardir era împrăștiată pe petale – ceea ce însemna deopotrivă slăbiciune și putere. Descentralizarea forțelor îl slăbea din anumite puncte de vedere, dar pentru *alagai* era la fel de greu să-și aleagă o țintă cât de greu îi era lui să ghicească unde aveau să atace cu cea mai mare putere. Fiecare trib își avea propriile întărituri și era

dator să se asigure că oamenii și recoltele sale treceau de Asfințire cu bine în număr cât mai mare. Dar toate îi trimiteau lui Jayan o zecime din luptătorii lor, și anume pe cei mai buni, ca să apere capitala.

Pe Jayan îl găsiră pe terenul de instrucție, supraveghind adunarea acestor luptători de elită. Datorită turbanului său alb, era vizibil de la mare distanță, în mijlocul grupului său de *kai'Sharum*, cu vălurile lor albe. Asome îi era alături, călăuză a oamenilor în rugăciunea înălțată către atotputernicul Everam înainte de apusul soarelui și de deschiderea abisului lui Nie.

Cei doi tineri își ridicară privirile la apropierea părinților lor și, în ciuda rivalității care-i învrăjbea, Jardir n-ar fi putut spune că nu era încântat văzându-și cei doi fii mai mari alături, în fruntea forțelor sale. În copilărie, își doriseră să fie Sharum Ka și Andrah, iar tatăl lor visase același lucru. Jayan își primise deja titlul, iar Asome se pregătea pentru al său.

Jayan se înclină adânc, dar dezaprobarea i se citi clar pe față când își văzu mama sub cerul liber după ce *dama* cântaseră, dând de veste că apusese soarele. Asome era probabil la fel de nemulțumit, dar fața lui lipsită de expresie nu trăda nimic. În Sharik Hora, Jayan își însușise perfect strategia și deprinderile de luptă ale unui *dama,* dar disciplina bărbaților în alb era o lecție mai grea. Jardir se întrebă dacă dăduse dovadă de înțelepciune încredințându-i turbanul alb când era încă atât de tânăr. Era greu să vâri disciplina în capul cuiva care stătea deja pe un tron.

— Războinicii tăi sunt gata de inspecție, tată, spuse Jayan.

Deși nu se pricepea să-și ascundă sentimentele, nu era atât de prost încât să dea dovadă de lipsă de respect față de mama lui rostindu-și gândurile cu glas tare. Și asta nu din considerație față de tatăl lui – deși știau amândoi că Jardir și-ar fi trântit băiatul la pământ fără șovăire dacă s-ar fi crezut mai presus decât Damajah. Inevera impregnase în fiii ei o teamă față de ea însăși și, cu toate că nu mai erau copii, nesupunerea rămăsese o idee care-i umplea de fiori reci.

Niciunul dintre fiii tăi nu e demn, spuseseră zarurile și, în sinea lui, Jardir știa că e adevărat. Cu puterile împrospătate și tinerețea păstrată de magia coroanei și a suliței, ar fi putut trăi câteva sute de ani, cum trăise Kaji. Dar nu era atât de prost încât să neglijeze pregătirile pentru moartea sa. Dacă nu-și

putea găsi un moștenitor care să-i ia locul ca Shar’Dama Ka, poate i-ar fi putut lăsa lui Jayan sulița și lui Asome coroana. Se gândi din nou la secretul pe care i-l ascundea Inevera. Cine era celălalt bărbat pe care-l văzuse?

Inevera se uită la războinicii adunați și Jardir simți cum îi creștea inima de mândrie. În anii scurși de când luase turbanul alb, de Sharum Ka, îi transformase, plătind cu sânge și sudoare, dintr-un grup nedisciplinat, alcătuit din tot mai micile oști de strânsură ale triburilor, într-o forță de elită, unită de un țel comun și într-o vertiginoasă creștere.

Până și formațiile de *kha’Sharum* și *chi’Sharum* mărșăluiau cu precizie. Luptătorii *khaffit* dăduseră dovadă de o eficiență care îl uimea; cât despre verdeni, deși cei mai mulți rămâneau molâi și lași, numărul celor care prinseseră inimă era destul de mare. Ceilalți aveau să-i întârzie pe *alagai* destul de mult pentru ca să-i poată măcelări adevărații luptători, și aveau să plece la Everam cu sufletul purificat.

Se uită întrebător la Inevera, care se mulțumi să ridice din umuri.

— E așa cum m-am așteptat. Să facem turul lucrărilor de protecție.

Jardir se strădui să nu se simtă rănit când se întoarse spre Jayan și Asome.

— În noaptea asta, orașul interior vă aparține, fiii mei. Noi vom merge unde dorește Damajah. Ne vor proteja Sulițele Izbăvitorului.

Inevera îi puse mâna pe braț.

— Preaiubitule, m-aș simți mult mai în siguranță dacă garda noastră de onoare ar fi condusă de fiii noștri.

Jardir o privi curios, dorindu-și să apună soarele ca să poată străpunge vălul de seninătate de pe chipul ei, aflându-i adevăratele intenții. În cele din urmă, ridică din umeri.

Jayan se întoarse spre *kai’Sharum*, să le dea ultimele ordine. Unitățile de războinici începură imediat să părăsească terenul de instrucție, îndreptându-se spre posturile lor.

Asome se înclină adânc.

— E o onoare pentru noi s-o escortăm pe sacra noastră mamă.

Porunci să-i fie adus calul de luptă, alb ca al tatălui său, dar cu un diamant negru în frunte. Jayan îl ceru cu un semn pe al lui,

negru cu botul alb, cum îi erau și gleznele. Îi încadrară pe Jardir și Inevera, iar Sulițele Izbăvitorului îi urmară, călare pe mustangi mari, negri.

În timpul turului, Jardir se plânse – nu pentru prima oară – de jalnica lipsă de siguranță a orașului verdenilor. Slăbiciunea mulțumită căreia cuceriseră războinicii săi „Fortul” Rizon cu atâta ușurință îl înspăimânta când se gândea la următoarea Asfințire. Cu timpul, avea să facă din Mărinimia lui Everam o cetate mai greu de cucerit chiar și decât Sulița Deșertului, dar până atunci trebuia să se descurce cu ceea ce construiseră indolenții barbari nordici.

Orașul interior era cel mai ușor de apărat, dar și ținta cea mai probabilă, fiindcă adăpostea silozurile cu grâne și era centrul puterii lui Jardir. În lipsa unui Oraș de Jos bine clădit, tot acolo urmau să se adăpostească femeile și copiii din zonele exterioare. Chiar și femeile și copiii *chin.* La asta, *Damaji* protestaseră, dar Jardir nu le dăduse atenție. Era datoria bărbaților să apere femeile și copiii. Chiar dacă erau *chin.*

Verdenii pretindeau că, în ultima sută de ani, în orașul lor interior nu pătrunsese niciun *alagai,* dar Jardir bănuia că niciodată nu fusese pus la încercare cu adevărat. Zidul glifat abia dacă depășea înălțimea majorității demonilor pietrei. Zidarii și Glifarii lui îl întăriseră de când cucerise orașul, dar, în comparație cu marele zid glifat al Suliței Deșertului, continua să inspire milă. Jardir se uită la scorpionii și la aruncătoarele de pietre de pe nou-construitele creneluri și speră că erau de-ajuns ca să respingă un atac direct. Era pregătit și pentru lupta pe străzile orașului central, dar, dacă se ajungea la așa ceva, însemna că lucrurile merg foarte rău.

Următoarea linie de apărare era orașul exterior, de câteva ori mai mare decât cel interior și apărat de un zid glifat atât de scund încât un om putea sări peste el. Avea, din șase în șase metri, stâlpi de piatră glifați, asemănători cu obeliscurile, din Soarele Anoch, ca protecții suprapuse, pentru întărirea câmpului apărător.

Între toți stâlpii din orașul exterior existau legături, așa că alcătuiau o rețea menită să ferească orașul de atacurile din văzduh, apărând Noul Bazar, livezile și lanurile care asigurau supraviețuirea orașului interior.

Teritoriul fiind prea vast, *chin* nu-l glifaseră în întregime, rămăseseră multe buzunare, destul de mari ca să se poată înălța demonii la suprafață. Erau vânați în fiecare noapte, dar, dacă se ridicau foarte mulți, de-acolo s-ar fi putut infiltra. Deși recrutase *chin* cu miile, Jardir n-avea destui oameni ca să le păzească pe toate.

Dar, în ciuda tuturor slăbiciunilor sale, orașul era surprinzător de ușor de apărat. Un singur bolovan azvârlit ar fi putut distruge un stâlp glifat, dar golul ar fi fost imediat acoperit de altul, pentru că fiecare putea lucra independent de ceilalți. Asta da naștere unui soi de Labirint, adică un loc unde oamenii lui știau să lupte foarte bine, umplându-l cu momeli, cu gropi și cu puncte de ambuscadă. Orice *alagai* care ar fi încercat să-și croiască drum spre zidurile orașului interior ar fi fost hărțuit la fiecare pas.

În timpul inspecției se lăsă noaptea, aducând cu sine bine-venita vedere oferită de Coroană. Simțurile i se ascuțiră și mai tare când puterile lui prinseră viață, auzi țipete de *alagai* și zăngănit de sulițe și scuturi dinspre războinicii care-și pregăteau ambuscadele. Faptul că se simțea mai în largul său noaptea decât ziua părea un păcat, dar nimic nu se întâmpla fără voia lui Everam. Shar'Dama Ka trebuia să se simtă în întuneric ca acasă.

Se uită la fiii săi și începu să spere cât văzu că și ei cântăreau din priviri posibilitățile de apărare. Din când în când, dădeau peste grupuri de *Sharum* în plină luptă, dar, de cele mai multe ori, situația era sub control, luptătorii cu experiență făceau din demonii răzlețiți lecții vii pentru ceilalți. Una dintre înfruntările pe care le urmăriră se prelungi, dar se desfășură fără probleme și fără să fie nevoie de amestecul lor.

— Ai văzut tot ce doreai, nevastă? întrebă Jardir, după mai bine de o oră.

Se uită la aura ei cu atenție, dar era calmă și netedă, nu dezvăluia nimic.

— Aproape, bărbate. Inevera arătă o colină nu prea înaltă, aflată destul de aproape. Dar poate am putea vedea totul mai bine de acolo, de pe culme?

Jardir dădu din cap și se îndreptară în direcția arătată. Auzi zgomotul unei lupte, dar asta nu-l surprinse.

Din vârful colinei văzură, în valea de dedesubt, doi *dal'Sharum* zvelți care stăteau spate în spate, înconjurați de

demoni ai câmpului. Luptătorii păreau nevătămați, dar înfruntau de cel puțin trei ori mai mulți demoni, așa că era puțin probabil să rămână astfel. Și nu puteau spera să scape cu fuga. Nici măcar caii de luptă krasiani nu alergau mai repede decât un demon al câmpului.

Jardir se încordă, gata să se avânte în galop în ajutorul lor, dar Inevera ridică o mână.

— Mulțumește-te să privești, iubitule! Nu ne aflăm aici ca să intervenim.

Cei trei bărbați se uitară la Inevera, dar ea stătea senină în palanchin, cu aura calmă, deși impregnată de satisfacție. Se întoarseră să urmărească desfășurarea luptei.

— Cine sunt? întrebă Jayan. Din ce unitate? Buzunarul ăsta trebuia să fie curățat abia peste o oră.

În clipa aceea, cel mai mare dintre demoni rupse cercul, sărind la unul dintre războinici, care părea să fi lăsat garda jos. Fusese o amăgire, luptătorul se răsuci în clipa atacului și îi împinse sulița pe gât. Un alt demon se avântă prin deschidere, dar celălalt războinic avea scutul pregătit și îl blocă. Lovi la rândul lui, exact în încheietura unui picior din față, și demonul alunecă înapoi cu un scheunat.

Din partea opusă a cercului porniră alte atacuri, dar primul luptător își eliberă sulița plină de sânge de demon, se roti descriind cu precizie un sfert de cerc și-și aduse scutul exact la locul potrivit.

Măiestria celor doi îl impresionă pe Jardir într-o asemenea măsură încât nu observă de la bun început că loviturile nu erau însoțite de străfulgerări de magie. Se uită la Inevera.

— Sulițele nu sunt glifate?

Ea clătină din cap.

— Se luptă în stilul vechi, așa cum se lupta onoratul meu soț.

— Pe barba lui Everam, spuse Jayan.

El nu înfruntase niciodată un *alagai* fără o armă glifată. Asome păstra tăcerea, dar desena glife în aer, binecuvântându-i pe cei doi luptători.

Fără magia de luptă, un *Sharum* trebuia să dea lovituri foarte precise, fiindcă orice carapace de demon avea puține puncte slabe și creaturile se vindecau cu mare iuțeală. Demonii câmpului atacau cu viteza fulgerului, pocnind cu labele și înșfăcând cu fălcile, și uneori loveau aproape de pământ, iar

alteori se săltau pe picioarele din spate, lovind cât puteau de sus. După căderea unuia dintre ei, deveniră mai prudenți, fiare iuți și agile, ferindu-se de loviturile oamenilor chiar din clipa în care porneau.

Însă cei doi *Sharum* luptau cum nu mai văzuse Jardir vreodată, mișcându-se perfect la unison, ca un singur om cu două capete și patru brațe. Îi respinseră pe demoni în repetate rânduri, până când piciorul unuia se îndoi sub el, atins de ceea ce păruse o lovitură piezișă a unuia dintre războinici. Perechea începuse deja să se rotească, și celălalt luptător îl ucise înfigându-și vârful ascuțit al suliței în ochiul lui și în creierul de dincolo de ochi.

Pe urmă, în loc să intre într-o poziție de apărare mai bună, cei doi se puseră în mișcare cu o răbufnire, rotindu-se ca să lase un demon care se năpustise să pătrundă între ei. Apoi se apropiară brusc unul de altul, cu glifele de apărare de pe scuturi străfulgerându-le când striviră demonul între ele.

Demonii nu mai erau acum decât de două ori mai mulți și războinicii deveniră mai cutezători, se despărțiră și se lăsară înconjurați.

Idioți, se gândi Jardir. *De ce renunță la avantaj*?

Însă nu renunțaseră la nimic. Demonii se năpustiră asupra lor din toate părțile, dar ei își folosiră scuturile cu efect maxim și biciuiră aerul cu sulițele, parând și hărțuind în timp ce înaintau și păstrând controlul la fiecare pas. Un demon îl atacă pe unul dintre ei, avântându-se cu capul înainte, în timp ce avea sulița și scutul departe de corp, dar războinicul se apleacă și-și săltă piciorul, către spate, ca un scorpion, ca să lovească pe deasupra capului. Pocni demonul în plină față, azvârlindu-l într-o parte. Nu-i lăsă timp să-și revină, sări asupra lui și, cu o mișcare precisă, îi vâri sulița pe gât, omorându-l.

Și celălalt războinic ucisese între timp un demon. În lupta unul la unul, oamenii își aruncară scuturile, renunțând la apărare. Demonii căzură în cursă, repezindu-se la ei cu boturile deschise, dar războinicii, părând fiecare imaginea în oglindă a celuilalt, le împinseră între fălci cozile sulițelor, pe care le răsuciră înainte de a se rupe lemnul, folosind împotriva creaturilor avântul cu care-i atacaseră. Rotiră demonii care-și agitau disperați labele, trântindu-i unul peste altul și văzură, satisfăcuți, cum pătrundeau ghearele fiecăruia în celălalt, lăsând urme adânci.

Apoi își readuseră brusc sulițele în poziție de atac și le înfipseră în rănile creaturilor, împingându-le în carnea vulnerabilă de dedesubt.

Se opriră cu răsuflarea tăiată, uitându-se la leșurile de *alagai* din jur. Un demon zvâcni, dar cel mai apropiat războinic se grăbi să-i curme viața în timp ce Inevera își îmboldea cămila și începea să coboare dealul către ei.

Jardir și ceilalți o urmară, uluiți. Când se apropiară, războinicii se înclinară adânc, mai întâi către Inevera, apoi către Jardir. Când își îndreptară spatele, ochii celui din urmă aproape că ieșiră din orbite. Veșmintele de războinici ascundeau multe, dar aurele lăsau să se vadă rotunjimile trupurilor.

Femei.

— Shar'Dama Ka, spuseseră ele, la unison, cu voci melodioase, venim în fața ta pentru a răspunde chemării tale. Ne rugăm ca acești *alagai* să fie o ofrandă potrivită, adusă de primele tale *Sharum'ting.*

— *Sharum'ting*? repetă Jayan, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Ca răspuns, femeile își scoaseră turbanele și vălurile mișcându-se la unison, cu aceeași precizie ca în timpul luptei. Jardir își ținu răsuflarea, fiindcă le recunoscuse deja, după aure. Inevera era inteligentă. Nu putea s-o nege. Dar tocmai stârnise un cuib de viespi. Până și Asome își pierduse calmul.

— Pe abisul lui Nie, ce-i asta?!

— Shanvah? întrebă Shanjat, văzând-o în fața lor pe fiica lui și a lui Hoshvah, sora lui Jardir.

Dar cealaltă femeie umplu aura lui Asome de o furie atât de strălucitoare, încât Jardir clipi, deși nu o vedea decât cu coada ochiului. Era Ashia, fiica lui Ashan și a celei mai mari dintre surorile sale, Imisandre.

Prima Soție a lui Asome.

•

Se apropiau zorii; ferestrele cu vitralii din sala tronului începeau să se umple de culoare. Toate ritualurile străvechi ale primirii în rândul războinicilor fuseseră respectate. Tinerele femei omorâseră chiar mai mulți *alagai* decât se cerea, stătuseră față în față cu demonii sub cerul liber al nopții și nu dăduseră înapoi. Inevera aruncase zarurile pentru ele și

anunțase – firește – că erau demne de această onoare. Nu mai aveau de așteptat decât răsăritul soarelui – și hotărârea lui.

Nu era o hotărâre ușor de luat. Dincolo de adâncile implicații culturale, ar fi pierdut respectul și loialitatea unor aliați valoroși și ale unei părți din familie.

Se uită la Inevera, la enervant de multa mulțumire de sine din aura ei. Îl iubea, dar asta nu însemna că era întotdeauna de partea lui. Stătea pe patul ei de perne părând aproape plictisită, dar în realitate era foarte concentrată.

Jardir era așezat pe tronul său, alături de ea, uitându-se la Asome și Ashia, care se certau cu voci scăzute într-o mică firidă din capătul opus al sălii. Era nevoie de un foarte mic efort ca să vadă prin piatră, deslușindu-le aurele. Auzul lui ascuțit nu scăpa niciun cuvânt.

— Cum poți să mă faci de râs în halul ăsta? întrebă Asome, cu mâinile tremurându-i.

Jardir avusese grijă să-i aducă aminte că, în ochii lui, lovirea uneia dintre fiicele surorilor sale era un delict la fel de grav ca lovirea unei *dama'ting,* dar în aura lui Asome se vedea că ține oricum cont de asta.

— Te fac de râs? Aura Ashiei era plată și uniformă, ca a unui războinic care și-a îmbrățișat temerile și le-a dat deoparte. Bărbate, ar trebui să fii mândru de mine. Eu și Shanvah suntem primele femei din istoria Krasiei care au stat în noapte și au primit botezul sângelui de demon. Cum ar putea asta să-i aducă numelui tău altceva decât onoare?

— Onoare? întrebă Asome. Când defilezi prin oraș fără văl și în haine bărbătești? Unde e onoarea când fiecare bărbat pe care-l întâlnesc se gândește că nu sunt în stare să-mi controlez propria nevastă?

— Nu vreau să fiu controlată! se răsti Ashia. Tu și fratele meu mi-oți fi convins tatăl să mă dea ție, dar asta n-a fost niciodată dorința mea.

— Nu sunt demn de tine? întrebă Asome. Al doilea fiu al Izbăvitorului nu ți-e de-ajuns? Poate-ți doreai să-i fii dată lui Jayan?

— Și eu sunt de același sânge cu Izbăvitorul, sunt o prințesă a tribului Kaji. Nu doresc să-i *fiu dată* nimănui!

Asome clătină din cap, cu o nedumerire sinceră în aură.

— Nu sunt un soț bun? Nu-ți ofer tot ce-ți dorești? N-am pus un copil în tine?

— Ție și lui Asukaji nu v-a păsat niciodată câtuși de puțin ce doresc eu. M-ai îmbrăcat în mătase și m-ai scăldat în lux, dar altminteri nu te-ai gândit la mine decât în noaptea nunții noastre, când Asukaji s-a uitat la noi și și-a dezmierdat mădularul cât ai pus tu un copil în mine, și patruzeci de săptămâni mai târziu, când voi doi mi-ați smuls din brațe fiul nou-născut.

— O să-ți dau mai mulți copii, făgădui Asome. Fii. Fiice…

Jardir își dădu seama că se străduia cu disperare să priceapă ce voia ea, fie și numai ca s-o facă să se răzgândească și să-și salveze reputația.

— Nu, spuse ea. Nu sunt doar un pântece care să poarte copiii tăi, fiindcă Asukaji n-o poate face! Tu și prietenul tău de pernă aveți fiul pe care vi l-ați dorit. De-acum o să-mi am propria viață.

Aura lui Asome se înroși, iar a Ashiei arăta că intenția lui Asome de a o lovi îi era cunoscută și chiar îl întărâta. Plănuise deja să-i pareze loviturile și să riposteze.

— Asome! tună Jardir. Vino lângă mine!

Cei doi se întoarseră spre el și încordarea momentului se spulberă. Asome se îndepărtă de soția lui cu pași mari, fără să-i mai arunce nicio privire.

— Tată! strigă el. Nu poți îngădui să continue nebunia asta!

— Sunt de acord, zise Ashan, care stătea la picioarele tronului, alături de Asukaji.

După cum se vedea clar în aura lui, se aștepta ca Jardir, ca dovadă a afecțiunii pe care și-o purtau și a loialității unuia față de celălalt, să n-o condamne pe fiica lui neghioabă la o viață de *Sharum.*

— Mi-am dat cuvântul, Ashan, spuse. Nu voi fi sperjur.

— Izbăvitorul are dreptate, nu poate fi sperjur, spuse Aleverak.

Toată lumea se uită la conservatorul *Damaji* cu surprindere; nimănui nu-i venea să creadă că era gata să-și dea aprobarea.

Jardir n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului, dar îl adora pe *Damaji* Aleverak. Nu era întotdeauna de acord cu el, dar onoarea bătrânului era mai mare decât a oricărui bărbat pe care-l mai întâlnise vreodată. Chiar și după ce-i rupsese brațul,

Jardir nu izbutise să-l facă să se teamă de el. Puteai conta întotdeauna pe Aleverak să contrazică hotărârile lui Jardir.

Înainte de a fi luate. Pe urmă, oricât de prostești le-ar fi crezut, Aleverak se supunea poruncilor lui Shar'Dama Ka și era gata să ucidă pe oricine nu le dădea ascultare. Jardir îi privi aura și simți ceva asemănător cu ceea ce simte un fiu pentru tatăl său. Îi fusese cel mai important potrivnic pe drumul către Tronul de Cranii, iar acum era, probabil, singurul om în care se putea încrede pe deplin.

Ashan părea gata să răspundă când Aleverak îl opri, ridicând o mână. Se uită la Jardir și aura i se răci.

— Dacă Izbăvitorul consideră că se cuvine să-i îngăduie unei anumite femei să devină *Sharum*, atunci așa trebuie să fie. Dar hotărârea ta nu trebuie să nege îndatoririle prescrise în Evejah pentru o fiică și pentru o soție. Căci nu le-a poruncit însuși Kaji să fie supuse?

Ideea schimbă aura Ineverei, umplând-o de amuzament. Everam știa că ea era oricum, numai supusă nu. Jardir pufni și regretă imediat ce văzu că sunetul îl ofensase pe orgoliosul Aleverak.

— Înțelept ai grăit, *Damaji*, se grăbi să spună și se destinse când aura bătrânului se liniști. E adevărat că, dacă vreau, pot să-mi modific cuvintele.

— Atunci modifică-le! se auzi de îndată un strigăt din partea opusă a încăperii.

Jardir își ridică privirea în timp ce Hasik striga, cu întârziere:

— Sacra Mamă!

Încă în straiele negre pentru somn, Kajivah dădu buzna în încăpere, urmată de surorile lui, Imisandre și Hoshvah, trei aure la fel de ultragiate. Lângă el, frica răci aura Ineverei, din care dispăruse orice urmă de mulțumire de sine și îngâmfare.

Interesant, se gândi el, cu ochii îndreptându-se spre soția lui și urmărindu-i acel fir al sentimentelor care o lega de Kajivah. *Crede că mama mă poate influența atunci când sfetnicii mei nu pot.*

Când se uită din nou la Kajivah, nu putu să nege că soția lui avea motiv de îngrijorare. De-a lungul anilor, sacra lui mamă se supărase uneori pe el. De așa ceva nu era străin. Dar nici măcar nu visase vreodată că ar fi putut îndrepta o asemenea furie împotriva lui.

— E vina ta, spuse Kajivah, și din toate colțurile încăperii se auziră icnete. Asta se-ntâmplă fiindcă le-ai refuzat nepoatelor tale albul.

Asome dădu din cap.

— A fost destul de rău că i-ai spus lumii întregi că nu sunt demne de favorurile lui Everam. Acum hotărăști că ar trebui să facă parte dintr-un zid de sulițe, ca un războinic de rând?

Jardir își simți furia în clocot. Săltă marginea robei sale albe, arătând negrul de dedesubt.

— *Eu* sunt un luptător de rând, fiule. Ca și fratele tău mai mare.

Se uită la aura lui Jayan, deloc surprins fiindcă băiatului nu-i păsa ce-o să hotărască. Jayan nu-și dorea bătaia de cap dată de femeile războinice, dar era de părere că pentru așa ceva nu merita să-și înfrunte tatăl. Era mulțumit să stea pe margine, bucurându-se de suferința lui Asome.

— A fost o vreme când m-ai implorat să fac și din tine un războinic, îi spuse Jardir lui Asome. Plâng după băiatul ăla. Onoarea lui era fără margini.

— Am condus oameni în noapte, ripostă Asome.

Jardir își regretă insulta când văzu cât de adânc rănise sufletul fiului său, dar nu era momentul potrivit pentru răsfăț.

— Din spatele lor, spuse. Ca tactician și general ești maestru, fiule, dar n-ai simțit niciodată pe față răsuflarea scârboasă a unui *alagai.* Altminteri ai fi avut mai mult respect pentru suliță.

— Tata spune un adevăr, frate, zise Jayan.

Aura lui arăta limpede ce urmărește, încerca să pară înțelept, intrând în același timp pe sub pielea tatălui său și lovindu-și fratele cu piciorul, de dragul de a o face.

Jardir aruncă spre el o privire nemulțumită și îi văzu aura micșorându-se.

— Aș fi binecuvântat de Everam dac-aș putea să vă topesc pe amândoi, amestecându-vă ca argintul cu aurul, ca să-mi fac un moștenitor potrivit.

— Eu am respectat întotdeauna sulița, fiule, spuse Kajivah. Și te-am crescut ca s-o respecți și tu, nu-i așa? Everam știe că mi-a fost greu fără Hoshkamin…

Aura Ineverei era încărcată de exasperare, ca și cum ar fi țipat, dar asta nu putea s-o simtă decât Jardir. Ceilalți o vedeau studiindu-și unghiile vopsite, de parcă ar fi fost mai importante

decât ceea ce se petrecea. Știa că nu e bine să-l silească pe Jardir s-aleagă între ele în public.

— Dar te-am învățat și să respecți femeile, continuă Kajivah. Să le aperi și să le prețuiești. Să le ții noaptea în siguranță și să le porți de grijă. Și acum vrei să le faci să lupte? Pe urmă o să le ceri copiilor să pună mâna pe arme?

— Dacă va fi necesar ca să triumf în Sharak Ka, răspunse Jardir, făcând-o până și pe Kajivah să bolborosească, amuțind imediat.

Își roti privirea prin încăpere, în căutarea altor păreri, și ochii i se opriră asupra lui Shanjat. Îl cunoștea din copilărie, când fuseseră împreună în *sharaj,* și luptaseră și sângeraseră alături în noapte de nenumărate ori. În aura *kai'Sharum*-ului se purta o luptă, dar nu putea să-i deslușească înțelesul fără mai multe informații.

— Și tu, Shanjat? Ce-ți spune inima? Vrei să-ți vezi fiica mânuind sulița?

Shanjat îngenunche în fața tronului, așezându-și sulița alături, își puse mâinile pe podeaua de marmură și-și apăsă fruntea pe ea.

— N-am dreptul să pun sub semnul întrebării hotărârea ta, Izbăvitorule. Așa cum n-am dreptul nici să pun sub semnul întrebării sentimentele lui Damaji Ashan față de fiica lui sau ale lui *Dama* Asome față de soția sa.

Își săltă fruntea și se lăsă pe călcâie.

— Cât despre mine, dacă m-ai fi întrebat ieri, mi-aș fi ridicat glasul, revoltat de ideea că aș putea avea femei alături, într-un zid de sulițe sau că aș putea să mă-ncred într-una dintre ele să-mi apere spatele în *sharak.* Se uită la Shanvah și aura i se umplu de dragoste. Dar nu pot să neg că lupta acestor două războinice a fost splendidă. Nu mă pot gândi la niciun bărbat, nici măcar la unul din rândurile Sulițelor Izbăvitorului, care ar fi putut lupta mai bine. Când și-au scos vălurile și am văzut chipul fiicei mele, n-am fost nici șocat, nici furios, am fost mândru.

Shanvah răspunse la privirea tatălui ei. Din sentimentele care îi legau, Jardir înțelese că ea abia dacă îl cunoștea – îl ignorase, în favoarea fraților ei, și fusese luată din casa lui la o vârstă fragedă, ca să fie instruită în Palatul Dama'ting. Până atunci nu simțise mare lucru pentru Shanjat, dar cuvintele lui atrăseseră, dinspre ea, un val de dragoste.

Jardir dădu din cap, căzând pe gânduri.

Inevera își drese glasul.

— Bărbate, cu tot respectul, ai cerut părerea bărbaților sfinți și a sfetnicilor tăi. Ai cerut-o pe a taților și pe a mamelor. Ai cerut-o pe a soților și pe a fraților. Ai întrebat și *alagai hora.* Ai vrut să știi ce cred toți și toate, în afară de cele două femei.

Jardir dădu din cap, apoi le făcu semn celor două posibile *Sharum'ting* să se apropie.

— Iubitele mele nepoate, spuse, în vreme ce ele îngenuncheau în fața lui, știți că, în ochii mei, ca și în ai lui Shanjat, onoarea voastră e fără margini. Dar nu pot nega că mă sperii când mă gândesc că vă veți afla sub cerul nopții. Dacă ați vrut să-mi dovediți mie ceva, ați izbutit. Dacă ați vrut să mă onorați pe mine și să-i onorați pe străbunii noștri, ați izbutit. Nu e nevoie de nimic mai mult ca să vă bucurați de toată stima mea și nu vreau să vă văd pornind pe calea asta fiindcă vă împing unii, sublinie el, uitându-se la Inevera, sau fiindcă vreți să fugiți de alții. Aici ochii i se îndreptară spre Asome. De aceea vă întreb: asta e ceea ce vă doriți voi, cu adevărat?

Amândouă răspunseră fără șovăire.

— Da, unchiule.

— Gândiți-vă bine, insistă Jardir. Dacă alegeți sulița, viețile voastre se vor schimba pentru totdeauna. Poate că vă uitați la *Sharum* și vedeți doar excesele care le sunt îngăduite, însă acestea se plătesc scump. În noapte găsești glorie, dar și durere și pierderi. Sânge și sacrificiu. Vezi orori care te bântuie și când ești treaz, și când dormi.

Femeile dădură din cap, iar el continuă.

— Vouă o să vă fie mai greu decât bărbaților. Orice *Sharum* se va aștepta să fiți slabe și nu va ține cont de ordinele voastre. Veți fi provocate și va trebui să fiți luptătoare de două ori mai bune decât orice *zahven* al vostru bărbat până când le veți câștiga respectul. Și n-o să fie ușor, iar eu n-o să vă pot ajuta. Dacă bărbații nu vor îndrăzni să vă lovească doar fiindcă se tem de mine, va însemna că nu vă respectă.

Ashia își ridică privirea spre el.

— Am știut întotdeauna că Everam a ales pentru mine o cale diferită de cea menită fiicelor tale. Acum, după ce am stat în noapte, înțeleg de ce. Dacă îmi fac de râs bărbatul, dizolvă

cununia noastră, ca să-și poată găsi o *Jiwah Ka* mai demnă de el. Mie îmi e menit să mor în gheare de *alagai.*

Shanvah dădu din cap și o luă de mână în timp ce pe fereastră pătrundea prima rază de soare a dimineții.

— În gheare de *alagai.*

La noapte o să câștigi luptători, spusese Inevera, *dar mâine o să pierzi alții.* Dar ce putea să-nsemne? Că o să le refuze? Sau că oamenii săi se vor revolta fiindcă erau nevoiți să lupte alături de femei?

Clătină din cap. Spuseseră același lucru când făcuse *kha'Sharum.* Care acum îl slujeau cu onoare. N-avea să piardă luptători, fiindcă așa hotăra el. Detestase modul rușinos în care fusese tratată mama lui când era copil, fiindcă n-avea un bărbat care s-o apere. Se îngrozise la gândul că ar fi putut să moară și el pentru ca surorile lui să fie luate apoi de *dama* local și vândute ca *jiwah'Sharum.*

Își plimbă privirea pe deasupra Curții sale.

— Nu doresc să pun femeile să lupte, dar Sharak Ka ne bate la ușă și n-o să refuz pe nimeni care se oferă să intre în rândul războinicilor. Kaji le-a interzis femeilor să mânuiască sulița, dar primul Izbăvitor avea o armată de milioane de oameni. Eu n-o am, dar trebuie să port același război. Arătă către femeile îngenuncheate cu Sulița lui Kaji. Vă numesc *kai'Sharum'ting.*

Kajivah scoase un strigăt de durere.

— Sacrul meu tată, spuse Asome. Dacă soția mea nu se sinchisește de legămintele ei față de mine, te rog să ne divorțezi acum, așa cum a cerut ea.

Ashan îi aruncă lui Asome o privire tăioasă. Cununia fiicei lui cu fiul lui Ahmann întărise legăturile dintre familiile lor și, dacă ar fi fost anulată, reputația tuturor ar fi avut de pierdut.

— Nu, spuse Jardir. Tu și nepoata mea v-ați rostit legămintele în fața lui Everam și n-o să vă las să vă luați cuvintele înapoi. Ea îți e în continuare *Jiwah Ka,* iar tu n-o vei lipsi de timpul petrecut cu micul Kaji. Un fiu are nevoie de mama lui.

— Și nepoatele mele vor merge la *alagai'sharak* în fiecare noapte? întrebă Kajivah.

— Nu e neapărat necesar, răspunse Inevera.

Kajivah se holbă la ea, șocată.

— Cum adică?

— Mulți *dama* au gărzi personale, alcătuite din *Sharum* chemați la *alagai'sharak* numai în zilele Asfințirii. Dacă pe onoratul meu soț nu-l nemulțumește asta, le voi lua ca gardă pentru mine.

Jardir dădu ușor din cap către ea și n-avu nevoie să-i vadă aura ca să știe că soția lui își regăsise mulțumirea de sine.

— Chiar și numai de Asfințiri, ar fi o greșeală să le lași în primele linii, spuse Asome. Vor abate atenția bărbaților, care trebuie să se uite numai înainte.

— Războinicii mei se vor învăța cu ele, spuse Jardir, deși știa că nu e chiar atât de simplu.

Asome dădu din cap.

— Poate. Dar e o lecție pe care vrei s-o începi când se preumblă Alagai Ka pe suprafața pământului?

Jardir strânse din buze.

— Nu, răspunse, într-un târziu. Nu știu ce-o să aducă Luna nouă și nu e momentul potrivit să ne forțăm norocul.

Asome își marcă mica victorie cu un zâmbet ușor disprețuitor.

— Dar e valabil și pentru *dama,* adăugă Jardir.

Asome îl privi cu ochi ceva mai mari decât de obicei.

— Ce?

— Mărinimia lui Everam o să cadă în haos fără *dama,* răspunse Jardir. Așa că n-o să vă pun în pericol de Asfințire înainte de a ști cu ce avem de-a face în fiecare lună. În nopțile cu Lună Nouă poți coborî în partea subterană a palatului, cu mama și cu soția ta.

Jayan își înăbuși râsul, dar nu atât cât ar fi trebuit ca să n-ajungă la urechile fratelui său.

Ai grijă, bărbate, se gândi Inevera, uitându-se cum se sfidau din priviri Ahmann și Asome. *E totuși fiul tău, și are mândria lui.*

Din fericire, la ușă se stârni o agitație care puse capăt înfruntării lor tăcute. Inevera văzu un singur *Sharum* intrând în sală cu pași mari. Era slab, tras la față, cu robele negre pline de noroi, și puțea. Îi simțea mirosul, deși se afla în celălalt capăt al încăperii.

Odată ajuns în fața Tronului de Cranii, războinicul se sprijini în suliță și căzu în genunchi.

— Shar'Dama Ka, îți aduc o misivă urgentă de la prima ta fiică, sacra Amanvah.

Ahmann dădu din cap.

— Ghilan asu Fahkin, nu? Ai fost trimis în Nord, să aperi caravana Maestrei Leesha. Ce s-a întâmplat? Fiica și logodnica mea sunt în siguranță?

Logodnica. Cuvântul încă o mai înjunghia pe Inevera.

— Erau în siguranță amândouă când am plecat, Izbăvitorule, dar se părea că au o… neînțelegere.

— Ce fel de neînțelegere? întrebă Ahmann.

Ghilan clătină din cap.

— Nu știu, dar cred că scrisoarea sacrei tale fiice îți va da răspunsul.

Întinse un mic sul de pergament, sigilat cu ceară.

Ahmann dădu din cap și-i făcu semn lui Shanjat să ia scrisoarea. Shanjat îi era *kai* lui Ghilan, dar războinicul sări totuși în picioare și se trase înapoi.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Ahmann.

— Shar’Dama Ka, sacra ta fiică mi-a cerut să jur că n-o să pun scrisoarea decât numai și numai în mâna ta.

Ahmann încuviință fără vorbe și îi făcu semn să se apropie. Ghilan urcă treptele în grabă și căzu din nou în genunchi când ajunse destul de aproape. Întinse scrisoarea ținând ochii în jos. Și vorbi cu voce scăzută, ca să nu poată fi auzit decât de Ahmann și Inevera.

— Trebuie să spun asta, Izbăvitorule. După cum a recunoscut ea însăși, Maestra Leesha m-a otrăvit ca să nu pot ajunge la tine.

— A vrut doar să te amăgească, spuse Ahmann.

Tânărul *Sharum* clătină din cap.

— Îmi cer iertare, Izbăvitorule, dar nu e așa. După două zile, am început să mă simt slăbit. În a treia, am căzut de pe cal și am zăcut ore de-a rândul, așteptându-mi moartea.

— Cum ai supraviețuit? întrebă Inevera.

Războinicul se înclină în fața ei.

— Se lăsa noaptea, Damajah, și m-am gândit că e mai bine să mor în gheare de *alagai* decât zăcând în țărână, cu puterea stoarsă de otrava unei femei.

Ahmann dădu din cap.

— Inima ta e a unui adevărat *Sharum,* Ghilan asu Fahkin. Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— Abia puteam să mă țin pe picioare, dar m-am ascuns și am avut răbdare, am așteptat un *alagai* prost, care să se-apropie

prea mult. După ceva timp, a apărut un demon al câmpului, care mi-a luat urma după miros. Când a ajuns lângă ascunzătoarea mea, l-am lovit cu toată forța care-mi mai rămăsese.

— Și ai căpătat putere, ghici Inevera.

Ghilan dădu din cap.

— Cei care ucid creaturile lui Nie se bucură de binecuvântările lui Everam. Calul meu fugise, și am mai vânat încă două nopți până ce mi-am revenit pe deplin. Îmi cer iertare pentru întârziere, dar am venit cât de repede am putut.

Ahmann își puse mâna pe umărul lui.

— Sunt mândru de tine, Ghilan asu Fahkin. Știu că onoarea ta e nemărginită. Acum du-te în marele harem și pune-le pe *jiwah'Sharum* să te îmbăieze și să te aline ca să ai apoi parte de somnul care ți-e necesar.

Tânărul dădu din cap și părăsi încăperea la fel de repede cum intrase. Ahmann deschise scrisoarea, o citi, apoi i-o întinse Ineverei.

— Îmi pare rău, bărbate, spuse ea, trecându-și privirea peste rândurile scrise, dar te-am prevenit.

— Zarurile tale au avut din nou dreptate. Am câștigat două *Sharum'ting* noaptea și, în dimineața următoare, i-am pierdut pe războinicii din Văiuga.

— Asta nu-mi face nicio plăcere, preaiubitule, dar nu e întrutotul adevărat. Dacă te alină cumva, n-ai cum să pierzi cu adevărat ceea ce n-ai avut niciodată.

El clătină din cap cu tristețe.

— Nu mă alină nicidecum, nevastă.

•

Inevera înlătură piatra care masca unul dintre numeroasele ascunzișuri din Sala Negurii. Înăuntru se afla o cutie mică, cu glife pentru frig și cu miezul dintr-un os de demon, care-i dădea energie. Avea pe toată suprafața un strat subțire de promoroacă.

O deschise și scoase dinăuntru o bucată țeapănă de mătase, înfășurată într-o altă pânză. Avea o mare valoare, dar acum, când avea din nou zaruri, iar Maestra Leesha fusese în sfârșit dată de gol, era timpul să arunce zarurile pentru vrăjitoarea din Nord.

Mătasea era una dintre numeroasele ei batiste, folosită ca să tamponeze sângele pierdut de Leesha în timpul luptei lor din camera cu perne. Tăie cu mare grijă bucățelele însângerate și le aruncă într-un mic vas cu lichid aburind. După ce dispăru tot sângele din mătase, turnă noua licoare peste zaruri și le amestecă.

— Atotputernice Everam, se rugă ea, dă-mi cunoașterea celor legate de Leesha, fiica lui Erny din familia Paper din tribul Văiuga.

Amestecă zarurile pentru o ultimă oară, apoi le aruncă.

Și icni.

... Îți este *zahven* și poartă un copil...

27. ASFINȚIREA

333 D.Î., TOAMNA
Asfințire

— Cum lucrează? întrebă Jardir, holbându-se fascinat la Tronul de Cranii, acum placat cu electrum.

Inevera trăsese perdelele groase din sala tronului, așa că-și putea întrebuința vederea oferită de coroană, deși de apusul soarelui îi mai despărțea o oră. Văzu șuvoiul neîntrerupt de energie radiat de tron în toate direcțiile. Centrul îi strălucea, înfierbântat de magia concentrată, ca un soare în miniatură.

— Tronul tău proiectează un..., începu Inevera.

— ... un câmp de glife, încheie Jardir, în locul ei. Nici măcar prinții lui Nie nu vor putea să se apropie de palatul meu... Se întoarse și urmări calea magiei, uitându-se prin zidurile groase, de piatră, așa cum se uită alții prin sticlă... Vor rămâne la câțiva kilometri distanță.

E cu adevărat uimitor. Coroana lui Kaji putea și să respingă *alagai*-ii. În ultimele săptămâni, Jardir învățase să-i stăpânească puterile, să extindă protecția oferită lui până la o distanță care o depășea pe cea de la care putea fi atins. Dacă el nu voia, niciun *alagai* nu putea ajunge decât la cel mult o jumătate de kilometru de el. Putea să apere o armată pe câmpul de luptă, dar asta îi proteja tot orașul interior, ba chiar și ce se afla dincolo de el. Demonii puteau să-i lovească zidurile, ba chiar să le doboare, dar n-aveau cum să treacă vreodată de ele.

Se uită din nou la Inevera, cu buzele arcuite într-un zâmbet.

— Nu te-am întrebat ce-a făcut, preaiubito. Te-am întrebat cum a făcut-o?

Șocul inundă aura Ineverei, urmat de dezamăgire, pentru că nu putea să-i înfățișeze minunata ei creație strop cu strop, incitându-l cu fiecare mică dezvăluire.

Data viitoare las-o să-și savureze momentul de glorie, se dojeni el. *Cu un asemenea dar, și-a câștigat dreptul ăsta de o mie de ori.*

Spre surprinderea lui, Inevera râse. Nu acel scurt hohot disprețuitor pe care i-l arunca în față când și când, ci unul plin, molipsitor și sincer. În întreaga creație a lui Everam nu exista un sunet mai frumos!

— Tot timpul o să mă uluiești, Ahmann, spuse ea. Ori de câte ori încep să am îndoieli, îmi reamintești că ești cu adevărat Shar'Dama Ka.

Jardir ar fi putut bănui că nu era sinceră, însă aura ei se umplu de mândrie și știu că fiecare cuvânt era purul adevăr. Întinse mana și îi atinse obrazul, și văzu fiorul care trecu prin sufletul ei.

— Te înțeleg perfect… Damajah.

Se aplecă și o sărută, simțindu-se inundat de pasiunea radiată de ea. Poate că îl mințea când credea că e necesar, dar iubirea pe care i-o purta era sinceră. Putea cere un bărbat mai mult de-atât de la Prima lui Soție?

Când își desprinse buzele de ale ei, Inevera se retrase, strunindu-și sentimentele. Uluit de puterea cu care se controla ea, văzu haosul din aura ei răcindu-se și ordonându-se cu iuțeală. Momentul nu era potrivit.

— Sacrului tău tron i-a fost adăugată țeasta un prinț *alagai,* și asta a mărit puterea glifelor gravate pe craniile numeroșilor Sharum Ka care au pierit ca niște martiri de-a lungul veacurilor, îl lămuri Inevera. Am întrebuințat aproape tot electrumul ca să-l placăm…

— Aproape? întrebă Jardir, zâmbind.

Inevera îi întoarse zâmbetul, arătându-i zarurile ei, acum în siguranță, acoperite de metalul de un alb strălucitor.

— Tu ai uneltele tale, iar eu le am pe ale mele.

Aura ei îi dezvălui că nu-și placase doar zarurile, dar o lăsă să-și păstreze secretele. Era Damajah și se cuvenea să se folosească de o putere a ei înseși.

— N-am greșit când ți-am încredințat ție metalul, spuse Jardir. Nu mă-ndoiesc că Abban i-ar fi găsit o utilizare ingenioasă, dar nu s-ar fi gândit niciodată la ceva atât de…

— Dezinteresat? propuse Inevera, și el nu putu să nu râdă.

— Lipsit de profit, încuviință el.

— Nu trebuie să ai încredere în *khaffit,* bărbate.

— Abban îmi e tot atât de loial ca tine.

Inevera clătină din cap.

— Își e loial mai întâi lui însuși, și abia apoi ție.

Jardir dădu din cap. *Același lucru se poate spune despre tine, Mireasă a lui Everam.*

— E cu totul altceva să te afli mai întâi în slujba Ziditorului, ripostă ea.

— Da, încuviință Jardir. Și nu. Niciun muritor, fie el bărbat sau femeie, nu poate avea cu adevărat încredere în altul, preaiubito. Totuși, dacă vrem să triumfăm în Sharak Ka, trebuie să găsim cumva o cale. Asfințirea e ca și aici. Acum trebuie să înfruntăm întunericul, nu să ne facem griji pentru pumnalele otrăvite din spatele nostru.

Inevera deschise gura, gata să răspundă, dar el îi puse un deget peste buze.

— Tu ești Mireasa lui Everam, nevastă, însă eu sunt acela care crede cu adevărat. Nu doar în Ziditor, ci și în copiii Lui.

— *Credința nu împletește niciodată în locul tău,* spunea mama, zise Inevera. Ziditorul îi ajută pe cei care merită.

Aura ei îi arăta că-l consideră un neghiob curajos.

— Ziditorul ajută, repetă el. Crezi că găsirea metalului sacru al lui Kaji cu doar câteva săptămâni înainte de cea mai mare punere la încercare a domniei mele a fost o coincidență? Nu ne luptăm cu Nie de unii singuri, deși nu-i doboară El însuși pe *alagai.* Iar dacă mie îmi e menit să izbăvesc această lume, trebuie să cred că, în ciuda tuturor deosebirilor dintre noi, nimeni, fie el bărbat, femeie sau copil, nu-și dorește s-o vadă căzută sub stăpânirea demonilor.

Inevera nu-l mai contrazise, dar aura ei îi arăta că n-o convinsese deloc.

— Mama ta fost împletitoare? întrebă el, încercând să schimbe vorba. Credeam c-a fost *dama'ting.*

Aura ei se învolbură brusc. Era un tumult în care se amestecau șocul, frica și un secret. Îndeajuns ca să umple mintea lui de întrebări, dar nu și ca să ofere răspunsuri. Se întrebă dacă asta i se întâmpla ei când arunca *alagai hora.*

— Nu vorbești niciodată despre familia ta, insistă, privindu-i aura cu atenție.

Află că se străduia cu disperare să ocolească întrebarea și să schimbe vorba. Avea mirosul unui animal încolțit, care preferă să fugă în loc să lupte. Pe urmă pieptul i se ridică și îi coborî de câteva ori ritmic și o seninătate calmă se revărsă asupra ei ca un val.

— Cele mai multe *dama'ting* sunt fiicele ordinului nostru, spuse ea. Dar câteva sunt chemate de zaruri, la *Hannu Pash.* Când suntem chemate rupem orice legătură cu familia, care, începând din acel moment, nu mai știe nimic despre noi.

Era fascinat. Absolut toate cuvintele rostite de ea erau adevăruri, dar apăreau în aura ei ca o minciună.

— Dar tu n-ai rupt legătura.

Inevera zâmbi. Așa abătea întotdeauna atenția în vreme ce propria respirație îi reda calmul. Se întreba cât de mult știe el, dacă o spionase. Își alegea cu grijă cuvintele, ca să nu dezvăluie nimic din ceea ce nu dorea.

Un joc de care Jardir se săturase.

— *Jiwah,* lasă prefăcătoria deoparte.

Tonul lui era aspru și o văzu repezindu-se să profite, să se folosească de prilej ca să se înfurie, ocolind subiectul. Sprâncenele i se uniră într-o expresie furtunoasă de care se folosise destul de des ca s-o aducă la perfecțiune.

Jardir zâmbi.

— Renunță și la asta.

Se apropie de ea și o luă în brațe. Inevera se crispă și el simți o ușoară împotrivire când o trase mai aproape.

— Mă iubești, *jiwah*?

— Firește, bărbate, spuse ea, fără șovăire.

— Și ai încredere în mine?

În aura ei apăru un ghimpe și răspunse după o mică întârziere.

— Da.

Nu era o minciună – nu în adevăratul sens al cuvântului dar nu era nici adevărul.

— Nu știu ce secret legat de familia ta îmi ascunzi, spuse el. Dar văd că există unul, și asta mă dezonorează.

Inevera se trase înapoi și încercă să vorbească, dar Jardir clătină din cap.

— Când ne-am cununat, n-a luat naștere o legătură doar între noi doi. Familia ta a devenit și a mea, iar familia mea a devenit și a ta. Indiferent despre ce-ar fi vorba, am dreptul să știu.

Inevera se uită la el vreme îndelungată, cu aura atât de haotică, încât nu putea ghici care o să-i fie răspunsul. Dar se liniști din nou.

— Părinții mei sunt în viață și în Mărinimia lui Everam. Sunt pentru mine, deopotrivă, motiv de mândrie și de rușine și mă tem de ceea ce li s-ar putea întâmpla dacă legătura dintre ei și mine ar fi descoperită. Inevera întâlni ochii lui Jardir și se înclină. Am greșit ascunzându-ți acest secret, preaiubitule. Pentru asta te rog să-mi primești scuzele.

Jardir dădu din cap.

— Le accept cu o singură condiție.

Inevera înălță dintr-o sprânceană.

— Vreau să-i cunosc, spuse el.

— Nu cred că e înțelept, bărbate. Ar fi în pericol…

— Sunt Shar'Dama Ka. Am sute de rude. Crezi că nu-i pot apăra?

— Nu fără să renunțe la viața simplă de care se bucură acum, departe de intrigile din palat.

Jardir râse.

— Poți trage sforile ca să-mi aduc nepoatele în rândurile războinicilor, dar nu poți pune la cale o întâlnire între mine și părinții tăi, departe de ochi iscoditori? Știm amândoi că, dacă vrei, poți s-o faci.

Inevera se uită la el, încă prudentă.

— Și dacă nu vreau?

Jardir ridică din umeri.

— Atunci înseamnă că sunt al treilea în ochii tăi, nu al doilea, după Everam, cum pretinzi.

•

Draperiile erau încă trase când intrară sfetnicii în sala tronului. Câteva lămpi cu ulei își răspândeau lumina artificială, îngăduindu-i lui Jardir să-i privească pe Jayan și pe cei doisprezece *Damaji* ai săi folosindu-se de puterea Coroanei. Alături de fiecare conducător de trib se afla al doilea fiu al său din tribul acela, doar lângă Ashan stătea nepotul său. În afară de Asome și Asukaji, amândoi de optsprezece ani, toți ceilalți aveau cincisprezece. Nu mai erau copii, dar nici bărbați, și încă mai purtau *bido*-ul alb de *nie'dama,* cu o fâșie de pânză albă aruncată peste un umăr.

Vedea, în aurele lor, că *Damaji* încă le mai purtau pică băieților care le înlocuiseră propriii moștenitori. Teoretic, conducerea unui trib nu era ereditară, ca în ținuturile verzi, dar,

practic, frații, fiii și nepoții unui *Damaji* dețineau toate avantajele.

Mai mult decât atât, Jardir vedea legăturile care-i țineau pe acei bărbați alături de el ca pe niște fire în aer. Poate că *Sharum* și *dama* de rând credeau în natura lui divină, însă *Damaji* îl slujeau de frică.

Dacă mor în noaptea asta, se gândi, *fiii mei vor fi uciși în clipa în care se va afla.* Poate că Jayan ar fi izbutit să nu scape turbanul alb din strânsoare, iar Ashan i-ar fi protejat pe Asukaji și Asome, dar ceilalți *Damaji* i-ar fi ucis fiii *nie'dama* fără șovăire. Aleverak și-ar fi respectat jurământul și nu i-ar fi făcut niciun rău lui Maji, însă jurământul lui avea o clauză cunoscută de toată lumea foarte bine. Bătrânul *Damaji* ar fi băut otravă, pentru ca fapta să fie săvârșită de unul dintre fiii săi.

Damaji vorbeau între ei, însă Jardir lovi cu sulița în podea și amuțiră.

— Începe Asfințirea, *Damaji.* Alagai Ka și prinții lui se vor înălța în noaptea asta pentru a pune la încercare poporul nostru așa cum nu s-a mai întâmplat de la Întoarcere încoace.

Văzu îndoiala unora dintre ei și frica altora. Însă cei mai mulți își păstrau acel control plat dobândit în anii de meditație.

— Jayan, adăugă el, uitându-se la băiat și văzând în aura lui un entuziasm febril și dorința de a-și dovedi calitățile, va conduce războinicii.

La asta, unii reîncepură să vorbească. Jardir bătu din nou cu sulița în podea.

— Iartă-ne, Izbăvitorule, spuse *Damaji* Aleverak. Jayan s-a descurcat bine ca Sharum Ka și n-o spun cu lipsă de respect, dar locul lui Shar'Dama Ka nu e în fruntea oștilor sale în Sharak Ka?

Jardir dădu din cap.

— Voi sta alături de fiul meu cât de mult va fi cu putință, dar, când se vor ivi prinții lui Nie, va trebui să am libertate de mișcare.

— Și locul nostru care va fi? întrebă Asome.

Jardir își privi fiul și văzu furia care clocotea sub calmul lui exterior.

— *Dama* vor implora ajutorul lui Everam în lupta care urmează. Asta nu e o nimica toată, fiule.

Putu imediat să vadă că, după părerea lui Asome, rugăciunea însemna mai mult decât nimic când aveai demonii în fața

zidurilor și speră că era destul de înțelept ca să nu spună așa ceva cu glas tare.

Asome nu era ușor de oprit.

— De ce învață *dama sharusahk,* tată?

— Hm?

— Exersez *sharukin* de când am făcut primii pași, spuse Asome. Nu cunosc pe nimeni, *dama* sau *Sharum*, care mă poate înfrânge.

Jayan pufni.

— Te lauzi fiindcă n-ai înfruntat niciodată un potrivnic real. O să descoperi că *alagai*-ii sunt cu mult mai înfricoșători decât aerul cu care vă luptați în Sharik Hora.

Asome se întoarse spre fratele lui mai mare fără să-și ascundă rânjetul batjocoritor.

— Atunci vino-ncoace, o, tu, măreț ucigător de *alagai*, și-o să vedem.

Jayan mârâi și înaintă cu un pas.

— N-o să faceți așa ceva! strigă Jardir, cu o nouă lovitură a suliței în podea.

Le interzisese tuturor fiilor săi să se lupte între ei, fie și numai ca să se antreneze, și înțelepciunea acelei hotărâri nu fusese niciodată mai limpede dovedită. Văzuse în aurele lui Jayan și Asome că oricare dintre ei l-ar fi ucis pe celălalt fără șovăire ca să-și deschidă propria cale către tron.

— Fiii mei nu se vor încăiera ca *nie'Sharum* în șirul terciului!

Asome se întoarse spre el și se înclină.

— Cum dorești, tată, dar n-ai răspuns la întrebarea mea. Îmi este interzis să mă lupt cu fratele meu. Îmi este interzis să mă lupt cu *alagai.* Ai desființat titlul de Andrah, așa că nu e nevoie să mă lupt cu *Damaji* pentru tron. Mi-am petrecut fiecare zi din viață învățând să mă lupt, și acum trebuie să stau cu brațele în sân în vreme ce Alagai Ka se preumblă pe fața pământului?

Jardir șovăi. Adevărul era că nu-l putea contrazice. În noaptea aceea, rugăciunile nu-i puteau ajuta. Însă *Damaji* și *dama* nu erau doar oamenii sfinți ai poporului său; îi erau și conducători laici. Erau, cu toți, maeștri în *sharusahk*, dar, în afară de Ashan, niciunul nu înfruntase niciodată un *alagai* și n-ar fi fost de mare folos în lupta care urma. Însă, odată ce aveau să se ivească în sfârșit zorii, prezența lor avea să fie esențială pentru restabilirea ordinii.

— În vorbele tale e înțelepciune, recunoscu Jardir, dar Jayan spune adevărul când susține că *alagai*-ii sunt dușmani pentru care *dama* nu sunt pregătiți, și ai spus chiar tu că Asfințirea nu e momentul potrivit pentru azvârlirea unor forțe nepuse la încercare în *alagai'sharak*. Își îngroșă vocea și își roti sulița, arătând către toți bărbații în alb. *Dama* vor chema binecuvântările Ziditorului asupra luptătorilor adunați, apoi vor merge în subteranele palatului.

Asome se înclină fără să arate nimic din tot ce simțea și își îndreptă spatele cu demnitate, dar aura îi clocotea de furie, în timp ce a lui Jayan dansa de încântare. Jardir își regreta deja hotărârea, dar fusese rostită și nu se putea lepăda de propriile cuvinte tocmai când întregul abis al lui Nie era pe cale să se ridice la suprafață.

— Plecați!

Bătu din palme, și bărbații din sală începură să ducă spre ușă.

— Ashan! strigă el, și *Damaji* rămase pe loc în vreme ce ieșeau ceilalți.

Cu Inevera la un pas în urmă, Jardir coborî de pe tron și se opri lângă el.

Ashan îi era alături de douăzeci și șase de ani, oferindu-și statornic ajutorul cât urcase Jardir treptele societății krasiane către puterea deplină pe care o dobândise. *Damaji* era însurat cu cea mai mare dintre surorile lui și avea copii în care li se amesteca sângele. N-avea motiv să se îndoiască de devotamentul lui, dar se folosi totuși de puterile Coroanei nu doar ca să-i citească partea de suprafață a aurei, ci și ca să pătrundă adânc în sufletul lui.

Acolo văzu că nu se înșelase acordându-i încredere. Ashan nu râvnea puterea pentru sine și, spre deosebire de mulți alți *Damaji*, credea cu adevărat că Jardir e Izbăvitorul, trimis de Everam să reconstruiască lumea. Nu-l încânta soarta aleasă pentru Ashia, dar puternica lui lealitate era de nezdruncinat.

— Frate, îi spuse Jardir, punându-și mâinile pe umerii lui, dacă sunt ucis în noaptea asta, trebuie să iei Tronul de Cranii.

Surprinderea lumină aura lui Ashan, dar a Ineverei rămase neschimbată, în așteptarea următoarelor lui cuvinte.

— Nu sta pe gânduri, continuă Jardir. Proclamă-te Andrah și întemnițează-l pe Aleverak. Ucide-i pe ceilalți *Damaji* înainte de

a avea timp să-și înceapă uneltirile. Se uită în adâncul ochilor lui Ashan. Înainte de a avea timp să-mi omoare fiii.

Ashan dădu din cap.

— Și apoi?

— Sulița lui Kaji va merge la Jayan, dar tu vei păstra coroana și tronul până când îmi va desemna Damajah succesorul.

Șocul albi aura lui Ashan, urmat imediat de dispreț când se întoarse spre Inevera, a cărei aură avea acum căldura aprobării.

— Îi negi primului tău născut dreptul primit prin naștere și lași o femeie să hotărască soarta poporului nostru?

Jardir dădu din cap.

— Ea e cea care m-a ales pe mine, Ashan. Și știm amândoi că Jayan încă nu e demn și că s-ar putea să nu fie niciodată.

— Dar Asome? întrebă Ashan. Îl iubesc pe al doilea fiu al tău ca și cum ar fi al meu și, încă de la naștere, l-am pregătit cu toții să fie Andrah. De ce să iau eu Tronul de Cranii, și nu el?

— M-am uitat în sufletul lui Asome, frate. Nu e mai pregătit decât Jayan pentru domnie, iar dacă va sta deasupra fratelui său, pe străzi va fi sânge. Am cincizeci și doi de fii, dar cei mai mulți sunt încă în *bido* sau abia au ieșit din el. Ar putea trece ani înainte de a ști care e cel mai demn.

Strânse umerii lui Ashan în mâini și îi simți oasele scrâșnind și încordându-se. Durerea se văzu în aura lui *Damaji,* dar el nu și-o trădă.

— Pentru binele poporului nostru, apără-mi Prima Soție și supune-te ei în privința asta, altminteri te voi găsi în viața de apoi și ne vom socoti.

Aura lui Ashan se răci pentru o clipă, apoi i-o încălzi hotărârea care-l însuflețea.

— N-o să fie nevoie, Izbăvitorule. Dacă vei cădea, va fi cum ai poruncit. Își ridică privirea și întâlni ochii lui Jardir. Dar să nu cazi… frate.

Jardir râse și îl îmbrățișă.

— Dac-o să pier, o să-l iau cu mine pe Alagai Ka.

•

— În gheare de *alagai*! tunară războinicii, și strigătul se înălță pesemne până în Paradis.

Jardir se uită cu mândrie la luptătorii adunați să primească binecuvântările lui Everam, cerute pentru ei de *Damaji*-ii conduși de Ashan. Soarele apunea și, cu toate că avea să mai

treacă o vreme înainte de a cuteza *alagai*-ii să iasă la suprafață, șuvițele de magie începeau să se înalțe în locurile întunecoase și simțurile lui prindeau viață.

Mulțimea de *Sharum* căliți în lupte și adesea scăldați în sângele demonilor radia încredere și credință, erau cu toții gata să se bată și să piară în gheare de *alagai,* așa cum aveau dreptul și cum le-o cerea onoarea. Se simțea îmbărbătat atât de convingerile lor, cât și fiindcă știa că Inevera asigurase protecția orașului interior. Indiferent ce urma să se petreacă, poporul lui avea să supraviețuiască.

Călărind alături de Jayan în fruntea Sulițelor Izbăvitorului, se îndreptă către zidul orașului exterior, unde prezisese Inevera că avea să se poarte lupta cea mai grea. Nu izbutise să descopere unde aveau să lovească demonii mai întâi, dar în numeroasele viitoruri se vedea un singur câmp presărat cu leșuri. Jardir se ruga să nu se năpustească într-o cursă.

Auzi un pocnet de bici, se întoarse într-acolo și văzu un șir imens de *chin* mărșăluind către zid. Erau câteva sute, cu sulițele și cu scuturile mici glifate, dar nu-și țineau cu încredere armele ușoare. Purtau cu toții cătușe unite de lanțuri lungi, trecute prin belciuge de fier, și frica lor era palpabilă. Mergeau resemnați la moarte, îngroziți de drumul singuratic. Cei mai mulți nici măcar n-aveau să-ndrăznească să lupte. Aveau să cadă în fața demonilor, spulberați ca apa turnată pe piatră.

Jardir trase de frâul calului său alb și toți ceilalți se opriră odată cu el.

— Cine sunt oamenii ăștia?

— *Chin* care-au încercat să fugă de chemarea la *alagai'sharak* sau care s-au dezonorat în noapte, spuse Jayan. Vor fi priponiți ca *nie'Sharum,* cu lanțurile prinse de țăruși. Dacă nu vor să lupte pentru onoare, măcar să lupte ca să-și salveze viețile.

— Opriți-vă! strigă Jardir către grupul de *Sharum* care conducea șirul, și oamenii încremeniră imediat locului.

Toți ochii se întoarseră spre el, când sări cu ușurință în picioare pe șaua calului, ca să fie văzut de toată lumea. Se uită la bărbații condamnați.

— Veghetorii voștri v-au mințit! strigă, folosindu-se de puterile Coroanei ca să-și trimită vocea cât mai departe, sub cerul amurgului. De când erați prunci la sânul mamelor, v-au spus că *alagai*-ii sunt Năpasta trimisă de Ziditor ca să pedepsească

păcatele omului. V-au spus c-o meritați, că n-aveți de-ales, nu puteți decât să vă ghemuiți, ascunși la adăpost, și s-așteptați iertarea și izbăvirea.

Se uită la bărbații din fața lui, lăsându-i să-i vadă ochii.

— Însă Everam își iubește copiii și nu ne-ar fi blestemat astfel. Demonii sunt o năpastă, dar e trimisă de Nie, Dușmanca, dar izbăvirea nu e pentru oameni care se ghemuiesc în ascunzișuri! Izbăviți sunt cei care se ridică la luptă, care înfruntă odraslele lui Nie aici, pe Ala Lui, așa cum o înfruntă Everam pe Nie în ceruri.

Cu o lună în urmă, s-ar fi gândit că n-are sens să le spună astfel de vorbe unor asemenea oameni, dar acum putea să vadă în sufletele lor și știa că se săturaseră să se tot învinuiască pentru existența *alagai*-ilor, că se săturaseră să li se tot spună că pierderea caselor și a celor dragi lor erau pedepse pe care și le atrăseseră singuri. Voiau să creadă în mai bine, dar poporul lui îi zdrobise tot atât de cumplit ca demonii, descurajându-i. Ar fi dat orice ca să poată redeveni bărbați.

— I-ați văzut pe oamenii mei luptându-se cu *alagai,* continuă el. Știți că e cu putință. Au învățat cum să lupte, e adevărat, dar, mai mult decât atât, au curaj. Nu și-au dobândit curajul de la sulițele lor, ci știind că nu luptă doar pentru ei înșiși. Luptă pentru soțiile și mamele lor, pentru surorile și fiicele lor, pentru fiii lor nevârstnici. Pentru bătrâni și pentru ologi.

Își plimbă sulița pe deasupra șirului de verdeni.

— Purtați lanțuri pentru că războinicii mei nu cred că vă pasă. Cred că nu veți lupta nici măcar ca să vă salvați pe voi înșivă, așa că vor să vă priponească în calea demonilor. Arătă cu sulița înapoi, către zidul orașului interior. Dar în spatele acelor ziduri nu se află doar femeile și copiii noștri. Le-am oferit protecție tuturor celor care nu pot să lupte, chiar și femeilor voastre verdene și copiilor voștri. Stau acolo, mulți și îngrămădiți, dar, atâta vreme cât apărăm zidurile, sunt în siguranță.

Simți schimbarea din sufletele oamenilor și o prinse, o înălță cu sulița și absorbi energia ei, făcându-și arma să strălucească de magie.

— Voi merge în noapte, să lupt pentru poporul vostru! Vă cer același lucru și vouă, dar, dacă n-aveți curaj, nu-mi sunteți de niciun folos în noaptea asta.

Își întinse spre centrul șirului sulița tot mai strălucitoare și oamenii speriați se retraseră, înghesuindu-se într-o parte și în

alta și lăsând liberă o porțiune mare de lanț între ei. Jardir trasă o glifă în aer cu vârful armei, din care țâșni un fulger de lumină albă, sfărâmând lanțul.

— Rămâneți sau fugiți, strigă, dar țineți minte că sunteți bărbați, nu câini!

Spaima și îndoiala din sufletele verdenilor se preschimbară în venerație, și mulți căzură în genunchi. Aflat alături de Jardir, în șaua calului său negru, Shanjat își avântă brusc sulița în aer.

— Izbăvitorul!

Toți *Sharum*-ii preluară strigătul, imitați de *chin*-ii îngenuncheați și, câteva clipe mai târziu, de ceilalți. Își înălțau sulițele spre cer la fiecare rostire a cuvântului, și glasurile le răsunau până departe, în noapte.

— Astea sunt voci de bărbați! tună Jardir. Slugile lui Nie vă vor auzi și vor tremura de spaimă!

Se lăsă să cadă din nou în șa, dădu pinteni calului și se avântă spre zid, urmat de Sulițele Izbăvitorului și de sutele de *chin* care-l ovaționau.

•

— Everam să mă blesteme, bombăni Qeran de pe zidul proprietății lui Abban, cu ochii la războinicii în marș. Începe Asfințirea, și eu stau aici, de pomană.

— Prostii! îl contrazise Abban. Forjele și sticlăriile Izbăvitorului trebuie păzite, ca să-și poată înarma oamenii și după Asfințire. Și aici ar putea fi nevoie de luptă.

Qeran clătină din cap.

— Ai izbutit să te-ascunzi de minune, *khaffit.* Locul ăsta nu oferă niciun avantaj tactic, niciun *alegai* n-are de ce să-ți pună glifele la încercare. Iar zidurile, adăugă el, bătând cu sulița în metereze, sunt mai puternice decât ale orașului interior. Izbăvitorul n-are de ce să se teamă pentru siguranța… meșteșugarilor.

Rosti ultimul cuvânt de parcă i-ar fi lăsat pe limbă un gust rău, ce nu se dădea dus.

— Ai spus cu gura ta că oamenii nu sunt pregătiți, așa cum nu ești nici tu, zise Abban. De când ai picior nou abia dac-au trecut două săptămâni.

— Am spus că nici ei, nici eu, nu ne putem încă pune în valoare toate forțele, sublinie Qeran. Dar cei o sută de oameni ai

mei sunt totuși mai în formă decât nouă zecimi din restul luptătorilor.

— Cei o sută de oameni *ai tăi*? întrebă Abban.

Qeran se uită la el, și Abban își aminti cât de brutal se purtase cu el în *sharaj.* Așteptă, răbdător, și savură ușoara înclinare a frunții cu care se corectă maestrul de instrucție.

— Cei o sută de oameni ai lui Abban.

Khaffit-ul dădu din cap, apoi îl lăsă Qeran să dea ordine și se uită pentru o ultimă oară dincolo de ziduri înainte de a șchiopăta către palatul subteran care se mărea întruna sub clădirea scundă din mijlocul proprietății sale.

•

Inevera îi găsi pe Asome și Asukaji în camerele lor din palatul de jos al lui Ahmann. Se jucau cu bebelușul Kaji, fiul lui Asome. Acesta din urmă o țintui cu ochi aspri când o văzu intrând, urmată de Ashia.

— Ce mai e acum, mamă? Încă nu mi s-au gârbovit destul umerii sub povara umilințelor?

Ea îl privi cu tristețe.

... *Singurul lucru care-i umbrește numeroasele posibilități e și mai multa sa ambiție*..., îi spuseseră zarurile cu optsprezece ani în urmă, când le aruncase, scăldate în sângele lui de la naștere. Preziseseră că o să fie puternic, dar o și avertizaseră în același timp.

— Eu și soția ta o să mergem pe ziduri în timpul luptei, fiule, răspunse ea. Te invit să ne însoțești.

Asome o privi ca și cum ar fi simțit o capcană.

— N-a poruncit tata ca și soțiile sale și *dama'ting* să rămână în palatul de jos?

Ea ridică din umeri.

— Poate, dar cine va cuteza să ne oprească?

— Eu aș putea, răspunse Asome.

Inevera dădu din cap.

— Sau ai putea să mă-nsoțești... ca să fiu în siguranță. Nu mă îndoiesc că tatăl tău o să-ți ierte asta.

Asome se întoarse spre Asukaji.

— Numai tu, fiule, spuse Inevera.

Cei doi bărbați se uitară din nou la ea, din nou cu neîncredere în ochi.

— Ahmann nu ți-a dizolvat căsătoria, Asome. Cel puțin, nu încă. Voi merge alături de fiul și de nora mea în vreme ce Alagai Ka umblă prin noapte. Aruncă o privire către Asukaji și către micul Kaji. Sunt sigură că, în lipsa noastră, vărul tău îmi va apăra nepotul ca și cum ar fi copilul lui.

La asta, Asome se întunecă puțin la față, dar Asukaji își puse o mână pe brațul lui.

— E în ordine, vere. Du-te! zise și vocea îi deveni șoaptă, dar Inevera, cu simțurile ei ascuțite de magie, nu scăpă niciun cuvânt. O să rămân cu fiul nostru până la întoarcerea ta.

Îl sărută pe Asome cu atâta tandrețe, încât Ineverei i se umplu inima de durere pentru ei amândoi, dar o auzi pe Ashia foindu-se în spatele ei și-și aminti că exista a treia latură a triunghiului.

Se uită la nepotul ei. *Iar bietul* Kaji *e în mijloc.*

Se îndreptară în tăcere spre zidul orașului interior. Inevera se îmbrăcase în robe de mătase albă opacă, asemănătoare cu robele ei de *dama'ting* de odinioară, dar își ținea gluga pe spate și vălul îi era transparent. Își simțea monedele de aur glifate calde pe frunte și purta un număr considerabil de bijuterii, nu toate cu rol decorativ. Robele îi licăreau de glife ale nevederii, brodate cu fir de electrum. Erau glifele Maestrei Leesha, furate de pe Mantia Nevăzutului dăruită lui Ahmann, și, chiar știind că Tronul de Cranii o să țină orice *alagai* la distanță de zid, nu puteau să nege că îi dădeau curaj sub cerul nopții.

Ia puterea ei și fă-o a ta, îi spusese Manvah și, în gând, Inevera îi mulțumi din nou mamei sale pentru lecție. Ar fi fost o proastă dacă ar fi respins o magie de o asemenea putere pentru simplul motiv că n-o putea suferi pe cea care o descoperise.

Dar, chiar dacă n-ar fi protejat-o robele și Tronul de Cranii, Inevera s-ar fi simțit în siguranță atâta vreme cât o avea pe Ashia alături. Enkido îi mărturisise că n-ar fi putut fi mai mândru de priceperea cu care se lupta fata nici dacă i-ar fi fost fiică.

Născută pentru sharusahk, spuseseră mâinile lui agile.

Ashia ținea pe umărul drept o suliță scurtă, pentru înjunghiat, alături de o mică tobă cu săgeți. În mâna stângă, de care era prins scutul ei rotund, strângea un arc scurt. Pe armele ei, benzile de aur glifat alternau cu cele în care fuseseră încrustate bucăți de *hora.* Armura de sub robele ei negre era din sticlă glifată indestructibilă, modelată astfel încât să-i accentueze

silueta feminină în loc s-o ascundă. Asome își privea soția cu o expresie de nedescifrat.

Poarta era păzită de câțiva *Sharum* mehnding, care începură să vorbească între ei pe șoptite la apariția celor trei. O clipă mai târziu, un *kai'Sharum* li se puse în cale, cu o plecăciune adâncă.

— Îmi cer iertare, Damajah, dar…

Asome se puse în mișcare înainte de a apuca omul să-și îndrepte spatele, îi prinse bine bărbia în mână și îl azvârli. Se auzi clar un pocnet și războinicul se izbi de pământ, mort.

— Mai vrea cineva s-o oprească pe Damajah?

Ceilalți *Sharum* căzură în genunchi, lipindu-și frunțile de strada pietruită. După câteva clipe, un maestru de instrucție cu văl roșu se ridică în picioare cu o plecăciune și îi conduse pe zid.

Ca mărime, tribul Mehnding era al treilea din Krasia, în mare măsură mulțumită priceperii cu care construiau mașini de luptă și arme care ucid de la distanță, ceea ce îi ținea departe de lupta corp la corp în care se angajau alți *Sharum.* Erau mai degrabă făuritori de arme și țintași de elită decât luptători, dar patrulau atât pe zidurile orașului interior, cât și pe ale celui exterior cu vigilența unor ucigași experimentați.

Mărinimia lui Everam se afla pe un deal, cu orașul interior pe culme. Chiar în vârf era palatul lui Ahmann, dar chiar și zidul scund al orașului interior era un loc de observare avantajos, de unde priveliștea ținutului era impresionantă. Pe măsură ce se întuneca, luminile glifelor punctau terenul și se aprindeau focuri, cu lumina sporită de oglinzi, ca să-și vadă războinicii dușmanii.

Așa cum se temuse, demonii veneau în forță. Tronul de Cranii apăra o mare parte a terenului de dincolo de ziduri, dar, în peticele de teren neglifat din exterior, demoni ai pietrei uriași – mai mari decât orice mai văzuse vreodată Inevera – se solidificau dominându-i pe războinicii adunați să-i oprească. În urma lor se îngrămădeau demoni ai câmpului și ai focului, umplând locul cu o vânzoleală de solzi și cu răbufniri de flăcări strălucitoare.

Kai'Sharum-ul mehnding dădu semnalul de atac. Urmăritori cu ochii ageri, ajutați de lentile montate pe trepiede, le strigară rezultatele calculelor lor mânuitorilor scorpionilor și aruncătoarelor de pietre, care reglară tirul armelor ținând cont de ele și începură să tragă. Acele imense ale scorpionilor descriseră arce în aer și glifele lor puternice le ajutară să

străpungă până și carapacele demonilor pietrei. Având grijă să nu le ofere demonilor bolovani cu care să riposteze, echipele aruncătoarelor azvârliră încărcături de pietre glifate mici, care împrăștiară demonii cu sute de explozii minuscule de energie.

Pricinuiră pierderi grele, ca și arcașii mehnding care ajutau pedestrașii. *Alagai*-ii țipau și, pentru câteva clipe, oamenii se văzură în avantaj.

Însă demonii pietrei începură să sape, fără să se sinchisească de demonii mai mici, pe care îi împinseră deoparte. Din capacele multora ieșeau ace de scorpion imense, dar niciunul nu fusese doborât. Ajunseră repede sub pământ, la adăpost de ace și pietre, deși echipele de trăgători se grăbiră să-și reîncarce scorpionii și aruncătoarele.

Avură timp să mai tragă o dată, omorând zeci de demoni mai mici, însă apoi apăru primul demon al pietrei, cu un bolovan de dimensiuni impresionante. Săgețile cădeau asupra lui în ploaie, dar nu părură să-l deranjeze mai mult decât niște pișcături de insecte când își săltă brațul și aruncă bolovanul în cel mai apropiat stâlp glifat, distrugând o porțiune din rețea. Demonii câmpului dădură imediat buzna în breșă, mișcându-se cu o iuțeală impresionantă. Războinicii își uniră scuturile, dar nu erau pe poziția cea mai potrivită ca s-astupe spărtura. Demonii se năpustiră asupra lor, sfâșiind și mușcând, în vreme ce alții îi ocoleau, fie ca să-i hărțuiască din flancuri, fie, mai ales, ca să se strecoare nestingheriți în noapte, în căutarea oamenilor care nu știau nimic despre breșă. Jeturile de foc scuipate făceau scuturile să se despartă, stârnind vâlvătăi care creșteau apoi fără ajutor.

Demonul pietrei se aplecă și reîncepu să sape, pe când alți semeni de-ai săi se ridicau, cu alți bolovani.

Inevera nu mai văzuse niciodată o bătălie la o asemenea scară. Războinicii se achitau cu bine de misiunea lor, dar până și ea își dădea seama că *alagai*-ii dădeau dovadă de o istețime neobișnuită, atacând în locuri unde nu se aștepta nimeni și slăbind rețeaua de glife a orașului exterior, pentru a înainta încet în susul dealului, către orașul interior. Nu puteau să intre, dar puteau dărâma zidul fără mare efort, ca să abată apoi o ploaie de distrugeri asupra orașului. Incendiile și clădirile prăbușite puteau să ucidă cu aceeași ușurință ca ghearele de *alagai*.

În afara orașului, grupurile de *Sharum* luptau ca să-și salveze viețile. Demonii pietrei azvârleau adesea bolovani asupra lor, făcându-i să se răsfire destul de mult timp ca să se poată strecura demonii câmpului și ai focului prin deschideri. Cei mai mulți luptători purtau armuri, dar nu le erau de mare folos împotriva focului și a bolovanilor. Demonii vântului începuseră să se rotească pe deasupra rețelei, aruncând pietre pe care le țineau în ghearele din spate. Ținteau cu mai puțină precizie decât demonii pietrei, dar haosul creat făcea mai mult rău decât bolovanii.

Fiindcă toți ceilalți *Sharum* luptau cu sulițele contra ghearelor, mehnding de pe zid nu puteau să tragă în demonii care îi hărțuiau, așa că se concentrau asupra demonilor pietrei. Imediat ce apărea unul cu un bolovan, era lovit de mai multe ace de scorpion sau de o încărcătură de pietre glifate. Câțiva demoni uriași își găsiră moartea, iar mulți alții își ratară țintele cu desăvârșire.

Însă un *alagai* enorm reuși să ajungă destul de aproape ca să lovească porțile orașului cu un bolovan destul de mare ca să facă o spărtură cât toate zilele. Demonii n-ar fi izbutit să pătrundă, dar bolovanul ar fi ucis mulți paznici ai porții și ar fi îngrozit, în adâncul sufletelor lor, oameni de al căror curaj era mare nevoie. În carapacea lui groasă se înfipseseră multe ace de scorpion, dar se mișca nestingherit, pregătindu-se să arunce bolovanul.

— Pe barba lui Everam, murmură Asome.

Inevera nu-l luă în seamă, ci scoase de sub robe un os subțire al antebrațului, luat de la demonul minții ucis de Ahmann. Fusese afundat în electrum și, în vederea ei glifică, strălucea cu putere. Îl îndreptă către bolovan, cu degetele mișcându-i-se abile pe glifele gravate în capătul de care-l ținea. Descoperi glifele pentru căldură și izbire și trimise energia spre pietroi.

Vraja zbură către țintă ca un licurici din ținuturile verzi, dar o izbi stârnind o explozie care lumină noaptea, încălzi fețele privitorilor și sfărâmă bolovanul, preschimbându-l într-un nor de praf.

Ochi uluiți se întoarseră spre Inevera când își îndrepta bagheta din *hora* către demonul pietrei. Un alt grăunte sfârâitor explodă în clipa când își atinse ținta, azvârlind demonul înapoi și împingându-i acele de scorpion deja înfipte în carapace, în

carnea moale de dedesubt. Creatura căzu pe spate, cu pieptul fumegându-i, și nu se mai ridică.

— Mamă…, începu Asome, dar cuvintele i se stinseră în vreme ce se holba la ea.

Inevera zâmbi. Era bine să-i reamintească ambițiosului ei fiu că ea stăpânește o putere de care ar trebui să se teamă. Ashia și războinicii mehnding păreau la fel de impresionați, și asta era la fel de bine.

Priveliștea îi îmbărbătă pe luptătorii de pe câmpul de bătaie, care-și dublară strădaniile de a opri demonii, în timp ce le soseau întăriri.

Dar reacționară și *alagai*-ii. Un stol de demonii ai vântului se năpusti din văzduh direct către Inevera, fiecare cu câte o piatră imensă în gheare. Ashia își luă arcul și îl doborî pe unul, ca pe o gâscă grasă. Arcașii mehnding îi uciseră pe ceilalți, dar nu înainte de a cădea spre ei mai multe pietre. Inevera se simți înșfăcată și trântită pe parapet când un crenel explodă în fărâme, chiar lângă ea. Sfărâmăturile căzură ca o ploaie, însă Asome rămase deasupra ei, suportând loviturile.

Când se încheie, fața lui era plină de sânge și îi văzu brațul rupt, răsucit sub un unghi nefiresc. Se întinse spre el, dar fiul ei se ridică lin, fără efort. Își prinse încheietura mâinii rupte în cealaltă, își îndreptă brațul, apoi și-l lăsă s-atârne pe lângă trup fără vlagă. Durerea era fără îndoială cumplită, dar Asome își păstră controlul și nu și-o trădă prin nimic când se aplecă spre Inevera, întinzându-i mâna teafără ca s-o ajute să se ridice la rândul ei.

— Nu e nimic care să nu poată aștepta, mamă. Arătă cu bărbia dincolo de zid. Ai griji mai mari.

Inevera îi acceptă mâna, dar sări în picioare fără să-și lase greutatea pe ea. Se uită în direcția arătată de fiul ei și făcu ochii mari. În orașul exterior lupta se purta cu înverșunare și era cu atât mai încrâncenată dincolo de zidul din afară, dar unicul ei scop era să abată atenția.

Din punctul ei avantajos de observare, putea să vadă ceea ce Ahmann nu putea, deși ea însăși fusese atât de preocupată de bătălie, încât ar fi fost cu putință să nu observe înainte de a fi prea târziu. În lanul bogat de grâu de dincolo de oraș, demonii focului își scuipau vâlvătaia cu precizie, conturând glife cât un

ogor întreg. Simbolurile aveau să se activeze curând, oferindu-le *alagai*-ilor un avantaj înspăimântător.

Și Asome văzuse.

— Sunt cu adevărat creaturile lui Nie, ne fură puterea de a hrăni poporul ca să dea putere magiei lor negre. N-o să avem de ales, va trebui să ardem restul ogoarelor ca să le distrugem rețeaua de glife.

— Poate, răspunse Inevera, amintindu-și ce profețiseră zarurile. Se uită la Ashia. Unchiul tău trebuie să afle asta.

Kai'Sharum'ting nu șovăi, sări de pe zid și lăsă forța căderii s-o rostogolească, pentru a se sălta apoi drept în picioare. Începu să coboare dealul în fugă, către orașul exterior, și dispăru repede în întuneric.

Asome se uită la Inevera.

— E destul de rău că l-ai sfidat pe Izbăvitor aducând-o pe zid, dar acum chiar trebuia să-mi trimiți nevasta în noaptea de dincolo de glife? Dacă n-o omoară niciun *alagai,* o s-o facă tata, cu siguranță, pentru nesupunere.

— Și ce-ți pasă? întrebă Inevera. Dacă moare în gheare de *alagai* sau e ucisă pentru nesupunere, ți se rezolvă toate problemele, nu?

— Am cerut divorțul, nu moartea ei.

— N-o să primești niciuna, nici alta, fiule. Niciun demon n-o s-o atingă și nu-ți cunoști tatăl atât de bine cum crezi. Prima lui datorie e să câștige Sharak Ka. Iar informația dusă de Ashia poate reprezenta diferența dintre victorie și înfrângere. O să-i mulțumească pentru serviciul adus și o să uite de asta până după Asfințire, când o s-o pedepsească simbolic, apoi o să-i ofere onoruri în public. Nicio *Sharum'ting* n-o să mai fie închisă în Orașul de Jos de Asfințire.

— Asta ai urmărit tot timpul, spuse Asome.

În tonul lui nu era amărăciune, dar Inevera i-o simți oricum.

— Ce e mai important pentru tine, îl întrebă, să câștigăm Sharak Ka sau să-ți ții nevasta sub papuc? Eroismul soției tale îți poate spori puterea, dacă îl lași. Știu că nu simți pentru ea ceea ce simți pentru Asukaji, dar e sora iubitului tău și mama fiului tău și te-a unit cu ea rostind jurăminte în fața lui Everam. Toate astea leagă un om onest de soția lui la fel de mult ca dragostea.

Asome păru gata s-o contrazică, însă apoi se dezumflă și căzu pe gânduri. Inevera își puse mâna pe brațul lui teafăr.

— Asome, un bărbat cu adevărat mare nu se teme că-i fură nevasta lui gloria. O folosește ca sprijin, ca să urce și mai sus.

28. CULES TIMPURIU

333 D.Î., TOAMNA
Asfințire

Alagai-ii se masau în afara zidurilor orașului într-o hoardă care ar fi înspăimântat și cel mai curajos *Sharum.* Mii de demoni, ai câmpului și ai focului, ai pietrei și ai lemnului. Cerul forfotea de demoni ai vântului, care se roteau țipând.

Un demon al pietrei se îndreptă spre un copac cu pași care zguduiau pământul. Smulse trunchiul înalt de zece metri apucându-l de rădăcini și-i rupse fără efort crengile de prisos. Cu acea bâtă în mână, se îndreptă spre cel mai apropiat stâlp glifat, cu o întreagă haită de demoni ai câmpului de o parte și de alta. Echipele scorpionilor îl țintiră și traseră, dar, chiar și de la o asemenea distanță, era nevoie de multe săgeți imense ca să dobori un singur demon al pietrei. N-aveau să-l oprească înainte de a distruge stâlpul, iar demonii uriași erau cu zecile.

Jardir își înălță sulița și desenă în aer o glifă de căldură. Copacul din mâinile demonului explodă în flăcări, și creatura îl lăsă să cadă, șocată.

— Uniți-vă scuturile și înaintați! strigă Jardir, folosindu-se de puterile magice ale coroanei ca să dea vocii sale mai multă putere. Loviți la comanda mea. O să ne luptăm cu pietroșii așa cum știm și o să-i doborâm!

Se formă imediat un șir de scuturi suprapuse, cu glifele strălucindu-le de putere când îi siliră pe *alagai* să dea înapoi.

— Loviți! strigă Jardir, când demonii ajunseseră destul de înghesuiți pentru ca vreo suliță să nu-și nimerească ținta.

Războinicii se retraseră la unison cu un pas și își întrerupseră lanțul de scuturi atât cât era nevoie ca să-și împlânte în învălmășeală armele glifate. Fiecare suliță stârni o răbufnire de magie și un jet de sânge negru, dar luptătorii disciplinați nu se opriră să le savureze, își uniră din nou scuturile și continuară să împingă demonii pană când ordonă Jardir o nouă lovitură. Un al doilea șir de *Sharum* ucise demonii trântiți și călcați în picioare la înaintarea primului șir.

Dar cu adevărat la încercare îi puse apropierea unui pâlc de demoni ai lemnului, cu bâte uriașe. Nu erau copaci la fel de mari ca aceia cu care atacau demonii pietrei, dar depășeau un om în grosime, și lemnul izbuti acolo unde ghearele de *alagai* dăduseră greș: zdrobi scuturile războinicilor și îi împrăștie, croind printre ei brazde largi.

Înainte de a apuca demonii să profite de breșe, Jardir se concentră și își extinse puterea coroanei până dincolo de luptătorii săi, făcând demonii să se oprească brusc. Își înălță din nou sulița și trasă în aer glife de căldură, incinerând *alagai*-ii, apoi atacă și magia lui azvârli cei mici deoparte, până când ajunse lângă un pietros. Pe urmă își trase câmpul protector spre sine, îngăduindu-și să se apropie destul de mult ca să se poată sări la trei metri deasupra solului, înfigând Sulița lui Kaji în pieptul creaturii. Magia reumplu arma și îi pulsă în braț, inundându-l cu energie.

Se îndepărtă de demonul în cădere cu o lovitură de picior, reajungând pe pământ la șase metri distanță, într-un loc gol. *Alagai*-ii săriră asupra lui din toate părțile, dar câmpul lui glifat îi respinse chiar în timp ce îi ataca el, ferit de pericole. Mulți demoni căzură străpunși de sulița lui, dar glifele pe care le desenă în aer nimiciră la fel de mulți. Demonii focului se rupeau în bucăți când le îngheța în pântece jeturile de joc pe care se pregăteau să le scuipe, iar demonii lemnului alergau înnebuniți, mistuiți de flăcări. Glifele de izbire azvârleau în lături câte șase demoni ai câmpului odată.

Cu toate astea, continuau să atace, și nu se împuținau. Toți demonii câmpului se concentrau asupra lui. Își extinse din nou puterea coroanei, respingându-i până ce li se alătură oamenilor săi, dar nu izbuti decât să devină o țintă mai clară și un demon al pietrei azvârli spre el un bolovan greu.

Jardir sări într-o parte, dar, exact când atinse din nou pământul, îl nimeri un altul, aruncat de sus. Se rostogoli, ținându-și bine sulița și absorbind magie din ea, ca să se vindece. Nu i se lăsă niciun răgaz, fiindcă în jur începură să-i cadă, în ploaie, pietre cât pepenii.

Dar, oricât de repede ar fi căzut, el se mișca mai repede, evitându-le cu ușurință, ca și cum de sus ar fi coborât bule de săpun, plutind alene. Chiar în timp ce se ferea de ele, demonii pietrei și ai lemnului continuau să azvârle în el cu tot ce le cădea

în gheare: pietre, copaci, ba chiar și câțiva oameni de-ai lui. Respinși de câmpul lui de glife, demonii vântului se prăbușeau din văzduh și ceilalți războinici îi omorau înainte de a-și reveni, ca să nu se înalțe iarăși. Unul singur se opri chiar la marginea rețelei protectoare și urlă la el, lăsând să-i scape un fulger din ciocul lung, plin de dinți.

Energia îi străpunse glifele cu un bubuit de tunet, năpustindu-se drept spre el, dar Jardir putea s-o vadă drept ceea ce era și nu se înspăimântă. Își înălță sulița, culcând-o în calea fulgerului, și îi absorbi energia. Arma palpită, încinsă de prea multă energie, pe care însă Jardir o azvârli înapoi, către creatură, doborând-o din văzduh cu o explozie.

Pe urmă se simți inundat de energie și de neoprit, dar observă că demonii îl despărțeau treptat de oamenii lui, înconjurându-l. Demonii pietrei aruncau în el cu bolovani tot mai mari; mai curând sau mai târziu, unul avea să-l nimerească.

Am făcut din mine însumi o țintă, înțelese Jardir.

Cu asta în minte, își trase câmpul protector cât mai aproape și își aruncă pe cap gluga Mantiei Nevăzutului, dăruită de Leesha, în care se înfășură în vreme ce se trăgea cu câțiva metri într-o parte. Pentru războinicii lui nu se schimbă nimic, dar văzu nedumerirea din aurele *alagai*-ilor*.* Pentru ei dispăruse pur și simplu.

Se apropie, calm, de șirurile de *Sharum* refăcute, care profitau de deruta demonilor, atacându-i în forță în timp ce creaturile îl căutau pe el, zadarnic.

— Unchiule! se auzi o voce, și o văzu pe Ashia alergând spre el.

Își purta hainele negre, de *Sharum*, dar îi recunoscu aura cu mai multă ușurință decât i-ar fi recunoscut chipul. Un demon al câmpului sări la ea, dar tânăra femeie se întoarse și-l opri cu scutul, apoi îl azvârli, fără să-și încetinească goana. Un demon al focului i se opri în față și se pregăti s-o împroaște cu foc, dar ea păși fără efort într-o parte și-l înjunghie în clipa în care închidea ochii ca să-și scuipe jetul.

Pe urmă îi tăiară calea doi demoni ai lemnului. Acum încărcată de magie, Ashia nu făcu nimic altceva decât să-și iuțească pașii și își înfipse muchia scutului în încheieturile lungilor lor membre fusiforme, dezechilibrându-i și împiedicându-i să atace. Pentru un ochi neformat, toate

mișcările ei păreau îndelung exersate, dar Jardir își dădea seama că, de fapt, îi studia, folosindu-se de *dama'ting sharusahk* în timp ce le căuta punctele de apăsare. În cele din urmă, descoperi unul pe coapsa unuia dintre *alagai* și, cu o lovitură relativ ușoară, îi făcu piciorul să se îndoaie sub el, fără vlagă. Abia pe urmă își împlântă sulița ca să ucidă.

Se răsuci imediat ca să răspundă atacului celuilalt *alagai* și îl azvârli într-o parte lovindu-l cu detașare cu muchia scutului în subțioară când își repezi ghearele spre ea. Demonul se trase înapoi împleticindu-se, iar Ashia înaintă, calmă. Aura ei confirmă ceea ce Jardir știa deja: se încredea pe deplin în propria pricepere de a ucide oricând dorea, dar se folosea de prilej ca să-și cunoască mai bine dușmanul.

Nu existau doi demoni cu desăvârșire identici. Forma fiecăruia era modelată de terenul lui preferat de vânătoare, iar Ala lui Everam era mare și diversificată. Ashia avu nevoie de două lovituri ca să descopere același punct de apăsare, dar îi făcu piciorul să cedeze după numai câteva clipe. Memoră informația, ucise demonul cât ai clipi și acoperi distanța dintre ea și Jardir din două salturi lungi.

El se încruntă. Fiica iubitei sale surori Imisandre îl umplea de o mândrie copleșitoare. Îi spusese că trebuie să fie un războinic de două ori mai bun decât orice *zahven* bărbat, dar ea îi depășea pe toți cu mult, așa cum își depășea și propriul tată. Mișcările ei atât de grațioase și de precise, executate cu o desăvârșită încredere în sine și cu un control deplin, erau o artă care îl umplea de încântare, aidoma citirii unei poezii.

Dar, în pofida acelei mândrii, faptul că îi nesocotise porunca, ieșind în noapte, era de neiertat. Nu se îndoia că se amestecase Inevera, dar nici măcar lui Damajah nu-i putea îngădui să-i încalce hotărârile în văzul tuturor. Sărmana Ashia urma să fie prinsă la mijloc când avea să fie nevoit să dea un exemplu, pedepsind-o.

O înșfăcă de braț cu putere când ajunse lângă el și își extinse protecția coroanei destul de mult ca s-o cuprindă, dar sperând că nu destul de mult ca să atragă atenția prinților miezingi, care îl căutau privind cu ochii salahorilor lor.

— De ce-mi nesocotești poruncile, fetițo, ții morțiș să te las fără noile tale straie negre?

Ea căzu într-un genunchi, dezgolindu-și gâtul.

— Iartă-mă, unchiule. Damajah mi-a poruncit să-ți dau de știre că *alagai*-ii ard glife mari în lanurile cu grâne din afara orașului, făurindu-și o rețea.

Jardir simți un fior rece când își înălță privirea, văzu magia adunându-se în depărtare și înțelese care îi era țelul. Demonii construiau glife care să respingă oamenii. Dacă izbuteau să încercuiască astfel Mărinimia lui Everam, puteau ucide apoi orice bărbat, femeie și copil din interior. Tronul de Cranii nu putea să-i apere de așa ceva.

— Ți-a mai spus și altceva? întrebă.

— Nu. Dar, când onoratul meu soț a zis că nu-i putem opri decât arzând recolta, Damajah a dat de înțeles că ar putea exista și alte căi.

Jardir dădu din cap. Cum ar fi putut să uite cuvintele asupra cărora chibzuia zi și noapte, de când auzise prorocirea Ineverei?

… *Izbăvitorul trebuie să iasă. În noapte singur și să vâneze în centrul plasei, altminteri totul va fi pierdut când va veni Alagai Ka*…

Se uită din nou la nepoata sa. Prin asta îi dezvăluise că și soția, și fiul său îi încălcaseră porunca, dar faptul părea acum lipsit de importanță.

— Spune-i lui Damajah că înțeleg și că voi urma calea așternută de Everam înaintea mea.

Ashia se înclină și vru să plece, dar el o prinse din nou de braț.

— Sunt mândru de tine, nepoată.

Până atunci plată și dezvăluind doar zelul cu care-și făcea datoria, aura ei înflori de căldură. Jardir o îmbrățișă, apoi se retrase și o privi în ochi.

— Să nu uiți asta când voi fi nevoit să te pedepsesc pentru nesupunere.

Căldura din aura ei nu se micșoră nicidecum când se înclină pentru o ultimă oară înainte de a se răsuci pe călcâie și de a dispărea în noapte. Abia apoi își recăpătă detașarea, ca o mantie aruncată pe umeri înainte de a intra în vâltoarea luptei.

Jardir își azvârli robele și rămase doar în *bido*-ul său alb, cu glifele tăiate în carne la vedere. În afară de asta nu mai purta decât niște sandale simple, coroana și mantia dăruită de Leesha. În mâini nu ținea decât sulița lui Kaji.

Se uită în urmă, după Jayan, și găsi aura fiului său în mulțimea de războinici chiar înainte de a-i zări turbanul alb.

— Everam să-ți ajute să fii demn, fiule, se rugă.

În vântul nopții pluteau șoapte și știu, fără să priceapă de unde, că erau prinții *alagai,* vorbind între ei mai degrabă prin magie decât prin simple cuvinte. Nu putea înțelege ce-și spuneau, dar izbuti să separe cea mai apropiată voce și o urmă în noapte. Războinicii strigară, încercând să-l urmeze, dar breșa deschisă de coroană printre demonii care îi stăteau în cale se închise imediat în spatele lui.

Nu se îndepărtase prea mult când începu să simtă curenți de magie scurgându-se spre lanul de grâu. Demonii patrulau, dar trecură pe lângă el fără să-i simtă prezența când se furișă printre tulpinile de la marginea glifelor prinților *alagai.* Grâul înalt se termină brusc și văzu în fața lui pământul pârjolit și gol, strălucind de magie.

Precizia liniilor îl uimi. Demonii focului puteau aprinde aproape orice, dar focurile magice stârneau de obicei incendii cât se poate de reale. Faptul că focul se întinsese într-o singură direcție, oprindu-se la fel de brusc cum începuse, vorbea despre amestecul altor magii.

Simțea glifa împingându-l. La început fusese ca și cum ar fi mers împotriva unui vânt puternic, apoi ca și cum ar fi înaintat printr-o apă foarte adâncă. Atunci când ajunse la margine, o simți tot atât de solidă ca un perete de sticlă groasă. Energia i se prelingea de-a lungul vârfurilor degetelor, dar îmbrățișă înțepăturile ei și o gustă.

Înțelegând în sfârșit puterea, se concentră și simți Coroana lui Kaji încălzindu-i fruntea. Își înfipse mâna în glifă și magia se despică în jurul ei ca tulpinile de grâu printre care trecuse ca să ajungă acolo.

Chemarea purtată de vântul nopții continuă să-l conducă după ce începu să înainteze de-a lungul liniilor rețelei demonilor. Își păstra energia bine strânsă în jur, așa că părea doar o ușoară vălurire a glifei, ca atunci când azvârli o pietricică într-un râu învolburat.

Merse ceva vreme înainte de a-și găsi prada. Demonul minții nici măcar nu se uita în direcția lui, urmărea cu atenție flăcările stârnite de *alagai*-ii care ardeau o potecă prin lanul de grâu.

Garda sa de corp, o îngrămădire informă de solzi negri, unduitori și încinși de magie, se târa pe lângă el.

Aura demonului strălucea de putere, părând soarele însuși, și se mișca nepăsător, știindu-se în siguranță. Iar Jardir înțelese de ce. Magia i se împletea în jur, ferindu-l de ochii iscoditori, dar, după cum se părea, nu și de cei ajutați de Coroană. Încrezător în mantia Leeshei, krasianul se apropie de creatură cu pași mari.

Când ajunse la o distanță de la care îl putea lovi, metamorful tresări brusc și demonul minții se întoarse să-l înfrunte, dar era prea târziu. Îl înjunghie cu sulița lui Kaji, străpungându-i inima neagră.

Răbufnirea de putere nu semăna cu nimic la care visase Jardir vreodată. Mai omorâse demoni puternici, era obișnuit să simtă magia curgând prin suliță și umplându-o, pentru a fi apoi pompată în el, dându-i forță și iuțeală. Îi vindeca rănile, îi ascuțea simțurile și îndepărta povara anilor cum cureți oțelul de rugină.

Dar senzația aceea nu era decât o înghițitură de apă pe lângă ceea ce îl potopea acum, amenințând să-l înece în magie.

Prințul *alagai* urlă, în agonie, și durerea i se reflectă în țipetele și zvârcolelile metamorfului și ale tuturor demonilor din împrejurimi. Demonul minții își întinse brațele fusiforme spre el, cu ghearele din capetele lor nu mai lungi decât unghiile lăcuite ale unei soții de pernă, dar ascuțite ca briciul.

Jardir mârâi și trimise energia care-l inundase înapoi, prin suliță. Șocul străbătu demonul ca un fulger, zgâlțâindu-l atât de tare, încât dinții îi clănțăniră și i se sfărâmară. Trupul începu să-i fumege și să-i duhnească, și Jardir își eliberă arma, rotind-o scurt, ca să-i treacă muchia tăioasă exact prin gâtul subțire al demonului.

Demonii de rang mărunt muriră cum atinse capul demonului Ala, dar metamorful se chinui mai multă vreme, țipând înnebunit, cu carnea bolborosindu-i și schimbându-și într-una forma pentru a lua când înfățișări cunoscute, când altele, pe care nu le vezi decât în coșmaruri.

Încă scăldat în energie, Jardir desenă o glifă cu vârful suliței spre creatură, făcând-o să se întoarcă la Nie explodând. Pe când se împrăștia fumul, auzi bucăți de carne gelatinoasă izbind pământul.

În liniștea care urmă, rămase nemișcat, ascultând, dar chemările celorlalți prinți ai demonilor încetaseră.

Își simțiseră fratele murind și fugiseră.

Jardir se aplecă și-și săltă pe umăr trupul prințului *alagai.* Îi luă capul conic în mâna liberă. Cu electrum îndeajuns, ar fi putut dubla terenul apărat de Tronul de Cranii sau ar fi putut construi altul, pe care să-l ia cu el când pleca să cucerească Nordul.

Dar mai întâi era nevoie să iasă la cules înainte de vreme.

•

— Nu văd ce rost are asta, tată, spuse Jayan, când Jardir își adună Curtea, în orele dinainte de răsărit, și le spuse tuturor care era planul său. Ar trebui să refacem glifele de apărare și să ne odihnim pentru la noapte, nu să…

— Taci și-ascultă-mă cu atenție! se răsti Jardir. *Alagai*-ii nu ne pot înfrânge pe câmpul de luptă și mama ta s-a folosit de magie ca să-i împiedice să se-atingă de centrul orașului. Demonii minții au vrut să construiască glife mari în lanurile de grâu, dar planul lor a dat greș și nu vor face încă o încercare, ca să nu-mi dezvăluie unde se află și să aibă soarta fratelui lor.

— Atunci am învins, spuse Jayan.

— Nu fi tâmpit! îl repezi Asome. Demonii nu trebuie să înfrunte sulițele noastre sau să ne spulbere glifele ca să ne ucidă. E de-ajuns să ne ardă lanurile.

— Așa că nu trebuie să le lăsăm nimic de ars, se declară Ashan de acord. Culegem tot. Chiar și grânele încă necoapte.

— O muncă pentru femei, *khaffit* și *chin*, care s-au ascuns în spatele zidurilor când bărbații i-au apărat, luptând în noapte, zise Jayan.

— O muncă pentru noi toți, îl corectă Jardir. Chiar dacă fiecare bărbat, femeie și copil din Mărinimia lui Everam, începând cu cel mai trufaș *dama* și terminând cu cel mai umil *chin* olog, o să trudească pe câmp de la răsăritul până la apusul soarelui, abia vom izbuti să culegem…

— … douăzeci și două de procente, completă Abban.

— … douăzeci și două de procente din toată recolta înainte de a apune soarele și de a începe incendiile, încheie Jardir. E vital să ne folosim de fiecare om și să apară pe câmp și toți cei care se consideră mai presus de o asemenea corvoadă.

Aleverak își puse o mână pe umărul lui Jayan.

— Azi-noapte i-ai adus multă onoare turbanului alb, fiu al lui Ahmann. Lasă asta să te îmbărbăteze. Nu și-a început Kaji însuși viața ca simplu culegător de fructe?

Jayan se uită la mâna bătrânului și prin aură îi trecu o străfulgerare de mânie când înțelese că fusese tratat cu superioritate. Dar nu i se întâmpla pentru prima oară să fie umilit de Aleverak și avu destulă minte ca să nu se trădeze.

Acesta, fiule, e începutul înțelepciunii, se gândi Jardir.

•

— Ai grijă, Izbăvitorule, sunt înarmați, spuse Hasik, când se apropiară de un grup de țărani *chin.*

Jardir se uită cu atenție la uriașele unelte de recoltat ale bărbaților din fața lui și recunoscu că, în mâinile potrivite, ar fi fost arme primejdioase, dar nu simți niciun pericol. Oamenii păreau îngroziți de prezența lui.

— Îți faci prea multe griji, Hasik, își mustră el garda de corp. Dacă un *chin* mă poate ucide cu o unealtă pentru lucrul pământului, ce șanse am în fața lui Alagai Ka?

Se apropie cu pași mari de grupul de bărbați și, așa cum se așteptase, căzură cu toții imediat în genunchi și își apăsară stângaci fețele în țărână, imitând grosolan adevăratul gest de supunere.

— Ridicați-vă, fraților! le spuse Jardir, înclinându-se la rândul său. Avem treabă, nu e timp pentru astfel de formalități. Întinse mana și luă una dintre unelte. Cum se numește asta?

— A, e o coasă, ’nălțimea Ta, răspunse unul dintre bărbați.

Era trecut de prima tinerețe, dar încă în putere.

Jardir dădu din cap. Denumirea îi era cunoscută.

— Îmi arăți cum se folosește?

— Vrei să cosești?! întrebă omul, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Bărbatul de lângă el îl plesni peste spate.

— Fă ce-ți spune, idiotule! îi șopti.

Țăranul dădu din cap, luă unealta și-i arătă cum s-o țină, cu brațele lui musculoase drepte în timp ce se răsucea ca să miște lama foarte aproape de pământ, tăind tulpinile de pe o mică suprafață la fiecare pas.

— O unealtă bună și lovituri date cu pricepere, spuse Jardir. Ai fi fost un mare războinic, dacă ai fi apucat pe calea asta.

Omul se înclină.

— Mulțumesc, ’nălțimea Ta!

— Dar merge prea încet, adăugă Jardir, luând unealta, și timpul nostru e scurt. Te rog, dă-te la o parte!

Își scoase roba de deasupra și se dezbrăcă până la brâu, păstrându-și doar coroana pe frunte și sulița de-a curmezișul spatelui. Luă coasa în mâini invers, cu lama în urma lui, se ghemui și chemă magia din tot ce-l înconjura, căpătând forța și iuțeala unei sute de oameni.

Se avântă înainte dintr-un salt și străbătu lanul în fugă, trăgând lama printre tulpini. Lovind ritmic acea parte moale din Ala, acoperită de grâne, cu tălpile sandalelor sale, ajunse în câteva clipe în capătul celălalt și se răsuci pe călcâie, gata pentru o altă trecere. Grâul tăiat încă mai cădea când începu să-l cosească pe cel de lângă el.

Soarele era încă jos pe cer când Jardir se opri și plimbă privirea pe deasupra câmpului cosit. Inevera găsise în bazar o împletitoare de coșuri de la care luase o căruță plină și conducea ea însăși adunatul grâului, cărând un coș plin în vreme ce le dădea ordine femeilor și copiilor, de parcă ar fi muncit pe câmp toată viața ei.

Era superbă în lumina dimineții, aproape modestă în pantalonii ei opaci, de in, în vesta strâmtă, maronie, tivită cu aur. Fiecare *khaffit* și *chin* se uita la ea cu venerație în priviri, aplecându-și cu mai mult zel spatele când o vedeau trudind.

Continuând să privească ogoarele, Jardir văzu *dama* și *Sharum* muncind umăr la umăr cu bărbați din castele inferioare. Imaginea era înălțătoare, avea savoarea unității visate de Kaji, a cauzei comune care avea să însuflețească omenirea, ajutând-o să alunge *alagai*-ii și să învingă în Sharak Ka.

Se rugă să fie de ajuns.

•

— … distrugerea completă a livezilor de meri ale tribului Mehnding, spuse Abban, și a peste două mii de pogoane de pășune.

Jardir stătea pe tronul de Cranii, simțind duhoarea cenușii unsuroase care-i acoperea hainele și îi mânjea pielea. Arsurile i se vindecaseră deja, dar, după a treia noapte a Asfințirii, asculta cu inima grea raportul dat de Abban în fiecare dimineață, între patru ochi.

Temerile i se adeveriseră în a doua noapte, când prinții *alagai*, cărora le zădărnicise planul inițial și care nu voiau să-ncerce din nou să și-l înfăptuiască, de teamă să nu-l întâlnească pe câmpul de bătaie, se hotărâseră să-i nimicească poporul înfometându-l.

Numeroasele râuri și pâraie din acel ținut fertil se dovediseră a fi stavile naturale în calea incendiilor și își condusese războinicii în luptă ca să nimicească demonii focului și să stingă orice incendiu, dar nici măcar puterile lui nu erau nemărginite și pustiirea fusese devastatoare. Ascultându-l pe *khaffit* citind listă după listă, Jardir pierduse socoteala pagubelor.

Abban își întoarse privirea spre foaia următoare.

— Pe pământurile tribului Krevakh, s-au pierdut...

Jardir avu senzația c-o să explodeze dacă mai ascultă o clipă în plus. Se ridică brusc, coborî treptele tronului și începu să meargă într-o parte și-n alta prin sală.

— Spune-mi un singur lucru, *khaffit,* mormăi. Cât de rău e?

Abban ridică din umeri.

— Dacă pierderile se opresc aici, poporul tău va supraviețui, Izbăvitorule! Întâlni privirea lui Jardir. Dar, dacă vor continua astfel lună de lună, jumătate din locuitorii Mărinimiei lui Everam vor fi morți înainte de a se topi zăpada, și asta fără să ridice vreun *alagai* nici măcar o singură gheară.

Jardir își prinse fața într-o mână.

— Dar ai două avantaje, adăugă Abban.

Jardir își ridică privirea spre el.

— Avantaje?

— Tot poporul tău îl vede în tine pe adevăratul fiu al lui Everam. Până și *chin* îți șoptesc numele cu venerație și-și povestesc unii altora cum te străduiești să-i aperi, zi și noapte. Munca la câmp, alături de ei, a fost o lovitură de maestru.

— N-am făcut-o ca să câștig inimi.

— Nu contează de ce-ai făcut-o, prietene. După gestul ăla și după ce te-au văzut *Damaji* defilând prin fața lor cu trupul prințului *alagai,* te vor urma cu toți, krasiani și verdeni deopotrivă.

— Unde mă vor urma? întrebă Jardir.

— Păi, în Lakton, zâmbi Abban. Pe ogoarele *chin*-ilor de la est de Mărinimia lui Everam, recolta încă se mai coace sub soare.

•

Consortul Regal aștepta în peșteră în vreme ce se apropiau zorii. Întunericul era încă destul de des pentru ca șeptelul de la suprafață să fie orb și salahorii de rând mai puteau vâna câteva ore, dar pentru un prinț miezing, obișnuit cu bezna deplină de la curtea minții, cerul se lumina cu o iuțeală îngrijorătoare.

Așteptase înadins până în ultima clipă, ca să-i cheme pe ceilalți când ultima noapte a Asfințirii era pe sfârșite. Aveau să fie nevoiți să se materializeze în afara peșterii, iar lumina avea să-i slăbească în vreme ce se apropiau de el. Consortul desenase glife puternice în jurul peșterii și al fisurii din fundul acesteia, concentrând astfel magia înălțată din Miez și asigurându-se că nimeni altcineva n-o poate absorbi.

Doi dintre cei șase mintali pe care-i adusese cu el la suprafață – cei mai puternici – muriseră, dar era totuși înțelept să-și ia toate precauțiile când avea de înfruntat atât de mulți semeni de-ai săi la o distanță atât de mare de influența Reginei.

Scăpase de doi rivali potențiali, și ăsta era un avantaj, dar unul pentru care nu merita s-o nemulțumești pe Regină când momentul depunerii ouălor era atât de aproape. Prin comparație, ceilalți patru mintali păreau eroi care continuaseră să lupte chiar și după eșuarea planurilor lui, secătuind puterea dușmanului. Câștigaseră experiență și prestigiu, ajungând pe o poziție de unde puteau lua cu ușurință locul rivalilor să-i dispăruți.

La apropierea celor patru, absorbi cu toată forța din răsuflătoare, păstrând în el atât de multă energie cât putea suporta. Nu făcu niciun efort ca s-o ascundă, ceilalți trebuiau s-o vadă și să se teamă de ea. Metamorfii lui îl înconjurau, dar o simplă glifă de interzicere ținea metamorfii rivalilor afară din peșteră.

Steaua zilei se apropie, frate, gândi unul dintre ceilalți demoni.

Ar trebui să ne-ntoarcem la Curte și să-i raportăm Reginei, îl susținu altul.

O să-mi raportați mai întâi mie, șuieră consortul.

Ție ți-am dat deja rapoartele noastre, spuse unul dintre prinții trimiși în Nord.

Era mai bătrân și mai puternic decât ceilalți. Voința îi crescuse considerabil de când urcase la suprafață. Își masca bine aura, dar consortul putea să-i simtă încordarea.

La gândul ăsta, unul dintre metamorfii lui își azvârli un tentacul în jurul gâtului prințului și îl trase mai aproape. Consortul nu-și schimbă poziția, dar se pregăti să-și folosească puterea. Dacă voiau să se unească împotriva lui și să-l atace, acela era momentul.

Însă ceilalți stăteau neclintiți, ca înghețați. Poate că-l urau pe consort mai mult decât urau steaua zilei, dar se urau și unul pe altul și niciunul nu-și risca viața fără să fie sigur de victorie.

Consortul mângâie pielea noduroasă de pe capul prințului.

Mi-ați dat rapoartele, dar nu mi-ați spus tot. Mă crezi prost?

Tânărul mintal se zbătu, dar forța lui nu era pe măsura forței metamorfului. Capul îi pulsa, încercând să ia controlul salahorului, dar voință mai puternică decât a consortului n-avea decât regina. Metamorful își strânse mai tare tentaculul în jurul gâtului prințului, ale cărui strădanii de a se elibera încetară.

Ce s-a-ntâmplat în noaptea când a murit fratele vostru? întrebă consortul.

L-am prins pe unificator, recunoscu prințul, făcându-și complicele să șuiere.

La aceste cuvinte, prinții din Sud se încordară și începură să vorbească între ei, cu craniile pulsându-le.

Atunci de ce-a murit fratele vostru, iar unificatorul continuă să ucidă salahori și să atragă oameni care să-l slujească? întrebă consortul.

Am umblat prin mintea lui și i-am aflat puterile, gândi prințul, *dar a scăpat înainte de a putea să ți-l aducem.*

O a doua minciună? întrebă consortul.

Ochii fără pleoape ai prințului se măriră, dar nu avu timp să protesteze înainte ca metamorful să-i despice larg craniul cu o lovitură de gheară. Consortul își vârî mâna înăuntru și rupse bucăți mintea prințului, cu care se hrăni în vreme ce ceilalți se uitau la el, cu groaza și invidia amestecându-li-se în aure.

Amintirile și voința prințului îi erau transferate în timp ce se hrănea, și află într-o clipă tot de luaseră din mintea unificatorului. Se umplu de o plăcere și de o energie care aproape îl copleșiră. De-a lungul mileniilor, se ospătase cu numeroase minți ale celor asemenea lui, și de fiecare dată încheiase festinul amețit de prea multă forță. Afară, metamorful prințului ucis țipă și începu să-și piardă coeziunea.

Consortul se uită la prințul complice la înșelăciune. Era înghețat de frică, căci se întreba, cu siguranță, dacă nu cumva urma să împărtășească soarta fratelui său.

— Pleacă! îi porunci consortul, iar el nu stătu să se întrebe cum de îl lovise norocul, ci se grăbi să iasă din peșteră și să se întoarcă în Miez, luându-și metamorful cu el.

Ceilalți doi prinți stăteau nemișcați în vreme ce consortul digera amintirile fratelui lor. Unul își linse dinții, cu ochii la craniul spart.

Consortul avu un șoc când află că unificatorul furase o mare parte din puterea sa hrănindu-se cu salahori. Nu crezuse că era cu putință să adune o viață de la suprafața magiei Miezului în corpul său și să învețe să absoarbă. I se părea tot atât de imposibil ca o discuție filosofică purtată de un salahor al pietrei, dar nu putea să nege că totuși se întâmplase.

Acum știa și ce îi adusese pe ei toți la suprafață. Glifele de luptă fuseseră găsite în Sud, îngropate în nisip.

Unificatorul din Nord a furat o parte din puterea noastră, dar acum știu exact câtă, gândi, adresându-li-se celorlalți. *Nu poate face nimic pe care să nu-l putem face și noi. Nu trebuie decât să găsim momeala potrivită ca să-l scoatem de pe glifele lui mari.*

Niciun mintal nu poate fi atât de prost, gândi unul dintre ceilalți.

Ăsta are prostie și pentru alții, îi asigură consortul. *Nu e nici pe departe atât de evoluat cum crede, și ne-a condus la izvorul revoltei.*

Le trimise degrabă o imagine mintală a orașului pierdut al ultimului unificator.

Trebuie să mergem acolo la următorul ciclu și să facem praf și pulbere fiecare piatră, gândi consortul. *O să mă cac eu însumi pe cadavru, fiindcă ne-a făcut atâtea necazuri.*

Ceilalți dădură din cap, în semn că erau de acord, iar consortul îi privi în ochi, lăsându-i să-l vadă în deplinătatea puterii lui.

Deschideți-vă mințile în fața mea! le porunci.

La Curtea minții nu ar fi îndrăznit să facă așa ceva, dar prinții știau foarte bine că nu vor revedea niciodată Curtea dacă nu i se supun și că era o soartă mai bună decât să le fie mâncate mințile. Își coborâră în același timp apărătoarele și îl lăsară pe consort să vadă toate amintirile lor din ultimele trei nopți.

Fuseseră în legătură cu fratele lor când apăruse moștenitorul, purtând blestemăția aia de coroană, și își înfipsese în pieptul lui arma malefică.

Când descoperi amintirea, consortul se înfioră de spaimă. Nordicul era puternic, dar puterea lui nu o depășea pe a celui mai slab dintre prinți. Moștenitorul făcuse lucrul de care se temea cel mai mult: descătușase întreaga putere a obiectelor din vechime.

Devenise vânător de mintali, la fel ca leșul uscat din deșert.

Câți dintre frații și înaintașii consortului căzuseră în fața aceluia? Regina însăși nu se număra printre cei în viață atunci, dar el da. Era tânăr și slab, supraviețuia mai degrabă mulțumită norocului decât șireteniei sale, dar își amintea foarte bine groaza care îmbiba aerul la Curtea minții.

Consortul îi concedie pe ceilalți cu un semn din cap și le îngădui să fugă de la suprafață înainte de a-și aduna metamorfii și de a se lăsa purtat de curenți înapoi, la Curte.

Moștenitorul trebuia ucis cât mai repede, înainte de a întemeia o dinastie.

29. EUNUCUL

333 D.Î., TOAMNA

— Am avut prilejul să măsor puterile prinților *alagui,* spuse Ahmann, și am descoperit că nu sunt la înălțime.

Arătă către picioarele tronului. Draperiile sălii fuseseră foarte bine trase și încăperea era luminată de lămpi cu ulei, ca să poată fi văzut capul prințului demonilor, înfipt într-un țăruș. Abban primise poruncă s-aducă zidari care s-astupe pentru totdeauna ferestrele.

Sfetnicii lui veniseră pe rând să se uite îndelung în imenșii ochi buboși ai dușmanului lor și toți își ascunseseră repulsia în spatele unor zeflemele forțate. Abban nu putea să-i condamne. Demonul nu era atât de mare și de plin de dinți și gheare ca mulți dintre semenii lui de alte soiuri, dar privirea lui din altă lume te înfiora. Capul înalt, conic, cu coarnele ca niște rămășițe și trăsături aproape blânde nu era al unui ucigaș fără minte. E un gânditor. O creatură în stare să facă planuri.

Nu pentru prima oară, Abban îi mulțumi lui Everam fiindcă era un *khaffit* olog și nu i se îngăduia să iasă în noapte.

Își potrivi cârja în formă de cămilă într-o poziție mai confortabilă în vreme ce prietenul său rostea discursul pe care-l pregătiseră împreună cu atâta grijă. Deși stătea adesea pe postamentul tronului, de unde își putea sfătui stăpânul, căzuseră de acord că, pe timpul punerii în discuție a acelei hotărâri, era bine să rămână pe podea, ca să nu-i bănuiască nimeni amestecul. Ahmann putea să-i aducă oricum pe calea dorită de el, dar bărbații în alb aveau să i se alăture mult mai repede dacă erau convinși că ideea e al lui Shar'Dama Ka, nu a unui *khaffit* molâu.

Mă cred molâu, dar îi pot face să danseze ca niște păpuși trase de sfori. Abban își ținea ochii în jos, respectuos, dar învățase să vadă multe cu coada ochiului, urmărindu-i pe bărbații sfinți în timp ce vorbea Ahmann.

— Dar nu trebuie să ne culcăm pe-o ureche, continuă Ahmann. Întoarcerea fiilor lui Alagai Ka ne dă de veste că începe

Sharak Ka, iar în Sharak Ka nu putem învinge decât după ce încheiem Sharak-ul sub Soare. *Alagai*-ii nu pot trece de glifele noastre de apărare, dar le pot șubrezi, pot arde ogoarele și ne pot ucide vitele pană când vom fi prea slabi ca să mai putem lupta, tocmai când ne vor împresura verdenii ridicați împotriva noastră. Ca să câștigăm ambele războaie trebuie să ne mărim teritoriul, să aducem orașele din Nord, rând pe rând, sub legea Evejah, să le înrolăm bărbații și să le confiscăm proviziile.

Damaji Aleverak dădu din cap.

— Războiul la Lumina Zilei trebuie câștigat, iar noi ne-am înmuiat în Mărinimia lui Everam.

— De acord, spuse Ashan.

Teoretic, Ashan vorbea în numele consiliului, dar toată lumea știa că e marioneta lui Ahmann. Aleverak era cel mai bătrân și cel mai venerat *Damaji,* singurul bărbat care se luptase cu Jardir pentru Tronul de Cranii și supraviețuise ca să povestească asta. Toți ceilalți îl tratau pe bătrânul Om Sfânt cu respect, iar cuvintele lui aveau o greutate enormă.

De aceea, ceva mai devreme, când se întâlnise cu ei fără martori, Ahmann poruncise să vorbească mai întâi Aleverak și apoi Ashan.

Ahmann bătu cu coada suliței în postamentul tronului.

— Vom ataca Laktonul peste două luni.

Așa cum se înțeleseseră, Abban se încruntă și-și țuguie buzele.

— Văd că te-ncrunți, *khaffit,* zise Ahmann. Te îndoiești de înțelepciunea planului meu?

Toți ochii se întoarseră spre Abban, care se prefăcu că se pierde cu firea sub asprimea privirilor. Nu se îndoia că toată lumea din încăpere se ruga să spună o prostie, urmată de pierderea favorurilor lui Shar'Dama Ka.

Abban trebuia să admită că avea toate motivele să-și facă griji pentru așa ceva. Știa foarte bine că, dacă ar fi căzut vreodată, cu știrea tuturor, în dizgrația lui Ahmann, toți bărbații din sală – cărora li s-ar fi adăugat Damajah însuși – s-ar fi străduit imediat să-l domine sau chiar să-l omoare.

— Înțelepciunea Izbăvitorului o depășește cu mult pe a mea, răspunse, adăugându-i tonului său mica doză de smiorcăială potrivită. Dar forțele tale sunt răspândite și subțiate, ca să-ți mențină stăpânirea asupra pământurilor deja cucerite. Costul…

— Nu asculta cuvintele lașe ale acestui *khaffit* mâncător de porci, tată, îl întrerupse Jayan. A fost și împotriva atacului tău asupra Mărinimiei lui Everam.

Toți *Damaji*-ii dădură din cap, mormăind aprobator.

Când spui „khaffit mâncător de porci” repeți inutil același lucru, idiotule, se gândi Abban. *Khaffit* însemna de fapt „mâncător de porci”, pentru că Evejahul le interzicea krasianilor să mănânce carnea porcilor, dar un *khaffit* sărac nu-și putea permite de obicei alt soi de carne. Buzele lui Abban zvâcniră imperceptibil când își reținu cu greu un zâmbet disprețuitor. În afară de el, în toată sala nu se afla nimeni care să aibă idee ce pierdea. Porcii erau animale delicioase, interzise tuturor oamenilor pentru simplul motiv că fratele vitreg al lui Kaji pusese, cu trei mii de ani în urmă, în fața Izbăvitorului, un purcel de lapte otrăvit. Mulțumită legendarei sale puteri, Kaji supraviețuise, dar – cel mai probabil într-un moment de iritare, după ce-și petrecuse multe ore stând pe oala de noapte – declarase porcul animal necurat, interzicându-le unor nenumărate generații de proști carnea lui dulce și moale.

Simți că-i lăsa gura apă. În seara aceea avea să mănânce purcel de lapte, apoi avea s-o pună pe una dintre nevestele lui să-i scoată sămânța într-un mod pe care bărbați sfinți găsiseră de cuviință să-l interzică.

Se uită la Jayan, nicidecum surprins de privirea încărcată de nerăbdare a tânărului Sharum Ka. Băiatul nu era cu mult mai mult decât un animal, de bucura prea mult de cuceriri și jafuri și prea puțin de guvernare. Să omori oameni era mai ușor decât să omori *alagai,* și cel mai ușor era să omori verdeni molâi. Victorii ușoare pentru încă inexistenta lui listă de înfăptuiri.

Se simțea îmboldit să clatine din cap, dar se abținu. Întâmplarea pusese în mâinile lui Jayan, la naștere, toată puterea și toate șansele la care putea visa cineva vreodată, iar el nu era în stare să se gândească decât la dimensiunile propriului palat și la noi moduri prin care să-l flateze lingușitorii.

Asome și Asukaji își păstrau fețele lipsite de expresie, dar cei doi bărbați aveau un limbaj al lor – un amestec complicat de poziții și gesturi subtile pe care, amanți fiind, îl născociseră fără îndoială între perne – mulțumită căruia puteau purta o întreagă conversație fără ca nimeni din jur să aibă habar.

Tot privindu-i luni de-a rândul, Abban nu izbutise să descifreze decât o parte a cifrului, dar putea ghici mulțumitor de bine despre ce vorbeau. Dacă rămânea pe loc în timp ce tatăl și fratele lui plecau la război, avea avantaje și dezavantaje. Ashan avea să vorbească în numele consiliului, pentru că, în lipsa Izbăvitorului, *Damaji*-ii urmau să guverneze, mână în mână cu Damajah, dar, pe când gloria avea să fie a celor de pe câmpul de luptă, puterea lui Asome avea să crească în lipsa lor.

— Și tu, Asome? întrebă Jardir.

Asome se înclină cât de puțin era cu putință către fratele său mai mare.

— Sunt de acord, tată. E timpul potrivit pentru o lovitură. Grijile pe care și le face *khaffit*-ul nu sunt lipsite de merit, dar sunt lucruri mărunte pe lângă mărețul plan al lui Everam. Am pierdut o mare parte a recoltei din pricina *alagai*-ilor, și pierderile ar putea crește. Cucerind teritorii noi, ne-am micșora pagubele.

Ahmann se întoarse spre cei zece *Damaji,* și Abban îi studie în timp ce privirile tuturor se îndreptau spre tron. Stăteau într-o ordine riguroasă, impusă de numărul de *Sharum* din triburile lor, deși diferențele erau adesea neglijabile. În șir se făceau mici schimbări la fiecare câteva luni.

După Ashan și Aleverak, stătea Enkaji, din tribul Mehnding. Se îngrășase de-a lungul anilor, acum, când calea spre Tronul de Cranii îi era închisă. Ahmann continua să-i poarte pică fiindcă încercase s-ascundă de el Coroana lui Kaji, dar Abban nu-i putea găsi vreo vină pentru asta. Nici el n-ar fi dat un asemenea obiect de bunăvoie. Enkaji supraviețuise după aceea fiind întotdeauna de acord cu Ashan și Aleverak, cel puțin la Curte.

— Războiul la Lumina Zilei trebuie purtat așa cum crede de cuviință Shar’Dama Ka. Cine suntem noi ca să-i punem hotărârile la îndoială?

Se uită la bărbații de lângă el, reprezentanții triburilor Krevakh și Nanji. Cei doi *Damaji* ai Observatorilor își purtau vălurile de noapte și în timpul zilei, ascunzându-și identitatea față de oricine altcineva în afară de conducătorii triburilor lor și de Izbăvitorul însuși.

Ca de obicei, cei doi se înclinară fără să spună nimic.

Către ceilalți *Damaji,* Abban abia dacă aruncă o privire. După lecția primită de Ichach și Qezan, toți *Damaji*-ii de mică

importanță deveniseră mai servili decât Enkaji. Nu vorbi decât Kevera, din tribul Sharach, uitându-se în ochii lui Ahmann.

— Nu doresc să ponegresc planul tău înțelept, Izbăvitorule, dar adevărul e că tribul meu n-are de unde da oameni pentru un nou atac continuând în același timp să păstreze ceea ce am cucerit deja.

— Atunci rămâneți aici! lătră Chusen, din tribul Shunjin. Va fi mai multă pradă pentru noi, ceilalți.

La asta, o parte dintre ceilalți *Damaji* chicotiră, dar tuturor le pieri râsul de pe buze când Ahmann îi privi cu asprime.

— Sunt *sharach*, spuse Jardir, prin sânge și prin căsătorie. Sunt și *shunjin*, și fac parte și din toate celelalte triburi. Când vă insultați între voi în prezența mea, mă insultați pe mine.

Asome își mângâie mânerul cozii de *alagai,* și *Damaji* Chusen păli. Căzu în genunchi, apăsându-și fruntea de podea.

— Îmi cer iertare, Izbăvitorule. N-am vrut să fiu lipsit de respect.

Ahmann dădu din cap.

— Asta e bine. O să lași în urmă oameni care să apere pământurile tribului Sharach din Mărinimia lui Everam când vom pleca să cucerim ținuturi noi de la oamenii lacului.

Abban își dori să fi putut râde în hohote când îl văzu pe Chusen arătând, pentru o clipă, a om lovit de cea mai cumplită năpastă. Orice războinic lăsat în urmă însemna mai puțină pradă pentru tribul lui, și ar fi fost cu putință și ca *Damaji* Fashin al tribului Halvas să treacă în fața lui în șirul de lângă Tronul de Cranii. Se uită la Fashin și-l văzu zâmbind fără fereală la auzul hotărârii, deși era destul de înțelept ca să păstreze tăcerea.

Mintea lui Abban prinse să hoinărească în vreme ce Ahmann le împărtășea celorlalți amănuntele planului sau cel puțin acele amănunte pe care era nevoie să le cunoască. Esența planului, ca și data exactă și locul unde aveau să-l atace urmau să fie dezvăluite destul de târziu ca să mai fie cu putință să strice totul vreun prost.

Abban se uită la Tronul de Cranii, întrebându-se ce rost avusese să fie îmbrăcat în electrum. Părea irosire imensă.

Îi dăduse lui Damajah tot electrumul din mină, așa cum i se poruncise. Se așteptase ca metalul să dispară, pus deoparte cu un scop secret sau cel mult să reapară sub forma unei armuri

pentru Ahmann. În schimb, fusese turnat peste tronul lui, ca demonstrație inutilă a puterii.

Sau nu? Strecură o privire către *Damaji.* Nu era femeia care să facă paradă de ceva fără un scop. Știa câteva femei care-o puteau întrece în privința înscenărilor, dar ea, una, nu făcea niciodată nimic lipsit de sens.

Oricum, n-avea mare importanță. Îi dăduse metalul, dar nu stătuse apoi degeaba, începuse căutările în alte părți, începând cu locul unde văzuse Rennick aliajul pentru prima oară – o mină de argint marmorată cu vine de aur, care continua să producă destul de mult în fiecare an. O cumpărase printr-un samsar, iar oamenii lui de pe întregul teritoriu al Mărinimiei lui Everam căutau și cumpărau bijuterii și monede făcute din așa ceva. Avea deja o cantitate considerabilă și o folosise ca să-și înlocuiască lama retractabilă din cârjă și ca filigran pentru armele și armurile celor mai de încredere *kha'Sharum* din slujba lui.

Întrunirea Curții se încheie curând. Ahmann plecă primul, urmat imediat de Jayan, Asome și toți *Damaji*-ii. Abban se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să părăsească la rândul său sala.

— Abban! strigă Damajah, și el încremeni.

În fața lui, Hasik închise ușile imense și se propti în dreptul lor cu brațele încrucișate, tăindu-i calea.

Negustorul se întoarse și o privi pe Inevera coborând de pe postamentul Tronului de Cranii, dar își desprinse repede privirea de legănarea hipnotică a șoldurilor ei, întâlnindu-i în schimb ochii.

Ai propriile tale neveste frumoase, își reaminti. *Asta își pune marfa sub nasul oricui, dar cel care o privește plătește prea scump.*

Făcu o plecăciune.

— Damajah. Cum îți poate fi de folos acest *khaffit* umil?

Inevera veni mai aproape. Prea aproape ca să le poată auzi Hasik cuvintele, dar în spatele ei se afla Shanvah. După cum spuneau toate zvonurile, tânăra *kai'Sharum'ting* nu era cu nimic mai puțin periculoasă decât brutala gardă de corp a lui Ahmann.

— Lucrătorii metalelor din slujba ta au mai făcut progrese? întrebă Inevera. Ultima șarjă de aliaj trimis n-are nicio valoare.

Abban ridică din umeri.

— Să aliezi metale e destul de simplu, dar durează foarte mult până găsești cantitățile potrivite pentru amestec. E posibil să existe componente pe care nu le-am ghicit, introduse de focurile din adâncul Alei.

— Avem nevoie de mai mult.

— Îmi dau seama. Pentru placarea unui tron e nevoie de foarte mult metal. Pe urmă vor fi placate treptele?

— Ce fac eu cu aliajul nu e treaba ta, *khaffit,* spuse Inevera.

Vocea îi era calmă, dar în spatele cuvintelor se simțea totuși o avertizare.

Abban se înclină.

— Cum spui, Damajah. Nu e treaba mea nici ce faci cu eunucii tăi, deși mi s-a spus că garda orașului a găsit trei, morți, scoși de apa râului pe mal.

Îi zâmbi, și știu imediat că împinsese jocul prea departe.

Inevera făcu un semn, și Shanvah înaintă cu un pas. Abban îi văzu pumnul aproape doar ca pe o licărire, dar durerea îi înflori pe față și se trezi trântit pe podea.

Se prinse de nas și făcu ochii mari când văzu cât de repede i se acoperea mâna de sânge. Își scoase o batistă din buzunarul vestei, dar și ea se îmbibă imediat.

— Shar'Dama Ka a spus c-o să ucidă orice bărbat care mă lovește.

— *Sharum'ting* nu sunt bărbați, *khaffit.*

Inevera zâmbi, cu colțurile buzelor pline înălțându-i-se sub vălul transparent, și arătă spre ușile sălii.

— Dar, firești, șontâcăie până la Ahmann și spune-i că m-ai insultat și că Shanvah te-a lovit. Să vedem ce-o să facă.

Când negustorul nu se clinti, ea îi smulse batista scăldată în sânge și i-o ținu în fața ochilor.

— Ăsta e cel mai neînsemnat lucru care-o să ți se poată întâmpla când o să-mi mai vorbești cu insolență.

Abban înghiți în sec în vreme ce Inevera și femeia războinică intrau cu pași mari în camera ei cu perne. Putea să nu se teamă de *Damaji,* dar cu Prima Soție a lui Ahmann lucrurile stăteau cu totul altfel. Complotul prin care urmărise s-o instaleze pe Leesha Paper ca rivală a ei eșuase și își făcuse o dușmancă pe care nu i-o dorea nimănui.

Când ușa camerei cu perne se închise în urma celor două femei, Hasik izbucni într-un râs grohăit.

— Ți-a cam pierit curajul acum, eh, *khaffit*?

Abban îl privi cu răceală.

— Deschide ușa, câine, sau îi spun lui Ahmann că tu mi-ai însângerat nasul!

Pe chipul lui Hasik înflori furia, alinând durerea lui Abban. *Khaffit*-ul își ascunse zâmbetul în timp ce uriașul luptător îi deschidea ușa. Hasik avea să vină curând să se răzbune pentru ofensă, dar de data asta Abban îl aștepta cu nerăbdare.

•

Lucrătorii mei în metal au făcut o nouă încercare de reproducere a aliajului sacru, îi scrise Abban lui Ahmann, la câteva ore după aceea. *Trimite la sfârșitul zilei un mesager puternic, în care ai încredere, ca să ia o mostră pentru Damajah.*

Și, așa cum o făcea adesea, Ahmann îl trimise pe Hasik.

Cielvah, fiica lui Abban, lucra singură în partea din față a pavilionului lui din Noul Bazar când primiră vestea că războinicul fusese văzut venind într-acolo. Ora retragerii în subteran avea să sosească în curând și bazarul era aproape pustiu, cu cele mai multe pavilioane și prăvălii deja închise pentru noapte. La intrarea lui Hasik în cort, Abban privea printr-o gaură făcută anume pentru așa ceva. Cielvah era tânără, frumoasă, inteligentă și cu mâini îndemânatice. Avea în față un viitor luminos și Abban o iubea din tot sufletul. Hasik știuse asta când o siluise. De fapt, fata nu-l interesa. Nu voia decât să-l facă pe Abban să sufere.

Cielvah icni la apariția lui Hasik. Trecu repede în spatele tejghelei și străbătu un culoar scurt, apoi dispăru în spatele unei clape de pânză groasă. Hasik se luă după ea ca pisica după șoarece, sărind sprinten peste tejghea în urmărirea ei și dispărând dincolo de clapă la numai o secundă după ce dispăruse ea.

Abban auzi o ușă trântindu-se și numără până la zece înainte de a se îndrepta în aceeași direcție, fără să se grăbească. După atâția ani, piciorul încă îl mai durea și nu i se părea necesar să-l forțeze.

Când intră în încăpere, trântind ușa grea în urma lui, Hasik încă se mai zbătea. În prelungirea pavilionului se afla un depozit imens, în care Hasik intrase fără să-și dea seama. Doi *kha'Sharum* sharach erau stăpâni pe situație, cu prinzătoarele lor de *alagai* în mâini. Prin barele goale pe dinăuntru, de două

ori mai lungi decât brațele lui Hasik, trecea câte un cablu din oțel împletit, cu bucla din capăt strânsă în jurul gâtului lui. Hasik prinsese câte una în fiecare pumn, încercând să le împiedice să se strângă mai tare, dar eforturile lui de a li se opune experimentaților războinici sharach se dovedeau zadarnice. Când trăgea el, ei împingeau, și invers, strângând cablurile în tot acest timp. Abban privi încântat cum i se încetiniră mișcările și cum căzu în genunchi, înroșindu-se la față.

Cielvah veni lângă el, și Abban o cuprinse cu brațul.

— Ah, Hasik, ce bine-mi pare că ai trecut pe la noi! O ții minte pe fiica mea, Cielvah? I-ai luat fecioria astă-primăvară. I-am făgăduit c-o să vadă de aproape ce-o să primești în schimb.

Încă nemăritată, Cielvah nu avea văl pe care să și-l ridice înainte de al scuipa pe *Sharum* în față. Hasik încercă să se întindă după ea, dar cei doi sharach îl ținură zdravăn bine, sufocându-l și silindu-l să cadă din nou în genunchi. Abban ridică o mână, și un alt *kha'Sharum*, care până atunci stătuse neobservat în umbră, înaintă cu câțiva pași. Nanji erau torționari renumiți pentru priceperea lor, iar acel bărbat scund nu le compromitea faima. Se mișca ușor, cu grație, tăcut ca moartea dacă nu s-ar fi auzit un clinchet când scoase din teacă un cuțit curbat, bine ascuțit. La vederea lamei, ochii lui Hasik se bulbucară, dar n-avea destul aer ca să protesteze.

Bărbatul scund se gândi câteva clipe.

— Ar fi mai simplu dacă ar sta pe spate. Avea voce joasă, stinsă, ca o șoaptă. Cu mâinile și picioarele ținute strâns.

Abban dădu din cap și bătu din palme cu putere. Cei doi sharach își răsuciră barele, trântindu-l pe Hasik pe spate, iar ușile se deschiseră și intrară mai multe femei în negru – soțiile și fiicele lui Abban. Unele purtau văluri de femei măritate, pe când altele, precum Cielvah, aveau fețele descoperite. De-a lungul anilor, multe căzuseră pradă atențiilor lui Hasik.

Patru femei își aveau propriile prinzătoare de *alagai* și, în scurt timp, le agățară de gleznele și de încheieturile mâinilor lui Hasik, trăgând din toate puterile. El era puternic, așa cum poate fi numai un războinic care se încarcă noapte de noapte cu magie, omorând *alagai,* însă ele erau multe și poziția le avantaja, așa că îl imobilizară repede, chiar și fără ajutorul celor doi sharach. Aceștia își slăbiră lațurile, ca lumea să poată savura

țipetele lui Hasik și zvârcolelile lui disperate și neputincioase, în timp ce *kha'Sharum*-ul nanji îi despica pantalonii.

Toate femeile râseră după dezgolirea bărbăției lui flasce. Chicoti și Abban, știind că prezența femeilor sporea durerea și umilința lui Hasik de o mie de ori.

— De chestia asta jalnică se tem femeile mele când îmi vizitezi pavilionul?

— Și câinii au membrul subțire, tată, spuse Cielvah. Dar asta nu-nseamnă că vreau să și-l vâre vreunul în mine.

Abban dădu din cap.

— Fiica mea are dreptate, îi spuse lui Hasik. Apoi îi făcu semn războinicului nanji. Taie-i-l!

Hasik țipă și se zvârcoli iarăși, dar femeile îl țineau bine.

— Îi sunt *ajin'pal* Izbăvitorului! N-o să te lase nepedepsit pentru asta, *khaffit*!

— Spune-i, Șuierătorile!

Abban folosi râzând porecla batjocoritoare primită de Hasik după cel pocnise Qeran, lăsându-l fără un dinte, fiindcă, pe când erau băieți în *sharaj,* îl numise pe Abban fiu de mâncător de porci.

— Spune lumii întregi că un *khaffit* ți-a tăiat bărbăția și vezi cum vor râde toți pe înfundate în spatele tău.

— O să te omor pentru asta! mârâi Hasik.

Abban clătină din cap.

— În ochii Izbăvitorului, valorez mai mult decât tine, Hasik. Arătă către cei trei *kha'Sharum.* În înțelepciunea sa, mi-a dat luptători ca să mă apere. Zâmbi. Și ca să apere onoarea femeilor mele.

Hasik deschise din nou gura, dar Abban făcu un semn și cei doi sharach îi înăbușiră cuvintele.

— Nu mai avem timp de discuții, vechiul meu prieten. În *sharaj* ne-au învățat să îmbrățișăm durerea. Sper că ți-ai însușit lecția mai bine decât mine.

Lucrând repede și cu priceperea unei *dama'ting,* luptătorul nanji legă strâns un șnur în jurul suliței și al ouălor, le tăie pe toate dintr-o lovitură și le lăsă să cadă pe o farfurie, apoi strecură în gaură un tub de metal pentru scurgerea udului și cusu rana cu eficiența dată de obișnuință. După ce termină, ridică farfuria.

— Ce fac cu astea, stăpâne?

Abban se uită la Cielvah.

— Astăzi încă n-am hrănit câinii, tată, spuse ea.

Abban dădu din cap.

— Ia-ți surorile și aveți grijă să capete ceva de ros.

Fata luă farfuria, iar celelalte femei aruncară prinzătoarele de *alagai* și ieșiră în urma ei, râzând toate și vorbind prietenește între ele.

— O să le cer să fie discrete, prietene, zise Abban, dar știi cum sunt femeile. Spune-i uneia un secret și-l află imediat toată lumea. Toate femeile din Bazar vor ști cât de curând că nu trebuie să se mai teamă de Hasik, bărbatul cu o crăpătură de femeie între picioare.

Azvârli către războinic un sac greu, care-i smulse un geamăt de durere când îi căzu pe pântece zornăind.

— Dă-i-l lui Damajah când te-ntorci la palat.

•

Jardir coborî în urma Ineverei pe scara în spirală care unea apartamentele lor cu palatul de jos. Nu mai fusese acolo niciodată – nu se mai ascundea noaptea de mai bine de un sfert de veac – și privea totul cu o ușoară fascinație. Drumul era luminat de glife, însă lui coroana îi era de-ajuns. Vedea eunuci observatori ascunși în umbră cu aceeași ușurință cu care i-ar fi zărit în lumina celei mai strălucitoare zile. Aveau aure curate, de o intensă loialitate față de soția lui. Asta îl bucură. Pentru el, s-o știe în siguranță era totul.

Inevera îl conduse prin tunele întortocheate, de curând tăiate în piatră, și dincolo de numeroase uși, lăsându-i în urmă chiar și pe eunucii care stăteau de strajă. În cele din urmă, ajunseră într-o cameră mică, unde un bărbat și o femeie beau ceai împreună, așezați pe perne.

Inevera închise ușa în urma lor, în timp ce cuplul se grăbea să se ridice în picioare. Femeia arăta ca orice altă *dal’ting*, înfășurată în robe negre care-i ascundeau totul, în afară de ochi și de mâini. Bărbatul purta haine cafenii, de *khaffit,* și se ridică apăsând zdravăn într-un baston. Aura i se termina brusc la jumătatea unui picior.

Olog, remarcă Jardir, fără să fie nevoit să-ntrebe cine erau cei doi. Aurele lor îi spuneau totul, dar o lăsă pe Inevera să respecte regulile de politețe.

— Onorate soț, spuse ea, te rog, îngăduie-mi să ți-i prezint pe tatăl meu, Kasaad asu Kasaad am'Damaj am'Kaji, și pe mama mea, Manvah, care îi este *Jiwah Ka.*

Jardir se înclină adânc.

— Mamă, tată. E o onoare să vă cunosc, în sfârșit.

Cei doi se înclinară la rândul lor.

— Onoarea e a noastră, Izbăvitorule, răspunse Manvah.

— O mamă nu trebuie să-și acopere fața când e singură cu soțul și cu copiii ei, spuse Jardir.

Manvah dădu din cap și-și îndepărtă gluga și vălul. Jardir zâmbi când regăsi pe fața ei o mare parte a trăsăturilor pe care le iubea.

— Acum văd de unde are Damajah legendara ei frumusețe.

Manvah își lăsă din politețe ochii în jos, dar nu era cu adevărat mișcată de cuvintele lui, oricât de sincere ar fi fost. Aura ei era bine conturată, concentrată. Jardir simțea că e mândră de fiica ei și simțea respectul pe care i-l purta în schimb Inevera, dar în încăpere plutea o anumită stânjeneală. O vedea dansând în aurele soției sale și în ale părinților ei, ca o împletitură câtuși de puțin armonioasă de furie, teamă și rușine, care se dubla iarăși și iarăși, având-ul în centru pe Kasaad.

Își privi socrul *khaffit*, pătrunzând mai adânc în aura lui. Avea trupul acoperit de cicatricele grăitoare ale unui războinic, dar piciorul nu-i fusese retezat de ghearele sau de dinții unui *alagai.* Tăietura era uniformă – de cuțit.

— Ai fost cândva *Sharum,* ghici el, dar nu ți-ai pierdut piciorul în luptă.

La auzul cuvintelor, în aura bărbatului apăru un vârf, oferind un șuvoi de informații în plus.

— Ai pierdut negrul din pricina unei nelegiuiri. Piciorul ți-a fost tăiat ca pedeapsă.

— De unde...? începu Inevera.

Jardir se uită la ea, citind undele sentimentelor care o legau de tatăl ei.

— O nelegiuire pentru care soția și fiica ta tânjesc să te ierte, dar nu îndrăznesc. Se uită din nou la Kasaad. Care-a fost nelegiuirea ta de neiertat?

Văzu șocul în aurele Ineverei și Manvah, dar mai puternic era în a lui Kasaad, care păli în lumina glifelor, cu sudoarea prelingându-i-se pe față. Se sprijini greoi în baston și se lăsă în

genunchi cu toată demnitatea pe care izbuti să și-o adune, apoi își puse mâinile în față și-și apăsă fruntea pe covorul gros.

— Mi-am lovit fiica *dama'ting* și mi-am ucis fiul cel mai mare pentru că era *push'ting,* răspunse el. Mă credeam îndreptățit s-o fac, credeam că apăr legea lui Kaji, deși o încălcăm eu însumi, cu băutura și cu purtări care-mi dezonorau familia mai mult decât orice ar fi putut face fiul meu. Soli a fost un *Sharum* curajos, care a trimis mulți *alagai* înapoi, în abis. Eu am fost un laș care se ducea în Labirint beat și se ascundea pe cele mai de jos niveluri, pe care demonii le cutreierau rareori.

Își ridică privirea cu ochii umezi de lacrimi și se întoarse spre Inevera.

— Fiica mea ar fi avut tot dreptul să mă ucidă pentru nelegiuirile mele, dar a crezut că mă pedepsește mai aspru lăsându-mă să trăiesc cu rușinea mea și fără piciorul cu care am lovit-o.

Jardir dădu din cap, cu ochii la Inevera și la mama ei. Fața lui Manvah era tot atât de brăzdată de lacrimi ca a bărbatului ei. Inevera avea ochii uscați, dar dârele de durere din aură i se vedeau la fel de clar cum i s-ar fi văzut lacrimile pe față. Rana rămăsese deschisă prea mult timp.

Se uită din nou la Kasaad.

— Îndurarea lui Everam nu cunoaște limite, Kasaad, fiu al lui Kasaad. Nicio nelegiuire nu e de neiertat. Văd în inima ta că înțelegi și că regreți ce-ai făcut, iar pierderea fiului ți-a fost, de-a lungul anilor, o pedeapsă mai grea decât pierderea piciorului și a onoarei laolaltă. De-atunci nu te-ai mai abătut de pe calea lui Everam. Dacă dorești, îți voi reda negrul, ca să poți muri cu onoare.

Kasaad își privi cu tristețe fiica și soția, apoi clătină din cap.

— Izbăvitorule, credeam că să fii *khaffit* e o rușine, dar adevărul e că nu m-am simțit niciodată mai fericit și niciodată n-am văzut mai limpede calea lui Everam. Sunt olog. Și nu-ți pot fi de folos în Sharak Ka, așa că te implor să mă lași să mor *khaffit*, ca să mă pot strădui să fiu mai bun în următoarea mea viață.

Jardir dădu din cap.

— Cum dorești. Everam lasă sufletele *khaffit*-ilor să aștepte la porțile Paradisului până ce adună destulă înțelepciune ca să se întoarcă pe Ala cu șansa de a deveni oameni mai buni. O să mă

rog pentru tine, dar nu cred că Ziditorul te va lăsa să aștepți prea mult când va veni timpul.

Aura lui Kasaad se schimbă, de pe umeri i se ridică o greutate. Se schimbă și împletitura care îi cuprindea pe cei trei, dar armonia unei familii care se bucura de bunăvoința lui Everam continua să lipsească.

Jardir se întoarse spre Manvah și se uită și în inima ei.

— După nelegiuire n-ați mai trăit ca soț și soție, n-ai mai putut să suporți atingerea unui bărbat care ți-a ucis fiul.

Aura calmă și concentrată a lui Manvah se răci, umplându-se de spaimă și de venerație. Se lăsă și ea în genunchi și-și lipi fruntea de podea.

— Așa este, Izbăvitorule!

— Chiar și soția unui *khaffit* trebuie să-i fie cu adevărat soție, spuse Jardir. De aceea acum trebuie să te hotărăști. Fie găsești iertare în inima ta, fie vă dizolv căsătoria.

Manvah se uită la soțul ei și Jardir văzu că-i îndepărta povara anilor, reamintindu-și-l pe bărbatul care fusese și comparându-l cu cel care era. Întinse mâna încet, cu prudență. Se cutremură când o atinse pe a lui Kasaad, care o luă pe a ei și o strânse ușor.

— Cred că n-o să fie necesar, Izbăvitorule!

— Jur, spuse Kasaad, și Izbăvitorul mi-e martor, că o să fiu demn de atingerea ta, nevastă.

— Ești deja, fiu al lui Kasaad, zise Jardir. Îmi pare rău că prețul căii tale spre înțelepciune a fost o suferință atât de mare pentru tine și pentru cei din jurul tău, dar înțelepciunea nu e un lucru mărunt, pentru care să te tocmești ca pentru un coș în Bazar.

Se uită la aura pe care o împărțeau acum cei doi și dădu din cap, satisfăcut. Apoi se întoarse spre Inevera.

— Jalea ta îl onorează pe Soli, preaiubito, dar amintește-ți că nu jelești pentru el, ci pentru tine. Îmi pare rău că n-am avut prilejul să-l cunosc, dar, dacă fratele tău a fost fie și numai pe jumătate așa cum îl vezi în inima ta, e de două ori mai mult decât ne cere Everam să fim ca să-i putem sta alături în Paradis. Probabil că Soli asu Kasaad am*'Damaj* am'Kaji a cinat deja la masa Ziditorului și s-a întors pe Ala, ca s-ajute poporul nostru în clipele sale grele.

Se uită din nou la Kasaad, făcându-i semn să se ridice. *Khaffit*-ul se supuse, săltându-se cu încetineală, apoi își deschise

brațele. Inevera se apropie de el mai întâi încet, dar făcu ultimii pași în fugă și se îmbrățișară strâns. Manvah îi cuprinse cu brațele pe amândoi.

Jardir le privi aurele contopindu-se într-una singură, în care se întrepătrundeau în armonie, așa cum se cuvine să se întâmple într-o familie.

După câteva clipe, Inevera își ridică ochii spre el.

— De unde ai știut?

Spre surprinderea lui, răspunsul îl dădu Manvah, strângându-și fiica de un umăr.

— E Izbăvitorul, fata mea. Kaji putea să vadă în inimile oamenilor și a renăscut în Ahmann Jardir. Timpul îndoielilor s-a încheiat.

•

Jardir scrâșni din dinți când intră în sala tronului și dădu cu ochii de Kajivah și Hanya așteptând alături de Ashan și Shanjat. Le văzu furia și indignarea din aure și presupuse că de-acum îl aștepta o altă discuție îndelungată despre meritele femeilor devenite *Sharum'ting.*

— Pe boașele lui Everam! Dacă-ți dorești un minut de liniște se cheamă că vrei prea mult? mormăi Inevera, mergând în spatele lui.

Jardir râse pe înfundate, dar, o secundă mai târziu, Hanya se întoarse spre el și îi văzu ochiul. Traversă sala cât ai clipi și-i prinse bărbia în mână, ținându-i-o ferm, dar cu delicatețe cât îi studie vânătaia. Avea o culoare de o agresivitate sumbră, însă era o nimica toată pe lângă furia lui neagră.

— Cine te-a lovit, soră? o întrebă, cu voce scăzută.

Hanya suspină și nu răspunse.

— Neisprăvitul ei de bărbat, răspunse Kajivah în locul ei.

Aura surorii lui îi confirma așadar spusele. Jardir se întoarse spre Shanjat.

— E deja încătușat, Izbăvitorule, spuse acesta. L-am găsit în camerele lui din palat. Zăcea în propriul pișat, beat; s-a îmbătat cu couzi.

Jardir răsuflă adânc, îmbrățișându-și furia și lăsându-i apoi să se scurgă din el în timp ce urca treptele Tronului de Cranii. Nu știa ce-ar fi făcut dacă s-ar fi aflat destul de aproape de Hasik ca să-l poată lovi.

— Aduceți-l în fața mea! Imediat!

Inevera îl strânse scurt de umăr, dându-i de înțeles că îl susținea, înainte de a se așeza pe pernele ei de lângă tron. Jardir simți forța acelei susțineri și absorbi o bună parte din ea.

Hasik apăru în sală târât ca un animal, imobilizat de doi *Sharum* cu prinzătoare de *alagai.* Avea brațele înlănțuite de o bandă de metal care-i înconjura talia și de-a latul spatelui o coadă de suliță care-i trecea pe sub coate. Gleznele îi erau legate cu o bucată scurtă de lanț. O zăbală fixată cu o fâșie de piele îi ținea dinții depărtați și limba împinsă în gură. Era mahmur și aura îi strălucea de durere și de furie neputincioasă. Sub asta erau rușinea și spaima. Știa ce făcuse și știa ce însemna asta. Jardir se abținu cu greu să nu-l omoare pe loc.

— Povestește-mi tot ce s-a întâmplat, soră! porunci în schimb.

Hanya încă mai plângea, dar, alinată de Kajivah, izbuti să-și adune puterile atât cât era necesar ca să-și ridice privirea și să întâlnească ochii fratelui ei.

— Nu pricep nici eu, frate. S-a mai întâmplat să-l enervez pe Hasik, dar n-a mai băut niciodată couzi, nici nu m-a mai lovit. Dar în ultimele câteva zile s-a schimbat. A-nceput s-aducă pe furiș sticle în camerele noastre, să bea prea mult și să plângă când se credea singur. Am încercat să-i ofer alinare – așa cum se cuvine s-o facă o nevastă –, dar toate strădaniile mele au fost respinse. Pe urmă, azi-noapte, când dormea, m-am hotărât… să-i fac o surpriză.

Aura ei se înfierbântă de rușine.

Jardir regretă că o silise să povestească în fața întregii Curți, dar ce se făcuse era bun făcut.

— Și ce s-a-ntâmplat pe urmă?

Aura Hanyei strălucea de o suferință și de o nedumerire pe măsura rușinii.

— Bărbăția lui a dispărut.

— A dispărut? se miră Jardir.

— A fost tăiată, spuse Hanya. În locul ei nu mai e decât o cicatrice și un mic tub de metal.

Aurele lui Ashan și Shanjat îi spuseră că știau deja, dar faptul continua să-i irite. Toată lumea din sală, chiar și Jardir, se foi, stingherită. Doar Inevera și *Damaji'ting,* obișnuite cu servitori eunuci, erau netulburate.

Aura Hanyei îi spuse restul, dar ar fi putut oricum ghici cu ușurință.

— Hasik s-a trezit, și văzând că i-ai descoperit rușinea, te-a lovit.

Sora lui dădu din cap, iar el se întoarse spre Hasik.

— Arată-mi.

Umilința din aura lui Hasik era urlet în aer, dar rămase gârbovit, fără vlagă, nu se împotrivi când unul dintre paznicii săi îi trase în jos pantalonii, dezvăluind că își pierduse într-adevăr bărbăția. Jardir îi făcu semn paznicului, care desfăcu imediat cureaua de piele și îi scoase zăbala.

— Ce ți s-a întâmplat, Hasik? întrebă Jardir.

El rămase cu ochii în podea și nu răspunse imediat.

— Am crezut că s-ar putea să crească la loc.

— Hmm? făcu Jardir.

— Am crezut că, dacă ucid destui *alagai,* dacă mă scald în magia lor, ar putea să-mi crească la loc.

Inevera dădu din cap.

— Nu așa merg lucrurile, *Sharum.* Ce-a fost tăiat nu poate crește din nou. N-ai făcut altceva decât să-nchizi rana.

Hasik se gârbovi iarăși.

— Cine ți-a făcut asta? întrebă Jardir. Vei plăti fiindcă mi-ai lovit sora, dar îmi ești cumnat și ești una dintre Sulițele Izbăvitorului. Cine te atacă pe tine mă atacă astfel și pe mine.

Hasik se uită la el, dar rușinea și teama îl copleșeau, și nu vorbi.

— Izbăvitorul ți-a pus o întrebare, câine! se răsti Shallan.

Shanjat îl pocni în față cu toată puterea, trântindu-l la pământ. Însă uriașul *Sharum* continuă să tacă.

Preferă să moară decât să-mi spună, înțelese Jardir. Din fericire, pentru un *Sharum* exista o soartă mai rea decât moartea.

— Scoateți-i hainele negre și ardeți-le! porunci Jardir. Tăiați-i mâna cu care mi-a lovit sora și îmbrăcați-l în cafeniu. O să-i dizolv căsătoria și-o să-și poată trăi restul zilelor fiind *khaffit* olog, căruia Paradisul îi e refuzat pe veșnicie.

— Nu, te rog! strigă Hasik, cu suferință în glas. Te-am servit cu credință! A fost Abban! Abban, *khaffit*-ul blestemat!

Aura lui spunea că nu minte și, auzind răspunsul, Jardir nu se miră că îi fusese rușine să recunoască.

Totuși, faptul îl punea în mare dificultate. Se uită la Shanjat.

— Ia cu tine o duzină de oameni și găsiți-l pe *khaffit.* Aduceți-mi-l neatins. Dacă i se smulge fie și numai un singur fir de păr înainte de a-i pune eu întrebări, va fi plătit cu de zece mii de ori pe-atât.

Shanjat se înclină și se grăbi să plece. Se întoarse în scurt timp, urmat de Abban. Hasik rămăsese înlănțuit și imobilizat de lațuri, dar i se redase o parte a demnității îngăduindu-i-se să fie din nou complet îmbrăcat. La apariția lui Abban, recăpătă ceva din sine însuși, părând să se ghemuiască, pregătindu-se să sară. În timp ce plănuia să atace, Jardir întrezări viziuni fantomatice, în care se năpustea asupra lui Abban. Dacă ar fi izbutit să se elibereze și să-l omoare pe *khaffit,* ar fi fost cu putință să-l omoare gărzile cât încă-și mai purta negrul.

Jardir se uită la bărbații care țineau prinzătoarele de *alagai.* Făceau parte dintre Sulițele Izbăvitorului, și nu erau neghiobi. Hasik nu-i luă pe nepregătite, când sări smuciră cu putere, tăindu-i răsuflarea și trântindu-l la podea.

Jardir se întoarse spre Abban, privind în adâncul sufletului lui cu puterea dată de coroană. *Khaffit*-ul ghicise deja de ce fusese chemat, dar aura lui era calmă. Era într-adevăr vinovat, dar se bizuia pe propriile cuvinte ca să scape teafăr. De obicei Abban își ascundea cu iscusință sentimentele, dar acum aroganța îi era nemărginită. Se uită la Hasik fără nicio expresie, dar în aură disprețul îi era deplin și satisfacția nu puțină.

— Tu l-ai castrat pe Hasik? întrebă Jardir, fără să-și piardă timpul sinchisindu-se de etichetă.

— Nu, Izbăvitorule, răspunse Abban.

Era adevărul, dar nu întregul adevăr.

— Le-ai poruncit unor *kha'Sharum* din slujba ta s-o facă?

Abban dădu din cap.

— Da, Izbăvitorule.

Toți bărbații din sală începură să murmure cu furie, dar Jardir bătu cu sulița în postamentul tronului, și amuțiră. Abban aștepta, calm.

— Ți-am dat războinici ca să-ți apere mărfurile și ca să meargă bine negoțul, nu ca să-mi ataci luptătorii, zise Jardir.

— Și asta au și făcut, se apără Abban. Se întoarse spre Hasik și arătă spre el cu cârja. Ăsta, plin de ciudă fiindcă ai interzis să mi se facă mie rău, își varsă mânia în pavilionul meu. Mi l-ai trimis des ca mesager și izbutește de fiecare dată să se

folosească de prilej ca să fure sau să distrugă mărfuri prețioase, doar de dragul de-a o face.

— Și pentru asta i-ai tăiat mădularul? întrebă Jardir.

Abban clătină din cap.

— Bijuteriile și bibelourile sunt ușor de înlocuit, Izbăvitorule. Fecioria fiicei mele nu este. Nici onoarea soțiilor mele.

— *Khaffit*-ul minte, Izbăvitorule! strigă Hasik. Niciodată n-am…

Jardir făcu un gest scurt, și unul dintre paznici strânse lațul, înăbușind cuvintele războinicului înlănțuit.

— Sunt Shar'Dama Ka, Hasik, și pot să văd în inima ta. Următoarea minciună care-ți iese dintre buze o să te coste viața, onoarea și locul în Paradis.

Hasik făcu ochii mari și aura i se răci.

— Ai siluit-o pe fiica lui Abban, Hasik? întrebă Jardir, cu voce blândă.

Hasik plângea acum fără să se ferească. Nu avu putere să răspundă, dar dădu din cap. Hanya reîncepu să suspine. Kajivah își trase fiica aproape, primindu-i lacrimile pe pieptul ei și înjunghiindu-l din priviri pe Hasik.

— Și pe soțiile lui? întrebă Jardir.

Hasik dădu iarăși din cap, înfrânt.

— Oricum, așa ceva nu se poate trece cu vederea, Izbăvitorule, spuse Ashan. Dacă un *khaffit,* fie el și *kha'Sharum*, poate ucide un *dal,* toată civilizația noastră se face țăndări.

— Îmi cer iertare, *Damaji,* răspunse Abban, dar nici eu, nici oamenii mei n-am ucis pe nimeni. Arătă spre Hasik. După cum se vede, garda de corp a Izbăvitorului e în viață și poate continua să lupte în Sharak Ka.

Jardir îi aruncă o privire aspră.

— De ce n-ai venit la mine, să-mi spui ce se petrece?

Abban făcu cea mai adâncă plecăciune pe care i-o îngăduia cârja.

— Shar'Dama Ka are de rezolvat probleme mai urgente și mai importante decât să-i tot pedepsească pe acei *Sharum* și *dama* mult prea zeloși, în stare să mă terorizeze fără să-ți încalce hotărârea.

Lui Jardir nu-i scăpă schimbarea din aurele lui Shanjat și Ashan la auzul acestor cuvinte. Căzuseră și ei în greșeala lui

Hasik, deși dăduseră dovadă de mai multă subtilitate. Avea să se ocupe de ei pe rând.

Pe urmă se uită din nou la Abban și se minună. Negustorul cerea, ba mai mult, chiar *poruncea* să i se dea dreptul să se apere. Îl privea calm, provocându-l să ia partea războinicului împotriva lui. *Dacă ești destul de neghiob ca să-mi întorci spatele pentru asta, atunci i-am fost loial cui nu merita,* spunea aura lui.

Jardir oftă zgomotos.

— Le-am spus în repetate rânduri bărbaților din sala asta că lui Abban nu trebuie să-i facă nimeni niciun rău. E proprietatea mea și eu și numai eu am dreptul să mă ating de el sau să le poruncesc altora s-o facă. Orice bărbat are dreptul să pună capăt siluirilor fiicei sale sau să se răzbune pentru asta, dacă poate. Chiar și un *khaffit.* Chiar și un *chin.* Dacă Hasik a fost prea slab ca să se apere singur, nu merită să se bucure în continuare de ceea ce făcea. Mădularul lui i-a adus necazuri pentru ultima oară. Are fii și fiice care să-i ducă mai departe numele și, așa cum a spus *khaffit*-ul, încă mai poate lupta în *sharak.*

Se uită la Hasik.

— Ți-ai plătit datoria față de Abban. Pentru că mi-ai lovit sora, prețul e divorțul, nu numai de Prima ta Soție, ci și de toate celelalte. Sora mea n-o să rămână măritată cu o jumătate de bărbat. Hanya își va păstra surorile de cununie, toate proprietățile tale și copiii.

Văzu cum zdrobea asta sufletul lui Hasik, dar nu-l compătimi, încă mai ținea minte ce-i făcuse lui, în Labirint, cu atâția ani în urmă.

— Tu, continuă el, arătând cu sulița către războinicul înlănțuit, îți vei păstra sulița, scutul și robele negre. Vei fi scos din rândul Sulițelor Izbăvitorului, dar Jayan îți va găsi o nouă unitate în care să lupți. Nimeni dintre cei de față nu va vorbi despre rana ta și, dacă va fi descoperită, vei putea spune că ți-a pricinuit-o un *alagai.* Continuă să câștigi glorie în noapte și s-ar putea să vezi Paradisul. Încalcă legea lui Everam încă o dată, fie și bând o singură ceașcă de couzi, și voi avea grijă să fii aruncat în abisul lui Nie.

Se uită la Ashan și Shanjat.

— Sper că ați înțeles și voi lecția asta, da?

Cei doi arătau ca și ar fi acceptat dojana și dădură din cap.

— Bine, zise Jardir. Asigurați-vă că toți ceilalți *Sharum* și *dama* au priceput la fel de bine. N-am de gând să repet.

•

Imediat ce se încheie audiența, Inevera se grăbi să se retragă în Sala Negurii. După întâlnirea cu părinții săi, nu-și dorise nimic mai mult decât să poată rămâne pentru o vreme singură cu bărbatul ei, dar nu fusese să fie. Obișnuita mulțime de curteni și de oameni cu jalbe se înșirase ca să-și spună ofurile în fața Tronului de Cranii și ea n-avea răbdare s-aștepte până se termina totul.

Voise să păstreze sângele de pe batista lui Abban pentru momentul potrivit, dar puterea și îndrăzneala lui creșteau, și nu-și mai putea îngădui să mai amâne. Nu știa că Ahmann îi dăduse dreptul să-și aibă propriii războinici *khaffit,* și asta lămurea multe. Totuși, nu-i venea să creadă că exista un *kha'Sharum* în stare să le țină piept eunucilor ei observatori, instruiți de Enkido însuși. Uciseseră soțiile unor *Damaji* în paturile lor, în timp ce bărbații dormeau lângă ele.

Hasik își meritase soarta, așa cum și-o meritaseră probabil și observatorii ei, dacă fuseseră destul de proști ca să se lase prinși, însă direcția în care se îndreptau lucrurile nu-i plăcea. *Khaffit*-ul încercase deja să-i găsească o înlocuitoare. Cât timp mai era până când avea să-ncerce din nou s-o atace?

Storsese sângele din batistă cât fusese încă proaspăt și îl pusese la păstrare într-un flacon sigilat. Acum îl luă și își stropi zarurile.

— Atotputernice Everam, dă-mi cunoașterea celor legate de Abban asu Chabin am'Haman am'Kaji. E destul de demn de încredere ca să rămână în slujba Izbăvitorului? Va continua să mă atace?

Simți zarurile încălzindu-se în timp ce le amesteca, le aruncă pe podea și se uită îndelung la simbolurile lor strălucitoare.

Ca de obicei, era pregătită să se lase călăuzită de ele, dar nu și pentru răspunsul primit:

… *Khaffit*-ul îi e loial Izbăvitorului. Destinele lor se întrepătrund. Să-i faci rău unuia e totuna cu a-i face rău celuilalt…

30. BUNUL MEU PRIETEN

333 D.Î., TOAMNA

Arlen răsuflă adânc, neobișnuit să se simtă atât de înfricoșat.

— Sigur e nevoie să faci asta? întrebă Renna.

El dădu din cap.

— N-am scuze ca să mai tărăgănez lucrurile. Văiuga-și revine, acum știu la ce să se-aștepte. Saltimbancii lui Rojer răspândesc vestea prin tot ducatul, și oamenii vor veni din toate părțile când vor afla că am învins. Până la următoarea Lună Nouă, rețelele de apărare vor fi mai puternice decât înainte. Până la echinox nu mai sunt decât paisprezece zile, iar Lună Nouă va fi abia la zece zile după aceea. Dacă vreau să fac asta, trebuie s-o fac acum. Nu e timp pentru un drum călare până în Rizon. O să fiu atent. N-o să mă las tras în Miez.

Se întoarse spre Renna înainte de a-i lăsa timp să răspundă și văzu în aura ei că-i înțelese greșit întrebarea.

— Nu vorbeai despre patinajul pe o distanță atât de lungă. Te întrebi dacă n-ar fi mai bine să n-o fac deloc.

Renna îi aruncă o privire care se potrivea perfect cu iritarea din aura ei.

— Scamatoria asta a ta de saltimbanc, cu cititul minților, începe să le dea oamenilor fiori.

— Nu-i o citire a minților, spuse Arlen.

— Atunci a inimilor. E greu să stea cineva de vorbă cu tine când te uiți așa la trupul omului și știi tot ce simte, chiar mai bine decât el însuși.

Arlen râse.

— Ziditorule, măcar de-ar fi așa.

Renna își feri privirea, uitându-se la stele ca să nu-i poată el vedea fața – de parcă acum i-ar mai fi putut ascunde ceva.

— E ca și cum intra uneori în capul meu, ca demonul…

— Nu-i așa, Ren, spuse Arlen, punându-și o mână pe umărul ei. Cu vederea glifică, vezi tot ce văd și eu. Pentru că nu-i scapă nimănui care are vederea aia. Uită-te cu mai multă atenție și-o să-ți spună o mulțime de lucruri despre un trup. Am descoperit

asta singur, dar am trișat un pic; când am fost în capul demonului pe care l-am întâlnit, am furat o parte a limbajului din mintea lui. Curând o să te pot învăța cumva cum s-o faci și tu.

— Nu-s sigură că-mi place cum sună asta. Te iubesc, Arlen Bales, dar capul meu e un loc numai al meu. Nu caut să-l împart cu nimeni.

Arlen dădu din cap.

— Ai dreptate.

Ea îl privi cu amuzament în aură.

— Să nu crezi că m-ai păcălit dac-ai schimbat subiectul. Ești sigur că e o idee bună călătoria asta? E într-adevăr ceea ce-ți dorești?

Arlen clătină din cap.

— Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să ucid demoni. Nu mi-am dorit un război cu Krasia. N-am dorit să facă Milnul arme care folosesc focul. Nu mi-am dorit să fiu blestemăția asta de Izbăvitor.

Oftă, simțindu-se foarte, foarte obosit.

— Dar s-ar părea că lumea ține să facă din mine unul, fie că mi-o doresc sau nu. Totul numai fiindcă Ahmann Jardir crede că-i vorbește Ziditorul.

Renna îl privi lăsându-și capul pe-o parte*. Încearcă să-mi citească aura*, se gândi, surprins de măsura în care putea să-l tulbure senzația. Simți ceva dând buzna când Renna trase un strop de magie prin el, Cunoscându-l.

— Încă mai ții la el, chiar și acum, spuse Renna. De parcă ți-ar fi frate.

Arlen ridică din umeri.

— În toată viața mea am avut destui prieteni, dar niciodată unul ca el. Era mândru și de o cruzime nepăsătoare, ca orice *Sharum.* Ne-am contrazis de multe ori, dar, când se lăsa întunericul, nu-mi doream să-mi apere spatele nimeni altcineva, din întreaga lume.

Se cutremură brusc și-și simți pielea făcându-i-se de găină, deși noaptea nu era rece.

— Cel puțin până când m-a trădat.

— Și crezi că soluția e să-l arunci de pe o stâncă, zise Renna.

Arlen ridică iarăși din umeri.

— Nu știu, Ren, dar nu mai pot lăsa lucrurile așa cum sunt. Pentru binele tuturor, trebuie să facem o schimbare. Să facem ceva la care mintalii nu se-așteaptă.

— Mă-ngrijorează și patinajul tău, recunoscu Renna.

— Și pe mine, spuse el, răsuflând iarăși adânc.

Renna îi prinse bărbia în palmă și îl trase spre ea, pentru un sărut.

— Te iubesc, Arlen Bales.

O parte din încordarea lui se spulberă, și zâmbi.

— Te iubesc, Renna Bales. Ține Văiuga în siguranță în lipsa mea.

Renna dădu din cap.

— Iar tu întoarce-te repede!

— Jur pe soare! răspunse el și se disipă.

•

Arlen simți imediat chemarea Miezului, a izvorului întregii magii, care implora să fie explorat. Fracțiuni mărunte din energia lui pluteau în jurul lui, alcătuind poteci, și el o porni pe cea mai apropiată, având grijă să nu-și piardă simțul direcției mici măcar când trecea prin straturi de pământ și de piatră. Înainte de a ieși la suprafață, simți o potecă îndreptată spre sud-vest și o urmă, patinând de-a lungul ei cu viteza unei raze de lumină.

O clipă mai târziu se materializă deasupra pământului și se uită în jur, orientându-se. Cunoștea locul, se afla la vreo douăzeci de kilometri de Văiuga.

Nu e de-ajuns, își spuse. *Trebuie să m-adâncesc mai mult.*

Alunecă din nou sub suprafață, de data asta atât de adânc, încât chemarea Miezului deveni mai mult decât un cântec ademenitor. Îi umplu toate simțurile, superbă și strălucitoare, atrăgându-l cum atrage flacăra un fluture de noapte. Un lujer din el însuși prinse să plutească într-acolo, dorindu-și numai să guste din energia aceea infinită. Ar fi fost atât de simplu doar să…

Nu! N-avea un cap din care să scuture, dar își adună forma imaterială laolaltă și se grăbi să caute un alt drum spre suprafață, lăsându-se purtat de un curent către sud-vest.

Se materializă o clipă mai târziu, sub un cer fără nori, și înțelese repede că trecuse dincolo de țintă. N-ar fi putut spune

cu exactitate unde se afla, dar cunoștea foarte bine întinderea de pământ plat cuprins de răceala nopții din deșertul krasian.

Se roti în loc, gustând magia din vânt până ce descoperi unde ajunsese. La mai puțin de o zi de mers călare de ascunzătoarea lui de arme de lângă Soarele Anoch. Se strădui să țină minte poteca. Era important să viziteze orașul pierdut înainte de a-l distruge mintalii, la următoarea Lună Nouă, dar țelul lui din noaptea aceea era altul. Coborî din nou pe o potecă, de data asta patinând spre nord-est.

Avu nevoie de mai multe alte salturi ca s-ajungă în sfârșit într-un loc de unde se vedea Rizonul. Ar fi putut continua să se apropie pe aceeași cale, dar Miezul își legăna de fiecare dată momeala și, aidoma unei pisici ademenite de mișcarea unui șnur, Arlen nu putea rezista la nesfârșit. Începu în schimb să alerge, cu tălpile lui goale înghițind kilometru după kilometru. O haită de demoni ai câmpului îl observă la un moment dat și începu să-l urmărească, dar acum nici măcar ei nu-l mai puteau întrece. Rămaseră din ce în ce mai în urmă și într-un târziu se împrăștiară în căutarea altor prăzi.

Trecu de multe sate și posturi de pază până când ajunse la ghereta unei santinele izolate, glifată ca să-l apere pe curierul dinăuntru. Își încetini pasul, lăsându-l pe acel *Sharum* singuratic să-l audă apropiindu-se.

Bărbatul ieși din gheretă, cu sulița și scutul pregătite de luptă. Aura și poziția lui spuneau că e gata să-nfrunte un demon, dar ambele se destinseră când recunoscu silueta omenească a lui Arlen. Cel puțin până când observă că n-avea nici suliță, nici scut.

— Cine e...? începu el, dar Arlen se năpustise, ferindu-se cu ușurință de arma lui și oprindu-se în spate, cu brațul în jurul gâtului, într-o poziție de *sharusahk.*

Strânse ușor, având grijă să nu strivească nimic, până când krasianul îi căzu moale în brațe.

În gheretă, Arlen găsi o rogojină pentru dormit, provizii de mâncare și ustensile pentru gătit. Probabil că luptătorul dormea în cea mai mare parte a zilei și stătea de veghe noaptea, gata să dea de veste dacă vreun sat din apropiere avea nevoie de întăriri.

Câteva minute mai târziu, când se trezi, *dal'Sharum*-ul era numai în *bido,* cu mâinile și picioarele legate la spate. Funia

forma o buclă în jurul gâtului său, astfel încât să-l sugrume dacă se zbătea prea mult. Gemu prin călușul îndesat între dinți și Arlen, îmbrăcat în hainele lui negre și purtându-i vălul de noapte, își coborî privirea spre el.

— Scuzele mele, onorate războinic, spuse, într-o krasiană fără cusur, înclinându-se. Intenția mea nu e să te umplu de rușine, dar am nevoie de hainele și de armele tale. Mă întorc mâine-noapte, să ți le înapoiez și să te eliberez. *Inevera,* nimeni nu va afla că ai fost înfrânt.

Războinicul mârâi și se zbătu, dar totul era zadarnic. Arlen se înclină din nou, apoi se pierdu în noapte, alergând iarăși. De capitală îl mai despărțeau destui kilometri.

•

Zidul scund care înconjura orașul exterior fusese consolidat și fortificat în timpul scurs de la ultima vizită a lui Arlen în Rizon, iar de-a lungul lui patrulau războinici călare, dar se întindea pe o suprafață prea mare ca să poată fi păzit în întregime. Găsi un loc pustiu și sări peste zid cu ușurință.

Când ajunse lângă zidul orașului interior nu mai rămăsese mult până în zori, dar era încă destul de întuneric ca să vadă că un câmp glifat proteja acum întreaga zonă la fel de bine ca rețeaua de glife mari din Văiuga. Studie fascinat energia. Care îi era sursa?

— Există Glifari și Glifari krasiani, spunea Cob, bătrânul lui maestru. În toate Orașele Libere nu găsești alții mai pricepuți.

Arlen clătină din cap și lăsă dezlegarea misterului pentru o altă zi. Sub cerul tot mai luminos, se îndreptă spre bazar, clătinându-se ușor, ca un *Sharum* istovit, dintr-o patrulă de noapte. Mirosul îi era mai fin decât al unui câine de vânătoare, așa că găsi repede o spițerie. Se strecură în cotul pustiu și luă sulimanuri femeiești și pudră ca să-și ascundă glifele de pe față și culoarea deschisă a pielii. Scoase din robele lui furate punga cu monede și lăsă pe tejghea câțiva draki înainte de a se furișa înapoi, pe stradă. Și alți *Sharum* se întorceau din patrulare, așa că-și lăsă vălul de noapte să-i stea lejer în josul bărbiei, astfel încât nici să nu atragă atenția și nici să nu-i ofenseze pe ceilalți războinici pe timp de zi, continuând totodată să-și ascundă pielea glifată cât mai bine cu putință. N-ar fi trebuit să se ostenească. Luptătorii nu-i remarcau decât negrul, îl salutau dând din cap și-și vedeau de drum.

Deși se aștepta la asta, avu un șoc când auzi răsunând în Fortul Rizon familiarul cântec prin care vesteau *dama* că se putea ieși pe străzi. Își ridică privirea și văzu nou-construitele minarete înălțându-se mai sus decât zidul interior, jur-împrejurul a ceea ce fusese Casa Sfântă din Rizon. Se întrebă dacă începuseră deja s-o decoreze cu oasele războinicilor căzuți în luptă.

Privi orașul din jur trezindu-se și întâmpinând ziua. Krasianii apărură primii, femei și *khaffit* care-și deschideau chioșcurile și pavilioanele pentru o zi de negoț. Curând după aceea, când cei mai mulți *Sharum* întorși în oraș ajunseseră în paturile lor, își făcură apariția negustorii *chin* și își începură și ei ziua în vreme ce pe străzile înguste începeau să se înghesuie mușteriii, rizonieni și krasiani deopotrivă.

Totul începu să i se pară curând dureros de familiar, chiar în timp ce senzația de neplăcere devenea tot mai intensă. Strigătele vânzătorilor abundau în exagerări și minciuni sfruntate, zgomotul și duhoarea vitelor se amestecau cu mirosurile de mâncare gătită, de carne și de mirodenii care-ți umpleau gura de apă, negustorii scoteau la vedere tot ce-și putea dori un cumpărător, plus alte lucruri, despre care nici măcar nu știuse că există.

Fusese îndrăgostit de Marele Bazar din Krasia și i se părea că trecuse o viață de când hoinărise ultima oară prin labirintul lui de străzi.

Dar nu ești în Krasia, își reaminti, începând să vadă deosebirile după ce îi sărise în ochi tot ce recunoștea. Un grup *dal'ting* era urmat de bărbați rizonieni, ajunși sclavi care le cărau cumpărăturile. Două femei rizoniene mergeau în bătaia soarelui fierbinte cu capetele acoperite de văluri colorate. Vânzătorii își lăudau pretutindeni marfa în limbile lor materne, dar și într-o thesană sau krasiană stricată, iar cumpărătorii vorbeau la fel. Începea să ia naștere un jargon în care cuvintele din ambele limbi se amestecau cu gesturile, destul de asemănător cu limbajul mesagerilor din Nord ajunși în Sulița Deșertului. Arlen îl înțelegea instinctiv.

Un *dama* trecu alene, urmărind tot ce se petrecea în jur. Își ținea coada de *alagai* la îndemână, agățată de centură. Vânzătorii și cumpărătorii îi aruncau deopotrivă priviri nervoase, ocolindu-l cât mai pe departe, dar Arlen era în negru, așa că se

mulțumi să-l salute cu o înclinare a capului pentru a primi ca răspuns un gest identic, schițat cu nepăsare, după care *dama* își continuă inspecția. Arlen nu se îndoia că biciul urma să fie pus curând la treabă, fie și numai ca avertisment pentru alții.

Lucrurile nu stau așa cum ar trebui.

•

Abban nu avu nevoie să-și ridice privirea când în camera lui de lucru intră un *dal'Sharum.* Numai unul dintre oamenii lui purta negrul și negustorul nu trebuia să se uite mai sus de nivelul gleznelor ca să știe când îi înnegrea maestrul de instrucție cadrul ușii – ceea ce nu se întâmpla niciodată în bazar. Qeran detesta locul.

— N-ai fost invitat, *Sharum,* spuse, înmuindu-și condeiul din electrum în călimară și continuând să scrie în registru.

Războinicul nu spuse nimic, închise doar ușa în urma lui. Abban văzu picioarele celor doi *kha'Sharum* observatori ivindu-se în spatele intrusului. Pășeau pe covorul moale într-o liniște deplină, unul ținând în mâini o bâtă scurtă, de metal, iar celălalt mânerele unui ștreang. Când atacară, Abban își îngădui în sfârșit să-și desprindă ochii de hârtie. Îi plăcea grozav să vadă că își cheltuise banii cu folos.

Observatorii erau din triburi diferite, unul nanji și celălalt krevakh. În oricare alt loc din lume, cei doi bărbați nu s-ar fi putut afla în aceeași încăpere fără să-și verse unul altuia sângele.

Dar pentru cei o sută de războinici ai lui Abban, tribul nu însemna nimic. El era tribul lor. Uneori se întreba dacă, la trei mii de ani după domnia lui Ahmann, tribul Haman avea să mai existe. Nanji și Krevakh nu fuseseră cândva bărbați în slujba lui Kaji?

Pufni. Haman? Dacă Ahmann era cu adevărat Izbăvitorul, tribul trebuia să se numească Abban. Îi plăcea cum sună.

Cei doi bărbați atacară ca unul, primul repezindu-și bată către coapsa cărnoasă a nou-venitului, o lovitură considerată maximul durerii și al surprizei, dar mai puțin vătămătoare decât oricare alta. În timp ce intrusul se trăgea înapoi, al doilea observator ar fi înaintat, prinzându-l în ștreang din spate, ceea ce i-ar fi îngăduit partenerului său să-l pocnească nestingherit. Abban îi văzuse deja de multe ori luptând astfel, și era un dans pe care nu se sătura să-l privească.

Dar acel *dal'Sharum* îl surprinse când se mișcă de parcă prezența celor doi Observatori i-ar fi fost cunoscută de la bun început. De fapt, îi momise, înțelese Abban, când îl văzu retrăgându-și piciorul din fața bâtei și lăsându-și capul pe spate exact la timp ca să se ferească de ștreang. Și ripostă imediat cu un pumn pe care krevakh-ul abia izbuti să-l pareze la timp și cu o lovitură de picior pe care nanji-ul reuși s-o devieze cu ștreangul lui de sârmă, dar nu putu și să prindă glezna care se retrăgea.

Străinul ar fi avut timp să-și pună scutul pe braț, dar nu se osteni, îl lăsă să-i atârne pe spate. Își răsuci sulița cum făcea un *dama* cu mânerul biciului, parând o lovitură a bâtei krevakh-ului și pivotând apoi ca să-l pocnească pe nanji în rinichi. Se întoarse și-l lovi pe krevakh peste față înainte de a izbuti nanji-ul în sfârșit să-i prindă sulița în laț. Observatorul trase de arma potrivnicului său, încercând să i-o smulgă, dar acesta îl lovi în același timp, făcându-l s-o elibereze și izbindu-l cu coada ei în mijlocul pieptului.

Observatorul nanji se prăbuși, iar necunoscutul se întoarse spre krevakh. *Kha'Sharum*-ul îl privi cu răceală, dar apăsă un buton mascat al bâtei, prelungind-o cu o lamă bine ascuțită și otrăvită. Străinul atacă, dar krevakh-ul pară cu o mișcare lină și ripostă cu o mișcare violentă.

O clipă mai târziu, zăcea pe podea, gâfâind ca să-și recapete răsuflarea. Totul se petrecuse atât de repede încât Abban avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă ce vedea. Străinul se ferise de lovitură cu un pas în lateral și-l pocnise pe observator cu cotul în gât.

Abban șovăi. Nu-și imaginase că observatorii lui puteau fi înfrânți de un singur om, și încă de un *dal'Sharum* de rând. Din fericire, era pregătit să se descurce și dacă atacatorii erau mai mulți. Își duse mana sub masa lui de lucru, către șnurul unui clopoțel ascuns, care chema în încăpere o duzină de *kha'Sharum.*

— Te rog, nu face asta, îl avertiză nou-venitului, arătând spre el cu vârful suliței.

Vocea îi hârșâia, dar avea ceva familiar.

— Cu cât chemi mai mulți oameni, cu atât e mai probabil să fie cineva grav rănit.

Îl țintui pe Abban cu o privire atât de intensă, încât negustorul își reținu cu greu un tremur.

— Și-ți garantez că rănitul nu voi fi eu.

Abban înghiți în sec, cu greutate, dar dădu din cap și-și săltă încet mâinile în aer.

— Cine ești? Ce vrei?

— Abban, bunul meu prieten, spuse bărbatul, scoțându-și hârșâiala din glas. Nu-ți recunoști fraierul preferat? Nu e prima oară când mă vezi în negrul unui *Sharum.*

Abban își simți sângele înghețând în vine.

— Par'chin?

Bărbatul dădu ușor din cap. Unul dintre observatori gemu încet, străduindu-se să-și pună un genunchi sub el. Celălalt se ridică în picioare clătinându-se.

— Afară, amândoi! se răsti Abban. O să vă opresc o parte din plată pentru nepricepere. Așteptați dincolo de ușă și-aveți grijă să nu mă deranjeze nimeni cât stau de vorbă cu prietenul meu.

Cei doi ieșiră împleticindu-se și Par'chin închise ușa în urma lor. Se întoarse spre Abban și-și scoase turbanul și vălul. Avea capul perfect ras, acoperit de sute de glife tatuate. Abban icni, acoperindu-și șocul cu un râs tunător și cu obișnuitul lui salut.

— Pe Everam! Mă bucur să te văd, fiu al lui Jeph!

— Nu pari surprins, remarcă Par'chin, dezamăgit.

Abban își ocoli masa atât de repede cât îi permitea cârja și îl bătu pe spate.

— Maestra Leesha mi-a dat de înțeles că trăiești, fiu al lui Jeph. Atunci am știut că acest „Om Glifat” nu poate fi altcineva. Bei niște couzi?

Se apropie de delicatul serviciu de couzi așezat pe masa lui. Băutura continua să fie interzisă în Mărinimia lui Everam, dar el îl ținea acum la vedere. După cele întâmplate cu Hasik, cine ar fi îndrăznit să spună ceva? Umplu două cănițe și îi întinse una lui Par chin.

— Nu-i otrăvit, nu-i așa? întrebă acesta, luând cănița.

Întrebarea nu era nelalocul ei. Conținutul uneia dintre grațioasele sticle de porțelan din serviciul negustorului era într-adevăr otrăvit și el lua antidotul în fiecare zi. Dar răspunse cu o privire grea de suferință.

— Mă rănești, prietene. De ce-aș vrea să-ți fac rău?

Par'chin ridică din umeri.

— Am umblat prin Bazar destul de mult ca să aflu cum stau lucrurile. Se spune că tu și Jardir ați redevenit brusc prieteni de pernă. Asta mă face să mă-ntreb dacă n-ați fost tot timpul, dacă nu cumva ciorovăiala voastră din văzul lumii n-a fost decât o reprezentație de saltimbanc. Dacă nu cumva m-ai momit să caut sulița ca să mi-o poată fura apoi prietenul tău.

— Te-am prevenit, spuse Abban. Nu poți pretinde că n-am făcut-o, Par'chin. Nu ți-am spus că n-aș face negoț cu niciun obiect soaren? Nu ți-am spus ce-ar face krasianii dacă ar afla doar că ai profanat orașul sacru cu pașii tăi, și cu atât mai mult dacă i-ai fura comorile?

— Dar mi-ai dat harta.

— Mi-ai *cerut*-o, Par'chin, sublinie Abban. Ca să fiu sincer, credeam că orașul sacru nu e decât o legendă, că n-o să-l găsești niciodată. Dar îți eram dator, și mi-am plătit datoria.

Se întrerupse.

— Și, dacă mă gândesc bine, Par'chin, tu ești cel care n-a plătit. Mi-ai făgăduit „ceramică de Bahavan, câtă poate căra un catar". De-asta ai venit? Ca să-ți plătești în sfârșit datoria?

Par'chin râse și Abban avu un șoc când își dădu seama cât îi lipsise sunetul acela. Își ciocniră cănițele și băură, și Abban le reumplu imediat, și le goliră iarăși. Savurară băutura pe îndelete, bucurându-se în tăcere unul de prezența altuia după ce nu se mai văzuseră de atât de multă vreme. Abia după ce simțiră gustul de scorțișoară reveniră la obiectul întâlnirii lor.

— Ce te-a adus aici, Par'chin? întrebă Abban. Trebuie să știi că Ahmann o să te ucidă, dacă te găsește, și simțurile lui sunt acum foarte ascuțite.

Par'chin își flutură mâna cu nepăsare.

— Când o să-mi simtă mirosul, o să fiu plecat de mult. Se uită în ochii lui Abban. O să-i spui că ne-am întâlnit?

Abban ridică din umeri.

— Nu văd ce-aș avea de câștigat păstrând tăcerea, și n-o să-mi mint stăpânul.

Par'chin dădu din cap.

— Nici eu nu ți-aș cere s-o faci. De fapt, vreau să-i duci un mesaj din partea mea.

Scoase de sub robe un sul mic de hârtie, legat cu un simplu șnur. Când îl luă Abban, zâmbi.

— Te-am scutit de osteneala ruperii sigiliului și a înlocuirii lui cu unul fals. Jardir o să-mi recunoască scrisul.

Abban chicoti și dezlegă șnurul. Scrisul lui Par’chin era la fel de înflorit și de frumos ca întotdeauna, dar, când citi scrisoarea, simți un gol în stomac. Se uită la bunul său prieten și clătină din cap.

— Nu înțelegi ce-a devenit el, Par’chin, spuse. Nu-i poți face față. De data asta te implor. Fugi cât mai departe și nu te mai întoarce niciodată. Fugi, și jur pe barba lui Everam că n-o să-i spun nimic lui Ahmann despre întâlnirea noastră!

Însă Par’chin se mulțumi să zâmbească.

— N-a putut să mă ucidă în Labirint, când nu eram decât o palidă umbră a ceea ce sunt acum. Ai face bine să-ncepi să-ți cauți un nou stăpân.

— Asta nu-mi place mai mult decât gândul c-o să te ucidă el, zise Abban. Nu există nicio altă cale?

Fiul lui Jeph clătină din cap.

— Ala e prea mică pentru noi doi.

31. ÎN VIAȚĂ

333 D.Î., TOAMNA

— Shar'Dama Ka, *khaffit*-ul e aici și vrea să-ți vorbească.

Jardir dădu din cap și îi făcu gărzii sale de corp semn să plece în vreme ce Abban intra șchiopătând în camera hărții. *Khaffit*-ul se îndreptă spre unul dintre scaunele moi pe picioare nesigure și pe două cărări. Se împletici, dar izbuti să cadă pe scaun. Scoase un oftat de ușurare.

Nasul lui Jardir știu care era motivul înainte de a vedea aura prietenului său.

— Pe inima neagră a lui Nie, cum îndrăznești să vii în fața mea după ce te-ai îmbătat cu couzi?

Abban îl privi fără nicio expresie.

— Par'chin e în viață, Ahmann.

Cuvintele auzite și adevărul văzut în spatele lor îi alungară lui Jardir orice alt gând. Clătină încet din cap și își feri privirea în timp ce-și îmbrățișa sentimentele.

— Bănuiam, recunoscu. Începând de acum câteva luni, când am auzit prima oară de acest „Om Glifat".

Abban dădu din cap.

— Cu toții am bănuit.

— Dar mi-am spus că e ridicol. L-am lăsat să moară între dune. Se uită iarăși la Abban. Cum a supraviețuit? A găsit adăpost într-un sat *khaffit*?

— Nu l-am întrebat, răspunse Abban. Ce contează? A fost *inevera.*

Jardir încuviință cu o fluturare de mână.

— Ce-a vrut?

Abban scoase un sul simplu de pergament, legat cu un șnur grosolan.

— Mi-a cerut să-ți dau asta.

Jardir luă hârtia, trase șnurul în josul ei și se grăbi s-o citească.

Te salut, Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji, în anul Ziditorului Nostru 333 D.Î.

Depun mărturie în fața lui Everam că tu, care-mi ești ajin'pal, *mi-ai înșelat încrederea și m-ai jefuit pe pământul sacru al Labirintului, în noapte, când toți oamenii sunt frați.*

Respectând legea Evejan, îți cer să te întâlnești cu mine în Domin Sharum, *cu o oră înainte de apusul soarelui, în ziua echinocțiului de toamnă, când Everam și Nie sunt în echilibru.*

Fiind cel căruia i s-a adus ofensa, eu voi alege locul. Îți va fi adus la cunoștință cu o oră înainte și îți este îngăduit să sosești acolo primul, ca să te convingi că nu-ți întind o cursă. Vom aduce fiecare câte șapte martori, nici mai mulți, nici mai puțini, pentru a onora cei șapte stâlpi ai Paradisului. Ne vom socoti ca între bărbați și-l vom lăsa pe Everam să ne judece.

Altminteri se vor întâlni războinicii noștri pe câmpul de bătaie, vărsând sânge roșu ziua în loc să verse sânge negru noaptea. Vei vedea, sper, că în asta nu e nicio onoare.

Aștept răspunsul tău,
Arlen asu Jeph am'Bales am'Pârâul

Ahmann clătină din cap. *Domin Sharum.* De fapt, însemna „doi războinici" și punea capăt unei dispute printr-un singur duel; Evejahul îi prescria regulile pornind de la cele stabilite de Kaji de comun acord cu trădătorul său frate vitreg, înainte de lupta lor pe viață și pe moarte.

— Echinocțiul de toamnă, spuse Abban. Cu o lună înaintea zilei în care vom invada Laktonul. De parcă ar ști.

Jardir zâmbi stins.

— Acest *ajin'pal* al meu nu e prost și ne cunoaște bine tradițiile. Dar, deși vorbește de Everam și de Paradis, în adâncul sufletului nu crede în adevărul lor. Clătină din cap. Consideră că lui „i s-a adus ofensa". De parcă luarea înapoi a unui obiect furat din mormântul străbunului meu ar fi fost un jaf obișnuit.

Întrebarea îl măcina de ani.

— Sau a fost?

Abban ridică din umeri.

— Cine ar putea spune? Eu unul le-am făcut lucruri mai rele oamenilor; pe Par'chin l-am mințit de dragul profitului. Dar, cu

toate astea, am ținut la el. Era foarte sincer. Când mă aflam în lângă el, mă simțeam…

— Cum? întrebă Jardir.

Amândoi îl cunoscuseră bine pe verdean, dar în moduri diferite.

— Cum mă simțeam lângă tine, pe vremuri, când eram băieți în *sharaj.* Știam c-o să sară cât ai clipi între mine și orice mi-ar fi putut face rău, așa cum s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, când ne-ai chemat pe amândoi în fața Tronului Suliței. Mă făcea să mă simt în siguranță.

Jardir dădu din cap. La urma urmelor, nu-l cunoscuseră în moduri atât de diferite.

— Și acum?

Aura lui Abban deveni de necitit când oftă, scoase din buzunarul vestei o sticlă mică, din ceramică, și îi desfăcu dopul.

— Nu…, începu Ahmann.

Abban îl întrerupse, dându-și ochii peste cap.

— La picioarele tale băltește sângele mai multor mii de oameni, Ahmann. Chiar vrei să-mi ții o predică despre couzi, ca unui *Sharum* prins beat în Labirint?

Jardir se încruntă, dar nu mai protestă când Abban sorbi din sticlă gânditor, cu privirea pierdută. Pe urmă *khaffit*-ul se uită din nou la el, întinzându-i sticla.

— Bea cu mine, Ahmann. Doar de data asta. Despre astfel de lucruri e cel mai bine să vorbești cu scorțișoară pe buze.

Jardir clătină din cap.

— Kaji interzice…

Abban își azvârli capul pe spate și râse.

— O interzice pentru că oamenii lui au fost măcelăriți, în Rusk, de o forță pe care-o depășeau de cinci ori, după ce-și petrecuseră noaptea dinainte sărbătorind o victorie pe care încă n-o obținuseră. A fost o lege dată pentru oi analfabete înarmate, nu pentru oameni care beau împreună un pahar ziua, în mijlocul fortăreței lor.

Jardir îl privi cu tristețe. Vedea în aura lui nu doar că nu înțelegea, ci și că, la rândul lui, își credea prietenul prost.

— De-asta, prietene, ești tu *khaffit.*

— De ce? întrebă Abban. Fiindcă nu iau tot ce-a ieșit din gura lui Kaji drept cuvânt primit direct de la Everam? Tu, Ahmann, ești acum Shar’Dama Ka, iar eu te cunosc de multă vreme. Ești

un bărbat sclipitor, dar, de-a lungul anilor, ai spus și ai făcut multe prostii și te-ai purtat de multe ori cu naivitate.

Dacă ar fi afirmat așa ceva la Curte, în fața tuturor, ar fi fost ucis, însă Ahmann vedea că prietenul lui vorbește din adâncul inimii și nu-l putea învinui pentru asta.

— Abban, nu pretind că eu sau Kaji suntem divinități care nu pot greși. Iar tu ești *khaffit* fiindcă nu pricepi că n-are importanță din ce motive și-a dat Kaji legile. Contează numai supunerea ta, puterea ta de a da ascultare. Sacrificiul tău.

Arătă către sticlă.

— Abban, dacă beau asta, nici Everam n-o să mă trimită în abisul lui Nie, nici spiritul lui Kaji n-o să-și piardă liniștea. Dar merită să renunți la couzi ca să nu uiți lecția înfrângerii de la Rusk, așa cum merită să renunți la gustul cărnii de porc, oricât de suculent spui tu că ar fi, ca să ții minte trădarea fratelui vitreg al lui Kaji.

Abban se uită la el o clipă, ridică din umeri și bău din nou.

— Par'chin e omul pe care-l știam, și nu mai e. Nu m-am temut nicio clipă că mi-ar putea face vreun rău, dar e… tulburător.

— Zvonurile sunt adevărate? întrebă Jardir. Și-a glifat pielea cu cerneală?

Abban confirmă cu o înclinare a capului.

— Așa cum ți-ai glifat-o tu cu cicatrice.

Jardir clătină din cap.

— Glifele mele sunt făcute din carnea mea. Nu mi-am profanat templul trupului…

— Te rog, spuse Abban, ridicând o mână ca să-l întrerupă și frecându-și tâmpla cu cealaltă. Deja mă doare capul destul de tare. Par'chin nu și-a cruțat fața, cum ai făcut tu, continuă, dar el n-a fost niciodată chipeș ca tine. Presupun că nici măcar Damajah nu e gata de absolut orice… sacrificiu.

Jardir își simți fălcile încordându-se.

— Azi am fost cu tine mai îngăduitor ca oricând, Abban, dar există o limită.

Aura lui Abban se răci și el se înclină atât cât se putea fără să se ridice.

— Scuzele mele, prietene. N-am vrut să fiu lipsit de respect față de Prima ta Soție.

Jardir dădu din cap și schimbă vorba cu o zvâcnire a mâinii.

— Cândva mi-ai spus că, dacă e vreunul dintre noi Izbăvitorul, atunci e Par’chin. Și acum ești de aceeași părere?

— Habar n-am dacă există vreun Izbăvitor. Abban bău din nou. Dar, de-a lungul anilor, m-am uitat în ochii miilor de oameni cu care m-am tocmit și n-am întâlnit decât doi pe care i-am considerat sinceri. Unul e Par’chin, iar celălalt ești tu, Ahmann. Acum zece ani, oamenii noștri erau divizați. Slabi. Nu puteau ține sub control nici măcar orașul nostru. Poate mari războinici, dar și niște proști. Cheltuiau și iar cheltuiau, fără niciun profit. Numărul nostru scădea, femeile n-aveau niciun drept, iar *khaffit* nu erau considerați nici măcar demni de dispreț. Își ridică sticla cu couzi. Dacă beai couzi riscai să fii executat. Poate că ai furat tronul, dar i-ai adus înțelepciune. Ne-ai unit poporul și l-ai făcut din nou puternic. I-ai hrănit pe cei flămânzi. Ai găsit căi către glorie pentru femei și *khaffit.* Poporul nostru îți e îndatorat. Oare Par’chin ar fi făcut toate astea? Cine poate spune?

Jardir se încruntă.

— Și ce-ar face Abban cel fără onoare? Lupta mea cu Par’chin poate aduce vreun profit?

— Ce importanță are? Știm amândoi c-o să-i accepți provocarea.

Jardir dădu din cap.

— E *inevera.* Dar aș vrea și să-ți aud sfatul.

Abban oftă.

— Aș vrea să nu fi făcut Par’chin provocarea asta. Să-mi fi urmat sfatul și să fi fugit în celălalt capăt al Alei și mai departe. Dar am văzut în ochii lui că e hotărât să lupte cu tine, în *Domin Sharum* sau oricum. Dacă așa stau lucrurile, e mai bun un duel fără martori decât un conflict declarat în fața a mii și mii de oameni gata să se alăture măcelului.

— Tocmai de-asta avem *Domin Sharum,* spuse Jardir. Pentru momentele când de dorințele noastre se alege praful. O să mă duc și o să mă lupt cu Par’chin din toate puterile, așa cum o să se lupte și el cu mine. Unul dintre noi va merge mai departe și pe umerii lui va sta soarta omenirii.

•

Jardir se uită la Inevera, care stătea întinsă în dormitorul lor, așteptându-l. De când se împăcaseră, cu săptămâni în urmă, își petrecuseră toate nopțile împreună. Celelalte soții cereau zgomotos să li se acorde atenție, dar puterea Ineverei era

absolută și niciuna nu cuteza să vină în camera pernelor neinvitată…

Jardir văzu dragostea și pasiunea radiind din soția lui și-și adună curajul pentru ceea ce urma. Nu putea decât să spere că o să-l ierte.

— Par’chin e în viață, spuse, trântind cuvintele și lăsându-le să atârne în aer, aproape la fel cum făcuse Abban.

Inevera își îndreptă spatele cât ai clipi și aura ei își pierdu căldura și îmbierea în timp ce se holba la Jardir…

— Imposibil! Mi-ai spus că l-ai lovit cu sulița între ochi și i-ai lăsat trupul printre dune.

Jardir dădu din cap.

— Chiar asta am făcut, numai că l-am lovit cu coada suliței. Era în viață când l-am aruncat printre dune.

Inevera strigase atât de tare, încât Jardir se întrebă dacă magia ei *hora,* care oprea sunetele, îi putea împiedica întrebarea să răsune în tot palatul. Privind mânia din aura ei, te înspăimântai, era ca și cum te-a fi uitat peste marginea abisului lui Nie.

— Ți-am spus că n-o să-mi asasinez prietenul. Am luat sulița, cum m-ai sfătuit, dar față de el m-am purtat cu milă, l-am lăsat în viață, ca să-nfrunte următoarea noapte pe picioarele lui și să poată muri ca un războinic, în gheare de *alagai.*

— Milă? Ineverei nu-i venea să-și creadă urechilor. Zarurile au spus clar că n-o să poți ajunge pe locul care ți se cuvine decât după moartea lui. Cu câte mii de vieți o să plătim pentru „mila” asta?

— Locul care mi se cuvine? repetă Jardir.

Cuvintele ei îi treziră amintiri neclare, și-și scormoni memoria cu puterea dată de coroană.

— Firește. Par’chin.

— Ce? întrebă Inevera.

— M-ai mințit când ai spus că n-ai mai găsit alt bărbat cu posibilități ca ale mele, alt bărbat care poate deveni Izbăvitorul. Am crezut că-mi ascunzi un moștenitor, dar e vorba de Par’chin, nu? Zarurile mi-au poruncit să-l ucid sau a fost pur și simplu porunca ta?

Își dădu seama că fusese hotărârea ei fără să fie nevoie să deschidă Inevera gura.

— N-are importanță, adăugă. M-a provocat la *Domin Sharum* și am acceptat deja.

— Ai înnebunit? Ai acceptat fără s-aștepți s-arunc zarurile?

— Ducă-se-n abis zarurile tale! se răsti Jardir. E *inevera.* Fie sunt Izbăvitorul, fie nu sunt. *Alagai hora* nu se deosebesc de calculele lui Abban, sunt unelte care, dacă știi să le folosești, te-ajută să faci presupuneri.

Inevera șuieră, și el înțelese că mersese prea departe. Poate că-l mințea în privința înțelesului combinațiilor de simboluri, dar, în adâncul sufletului, avea convingerea că zarurile sunt vocea lui Everam.

— Și poate-au avut dreptate, admise el. Poate Par'chin e Shar'Dama Ka. În Labirint, războinicii l-au urmat fără șovăire când a luptat cu Sulița lui Kaji. O suliță pentru care a sângerat și pentru care și-a riscat viața. O suliță de care s-a folosit ca să ucidă cel mai puternic demon văzut vreodată în Krasia, demonul care-a pus capăt înainte de vreme vieților câtorva mii de *Sharum.* El a găsit orașul sacru al lui Kaji, nu eu.

— Tu ești moștenitorul lui Kaji, spuse Inevera.

Jardir ridică din umeri.

— Kaji și-a luat neveste din Nord când a cucerit ținuturi e verzi. Am văzut sângele lui curgând încă în venele unor oameni ca sătenii din Văiuga Izbăvitorului. După trei mii de ani, fiul lui Jeph poate moștenitorul lui Kaji în aceeași măsură în care sunt eu. Poate că, în mărețul plan al lui Everam, rolul meu e doar să-i aduc lui oștile unite ale Krasiei și apoi să mor.

Inevera sări din pat și îl strânse în brațe.

— Nu, refuz să cred asta!

Și chiar așa era. Văzu voința ei pur și simplu împiedicând ideea să-i pătrundă în minte.

— Ești tu, adăugă ea. Trebuie să fii tu.

Jardir o cuprinse la rândul său cu brațele, dând din cap.

— Așa cred și eu. Dar trebuie să fiu sigur. Poți să-nțelegi asta, draga mea *Jiwah Ka*? Trebuie să scap de orice îndoială, altminteri tot sângele în care am călcat s-a vărsat zadarnic.

32. DOMIN SHARUM

333 D.Î., TOAMNA

— Mai spune-mi o dată de unde știi că nu e o cursă, zise Thamos, când lăsară în urmă grupul de tăietori de lemne și de Soldați de Lemn și își mânară caii în susul stâncii abrupte.

În spatele contelui călăreau Leesha și Wonda, urmate de Rojer și Amanvah, iar Gared încheia coloana. Renna era în dreapta lui Arlen, iar contele în stânga lui.

— Chiar iscoadele tale au spus că sus nu sunt decât opt oameni, printre care o femeie și un bătrân, răspunse Arlen.

— Ar mai putea fi și alții, ascunși, obiectă Thamos. Iscoadele au mai spus și că au o întreagă companie de oșteni într-o tabără, la un kilometru și jumătate către sud.

Arlen arătă către stanca de care se apropiau. În susul pantei abrupte și aride ducea o singură potecă îngustă.

— Unde crezi că s-ar putea ascunde alții, Înălțimea Ta? Ar putea să cadă din nori asupra noastră?

Thamos se încruntă și Arlen înțelese că îi știrbea prea mult autoritatea de față cu Leesha, Gared și ceilalți. Dacă totul continua astfel, contele avea să pună tot mai multe piedici, fie și numai ca să-și demonstreze puterea.

— Îl cunosc pe Ahmann Jardir, Înălțimea Ta, adăugă Arlen. Mai curând s-ar arunca de pe stânca asta decât să-ncalce regulile stabilite pentru *Domin Sharum.*

— E-același om care te-a-njunghiat pe la spate, nu? întrebă Renna.

— E un fel de-a spune, răspunse Arlen, săgetând-o cu o privire iritată.

Ea rânji, și lui îi veni să râdă.

— Adevărul e c-a avut destul curaj ca să mă privească-n ochi.

— Asta-mbunătățește grozav lucrurile, bombăni Renna.

Arlen văzu că Thamos nu era convins. Oftă și-și coborî glasul.

— Nu e nevoie să te pui în primejdie, Înălțimea Ta. E timp să te întorci și să-l trimiți în locul tău pe Arther, sau pe inchizitorul Hayes.

Bineînțeles că nu-și dorea asta, dar orice provocare la adresa curajului contelui izbutea acolo unde orice altceva dădea greș. Thamos își îndreptă spatele în șa și aura i se uniformiză din nou, umplându-se de încredere în sine.

— Ar trebui să ne-ntoarcem cu toții, spuse Leesha. Întregul ritual e barbar. O adunătură de reguli lipsite de sens, ca să dea asasinatului aparența unui act civilizat.

— Nu-i asasinat când celălalt știe ce-ai de gând și te poate ucide la rândul lui, o contrazise Arlen. Iar regulile au sens. Șapte martori, pentru ca toți cei afectați de rezultat să poată vedea că la mijloc nu e nicio înșelătorie. Un loc îndepărtat, unde e foarte greu să pui la cale o ambuscadă. O luptă înainte de apusul soarelui, când toți oamenii își uită neînțelegerile și devin frați, pentru a sili martorii să nu se atace unii pe alții după ce se încheie înfruntarea.

— Nimic din toate astea nu face ritualul mai civilizat, obiectă Leesha.

— Preferi să moară mii de oameni pe un câmp de luptă? o întrebă Arlen. Atâta vreme cât oamenii mănâncă, se cacă, îmbătrânesc și mor…

— … nu vom fi niciodată cu adevărat civilizați, încheie Culegătoarea de Ierburi, surprinzându-l. Nu-mi cita spusele filosofilor când urmează să-ți silești prietenii și familia să se uite cum vă străduiți să vă ucideți unul pe altul.

— Nici tu nu ești obligată să vii, spuse Arlen. Trimite-o pe Darsy Cutter dacă n-ai chef de așa ceva.

— Oh, taci! se răsti Leesha.

•

Jardir se uită la verdenii care urcau panta. Așa cum prezisese Inevera, dintre martori făceau parte Leesha Paper, fiica lui și proaspătul lui ginere, ca și prințul verdean care își revendicase conducerea tribului Văiuga. Era bine. Avea să ușureze lucrurile după doborârea lui Par’chin și, în ciuda scrisorii lui Amanvah, nu putu să-și rețină un val de plăcere la vederea Leeshei, după șase săptămâni de despărțire.

Îl privi pe bărbatul din fruntea verdenilor și, în ciuda schimbărilor din înfățișarea sa, îl recunoscu pe omul căruia îi era *ajin’pal.* Îi recunoscu poziția în șaua calului, ținuta, privirea prudentă. Și el se simțise întotdeauna în siguranță alături de

verdean și știuse întotdeauna în ce măsură se bucura de stima lui.

O, frate, se gândi, cu tristețe. *Everam mă pune cu adevărat la încercare dacă trebuie să te ucid de două ori.*

Verdenii descălecară și își priponiră caii în partea opusă celei în care se aflau ai krasianilor. Jardir și cei șapte martori ai săi le ieșiră în întâmpinare, stând cu spatele către prăpastie.

— A trecut prea mult timp, Par'chin, spuse Jardir, când verdenii înaintară.

Sub lumina soarelui nu putea să vadă în inima celui pe care urma să-l înfrunte, dar îi simțea puterea, ținută în frâu de voința unui maestru al *sharusahk*-ului. Fiul lui Jeph purta o suliță minunat grifată, dar era din lemn simplu și din oțel obișnuit, fără nimic din puterea primită de Sulița lui Kaji prin însăși construcția ei.

— Arăți bine.

— Nu mulțumită ție, răspunse Par'chin, și, chiar dacă ar fi trecut o mie de ani, tot mi s-ar fi părut că-s silit să-ți revăd fața prea curând.

Scuipă la picioarele lui Jardir, care simți că toți însoțitorii săi se încordaseră, gata să răspundă insultei.

Își ridică un braț ca să-i domolească și se uită în ochii lui Jayan, cel mai impulsiv dintre ei.

— Sunteți aici ca martori, nu ca să luați parte la luptă.

Se întoarse spre Par'chin, ignorând ostentativ scuipatul care-i mânjea cizma.

— Nu mă-ndoiesc că-i ții minte pe Prima mea Soție, pe Abban, pe Damaji Ashan și pe Shanjat. Aceștia, adăugă, arătându-i pe ceilalți, sunt Damaji Aleverak al tribului Majah și fiii mei, Jayan și Asome.

Par'chin răspunse cu o înclinare a capului. Apoi se întoarse spre femeia din dreapta sa, a cărei îmbrăcăminte sumară lăsa la vedere destulă piele pentru ca Inevera să pară pudică. Era acoperită de glife desenate, la fel ca Par'chin. Avea ochi sălbatici și nimic din stăpânirea lui de sine. Se uita la Jardir cu ură nemascată.

— Soția mea, Renna Bales, și Înălțimea Sa Contele Thamos de Văiuga Tăietorului de Lemne, fratele Ducelui Rhinebeck de Fort Angiers. Cred că pe ceilalți îi cunoști.

Jardir dădu din cap.

— Înainte de a începe, aș vrea să vorbesc între patru ochi cu logodnica mea, ca să fiu sigur că e bine tratată.

— Iar eu, cu fiica mea, se amestecă Inevera.

Jardir îi aruncă o privire iritată, dar ea nu-l luă în seamă.

— Logodnică? întrebă Thamos.

Privirea pe care i-o aruncă Leeshei îl făcu pe Jardir să-și îngusteze ochii.

Culegătoarea de Ierburi înaintă fără să aștepte permisiunea nimănui, iar Amanvah o urmă o clipă mai târziu. Jardir o luă pe Leesha deoparte. După ce se îndepărtară destul de mult ca să nu le poată fi auzite vocile, se apropie ca s-o îmbrățișeze.

— Iubita mea logodnică, ce dor mi-a fost de atingerea ta…

Leesha se trase înapoi și într-o parte, scăpând din îmbrățișarea lui.

— Ce-nseamnă asta? întrebă el, cu asprime. Ultima dată când am fost singuri nu ne-a unit o simplă îmbrățișare.

Leesha dădu din cap.

— Dar acum nu suntem singuri, iar momentul nu e potrivit, Ahmann. Nu te las să mă-nsemni ca un câine. Ți-am refuzat deja propunerea.

Jardir zâmbi.

— Deocamdată.

— Nu, nu doar deocamdată! se răsti ea. Am fost cu tine între perne, e adevărat, dar nu sunt proprietatea ta și n-o să mă cunun cu tine niciodată. Nici măcar dacă divorțezi de toate nevestele tale și te întorci în Sulița Deșertului, nici dacă îi ucizi pe toți ducii din Orașele Libere și te proclami rege în Thesa. Niciodată.

— Și de-asta m-ai trădat? Războinicul pe care l-ai otrăvit a ajuns la mine viu, cu scrisoarea lui Amanvah. Știu ce-ați făcut pe drum.

La asta, furia Leeshei păru să se domolească. Jardir se așteptase să-ncerce să se dezvinovățească, dar ea oftă ușurată.

— O, slavă Ziditorului! șopti.

— Te bucuri? întrebă el, nedumerit.

— Spre deosebire de *dama'ting,* nu împart otrăvuri cu plăcere, răspunse Leesha. Și n-am trădat pe nimeni când mi-am avertizat poporul în privința adevăratelor tale intenții. Iar dacă tot vorbim despre otrăvuri și trădare, fiica ta ți-a povestit, în scrisoarea ei, că ea însăși a-ncercat să mă otrăvească, cu frunză

neagră, când eram în Palatul Oglinzilor? Sau că soția m-a răpit și m-a bătut în noaptea care a urmat după ce am făcut prima oară dragoste cu tine?

La auzul cuvintelor ei, lui Jardir i se lungi fața. O prinse de mână, ca să-i poată simți aura chiar și pe lumină. Spera să găsească o dovadă a minciunii, dar descoperi, fără nicio îndoială, că-i spusese adevărul. Îl năpădi furia, dar pe urmă mai simți ceva, și-și dădu uitării mânia.

— Porți un copil!

Ea făcu ochii mari.

— Ce? Cu siguranță nu.

Jardir nu simți nevoia să-i verifice ultimele cuvinte. În ochii ei, minciuna se vedea la fel de clar că în aură. Știa că o nouă viață pulsează în armonie cu a ei.

O înșfăcă de braț și o trase în umbra peretelui de stâncă strângând-o atât de tare încât ea tresări de durere.

— Nu mă minți! E verdeanul ăsta jalnic…

În umbră, se uită cu mai multă atenție, cercetând viața din pântecele ei.

— Nu, copilul e al meu. E al meu, și-l pângărești călărindu-te cu prințișorul ăsta *chin.* Voiai să-mi ascunzi asta? Crezi c-o să-l las pe bărbatul ăsta, sau pe oricare altul, să mă-mpiedice să iau ce-mi aparține? O să hrănesc câinii cu boașele lui. O să…

— N-o să faci nimic! Leesha își smuci brațul, ținându-și-l pe celălalt, protectoare, peste pântece. Copilul nu e al tău, Ahmann! *Eu* nu sunt a ta! Suntem ființe umane și nu *aparținem* nimănui. Cu asta mă dezamăgești iarăși și iarăși și de-asta poporul meu n-o să se plece niciodată de bunăvoie în fața ta. Nu poți lua oameni în proprietatea ta.

— Întorci cuvintele pe toate părțile, ca un *khaffit,* încercând să negi ceea ce știi că este drept! ripostă Jardir. O să-i refuzi copilului tău șansa de a-și cunoaște tatăl?

Leesha râse, un sunet aspru, tăios. Disprețul îi coloră aura, și îl ustură când văzu că era îndreptat spre el.

— Ai peste șaptezeci de copii, Ahmann, și faci troc cu ei, parc-ar fi butoaie cu bere. Pe câți îi cunoști cu adevărat?

Jardir șovăi, și-n aura Leeshei se aprinse triumful. Îi zâmbi cu dispreț.

— Spune-mi în ce zi s-a născut fiecare copil al tău, și mă mărit cu tine aici și acum.

Jardir scrâșni din dinți și-i îndoi degetele ca să nu-și poată strânge pumnul.

•

De-asta are alt miros. Arlen mârâi în fundul gâtului, abia auzit, cu ochii la Jardir și Leesha și prinzându-le toate cuvintele cu ajutorul auzului său ascuțit. Se înjură singur. Și-ar fi dat seama cu mult timp în urmă, dacă ar fi cunoscut-o ca pe toți ceilalți.

Ar fi trebuit să-mi spună, se gândi. *N-aș fi adus-o aici dacă aș fi știut. Probabil că de-asta nici nu mi-a spus. Dacă se răspândește vestea, ar putea strica totul.* Nu pentru prima oară, se întrebă de partea cui era Culegătoarea de Ierburi.

— Parcă spuneai că-ntre tine și Leesha Paper nu mai e nimic, zise Renna, smulgându-l din gânduri.

Arlen se uită la ea, apoi din nou la Leesha și Jardir. Se încordă când krasianul o înșfăcă de braț.

— Nu-nseamnă că-mi place s-o văd jucând țoc-țoc cu un bărbat care s-a străduit din răsputeri să mă omoare.

Renna mormăi.

— Nimic din plan nu te-mpiedică să-l calci puțin în picioare înainte de a termina.

— Am de gând, spuse Arlen, înaintând cu un pas. Ai avut răgazul dorit, Jardir. Acum e timpul să răspunzi pentru nelegiuirile tale!

Jardir eliberă brațul Leeshei.

— O să mai vorbim pe urmă despre asta.

— Numai dacă învingi, Ahmann, răspunse ea.

Cuvintele ei îl săgetară adânc, dar își îmbrățișă sentimentul și-l împinse deoparte, apoi se îndreptă cu pași mari spre centrul stâncii, unde aștepta Par'chin. Soarele încă mai scălda locul în razele sale și avea s-o facă până în clipa apusului deplin.

Martorii se adunară în jurul lor în semicerc, cu spatele către peretele de stâncă. Regulile erau simple. Trebuiau să lupte în acel cerc până când se preda unul dintre ei sau până când cădea de pe stâncă. Le era îngăduit să se folosească numai de sulițe și de *sharusahk*, și stăteau amândoi cu brațele ridicate în timp ce Shanjat bătea cu palmele în hainele simple ale fiului lui Jeph, în căutarea unor arme ascunse, iar Gared făcea același lucru pentru Jardir.

— Nu e lipsă de respect, spuse verdeanul uriaș, înainte de a începe.

— În ochii mei nu ai decât onoare, fiul al lui Steave, răspunse Jardir.

Iar auzul lui ascuțit prinse cuvintele adresate de Shanjat fiului lui Jeph:

— Ar trebui să fii recunoscător pentru mila cu care te-a tratat stăpânul meu, Par'chin.

— Iar tu ar trebui să fii recunoscător fiindcă nu dau vina pe câinii unui om când le spune el să muște, răspunse Par'chin.

Shanjat mârâi.

— Shar'Dama Ka o să termine ce-a început în noaptea aia, Par'chin. Nu spera c-o să-i poți ține piept.

— Atunci de ce-ascunzi un cuțit în mânecă? întrebă Par'chin. Folosește-l, dacă-ndrăznești.

Războinicul se încordă și Jardir știu că Par'chin spusese adevărul.

— Shanjat! strigă el, atrăgând atenția tuturor înainte de-a avea cumnatul lui timp să-l umple de rușine. Vino aici!

După retragerea lui Shanjat și Gared, Jardir și Par'chin se înclinară, respectând amândoi cu precizie durata și adâncimea plecăciunii, pentru ca niciunul să nu se considere mai presus decât celălalt în fața lui Everam.

— Am venit așa cum ai cerut, fiu al lui Jeph, vorbi Jardir. Spune ce învinuiri îmi aduci, ca să audă toți cei de față și atotputernicul Everam, cel care împarte în lume dreptatea.

— Sulița pe care-o ții în mână nu e ta, zise Par'chin. Mi-am riscat viața ca să i-o redau lumii, și ți-am adus-o mai întâi ție, fratele meu din *sharak,* ca să-i împărțim puterea. Dar cunoașterea tainelor ei împreună cu mine nu ți-a fost de-ajuns. Când ți-ai dat seama că puterile ei sunt reale, ai conspirat ca să mi-o furi, mi-ai pregătit o ambuscadă, noaptea, pe pământul sacru al Labirintului. Oamenii tăi m-au bătut, mi-ați luat sulița și m-ați aruncat în groapă cu un *alagai,* ca să-mi găsesc moartea.

Cuvintele lui stârniră murmure în ambele tabere, dar Jardir nu le luă în seamă. Purtase prea mult, în taină, povara faptelor de-atunci. *Mai bine să se știe totul și să terminăm odată.*

— După ce-am ucis demonul nisipului și am ieșit din groapă, ți-am spus că trebuie să mă omori cu mâna ta, continuă Par'chin. Dar tu ai preferat să mă lovești doar destul de tare ca să leșin și m-ai aruncat să mor printre dune. Ar fi trebuit să știi de-atunci că vom ajunge unde suntem acum.

Jardir dădu din cap.

— Ai spus adevărul, Par chin. Nu neg nimic din toate astea, neg doar nelegiuirea. Nu poți fura, de la hoțul care te-a jefuit, ceva care îți aparține.

Par'chin râse.

— Pretinzi că sulița îți aparținea? Am găsit-o la sute de kilometri distanță de tine, într-un loc unde nu mai fusese nimeni de trei mii de ani!

— Kaji a fost strămoșul meu, ripostă Jardir.

Fiul lui Jeph pufni.

— Dacă poveștile voastre sunt adevărate, Kaji a avut mii de copii, răspândiți în toată lumea. Are descendenți până și în cele mai mici cătune de ciobani, de-aici și pană-n munții din Miln.

— Dar numai noi, cei din Krasia, am păstrat cuvintele lui și tradițiile cărora le-a dat naștere, Par'chin, spuse Jardir. Soarele Anoch e orașul nostru sfânt. I-ai pângărit teritoriul și i-ai furat comorile.

— Tu ataci orașe pline de viață, dar ai încercat să mă ucizi pe mine fiindcă am pângărit unul mort? întrebă Par'chin, cu asprime în glas. Își îngustă ochii. De unde ai coroana aia, bătrâne prieten? În ce măsură ai pângărit orașul vostru sfânt ca s-o găsești?

Jardir își simți obrajii răcindu-se, fiindcă armata lui răscolise într-adevăr orașul în drumul ei de ieșire din deșert. Dar Par'chin n-avea de unde ști asta…

Însă fiul lui Jeph zâmbi, de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

— M-am întors acolo, prietene, și am văzut ce-ați lăsat în urmă. Eu v-am tratat „orașul sfânt" cu mult mai multă venerație decât voi și v-am adus secretele lui în pace, ca unor frați. M-am oferit chiar să te duc acolo eu însumi. Ce i-a adus lumii vizita voastră? Siluiri, jafuri și omoruri.

— Ordine, îl corectă Jardir. Unitate. Am unit triburile din Krasia și voi uni curând întreaga lume cunoscută.

Par'chin clătină din cap.

— Odată ce-o să dispari, triburile voastre vor începe să se măcelărească pentru o găleată cu apă. Să scap de tine e ultima mea treabă înainte de începerea luptei cu Miezul însuși.

Jardir zâmbi, pregătindu-și sulița.

— Ce anume de pe-ntreaga Ala te face să crezi că mă poți ucide, Par'chin?

Fiul lui Jeph zâmbi la rândul său și-și ridică sulița. Indiferent ce altceva ar fi fost, în inima lui era *Sharum*, cu sufletul împăcat și pregătit pentru drumul singuratic.

Vom cina din nou împreună la masa lui Everam, bunul meu prieten, se gândi Jardir, atacând.

Atacul lui Jardir era rapid. Mai rapid decât ar fi crezut Arlen că e cu putință sub lumina zilei. Dar, chiar și așa, el se mișca mai repede, cu magia vibrându-i chiar sub piele și dându-i o forță și o iuțeală pe care potrivnicul său nu le putea egala nicidecum. Pară lovitura, ripostând cu o mișcare lină. Avea să lovească mai întâi cu coada suliței, umilindu-l pe Jardir înainte de a încheia lupta.

Însă krasianul îl surprinse, răsucindu-și arma cu o repeziciune neomenească și parându-i atacul. Și continuară să se atace în repetate rânduri, cu fiecare mișcare pierzându-se firesc în cea care urma. Amândoi câștigară și pierdură teren, dar, când se desprinseră din încleștare, niciunul nu era în avantaj. În ochii lui Jardir se citea un respect acordat cu ranchiună, iar Arlen recunoștea, la rândul său, că fusese arogant.

Absoarbe energie din suliță, ca să-i dea putere în timpul zilei, înțelese el.

— Lupți chiar mai bine decât îmi amintesc, Par’chin, îl lăudă Jardir, înclinându-se ușor, cu aura imposibil de citit în lumina soarelui care apunea. Te-am subestimat din nou.

Arlen zâmbi.

— Întotdeauna spui asta.

— Am spus-o pentru ultima oară. De-acum mi-arunc în luptă toate puterile.

Și o făcu. Primul Preot Luptător din Krasia atacă iarăși și Arlen abia izbuti să țină pasul. Era o idee mai iute, însă Jardir stăpânea o artă a luptei pe care Arlen n-o putea egala. Izbuti să țină vârful suliței lui Jardir la distanță, însă mânerul și coada ei îl loviră de mai multe ori, cu o forță mărită de glifele de izbire și de puterea sporită a krasianului.

Dar, cu toate că nu-și putea folosi magia sub lumina soarelui, îi putea da totuși frâu liber sub pielea sa protectoare. Oasele îi erau mai rezistente decât sticla glifată, iar mușchii și tendoarele păreau arcuri de oțel. Loviturile îl vătămau, dar niciuna cu adevărat grav, iar puținul rău dispărea în urma vindecării imediate.

Însă nu domina lupta, cum se așteptase. De fapt, toți cei din jur aveau impresia că o pierde.

— Încă sper că te vei preda, Par'chin, spuse Jardir. Recunoaște-ți nelegiuirea și supune-mi-te! Îndurarea mea e nemărginită și încă-mi mai doresc să te am alături în Sharak Ka.

— Tu nu știi care e înțelesul cuvântului „îndurare", răspunse Arlen. Dacă ți-ar păsa cu adevărat de Primul Război, ai pune capăt acestui spectacol lipsit de sens. Nu înțelegi? Noi doi atragem demonii minții. Ei nu se tem de nicio armată. Nu se tem decât de alte minți și vor continua să vină la suprafață până când ne vor omorî. Iar popoarele noastre vor suferi între timp din pricina asta.

— De-asta trebuie să ne unim acum, spuse Jardir.

Arlen scrâșni din dinți și intră din nou în luptă, de două ori mai furios. Armele se mișcau prea repede ca să poată fi urmărite, iar cei doi luptători săreau, se răsuceau și se rostogoleau, încleștându-se și apoi respingându-se unul pe altul. Jardir atacă din nou, cu o înșiruire amețitor de rapidă de lovituri și răsuciri de suliță, și Arlen le pară pe toate, dar înțelese că nu fuseseră decât un tertip în ultima secundă, când Jardir își avântă piciorul în sus, către coada suliței lui, și talpa sandalei izbi lemnul glifat, trecând prin el ca printr-un cocean de porumb.

Arlen se retrase împleticindu-se, rămânând cu amândouă picioarele pe pământ și cu amândouă jumătățile armei rupte în mâini, dar se descoperi pentru o scurtă clipă și Jardir lovi. Sulița lui Kaji i se împlântă în pântece și Arlen țipă.

Nu din cauza tăieturii. Mai fusese înjunghiat și înainte și era o durere pe care putea s-o ignore în vâltoarea luptei. Însă acum se întâmpla ceva în plus. Glifele de pe vârful suliței se activară, arzând rana în vreme ce-i absorbeau magia, ascuțind tăișul și adăugându-se izbiturii. Șocul îi trecu prin tot trupul, azvârlindu-l într-o agonie pe care n-avea cu ce s-o compare și dându-i impresia că-i era supt sufletul.

Și ochii lui Jardir se bulbucară când simți scurgerea și în acea clipă se descoperi și el. Arlen îl pocni din toate puterile peste față cu coada suliței rupte, dezechilibrându-l și îndepărtându-l, și punând capăt Absorbției ucigașe.

Arlen aruncă una dintre jumătățile suliței și-și apăsă mâna pe rană, pentru a și-o retrage apoi strălucind de sânge. Dinspre privitori se auziră strigăte, unele îndurerate și altele

triumfătoare, dar el nu le luă în seamă, ci se strădui cu disperare să-și concentreze toată energia rămasă ca să-și vindece rana. Continua să-l ardă și nu izbuti s-o lecuiască perfect, dar curgerea sângelui se domoli pe măsură ce prindea o crustă.

O să-mi rămână o cicatrice, știu Arlen.

Se uită la soarele care apunea și-și dori să coboare mai repede sub orizont. Nu mai spera c-o să-și poată umili dușmanul, și se concentră doar ca să supraviețuiască în următoarele trei sferturi de oră.

•

Jardir se izbi de pământ cu putere, dar se rostogoli și se ridică, mai degrabă uluit decât vătămat. Lovitura îi spărsese pometele obrazului și falca, dar, fiind inundat de atât de multă energie când îl lovise Par'chin, se vindecase aproape instantaneu.

Se uită la fiul lui Jeph și în minte îi reveniră cuvintele lui Abban: *E omul pe care-l știam*, *și nu mai e*...

Într-adevăr, avea un stil de luptă cu desăvârșire nou, un amestec de *sharusahk* cu întrutotul altceva. Era chiar mai iute și mai puternic decât Jardir și, mai mult decât atât, lupta ca și cum ar fi fost obișnuit cu acest avantaj, pe când Jardir încă mai învăța cum să-l folosească în întregime.

Dar, pentru Jardir, era doar o chestiune de timp; avea să-i analizeze stilul și să-l doboare. Se gândi că începuse deja s-o facă, însă fusese luat prin surprindere când Sulița lui Kaji se însuflețise în momentul loviturii, încărcându-se cu energie ca atunci când o împlântase în prințul *alagai.*

Oare Par'chin era un trimis al lui Nie? Părea imposibil. De neconceput. Dar ce altă explicație putea să existe?

Absorbi din toate puterile magia care umplea sulița și atacă iar, cu furie reînnoită.

•

Arlen se trăgea într-o parte și sărea, se apleca și se răsucea, făcea orice era în stare ca să se ferească de letalul vârf al suliței. Îi venea mai ușor dacă-și scotea din gând orice ofensă, dar în asta era o disperare care nu-i scăpa nimănui. Jardir era un luptător mai bun, era neobosit, iar acum folosea puterea lui Arlen împotriva lui. Domina înfruntarea, și toți privitorii își țineau răsuflarea, așteptând lovitura ucigătoare.

Însă soarele alunecă în sfârșit sub orizont, și regulile se schimbară. Arlen văzu coroana și sulița lui Jardir strălucind

violent, dar el absorbi energia care se înălța pretutindeni în jur și își simți propriile puteri reîntorcându-se.

Când deveni ținta unui nou atac, Sulița lui Kaji trecu prin el de parcă Jardir ar fi înjunghiat un nor de fum. Îl arse și de data asta, și glifele își întețiră strălucirea când îi absorbiră magia, dar merită să îndure durerea ca să pășească în calea loviturii, izbindu-l pe Jardir cu pumnul în gât. Se solidifică în întregime cu brațul ca un cârlig în jurul cozii Suliței lui Kaji, apoi se trase într-o parte răsucindu-se în același timp și smulgând astfel puternica armă din strânsoarea lui Jardir, pe care-l trânti pe spate.

•

Jardir sări din nou în picioare cât ai clipi și se răsuci ca să-l înfrunte pe Par’chin, cu mintea străduindu-i-se înnebunită să dea sens celor abia petrecute.

— Ai câștigat tu acum sulița, Par’chin, dar n-o s-o păstrezi mult, făgădui el.

— S-o păstrez? întrebă Par’chin, privind arma cu dispreț. Nici măcar n-o mai vreau. Lumea e mai bună fără ea.

Apoi făcu incredibilul.

Se răsuci și azvârli Sulița lui Kaji peste marginea stâncii.

Jayan scoase un strigăt și se repezi în josul potecii, în căutarea armei. Par’chin se întoarse spre el, desenă în aer glife de căldură și de izbire, și o parte a pantei abrupte explodă, blocând calea tânărului cu o ploaie de pietre.

— Nu pleacă nimeni până nu terminăm! tună el.

— Prea bine, slugă a lui Nie, ripostă Jardir. Să terminăm.

Se concentră și, în timp ce ataca, extinse câmpul de protecție al coroanei, vrând să-i folosească puterea ca să-l azvârle pe fiul lui Jeph de pe stâncă, în abisul căruia îi aparținea.

Însă magia coroanei, despre care crezuse că poate respinge orice *alagai,* nu avu niciun efect asupra lui Par’chin, și se încleștară în schimb în luptă. Jardir profită imediat, prinzându-l pe Par’chin într-o strânsoare de fier, dar acesta se spulberă din nou, devenind fum, scăpă și se recontură o clipă mai târziu, lovind cu putere.

— Nu mă poți numi sluga lui Nie, spuse el, pentru simplul motiv că am învățat să folosesc magia furată mult mai bine decât tine și decât nevasta ta *dama’ting* azvârlitoare de oase.

Jardir își adună picioarele sub el mârâind și reintră în luptă, parând loviturile de pumn și picior iuți ca fulgerul și răspunzând

cu lovituri care-i studiau potrivnicul. Par’chin le pară pe unele și scăpă de altele dematerializându-se.

Părea un avantaj imposibil de egalat, însă exista un motiv pentru care Jardir nu pierduse nicio luptă, în toată viața lui de adult. Memoră tiparul schimbărilor de poziție ale lui Par’chin și, când acesta se solidifică din nou, crezând că va putea riposta cu ușurință, Jardir era pregătit să se ferească, și se dădu într-o parte, trăgându-i în același timp un pumn în burtă. Pe urmă, când Arlen se îndoi de mijloc, îl pocni cu genunchiul în gât, apoi îl plesni cu palmele deschise peste urechi, făcându-i capul să răsune și împrăștiindu-i gândurile.

— Se pare că nu-ți poți folosi magia când ți se zdruncină mintea, spuse Jardir, lovindu-l cu capul în nas.

Sângele verdeanului îi împroșcă fața, dar își continuă atacul prinzându-l cu mâinile de gât.

Degete de fier se strânseră în jurul propriului său gât când ripostă Par’chin.

— Nu e nevoie, spuse fiul lui Jeph, împingându-l cu câțiva pași înapoi și sărind imediat, ceea ce îi azvârli pe amândoi dincolo de marginea stâncii, după suliță. Lumea e mai bună și fără noi, adăugă, când se prăvăliră.

•

Arlen simți aerul rece izbindu-l în față și limpezindu-i gândurile când el și Jardir continuară să se lupte, răsucindu-se și încercând fiecare să-l domine pe celălalt, cu toate că vântul le urla în urechi.

Jardir se dovedi mai iscusit în luptă și izbuti să ajungă deasupra lui Arlen, în vreme ce pământul se grăbea să le iasă în întâmpinare. Efortul părea lipsit de sens – prăbușirea avea să-i ucidă pe amândoi, indiferent cine era dedesubt, dar Arlen văzu în aura krasianului că nu-i păsa. Verdeanul avea să moară cu o fracțiune de secundă înaintea lui, și asta îi era de-ajuns.

Arlen renunță la luptă, îmbrățișând căderea. Triumful lumină aura lui Jardir, însă Arlen se dematerializă, iar el izbi pământul cu un trosnet de oase zdrobite.

DICȚIONAR *KRASIAN*

Abban am'Haman am'Kaji: Negustor *khaffit* bogat, prieten atât cu Jardir, cât și cu Arlen, rămas olog în timp ce se pregătea să devină războinic.

Abisul lui Nie: Numit și Miez. Lume subterană, alcătuită din șapte niveluri în care se ascund *alagai*-ii de soare. Fiecare nivel e locuit de o altă specie de demoni.

Ac: Muniție pentru balista scorpion. Acele sunt sulițe imense, cu vârfuri grele, din oțel, care pot străpunge carapacea unui demon al nisipului când sunt lansate cu boltă.

***Acha**:* Exclamație care înseamnă „Atenție!"

Ahmannjah: Cartea scrisă de Jardir despre viața lui. Va fi, pentru el, ceea ce este Evejah pentru Kaji.

Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji: Ahmann, fiul lui Hoshkamin, din stirpea Jardir, din tribul Kaji. Conducătorul întregii cetăți Krasia. Despre care mulți cred că este Izbăvitorul. Vezi și: Shar'Dama Ka.

Ajin'pal („frate de sânge"): Numele legăturii care ia naștere, în prima noapte de luptă în Labirint a unui băiat, între el și un războinic *dal'Sharum* de care este legat la propriu, ca nu cumva să fugă în clipa când se năpustesc demonii asupra lor. Pe urmă, un *ajin'pal* este considerat rudă de sânge.

Ala: (1) Lumea perfectă, creată de Everam. (2) Pământ, țărână, lut etc.

Alagai: Cuvântul krasian care înseamnă miezingi (demoni). În traducere literală, „năpasta de pe Ala".

Alagai Hora: Oase de demon, întrebuințate de *dama'ting* ca să creeze obiecte magice, ca zarurile glifate de care se folosesc

pentru ghicirea viitorului. *Alagai hora* iau foc când cade asupra lor lumina soarelui.

Alagai Ka: Străvechiul nume Krasian al consortului lui Alagai'ting Ka, Mama Demonilor. Se spunea că Alagai Ka și fiii săi erau cei mai puternici seniori ai demonilor, generali și căpitani ai oștilor lui Nie.

Alagai sharak: Războiul sfânt împotriva demonilor.

Coada de Alagai: Un bici din trei fâșii de piele împletite, cu cârlige ascuțite pe margini, ca să pătrundă adânc în carnea victimei. Folosit de *dama* ca instrument de pedeapsă.

Alagai'ting Ka: Mama tuturor demonilor, regina demonilor din legendele krasiane.

Aleverak: *Damaji* al tribului Majah din Krasia.

Amadeveram: *Damaji* al tribului Kaji din Krasia înainte de venirea lui Jardir la putere.

Amanvah: A doua fiică a lui Jardir, adusă pe lume de Inevera, *dama'ting* la rândul ei. Oferită ca soție lui Rojer, împreună cu verișoara ei Sikvah.

Andrah: Dictator krasian laic și religios.

Anjha: Trib de mică importanță din Krasia.

Soarele Anoch: Oraș dispărut, cândva capitala lui Kaji, Shar'Dama Ka. Se crede că a fost acoperit de nisipuri; nimeni nu l-a mai văzut și n-a mai auzit nimic despre el de secole. Locuitorii săi și artefactele se numeau soareni, respectiv soarene.

Asavi: *dama'ting* a tribului Kaji. Fostă rivală a Ineverei ca *nie'dama'ting.* Amanta lui Melan.

Asfințirea: (1) Trei zile pe care evejanii le consacră lunar ritualurilor religioase. E vorba despre ziua dinainte de Luna Nouă, ziua lunii noi și ziua de după Luna Nouă. Toată lumea e obligată să meargă la Sharik Hora, iar familiile petrec aceste zile împreună, aducându-și acasă chiar și fiii din *sharaj.* Se presupune că demonii sunt mai puternici în aceste zile, când se spune că Alagai Ka urcă pe suprafața pământului. (2) Cele trei nopți din fiecare lună în care e destul de întuneric ca să urce la suprafață demonii minții.

Ashan: Fiul lui *Dama* Khevat și cel mai bun prieten al lui Jardir pe durata instruirii sale în Sharik Hora. Ashan e *Damaji* al tribului Kaji și face parte dintre oamenii de mare încredere ai lui Jardir. Căsătorit cu Imisandre, cea mai mare dintre surorile acestuia.

Ashia: *Sharum'ting,* nepoată a lui Jardir.

Asome: Al doilea fiu al lui Jardir și al Ineverei. Cunoscut ca „moștenitorul nimicului". Căsătorit cu Ashia.

Asu: Fiu, sau „fiul lui". Folosit ca prefix în forma oficială a numelui, ca în „Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji".

Asukaji: Cel mai mare dintre fiii lui Ashan și ai Imisandrei, sora lui Jardir. Numele său înseamnă „fiul lui Kaji".

Baden: *dama* bogat și puternic al tribului Kaji. *Push'ting.* Cunoscut ca posesor ăl mai multor artefacte de magie *hora.*

Bazar, Marele: Cea mai mare piață din Krasia, plasată chiar lângă porțile principale. Condus numai de femei și de *khaffit.*

Belina: *dama'ting*, soție a lui Jardir din tribul Majah.

Bido: Pânză legată în jurul șalelor, cel mai adesea pânză albă dată băieților *nie'Sharum* după ce sunt luați de la mamele lor și dezbrăcați de hainele cafenii.

Cashiv: *Push'ting kai'Sharum,* aflat în slujba lui *Dama* Baden. Amantul lui Soli.

Chin: Străin/păgân. Cuvântul e folosit și ca insultă, însemnând laș.

Chusen: *Damaji* al tribului Shunjin.

Cielvah: Fiică a lui Abban. Siluită de Hasik.

Coliv: Observator krevakh din unitatea al cărei *kai'Sharum* este Jardir. Trimis să o escorteze pe Leesha pe drumul de întoarcere în Văiuga.

Cornul lui Sharak: Corn de ceremonie, care sună la începerea și la încheierea *alagai'sharak.*

Couzi: Băutură alcoolică krasiană ilegală, foarte tare, aromată cu scorțișoară. Din cauza tăriei sale, se bea din pahare foarte mici, golite dintr-o singură sorbitură.

Dal: Prefix care înseamnă „preacinstitul".

Dal'Sharum: Casta războinicilor krasiani, din care fac parte aproape toți bărbații. *Dal'Sharum* sunt împărțiți în triburi, conduse de un *Damaji,* și în grupuri mai mici, supuse unui *dama* și unui *kai'Sharum.* Poartă robe negre, turban negru și văl de noapte. Sunt antrenați cu toții în lupta corp la corp (*sharusahk*), ca și în lupta în formații de războinici înarmați cu suliță și scut.

Dal'ting: Femeie căsătorită fertilă sau femeie bătrână, care a adus pe lume copii.

Dama: Bărbat sfânt krasian. *Dama* sunt conducători religioși și laici deopotrivă. Poartă robe albe și nu sunt înarmați. Toți sunt maeștri în *sharusahk*, lupta corp la corp, una dintre artele marțiale krasiane.

Damajah: Titlu dat unei singure femei, care este prima soție a lui Shar'Dama Ka.

Damaji: Cei doisprezece *Damaji* sunt conducătorii religioși și laici ai triburilor lor și se află în slujba Andrahului, ca miniștri și sfetnici.

Damaji'ting: Conducătoare nie'dama'ting din fiecare trib în parte și cele mai puternice femei din Krasia.

Dama'ting: Femei sfinte krasiane care sunt, totodată, vindecătoare și moașe. Dețin secretele magiei *hora*, inclusiv puterea de a prezice viitorul, și sunt privite cu teamă și venerație. Oricine îi face vreun rău unei *dama'ting* este condamnat la moarte.

Drumul singuratic: Expresie krasiană care desemnează moartea. Fiecare războinic trebuie s-ajungă în Ceruri pe drumul singuratic, presărat cu ispite care îi pun la încercare spiritul, garantând că numai cei cu adevărat demni ajung în fața lui Everam, pentru a fi judecați. Spiritele care se aventurează în afara drumului se pierd.

Enkaji: *Damaji* al puternicului trib Mehnding.

Enkido: Servitor eunuc și instructor de *sharusahk* al *dama'ting* din tribul Kaji. Numit gardă de corp a lui Amanvah.

Evejah: Cartea sfântă a lui Everam, scrisă de Kaji, primul Izbăvitor, cu 3 500 de ani în urmă. Evejah e împărțită în capitole numite Dune. În timpul pregătirii sale clericale, fiecare *dama* scrie, cu propriul său sânge, un exemplar din Evejah.

Evejan: Nume dat religiei krasiane, însemnând „cei care respectă Evejah-ul".

Legea Evejan: Legea religioasă agresivă impusă de krasiani popoarelor *chin*, menită să-i silească pe păgâni să respecte Evejahul mai degrabă sub amenințare decât din convingere.

Everalia: A treia soție din tribul Kaji a lui Jardir.

Everam: Ziditorul.

Fahki: *Dal'Sharum*, fiu al lui Abban. Educat ca să-și urască tatăl *khaffit.*

Fashin: *Damaji* al tribului *Halvas.*

Gai: Năpastă.

Verdean: Locuitor al Ținuturilor Verzi.

Halvan: Prieten al lui Jardir și Ashan din timpul instruirii lui Jardir în Sharik Hora. *Dama* Halvan e sfetnicul lui *Damaji* Ashan.

Hannu Pash: În traducere literală, „calea vieții", reprezintă, în existența unui băiat, perioada cuprinsă între momentul când e luat de lângă mama lui și cel al stabilirii castei din care va face parte (*dal'Sharum*, *dama* sau *khaffit*). E o perioadă de antrenament fizic intens și brutal, însoțit de îndoctrinare religioasă.

Hanya: Cea mai mică dintre surorile lui Jardir, cu patru ani mai tânără decât el. Căsătorită cu Hasik, mama lui Sikvah.

Hasik: Băiat *nie'Sharum* care îl insultă și îl terorizează pe Jardir. Poreclit Șuierătorul, fiindcă, din cauza unui dinte lipsă, șuieră când vorbește. Mai târziu ajunge una dintre Sulițele Izbăvitorului și gardă de corp a lui Jardir.

Hoshkamin Jardir: Tatăl lui Ahmann Jardir; decedat.

Hoshvah: Sora mijlocie a lui Jardir, cu trei ani mai tânără decât el. Măritată cu Shanjat.

Ichach: *Damaji* al tribului Khanjin.

Imisandre: Cea mai mare dintre surorile lui Jardir, cu un an mai tânără decât el. Măritată cu Ashan. Mama lui Asukaji.

Inevera: (1) Puternica *dama'ting* care este prima soție a lui Jardir. Face parte din tribul Kaji. Cunoscută și ca Damajah. (2) Cuvânt krasian care înseamnă „dorința lui Everam” sau „voia lui Everam”.

Jama: Trib krasian de mică importanță. În dușmănie cu tribul Khanjin.

Jardir: Al șaptelea fiu al lui Kaji, Izbăvitorul. Cândva o mare casă, stirpea lui Jardir a supraviețuit trei mii de ani, din ce în ce mai puțin numeroasă și mai lipsită de glorie, până când ultimul ei vlăstar, Ahmann Jardir, i-a redat măreția pierdută.

Jayan: Primul fiu *Sharum* al lui Jardir, adus pe lume de Inevera. Numit mai târziu Sharum Ka.

***Jiwah**:* Soție.

Jiwah Ka: Prima soție. *Jiwah Ka* este prima și cea mai onorată dintre soțiile unui bărbat krasian. Se poate opune următoarelor lui căsătorii și le poate porunci celorlalte soții.

Jiwah Sen: Soții de mai mică importanță, supuse celei care îi este *Jiwah Ka* bărbatului lor.

Jiwah'Sharum: În traducere literală, „soțiile luptătorilor”, sunt femei cumpărate pentru marele barem al castei *Sharum*, în care își petrec anii fertili ai vieții. Faptul e considerat o mare onoare. Toți războinicii au acces la orice *jiwah'Sharum* din tribul lor și au datoria să le țină tot timpul gravide, ca să crească numărul luptătorilor din trib.

Jurim: *Dal'Sharum* instruit în aceeași perioadă cu Jardir. Din tribul Kaji. Ulterior una dintre Sulițele Izbăvitorului.

Kad': Prefix care înseamnă „al/a lui”.

Kai'Sharum: Căpitani din oastea krasiană, *kai'Sharum* au parte de o instruire specială în Sharik Hora și conduc unități de luptă în *alagai'sharak.* Numărul de *kai'Sharum* dintr-un trib

depinde de numărul de războinici. O parte dintre triburi au mai mulți, iar altele unul singur. *Kai'Sharum* poată robele negre ale oricărui *dal'Sharum*, dar vălurile lor de noapte sunt albe.

Kaji: Numele primului Izbăvitor și al întemeietorului tribului Kaji, cunoscut și ca Shar'Dama Ka, Sulița lui Everam, și având numeroase alte titluri. Cu 3 500 de ani în urmă, Kaji a unit lumea cunoscută într-un război împotriva demonilor. Capitala lui a fost orașul dispărut numit Soarele Anoch, dar tot el a înălțat și Fortul Krasia. Kaji era renumit pentru trei artefacte: (1) *Sulița* lui Kaji: Sulița de metal folosită pentru a ucide *alagai* cu miile. (2) *Coroana* lui Kaji: Coroană turnată în forma unor glife puternice și încrustată cu pietre prețioase. (3) *Roba* lui Kaji: O robă care-l făcea invizibil pentru demoni, așa că putea umbla nestingherit în timpul nopții.

Kaji'sharaj: Barăcile în care stau băieții din tribul Kaji în timpul instruirii lor ca războinici.

Kajivah Jardir: Mama lui Ahmann Jardir și a celor trei surori ale sale, Imisandre, Hoshvah și Hanya. Văduva lui Hoshkamin Jardir. Cândva considerată blestemată fiindcă născuse trei fete la rând.

Kasaad: Tatăl Ineverei. *Khaffit* olog. Fost *Sharum.*

Kaval: Gavram asu Chenin am'Kaval am'Kaji. Maestru de instrucție din tribul Kaji. Unul dintre instructorii *dal'Sharum* ai lui Jardir din timpul *Hannu Pash.*

Kevera: *Damaji* al tribului Sharach.

Khaffit: Un bărbat care devine meșteșugar, nu Om Sfânt sau războinic. Ce mai degradant statut al unui bărbat în societatea krasiană. Înlăturați din *Hannu Pash*, *khaffit* sunt obligați să poarte haine cafenii, ca ale copiilor, și să-și radă barba, ca semn că nu sunt bărbați.

Khaffit'sharaj: Tabere de instruire pentru *kha'Sharum* din fiecare trib. Devin ghetouri pentru *khaffit* și femeile lor în

general, dar oferă totuși o viață mai bună decât cea dusă până atunci de mulți *khaffit.*

Khanjin: Trib krasian de mică importanță. În dușmănie cu tribul Jama.

Kha'Sharum: *Khaffit* voinici, din care Jardir a făcut un corp de pedestrași care nu sunt luptători foarte abili. *Kha'Sharum* poartă robe, turbane și văluri de culoare cafenie, ca însemn al statutului lor de *khaffit.*

Kha'ting: Rude de sânge ale lui Jardir care nu sunt *dama'ting. Kha'ting* primesc o instruire specială și sunt considerate sânge din sângele Izbăvitorului. Ca și în cazul unei *dama'ting,* pedeapsa pentru lovirea unei ***kha'ting*** e moartea sau tăierea mâinii cu care a fost lovită.

Khevat: *Dama* din tribul Kaji care îl antrenează pe Jardir în copilărie. Tatăl lui Ashan.

Maestru erudit: *Dama* care s-a dedicat studiului textelor foarte vechi. Cercetătorii care și-au dedicat viețile studiului stau, în cea mai mare parte a timpului, departe de politică, învățându-i pe *nie'dama* lucruri fundamentale.

Maeștri de instrucție: Luptători de elită, care îi instruiesc pe *nie'Sharum.* Poartă obișnuitele haine negre ale oricărui *dal'Sharum,* dar valurile lor sunt roșii.

Maji: Al doilea fiu majah al lui Jardir, un *nie'dama* care va fi nevoit să lupte cu moștenitorul lui Aleverak pentru a ajunge pe tron, ca *Damaji* al tribului Majah.

Manvah: Mama Ineverei. Soția lui Kasaad. Cunoscută pentru priceperea cu care împletește coșuri.

Mărinimia lui Everam: După cucerirea din anul 333 D.Î. a Fortului Rizon și a întinsului ținut plin de ferme din jurul său, orașul-stat a fost redenumit Mărinimia lui Everam, spre slava Ziditorului. E avanpostul krasian din ținuturile verzi.

Mâncător de porci: Insultă krasiană, un alt mod de a spune „*khaffit*”. Porcul e considerat un animal impur și carnea lui nu e mâncată decât de *khaffit.*

Mehnding, tribul: Cel mai mare și mai puternic trib, după Majah, ai cărui membri se dedică în întregime făuririi armelor care lovesc la distanță. Construiesc catapulte, praștii și scorpioni pentru *sharak,* extrag și cară piatra întrebuințată drept muniție, fac săgețile scorpionilor etc.

Melan: *dama'ting,* fiică a Qevei. Nepoată a lui Kenevah. Fostă rivală a Ineverei. Amanta lui Asavi.

Nie: (1) Numele Antiziditoarei, opusul feminin al lui Everam și zeița nopții și a neamului demonilor. (2) Nimic, nimicnicie, pustiu, nu.

Nie'dama: *Nie'Sharum* ales pentru a fi instruit ca *dama.*

Nie'dama'ting: Fată krasiană instruită pentru a deveni *dama'ting,* dar încă prea tânără pentru a-și primi vălul. *Nie'dama'ting* se bucură de un mare respect din partea bărbaților și a femeilor deopotrivă, spre deosebire de *nie'Sharum*, care, înainte de a-și încheia *Hannu Pash,* sunt considerați mai prejos decât un *khaffit.*

Nie Ka: În traducere literală, „primul nimeni”, nume dat băiatului care conduce o clasă de *nie'Sharum* și le dă ordine celorlalți băieți, în calitate de locotenent al maeștrilor de instrucție *dal'Sharum.*

Nie'Sharum: În traducere literală, „nu războinici”, termen ce îi desemnează pe băieții ajunși pe terenul de instrucție pentru a fi evaluați și trimiși apoi să-și trăiască viețile ca *dal'Sharum, dama* sau *khaffit.*

Nie'ting*:* Femei sterpe.

Observatorii: *Dal'Sharum* din triburile Krevakh și Nanji. Sunt deprinși să se servească de arme și tactici speciale și folosiți drept cercetași, iscoade și asasini. În *alagai'sharak,* îl înștiințează pe Sharum Ka și pe *kai'Sharum*-ul sub ale cărui ordine slujesc în ce locuri din Labirint se află demonii. Fiecare Observator are o scară placată cu oțel, de aproape patru metri lungime, și o suliță scurtă, pentru înjunghiat. Scările sunt ușoare, flexibile și rezistente. Au capete care se cuplează (tată/vârf, mamă/bază) așa că mai multe scări pot fi unite. Sunt atât de versați încât pot urca pe scară fără s-o sprijine de ceva și pot sta în vârful ei în echilibru.

Omara: Femeie din tribul Kaji, mama văduvă a lui Abban, considerată blestemată fiindcă născuse mai multe fete la rând înainte de a-l aduce pe lume pe Abban, cel mai mic dintre copiii ei.

Oot: Avertizare folosită de *dal'Sharum,* în loc de „ferește-te" sau „se apropie un demon".

Orașul de Jos: Fagure imens format din grote glifate de sub Fortul Krasia, unde sunt încuiați noaptea copiii, femeile și *khaffit*, ca să stea la adăpost de miezingi în timp ce luptă bărbații.

Par'chin: „străin curajos"; titlu primit numai de Arlen Bales.

Push'ting: în traducere literală, „femeie măsluită", insultă krasiană adresată bărbaților homosexuali care se feresc de orice femeie. Homosexualitatea e tolerată în Krasia numai atâta timp când bărbații respectivi fecundează și femeile, dăruind urmași tribului lor.

Qasha: Soție *dama'ting* a lui Jardir, din tribul Sharach.

Qeran: *Dal'Sharum,* unul dintre maeștrii de instrucție ai lui Jardir din timpul *Hannu Pash.* Mai târziu, ajuns olog, e luat de Abban ca instructor pentru cei o sută de *kha'Sharum* ai săi.

Quezan: *Damaji* al tribului Jama.

Războiul la lumina zilei: Numit și *Sharak* sub Soare. Război din vechime, în timpul căruia Kaji a cucerit întreaga lume cunoscută, unind-o pentru Sharak Ka.

Savas: Fiu al lui Jardir, ajuns *dama*.

Scorpion: Balistă krasiană, scorpionul e o arbaletă uriașă, care folosește arcuri în loc de coardă. Trage cu sulițe groase, cu vârful greu (ace) și poate ucide demoni ai nisipului și ai vântului de la o distanță de 300 de metri, chiar și fără glifare.

Shamavah: *Jiwah Ka* a lui Abban. Vorbește fluent thesana și e însărcinată s-o aibă în grijă pe Leesha și s-o escorteze în timpul șederii acesteia în Mărinimia lui Everam.

Shanjat: *Dal'Sharum* din tribul Kaji, instruit în același timp cu Jardir. Comandantul Sulițelor Izbăvitorului, căsătorit cu Hoshvah, sora mijlocie a lui Jardir. Tatăl lui Shanvah.

Shanvah: *Sharum'ting,* nepoată a lui Jardir. Fiica lui Shanjat și a lui Hoshvah.

Sharach: Cel mai mic trib din Krasia, care, la un moment dat, nu mai are nici măcar două duzini de războinici. Salvat de Jardir, fără ajutorul căruia ar fi fost nimicit.

Sharaj: Baracă pentru băieții aflați în *Hannu Pash*, foarte asemănătoare cu o școală militară cu internat. În jurul terenurilor de instrucție se află mai multe *sharaji,* câte una pentru fiecare trib. Numele tribului se folosește ca prefix urmat de un apostrof, așa că baraca tribului Kaji se numește *Kaji'sharaj.* Pluralul este *sharaji.*

Sharak Ka: În traducere literală „Primul Război”, marele război contra neamului demonilor, pe care-l va începe Izbăvitorul, pentru a desăvârși așa-numitul *Sharak* sub Soare.

Sharak sub Soare: În traducere literală „Războiul la Lumina Zilei”, în timpul căruia Kaji a cucerit întreaga lume cunoscută,

unind-o în Sharak Ka. Se crede că Jardir trebuie să facă același lucru ca să poată învinge în Sharak Ka.

Shar'Dama Ka: În traducere literală „Primul Războinic-Preot”, termen folosit de krasiani ca să-l desemneze pe Izbăvitor, cel care va veni să scape lumea de *alagai.*

Sharik Hora: În traducere literală „Oasele Eroilor”, numele marelui templu din Krasia, construit din oasele luptătorilor căzuți. Lăcuirea oaselor sale pentru adăugarea lor la templu e cea mai mare onoare pe care-o poate dobândi un războinic.

Sharukin: În traducere literală „posturile războinicului”, o serie de mișcări folosite în *sharusahk.*

Sharum: Războinic. *Sharum* poartă adesea, ca armuri, robe în care s-au cusut plăcuțe de argilă arsă.

Sharum Ka: În traducere literală „Primul Războinic”, titlu deținut, în Krasia, de conducătorul laic al *alagai'sharak.* Sharum Ka e numit de Andrah și, între apusul și răsăritul soarelui, orice *kai'Sharum*, din orice trib, îi este subordonat lui și numai lui. Sharum Ka are propriul său palat și stă pe Tronul Suliței. Poartă haine negre, ca orice *dal'Sharum*, însă turbanul și vălul lui de noapte sunt albe.

Sharum'ting: Femeie războinică. Wonda Cutter e prima recunoscută de evejani.

Sharusahk: Arta krasiană a luptei cu mâinile goale. În funcție de castă și trib, există mai multe școli de *sharusahk*, dar în toate se învață mișcări brutale și eficiente, menite să paralizeze, să schilodească și să ucidă.

Shevali: Prieten al lui Jardir și al lui Ashan din vremea instruirii lui Jardir în Sharik Hora. Dama Shevali este sfetnicul lui Damaji Ashan.

Shusten: *Dal'Sharum*, fiu al lui Abban. Educat ca să-și urască tatăl *khaffit.*

Sikvah: Fiica lui Hasik și a surorii lui Jardir, Hanya, și servitoarea personală a lui Amanvah, oferită lui Rojer ca a doua soție.

Soli: *Dal'Sharum,* frate cu Inevera. *Push'ting.* Amantul lui Cashiv.

Sorean/soarene: Artefacte din orașul Soarele Anoch. Tot astfel sunt numiți și locuitorii săi.

Sulița Deșertului: Numele dat de krasiani cetății lor. În Nord e numită Fortul Krasia.

Sulițele Izbăvitorului: Gărzi de corp de elită ale lui Ahmann Jardir, în marea lor majoritate *Sharum* din unitatea de luptă condusă de el în Labirint.

Tronul Suliței: Tronul lui Sharum Ka, construit din sulițele predecesorilor săi.

Thalaja: A doua soție kaji a lui Jardir.

Ting: Sufix care înseamnă „femeie”.

Triburi: Anjha, Bajin, Jama, Kaji, Khanjin, Majah, Sharach, Krevakh, Nanji, Shunjin, Mehnding, Halvas. Prefixul „am” este folosit ca să indice atât apartenența la o familie cât și apartenența la un trib, ca în „Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji”.

Ținuturile Verzi: Astfel numesc krasianii Thesa (ținuturile din nordul deșertului Krasian).

Umshala: Una dintre soțiile *dama'ting* ale lui Jardir.

Vah: În traducere literală, „fiică” sau „fiica lui”. Folosit ca sufix ori de câte ori o fată e numită făcându-se referire la mama sau la tatăl ei, ca în „Amanvah”, sau ca prefix într-un nume complet, ca în „Amanvah *vah* Ahmann am'Jardir am'Kaji”.

Văl de noapte: Văl purtat de *dal'Sharum* în timpul *alagai'sharak* ca să nu poată fi identificați, în semn că, noaptea, toți bărbații se aliază ca egali.

Zahven: Cuvânt krasian foarte vechi, care înseamnă „rival”, „dușman foarte puternic” sau „egal”.

„Autorul își confirmă locul în panteonul scriitorilor de *epic fantasy*, alături de George R. R. Martin, Steven Erikson sau Robert Jordan." - *Fantasy Book Critic*

PETER V. BRETT

RĂZBOIUL LA LUMINA ZILEI

A treia parte din seria DEMON

NAUTILUS fantasy

virtual project

virtual-project.eu

